DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

1:1
İKİNCİ
YARI
BAŞLIYOR!
TARAFINI SEÇ!
SİNAN
VS
İDİL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEYZA KIRIKCI

Vurdu ve Aşk! 2

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

VURDU VE AŞK - 2

Yazar: Beyza Kırıkcı
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Ece Uyar
Düzelti: Ecem Acay
Kapak Tasarım: Beyzanur Şen
Cilt Tasarım: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Eylül, 2023

ISBN: 978-625-6476-14-1

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2023, Beyza Kırıkcı
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

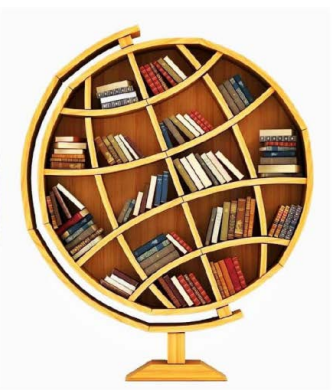
www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vurdu ve Aşk! 2

BEYZA KIRIKCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. Bölüm

Keman ve bandoneonun müzikte oluşturduğu hoş ahengi düşünürken gözlerimi Nicholas'ın gözlerinden ayırmamaya çalışıyordum. "Suave, İdil..." diye uyarıcı bir tonla konuşunca bakışlarım istemsizce topuklu ayakkabılarıma kaydı. Deyim yerindeyse zemini dövüyor, figürleri kabaca yapıyordum.

"Pardon." Sırtımdaki eli beni dik durmaya zorlarken İspanyolca konuşmaya başlamıştı. Başımı kaldırdığımda onunla beraber geriye üç adım atıp sağa döndüm. "İspanyolca öğrenmeyeceğim. Ancak Türkçe konuşursan anlaşabiliriz."

Ufak bir kahkaha atıp "*Bien*,"[1] dedikten sonra söylediğim aklına gelmiş olacak ki yüzünü ekşitti. "Alışkanlık."

Konuşunca dikkatim dağılmış ve yine yavaşlamıştım. Ritmi yakalayabilmek için hafifçe sallanırken kendimi toparladım. "Önemli değil," dedim. Bir sağ bir sol yaptıktan sonra kendi eksenimde döndüm ve sırtımı göğsüne yasladım. Odadaki aynadan yansımamıza bakmamak için gözlerimi sımsıkı kapadım. Midemin bulanması ve bir bahaneyle Nicholas'tan uzaklaşmam an meselesiydi.

Belimdeki elleriyle beni yönlendirirken onunla birlikte hareket edebilmek için gözlerimi açtım. Bakışlarım önce aynadaki yansımamıza daha sonra da odanın cam bölmesine kaydı. Nicholas, gördüğümün şokunu atlatamadan beni savurup tekrar kendine yaklaştırırken kalbimin ölü toprağını güçlü bir darbeyle üstünden attığını hissettim. Sinan, omzunu açık kapının pervazına yaslamış; elleri cebinde ve renk vermeyen bakışlarıyla beni izliyordu. Birden bütün dengem şaştı. Nicholas hâlâ onda olduğumu düşünerek final için dizini büktü ve ona yaslanmam için belimden tutarak bana destek oldu. "Öbür dizini de ben kırarım."

Dansa ve müziğe odaklanan Nicholas, Sinan'ın sesiyle irkildi ve kendini bana yaslamayı bıraktı. Arkasına döndüğünde Sinan pervazdan doğruluyordu. "Siz kim?" dedi soğuk bir sesle. Dersin bölünmesine sinir olurdu ve Sinan'a ağzının payını vermeyi planlıyor gibiydi.

"Asıl sen kim, lan?"

---

[1] *(Isp.)* İyi, peki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Mi Dios!"[2] Nicholas derin bir nefes aldı. "Dersimi böldünüz!"

"Bölmedim, kasıtlı bir şekilde daldım. Elini çek."

Nicholas, ellerine baktığında hâlâ benimle temas halinde olduğunu yeni fark etmiş gibiydi. "Que?"[3] Bakışlarını bana çevirdi merakla. "İdil, bu adamı tanıyor sen?"

"Yok, ben tango katliamcısıyım. Dersleri böler, hocaları öldürürüm." Dişlerinin gıcırdadığını hissettim. Sınırda olduğunun belirtisini vermişti.

Nicholas'ın ellerinden panikle uzaklaştım. "Sinan, tamam!" diyerek tartışma çıkarmasını engellemek istedim. Sinan, ondan hiç uzaklaşmamışım gibi ağır ağır Nicholas'a doğru yürümeye başladı. Yüreğim hem onu gördüğüm hem de gördüğüm an kavga edeceği için heyecan ve korku karışımıyla hızlı bir şekilde atmaya başladı. "Lütfen!" dedim titreyen sesimle.

Bakışları Nicholas'ın omzundan bana kaydı. Sertçe yutkunduğunu gördüm. Öfkeden parlayan gözleri üstümde gezinirken, "Tabii ki tanıyor," dedi. "Kimim ben, biliyor musun?" Bir elini cebinden çıkardı ve Nicholas'ı yakasından tutup kendi boy seviyesine getirmek için hafifçe çekti. "İdil'in hayatında olan ve olabilecek tek adamım." Bir an kafa atmak için geriledi, belki de bana öyle geldi.

"Sinan!" diye çığlık attım panikle. Onu uzaklaştırmak mümkün olmayacağı için Nicholas'ı çekiştirdim. "Kendine gel!" Nicholas'ı tutan eli sol yanında yumruk oldu ve hışımla ondan uzaklaştı. "Eşyalarını topla, gidiyoruz." Derse para ödediğimi ve gitmesi gereken birisi varsa bu kişinin kendisi olduğunu söylemek üzereyken eliyle beni durdurdu. Zayıf bir sesle, "Lütfen," dedi.

O an kendini zapt etmeye çalıştığını fark ettim. Bu, Sinan Tümer'de çok görülen bir hareket değildi ve garipsememe sebep olmuştu. Kısa bir an ne yapacağımı bilemedim. Bizden biraz uzakta susturulmayı sindirmeye çalışan Nicholas'a, bir de olay çıkarmadan gitmek için çabalayan Sinan'a baktım. "Nicholas, üzgünüm. Gitmeliyim," diye fısıldadım.

Başını salladı ve Sinan'a baktı. "Tamam o zaman."

"Ayaklara bak ya..." diyerek söylenen Sinan, daha hızlı hareket etmeme sebep oldu. Alelacele topuklularımı çıkarıp spor ayakkabılarımı ite kaka giydim. "Sanki Türkçe konuşmayı bilmiyor. İyi ki bir tangoları ve Messileri var. Yoksa ne yapardı bu İspanyolca konuşan Arjantinliler?" Hızla doğrulduğumda Sinan üzerime baktı. "Hırkanı da giy, üşütecek-sin," dedi. Boş boş yüzünü izleyerek hırkayı koluma astım ve hışımla

[2] *(Isp.)* Tanrım!

[3] *(Isp.)* Ne?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

odayı terk ettim. Arkamda Sinan ve Nicholas'ı aynı odada bıraktığım aklıma gelince kısa bir an geri dönmeyi düşünsem de beni takip eden adım sesleriyle binadan çıktım ve sırtımı duvara yasladım.

Böyle karşılaşmayı hayal etmemiştim. Karşılaşmayı hayal etmiş miydim? Hem de nasıl! Ne diziler çekmiştim, ne sezon finalleri yapmıştım kafamda, kimsenin haberi yoktu. İçimdeki kırgın âşık hep *bitmeyecek,* demişti. Hayatıma devam edebilmek için onu duymazlıktan gelsem de içten içe inanmıştım ve dergi cevabıyla da beni yanıltmamıştı. Hissettiğim hareketlilikle Sinan'ın peşimden geldiğini hatırladım ve hemen doğruldum. Ondan kaçmak için caddeye adım atacakken beni kolumdan yakaladı. "İdil," dedi yumuşak bir sesle. "Konuşalım."

"Bırak, Sinan." Aksini yapıp koluma hafif bir baskı uygulayarak ona dönmemi sağladı. Yüzüne bakmamak için bakışlarımı yola çevirdim. "Konuşmaya falan gelmedin sen."

"Konuşmaya gelmeseydim o Arjantin dallaması uzun süre dans edemezdi. Bunu sen de biliyorsun." Kolumu ondan kurtardım ve yüzüne baktım. *Allah'ım, şu tepemize bir sokak lambası gelsin acilen... Yüzünü net göremiyorum!* "Ya adam–"

Sözümü kesti: "Ya adam," diyerek isyan edercesine devam etti benim yerime. Kolumdaki eli belime ulaştı. "Sana böyle dokunmuş..." Diğer eli sırtıma uzandı ve beni hafifçe kendine çekti. "Bu kadar yaklaşmış..." Bana doğru eğildi ve derin bir nefes çekti içine. "Bir nefes alsa, dolacak ciğerlerine kokun..."

Tek bir kelime edemedim.

Edilebilir miydi, bilmiyordum da. Gözlerimi kapattım ve kokusunu almamak için nefesimi tuttum. Ahmet Kaya'nın da dediği gibi, onu menekşe kokusunda aramak mı yoksa kokusu varken içime doya doya çekememek mi daha acıydı, bilemedim.

"Benim özlediğime kimse doyamaz," dedi.

Aklıma birden bulunduğumuz durum ve yaşadıklarımız geldi. Kapıldığım büyüsünden yavaşça çıkarken ondan uzaklaştım. "Aynı zamanda güvenmediğine de..." diye ekledim.

Göğsü aldığı nefesle kalktı. "Bunları ayaküstü konuşmayalım. Hırkanı giy ve bir yere gidelim."

"Bunları istersen ayaküstü konuş, istersen masaya yatır ama ben tek kelime etmeyeceğim!"

"Anlaşılan sinirin hâlâ geçmemiş."

"Evet, hatta şu an daha da sinirliyim. Beni nasıl bir duruma soktuğunun farkında mısın? Az kalsın dans hocamı dövüyordun!" Nicholas gerçekten iyi ve sabırlı bir adamdı. Hatalarımı düzeltirken beni bir aptal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gibi hissettirmezdi. Sinan faktörü yüzünden onu kaybetmek istemiyordum.

"Adam ağzının içindeydi! Gidip ona, 'Şuraya dokunmayı unutmuşsun.' dememi falan mı bekliyorsun? Kusura bakma ama benim lügatimde öyle bir şey yok!"

"Senin lügatinde dövmek ve kalp kırmaktan başka ne var, Sinan Tümer? Konuşabilme yetin olsaydı zaten bunu bir hafta önce yapardın." Aramızda kısa bir sessizlik oldu. Bu esnada cümlemin ne kadar ağır olduğunu fark ettim ama ağzımdan çıkmıştı bir kere ve dönüşü yoktu.

"Hiçbir şey anlatmaya ve açıklamaya gerek duymamıştım," dediğinde sesi biraz mahcup çıktı. "Seninle deniyorum, çabalıyorum ama sanırım yapamıyorum." O kendini suçlayınca bana laf gelmiş gibi bir hüzün çöktü içime. Etrafına bakarken başını hafifçe salladı. "Tamam," dedi kabullenircesine.

Panikle bir nefes almaya zorladım kendimi. "Ne *tamam*?" *Hayır, Sezen Aksu çalma bir daha, sakın çalma!*

"Üstelemeyeceğim. Daha sakin olduğun bir zaman konuşma çabalarımı dinlersin." Buruk tebessümünü göremesem de hissettim. "Er ya da geç," diye vurguladı. "Bu dünyada benden kaçışın yok."

Üstelememesi için başımı salladım ama bu konuşma bir süre daha olacak gibi değildi. Onu gördükçe içimde yükselen öfkeye hâlâ engel olamıyordum. "Ben artık gideyim," dedim sabırsız bir sesle.

"Seni bırakayım."

"Gerek yok. Ev çok yakın. Yürüyerek gidip geliyorum."

Bana doğru bir adım atınca yüzüne ışık vurdu. Kalbim gümbürdedi. "Geç oldu, İdil. İzin ver, bunu yapayım. Üstelik beni arkanda bırakırsan aklıma o dallama gelecek ve yüksek ihtimalle tekrar içeri gireceğim." Tereddütle yüzüne bakmaya devam ettim. Derin bir nefes aldı. "Buna farklı bir anlam yüklemem, korkma. Beni affetmediğinin farkındayım, seni zorlamayacağım. Kırgınlıklarının birden geçmesini ve bana dönmeni beklemiyorum ama affedeceksin. Hatta öyle bir affedeceksin ki seni üzdüğümü bile unutacaksın." İddialı cümleleri içimdeki kırgın âşığın göz ucuyla Sinan'a bakmasına sebep olmuştu. "Sadece seni eve bırakmak istiyorum," dedi.

"Peki, tamam." Arkama döndüğümde yüreğim gözümde canlanan anılarla burkuldu. *Sen de dram yaratmaya ne meraklısın, İdil...*

Arabanın kapısını benim için açtığında bir teşekkür geveledim. Ben koltuğa oturunca kapımı kapattı. Uyarılmadan kemerimi takmaya girişirken Sinan da kapısını açtı ve koltuğa yerleşti. Kemerini taktıktan sonra arabayı çalıştırdı ve caddeye çıktı. Sessizce ışıl ışıl olan caddeyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

izlemeye başladım. Gerçekten de tek amacı beni eve bırakmak gibi görünüyordu. Bir kelime dahi etmedi, kurmaya çalıştığım düzen hakkında sorular sormadı.

"Şuradan..." diye ona tarif etmeye kalmadan sokağa girdi. Gözlerim öfkeyle irileşti. Bir hain vardı ve kim olduğunu tahmin edemiyordum. Araba yavaşlayınca iki yılan arkadaşımı göz ardı etmeye çalışarak Sinan'a döndüm. Of, ne denirdi ki şimdi? *Görüşürüz* desem çok görüşmeye meraklı, *kendine iyi bak* desem aramızdaki bağı kökten koparmaya meyilli gözükecektim. "Teşekkür ederim. İyi akşamlar," dedim.

"Ne demek..." İki iş arkadaşı havasında vedalaştıktan sonra arabasından indim ve kapıyı kapattım. Gidişini izlemek o an aklıma dahi gelmedi. Anahtarla dış kapıyı açıp hızla merdiveni çıktım. Elimdeki bez çantayı sağa sola savuruyor, kimin beni ifşa ettiğini düşünüyordum. Anahtarı yuvaya sessiz bir şekilde sokup yavaşça aralamama rağmen kızlar sese duyarlı cihazlar gibi ayağa fırladı. Anahtarı yuvadan çıkarıp kapıyı kapattım. "Kim söyledi?" Belgin içeri koşmaya başlayınca elimdeki poşeti attığım gibi koridora girdim. Tam saçlarından yakalayacakken lavaboya girdi ve kapıyı kapattı. "Kapıyı aç!"

"İdil, sakin ol!" Belgin gülerek bağırmaya başladı. "Bir dinle, anlatacağım!"

"Çıksana, hain! Bir de gülüyor!" Arkama döndüm ve Şahsenem'e baktım. "Neden müsaade ettin?"

"Kuzum, bir dinlesene kızı..."

"Söyle! Söyle bakalım, mantıklı bir açıklaman var mı? Eğer yoksa yemin ederim ki cebine ağrı kesici koyup Cihangir Bey'e ihbar edeceğim seni!" diye bağırdım ve kapıyı tekmeledim.

"İdil, kapıyı açtığımda Sinan Tümer karşımızdaydı. Bize kibarca senin nerede olduğunu sordu, söylemezsek de seni hoşlanmayacağın bir şekilde bulacağını söyledi! Öyle ya da böyle onu görecektin, kaçarın yoktu yani. Biz de senin üzülmeyeceğin yolu seçtik."

Avuç içlerimi yanaklarıma bastırıp kapıya yaslandım. "Az kalsın dans hocamı dövüyordu, bir de yetmezmiş gibi ona hazırlıksız yakalandım."

Şahsenem yanıma oturdu. "Hiii! Hadi, anlat hemen!"

"*Bu meseleyi artık abartıyor,* diye düşünüp barışmamızı bekliyor olabilirsiniz..."

Belgin içeriden bağırmıştı: "Evet!"

"...ama öyle değil." Bağdaş kurdum. "Farz edin ki aramızda ciddi bir şey oldu."

"Evlenmek gibi mi?" dedi Şahsenem gülerek. Allah'ım, kulağa nasıl da tatlı geliyordu! *Sinan ve İdil evlenmiş!*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı salladım. "Evlenmek gibi. Böyle bir olayı o zaman yaşadığımızı düşünün. Pılımı pırtımı toparlayıp size veya aileme sığınamam."

"Zaten Sinan Tümer izin vermez," diye cevapladı Belgin.

"Evet, o da var," diyerek başımı salladım. "Sorunu onunla çözmem gerekecek ve Sinan bu konuda gerçekten berbat."

"İyi de..." Şahsenem kapıdan doğruldu. "...burada tek suçlu Sinan Bey değil. Tamam, ayrılmanız çok iyi oldu. Sen yeni bir hayata başladın, statü sahibi olma yolunda ilerliyorsun, o da kıymetini anladı ama..." Kapı pat diye açılınca sırtımın zeminle kavuşmasını beklerken Belgin dizini sırtıma yaslayarak engel oldu ve aramızdaki boşluğa oturdu. "Ya ben Ali İhsan'ın kim olduğunu bilmiyordum ki kızlar! Turan abiden bir çıkarımda bulundum ama emin olamadığım için bir şey söylemek istemedim." Belgin'e vurdum. "Hep senin yüzünden!"

Bana doğru yaslandı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Kollarını belime doladı. "Böyle olsun istemezdim."

Sarılışına kayıtsız kalamadım ve ona sokuldum. "Önemli değil demeyeceğim ama toparlayacağız."

"Sinan Bey nasıldı?"

"Şahsenem..." O hali, konuşmaları gözümün önüne gelince gözlerim doldu. "Çok içliydi. Durulmuş, sakinleşmişti."

"Demiştim sana! Ayrılıklar iyi gelir. Hatalarını düşünmüş, anlamış olmalı."

"*Konuşalım,* dedi... Bir kelimesine bile hasret olmama rağmen istemediğimi söyledim."

Belgin imkânsızı başarmışım gibi, "Aferin be!" diyerek övdü beni. "İyi yapmışsın, kendini ağırdan sat. Pat diye kalbini kırıp hop diye elde edebileceği bir kız değilsin sen!"

"Önce hayatıma adapte olup her şeyi yerli yerine oturtmalıyım. Çünkü biliyorum ki müdahale edecek, istemediği şeylere çomak sokacak. Ona fırsat vermemeliyim." Belgin'den uzaklaşıp ayağa kalktım. "Nasıl fırsat vermiyorsam dersten çıkardı beni," diye söylenerek salona girdim. Kafam dağılsın diye televizyonu açtım ve Galatasaray'ın maçıyla duraksadım. "Bugün cuma değil mi? Neden *Vurdu ve Gol* yok?"

"Canlı yayını maçtan sonraya almışlar." Şahsenem koltuğa oturdu. "Ne safsın sen de! Program olsa cuma günkü derse Sinan Bey nasıl gelebilirdi?"

"Ne bileyim ya... Kafa mı bıraktı bende?"

Belgin salona geldi ve çantasını aldı. "Ben eve geçeyim artık. Geç oldu. Annemle babam birazdan aramaya başlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Artık sen de bizimle yaşasana," dedi Şahsenem ayaklarını sehpaya uzatırken. "Fatura ödememek için..."

"Ne faturası, kızım? Maaşım var çok şükür. Bana kalsa çoktan koynunuzdaydım ama annem geçen beni zil zurna sarhoş yakalayınca, 'Siz üçünüz çok tehlikelisiniz, ancak ben öldükten sonra beraber yaşayabilirsiniz,' deyip rest çekti." Ofladı. O kadar haklıydı ki... "Aman! Neyse... İyi geceler." Bakışlarını bana çevirmişti heyecanla. "Yarın sekizde hazır ol. Seni beklemem, giderim."

Ufak bir gülümsemeyle iş arkadaşlarıma selam verirken Belgin yarı açık gözlerle sağa sola çarparak sandalyesine ulaştı ve başını masaya koydu. "GÜNAYDIN!" diye bağırdı ve kısık bir sesle, "Canım Allah'ım, güzel Allah'ım, neden bu düzenin bir parçasıyım?" diyerek söylenmeye başladı.

Çantamı masama bırakırken karşımda oturan Mehmet'le göz göze geldim. Benden küçük olduğu için miydi, bilmiyorum; ona her baktığımda erkek kardeşim Semih aklıma geliyordu. *Özlemiştim.* Yanımda olmadığı için Mehmet'e iyi davranarak bunu telafi etmek istedim. "Ne haber?" dedim ilgili bir şekilde.

Kısa bir an düşündükten sonra omuz silkti. "Biraz Belgin gibi."

Belgin adını duyunca başını kaldırdı. "Mehmeeet! Benim kadar harika olamazsın sen!"

"Az önce düzene söven sen değil miydin, Belgiş?" dedi sırıtarak.

"Söverim ama en çok da ben severim," diyerek sandalyesini benimkine yaklaştırdı. "En yakın arkadaşlarımdan biriyle artık iş arkadaşı da oldum. Daha ne isterim ki bu düzenden?"

Bilgisayarı açarken çantamdan gelen telefonumun sesiyle Belgin'i kendimden uzaklaştırdım. Elime aldığımda ekrandaki ismi görmemle duraksadım. "Pardon," dedim. Ayağa kalkıp danışma alanına doğru ilerledim. "Pelin Hanım?"

"İdil, günaydın canım! Nasılsın?"

"Teşekkür ederim, iyiyim, siz?"

"İyiyim," dedi ve kısa bir an duraksadı. "Rahatsız etmiyorum, değil mi?"

"Hayır... Aksine..." Kısa bir an ne diyeceğimi bilemedim. Aklıma Tuana'nın yüzü geldiğinde özlemle gülümsedim. "Çok sevindim."

"Ömer, eski ve yeni hayatın arasında gidip gelmemen için sana biraz zaman tanımamızı istedi. Bana kalsa gittiğin gün arayacaktım seni ama..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben de aynı sebeple onlarla iletişime geçmek istememiştim. Kalbim oradayken aklımı buraya adapte etmek çok zor oluyordu. "Çok teşekkür ederim. Alıştım sanırım. Sadece... Arada bir Tuana'nın sesi kulağıma geliyor ve gözlerim etrafta yürümeye çalışan bir bebek arıyor." Adı geçince aniden dolan gözlerimi ve özlemle sızlayan burnumu artık yadırgamıyordum. Çektiğim videolarına ve fotoğraflarına bakarken defalarca kez Sinan'a sövmüştüm.

"Yüz yüze görüşmeliyiz."

"Bugün öğle yemeği için müsait misiniz?" diye atıldım.

"Tabii ki! Hemen yer ayırtıp adresi sana atacağım. Görüşürüz!"

"Görüşürüz," dedim ve telefonu kapatıp masama döndüm. Belgin gözlerini hızla kırpıştırarak açıklama beklediğini belirtti. "Pelin Hanım. Öğle yemeği yiyeceğiz."

"Eski eltiler hâlâ görüşüyor!" Belgin keyifle sırıttı. "Ne dedikodular birikmiştir şimdi var ya..."

"Aynen Belgin, oturup Pelin Hanım'la dedikodu yaparım zaten."

"Ya ne yapacaksın, saftirik İdil? Kadın seninle neden görüşecek sanıyorsun? Elbette ki değişen düzenlerinden ve..." Gözlerim irileşince kısa bir an etrafa baktı. Fısıldayarak "Kaynından bahsedecek," dedi.

Sandalyeme oturdum ve şifremi girmek için klavyeyi kendime çektim. "Beni üzecek ve vicdan azabı duymama neden olacak bir şeyler söylemeyeceğine eminim." Şifremi girdim ve sadece bir haftada çöplüğe çevirdiğim ekrana baktım.

"Tabii ki, orası tartışmaya kapalı..." Kısa bir an duraksadı. "O ne be?"

"Ne, ne?" Bakışlarımı Belgin'e çevirdim ama başka bir yöne bakıyordu.

"İdil Hanım?" Sesin geldiği yöne döndüğümde daha önce hiç görmediğim simayla kaşlarım çatıldı. Yüzünü incelemeyi bırakıp elindeki çiçek aranjmanını görünce ayağa fırladım ve başımı hızla salladım. "Size..."

"Bana?" Elimi göğsüme bastırdım. "İdil Demirel'e?"

Başını salladı. "Evet, size."

Belgin'e döndüm. "Bana."

Belgin başını salladı. "Sana."

"Ama ben hayatım boyunca hiç çiçek almadım ki. Emin misiniz?"

Adamın dudakları abartılı bir hüzünle titrerken, "Evet," dedi. Bana acıdığını hissedebiliyordum. Birkaç kere kendimi şımartmak için kendime çiçek almışlığım vardı ama birisinin verdiği kadar kıymetli olmadığını düşünüyordum. Herkes kendisi için bir şeyler yapabilirdi fakat hiçbir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şey, size değer veren bir insanın yaptıkları kadar mutlu etmiyordu. Çünkü herkes kendisini düşünürdü, önemli olan başkasını düşünebilmekti.

"Ben... Teşekkür ederim!" Siyah-beyaz güllerden oluşan aranjmanı kucakladığımda göndereni tahmin etmek hiç de zor olmadı.

"Rica ederim. İyi günler," diyen genç çocuğa cevap bile veremedim. Güç bela sandalyeme çöktüm.

İş arkadaşlarımın bakışlarının altında sertçe yutkundum. "Hayatımda ilk defa çiçek aldım," diye fısıldadım.

Belgin güllere bir cam eşya gibi dokundu. "Çok güzeller. İlk defa siyah gül görüyorum." Buruk bir tebessümle gülleri izlemeye devam ederken araya sıkıştırılmış zarfı fark ettim.

Dikkatli bir şekilde çıkardım ve açmak üzereyken Belgin beni durdurdu. "Sence ne yazdı?"

"Bilmiyorum, inan ki kestiremiyorum."

Sırıttı. "Ben de! Hadi aç." Başımı salladım ve zarfı açtım. Bütün kelimeleri gördüm ama bir türlü cümle hâlinde okuyamadım. Derin bir nefes alıp gözlerimi açıp kapattım ve tekrar okumayı denedim.

"*14 Eylül 1996, Beşiktaş-Fenerbahçe karşılaşması. Herkes maçın berabere biteceğini kabullenmişken Sergen, doksanıncı dakikada topu ağlara gönderiyor.*

İşte, sen de öyle beklenmedik ve güzelsin."

Bakışlarımı Belgin'e çevirdiğimde parmakları burun kemerindeydi. "Bir saniye," dedi. "Ağlamam an meselesi."

"Belgin..." Sesim titriyordu ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne daha önce çiçek almıştım ne de böyle bir iltifat...

"İdil ya..." Gözlerini yellemeye başladı. "Vallahi bu adama kızgın kalmak zor. Katran kalpli Şahso bile gözyaşlarına boğulabilir."

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama çabalarım boşunaydı. İçimi çekerek güllere bakmaya devam ettim. "Beni üzdüğünü bile unutturacağını söylemişti."

Belgin yerinde doğruldu ve beni sarstı. "Şahsenem beni öldürecek! Kendine gel, yüzüme bak!" Benden beklediği ilgiyi alamayınca çenemi tuttu ve ona dönmemi sağladı. "Hâlâ istediğin kıvamda değil. Nicholas'ı düşün, dövecekti az kalsın! Nikâhına alana kadar böyle cici cici konuşur, sonra canileşir."

"Nikâhına mı?"

Sesi ağlamaklı çıktı. "Hayır, ya of! Nikâhı unut! Siz evlenmiyorsunuz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acı acı güldüm. "Şaka yapıyorum, Belgin. Hayatımda aldığım ilk çiçeklerin ve sıra dışı bir iltifatın sahibi olması ona karşı yumuşayacağım anlamına gelmiyor!"

"Aptal... Resmen erimişsin."

Hafifçe öksürdüm. "İyiyim, merak etme. Dezavantajları düşününce toparlıyorum."

Omzuma vurup çiçekleri önümden aldı. "Aferin! Şimdi biraz çalışalım. Çiçek hiç gelmedi, tamam mı?"

"Iı... Şey... Not..."

"Çiçek hiç gelmedi, İDİL!"

Belgin, Mehmet ile beraber ajansa yakın olan çiğköftecide dürüm yiyeceğini söyleyince arabasını aldım ve adrese tahmin ettiğimden daha kısa sürede vardım. Arabayı dikkatli bir şekilde park ettim. Mekâna yürürken telefonumu çıkardım ve saate baktıktan sonra notlarıma girip hangi kursa gideceğimi kontrol ettim. Yemek kursu olduğunu görünce kesik parmağım sızlar gibi oldu.

Telefonu kilitlemek üzereyken aklıma önceki akşam geldi. Nicholas'ın müsait olduğu bir zamanda ek ders yapsak çok iyi olurdu. Hâlâ birkaç harekette sıkıntı yaşıyordum ve cumaya kadar sıkıntı yaşadığım hareketleri unutacağıma emindim. Hemen bir mesaj attım ve içeri girdim. Pelin Hanım ev içinde ne kadar sıcakkanlı ve doğal bir kadınsa dışarıya karşı bir o kadar farklıydı. İlk zamanlar çift karakterli olduğunu düşünsem de zamanla bunun ün ve şöhretin bir dezavantajı olduğunu fark etmiştim. Beni görünce o maskesini yüzünden çıkardı. Ayağa kalkıp gülümseyerek kollarını açtı ve sıkı sıkı sarıldı. "Hoş geldin!"

"Hoş buldum, Pelin Hanım." Ayrıldığımızda şıklığına, güzelliğine bakakaldım. "Çok güzel görünüyorsunuz."

"Sen de. Zayıfladın mı?" Elimi hâlâ bir eğime sahip olan göbeğime koydum ve başımı sağa sola salladım. Sırıtarak karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Ciddiyim. Zayıflamışsın."

"Bir haftada yarayıp yaramadığı tartışılır ama *kickbox*a başladım."

"Bence şimdiden yaramış ve bırakmadığın sürece yaramaya devam edecek." Bakışları arkama doğru kaydı. Mesafeli gülümsemesini dudaklarına yerleştirince garsonun geldiğini anladım.

"Hoş geldiniz, efendim."

"Hoş bulduk." Kendisine uzatılan menüyü açtı ve incelemeye başladı. O kadar gergindim ki midem bulanıyordu. Yazılanları birkaç defa okumayı denedim ama harfler anlamlı bir kelime oluşturmamıştı zihnimde. "Ne alacaksın, İdilciğim?"

Ücretsiz Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Zevkinize güveniyorum," dedim alçak bir sesle.

Göz göze geldiğimizde içimi okumuş gibi anlayışla gülümsedi. "Tamam." Bir süre daha menüyü inceledikten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Tavuk ve mantar sever misin?"

"Evet."

"O zaman... *Tagliatelle Alfredo* ve kırmızı şarap." Garson, aldığı siparişlerle yanımızdan uzaklaşırken, "Ee, anlat bakalım. Hayat nasıl?" diye sordu. Güzel geçen bir yaz tatilinin detaylarını istiyor gibi keyifliydi ama benim için yaşadığım bir haftanın, yıllık iznimi kışın kullanmaktan farklı hissettirdiğini söyleyemezdim.

"İdare ediyorum. Siz nasılsınız?" Tereddütle ekledim: "Evdekiler?"

"Ata bir oğlum olduğunu unutturacak kadar çok sınavlarına çalışıyor. Ömer stabil. Rümeysa ve Ayşe abla da kendi hâllerindeler. Tuana ise..." Kaşları hafifçe çatıldı. "İyi olmaya çalışıyor. Yeni bakıcısına alışmakta biraz zorlanıyor."

Sertçe yutkundum. "Anlıyorum... Onu evin müsait olduğu bir gün görmek isterim."

Gözleri irileşti. "Sanırım bilmiyorsun."

"Neyi?"

"Sinan gitti. Yani... Taşındı diyelim."

Şu an elit bir mekânda, Pelin Tümer'in karşısında olmasam dizimi döverek ağıt yakabilirdim. "Ne?"

"Evet. Bir rezidansı ama... Adını unuttum. Hâlâ müstakil ev fikrine sıcak bakmıyor."

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

Aniden, "Seninle iletişime geçti mi?" diye sordu. Sorusuyla sandalyemde irkilince sırıttı. "Geçmiş! Ne oldu, nasıl oldu?"

"Pelin Hanım..."

"İdil, hepimiz bunu bekliyorduk zaten. Sinan istikrarlı adamdır." Yanımda duran hareketlilikle garsonun geldiğini anladım ve sustum. Seri hareketlerle servis yaptıktan sonra *afiyet olsun,* diyerek bizden uzaklaştı. Pelin Hanım öne doğru eğildi merakla. "Ee?" dedi, sabırsızca. Utana sıkıla, Sinan'ın dersi böldüğünü ve dans hocamın yakasına yapıştığını anlattım. Dışarıdaki konuşmaları sakladım, bana kalsın istedim. "Hm..." Pelin Hanım şarabından bir yudum aldı. "Demek Sinan adamı dövmedi?"

"Evet."

"Garip."

"Sadece eylem olarak gerçekleştirmedi. Kafasında onu defalarca kez dövmüş olabilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omuz silkti. "İlk defa böyle bir şey oluyor. Yani dövse şaşırmazdım ama dövmemesi beni daha çok şaşırttı. Bunun içinde bir bit yeniği var ama bakalım... Sen hocanı kolla."

"Hayır ya..." Nicholas mesajıma da dönmemişti! Sesim titredi, devam edemedim. "Yok, bir şey yapmamıştır."

Pelin Hanım, gözleri manzaradayken konuştu: "Tensel temas var. Faul." Bakışlarını bana çevirdi. "Sinan affetmez."

İçimdeki onu arama isteğini bastırarak konuyu değiştirme girişiminde bulundum. Pelin Hanım bu çabamı cevapsız bırakmadı ve normal konulardan konuşarak yemeğimize devam ettik. Bir süre sonra vaktimin azaldığını fark edince müsaade istedim. Hesap konusunda ne kadar diretsem de ödeme yapmama izin vermedi. Vedalaştıktan sonra Belgin'in arabasına yürürken istemsizce telefonu elime aldım ve Nicholas'ın mesajıma hâlâ cevap vermediğini gördüm.

Dayanamayıp onu aradım. Uzun bir süre çaldı. Açmayacağını düşünerek aramayı sonlandıracakken gelen hışırtıyla duraksadım. "Nicholas?"

Kısa bir nefes aldı. "Idil?"

"Nasılsın, her şey yolunda mı? Mesaj attım ama dönmedin." Arabanın kapısını açtım ve koltuğa yerleştim.

"Bir dersim vardı," dediğinde sesinin tınısını tahlil ettim. Korkmuş veya çekingen değildi. Sinan'ın gazabına uğramışa benzemiyordu. "Mesajını şimdi gördü. Saat sekiz sana uygun?"

Yemek kursundan bir kereliğine mahsus kaytarabilirdim. "Tabii, akşama görüşürüz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yoğun bir cumartesi gününün en iyi yanı, ertesi günün pazar oluşu ve seramik hamuruyla kendimden geçme planlarımdı. Belgin beni eve bıraktıktan sonra ondan zorla aldığım çiçekleri suya koyup notu güvenli bir yere kaldırdım. Eşyalarımı hazırlayıp yürüyerek kursa gittiğimde istemsizce etrafı kolaçan ettim. Camlı odaların birinden kursun sahibi Yılmaz Bey çıktı. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk." Gülümseyerek aramızdaki mesafeyi kapattım. Kırklarının sonunda, uzun boylu ve seyrek saçlı bir adamdı. "Nasılsınız?"

"İyiyim, asıl sizi sormalı. Çalışmalar nasıl gidiyor? Umarım bir önceki sefer gibi pes etmezsiniz," diyerek aklıma istemsizce Ogün'ü getirdi. Ondan ayrılıp buraya yazıldığımda yaklaşık beş aylık çalışmalarım sonunda bileğimi burkup dansın bana göre olmadığına kanaat getirmiştim. Fakat şimdi yine dans kursundaydım ve nedense bir öncekine göre daha başarılı olduğumu hissediyordum.

"Güzel gidiyor. Nicholas çok iyi bir hoca."

Gülümsedi. "Evet, o da seni bekliyordu. Ek ders almışsın, programda gördüm. Kolay gelsin."

"Teşekkürler," dedim ve her zaman girdiğim odanın yolunu tuttum. Kapıyı çalıp içeri girdim.

Nicholas ceketini çıkarırken bana döndü. "Merhaba!"

"Merhaba, yeni mi geldin?"

"I, şey..." Yüzünü ekşitti. "Adı... Hani para çekiyor ve..." Parmaklarını şıklattı. "Mantik..."

"Bankamatik?"

"Çok karışık ya! Evet. Oraya gittim." Ceketini astı. "Hazırlan istersen..."

Başımı salladım ve karşılıklı oturup dans için ayakkabılarımızı giydik. Kalkıp üstümü kontrol ettikten sonra Nicholas'a döndüm. "Ben hazırım."

"Tamam... Sen yerini al, müzik açıyorum." Aynaya sırtımı döndüm ve Nicholas'ı beklerken cam bölmeye bakmaya başladım. Nicholas müziği hazırlayıp karşımdaki yerini aldı. Tam elini belime uzatıp müziğin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ritmiyle ilk adımımızı atacakken çalan şarkıyla birbirimize bakakaldık. Piyanoyla çalınan tanıdık melodi *Ankara'nın Bağları* isimli oyun havasıydı. "Bu ne?" Nicholas şaşkın bir şekilde müzik sisteminin önüne gitti. Bir şeyler yaptı, kapatıp açtı ama bu sadece oyun havasını başa sarmasına sebep oldu. "Sanırım CD karışmış."

"İyi de her hocanın kendi odası yok mu? Nasıl karışıyor ki?" Nicholas'a sorduğum sorular, birkaç saniye sonra kendi içimde cevap buldu. *Sinan Tümer.* "Bekle Nicholas, geliyorum." Odadan çıktım ve etrafıma bakarken tam karşıda bulunan Yılmaz Bey'in ofisinde durakladım. Jaluzi perdelerin bıraktığı açıklıkta göz göze geldiğimiz an bakışlarını benden kaçırdı. Aklıma gelen senaryoyla gözlerim irileşti. "Hayır ya..." Elimi dudaklarımın üstüne bastırdım. Bir an bile düşünmeden odaya ilerledim. Telaşıma rağmen kibarca kapıyı çaldım ve *gir* komutuyla kapıyı araladım. "Yılmaz Bey?"

"Buyurun, İdil Hanım?" İçeri girdim ve kapıyı kapattım. "Nicholas'ın müzik seti hakkında bir sorum olacaktı."

Başını salladı. "Tabii."

"Neden *Ankara'nın Bağları*?"

Kısa bir an etrafına baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Yani..."

"Sinan Tümer, değil mi?" diyerek kestim sözünü. "Buraya geldi ve sizinle görüştü."

Bakışlarını yüzüme çevirdi. "Çarşı..." diyerek bildiğim o kalıbı söylemeye girişti.

"Çarşı tangoya da mı karşı, Yılmaz Bey? Allah'ım, kafayı yiyeceğim!" Öfkeyle odasından fırladım ve dans odasına girdim. Nicholas'ın şaşkın bakışları altında eşyalarımın içinden telefonumu çıkardım ve Sinan'ı aradım.

Çalıyor, çalıyor...

"Efendim?" Sesi o kadar rahattı ki aynı takımı tutan kurs sahibinin aklına giren ve dersi sabote eden bendim sanki! Bu tavrı beni iyice delirtti.

"Senin derdin ne?"

Kısa bir nefes aldı. "Sana kendimi anlatmak."

"Gerçekten *Ankara'nın Bağları* kendini anlatmak için çok doğru bir yöntem!"

"Ha, illa gel o adamı döv mü diyorsun? İnan, buna dünden razıyım ve seve seve yaparım ama konuşarak halletmeye çalışıyorum. Sen de buna yanaşacak gibi değilsin! Bana da başka çözüm yolu bırakmadın. Mesaj çok açık. O adamın sana dokunup sağa sola uçurmasını istemiyorum!" algıda sorunum varmış gibi bir de heceledi: "İs-te-mi-yo-rum!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yapma! Sanata karşı olamazsın."

"Tabii ki karşı değilim. Seni bir adamın kollarında gördüğümden beri aşkın ve tutkunun dansı olarak bilinen tangodan nefret ediyorum o kadar!"

"Öyle mi?" dedim alayla.

O ise hâlâ bana inat ses tonundaki ciddiyeti ve öfkeyi koruyordu. "Öyle!"

Öfkemden gözlerim kardı kısa bir an. Dilimin ucundakini tutamadım, daha doğrusu tutmak istemedim. "Ben de ünlü bir şahsiyetin mesleki işlerini yöneten menajerlik görevine karşı değildim. Ta ki ağzının içine düşecek gibi sana hayran hayran bakan o şeytanı görene kadar!"

Susmasını ya da zaman kazanmak için anlamazlıktan gelmesini beklerken, "Angela mı?" diye sordu.

Ağız dolusu bir kahkaha atmaktan alamadım kendimi. "Sana sormak lazım. Benim bildiğim bir o var, Sinan Tümer."

İç çekti sessizce. "Bunu telefonda konuşmak istemiyorum. Seni almaya geleceğim."

Konuşulacak bir şey vardı... Panikledim. "Gelmeni istemiyorum." Ne yapacağımı bilemez bir hâlde odanın içinde turlamaya başladım. Eski sevgilisi miydi yoksa? Hayır, hayır!

"Beş dakikaya oradayım. Umarım, o adamı etrafında görmem," dedi ve telefonu kapattı.

Aptallaşmış bir şekilde kulağımda telefonla Nicholas'a baktım. O da bana bakıyordu. "O adam mı geliyor?" dedi oturduğu yerde doğrulurken. "Gerard'ı döven?"

"Onu tanıyor musun?" Oysaki Sinan'ı ilk gördüğü zaman ondan bihabermiş gibi tepki vermişti. Nicholas başını sallayınca iyice şaşırdım. "Peki, neden tanımıyormuş gibi davrandın?"

"Çünkü Gerard gibi olmak?" Sıkıntıyla ofladı. "İdil, üzgünüm ama dersi bitirmeliyiz."

Başımı salladım mahcup bir şekilde. "Haftaya görüşürüz o zaman?"

"Iıı... Bak... Sonsuza kadar."

"Ne?"

Keyifsiz bakışları üstümdeydi. "Üzgünüm... Gerard, işine ara vermek zorunda kaldı, biliyor ben. Yapamam. Bir kere kurtulur, iki kere..." Gariptir ki ona kızamıyordum. Hatta empati kurunca haklı buluyordum. Ben de işimi bir dış tehdit varken yapmakta zorlanır ve korkardım.

"Seni anlıyorum," dedim.

Gülümsedi. "Umarım her şey yoluna girer." Dostane bir tavırla elini uzattı. "Seni tanımak güzeldi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elini sıktım. Hafiflemiş hissediyordum. Biliyordum, Nicholas buna son vermeseydi bu tempo ve sık sık yenmeye çabaladığım isteksizlik, bir gün beni ele geçirecek ve onunla yolları ayıracaktım. "Kendine iyi bak," dedim ve elimi çektim. Ayakkabılarımı değiştirmeye girişirken hafızamı yokladım. Haftalık ders parasını ödemiş, vereceğim bir ücret olmadığı için rahatlamıştım. "Bir de..." dedim ve ayağa kalktım. "Dersin var mı?"

Başını salladı. "Dokuzda."

İsabet olmuştu, en azından güvende olacaktı. "Sana kolay gelsin." Trençkotumun düğmelerini ilikleyip eşyalarımı aldım.

"Teşekkür."

Odadan çıkıp Yılmaz Bey'in ofisine bakmadan koridora girdim. Diğer odalardaki çalışmaların müzikleri eşliğinde çıkışa ilerlerken başımı bina duvarının bittiği noktada kaldırdım ve yol kenarına baktım. Sinan arabasının kaportasına rahat bir tavırla yaslanmış, bana bakıyordu. Hafifçe doğrulurken ben de küçük adımlarla ona doğru ilerlemeye başladım. Bu sefer bir sokak lambasının altındaydık. Birbirimizi net bir şekilde görebiliyorduk.

"Nicholas artık hocam değil. Başardın."

Omuz silkti. "Üzülmedim. O kursa bana inat gittiğin fazlasıyla belliydi. O adamdan da iğreniyordun. Bunu görmemek için kör olmam lazımdı."

İyi bir gözlem yeteneği vardı. Bunu onunla kısa bir süre geçiren herkes anlayabilirdi. "Sen sadece görmek istediklerini görüyorsun," dedim. Sesim titredi, sertçe yutkundum. Bunu hissetmiş olmak bir yana, dile getirmek çok daha acıydı.

"Angela'yla aramda hiçbir şey olmadı, İdil. Kafanda ne kurduğunu bilmiyorum ama..."

"Bakışlarını gördüm, Sinan! Yapma, bunu sakın hiç fark etmediğini söyleme!" Dudaklarını birbirine bastırdı, çenesi öfkeyle seğirdi. O an cevabımı almıştım aslında. Ağlamamak için gözlerimi sıkı sıkı kapattım.

"Onunki tek taraflı bir şeydi, İdil," dediğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bakışları üstümdeydi. "Çok uzun bir zaman önce karşılık bulacağını düşünerek itiraf etti ama benim gözümde sadece iş için iletişim hâlinde olduğum bir insandı. Böyle bir şeyin söz konusu bile olmayacağını, hiçbir beklentisi olmadan işine hâlâ devam edebilme şansı olduğunu söyledim. Çünkü işinde gerçekten iyiydi. Ama bunu yapamaz, can sıkıcı bir şekilde tekrar dile getirmeye çalışırsa aramızdaki anlaşmayı feshedeceğimi söyledim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiç dolandırmadan, duraksamadan söylediği gerçek yüzünden olduğum yerde sarsıldım. Elimdeki poşetleri mümkünmüş gibi daha sıkı tutarken ondan istemsizce uzaklaşmaya başladım. "Hayır ya..."

"Üstünden çok uzun zaman geçti!" diye direterek aramızdaki mesafeyi kapattı. İnatla bir kez daha ondan uzaklaşmaya yeltendiğim an öfkeyle kollarımdan yakaladı beni.

Sakin bir şekilde konuşmayı düşünürken baskısı yüzünden sesim istemsizce yükseldi. "Ne garip, üstünden o kadar zaman geçmesine rağmen sana hâlâ aynı şekilde bakıyor! Biliyorsun işte! Hâlâ sana âşık olduğunu bile bile onunla çalışmaya devam ediyorsun." Kendimi geriye çekip kollarımdaki baskısından kurtuldum. Bir şeyler daha demek istedim ama kelimeler boğazıma dizilmişti. O an tek çare gitmek gibi geldi.

Bir saniye bile düşünmeden hızlı adımlarla ters yöne ilerlerken Sinan arkamdan seslendi: "Dinlemeyi bilmiyorsun ama benden konuşmamı bekliyorsun!"

Aniden gözümde beliren ışık patlamalarıyla gaza gelip hızla gerisin geri döndüm. "Dinlenecek ve konuşulacak bir şey yok ama sana olayı kavraman için yardımcı olacağım. Angela'nın Ogün olduğunu düşü-"

Biraz ileride bulunan kalabalık kafeye, kaldırımda yürüyen tek tük insanlara aldırmadan Cihangir'in ortasında istediği şey alınmayan bir çocuk gibi, "O adamın adını ağzına sakın bir daha alma!" diye bağırdı. Öyle böyle bağırmak değildi; yüzünün rengi değişti, boynundaki damarlar belirginleşti.

Beklemediğim çıkışıyla irkildim. Şu an duyarlı bir vatandaşın gelip Sinan'ı dövmesini deliler gibi istiyordum ama şansıma vatandaş kesin Beşiktaşlı çıkardı. "Sen, adını ağzıma almama dayanamazken ben, seni onun yanında gördüm." Parmakları burun kemerinde düzenli nefesler alarak kendini sakinleştirmesini izlerken fırsattan istifade konuştum: "Diyeceklerim bu kadardı. Sakın peşimden gelme."

Elimdekileri kenara atıp trençkotumu çıkarttım ve salona girdim. Kendimi koltuğa atıp gözlerimi kapattım.

"Ders nasıl geçti?" diye sordu Şahsenem.

"Elimizde kaşıklar eksikti."

Belgin bir şeyler olduğunu anlamış olacak ki hemen karnındaki kumandayı yana koydu ve yattığı yerde doğruldu. Şahsenem ise gözlerini kısmıştı. "Tango dersine gidiyorsun diye biliyorduk?"

"Sinan dersi sabote etti ve Nicholas artık hocam değil."

Belgin bir saniye bile kaybetmedi ve alkış tuttu. "İstikrarı... Tüylerimi diken diken ediyor. Bu adama nasıl dayanıyorsun, bilmiyorum!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Menajerinin ona âşık olduğunu bilmesi beni yıllarca frenleyebilir," dediğimde ikisinin de gözleri irileşti. Bu cümleyle yetinmeyeceklerini bildiğim için her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmaya giriştim. Son cümleme kadar sözümü kesmeden, hiçbir yorumda bulunmadan beni dinlediler.

Belgin dayanamayıp bir kahkaha patlattı. "Cihangir'in ortasında bağıran bir Sinan Tümer düşünebiliyor musun?" Belgin koltuktan kalktı ve Şahsenem'in yanına geçti. "Şahso, gel bunların muhbiri olalım. Sana yemin ederim ki paraya para demeyiz!"

Şahsenem, onu dokunarak ikna etmeye çalışan Belgin'i ittirdi ve bakışlarını bana çevirdi. "Sevinmelisin."

"Aynen. Şu an belli edemiyorum ama âşık olduğum adama âşık olan kadın ona benden daha yakın olduğu için kesinlikle çok mutluyum."

"Kastettiğim o değil. Fark etmemiş olabilirsin ama sen Sinan Bey'e rest çekmişsin."

Belgin başını salladı. "Evet." Kısa bir an duraksamıştı. "Eğer görüşürseniz bana konum atar mısın?"

İkinci dediğini duymazlıktan geldim ve bakışlarımı Şahsenem'e çevirdim. "Sinan anladı mı, emin değilim."

"Güzelim, balım... Adam salak değil. Rest çektiğini anladığı an caddenin ortasında kriz geçirmiş zaten."

"Şu Ogün olmasa ne yapacaksın, İdil?" Belgin ağız dolusu bir kahkaha attı. Her şeye böyle gülmeye devam ederse Sinan ile olan ilişkimi sırf eğlendiği için desteklediğini düşünecektim. "Resmen ilişkiyi üç kişilik yaşıyorsunuz: Sen, Sinan Bey ve Ogün."

"Ne yapayım, ancak öyle anlıyor bazı şeyleri."

"Anlamıştır da yapacak mı acaba? Of, hiç sanmıyorum! Adam allem eder, kallem eder, istediğini yaptırır da istenileni yapar mı, tartışılır bence..." Belgin tekrar koltuğa uzandı ve kumandayı karnının üstüne koydu. "İddiaya girelim mi, Şahso?"

"Ne iddiası?" Belgin sadece gülümsedi. Şahsenem o gülümsemede yatan anlamı çözmüş olmalı ki "Saçmalıyorsun," diyerek onu tersledi.

"Ne? Bence İdil'i yine kandırır ve üçü gül gibi geçinip gider."

"Evet, kendimden çok ödün verdiğimin farkındayım ama başkasına fırsat doğacak kadar değil. O kadın hep bir *acaba* olarak kalacak bende. Bilemem... Bir gün, ikinci kez Sinan'dan şans isteyebilir, ona yaklaşabilir ve..." O anlar istemsizce gözümün önünde canlanmaya başladı. "Bunu kaldıramam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belgin ofladı. "Sen ciddisin? İyi... Girmeyeyim iddiaya o zaman." Kumandayla televizyonun sesini açarken göz ucuyla bana baktı. "Görüştüğünüz zaman konum atarsın."

"Yatıyorum ben, size iyi oturmalar," dedim ve odama girdim. Keyifsiz bir şekilde yatağa oturdum ve bir süre düşüncelerimi dinledim. Onu hayatında bu kadar zamandır tutmasında bile iyi bir şey bulmuş olmam kesinlikle iflah olmaz bir *Pollyanna* olmamdan kaynaklıyordu. En azından Angela'yı sorgulayacak birisi girmemişti hayatına. "Ama artık hayatında ben varım."

Hep olmamı istiyorsa yapacağı şey çok basitti.

Pazar günü ben seramik kursundayken Cihangir Bey'den intikam alan Belgin'in keyfi yerindeydi. Üç gündür belirli aralıklarla olanları anlatıyordu. Kısa bir an her şeyi unutup gülmüş ve heyecanlanmıştım ama yaklaşık ellinci kez anlattığı için artık bende intihar etme isteği uyandırmaya başlamıştı.

"Bak, sonra ben..."

"Belgin," diyerek susması için yalvarmaya girişecekken Tan Bey'in odasının kapısı açıldı.

"Arkadaşlar!" İlgiyi üstünde toplamak için ciddi ciddi el çırpan Tan Bey, başarılı olunca gergin bir gülümsemeyle ofisi süzdü. "Pazartesi günü reklam fikrimizin sunumu olacak. Çalışmaları hızlandırıyoruz, yarın sabah eksiksiz sunum istiyorum!"

Elim haberi alan Belgin'in yüzü acıyla sarsıldı ama hiçbir şey demedi. Tan Bey'in odasının kapısı kapanır kapanmaz hemen bana döndü. "Nerede kalmıştık?" Gözlerini kıstı. "Hah sonra..."

"Belgin, yeter! Gerçekten yeter... Ezberledim hatta artık orada bulunmuş gibi hissediyorum."

"Sana da böyle bir plan hazırlayabiliriz!" Gözleri heyecanla parladı. "Ne dersin?"

Kısa bir iç çektim ve camlardan sabahın onu olmasına rağmen karanlık olan havaya baktım. "Ne elde ediyorum?" dedim ve bilgisayarıma döndüm. İmleci saat kısmının üstüne getirdim ve tarihe baktım. Günlerden çarşambaydı. Sinan'a rest çekeli dört gün olmuştu.

"İşin heyecanlı kısmı da bu!" Masama doğru eğildi. "Bilmiyorsun!"

"Hayır Belgin, istemiyorum."

"Hâlâ aramadı mı?"

"Hayır."

"Şey..." Ne diyeceğini bilemediği birkaç saniye geçti. "Boş ver!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sahte bir şaşkınlıkla ona döndüm. "Bu... Bu nasıl benim aklıma gelmedi? Belgin, sen çok iyi bir arkadaşsın!"

Hafifçe dirsek attı. "Of, İdil! Dalga geçme. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama bunu beklemiyordum desem yalan olur. Tatlı bir dille rica etseydin belki yapardı ama kuduruk gibi konuştuğun için..."

"Belgin, bunun ricası mı olur?" Tatlı bir sesle devam ettim: "Sana âşık olan kadını çevrende görmeye dayanamıyorum. Rica etsem onu işten atar mısın?"

"Bak, oluyormuş."

"Yapmayacağım ya!" Elimi hiddetle masaya bastırdım. "Yapmıyorum!" Hiçbir şey olmamış gibi omuzlarımı esnettim ve klavyeyi önüme çektim. İsteksizdim ama kafam dağılsın diye önümdeki işe dört kolla sarıldım.

Boynuma dokunan elle irkildim. Başımı dosyadan kaldırıp kim olduğuna bakınca Tan Bey'i gördüm. Gülerek elini çekti ama bana yaptığı şey kesinlikle komik gelmemişti hatta midemde bir burulma yaratmıştı. "Arada boynunu esnetmelisin. Fark etmiyorsun ama masaya doğru çok eğiliyorsun."

Göz ucuyla soluma baktım ama Belgin yerinde yoktu. "Alışkanlık. Çocukluktan beri böyle dururum."

"Yine de sen dikkat et. En iyi çalışanlarımdan birinin fıtık olmasını istemem."

Çok komik bir şey söylemiş gibi kıkırdarken Belgin'in elinde kahve bardaklarıyla bize doğru geldiğini fark ettim. Tan Bey de benim gibi onu izlerken, "Afiyet olsun ve kolay gelsin," diyerek danışmaya çıktı.

Belgin kahve bardağımı önüme bıraktı. "Yine ne istedi sevimsiz?"

"Belgin?" Sandalyesine oturdu ve kaşlarını kaldırıp başını salladı. "Biraz garip bir adam sanki."

"Aslında çok iyidir. Ne zaman izin istesem verir."

"Sorun da burada. Hangi patron bunu yapar ki?"

"İdo'm, burası bir devlet kurumu değil. Özel sektördeyiz ve işimiz, hayal gücümüzü kullanmak. Yani öncelik her zaman biziz. İşimizi sevmeliyiz ki verimli olalım. Öyle değil mi?"

Kahve fincanına uzanırken başımı salladım. "Haklısın."

"Öğle yemeğinde kebap gömelim mi?"

"Akşam *kickboxa* gideceğim. Çok kaçırınca hareket edemiyorum, sonra Bahri Bey kelimeleriyle yumrukluyor beni."

"Hehehe!" Belgin şirin şirin güldü. "Sinan Bey oraya niye el atmadı?"

"Yanlış cümle. Kesinlikle el attı ve hocamın kırklarının sonunda ve evli olduğunu biliyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dünyanın yükünü omuzlarıma almış gibi yorgun hissederken metrobüste annemle ve Semih'le konuşmuştum. Aradan babamı da çıkarıp onunla da konuşmayı istesem de annem şiddetle karşı çıkmıştı. "Baban kendi sınavında kopya çeken öğrenciler yakalamış. Ben de bu çocukları anlamıyorum. Biliyorlar, adam disiplin kurulu başkanı, bari o gözünü korkutsun ama nerede..."

Babam dersinde sorun çıkaran öğrencilerle beni bağdaştırmış gibiydi. Eve gelip olur olmadık yerde bana Tarih'ten kalışımı hatırlattığında okulla ilgili bir sorun olduğunu anlar ve ona kulağımı tıkardım. Ne yazık ki bu huyunu hâlâ bırakabilmiş değildi. "Anladım, anne. Ben şimdi eve giriyorum, babama aradığımı söylersin. İyi akşamlar."

"Sana da kızım, dikkat et!" dedi ve telefonu kapattı. Anahtarı yuvaya sokup kapıyı açtım. Elimdekileri yere atarken Şahsenem koltukta doğruldu. "Hoş geldin."

"Hoş bulduk." Kapıyı kapattım ve hemen kendimi koltuğa attım. İnleyerek ağrıyan belimi esnettim. "Ölüyorum, Şahsenem!"

"Aç mısın?"

"Hayır, anne. Diğer kızın nerede? Beni bıraktıktan sonra buraya geçer sanıyordum."

"Öz annesi çağırdı. Bir yemeğe katılacaklarmış."

Başımı salladım ve bileğimdeki saate baktım. "Offf! Saat on olmuş!" Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Angela'yı karşımda düşününce öylesine hırslanmıştım ki Bahri Bey *sakin ol,* diye uyarmıştı.

"Eee, sen istedin, İdil Hanım ama iyi haber, kesinlikle işe yaramaya başladı. Basenler ve göbek eriyor. Adam gibi bir şey de yemiyorsun zaten..."

"Yaza fit giriyorum desene." Ayağa kalktım. "Ben bir duş alayım, sonra yatarım."

"Tamam, ben de çok durmam zaten." Üstümde ne varsa dökülüp zengin triplerine girmek istesem de fazla oyalanmadan duştan çıktım çünkü faturaları ben üstlenmiştim. Altıma polar pijamamı, üstüme de uzun kollu bir tişörtümü giydim. Pijamamın verdiği güven hissiyle keyiflenirken saçlarımı kuruttum ve odamı toparladım. Hazırladığım bitki çayımı içerken korka korka sosyal medya hesaplarımda gezindim. Keşfet kısmına girsem Sinan'dan geçilmeyecekti o yüzden akışa göz gezdirip telefonu kapattım. Saate baktığımda bire geldiğini gördüm. Bardağı aldım ve mutfağa girip makineye yerleştirdim. Odama dönerken televizyon sesini duyunca gerisin geri döndüm. "Şahso, uyku mu tutmadı? Yattın sanmıştım. Bilseydim sana da çay yapardım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir kadeh şarap yuvarladım."

"Aşk olsun, söyleseydin beraber içerdik." Pijamamın cebindeki titreşimle irkildim. Şahsenem'in bakışları da cebime kaydı. "Bu saatte?" diye mırıldanırken yüreğimde bir korku yükselmeye başladı. *Allah'ım, lütfen kötü bir şey olmuş olmasın.* Telefonu çıkardım ve ekrana baktım.

Sinan Tümer arıyor.

"Şahsenem..." Parmaklarım titremeye başladı. "Sinan arıyor!" Şahsenem ayağa fırladı ve telefonu elimden kaptı. "Ne yapacağım?"

"Açacaksın tabii ki!" dedi ve telefonu elime tutuşturdu.

Başımı salladım ve kendimi sakinleştirip telefonu açtım. "Efendim?" Kısa bir sessizlik oldu.

O derin bir nefes aldı, ben nefesimi tuttum. "İdil?" dedi buruk bir sesle.

"Efendim, Sinan?"

"Ben... Aşağıdayım."

Açık ağzımı elimle kapattım ve cama baktım. "Ne demek aşağıdayım?" Şahsenem cama koştu ve hemen perdeleri çekti. Sokak lambasının ışığı, cama vuran yağmur damlalarıyla kırılarak salonu doldurdu.

"Seni bekliyorum."

"Sinan..."

"İnene kadar gitmeyeceğim," dedi kararlı bir ses tonuyla.

Şahsenem camı açtı ve çok eğilmeden aşağı baktı. Ardından hızla kendini geri çekti. "Dışarıda bekliyor!" dedi sessizce. Birkaç saniye idrak etmekte zorlandım ama sonrası fazlasıyla hızlı gelişti. Ne ara ayakkabılarımı giyip merdivenleri inmeye başladım, bilmiyordum. Yağmur altında, olması istenilen bir şeyi beklemenin verdiği yalnızlık hissini tatmıştım ve hiç güzel bir şey değildi.

Dış kapıyı açtığımda Sinan başını yerden kaldırdı ve kapıya baktı. Beni görünce hâlâ kulağında tuttuğu telefonu ağır ağır indirdi ve kapattı. Telefonunu ceketinin iç cebine koymaya çalışmasını izledim. Hareketleri savsaktı ve ne yazık ki yapmak istediği şeyi yapamıyordu. "İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı ve telefonunu nihayet koymayı başardı. Ona doğru bir adım atacakken elini kaldırdı. "Gelme, ıslanacaksın."

"Sen de ıslanıyorsun, Sinan."

Başını gökyüzüne çevirdi ve birkaç saniye öyle kaldı. "Evet, yağmur yağıyor." Kurduğu en uzun cümledeki kelimeleri telaffuz ediş şeklinden alkollü olduğunu anlamak fazlasıyla kolay oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Panikle ona yaklaştım ve gözlerinin içine baktım. Bana bakıyordu ama beni görebiliyor muydu, emin değildim. "Sen bu hâlde araba mı kullandın?"

Sırıttı. "Ne varmış hâlimde?"

Nefesinde hafif de olsa hissedilen viski kokusuyla panikledim. Emin olmak için eğildim ve arabanın içine baktım ama kimse yoktu. "Sen manyak mısın? Nasıl alkollü araba kullanırsın, Sinan! Ya kaza yapsaydın?"

Sertçe yutkundu. Arabanın kapısından doğruldu ve derin bir nefes aldı. Islanan saç tutamları alnına doğru düşmüş, savunmasız bir izlenim vermişti ona. "Ben sana nasıl yeniliyorum?" diye sordu sessizce.

Sokağın ortasında hayatını riske attığı için onu bir çocuk gibi azarlamayı düşünürken gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Ne?"

"Hiç sevmedim ama bunu." Çaresiz bir gülümsemeyle omuz silkti. "Çok savunmasız hissettiriyor." Onun duygularını cümlelere dökmesini hevesle beklerken keyifsiz bir şekilde dudaklarını büktü. "Sen bana yenilsene," dedi bir çocuk gibi. Yüksek ihtimalle Angela'yla arasındaki iş ilişkisini sonlandırmıştı ve hayatında bu denli bir değişikliğe sebep olduğum için endişelenmişti.

"Bunları burada konuşmayalım..." Arabayı ben kullansam, Sinan'ı dairesine götürsem kesinlikle rezidansta birileri görürdü ve hiç hoş olmazdı. Ben pijamalı, o sarhoş... Yarın magazin sayfalarını süslerdik. Aklıma gelen fikirle bakışlarım binanın üçüncü katına kaydı. Şahsenem dirseklerini pencere kenarlarına koymuş, bize bakıyordu. Elinde bir çekirdeği eksikti. Beni görüyor mu diye el salladım. Aynı şekilde geri tepki verince, "Sarhoş!" dedim.

"İçmeseymiş!"

"Şahsenem, arabayı bu hâlde kullanmış!"

"İyi, çıkar yukarı!" dedi ve doğrulup camı kapattı.

"Sinan... Yukarı çıkabilecek misin?"

"Tabii ki."

Başarılı bir şekilde kaldırıma çıkınca derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım. Yer çekimsiz bir ortama giriyormuş gibi temkinli adımlarla beni takip etti. Binaya girince arkasından kapıyı kapattım ve ona döndüm. Merdivene bakıyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Bugün günlerden ne?"

"Perşembe oldu."

"Cumartesi günü Beşiktaş'ın maçı var."

"Tamam... İzlersin. Gel, asansöre binelim."

"Of, bir de Başakşehir'le!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beşiktaş kesin yener." Panele bastım ve bakışlarımı Sinan'a çevirdim. Elleri cebinde, başını duvara yaslamış, asansör kapısına bakıyordu. Birkaç dakika geçti geçmedi, asansör durdu. Sinan benden önce doğrulup kapıyı açtı.

Beraber dairenin önüne geldiğimizde Şahsenem kapı dürbününden bakıyor olmalıydı ki bizi bekletmedi. "Hoş geldiniz!"

Sinan, Şahsenem'in coşkulu sesiyle gözlerini kapatırken yüzünü ekşitti ve pervaza tutundu. "Alçak sesle konuş," diye uyardım.

Şahsenem başını salladı ve geçmemiz için müsaade etti. "Buradan, Sinan Bey," diyerek onu salona yönlendirdi. Ben de onun arkasından gidecekken kolumdan yakaladı. "Hemen kahve yap da ayılsın. Durdukça daha kötü olacak."

"Ayılmasını istemiyorum."

"Ne yapacaksın, adama tecavüz mü edeceksin?"

"Hayır, sadece konuşmak istiyorum, Şahsenem. Sen yat." Gözlerini tereddütle kıstı. "Ciddiyim. Bir şeyler anlatmaya meyilli ve dinlemek istiyorum."

"Yararlanabilirsen..." dedi ve sırıttı. "Peki, yatıyorum. Tabii, Sinan Tümer salonumda arkadaşımla otururken nasıl uyuyacağım, orası ayrı bir konu ama... Of, keşke Belgin'le iddiaya girseydim!"

"Git."

Şahsenem ters ters bakarak odasına ilerlerken salona girdim. Sinan beni görünce gözlerini ovalayarak koltukta doğruldu. Kendi hırkamı çıkarttım ve Sinan'a yaklaştım. "Ceketini çıkarabilecek misin? Islanmış." Üstüne baktı ve başını salladı. Islanan ceket gömleğine yapışmış olmalıydı ki ne kadar uğraşsa da çıkartamadı. "Dur... Yardım edeyim." Ceketin kolunu tutup çektim. Diğer kola da aynı işlemi uyguladıktan sonra sırtında kalan ceketi yana attım.

Sinan tam o anda başını karnıma yasladı ve ellerini belime doladı. Islak saçları tişörtümün kumaşını nemlendirirken istemsizce saçlarına dokundum. "Biliyor musun?" dedi uykulu bir sesle.

Rahatsız olacak diye kısa kısa nefesler alırken, "Neyi?" diye sordum.

"Seni karım yapmadan," Belimdeki ellerinden biri karnıma ulaştı. "Şuraya da yavru bir kartal koymadan bana gün yüzü yok."

Yavru kartal...

Şaşkın bir şekilde Sinan'a ve karnımdaki eline baktım. "Ne? Yavru kartal mı? Yani... Bir bebek mi?"

Ciddi ciddi, "Kartal doğurma gibi bir potansiyelin varsa bebek istemem," dedi ve başını kaldırıp aşağıdan bana baktı. Gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Tabii ki bir bebek, İdil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir bebek..." Düşüncesi garip ama güzeldi.

Başını hafifçe yana yatırdı. "Bebek çok sıradan oluyor. Yavru kartal diyelim."

Gelecekten bahsederken şimdiki zamanın problemlerini nasıl konuşabilirdik ki? Hoş, amacının bu olduğunu hissediyordum aslında. Konuşmadan, hiçbir şey olmamış gibi devam etmek Sinan'ın yapabileceği bir şeydi. "Bak..." Belimdeki elleriyle beni kendine doğru çekti ve tiz bir çığlık eşliğinde dizine oturdum.

"Bakıyorum."

Ayağa kalkmak için bir hamle yaptığımda diğer diziyle bacaklarımı sıkıştırdı. "Sinan!" diye uyarıp dizine vurdum ama oralı olmayınca son çare kendimi yere attım. Bir yere çarpmamam için beni serbest bırakınca emekleyerek ondan uzaklaştım. "Sana yapma demiştim! Konuşacağız!"

Elini şakaklarına bastırdı. "Konuşulacak bir şey kalmadı, İdil. Angela'yla yolları ayırdık işte!"

"Dört gündür yol ayrımında mı yaşıyordun?"

Sinirli bir şekilde güldü. "Dört gündür anlaşmayı feshetmesi için uğraşıyordum. Birden çıldırdı ve imzalamamak için her şeyi yaptı." Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Ama sonu kaçınılmaz oldu."

"Yani artık o yok?"

Başını salladı. "Evet, yok."

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım. "Angela'nın gidişi seni çok üzdü galiba. Ne kadar içtin Allah bilir..."

İşaret parmağını sağa sola salladı ve cıkcıkladı. "En çok senin gidişin üzdü beni." Dirseğini koltuğun kolçağına koydu ve çenesini avuç içine yasladı. "Ama geri dönüşlerde de Beşiktaş gibi ol, İdil. Tamam mı? Son dakikada gel, umut olmadığı zaman çık karşıma..."

"Sinan..."

Buruk bir gülümsemeyle, "Ama hiç bırakma," dedi. Cümlesi yüzünden kendimi Ferdi Tayfur'un *Çiçekler Açsın* şarkısıyla sağa sola koşuşturmaya hazırlarken o ise hiçbir şey olmamış gibi şakaklarına dokunarak konuştu: "Bir şey diyeceğim," diye mırıldandı yavaşça. "Başım ağrımaya başladı benim."

Ferdi Tayfur'un frekansını kaybedince Sinan'a doğru yaklaştım. "Ben sana bir kahve yapayım, sonra yat. Ne dersin?"

"Hayır derim."

"Sinan miden nasıl, bilmiyorum. Uyumaktan başka çaren yok."

"Sende vardır başka çözümler..." dedi gözlerini kısarak.

"Boş zamanlarımda sarhoş ayıltıyor gibi mi duruyorum? Yatacaksın işte. Kalk hadi." Güç bela onu odama getirdim ve lambayı açtım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

Sinan önce yatağa oturdu, sonra başını yastığa koydu. Ayakkabılarını çıkarıp, kenara attı. "Kol düğmelerim..." diye mırıldandı.

"Dur, onları kaybedersin şimdi." Yatağa eğildim ve bileklerine uzandım. Kol düğmelerini çıkartıp kenara koydum. Gömleğinin yakasını kaldırdım ve kravatını gevşettim, rahat etsin diye birkaç düğmeyi de açtım. Dövmesinin kararısı anında heyecanlanmama sebep oldu. Kendimi sormaktan alamadım. "Dövmeni ne zaman yaptırdın?"

"İlhan Mansız Beşiktaş'tan Vissel Kobe takımına transfer olduğu zaman yaptırdım. Lisedeydim işte."

"Çok mu seviyordun?"

"Hem milli takımda hem de Beşiktaş'ta başarılı bir futbolcuydu. Anısı kalsın istedim."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Tamam, Sinan Tümer. Artık uyuyabilirsin. İyi geceler." Arkamı dönecekken bileğimi yakaladı. "Yine ne oldu?"

"Sen burada yat, ben içeride yatarım."

"Hayır, Sinan. Şahsenem'in evi bir üs gibi. Kimin ne zaman geleceği belli olmaz."

"Birileri pat diye gelebilir ve seni salonda görebilir mi?" En başından beri içen sapıtan benmişim gibi tek hamlede yataktan doğruldu. "Hayır efendim, ben salonda yatıyorum."

"Sinan, kime diyorum ben ya?"

"Asıl ben kime diyorum?" Kaşları çatıldı. "Ayrıca kim geliyor eve? Üs derken neyi kastettin sen?"

"Tamam... Emeline ulaştın. Yanında yatacağım. Oldu mu, Sinan?"

Yüzündeki o zafer gülümsemesini kısa bir an kamufle edemedi. "Oldu."

Yatağın diğer ucuna geçtim ve oturup ayakkabılarımı çıkardım. "Sakın yaklaşayım deme."

"İyi, yaklaşmam."

Kenara doğru yattım ve aramızdaki boşluğu kontrol ederken göz ucuyla Sinan'a baktım. Bir kolunu başının altına koymuş, beni izliyordu. "Ne oldu?"

"Sana söylemiş miydim?"

"Neyi?"

"Beşiktaş'ın bir maçta on gol atan tek takım olduğunu?"

Başımı sağa sola salladım. "Hayır."

"O zaman ligde en uzun süre yenilmeyen takım olduğunu da söylememişimdir."

"Söylemedin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir Beşiktaşlıyı deli gibi coşturan Hakan Peker şarkısı vardır. Bunu kesin biliyorsundur."

"Bir efsaneydi, efsaneydi seninle beraber olmak?"

Yüzünü ekşitti. "Hayır."

"Al artık koynuna beni karam, günahın boynuna can karam..."

Doğruldu ve beni kendine doğru çekti. "Dalga geçme."

"Ne güzelsin karamela karamela, durmuyor ki bu aklım başımda..." Gülmemek için çabalasam da şarkıyı söylerken sesim, tuttuğum kahkaham yüzünden gidiyordu. Sinan'ın kaşları çatıldı ve renk vermeyen bakışlarla beni izlemeye devam etti. "Tamam..."

"Tamam?"

Derin bir nefes aldım. "Gide gele çok zaman yoruldum, yola geldim, ben de senin oldum... Ona buna yok yere inandım, nasıl olsa benimsin sandım..." Sinan'ın her kelimede gülümsemesi büyüyünce gözlerimi kapattım. "Devam etmeyeceğim!"

"Hadi, nakarata gelmedin bile." Kahkahamı tutamadım ve gözlerimi açtım. "Ateşini yolla bana..."

Sinan başını salladı. "Burada müzikle alkış tutuyorsun."

"Kor alevler içindeyim bilmesen de... Daha daha sokul bana..."

"Burada da alkış tutuyorsun." Sinan'ın kaşları tereddütle havaya kalktı. "Sana yaklaşmamı mı ima ettin sen şarkı ayağıyla?"

"Ben burada Beşiktaş'la ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum, sen neler diyorsun!"

"Benim sana geldiğim gibi bana gelmesen de..." Sinan benim yerime devam edip şarkıyı tribün bestesine çevirirken gözlerim irileşti. "Gel benim ol, sözlerim ol... Gecelerim kalsın, gündüzlerim ol..." Parmak uçlarıyla yanağıma dokundu. "Düşlerim ol, gülüşlerim ol... Gurbetlerden geriye dönüşlerim ol."

Sadece gülümsedim.

Sinan derin bir nefes aldı. "Peki, Hakan Peker'in Fenerbahçeli olması hakkında ne düşünüyorsun?"

Allah aşkına, konuyu değiştirme de iç sesim iki dakika Ferdi Tayfur'la sağa sola koşup sevinsin! "E biraz bozulmuştur tabii..."

Gözlerini kırpıştırırken bir daha açamadı. Küt diye gitti diye sevinirken konuştu: "Bence sevinmeli."

"Tamam, söyleriz sevinir."

"Bir gün yine çaldıracağız Hakan Peker'i."

"Hı hı. İnşallah."

Tek gözünü açtı. "Sen beni geçiştiriyor musun?" Hem ayık hem de sarhoş olmayı mümkün kılan tek adam kesinlikle Sinan Tümer'di.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yoo... İnşallah dedim. Başka ne diyebilirdim ki?"

"Sen de alkış tutacaksın." İşaret parmağını salladı. "Sen ve yavru kartallar..." Yüzümde oluşan şapşal gülümsemeyi engelleyemedim. Zamanı vardı, Sinan da benden daha çekecekti ama... Olacaktı. Bunu hissediyordum.

"İnşallah," dedim sessizce.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. Bölüm

(Belgin & Cihangir)

"Bir saniye, Şahso," Belgin gelen cızırtılar yüzünden telefon kulaklığını çıkardı ve telefonu eline aldı. "Şimdi konuş."

"Aynı şeyi iki kere tekrarlamayı sevmediğimi biliyorsun, Belgin!" Belgin düzelmeyen ses yüzünden öfkeyle iç geçirdi. Yaklaşık bir aydır aynı sorunu yaşıyordu. "Zaten dediğinden bir şey anlaşılmıyor. Üstelik araba kullanıyorum ve her an ceza yiyebilirim."

"Çekmiyor demek ki..."

"Salak mısın kızım, İstanbul'un göbeğindeyim, çekmeme gibi bir şey söz konusu olamaz. Galiba telefonum bozuluyor." Sesi titredi Belgin'in. O, *iPhone 8 Plus* alırken otuz altı ay taksit ödeyeceğine böbreğini satmayı gözden çıkarmış kızdı. Bunu ailesinin yanında da dile getirince çok geçmeden telefon onlar tarafından hediye edilmişti. Sırıtmadan edemedi. "Telefoncuya falan göstersene. En fazla ses sistemiyle alakalı bir sorundur."

"Pahalıya patlarsa o Jobs'un kapısına dayanacağım."

"Belgin, Steve Jobs öldü."

"Allah Allah, karısıyla çocuklarını rahatsız etmek yasak mı?" Cadde üstündeki dükkânlara bakarken bir telefoncu gördü. Çok uzaklaşmadan hemen arabayı sağa çekti. "Dur, yol üstünde bir telefoncu gördüm. Hazır işim yokken gidip göstereyim. İdil saftiriği ne yapıyor?"

"Belgin geliyor anlı şanlı pazar kahvaltısı yaparız dedim ama tutturdu seramik kursu diye." Belgin yaklaşık on dakika sonra sapacağı Cihangir tabelasını düşününce midesinin burulduğunu hissetti. Kesin açlıktandı. Şahsenem iç çekmişti. "İkna edemedim. Kalsaydı kafayı yerdi zaten. En sonunda dayanamayacağım ensesine bir vazo indireceğim. Belki kalıcı bir hafıza kaybı yaşar ve Sinan Tümer'i unutur."

Belgin masum bir gülümsemeyle arabadan indi. "Bizi unutur, onu unutmaz."

"Of cidden... Torunlara anlatacak aşk hikâyesi çıktı."

Belgin, dükkânın içine bakınca telefon tezgâhına yaslanmış bir adam gördü. "Ben şimdi telefoncuya giriyorum, görüşürüz."

"Tamam, iyi haberlerini bekliyorum!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telefona şans dileyen arkadaşına yüzünü buruşturup, "İnşallah, dua et," dedi ve telefonunu kapatıp içeri girdi.

Adam onu görür görmez hemen doğruldu. "Hoş geldiniz," dedi ve duvara monte edilmiş televizyonun sesini kıstı.

"Hoş buldum." Telefonu salladı. "Benim telefonda bir sorun var."

Kırklarının sonunda gözüken, tıknaz adam muzipçe sırıttı. "Allah Allah."

Belgin derin bir nefes alırken gözlerini kapatıp içinden sabır çekti. "Abi dalga geçme, telefonu alalı iki ay olmadı."

"Tamam, tamam." Belgin gözlerini açıp telefonu adamın önüne bıraktı. "Sorun ne?"

"Telefonla konuşurken sesler cızırtılı geliyor, bazen de kesik kesik."

Adam başını salladı ve telefonu alıp Belgin'den uzaklaştı. "Arkasını açacağım."

"Açma ya... Arkası açılan telefonun ömrü kısalıyor," diyerek adama yaklaştı. "Sen şöyle uzaktan bakıver." Adam omuzları sarsılarak gülerken telefonun arkasını açmaya girişti. Belgin, açık kalp ameliyatına girmiş gibiydi. Midesi kalkmış, eli ayağı hissizleşmişti. Daha fazla o manzarayı izleyemeyeceğini anlayınca kenardaki sandalyelerden birine oturdu ve beklemeye başladı. On dakika geçti geçmedi, adamın kapağı kapattığını gördü. "Ne oldu?" diyerek ayağa kalktı. "Neyi var?"

"Video izlerken falan ses nasıl çıkıyor?"

"Normal. Aramadaki gibi cızırtı falan olmuyor."

Adam başını salladı. "Tahmin ettiğim gibi. Donanımsal bir sorun yok."

"Ne demek o?" dedi Belgin şaşkın bir şekilde.

"Yazılımsal bir şey var."

"Yani?"

"Sen birisi tarafından dinleniyor olabilirsin."

Belgin elini ağzına bastırdı ve bir çığlık koyuverdi. "Dinleniyor muyum? Kesin mi? Nasıl emin olabilirim?"

"Birkaç püf noktası vardır. Kullanmamana rağmen telefon çok ısınıyorsa, kapatırken geç kapanıyor ve ekran tam olarak siyah olmuyorsa, telefonun ışığı kendiliğinden azalıp artıyorsa yüksek bir ihtimalle dinleniyorsun. Ha bir de telefonda kendin hakkında birkaç özel bilgi verip sevgilini ya da eşini deneyebilirsin."

Belgin gözlerini öfkeyle kıstı ve dişlerini birbirine bastırdı. "Ama imkânsız," diye fısıldadıktan bakışlarını telefonuna çevirdi. "Peki... Bir polis tarafından dinleniyorsak bunu engelleyebilir miyiz?"

"Önemli bir kamu çalışanı mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yoo, reklam ajansında çalışıyorum!" diyerek aksiyon yaşamak isteyen heyecanlı adama bakıp kaşlarını çattı.

"Anladım. Koruyucu yazılım yüklenebilir, operatörle görüşebilirsin ama polis diyorsun... Yetersiz kalabilir."

"Tamam, teşekkürler," dedi ve telefonunu aldı. Vakit ayırıp telefonu inceleyen adama bir miktar para bıraktı ve teşekkür ederek dükkândan çıktı. Kasım ayının sert rüzgârı, kızıl saçlarını görüş alanını kapatacak şekilde savururken ellerini yağmurluğunun cebine soktu. Bakışları kara bulutlar yüzünden kapanmaya başlayan gökyüzüne çevrildi. "Ne yapacağım?" diye sordu kendine.

Belgin ne Şahsenem ne de İdil gibiydi. Mantığı yoktu, kalbini dinlemeyi de pek bilmezdi. Düşündüğü anlar çok az olurdu. Genelde spontane yaşardı hayatını. Bu yüzden başına bir sürü bela açar ve mutlaka arkadaşlarını da sürüklerdi. Hatırlanmaya değer, güzel ve çılgın anılar biriktirmeyi seviyordu. Sıkıntıyla iç çekip cebindeki telefonunu çıkardı ve rehberine girdi. İdil'i ve Şahsenem'i arayıp akıl almayı düşündü ama telefonunun dinlendiği aklına gelince vazgeçti. "Kendilerine hayırları yok, bana ne yapsınlar?" diye söylenerek telefonunu tekrar cebine attı. "Tamam, Belgin! Çalıştır saksıyı. Dinlendiğine emin olacağın hatta Cihangir'i ayağına getireceğin muazzam bir plan yap."

Son cümlesinde fazla uçtuğunu fark ederek arabasına bindi. Çenesini dalgın bir şekilde direksiyona yasladı. Muazzam planları genelde eğlenceye yönelik olurdu. İlk defa bundan gurur duymadı, aksine garip bir şekilde utandı. "Al, saksının gücü bu kadar!" diye kendine kızarak arabasını çalıştırdı ve telefonunu yan koltuğa koydu.

Trafiğe çıktığında sürekli telefonuna bakarak kendini bir plan yapmaya teşvik etti. Suistimal edilen özel hayatının, kırılan gururunun intikamını acı bir şekilde almak istiyordu. Keyifsizce yola odaklanmış gözleri birden ışıldadı. Arabayı ani bir frenle durdurmamak için kendini zor tuttu. Dudaklarında bir gülümseme peydahlandı. Telefonunu kapatıp yine bir telefoncu aramaya koyulurken, "Saksının gücü tüyleri diken diken eder, Belgin Sözeri," diyerek kendini övmeyi ihmal etmedi

Aldığı hattı kaybetmemek için yağmurluğunun cebine koydu ve planı için etrafı incelemeye başladı. Kaldırımda ona yaklaşan yirmili yaşlarındaki genci görünce gülümsedi. Geçmesi için yol vermek yerine, önünü kesti. "Bir şey sorabilir miyim?"

Genç çocuk, kaşları havada başını salladı. "Buyurun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sadece bir telefon görüşmesi yaparak yüz lira kazanmak ister misin?" diye sordu ama cümlesiyle bir dolandırıcıya benzediğini fark edince panikle devam etti: "Gerçekten, ciddiyim!"

"Kameralar nerede?"

Belgin ofladı. "Simam tanıdık geliyor mu?" diye sorunca genç çocuk, kısa bir süre onu inceleyip başını sağa sola salladı. "Bir dolandırıcı da değilim. Bunu yapacak olsam sokak ortasında karşına çıkmam."

"Tamam..." Genç çocuk hafifçe başını sallarken temkinli bir ses tonuyla devam etti: "Ne yapacağız?"

Belgin müsait bir yer için caddeyi incelerken biraz ilerideki kafeyi fark etti ve başıyla işaret etti. "Oturup konuşsak daha iyi olur. Bu arada ismini öğrenebilir miyim?"

Bir şaka olsun olmasın, yüz lira kazanacaktı. Daha ne isteyebilirdi ki? Güler yüzlü, karakteristik bir ses tınısına sahip olan genç, bunun düşüncesiyle gülümseyerek "Kemal," dedi.

Belgin arabasını sakin bir sokağın kenarına park etti ve telefonunu açtı. Böyle dâhiyane bir plan yaptığı için fazlasıyla şaşkın ve aynı zamanda tedirgindi. En ufak hatada yüzüne bulaştırabilir ve her şeyi mahvedebilirdi ama denemeye değerdi. Küçük kâğıdı açtı ve yazdığı hattın numarasını telefonuna kaydetti. "Hadi bakalım," diyerek numarayı aradı.

Telefon birkaç çalışta açıldı. "Alo?"

Belgin gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve sabırsız bir sesle konuştu: "Hazır mı?" diye sordu.

Erkeksi bir mırıltı duydu. "Hıhı..." Verdiği paraya değecekti be! Kemal şu an mükemmel gidiyordu.

"Ne zaman alabilirim?"

"Acele etme." Ali İhsan öyle demişti çünkü.

Telaşla konuştu: "Elimde kalmadı. Lazım, anlıyor musun? Bak... Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Pahalı gelmesin?"

"Para önemli değil, gözden çıkardım. Her şeyi yaparım! Sadece nerede ve ne zaman alabileceğimi söyle." Eliyle boğazına hafif bir baskı uyguladı ve titrek bir nefes aldı. "Lü-Lütfen... İ-İyi değilim!"

"Haber vereceğim."

"Çabuk ol, olur mu?" Dişlerini birbirine çarptırdı ve kesik bir iç çekti. Kemal bir şey demeden telefonu yüzüne kapattı. Belgin olduğu yerden çıkacakmış gibi atan kalbini yatıştırmak için elini sol göğsüne bastırdı. Birkaç dakika sonra telefonuyla tekrar numarayı aradı. Aldığı cevapla derin bir nefes aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor.

Hat hakkında hiçbir bilgiye ulaşılmaması için hemen kullanıma kapatmaları gerektiğini düşünmüştü. "Başardım be!" Sevinçle direksiyonu yumruklarken telefonu çalmaya başladı. Panikle kucağına düşürdü ve kimin aradığına baktı. Şahsenem'in ismini görünce sevinç nidalarına devam ederek telefonunu sessize aldı. Eğer açarsa Kemal'le konuşurken yaptığı uyuşturucu krizi geçirme rolü boşuna gidecekti. Şahsenem biraz daha bekleyebilirdi. Vakit kaybetmeden arabasının kapılarını kilitledi ve arkasına yaslandı. Klimanın üflediği sıcaklıkla keyifli bir şekilde kollarını birbirine bağladı ve sokağı izlemeye başladı.

Genç polis memuru kulaklığı çıkardı ve bilgisayar ekranına boş boş bakmaya başladı. "Allah kahretsin ya," diye mırıldanarak ayağa kalktı. Sandalyesini ittirdi ve odadan çıktı. Koridorda hızlı adımlarla ilerlerken komiserine duyduklarını nasıl söyleyeceğini düşünmeye başladı. Odanın önüne geldiğinde derin bir nefes aldı ve hafifçe kapıya vurdu. İçeriden gelen *gir* komutuyla yutkunup kapıyı araladı. "Cihangir komiserim?" diye seslendi.

Cihangir başını dosyadan kaldırmadan konuştu: "Gel, Kasım." Kasım kapıyı kapattı ve masaya doğru yaklaştı. "Ne oldu?"

"Yaklaşık bir aydır verdiğiniz numarayı dinliyorum."

Cihangir göz ucuyla Kasım'a baktı. "Bir şey mi var?"

Başını salladı. "Şüpheli her konuşmayı size bildirmem gerektiğini söylemiştiniz."

"Hatırlıyorum," dedi sabırsızca. "Eee! Ali İhsan'la mı konuştu?" Bu sefer o küçük mafya bozuntusunu öldürecekti. Değil amcası, alayı gelse durduramazdı.

"Numaranın kime ait olduğunu bulamadım. Sinyal kesildi." Yüzü, Cihangir'in sert bakışları yüzünden allak bullak oldu.

"Ne konuştuklarını duymuşsundur herhâlde," dedi ters ters.

"Bir buluşma gerçekleşecek."

Sakin kalmaya zorladı kendini. "Ne için?" diye sordu.

"Uyuşturucu için."

İnanmak istemiyordu. "Emin misin?" dedi tek kaşı havada. Belki de yanlış anlamıştı.

"İyi olmadığını, parayı gözden çıkardığını söyledi..." Sertçe yutkundu. "Sanırım kriz geçiriyordu. Sesi iyi değildi."

Cihangir kısa bir an düşünme yetisini yitirdi. Hışımla ayağa kalkarken ne yapacağını bilemez bir hâlde karşısındaki genç memura baktı. "Kaydettin mi görüşmeyi?" diye sordu. Kasım başını sallayınca Cihan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gir göğüs kafesinde bir baskı hissetti. Artık emin olmaktan başka çaresi yoktu.

"Buyurun..." der demez ondan önce odadan fırlayan adamın arkasından çıktı.

Cihangir kulaklığın bir ucunu tutup kulağına dayamış, kaydın başlamasını bekliyordu. "Sinyaller nereden geliyordu?"

"Beyoğlu."

"Hâlâ Beyoğlu'nda mı?"

"Hemen kontrol ediyorum," dedi ve o esnada kayıt başladı.

"Alo?"

"*Hazır mı?*" Cihangir dişlerini birbirine bastırdı. "*Hıhı...*" O adamı bulup öldürecekti. Müebbet yemesi, mesleğinden menedilmesi ve ailesinin yüz karası olması umurunda değildi!

"*Ne zaman alabilirim?*"

"*Acele etme.*"

"*Elimde kalmadı. Lazım, anlıyor musun? Bak... Kendimi iyi hissetmiyorum.*" Sesindeki heyecan hissedilmeyecek gibi değildi Belgin'in. "*Pahalı gelmesin?*"

"*Para önemli değil, gözden çıkardım. Her şeyi yaparım! Sadece nerede ve ne zaman alabileceğimi söyle. Lü-Lütfen... İ-İyi değilim!*" Sesi titremiş, her şeyi yapabileceğini söylemişti. Cihangir bir darbe almış gibi gözlerini sıkı sıkı kapattı. O madde için her şeyi yapabilecek kadar gözü dönmüş kızı tanımak istemiyordu. Ya her şeyi gözden çıkaracak kadar kendini kaybeder ve ona zarar verebilecek şeylere kalkışırsa?

"*Haber vereceğim.*"

"*Çabuk ol, olur mu?*" Dişlerinin birbirine çarptığını işitti genç adam. Duyduğu sesle bağdaştırdığı solgun ve acılı yüz geldi gözünün önüne. Telefon kapanınca kulaklığı fırlatırcasına bıraktı. "Sen bütün konuşmaları nerenle dinliyordun, Kasım! Elinde mal varmış ve bitmiş!" Ali İhsan'ın görüştüğü çetenin adamlarını içeri tıkmakla uğraşırken başına bir de yeni satıcı çıkmıştı!

"Komiserim... Yemin ederim, şüpheli bir konuşma geçmedi hiç. Herhâlde aralarında bir şifre vardı! Sinyaller de hep düzenli olarak gittiği yerlerden geliyordu..."

Cihangir hiddetle sözünü kesti: "Hâlâ Beyoğlu'nda mı?" diye tekrarladı sorusunu.

Kasım ekrana çevirdi bakışlarını. Zayıf bir sesle cevapladı: "E... Evet."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bilgisayar ekranına eğilen Cihangir, konumu aklına kazırken ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Hâlâ Beyoğlu'nda..." Doğruldu ve gözleri bir noktaya daldı. "Arabası hareket etmiyor."

Aklına gelen düşünceyle saliseler içinde otokontrolünü kaybetti. Hışımla odadan fırladı ve koridora çıktı. Emniyet binasının otoparkına varana kadar kaç memur önünü kesip bir şeyler sormaya kalkmıştı, selam vermişti, bilmiyordu. Daha kötüsü, onlara nasıl cevap verdiğini de hatırlamıyordu. Arabasına binip vakit kaybetmeden çalıştırdı ve park yerinden çıktı. Bulvarda hızla ilerlerken biraz ileride yoğunlaşmaya başlayan trafiği fark etti. Her zaman sinirine dokunan bu kalabalık, onu bu sefer delirme noktasına getirmişti. Gözleri arabasının içinde bir umut polis sireni aradı ama yoktu. Sıkıntılı bir nefes aldı ve vitesi artırıp gaza yüklendi. Bir saniye bile düşünmeden dışarıdan görenlerin yüreğini ağzına getirecek bir sollama yaptı.

Bir evin terasında saksılarca Hint keneviri ve marijuana görmüş, duvar içine yerleştirilmiş kilolarca kaçak mal yakalamış, hayvan gübresinin içinde bile paket paket kokain bulunduğuna şahit olmuştu ama hiç böyle hissetmemişti. İlk defa delicesine korkuyordu. Üstelik bu sefer neyle karşılaşacağını da bilmiyordu. Belgin... İyi miydi?

Sertçe yutkundu. İyiyse bile bu nereye kadar gidebilirdi?

"Keşke... Bırakmadığımı söyleseydim belki yapmazdı!" diyerek sesli bir şekilde pişmanlığını dile getirmekten çekinmedi. Direksiyonu var gücüyle sıktı. "Aptalsın sen oğlum..." Vicdanı kalbini eziyor, nefesini daraltıyordu. Can havliyle camı açtı ve soğuk havayı içine çekip derin nefesler almaya zorladı kendini. Mantıklı düşünmeliydi! Böyle bir durumda yapması gereken ilk şey acil servisi aramaktı ama Belgin'in durumunda net bir bilgi sahibi olmadığı için hattı ve ambulansı boş yere meşgul etmek istemiyordu. Belki de Belgin arabasından inip biraz hava almaya çıkmıştı. Evet, olabilirdi!

"Olamaz, kendini kandırma!" dedi düşüncelerine karşı çıkarak. Belgin yoksunluk belirtileri göstermişti. Telaşlı sesi, çaresiz konuşmaları anında tekrar beynini doldurdu. Beyoğlu'nun geniş kaldırımlı sokaklarına girdi. Eski binaların duvarlarına monte edilmiş tabelaların yönergesiyle direksiyonu sağa kırdığında Belgin'in arabasını gördü. El frenini çektiği gibi, kapıyı kapatmadan arabasından indi. Siyah *Opel*'in arka plakasında gezindi bakışları. Evet, onun arabasıydı.

Adımları hızlı ama korkaktı. Kendi kendine, "Allah'ım, hayır..." diye mırıldandı. "Ne olur... Hayır..." Soldaki yan aynaya yaklaştı ve siyah filmli cama baktı. İçerisini göstermeyecek kadar koyuydu. Hemen ardından ön camdan içeri baktığında gördüğü tek şey Belgin'in dağılmış

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kızıl saçları oldu. Seri bir hareketle arabanın kapısına uzandı. Kilitli olduğunu anladığında içindeki sıkıntı bir yumru gibi boğazına oturmuştu.

"Belgin?" Arabanın kapısını yumrukladı. Kendine bile itiraf edemediği düşünceleri Cihangir'in daha güçlü bir şekilde tekrar seslenmesine sebep oldu. "Belgin! Beni duyuyor musun?"

Ses yok.

Dişlerini birbirine bastırdı ve kararmaya başlayan kapalı gökyüzüne baktıktan sonra mahalleyi kontrol etti. Silahını kılıfından çıkarıp sürgüsünden tuttu ve kabzayı cama dayadı. Birkaç kez yokladıktan sonra sert bir şekilde cama indirdi. Oluşan çatlağı biraz daha büyüttükten sonra silahını beline yerleştirdi. Elini içeri soktu ve kilidi yokladı. *Klik* sesini duyar duymaz elini hızla çektiğinde çatlağın kenarını çevreleyen sivri camlar bileğini çizdi ama umursamadı. Kapıya uzanıp bir hışımla açtı. Arabanın ılık havası yüzüne çarparken Belgin'in parfüm kokusu ciğerlerine doldu.

Bakışları şoför koltuğuna kaydığında hiçbir yaşam belirtisi vermeyen Belgin'i gördü. Onunla yaşadığı her şey trajik bir şekilde gözünün önüne geldi. İlk tanışmalarında Belgin'in ukala bir şekilde ona meydan okuması, *işerim,* diyerek testlerle dalga geçmesi...

Her gecenin sonunda hiç bıkmadan, *iyiyim,* yazması...

İşte, en çok onu özlemişti. O geceden sonra, bir daha *iyiyim,* mesajı gelmemişti. Kaç defa 'İyi misin?' yazıp silmişti, hatırlamıyordu. İki yıl önce bir çatışmada karın boşluğuna isabet eden kurşun, bu sefer kalbindeydi sanki. Koltuğa doğru eğildi ve korka korka iki parmağıyla Belgin'in nabzını kontrol etti. Yürek vuruşlarının sağladığı yumuşak kan basıncını hissedince derin bir nefes aldı. Gerileyip hızla inip kalkan göğsüne, parlak cildine baktı.

Daha önce hiç böyle bir kriz görmemişti. Bilinci kapalıydı ama hiçbir şok belirtisi yoktu. Belki de... Çok fazla yüksek doz almıştı? Kaşları tereddütle çatıldı. O zaman ölürdü.

"Ne kullandın sen, Belgin?" diye mırıldandı güçsüz bir sesle. Zaman kaybetmeyi göze alamadı. Tekrar koltuğa doğru eğildi ve Belgin'in bacaklarıyla belini kavrayıp dikkatli bir şekilde kucakladı. Arabadan çıkartırken Belgin'in kolları boynuna dolandı ve bir kedi gibi Cihangir'e sokuldu. Cihangir şaşkın bir şekilde kucağındaki Belgin'e baktı. Hırıltılı nefesini duyunca gözleri irileşti. "Belgin?" diye seslendi ve parmaklarıyla tuttuğu yerlere hafifçe bastırıp onu sarstı.

Belgin'in bilinçaltı, Cihangir seslenip onu sarstığı an uyanmıştı ama gözlerini açmıyordu. Nasıl uyuyakalmıştı? Hepsi sıcak üfleyerek mayışmasına sebep olan klima yüzündendi! *Allah seni kahretmesin Belgin,* diye kızdı kendine içten içe. *Oscar* filmlerini aratmayacak kurgunu mahvet-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tin! "Madem hâlâ telefonlarımı dinliyordun... Boşa gitmesin dedim," diye mırıldanarak gözlerini açtı ve Cihangir'in yüzüne baktı. Hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi.

Cihangir hayatının en saçma anlarından birini yaşıyordu. Kızmak istiyordu ama yaşadığını gördüğü için sevinçten delirmek üzereydi. "Sen..." İçindeki kargaşayı belli etmeden ifadesiz bir şekilde Belgin'e bakıyordu. "Beni kandırdın mı?"

Belgin, Cihangir'in boynuna doladığı kollarına baktı ama geri çekmedi. "Sen de beni kandırdın," dedi gözlerini kısarak.

Cihangir, her ne kadar Sinan'la büyümüş olsa da ona rağmen hep kontrollü bir adam olmuştu. Sinan ne kadar asiyse Cihangir o kadar uysaldı. İçinden geldiği gibi davranamaz, yapmak istediği şeyi mutlaka defalarca düşünürdü. Ama bu sefer düşünmek istemedi. Sinan gibi olmaktan ne çıkardı ki?

Belgin'in belindeki eli sırtına doğru ilerlerken baskısında zerre kadar azalma olmamıştı. Genç kadına doğru eğildi. Belgin'in dudakları şaşkın bir şekilde aralandı. Bu yakınlaşmayı biliyordu. "Hayır..." Beyoğlu'nda eski binaların arasında, Cihangir'in kucağında öpüşmek gibi bir şey *Oscar* kurgusunda yoktu! Yaklaştığını görmemek için gözlerini sıkı sıkı kapattı. "Sakın! Yoksa senden nefret ederim!" diye tehdit etti onu. Kucağından inmek için debelendi ama çok zayıf bir çabaydı.

"Tamam, aç gözlerini..." dedi Cihangir sırıtarak. Belgin gözlerini açar açmaz, kararlı dudaklar kontrolsüz ve plansız bir şekilde dudaklarına erişti. Genç kız hayatında ilk defa öpülmemişti ama ilk defa baştan aşağı titredi. Düşecek gibi hissetti kendini. Can havliyle Cihangir'e tutundu. Bu yakınlığı bekleyen Cihangir, onu daha sıkı kavradığında fazlasıyla şaşkındı. Bu kadar coşkuyla onu öpeceğini düşünmemişti. Aniden geri çekildi ve Belgin'in yüzüne baktı.

Belgin'in yarı kapalı gözleri kocaman açıldı. Bir büyünün etkisinden çıkmış gibiydi. "Ruh hastası! Yere indir beni! Polise gideceğim! Hem beni taciz ettin hem de telefonumu dinliyorsun!" Cihangir debelenmesine daha fazla dayanamadı ve onu kucağından indirdi. Belgin olduğu yerde dengesini sağladıktan sonra üstünü düzeltti. "Gideceğim şimdi! Görürsün sen!" diye söylenmeye devam etti.

Cihangir gerçekten şaşırmıştı. Nasıl ve ne zaman fark ettiğini sormak istedi ama kendine engel oldu. Akıllı bir kadın olduğundan şüphesi yoktu ama bu dinleme mevzusu biraz dikkat ve uzmanlık gerektiren bir konuydu. İster istemez sırıttı. Demek ki küçük *Escobar*, intikamını almak için böyle bir plan yapmıştı? "İster dinlerim ister dinlemem. Dilediğimi yaparım. Sana ne?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana ne diyor ya!" Belgin'in gözleri, Cihangir'in umursamazlığıyla irileşti. Az önce onu bu adam mı öpmüştü? "Görevini kötüye kullanıyorsun ve bu eminim ki cezasız kalmaz."

"İstersen babama git," dedi vurgulayarak. Belgin inatla burnunu kaldırdı. İyi ki babası emniyet müdürüydü, havasından geçilmezdi şimdi! "Kimse bana hesap soramaz."

Belgin sinirinden delirse de bunu belli etmedi. Hüzünlü bir şekilde kaşlarını indirdi. "O zaman çok üzüleceksin, şehzadem."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Sesindeki alay tınısı kaybolmuş, anında sertleşmişti.

Belgin sırıttı. "Dinlersen üzülürsün. Benim özel hayatım ve sosyal bir çevrem var. Ne bekliyordun, bir ayda değişeceğimi falan mı?" Cihangir'e olan öfkesi yüzünden herkesi yakmaya hazırdı. "Ben, İdil ve Şahsenem mekânların aranan kızlarıyız. Üstelik artık özgürüz." Cihangir, Sinan'ı şimdi anlıyordu. Abarttığını söyleyip dalga geçerken sürünün çobanına takılı kalmıştı ve Sinan'ın kuzusu İdil de onun peşindeydi. Çifte bela!

"Saçma sapan konuşma!"

"Gezerim, tozarım, içerim, öpüşürüm, koklaşırım..." Belgin devam etmek istemedi, zaten etse de Cihangir'in üstüne yürümesi yüzünden konuşamazdı. Kollarını öfkeyle kavradığında Belgin sırıttı. "İtiraf etsene."

Söylediklerini hayal etmek, Cihangir'in içinde bir öfke yükselmesine sebep oldu. "Kes sesini, Belgin!"

"Çok mu canını acıtıyor? Yoksa üzülüyor musun, Cihan?"

Cihangir, 'şehzadem' lakabını ve adını kısaltmasını sevmese de bunu belli etmedi hatta sırıttı. "Sen?" içten bir kahkaha attı ama sinirden olduğunu sadece o biliyordu. "Sen kimsin ki bana bunları yaşatabilesin?" dedi ama bundan on dakika öncesini hatırlayınca ürktü. Belgin, ona her şeyi yapabilirdi. Bunun farkındaydı ve sebebinin artık bir görev olmadığını biliyordu.

"Neden geldin o zaman? Farz et ki konuşmalar gerçekti!"

"Sana sus dedim!"

Belgin inatla yineledi. "Neden?"

Cihangir başını hafifçe yatırdı. "Bilmem. Sence neden?"

Belgin kollarını Cihangir'den kurtardı. "Söyleyeyim! Takip etme takıntısı olan bir ruh hastasısın ya da..." Cihangir'in kaşları havaya kalktı ve devam etmesi için başını salladı. "Ya da..." diye yineledi Belgin tekrar.

"Ya da?" Cihangir sırıttı ve cümlenin devamını getirdi: "Ya da sana âşığım?"

Belgin duruşunu dikleştirdi. "Ben öyle bir şey söylemedim!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İma ettin. İki kötü ihtimal aynı cümle içinde olmaz. Birisi iyidir, iç ferahlatıcı olmak zorundadır."

Belgin pis pis sırıttı. "Demek bana âşık olmak senin için iyi bir şey?"

"Ben, takip etme takıntısı olan bir ruh hastası oluşumdan bahsediyordum."

Belgin'in yüzündeki gülümseme soldu. "Tamam, takip etme takıntısı olan ruh hastası!" Cebindeki telefonunu çıkardı ve sim kart kısmına tırnağını sokmaya çalıştı ama bir türlü beceremeyince oflayarak telefonu elinde salladı. "Hattımı değiştireceğim."

"Bu bir şeyi değiştirmez. Hat senin üstüne olacak."

"Annemin veya babamın üstüne alırım," diye terslediğinde Cihangir ukala bir şekilde sırıttı. "Ya da teyzemin..." Kahretsin, yine kendini ele vermişti. "Yoldan geçen birinin üstüne de alabilirim!"

"Araç takip cihazları var."

"Bir söz vardır, bilir misin?" dedi Belgin gözlerini kısarak. "Herkesin hayatına kimse karışamaz. Beni bir daha dinlersen, söylediklerimin hepsi gerçekten yaşanır." Gülmüyordu, ona son derece ciddi olduğunu göstermek istiyordu ama söylediği cümle yüzünden kahkaha atmasına ramak kalmıştı. Kendini tutamayacağını anlayınca arabasına döndü ve kapısının camının kırık olduğunu gördü. Eğildi ve kırık camların kenarındaki kırmızı lekelere baktı. Refleksle Cihangir'e dönüp açık tenini kontrol etti. Bileklerindeki kesikleri görünce gözleri irileşti. "Bileklerin!"

Cihangir burnunu kıvırdı ve Belgin'i süzdü. "Of, sen kesin bana âşıksın, Belgin! Sırf peşinden geleyim diye oyunlar çevirmeler falan... Şimdi de bileğime bakıp ağlayacaksın!"

Belgin gerçekten kötü olmuştu ama Cihangir dalga geçince gururuna yediremedi. "Bileğin arabamın camını kesmiş! Mala zarar vermekten, bana tacizden, özel hayatı suistimalden müebbet yiyeceksin!" diyerek isyan edercesine inledi. "Bir daha görüşmemek üzere!" dedi ve arabasına bindi.

Cihangir, Belgin kapıyı kapatacakken son anda ona engel oldu. Blöf bile diyemeyeceği bu harekete gülümsemekle yetindi. "Ne?" Belgin hiddetle başını sağa sola salladı. "Ne var, ne bakıyorsun? Bırak, gideyim!"

"Düşündüm de... İki iyi ihtimal sanırım aynı cümle içinde olabiliyor."

Belgin şüpheyle gözlerini kıstı. "Bu ne demek?"

"Takip etme takıntısı olan, ruh hastası bir âşık olabilirim demek," dedi ve kapıyı sertçe kapattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kulağımın alıştığı alarm sesini duyunca gözlerim kapalı bir şekilde baş ucumdaki telefonumu yoklamaya başladım. Birkaç saniye sonra ses kesilince elimi telefonumdan çektim ve yastığıma sarıldım. *Birkaç dakika daha...* Çok geçmediğini, sıradaki alarmın çalmaya başlaması ve Şahsenem'in içeriden seslenmesiyle anladım. "İdil, alarmın!"

İki dakika sonraki alarmı beklemeden gözlerimi açtım. "Kalktık..." Bakışlarım sağıma kaydı ve boş olduğunu görünce gözlerim irileşti. Kendimi, "Kalktım," diye düzeltip yataktan doğruldum. Vücudumun dengesini bulmasına müsaade etmeden yalpalayarak koridora çıktım.

"...istemezdim." Sinan'ın cümlesi, beni salonda görünce yarıda kaldı. Onun karşısındaki koltukta iş görüşmesi ciddiyetinde oturan Şahsenem, sessizliğinin sebebini anlamış gibi olduğum tarafa döndü.

Gülümseyerek ayağa kalktı ama Sinan arkasında kalınca yüzüne bezgin bir ifade hâkim oldu. "Günaydın! Biz de Sinan Bey'le seni bekliyorduk."

Giyinmiş ve işe gitmeye hazır olan Şahsenem'e, daha sonra da Sinan'a baktım. Gözlerim istemsizce kısıldı. Dünkü takımının rengi lacivert değildi. "Günaydın," dedim kafamda bir sürü soru olmasına rağmen.

"Sen giyinene kadar ben de kahvaltı servislerini hazırlayayım, müsaadenizle." Şahsenem koşar adım salonla entegre edilmiş Amerikan tarzındaki mutfağına girdi.

Bana üç beden büyük ve saçma desenleri olan pijamamla, dünkü hâline meydan okuyan Sinan Tümer'in karşısında olmak berbat bir histi. "Sanırım nasıl olduğunu sormama gerek yok. Fazlasıyla iyi gözüküyorsun," diye mırıldandım. Kesin ben içmiştim ya! Her yerim sızlıyordu ve kafamda bir sürü eksik parça vardı.

Dün geceden bahsetmem anlıkta olsa yüzünden sıkıntılı bir ifadenin geçmesine sebep oldu. "İyiyim."

"Dairene falan mı uğradın?"

"Hayır, gerekli şeyler bana geldi."

Of, hayır... Bunu yapma, Sinan! Aramızdaki diyalogun mesafesini görmezden gelip gerekli şeylerin ona nasıl ulaştığını sormak istesem de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başarılı olamadım. "Sevindim. Ben hazırlanıp geleyim," dedim ve gerisin geri adımlarla odama girip kapıyı kapattım.

Az önceki tavrının düzeleceğine kendimi inandırarak dolabımdan V yaka, hâkî rengi triko elbiseyi çıkardım ve siyah, ince çorap giydim. Boynuma Belgin'in aldığı şans kolyemi taktıktan sonra hızlı bir şekilde saçlarımı ve makyajımı yapmaya giriştim ama bunun için bana doğaüstü bir güç gelmesi gerekiyordu. O yüzden idare edebileceğim bir görüntü elde ettiğim an aynanın önünden uzaklaştım. Siyah topuklu botlarımı giyip odadan çıktım.

Şahsenem'in mutfaktan yükselen sesini umursamadan Sinan'a yaklaştım. Önündeki kahve fincanına rağmen, "Kahvaltı yapmayacak mısın?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırarak, "Hayır," dedi. "Sen kahvaltını yap, sonra çıkarız."

"Sen neden annenden aradın? Yaa! Tamam, tamam, vereyim... İdil?" diye seslenen Şahsenem'e döndüm. Telefonu bana doğru tutuyordu. "Gel, Belgin seni istiyor."

Sinan'dan uzaklaştım ve telefona uzandım. "Efendim, Belgin?"

"Ben şimdi çıkacağım, haber vermek istedim."

"Sinan burada, beni o bırakacak. Sen ajansa geç."

Belgin bir çığlık attı. "Sinan Tümer'in orada ne işi var? Tamam, hâlâ bir şey kaybetmiş sayılmam! Hadi beni lafa tutma, sizi çekmeleri için bir gazete bulmalıyım hemen. İnşallah bana inanırlar... Öptüm, bay bay!"

Ses kesilse de buna inanmayı reddettiğim için ekrana baktım. Gerçekten yüzüme kapatmıştı! Şahsenem gözlerini kırpıştırdı. "Ne oldu?"

"Yüzüme kapattı," diye cevap verdiğimde bakışlarım yine istemsizce Sinan'a kaydı. Kahvesinden bir yudum alırken *Gururlan* marşı, sessizliği yarmıştı. Fincanı bıraktı ve ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı. Ekrandaki ismi okuduktan sonra ayağa kalkıp cevapladı ve konuşarak salonu arşınlamaya başladı. Fırsattan istifade çaydanlığı alırken Şahsenem'e baktım. "Siz ne konuşuyordunuz Sinan'la?"

"Çok şaşıracaksın," deyip dolaptan iki servis tabağı çıkardı. Üçüncüye de uzandı ve başıyla salonu gösterdi. Kaşlarımı olumsuz bir şekilde yukarı kaldırınca tabağı yerine bıraktı. "Sinan Tümer benden neredeyse özür diliyordu!"

"Ne?" İnce belli bardaklara dem koyarken elim titredi. "Ne demek özür diliyordu?"

Gülerek sandalyesini çekti ve oturdu. "Dün gece için. İnce düşünceli bir adam olduğuna artık eminim. Öfke kontrolü ve şiddet yanlısı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahley.org

gibi gözükmesi kesinlikle karalama." Şaşkın bir şekilde yüzüne bakmaya başlayınca omuz silkti. "Tamam... Abarttım. Çok da karalama değil."

Çaydanlığı ocağa bırakıp sandalyeme oturdum. Tahmin ettiğim gibi. Gelip duygu ve düşüncelerini dile getirdiği için kendini suçlu ve belki de aptal hissediyordu. Bana bir şeyler anlattığında bunları koz olarak biriktirip bir gün yüzüne vuracağımı mı sanıyordu acaba? Yok, daha neler! Sadece kendini ifade etme konusunda sorunları vardı, o kadar... O bunu aşamıyordu, ben de baş etmekte zorlanıyordum.

Sabır namına derin bir nefes aldım ve tabağıma koyduklarımı aceleci bir şekilde bitirip çayımı yarıladım. Birisi beni beklerken kahvaltıyı keyifli bir şekilde yapmam mümkün değildi. Hele ki bu kişi de Sinan ise lokmaları boğaza bile dizebiliyordu. "Şahsenem, biz çıkalım. Yarın da ben toplarım masayı." Ayağa kalkarken minnettar bir şekilde ona baktım. "Akşam görüşürüz."

"Görüşürüz!"

Elleri cebinde, camın önünde dalgın bir şekilde, iki bina arasından az da olsa gözüken deniz manzarasını izleyen Sinan'a seslenmek yerine ayakkabılarımı vura vura salona çıktım. Çıkardığım sese duyarsız kalmadı. Omzunun üstünden bana bakınca gülümsemeye çabaladım. "Çantamı alayım." Ellerini cebinden çıkardı ve başını salladı. Çığlık atma isteğimi dizginleyerek odama girdim. Telefonumu çantamın içine atıp trençkotumu giydim ve salona döndüm. Şahsenem'le ikinci vedalaşma faslından sonra asansöre ilerlerken meşgul olduğunu gördüm.

"Birisi iniyor..." Sinan eliyle merdivenleri gösterdi. "Geç kalmanı istemem. Beklemeyelim." Başımı salladım ve geniş merdivenlere yöneldim. Basamakları ağır ağır inip, bahane yaratmaya çalışsam da oralı olmuyordu. Dış kapı kapanınca dakikalardır beni dürtükleyen iç sesime daha fazla engel olamadım. "Dün hakkında..."

Zemin katın son basamağını indi ve bakışları kapının buzlu camına kaydı. Basamağı indim ve duvara yaslandım. Kapıdaki hareketlilik kaybolunca bana döndü. "Evet, dün hakkında..." Kısa bir nefes aldı. "İdil, ben hiç sarhoş olmamıştım. Hep kendimi durdurur, o bardağı uzaklaştırdım ama dün yapamadım. Tıpkı senden uzak kalamayışım gibi... Ben bardağı kendime yaklaştırıyorum sanıyordum ama... Meğerse sana bir adım atıyormuşum. Oldu işte! Kendimi tutamadım. Gecenin bir saati ayyaş gibi kapının önüne geldim ve..." Öfkeyle bir iç geçirdi. "Dün geceyi unut, hafızandan sil."

İtirafının bu kadar erken gelişine sevinememiştim bile. Keşke son cümleyi söylemeseydi... O adama da âşık olmuştum ben. "Fütursuzca

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

konuşan ve kendine dair hiçbir şeyi sakınmayan Sinan'ı tanımak da güzeldi."

Dudakları alayla kıvrıldı. "Çok alışmamışsındır umarım."

Gülümsedim ve çantama bakarak konuştum: "Söyle ona... Arayı çok açmasın. Konuşsun, bir şeyler anlatsın. Ben hep dinlerim."

Bana doğru yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına alarak başımı yukarı doğru kaldırdı; gözlerinin içine bakmaktan başka şansım kalmadı. Başparmağını alt dudağımda gezdirdikten sonra öpecekmiş gibi bana eğildiğinde titrek bir nefes verdim ve ona kavuşmayı bekledim ama hiçbir şey yapmadı. Öylece durdu ve yüzüme baktı.

"Sadece konuşması mı? Sanırım kokusunu da seviyorsun." Etajerdeki Christian'ın utancını yaşayamadan beni öptü. Dudakları kadife gibiydi ve geri kalan kısmındaki sertlikle tam bir tezatlık içindeydi. Ve öpüşü... Öyle yumuşaktı ki sanki dudaklarıma değen sadece istekle içime çektiğim nefesiydi. Başını geriye çektiğinde dudaklarında küçük bir gülümseme peydahlanmıştı. Bir adım geriye atıp beni serbest bıraktı. Dengemi bulmak için ellerimin ayalarını duvara yasladım ve sakinleşmeye çalıştım. Sinan, bir süre dikkatle beni izledi. Bakışları tüm bedenimde dolaşırken gülümsemesi arttı.

Ne düşündüğünü biliyordum.

"Eh, idare eder işte..." diye mırıldandım ve fonda çalmaya başlayan Hande Yener'den *Yalanın Batsın*'ı susturmaya çalıştım. Tekrar bana yaklaştı ve dudakları bir kez daha dudaklarımla birleşirken elleri belime dolandı. Bir önceki öpüşü gibi değildi, incelikten eser yoktu. Elleriyle beni kendine çekerek sımsıkı kavrarken aniden duvara yasladı ve belimdeki elleri kalçama ulaştı. Ayaklarım yerden kesildiğinde düşme korkusuyla ona sımsıkı tutundum. O esnada elimden kayan çantam merdiven basamağına çarptı. İçindekiler yüzünden gürültülü bir şekilde yere düşerken apartman boşluğunda kapı gıcırtısının sesi duyuldu. "Kızım hadi ya! Bak, geç kalacağız..."

"Anne dur, tamam dur! Düzleştiricimi kapatıyorum."

Sinan aniden dudaklarımdan uzaklaştı. Merdivenleri kontrol ettikten sonra dikkatli bir şekilde beni bıraktı ve yüzüme baktı. "Dur," dedi ve başparmağını alt dudağıma birkaç kez bastırdı.

Rujumu temizleyince yere eğilip çantamı aldım. "Yakalanacağız! Hadi!" hareket etmesi için koluna dokundum ve merdivenlere baktım.

Kolundaki elime uzandı ve sıkı sıkı tutarak beni de beraberinde sürüklemeye başladı. Beynimde yine Özdemir Erdoğan çalmaya başlarken Sinan her zaman olduğu gibi başka bir frekanstaydı. "Yok ya, kabullen-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dim ben... Sana dokunmak yasak!" diye söylenerek apartmanın kapısını açtı ve keyifsizce iç çekti.

Sinan ajansın adresini soracak diye kendimi tarif etmeye hazırlamıştım ama yolu bildiğini, trafiğin daha seyrek olduğu bir güzergâh kullandığında anladım. Üstelemedim hatta işime geldi çünkü ajans hakkında –özellikle patronum– sorular sorması beni zor durumda bırakacaktı. Artık pembe bile olsa ona yalan söylemeyecektim çünkü aramızdaki dönenceye bir dolap daha eklenmesinden başka yararı olmadığını yaşayarak görmüştüm ama... Ne yazık ki doğrular da pek iç açıcı değildi.

Dünyadaki bütün ikilemler aynı anda vicdanıma baskı yapmaya başladı. Bakışlarımı kafamın dağılması umuduyla yoldan uzaklaştırıp Sinan'a çevirdim ve onu izlemeye başladım. Araba kullanırken takındığı ciddiyeti, hatalı bir hareket gördüğünde küfredercesine gözlerini devirmesi... Kafam dağılmakla kalmamış, şu dünya daha da yaşanılabilir bir yer olmuştu sanki. Araba yavaşlayınca dışarı baktım ve ajansa geldiğimizi fark ettim. Vedalaşmak için Sinan'a döndüğümde binayı incelemeyi bıraktı. Kapısını açmaya yeltendiği an *Gururlan* marşı çalmaya başladı. Elini kapı kolundan çekip telefonuna uzandı ve ekrana baktı.

Fırsattan istifade, "İnmene gerek yok," dedim ve anlayışlı bir gülümsemeyle kapının koluna yöneldim.

Sinan diğer kolumdan tutarak ona dönmemi sağladı ve gözlerimin içine baktı. "Kendine dikkat et," dedi ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Sen de." Kapıyı kapatırken bakışlarını benim üstümde tutarak telefonunu cevapladığını gördüm.

Birkaç kişinin bulunduğu asansöre bindim ve ajansın katında indim. Girişteki danışma görevlisine gülümseyip koridordan çalışma alanına ilerlerken yükselen seslerle kaşlarımı çattım.

"...evet arkadaşlar, hepinizi bekliyorum!" Masaya oturmuş, Şule'yi dinleyen Belgin kolunu masanın yüksek kenarlarına dayadı. "İçkiler bedava mı?"

"Doğum günüm diyorum! Hediyene karşılık içki işte!"

"İyi de ben sana hediye falan almayacaktım ki. Neyse... Bir tane süs eşyası alırım, iki yüz liralık içki içerim." Belgin'in bakışları birden benim olduğum tarafa kaydı ve hemen ayağa fırladı. Duyurusunu yapan Şule yerine geçerken bana işaret parmağını salladı ve "İdil, gelmezsen bozuşuruz!" diye rest çektikten sonra sandalyesine oturdu. *Ben ne alaka, Şule?*

"Ne oldu, ne oldu?" Şule'nin etrafında toplanan iş arkadaşlarım yerlerine geçene kadar susmayı planlarken Belgin beni sarstı. "Konuşsana!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ortalık sakinleşince kollarından kurtuldum. "Hiç! İyiyiz işte," dedim ve masaya yöneldim. Sandalyeme oturup Mehmet'e, "*Günaydın*," diyerek bilgisayarımı açtım.

Belgin soluma geçerken kulağıma fısıldadı: "İyi! O zaman sen de şehzademe yaptığım şeyi öğrenemezsin!"

Şifremi girip, masaüstüne birkaç dakika boş boş baktıktan sonra çaresizce sandalyemi Belgin'e yaklaştırıp dün gece olanları anlattım. Anlattığım şeylere karşılık sadece, "Artık telefonumu kullanmıyorum," dedi.

"Ne demek kullanmıyorum? Bu muydu? Ee, ben sana nasıl ulaşacağım?"

"Annemden ararsın. Evde olmadığım zamanlarda kardeşlik bağımızla haberleşiriz. Cihangir'in nerede olduğumu, kimlerle konuştuğumu bilmesini istemiyorum. Arabama bir şey de takamayacak çünkü babamın garajına park ediyorum."

"Belgin, saçmalıyorsun gerçekten!"

"Yarın Şule'nin doğum günü var," diyerek beni umursamadığını belli etmişti.

"Şule'yi tanımıyorum bile! Üstelik canım gitmek istemiyor. Belgin, bak, sen Cihangir Bey'le öpüştün. Bu ciddi bir mesele!"

Belgin parmaklarının arasındaki pilot kalemi çevirirken dediklerimi duymamış gibiydi. "Kız! Sen şimdi kartal annesi mi olacaksın?"

Gülümsememle tezatlık oluşturan bir öfkeyle konuştum: "Sürekli konu değiştirip bana telefonu unutturamazsın! Sana bir şey olmasından korkuyor, niye inat yapıyorsun ki?"

"Oh... Angela'dan da kurtuldun! İdil, oyna kızım, oyna! Yaza yüzüğü de takar, nikâhın imamını da hükümetini de kıydırır!" Kalemi hışımla attı ve klavyeyi kendine çekti. "Hemen elbise bakmam lazım."

"Bilmiyorum..."

Omuzları çöktü. "Yine ne var?"

"Ajans hakkında konuşmadık... Soru da sormadı hiç."

"Bu ne demek şimdi?" diye sorduğunda omuz silktim. "Ayrıca... Bir şey sorması mı lazım? Bir sorunun mu var?"

"Hayır, demek istediğim... Biliyorsun işte!"

"Bence sen Sinan Bey'e hesap vermeye çok alışmışsın, o yüzden böyle garip hissediyorsun. *Carpe Diem* bebeğim, *Carpe Diem*..." dedi ve derin bir iç çekti. "Of! Bu kadar zengin bir aileye gelin gidecek ne vardı, İdil?" Dirseğini masaya dayadı ve gözlerini masum bir şekilde kırpıştırdı. "Tuvalet diktirsem alınmazsın, değil mi?"

Belgin tuvalet diktirmekten vazgeçip ünlü markaların web sitelerinde derin araştırmalar yapmaya hazırlanırken reklam projesinin son sunumu

ona engel olmuştu. Dikkatli bir şekilde sunumu dinlerken bakışlarım masanın başındaki sandalyede oturan Tan Bey'e kaydı. Bana bakıyordu. İşin daha da garibi göz göze geldiğimiz an bakışlarını ustalıkla benden uzaklaştırıp projeksiyon perdesine çevirmişti. Gerilen kaslarım anında gevşedi.

Buralara Sinan'ın uğradığına artık emin olmuştum. Kafam neler döndüğü hakkında karışsa da önemli olan Tan Bey'in ikinci temasının önünü kesmesiydi. Sanırsam Angela mevzusunu çözerken içgüdüsel olarak benim iş çevreme bakmış ve Tan konusunda tereddüde düşmüştü. Beni tercih yapmaya zorlamadan, ona karşı olan hoşnutsuzluğunu dillendirmeyip müdahale etmesine sevinmedim desem yalan olurdu. Çünkü bulunduğum ortam güzeldi, iş arkadaşlarım sıcakkanlıydı ve karışık sinyaller veren bir patron yüzünden de sil baştan başlamayı göze alamıyordum.

"Teşekkürler, arkadaşlar."

Tan Bey'in sesiyle irkildim ve onun olduğu tarafa baktım. Sandalyesini ittirip ayağa kalktı ve önündeki dosyayı aldı. Odayı terk etmesi yalnızca saniyeler sürdü.

Akşam yediye doğru ebru kursundan çıkıp metrobüse bindiğimde çok uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yapmış, Ata'ya mesaj atmıştım. İlk önce beni bir güzel terslemiş, haklı olarak trip atmıştı ama mutlu sona kavuşmuştuk. Yarın müsait olup olmadığını sorarken telefonum çalmaya başladı. Sinan'ın aradığını görünce hızlı hızlı yazıp gönderdim ve telefonu açtım. "Efendim?"

Pat diye "Neredesin?" sorusunu yöneltti.

"Sadece benimle mi böyle konuşuyorsun?"

Mesafeli bir sesle, "İyi akşamlar, İdil Hanım. Ben Sinan Tümer. Müsait misiniz? Eğer müsaitseniz nerede olduğunuzu soracaktım?" dedi ve kısa bir nefes alıp bir önceki tarzına döndü. "...dememi falan mı bekliyorsun?"

Sizli bizli konuşunca da kulağa bir hoş gelmişti. Sertçe yutkundum. "Tabii ki hayır."

Durağa gelince ayaklandım ve kapıya yaklaştım. Kaldırıma uzun bir atlama yaparak yürümeye başladım. Şanslıydım ki durak ve ev arasında birkaç dakika vardı. "Telefon konuşmalarını şöyle bir gözden geçirirsen ne demek istediğimi anlayacaksın."

"Telefonla konuşmaktan, mesajlaşmaktan ve görüntülü aramadan nefret ediyorum. Çünkü hiçbirisi kokunu ulaştırmıyor ve sana dokunu-

yormuş gibi hissettirmiyor. O yüzden konuştuğumuz her saniye, sinirlerimin aleyhine."

Merdivenlerin tırabzanlarına sıkı sıkı tutundum. Haklıydı. Sesini duyuyordunuz, özleminizi azaltması gerekirken daha da dayanılmaz bir hâle getiriyordu. Hatta *keşke yanımda olsaydı* diye iç çektiriyordu. "Ebru kursundaydım, şu an apartmandayım. Sen?"

"Son anda özel bir üniversitenin düzenlediği medya ödüllerinde plaket alacağımı öğrendim. Oraya gidiyorum."

"Yılın en güzel kafa atan adamı plaketi mi?" Sırıtarak anahtarı yuvaya soktum ve kapıyı açtım. Şahsenem hiçbir yaşam belirtisi vermeden oje sürüyordu. Belgin de ortalıklarda yok gibiydi. "Hayır." Dalga geçmeme engel olacak bir tepki vermediği için devam ettim: "Yılın en güzel canlı yayın kesen adamı?"

Güldü. "Onu verseler fena olmazdı."

"Yüksek ihtimalle yılın en güzel seven adamı plaketini verecekler." Şahsenem aniden başını kaldırıp irileşmiş gözlerle bana bakınca panikledim. "Beşiktaş'ı seven demek istedim! Ne de olsa Beşiktaş için..."

Sözümü kesti: "Yılın en güzel seven adamı plaketini senin elinden alacağım." Yok Allah'ım... Bu adamın bir örneği ya da benzeri kesinlikle olamaz! Mahsun Kırmızıgül gibi ellerimi semaya açıp, *bir canım var o da senin olsun al!* diye isyan etmemek için kendimi zor tuttum.

"Ohoo, o da kolay oldu sanki? Rakipsizsin!"

Kısa bir süre duraksadı. "Böyle konuşma. Frene basıp U dönüşü yapasım geliyor."

Panikledim. "Yok, yok! Davete icabet etmek gerekir. Ben kapatayım, sen de hiç yolundan sapmadan törene git ve plaketini al, olur mu?"

"Başka bir seçenek yok gibi. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz!" Aptal aptal sırıtarak telefonu kapatırken Şahsenem ojesini sehpaya koydu. "Anlaşılan yaza düğün var."

"Belgin de bugün aynı şeyi söyledi."

"Bana Belgin deme! Onun yüzünden on yıl öncesine geri döndüm. Lale teyzeyi arayıp, 'Belgin orada mı?' diye soruyorum." Şahsenem tırnaklarını kontrol etti ve ojenin hızlı kuruma özelliğine rağmen temkinli bir şekilde ayağa kalktı. "Hadi, bir şeyler ye de sonra film izleyelim," dedi ve mutfağa girdi. Başımı sallayıp peşinden giderken elimdeki telefon titredi. Mesajlara girdiğimde Ata'dan geldiğini gördüm.

-YARIN SINAVIM VAR, İNTİHAR ETMEZSEM HAFTA SONU GÖRÜŞÜRÜZ, İDO'M.

Haftanın yavaş tempoda başlayıp aynı şekilde biteceğini düşünürken öğlene doğru gerçekleşen görüşmede marka temsilcileri bütçeyi fazla bulduğunu söyleyerek beni hayal kırıklığına uğratmıştı. "Pazartesiye kadar açığı kapatmak şart. Artık reklamın çekilmesi lazım. Planlama çok uzun sürdü. Bugün ve yarın projeyi tekrar yapılandırmamız lazım. Pazar günü mesaiyi bünyem kaldırmaz."

Mehmet, bilgin bir edayla çayından bir yudum alırken Belgin, elindeki atık kâğıtla uğraşıyordu. "Bu akşam Şule'nin doğum günü partisine gidip kafa dağıtalım, yarın fişek gibi oluruz."

"Ben gelmeyeceğim, Belgin," dediğimde ters ters bakmaya başladı. "Gerçekten istemiyorum. Bir şeyler sallarsın artık."

"*Her cuma İdil'in ailesinden birisi ölüyor,* derim. En iyi yalanım bu." Belgin birden sandalyesinden doğruldu ve telefonuma uzandı. "Mesaj geldi!"

"Ver şunu, Belgin!"

"Dur, Şahso'dan..." diye beni cevaplarken Mehmet'e başını ters ters salladı. "Ne oldu, ne bakıyorsun?"

"Anladık, İdil'in sevgilisi var. Birbirinize sokulup fısır fısır konuşmaktan vazgeçin."

Belgin kolunu omzuma attı ve telefonu ikimizin arasında tuttu. "Biz onu saklamıyoruz, Mehmet; adamı gizliyoruz. Nazar falan değer diye..." Şahsenem'in attığı fotoğraf, dün geceki ödül törenindendi. Sinan, ünlü bir simayla konuşurken çekilmişti ve... Mükemmeldi. Belgin cıklayarak söylendi. "Ben habersiz çekilsem yaratığa benzerim, eniştem resmen törenin detayı olmuş ya..."

Mehmet dediğini duymuş olacak ki "Ne töreni?" diye sordu.

"Cenaze töreni!" diye çıkıştım.

Belgin omzuma dokundu. "Sakin ol." Mehmet'e çevirdi bakışlarını. "Üstüne gelme. Bunu sindirmesi biraz zaman alacak."

İş çıkışı vicdanen beni rahatsız ettiği için gönülsüzce spor salonuna gittim. Bahri Bey'in tuttuğu darbe yastığına yumruk atarken cuma yorgunluğu üstüme çökmek için ısrar etse de hemen silkeleniyordum.

"Tamam, bugünlük bu kadar yeter," dediğini duysam da duramadım. Dişlerimi sıkıp arka arkaya yumruk savurmaya devam ettim. Bahri Bey, darbe yastıklarını göğsünde birleştirip beni geriye doğru savurdu. "İdil, sen beni duyuyor musun?" dedi ters ters. "Geçen derste de böyleydin. Hıncını çıkarmayacaksın, stres atacaksın!"

Derin bir nefes aldım ve kolumla alnımı sildim. "İyiyim."

Gözlerini kıstı. "Emin misin?"

"*Sinan'la sorunlarım var,* desem dinleyecek gibi duruyorsunuz."

Darbe yastıklarını bıraktı ve ringin kenarındaki direğe yaslandı. Ara verdiğimizi anlayınca eldivenleri çıkarıp soluklanmaya başladım. "Dinlemem. Anlatmaya başladığın an yastıkları elime alırım."

"Tanışıyor muydunuz?"

"Hayır." Benimle birlikte hareket ettiği için nemlenen şakaklarını silerken devam etti: "İlk dersinden sonra geldi ve tanıştık."

"Anladım."

Gülümsedi. "Bir sonraki derste görüşürüz, kendine iyi bak," dedi ve ringden çıktı.

Ağzım ve gözlerim yarı açık şekilde taksinin arka koltuğunda tıkanmış trafiği izlerken telefonumun sesiyle irkildim. Çantamdan çıkardım ve Şahsenem'in aradığını gördüm. "Efendim?"

"İdil, nerelerdesin kuzum?"

"Taksideyim, biraz trafik var. Sen yemek yiyeceksen..."

"Ben dışarıdayım, onun için aradım zaten. Güzel bir iş bağladık, onu kutluyoruz. Biraz geç gelirim yani. Lale teyzeyi ara, Belgin'le konuş. Evde yalnız kalma." *Tam bir anne.*

"Ajansta birinin doğum günü kutlaması var, herkes orada."

"Ee, sen niye gitmedin İdil ya!"

"Zorla gülüp laf olsun diye konuşmak istemediğim için olabilir mi?"

"Bugün Sinan Bey'le görüştün mü peki?"

"Attığın fotoğraf olmasa bugün aklıma gelmezdi. Öyle yoğunduk." Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp saate baktım. Sekizi geçiyordu. "Zaten şu an canlı yayındadır."

"Ya kes palavrayı... Eminim ki her dakika aklında ama hiç icraat göremiyorum. İdil, sen bu adamı çok boşluyorsun! Gün içinde dürtükle, ara, mesaj falan at."

Dün akşam dedikleri aklıma gelince saf saf gülümsedim. "O sevmiyor..."

"Kelimeleri geveleme, düzgün konuş. Neyi sevmiyor?"

Dıt dıt sesi gelince, "Dur," diyerek telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Yabancı numarayı görünce kaşlarım çatıldı. "Şahsenem, Belgin arıyor olabilir. Ben sana döneceğim."

"Arama, mesaj at. Masaya döneceğim, telefona bakamam. Kendine dikkat et," dedi ve telefonu kapattı. Kısa bir nefes alarak aramayı cevapladım. "Efendim?"

"İdil, ben Tan. Müsait misin?" Beni kurtaracakmış gibi dikiz aynasından taksi şoförüne baktım ama yola odaklanmıştı. "Evet, buyurun?"

"Neredeyse herkesi aradım ama kimseye ulaşamadım."

"Şule'nin doğum günü kutlaması vardı."

"Ya? Bilmiyordum. Projeyle ilgili hemen netliğe kavuşması gereken birkaç sorun var. Ajanstan halletmeden çıkmak istemiyorum. Müsaitsen gelebilir misin?"

Of, hayır... Bu da nereden çıktı şimdi? "Şu an mı?" dedim salağa yatarak.

"Evet ya da birilerine ulaşabilirsen..."

Bende kimsenin numarası yoktu ki! Kısa bir nefes aldım. Başka çarem yoktu. "Tamam, geleceğim."

"Görüşmek üzere," dedi ve telefonu kapattı. Bakışlarımı taksi şoförüne çevirdim. "Pardon?" diye seslenerek dikkatini çektim.

Dikiz aynasından bana baktı. "Buyur abla?"

Mahcup bir şekilde gülümsedim. "Adres değişti. Şişli'ye gidiyoruz."

Döner kapının sağındaki masada telefonuyla uğraşan güvenlik görevlisi, hareketliliği hissedince başını kaldırdı ve beni hafifçe selamladı. Gülümseyerek asansöre yönelirken telefonumdan saate baktım. Dokuzu geçiyordu, bina doğal olarak sessizdi. Zemin katta bekleyen asansöre bindim ve paneldeki rakama basıp arkama yaslandım. *Sakin ol, İdil...*

Asansörün kapısı açıldı ve birisini görme umuduyla danışmaya baktım. Boş olduğunu görünce yüzümü buruşturarak ofise girdim. Çalışma ortamına hâkim olan loş ışık beni daha fazla gererken Tan Bey'in odasının kapısının açık olduğunu fark ettim. "Tan Bey?" diye seslendim.

"Gel, İdil." Kapıyı hafifçe ittirdim ve masanın önünde dosyalarla uğraşan Tan Bey'i gördüm. Başını kaldırdı ve bana baktı. "Hoş geldin." Üstüme baktı. "Sporda mıydın?"

İster istemez spor ayakkabılarımı, uzun taytımı ve bana fazlasıyla bol gelen *sweatshirt*ümü kontrol ettim. *Yok, düğünde!* "Evet," dedim ve çantamı önüme doğru aldım.

"Kusura bakma gerçekten. Bugünkü bütçe mevzusu bizi zora soktu. Çok fazla detay var ve açıkçası neyden vazgeçeceğimiz konusunda kararsız kaldım."

Gülümsedim. "Keşke yarın halletseydik. Yani benim kararım..."

"Bu proje zaten senin fikrindi." Omuz silkti. "Sen olmasaydın proje de olmazdı. O yüzden markadan sonra düşüncelerine önem verdiğim kişi sensin." Bir kâğıt aldı ve bana uzattı. "İstersen bırak çantanı."

Tereddütlü bir şekilde çantamı yere bıraktım ve masanın kenarındaki deri koltuğa oturdum. Tan Bey ona uzak yere geçtiğim için masanın üzerinden eğilerek kâğıdı bana verdi. "Ben reklam bütçesine yüklenelim diyorum." Kâğıdı alırken nefesinden gelen buram buram alkol kokusuyla gözlerim irileşti. O da bu ani tepkimi fark etmiş olacak ki kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Fikrinize şaşırdım da." Zoraki bir gülümseme gönderdim. "Sosyal medyada reklam yaparsak daha çok ilgi çekebileceğini düşünüyorum. Kalan bütçeyi de reklam filmine..." Elimi numaradan ağzıma koydum ve irkilip boğuk bir sesle konuştum: "Lavaboya gidebilir miyim?"

"İyi misin?"

"Midem..." diyerek gevelediğimde başını sallayarak onay verdi. Ayağa kalktım ve hızlı adımlarla lavaboya girdim. Arkamdan kapıyı kilitleyip telefonuma sarıldığım gibi Şahsenem'i aradım. "Ne olur, aç..." Sesim titriyordu ve midem gerçekten bulanmaya başlamıştı. En sonunda pes ettim, Belgin'i arayacakken telefonunu kullanmadığını hatırladım. İçimden küfrederken son çare Sinan'ı aradım. Çaldı, çaldı... Ama açan olmadı. Reklam arasında görür diye mesaj attım.

Sinan, ben ajanstayım. Reklama girdiğinde yalvarırım beni ara.

"İdil?" Tan Bey'in sesiyle hemen telefonu *sweatshirt*ümün cebine koydum. "İyi misin?"

Musluğu açtım ve ağzımı ıslatıp kapattım. Peçeteyle kurularken kapıyı açmıştım. Tan Bey'le burun buruna gelince hemen geriledim. "İyiyim. Salonda ip atladım. O yüzden oldu sanırım."

Başını salladı. "Devam edelim mi?" dedi ve bana odasını gösterdi. Ben önden, o arkadan odasına girerken Sinan'ın veya Şahsenem'in bana dönmesi için dualar etmeye başlamıştım bile. Aradıklarında bir bahaneyle giderdim ve bu geceyi hâlâ bu ajansta çalışan biri olarak sonlandırırdım.

Koltuğa oturdum ve ona bakmamak için kâğıdı elime aldım. Tan Bey, önerdiğim fikirler doğrultusunda kabataslak bir bütçe çıkardı. "Fena değil. Bir de şu oyuncuların listesine ve reklam ayrıntılarına bak."

Başımı sallayarak elimdeki kâğıdı ona verip bana uzattığını aldım. Bir şeyler okudum, iki üç gencin fotoğraflarını gördüm ama bir türlü konuşamıyordum. "Biraz incelememe müsaade edin," dedim yumuşak bir sesle.

"Tabii," diyerek ağzını yaya yaya güldü.

İşi bırak ve defol git, İdil. İçgüdülerimi dinleyip çantamı aldığım gibi koştuğumu hayal ederken kâğıdın ucundan Tan Bey'e baktım. *Git!* "Benim için bir sorun yok, Tan Bey. Yine de yarın arkadaşlarımın da

bakmasını, fikirlerini söylemesini isterim." Başımı kaldırıp kâğıdı ona uzattım.

Kâğıdı koydu ve ayağa kalktı. "Bir saniye..."

Panikle arkamdan geçişini izledim ve göz ucuyla kapıya baktım. "Bir şey mi oldu, Tan Bey?"

Kapının solunda kalan dolabın kapağını açtı. "Biliyor musun?" dedi ve eğildi. Dosyaları karıştırırken konuştu. "Belgin'i severdim. Çünkü yüzüne baktığında nasıl birisi olduğunu hemen çözebiliyorsun. Sıcakkanlı, deli dolu, gözü kara ve güzel..." Kısa bir nefes aldı. "Ama İdil, sen..." Sesi tereddütlü çıktı. Biraz uzağımdaki spor çantamın kayışına uzandım. "Seni çözemiyorum. Neredeyse bir ay olacak ama hakkında olumlu ya da olumsuz hiçbir yargıya varamıyorum. Oldukça farklısın, güzelsin ve ilgi çekici bir iç dünyan olduğuna eminim." Ayağa kalktığım an dosyayı aldı ve dolabın kapağını kapattı. "Sanırım Sinan Tümer de buna âşık oldu."

Açık kapıya doğru koşmaya yeltendiğim an, elindeki dosyayı bana doğru fırlattı. Attığının bana zarar vermeyecek bir şey olduğunu bilsem de refleksle geri adım attım. "Senin için ne yaptığı hakkında bir bilgin var mı?" Kaşları havada birkaç saniye cevap vermemi bekledi ama... Tahmin bile edemiyordum. Ne kadar ileri gitmişti? Tan Bey'i bu kadar delirtmişken kendisi nasıl sakin kalmıştı?

"Yok mu?" Dudaklarını oyunbaz bir tavırla büktü ve kapıyı kilitledi. "Hadi, biraz bunu konuşalım."

5. Bölüm

Sonunu tahmin edemediğim bir olayın içine çekilirken aklım istemsizce sevdiklerime giderdi. Şu an tam da o anlardan birindeydim ama drama bağlamak, yapacağım en büyük hata olurdu. Yapmam gereken şey zaman kazanmaktı. Hâlâ düzelebilir bir durumda olduğumuza kendimi inandırmak istiyordum. "Anlamadım?"

Bir haşerat görmüş gibi iğrenti dolu ifadeyle başını sağa sola salladı. "Yapma... Bu saf salak hâller sana hiç yakışmıyor." Bakışlarım cam ofis bölmesine kaydı. Boylu boyunca camı kaplayan jaluzi perdelerin aralığından koridora baktım ama hiçbir hareket yoktu. "Hadi," dedi dikkatimi ona vermemi istercesine. "Biraz kendin gibi davran!"

Bakışlarımı yüzüne çevirdim ve kısa bir nefes aldım. Madem tahmin yapmamı istiyordu... Yapacaktım. "Ajansı mı satın aldı?"

Başını hafifçe yana yatırdı. "Kesinlikle amacı o ama birden yapmadı. Uzun ve acılı bir süreç içine yaymayı tercih etti." Ellerini cebinde yerleştirdi ve yanaklarını şişirerek nefesini bıraktı. "Seni işe aldığım günden beri markayla ufak tefek sorunlar yaşıyoruz." Dengesiz adımlarla karşıma geldi. "Sürekli bir bahane buluyorlar ve her şeye burun kıvırıyorlardı. Ben yine de alttan alıyor, bir şekilde orta yolu buluyordum. Fakat... Bütçe sıkıntısı beni aştı. Neden böyle oldu diye düşünüyordum günlerdir. Neden, neden?" diye tekrarlarken soruyu bir kez daha kendine sordu sanki.

"Bakın, ben..."

"Ta ki!" diye bağırarak sözümü kesti. İşaret parmağını bana doğru kaldırdı ve boşlukta sallamaya başladı. "Sabah seni, Sinan Tümer'in arabasında onunla öpüşürken görene kadar..." Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken bunu gören adamla odada baş başa olduğum için utancımdan yerin dibine girmek istedim. "Sonrasında taşlar yerine oturdu. Tümer ailesi, iş yaptığımız markanın önemli ortaklarından biri." Gülümsedi. "Bu senin için yeterli olur umarım. Çünkü bana fazla bile geldi."

Elimdeki çantamın kayışını, beni düşünmeye teşvik ediyormuş gibi sıkıp gevşetmeye başladım. "İşi bozacağını mı ima ediyorsunuz?"

"Erkek arkadaşınla kafalarınız bir çalışıyormuş!" İtici bir kahkaha attı. "Evet, büyük işi bozacaktı. Son görüşmeler bunu gösteriyordu, temsilciler çıkardıkları sorunları çözmeme sıcak bakmadılar. Düşünsene! Çok büyük bir markayla çalışıyorsun ama onları tatmin edemediğin için seninle yolları ayırıyorlar. Bu kötü bir izlenim, aynı zamanda da sektörde silinmeyecek bir leke. Kimse sana bir çöp reklamı bile yaptırmaz, itibarın beş paralık olur. Böyle bir duruma düşünce de son çare ajansı en iyi teklife satmak olur. Ve..." Puslu gözlerini bana dikti. "Bil bakalım, burada hangi isim devreye giriyor? Sektörün ağababası, daima zirvedeki isim..." Hülyalı bir gülümsemeyle havaya manşet attı. "Tümer Medya Grubu!" Bakışlarını bana çevirdi. "Benim ajansımı düşük bir fiyata alacak ve beni postalayacaktı."

Sinan fevri davranmayıp düşünerek hareket ettiği zaman, FBI ağlarına bile sızabilirdi. O potansiyeli olduğunu şu an göstermişti. "Bu imkânsı-"

Eliyle beni durdurdu. "Mümkün olduğunun ikimiz de farkındayız. Üzülmüyorum. Zararın neresinden dönülse kârdır. Onlar işi iptal etmeden ajansı daha iyi bir fiyata satacağım." Bana doğru bir adım atınca çantamı daha sıkı tuttum. "Üstelik artık bir tesellim de var."

"Bu teselli ben mi oluyorum?" dedim soğuk bir gülümsemeyle. Tek kaşını davetkâr bir şekilde kaldırdığını sanıyordu ama benim midemi bulandırmıştı.

"Sinan Tümer'e oluyorsan bana neden olmayasın?" Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatmaya başladığında göz ucuyla koridora baktım. O da bunu fark etmiş olacak ki, "Erkek arkadaşın şu an canlı yayında ve ağı bulan topların kritiğini yapıyor. Senin iş biraz mucize, İdil," dediğinde ona döndüm. "Ben de şimdi onun ceza sahasındayım."

Tartışma esnasında bütün duygular uç noktada yaşanır. Ya sükûnet içinde olursunuz ya da çok sinirli. Hep ilk kategoriye dâhil olduğumu sanarak şu yaşıma kadar gelmiştim ama... Öyle değilmişim. İması, ağır ağır akan kanımı hızlandırırken mantığımla olan bağlantım durguya uğradı. O saliselik zaman diliminde tekrar temasa geçmeyi denedim ama zayıf bir sinyal gibiydi. "Öyle mi?" dedim dişlerimin arasından.

Şimdi aramızda çok küçük bir boşluk vardı. "Bizim de kritiğimizi yapar artık."

"Yapar," diye mırıldandım ve çantamı daha sıkı kavradım. Tan koluma dokunduğu anda çantamı sertçe göğsüne attım ve geri dönüşü olmayan bir yola girdiğimin farkına vardım. Karşımda Bahri Bey varmış gibi düşünmeye çalıştım ama darbe yastıkları yoktu! Şimdi yapacağım

her hareket gerçekten birisinin bedenine inecek ve zarar mı verecekti? Güçlü müydüm? Yapabilir miydim?

Titrek bir soluk aldım ve duruşumu ayarlayıp bütün ağırlığımı sağ bacağıma yükledim. Çantamın şaşkınlığını yaşayan Tan, onu hiddetle yere attığında inceldiği yerden kopsun düşüncesiyle hırsla bedenimdeki bütün gücü sol bacağımda topladım ve topuğumla karın boşluğuna bir tekme attım. İlk defa birisine kendimi savunmak için tekme atmanın korkusunu yaşarken yastıkların beni daha sıcakkanlı ve içten karşıladığına emin olmuştum. Hafifçe savruldum ve yanlış bir şey yapmış olmalıydım ki belime eş zamanlı bir ağrı girdi. Acımı görmezden gelerek Tan'a baktım. O alkolün etkisiyle hâlâ sallanırken kapıya koştum ve titreyen ellerimle kilidi açtım. Kulpa uzandığım an saçlarıma dolanan elini hissettim. Beni geri çekeceğini düşünürken tam aksini yaptı. Hıncını almak istercesine başımı sertçe kapıya vurdu. Birkaç saniye kımıldayamadım, kısa bir an görüşüm bulanıklaştı. Acıyla attığım çığlığı zapt edemedim. "Bırak!"

"Şimdi senin hakkında bir yargıya vardım," dedi kulağıma doğru. "Vahşi!"

Diğer eli, beni etkisiz hâle getirmek için omzumdan boynuma ulaşırken dirsek attım ve karın boşluğuna isabet ettirdiğimi acı dolu inlemesinden anladım. Saçlarımdaki parmakları gevşerken canımın acıyacağını bile bile odanın diğer ucuna doğru koştum. Onda kalan teller yüzünden kafa derim yanarken masanın üstüne baktım. Süs eşyası olan antik telefonu aldığım gibi kapıya çevirdim bakışlarımı. Tan odanın ortasındaydı, sırtı bana dönüktü ve derin soluklar alarak kendine gelmeye çalışıyordu.

Telefonu iki elimle güçlü bir şekilde kavradım ve gözlerimi kapatarak sırtına indirdim. Acıyla odayı inletip, "Yemin ederim seni öyle bir..." diye başlayan bir cümle kurduğunda gözlerimi açtım. İki büklüm yerde olduğunu görmeme rağmen işimi garantiye almak için telefonu ona doğru savurup kapıya ulaştım. Anahtarı da alıp odadan çıktım ve titreyen ellerimle arkamdan kapıyı kilitledim. "Aç kapıyı, İdil!" Kapıyı yumruklamaya başladı. "Aç diyorum sana! Aç, konuşalım!"

Bakışlarım kapıda, geri geri adımlar atarken zafer gülümsemem dudaklarımda, gözyaşlarım yanaklarımda Tan'ın yalvarışlarını dinledim. Ya alkollü olmasaydı, ya hızlı davranmasaydım?

Bu düşünceler, içimdeki savaşçının yavaşça kaybolmasına ve mantığımın tekrar devreye girmesine sebep oldu. Zaman kaybetmeden belimdeki ağrının el verdiğince hızlı adımlarla ofisin iki kanatlı kapısını açtığımda sert bir bedene çarptım. Gözlerimi korkuyla kapatıp gelişigüzel yumruklar savurup bağırmaya başladım.

"İdil, benim!" Bileğimi kavrayan sıcak ellerle gözlerimi açtım ve bir hıçkırık koyuverdim.

"Sinan?" Bileğimi tutan eline sakinleşmek için alnımı dayadığımda başımda çok keskin bir acı hissettim ve inleyerek başımı kaldırdım. Sinan, bir ofisten değil de şarampole yuvarlanan araçtan çıkmışım gibi dehşet dolu bakışlarla beni kontrol ediyordu. O kadar kötü bir durum içinde olmadığımı kanıtlamak için olanları anlatmaya giriştim: "Ben... Ben onu dövdüm! Yerde yatıyor, orada, odada!" Bir eliyle çenemi tutup başımı hafifçe yukarı kaldırdı ve kısılan gözleriyle alnıma baktı. "Karnına tekme indirdim! Bir de dirsek geçirdim! Telefonla sırtına vurduktan sonra kapıyı da üstüne kilitledim!"

Ben anlattıkça gözleri kararda ve dişlerini kırarcasına birbirine bastırdığını seğiren çenesinden anladım. "Burada bekle!" dedi sadece.

"Hayır! Hayır! Bak... Ben onu dövdüm dedim ya! Gidelim!"

Ellerini benden uzaklaştırdı. "Burada kal, İdil. Sakın içeri girme! Beni duydun mu?"

Sesinin sakin, hareketlerinin kontrollü olmasına güvenerek bir kez daha yalvardım. "Sinan ya..." Yaşlar dolarken kendimi tutabilmek için gözlerimi kıstığım an, başımdaki ağrı kuvvetlendi. Parmaklarımı alnıma götürdüğümde bir sertlik hissettim.

"Sana," dedi dişlerinin arasından. "Burada bekle dedim!" Son kelimeler, tahammülsüz ve sabırsız çıkınca başımı yavaşça salladım. İki kanatlı kapı arkasından kapanırken etrafıma baktım.

Danışmadaki kablolu telefonu fark ettiğim an masanın iç kısmına doğru uzandım ve kenarlarını yoklamaya başladım. Yapıştırılmış kâğıdı söktüm ve önemli numaraların yazılı olduğunu görünce derin bir nefes aldım. Güvenliğin numarasını bulup telefona uzandıktan sonra numarayı çevirdim. Açıldığını anladığım an cevap vermesine müsaade etmeden konuştum: "Acilen AjansTan'ın katına gelin!"

Kısa bir an duraksadı. "Hırsızlık mı? Siz?"

Sözünü kestim: "Hayır, bir kavga! Lütfen çabuk gelin," dedim ve telefonu kapattım. Ellerimi şakaklarıma dayayıp kapıya döndüm. Bir ses gelmesi mümkün değildi çünkü Tan'ın odası bir diğer uçta kalıyordu. Oraya tekrar gitmek de istemiyordum. "Tamam... Her şey yolunda," diye kendimi telkin edip masanın önündeki sandalyeye oturmak için eğildim ama belimi bükemedim. Canımın acısıyla gözyaşlarım tekrar akarken bir elim belimde, diğeri alnımda volta atmaya başladım.

Birkaç dakika geçmişti ki asansörün kapısı açıldı ve güvenlikle burun buruna geldik. Beni incelediği her saniye kaşları mümkünmüş gibi daha da çatıldı, öfkesi gözle görülür bir hâle geldi. Neler olduğunu anlamış

gibi, "Siz iyisiniz, değil mi?" sorusunu yöneltti. Dürüst davranarak başımı *hayır* dercesine sağa sola sallarken arkadan gürültüyle bir camın kırıldığını duydum. Güvenlik benden önce davranıp hışımla ofise girerken, "Siz burada kalın!" diye uyardı ama peşinden içeri girdim. Koridoru geçtim ve karşılaştığım manzarayla bir engele çarpmışım gibi aniden durmak zorunda kaldım.

Cam ofis bölmesinin, bizim çalışma alanımıza bakan kısmı tuzla buz olmuştu ve Tan, kırıkların üstünden kalkıp doğrulmaya çalışıyordu. Bakışlarımı panikle Sinan'a çevirdiğimde sadece dudağının kenarında hafif bir kızarıklık oluştuğunu fark ettim. Güvenlik tarafsız gözükmek için olsa gerek, isteksizce araya girmek için bir adım attı. "Sinan Bey!"

Sinan, güvenliği yaklaşmaması için eliyle engellerken Tan'ın doğrulma çabalarını aşağılayıcı bir şekilde izliyordu. Tan derin bir nefes alarak, ellerinin ayalarını yere bastırıp doğrulmaya çalıştı ama cam kırıkları batmış olmalı ki acıyla inledi. O an ağzından bir miktar kan yere damladı.

"Kalk lan," dedi Sinan buz gibi bir sesle.

Tan bir küfür savurup aniden doğruldu ve yumruk savurmaya yeltendi. Sinan kafasını hafifçe geri çekerek yumruğunu savuştururken Tan'ın bileğini yakaladı ve kıvırdı. Tan hızlı bir şekilde yere çöktüğünde gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Daha ne olabilir diye düşünürken Sinan kontrolü altındaki bileği daha da çevirdi ve Tan yüzükoyun camların üstüne yapıştı.

"Sinan!" Basit hareketlerle, hiçbir efor sarf etmeden onu bu hâle getirmesi beni korkuttu. "Lütfen, yeter!"

Sinan uyarımı *hadi, devam et* diye algılamış olacak ki dizini Tan'ın sırtına bastırdı. Uygulanan kuvvetle rengi gittikçe solan Tan, kesik nefesler alırken yarı açık gözleri kaydı. Sinan da bunu fark etmiş olacak ki, "Sakın bayılayım deme!" diye çıkıştı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum!" diye atıldığımda bakışları aniden bana çevrildi. Cümlemde yalan yoktu. Başımdaki ağrı gittikçe şiddetleniyordu ve belim kütük gibi olmuştu. "Allah aşkına bırak artık."

Kısa bir nefes aldı ve Tan'ın sırtındaki dizini kaldırıp ensesine basarak doğruldu. İnlemelerine aldırmadan hafifçe eğildi. "Hayatını bitireceğim senin." Çok normal bir cümle kurmuş gibi rahat bir tavırla Tan'dan uzaklaştı ve güvenliğin yanına doğru ilerledi. Birkaç dakika konuştular ve her ne dediyse, güvenlik başını sallayarak onu onayladı. Sinan minnettar bir şekilde koluna dokundu ve bakışlarını bana çevirdi. Canım acımasın diye ifadesiz tutmaya çalıştığım yüzümü bakışlarını gördüğüm an çaresizce buruşturduğumda aramızdaki mesafeyi kapattı

ve beni kollarının arasına aldı. *Tamam* dedim, *bir de öpse ağrı falan kalmaz.*

Rahat bir nefes alırken elleri sırtımda dolaşıyordu. "İdil..." diye mırıldandı. Sesi, adımla bana seslenmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi özlem ve hasret doluydu.

Ellerimi göğsüne koyarak kollarında doğruldum. Kaşlarım havada konuşmasını beklerken bakışları bir kez daha alnıma kaydı. Allah'ım, çok mu kötüydü? "Hım?"

"Sana yetişemedim," dedi suçlu bir ses tonuyla.

Dalga geçercesine gülümsedim. "Görmedin mi hâlini? Sadece kafa atmadım, onu da zamanında geleceğini bildiğim için sana bıraktım."

Benim gibi gülmedi ama dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı. "Tebrik ederim."

"Potansiyelim varmış."

Bakışlarım yediği dayak ve alkol yüzünden yerde bilinci yarı kapalı bir şekilde yatan Tan'ı kaldırmaya çalışan güvenliğe kaydı. *Şimdi ne olacak,* diye düşünürken Sinan ona baktığımı fark etmiş gibi yanağıma dokunarak dikkatimi dağıttı ve aynen şunu söyledi: "Kimin kadını..."

Sinan'ın eli, yaptığım hareketten ötürü belimin taşımakta zorlandığı ağırlığımı yüklenirken göz ucuyla ona baktım. Bunu yapmamı bekliyormuş gibi ilk sorusunu yöneltti: "Ona benden bahsettin mi?"

"Farz et ki bahsettim. Ne oldu ki?" Arabanın kilidini açarken göz ucuyla bana baktığını gördüm ve güldüm. "Dur! Sanırım biliyorum. Ajansı batırıp ucuza alma planların ortaya çıkacaktı."

"İtimatsız bir adam olduğu her hâlinden belliydi. Yine de yargısız infaz yapmamak için işe girdiğin hafta onun hakkında araştırma yaptım. Kimi çalışanlarıyla arası 'fazla' iyiydi, kimiyle de işten atacak kadar kötü." Omuz silkti. "İkisi de hem senin hem de benim için fazlasıyla can sıkıcı ihtimallerdi. En mantıklısını yaptım." Arabanın kapısını açtı ve binmem için eliyle yönlendirdi.

Önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi çabucak konuştum: "Hayır, bir şey demedim. Sabah bizi görünce her şeyi anlamış çünkü!"

"Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi temkinli bir sesle.

"Kötü çünkü! Bu işe burnunu sokmasaydın böyle bir şey yaşanmazdı. Onu sen kışkırttın!"

"Ben mi kışkırttım? İdil, adam seni benimle gördüğü gibi kafasında kurmuş planı, uygun anı beklemiş. Varlığım sadece kaçınılmazı hızlandırdı. Ben olmasam da yaşanabilirdi bu olay."

"Sen olmasan, onun art niyetli birisi olduğunu anladığım an işi bırakırdım!" diye çıkıştım ama ufak sinyalleri önemsemediğimi hatırlayınca sertçe yutkundum. *Tamam, haksızdım.* Ama... *O da haklı değildi.*

"Biliyorum. Biliyorum," dedi birkaç kez. Bana inandığını göstermek istercesine, çaresizce bakıyordu yüzüme. "Engel olamadım kendime. Korktum. Eğer sen bilmezsen, her şey daha kolay olur diye düşündüm."

Kafam o kadar allak bullaktı ki söyleyeceklerimi toparlayamadım. Biraz olsun kendime gelip sakinleştikten sonra konuşmak için arabaya binmeye karar verdim. Koltuğa doğru eğildiğim an acıyla inlemiştim. "Sinan!" Hızlı nefesler alıp belime giren ağrıyı hafifletmeye çalıştım.

Sinan hemen kolumu tuttu. "Ne oldu?" Bakışları gözden kaçırdığı bir yara görecekmiş gibi üstümde gezinmeye başladı.

"Belim! Oturamam ben... Gidemem bir yere!" İki büklüm vaziyette elini sıkı sıkı tuttum. "Kaldım böyle işte!"

"Belin incinmiş olabilir. Dikkatli bir şekilde oturmana yardımcı olacağım, hastaneye uğrayacağız." Dişlerinin arasından sesli bir nefes aldı. "O şerefsizi az dövdüm ben..." diye kendine kızmaya başladı.

"Yok, yok! İyi dövdün, o konuda için rahat olsun. Suç bende! Kendimi *Jane Smith* sandım." Ben konuşurken bir eliyle belimi tuttu ve beni çok yavaş bir şekilde koltuğa yönlendirdi. Dudaklarımı birbirine bastırıp şu an bir şey olmasa bile her an acıma ihtimaline kendimi hazırladım.

"Tamam... İyi misin?"

Sinan kemerimi takarken saçları çenemi gıdıkladı ve sırıtmaya başladım. Doğrulup bana bakınca yüzümdeki gülümsemeyi sildim ve ciddi bir ifadeyle konuştum: "Evet, teşekkür ederim."

Kapımı kapattı ve arabanın ön tarafından dolandı. Kemerini takıp arabayı çalıştırırken *Gururlan* marşı çalmaya başladı. Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkarıp ekranına baktığında gözleri şüpheyle kısıldı ama zaman kaybetmeden aramayı cevapladı. "Efendim, baba?" Yolu kontrol ettikten sonra trafiğe karıştı. "Evet, oldu bir şeyler." Kısa bir an duraksamıştı. "Hayır tabii ki. Şimdi hastaneye geçiyoruz. Daha sonra konuşuruz," dedi ve aramayı sonlandırdı.

"Her şey yolunda mı?"

Bakışlarını bana çevirdi ve içimi rahatlatmak istercesine gülümsedi. "Ben varken aksi mümkün mü?"

Sinan'ın eczaneden çıkmasını beklerken son yarım saattir yaptığım gibi aynanın kapağını indirdim ve jel kompresi çekip alnıma baktım. Bir bebeğin yumruğu kadar şişmişti ve hafifçe kanamıştı. Hastanedeyken kızarık gibi gözükse de şu an çok garip bir koyuluğa bürünmeye baş-

lamıştı. "Of! Ne yapacağım ben?" İsyan ederek kendimi sertçe koltuğa bıraktığımda belimin acısıyla inledim. Tekme atma hikâyemi dinleyen nöbetçi kadın doktor, birkaç hareket yapmamı istemiş ve ardından belimin incindiğine dair tanısını koymuştu. İlk duyduğumda hiç eğilemeyeceğim korkusuyla paniklesem de ilaç ve istirahatle eski hâlime kısa bir zamanda kavuşacağımı söylemişti. "Tamam... Tamam! Buna da şükür!" diyerek gülümserken cebimdeki telefonum çalmaya başladı. Ekrana baktığımda Şahsenem'in aradığını gördüm. "Alo?"

"İdil! Aramışsın... Şimdi gördüm, eve geçiyorum. Ne oldu?" Nereden başlasam diye düşünürken saatin on biri geçtiğini fark ettim. O esnada Şahsenem seslendi: "Orada mısın?"

"E-Evet! Bir şeyler oldu."

"Ne oldu?" Sesi anında telaşlı çıktı. "İyi misin sen?"

"İyiyim..." Arabanın kapısı açılınca telaşla cümlemin sonunu getirdim. "Eve geldiğimde görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım. Sinan arabaya bindi ve poşeti spor çantamın yanına atıp kontağı çevirirken bana baktı. "Mide bulantın falan var mı?"

"Hayır, kapıya çarptım ve şişti işte." Gözlerimi kocaman açtım, "Şaşı da bakmıyorum gördüğün gibi... İyiyim yani."

Dediğime inanmamış gibi bana yaklaştı ve çenemi tutarak başımı hafifçe indirdi. Alnımdaki yarayı ayrıntılı bir şekilde incelemeye başladı. "Çok acıyor mu?" diye sordu.

Yüzünü görmek için ona tepeden baktığımda beni izlediğini gördüm. "Mermiye kafa attığımda daha çok acımıştı."

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Dalga geçme."

"Ne yapayım? Canı tatlı bir insan değilim ki. Ne kadar acırsa acısın, bana hep azmış gibi geliyor." Başıma gelen bütün kazalar bir *flashback* gibi gözümün önünden geçerken yüzümü ekşittim. Sakar değildim ama sanırım bahtsızdım. "Hem farz et ki acıyor... Dile getirip canını sıksam hoşuna gider miydi?"

Sinan yan aynalara bakıp direksiyonu yola doğru kırarken konuştu: "İyi günde seviyorum ama canımı sıktın diye sana sırt mı döneceğim?" Sesi biraz yükseldi. "O zaman ilk Beşiktaş'ı bırakırdım ben."

Şaşkın bir şekilde konuya birden dâhil olan Beşiktaş'ın varlığını kabullenmeye çalıştım. "Ee... Şey, tamam." Alnıma dokundum. "Biraz ağrıyor."

Sinan, beni kucağına alabileceğini söylese de belimin buna ne tepki vereceğini bilemediğim için desteğiyle kapının önüne gelmeyi tercih ettim. Zile bastım ve birkaç saniye geçti geçmedi Şahsenem kapıyı açtı.

Bir çığlık koyuverdi. "İdil!" Elleriyle ağzını kapattı ve bana yaklaştı. "Ne oldu? Alnına ne oldu!"

"İçeri geçelim istersen. Apartmanın içinde feryat koparma."

Başını salladı ve hiçbir şey olmamış gibi Sinan'a gülümsedi. "Hoş geldiniz," dedi ve geçmemiz için kapıyı sonuna kadar açtı.

Sinan beni salona yönlendirirken, "Odanda mı dinlenirsin yoksa salonda mı?" diye sordu.

"Salon. Odamda kendimi karantinada hissederim, çok da sıkılırım."

Şahsenem büyük koltuktaki yastıkları çekip bana daha geniş bir alan sağladıktan sonra, "Yastık ve battaniye getireyim," diyerek koridora ilerledi. Çok geçmeden geldi ve yastığı koltuğa koydu.

Sinan'ın yardımıyla dikkatli bir şekilde koltuğa uzandım. Şahsenem de o sırada ayakkabılarımı çıkardı ve üstüme battaniyeyi örttü. İkisi aynı anda doğrulup beni izlemeye başladı. "Hayatınızda yapabileceğiniz en güzel sarmayı yaptınız." Gülümsedim. "İyiyim."

Sinan kısa bir nefes alırken parmakları çenesinde birkaç kez gidip geldi. "Şahsenem, İdil'in beli incindi," diyerek muazzam bir giriş yaptı. Şahsenem irileşmiş gözlerle Sinan'ı soru yağmuruna tutacakken dudaklarımı büzüp kaşlarımı kaldırarak ona engel oldum. "Kullanması gereken ilaçlar ve kremler spor çantasının içinde. İyi bir şekilde istirahat etmesi gerekiyor."

"Tabii, Sinan Bey." Şahsenem kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Gözünüz arkada kalmasın!"

Sinan gülümseyerek, "Teşekkürler," dedi ve bana doğru eğildi. "Kanalda bir işim var, halledip geleceğim. O zamana kadar kendine dikkat et." Başımı salladım ve aklı kalmasın diye tatlı tatlı gülümsedim. Cevabımdan tatmin olmuş bir şekilde doğruldu ve Şahsenem eşliğinde kapıya ilerledi. Bir şeyler konuştuklarının farkındaydım ama duyabilmek için ne yazık ki girişimde bulunamadım.

Kapı kapandığı an Şahsenem koşarak yanıma geldi. "Ne oldu, anlat!"

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatırken Şahsenem hop oturup hop kalktı, yeni küfürler buldu, benim Tan'a yaptığım her darbede bayrak astı. Kısacası bütün duyguları uçta yaşadı. "Allah korumuş!" diyerek titrek bir nefes aldı ve elime sıkı sıkı sarıldı.

Başımı salladım. "Aynen öyle. Belgin'den haber var mı?"

Şahsenem, Tan'ın Belgin hakkındaki düşüncelerini hatırlamış olacak ki öfkeyle sehpadan kalktı. "Evet!" diyerek mutfağa ilerlediğini gördüm. "Mehmet diye birisinden aradı. Eve geçiyordu."

"Yarın görüşürüz artık."

"Yarın ağzına patlatırız artık," diyerek düzeltti Şahsenem. "Sana bir şeyler hazırlayayım. İlaçlarını içersin, kremlerini süreriz. Sonra da mışıl mışıl uyursun." O an fazlasıyla acıktığımı fark ettim ve sabırsız bir şekilde Şahsenem'i beklemeye başladım. Yaptığı tostu bir kırıntı bile bırakmadan yedikten sonra ilaçlarımı içtim ama kremleri sürmek o kadar kolay olmadı. Şahsenem'e çaktırmasam da kremi belime yedirirken gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Tamamdır. Karnın tok, sırtın pek! Şimdi uyuyabilirsin," derken yavaşça dönmeme yardımcı oldu. "Şu telefonunu da alalım, sesini de kısayım ki uyandırmasın."

"Sinan'ı bekleyeceğim," desem de Şahsenem bana inat salonun ışıklarını loş hâle getirdi. "Lütfen aç!"

"Gelince uyandırırım. Biraz dinlen lütfen." Bana yaklaştı ve battaniyenin kenarlarını altıma doğru sokuşturdu. "Hadi kuzum..." dedi, gözlerimi zorla kapattı. Direndim. Gerçekten uyumamak için direndim ama nabız gibi atan alnımdaki şişliğin ağrısına daha fazla dayanamadım.

Bilinçaltım aniden uyandığında korka korka gözlerimi açtım. Sabah olmuş ve işin daha kötü kısmı, pozisyonumu hiç bozamamıştım. Sıkıntıyla oflayıp isyan edecekken karşımdaki koltukta uyuyan Sinan'ı gördüğüm an hepsini içime attım. Sanki bir sürü gözüm varmış ve her biriyle başka bir manzaraya şahit oluyormuşum gibi mest olmuştum. Koltuğun kolçağına tutunarak doğrulduğumda belimin biraz yumuşadığını fark ettim. Elimi hemen alnıma götürdüm ve hâlâ şiş olduğunu hissedince yüzümü buruşturdum. Rengini düşünerek moralimi bozmak yerine Sinan'ı izlemeye devam ettim.

Kollarını birbirine bağlamış, ayaklarını sehpaya uzatmıştı. Başı hafifçe yana düşmüştü, çok yüksek bir ihtimalle tutulacaktı. "Yok, böyle olmaz," diye mırıldandım ve battaniyeyi üstümden çektim. Aksiyon filmlerinde yapılan iğneyle elden ayaktan kesilen ajanlar gibi sağa sola tutunarak ayağa kalktım ve derin bir nefes aldım. Battaniyeyi Sinan için toparlarken saatin dokuza geldiğini gördüm. Arkamı döndüğüm an, sehpanın üstündeki telefonun ışığının yanıp söndüğünü fark ettim. Eğildim ve birinin aradığını gördüm.

Angela Rogers arıyor...

Gözlerim irileşirken alnımdaki şişkinliğin acısını göz ardı ederek battaniyeyi attım, telefonu elime aldım. Bir Sinan'a bir ekrana bakarken arama bitti ve açmadığım için pişmanlıkla kavrulmaya başladım. Neyse ki... Pişmanlığım kısa sürdü. Angela tekrar aramaya başlayınca Sinan'a hüzünlü bir bakış attım ve sallana sallana odama girip kapıyı kapattım.

Telefonu açar açmaz Angela konuşmaya başladı: "Alo? Sinan! Nihayet ulaştı sana... Dün olanlar inanamıyor ben! Bunu nasıl yaptı? O kız için değer? Bu..." Kısa bir an doğru kelimeyi bulamadığı için kekeledi. "Re-Rezalet!"

"Ne saçmalıyorsun sen?" Benim sesimi duyunca kısa bir an durakladı.

"Sen?"

Yeşilçam havasıyla başımı dikleştirdim. "Evet, ben! Ne rezaletinden bahsediyorsun?"

Güldü. "Demek bilmiyor? Türkiye fokurduyor, nasıl duymadı sen? Hem de... Senin için!"

Kaşlarım çatıldı. "Uzatma, Angela. Ne olduysa söyle!"

"Sinan, senin için yayın terk etti!"

Aldığım nefes ciğerlerimde kısa bir an asılı kaldı ve dün yaşananlar aklıma bir doküman hâlinde döküldü. Bana geldiğinde program saatiydi... "Hayır..."

"Evet! Sen için benimle iş bitirdi, yayın terk etti! Bir heves!" Öfkeyle inledi. "Duydun, İdil? Onun sevgililere baktın hiç? Onlar kadar olamazsın..." Telefonu kendimden uzaklaştırdığımda bile hâlâ konuşuyordu. Derin bir nefes aldım ve telefonu tekrar kulağıma dayadım. "Sende ne buldu sanıyor?"

Sinir bozucu olsun diye güldüm ama *Aşk-ı Memnu*'daki Nihal'den farksızdım. Gelinliğimin tüllerinden tutmuş, duyduklarımla merdivenlerde yığılıp kalmıştım sanki. "Sende bulamadığını? Angela, çirkinleşmeyeceğim. Kapat!" dedim ama kapatmasını bekleyemedim. Ondan önce davrandım ve ekrana bakmaya başladım. Hemen arama motoruna girdim ve boşluğa dokundum. Ne yazacaktım?

Tamam.

Sinan Tümer canlı yayın terk etme.

Arama butonuna bastım ve videolara girdim. Eski vukuatlarını es geçip dün yüklenmiş olan videoyu başlattım. Sinan ve diğer iki konuğu normal bir şekilde konuşurken Sinan'ın bakışları bir yere takılıyor ve kısa bir süre hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu. "*Evet, şimdi pozisyonu izliyoruz,*" diyerek kendini toparladıktan sonra ekrana maçın önemli olduğunu düşündüğüm bir golü yansıtılıyordu. O kısımları biraz ilerlettim ve tekrar stüdyoyu görünce durdum.

Sinan gergin bir şekilde saçlarını karıştırıp kameraya döndü. "*Sayın izleyicilerim,*" dedi ve karşısındaki siması bana tanıdık gelen iki adama döndü. "*Hocam... Lütfen kusuruma bakmayın ama yayını terk etmek zorundayım.*"

İki adam önce birbirine baktı ve şaka olduğunu düşünerek güldü.

Ta ki Sinan ayağa kalkana kadar...

"Sinan, şaka mı yapıyorsun?" diyen kır saçlı adamın gülümsemesi yüzünden yavaşça kayboldu.

Sinan bakışlarını kameraya yakın bir açıya çevirdi. "*Kerem, yayını kes. Acilen İdil'in yanına gitmem lazım,*" dedi ve yayın orada bitti.

6. Bölüm

Ben şu yaşıma kadar ne parlamış ne de silik bir insan olmuştum. Göz önünde olduğumu düşünmek bile midemin burulmasına sebep oluyordu. Bulunduğum ortamda, 'Sence, İdil?' sorusu yöneltilecek kadar önemsensem bana yeterdi. Fazlasını bünyem kaldırmazdı, eminim.

Ama bu olanlar...

Videoyu kaç defa başa sarıp izledim, bilmiyordum. Anlamsız bir heyecan ve korkuyla odadan çıkarken Sinan'la burun buruna geldim. Suçluluk hissiyle gözlerimi kaçırıp sertçe yutkundum. "Günaydın," dedim ve aradaki boşluktan sıvışıp sallanarak salona ilerledim. Kafamda cümleleri kurduktan sonra arkama döndüğümde Sinan'ın hareketlerimi şüpheli bir ifadeyle izlediğini gördüm. "Angela seni aradı."

Bakışları elimdeki telefonuna kaydı ve tahammülsüz bir şekilde gözlerini kapatıp sakinleşmek istercesine derin bir soluk aldı. "Ne dedi?"

"Benim için yayını terk ettiğini söyledi." Sertçe yutkundum. "İzledim."

Ellerini cebine yerleştirdi ve omuz silkti. "Senden önemli olmadığını söylemiştim."

O cümlesi, dün duymuşum gibi beynimde yankı bulurken çaresizce inledim. "Reklama girerim demiştin!" Panikle telefonu sehpaya bıraktım. *İdil demişti!* Bütün Türkiye öğrenmese bile belli bir kitlenin dilinde olduğumuza emindim. "Beni... Bulacaklar mı?"

Başını hafifçe kaldırdı ve sırıttı. "Bu seni neden bu kadar korkuttu? Yoksa aranan bir suçluyu mu ifşa ettim?"

Sinan'ın bulunduğu dünya, belli bir kalite ve standartlara sahip insanları barındırıyordu. Buram buram asalet, ihtişam ve kusursuzluk... Dert ettiğim şey, düzenin oluşturduğu sınıf farkı veya Sinan'ın yayındaki davranışı değildi, insanların düşünceleriydi. Uğruna yayın kesilen İdil'i görüp, *'Ha, bunun için miydi yani?'* diyerek Sinan'ı cıkcıkladıklarını düşününce kendimi bir an kötü hissettim. "Hayır tabii ki..." Gözlerini kısıp birkaç saniye hiçbir şey demeden beni inceledi. Bir an düşüncelerimi okuyabildiğini hissettim.

Yerimde huzursuzca kıpırdandığımda gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle konuştu: "Ben de öyle tahmin etmiştim." Bakışları kısa bir an sehpaya kayınca telefonunun ışığının yanıp söndüğünü fark ettim. Sinan telefonuna uzanırken göz ucuyla ekrana baktım ve '*Suna Hanım*' ismini gördüm.

Telefonu açmak yerine meşgule attı. "Üstümü değiştirmem gerekiyor, randevum var." Ceketinin ve pantolonun ceplerini kontrol ettikten sonra etrafı inceledi. "Bir şey unutmamışımdır umarım," diye mırıldandı. Bir kez de ben baktım ama ona ait bir şey göremedim.

Peşinden kapıya ilerlerken camdan kasvetli aralık havasına baktım. Dışarısının soğuğunu hissetmiş gibi tüylerim diken diken oldu. "Sinan, kabanın yok mu?"

Başını arkaya atarken yüzünü ekşitti. "Dün kanaldan çıkarken aklıma bile gelmedi. Neyse, evdekini alırım artık." Kapıyı açtığımda bakışlarını bana çevirdi. "Görüşürüz," dedi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Tatlı tatlı gülümseyerek kapıyı kapatıp, derin nefesler alarak yaşananlara kendimi alıştırmaya çalıştım.

Dakikalar sonra Şahsenem'in odasının kapısı aralandı. "İdil?" Gözlerimi açıp salona döndüm. Şahsenem, daha önceden uyanmış olmalı ki iş için çoktan hazırdı. Kısa bir süre sadece birbirimize baktık. Hiçbir şey demesem de gözlerimdeki paniği görmüş olmalı ki hemen bana yaklaştı ve ellerimi tuttu. "Lütfen sakin ol!" diyerek beni salona çekti. "Ben de dün sen yattıktan sonra telefona baktığımda öğrendim."

"*Instagram*'da takip ettiği kişilere bakan kullanıcılar beni kolaylıkla bulabilir!"

"Hesabın gizli ve soyadın yazmıyor. Ayrıca... Artık bunu aşmalısın." Ağlamaklı bir sesle inledim. "Farkındayım!" diyerek panikle devam etti. "Zor. Alışkın olduğun şeyler değil..." Sözünü kapının zili kesti. Hafifçe geriledim. "Sinan bir şey unuttu galiba."

Kapıyı açtım ve Belgin yüzümüze dahi bakmadan aramızdaki boşluktan geçti. "Dün, Tan Bey partideyken herkese mesaj attı. Ofis tadilattaymış, yani bugün tatil! Yılbaşı planımızı yapmak için mükemmel bir fırsat! Bu arada ünlü olmuşsun İdo'm, annem çok tebrik etti. Söyle bakalım, Sinan Tümer'in aklını nasıl kaçırttın?" Şahsenem elimin altındaki kapıyı çarparak kapatınca Belgin irkilerek arkasını döndü. Gözleri şaşkınlıkla irileşirken tiz bir çığlık attı. "Ne oldu sana!" Hızlı adımlarla bana doğru gelirken üstündeki koyu gri kabanını yere bıraktı.

"Senin yüzünden!" diye usladı Şahsenem.

Belgin alnımdaki şişliğe dokundu. "YİNE NE YAPTIM?"

"Tan Bey'e göz yumdun!"

Sertçe yutkunurken elini indirdi ve göz ucuyla Şahsenem'e baktı. "Ne yaptı?"

Şahsenem çizmesinin topuğunu ritimli bir şekilde yere vururken kollarını birbirine bağladı. "Tan Bey ve her an aktif olan uçkuru desem?"

"Kafamda ikinizin de hoşuna gitmeyecek bir görüntü oluşuyor desem? Şunu adam gibi anlatır mısın?" Şahsenem gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve Belgin'e olanları en ince ayrıntısına kadar anlattı. Belgin ise hop oturup hop kalkarak ve Tan'a küfürler yağdırarak onu dinledi. Şahsenem, bazı anlar Belgin'in aklına iyice kazınsın diye itti, kaktı ve alnını kapıya vurdurmaya çalıştı. Belgin ellerinin ayalarını kapının yüzeyine bastırıp, kafasını Şahsenem'in kuvvetine direnerek arkaya atmaya çalışırken konuştu: "Manyak! Bıraksana! Ben ne yaptım? Tan'ı, Sinan Bey kudurtmuş!"

Onlar birbirini yerken kesik bir iç çektim. "Resmen ajansı satın almayı planlıyor! Bu çok fazla..." Sinan her şeyim olmaya kafayı takmıştı ve acilen durdurulması lazımdı ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. "Allah'ım yardım et!" diye sızlandım. Çok boğucuydu, çok bunaltıcıydı. Baskısıyla kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Şahsenem bana aldırmadan Belgin'e bağırdı: "Bu olay senin başına da gelebilirdi! Üstelik mesaj atmak için ne bir telefona ne de mesajına gelecek bir Sinan Tümer'e sahip değilsin!"

Belgin, Şahsenem'in boşluğundan yararlanıp hemen kapıdan uzaklaştı ve üstünü başını düzeltti. "Hıı, sen öyle san! Telefonumu kullanıp mesaj atsam Cihangir koşarak gelirdi!"

Şahsenem gıcık bir gülümsemeyle yüzüne düşen siyah tutamları kulağının arkasına aldı ve ellerini beline koydu. "Ama kullanmıyorsun!" Gözleri kısıldı. "Sahi... O günden beri hiç konuşmadınız mı?"

Belgin kısaca iç çekerken bakışları durgunlaştı. "Fırtına öncesi sessizliği andırıyor." Silkinerek gülümsedi. "Neyse, onu boş verin!" Bakışları Şahsenem'le benim üstümde gidip gelmeye başladı. "Yılbaşında ne yapacağımızı konuşalım," dedi kasvetli havayı dağıtmak istercesine.

İkisini arkamda bırakıp salona girdim ve yavaşça koltuğa oturdum. "Yılbaşını düşünecek durumda değilim. Ayrıca Şahsenem haklı. Bu olay senin başına da gelebilirdi! Tan Bey'in böyle birisi olduğunu bilerek nasıl bunca zaman çalışabildin, hayret ediyorum sana."

"Çünkü böyle birisi değildi İdil, yemin ederim. Hiçbir zaman bana sarkıntılık yapmadı. Ben ne kadar izin verdiysem o kadar yaklaştı. Asla fazlası olmadı. Biliyorum, flörtöz olmam yanlıştı ama işime yarıyordu. İş dünyasının büyüsüne kapıldım, onunla iyi olduğumda her şey daha kolaydı. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım, lütfen kendimi daha fazla

kötü hissettirme. Çok üzgünüm, inan ki başına gelenler midemi bulandırıyor ama sorumlusu tamamıyla ben değilim, bunu siz de kabul edin."

Şahsenem sağıma, Belgin soluma oturdu ve kısa bir sessizlik oldu. Haklıydı, kabul etmiştim. Bakışlarım usulca telefonuma doğru kaydı. "Bakmaya korkuyorum."

Belgin her zamanki gibi korkumun üstüne gitti ve telefonumu alıp ayağa fırladı. Kilidi açtı ve gözlerini kısık bir şekilde bildirimleri incelemeye başladı. "Hm... Binlerce takip isteği var. Bir de *Whatsapp*'ta altı yedi sohbetten mesajın."

"Hani 'O KİŞİ KİM ÇIKTI?' başlığı atılan asparagas haberler olur ya..." dedi Şahsenem sakin bir sesle. "Her yerde onlardan var. İnsanların daha fazla merak etmesini ve olayın taze kalmasını sağlıyorlar. Yoksa senin hakkında bir bilgiye ulaşmış değiller."

Belgin sırıttı. "Şimdi seni Oylum Hanım ve Rıfat Bey biliyor mu?"

Sertçe yutkundum. "Dün Sinan, Rıfat Bey'le konuştu. Yayını izlemişlerdir."

Şahsenem beni kolunun altına aldı ve elini, elimin üstüne koydu. "Bunun doğru olmadığını mı hissediyorsun?"

Ben düşüncelerimi cümle hâline getirmeye çalışırken Belgin telefonumu kucağıma attı. "Şu an gerçekten bir korkak gibi davranıyorsun. Hepimiz Sinan Tümer'in sana âşık olduğunun farkındayız. Bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyorsan önce kendi duygularını sorgulamalısın o zaman!"

"Hayır, Belgin!" Tepeden ters ters baktım ona. "Ben hiçbir şeyden bu kadar emin olduğumu hatırlamıyorum. Sinan'ı..." Sesimin titremesine engel olamadım. "Çok fazla seviyorum, çok âşığım. Sadece çevresi endişelendiriyor. Yani, onlar..."

"Off, başladı yine kendini eziklemeye..." Şahsenem'in kolumu okşayan eline vurdu. "Sen de şunu teselli edip durma! Ortada bunu gerektirecek bir şey yok." Ellerini dizime koydu ve göz hizama eğildi. "İnsanların zengin veya durumlarının kötü olmasının bir önemi yok çünkü bu tarz şeyler gelir farkı gözetmez. Ya bir mahallenin diline düşersin ya da seçkin bir cemiyetin... Bu hiç değişmeyecek! Sen sadece yapman gerekeni yap. Cesur ol, Sinan Tümer'in elini tut ve aşkına sahip çık. O, Beşiktaş kadar sevebileceği kadını gösterdi... Sıra sende."

Şahsenem iç çekti. "Hayatında yaptığın en güzel konuşmaydı."

Belgin sadece gülümsedi. Ben ise ağlayacaktım. Etrafı dolu dolu görmeme rağmen inançla başımı salladım. "Yapacağım."

Belgin dizlerine vurarak ayağa kalkarken o duygusal havadan kurtulmuştu bile. "E hadi kahvaltı yapalım madem, ben çok acıktım!"

Sohbeti ve kahkahası bol kahvaltımızı, telefonumun sesi böldü. Ekrana baktığımda Sinan'ın aradığını gördüm. "Sessiz olursanız burada konuşacağım?" diye sorunca ikisi de başını salladı ve telefonu açtım. "Efendim?"

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. "İdil, seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

Tutku yok, yarınların belli sahnesine çok benziyordu. Sertçe yutkundum. "Ne ile ilgili?"

"Ajans hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bilmem, sana sormalı, sen ne düşünüyorsun? Ne de olsa yakında sahibi olacaksın," dedim agresif bir tınıyla.

"Özür dilerim." Küfredercesine nefesini bırakıp, "Ben..." diye mırıldandı isteksizce. "Bencilce hareket ettiğimi fark ettim." Ağzım açık bir şekilde *doğru mu duydum acaba,* diye düşünmeye başladım. "Söz konusu sen olduğunda hiç kimseyi, hiçbir şeyi düşünemiyorum. Bunun yanlış olduğunun farkındayım ama..." Dediklerini duyabilmek için telefonu kulağıma bastırdığım an sesi yükseldi. "Elimde değil!"

Öz eleştirisi için kızların alkış tutmasını istesem ayıp olur muydu? Derin bir nefes aldım ve dün gece düşündüklerimi toparlamaya çalıştım. "Ajansın sahibi olmanı istemiyorum."

"O ajansın sahibinin Tan olmasını da ben istemiyorum!"

"Hemfikiriz." Ofladım çaresizce. "Sen de olamazsın ama!"

"Niye? İnan bana, benden iyi patron bulamazsın."

"Sorun da burada... Biliyorum, bana farklı davranacaksın."

"E yani," dedi saf saf. "Sevgilim değil misin? Nasıl alelade birisiymiş gibi geçebilirim yanından? Nasıl mesafemi koruyabilirim o güzel yüzüne bakarken? Nasıl yorulmasına müsaade edebilirim o narin bedeninin?"

Elimi iki göğsümün arasındaki boşluğa bastırırken kızlar telaşla ayağa kalkmıştı. Çaresizce onları durdurdum ve dudaklarımı kıpırdatarak, '*İyiyim,*' dedim. "Adil oynamıyorsun, Sinan."

"Dediğim gibi, söz konusu sen olduğunda son derece bencilim."

"Ben iltimas istemiyorum."

"Ne yapabilirim, inan bilmiyorum." Sesi umutsuzdu. Orta yolu bulmak istiyordu ama bir yanı da bunun hoşuna gitmeyeceğinin farkında gibiydi. "Seni daha fazla üzmek istemiyorum."

"Üzüleceğim. Biz duymasak, bilmesek bile arkamızdan nahoş dedikodular dönecek. Bu işe kendi başarımla girmeme rağmen sen ajansı satın aldığın için torpil olduğu konuşulur. Desteklediğin en ufak cümlemde bana arka çıktığını düşünür insanlar. Ben bunu kaldıramam, beni orada hiçbir güç tutamaz."

"Tamam... Markayla konuşacağım. Kasıtlı bir şekilde yarattıkları sorunları ortadan kaldırsınlar ve iş birliği içinde projeyi tamamlayın."

"Sen olmasaydın zaten öyleydi," dedim iç çekerek.

"Şu an çözüm yaratmaya çalışıyorum. Beni suçlamaya devam edecek misin?"

Yüzümü buruşturdum sıkıntıyla. İki cümle söylenmeye gelmiyordu, bu nasıl egoydu böyle? "Devam et lütfen."

"Böylece hisselerde kayıp olmaz. Tan da satıp ajanstan çıkar." Sessizce bir küfür savurmuştu. "İğrenç bir kelime oyunu bu! AjansTan! Ne kadar aptal birisi olduğunu en başında anlamam gerekiyordu aslında."

Gülmemek için dudaklarımı kımıldattım. "Sonra?"

"Sonrasında ajansı ben alırım diye düşünmüştüm ama..." Uzun bir sessizlik oldu. Sinan'ın beyninin tıkır tıkır çalıştığına emindim ama Şahsenem telefonla uğraşıyor, Belgin kâsedeki en güzel zeytini arıyor, ben ise birisi ekmeğime çikolata sürsün diye can çekişiyordum. "Tamam, şöyle bir yol izleyebiliriz. Sektörden birkaç kişiyle görüşüp ajanstan bahsedeyim. Hisseleri satın alırız."

"Yani ortak olacaksın? Asla!" dedim hiddetle. Yükselen hararetim kızların ilgisini çekmişti. Kaostan beslendikleri için bana odaklandılar. "Bu nasıl hissettirecek, biliyor musun? Babam benim okulumda, benim dersime giriyormuş gibi!"

"Ben senin baban değilim!"

"Ama benim okulum gibi gördüğüm iş yerimde olacaksın!"

"Başka yolu yok. Başıboş ajansı kimse satın almak istemez. Güvendikleri birisi olmalı ki bu işe girebilsinler," dediğinde çocuk gibi mızırdanmaya başlamıştım. Sinan da beni teselli etmek istercesine telaşla, "Söz, her şey düzene girdikten sonra hisselerimi satacağım," diyerek içimi rahatlatmayı denedi.

"Pek"

Rahat bir nefes almıştı. "Anlaştık, değil mi?"

"Sanırım evet."

"Kıran kırana bir pazarlık oldu. Fark ettim de istediğin zaman çok ısrarcı ve kendinden emin oluyorsun, bu sektörde seni hiçbir şey yenemez."

Güldüm. "Evet. Ben genelde sana yeniliyorum çünkü," deyiverdim birden. Şahsenem ağzı açık bir şekilde bana bakakaldı, Belgin de sırıtmaya başlayınca bunu gerçekten söylediğimi o an idrak edebilmiştim.

"İdil..." dedi alçak bir sesle. O kadar yumuşak ve derindi ki tınısı, yüreğinden geldiğine inanıyordum. "En güzel galibiyetimsin."

Görüşmenin arkasından gelen ses ile ekrana baktığımda annemin aradığını gördüm. "Maç bitti, Sinan Tümer. Annem arıyor, kapatmalıyım."

"Tamam, görüşürüz. Kendine dikkat et."

"Sen de. Beni gelişmelerden mahrum bırakma," dedim ve vedalaştıktan sonra aramayı sonlandırdım. Israrla kapatmayan annem telefona bağlanmıştı. "Anne?"

"Kızım? Tünaydın!"

"Bize hâlâ günaydın. Nasılsın?"

"Ay iyi vallahi, ne olsun. Yasemin teyzenle kahve içiyoruz."

"Babamlar?"

"Baban sınav kâğıtlarını okuyordu ama öyle sorular sormuş ki bazı öğrenciler kâğıda sadece isimlerini yazıp vermiş. O da imla kurallarına uyup uymadıklarını kontrol ederek puan kırıyor. Semih de dışarıda."

"Anladım." Sertçe yutkundum. "Anne, dün *Vurdu ve Gol*'ü izlediniz mi?"

"Ay!" Bir çığlık attı. "İzlemez miyiz? Adam İdil diye gitti ya! Şaka gibiydi. Biz Yasemin teyzenle şey diye tahmin ediyoruz... Hani vardı ya uzun, siyah saçlı bir kız... Hangi dizide oynamıştı o?" Yasemin teyze, anneme *'Ahsen, onun soyadına baksak ya'* diye öneride bulunurken gözlerimi kapattım. "Ya o kız da çok yaşlı duruyor ama... Bakar mı ki ona?" dedi annem.

Yasemin teyze güldü. "Ee, olgun seviyordur belki!"

Annem pis pis kahkaha atarken yanaklarım kızardı. "Anne?"

"Söyle, anneciğim?"

"İdil, benim."

Annem daha şiddetli bir kahkaha attı. "Evet, adının İdil olduğunu biliyorum çünkü babaannen istememesine rağmen ben koydum!" Kısa bir nefes aldı. "Nur içinde yatsın, inşallah alınmamıştır."

"Anne... Benim bahsettiğim o değil! Sinan'ın İdil'i benim!"

Kısa bir sessizlik oldu. "Anlamadım? Ne diyorsun sen?"

Aniden buz kesmesiyle duraksadım. "Şey..."

"Sinan'ın İdil'i ne demek?"

"Sinan'ın İdil'iyim demek..."

Yerinden hışımla kalktığını hissettim. "Sen... Sen misin o İdil?"

"Evet. Biz... Sinan'la beraberiz." Aldığı solukları duyunca panikledim. "O da evlilik programlarını hiç sevmiyor, biliyor musun?"

Dediğimi hiç duymamış gibiydi. "Sana bir şey mi oldu? Dün neden yayını terk etti?"

Eyvah! "Ben iyiyim. O biraz evhamlıdır, mesajımı kötüye yormuş."

Dertli bir şekilde inledi. "Ee, bu kadar mı?"

"Babama söyle, kendinizi buna alıştırın."

"Sen delirdin herhâlde! Yukarıda sınav okurken *'Senin kız, Sinan Tümer'le berabermiş, biliyor musun?'* dememi falan mı bekliyorsun? Yemin ederim, seni disipline verir!" Yasemin teyze duyduklarıyla bir çığlık atarken gözlerimi kapattım. "*Benden hayatındaki hiçbir şeyi saklama,* demiştim! Senin için yayınlar terk ediliyor, bir sürü şey oluyor ve biz en son öğreniyoruz!"

"Emin olamıyordum," diye fısıldadım.

Annem aksine daha çok bağırdı: "Neyden emin olamıyordun, kızım?"

"Onun yanında durabilecek kadar güçlü olup olmadığımdan..."

Annem nefesini sesli bir şekilde bıraktığında onu can evinden vurduğumu fark ettim. "Şimdi emin misin?"

"O kadar çok seviyorum ki... Babam değil beni disipline vermek, örgün eğitim dışına çıkarsa bile umurumda olmaz."

"O kadar da değil," dedi şaşkın bir şekilde.

"O kadar, anne." Dalgın bir şekilde gülümsedim. "Bulduğuma eminim. Sinan; dolmayacakmış gibi gözüken boşluklar, tadamayacağımı düşündüğüm duyguların hepsi..."

"Kızımı da şair yapmış!" diye homurdanınca sesli bir şekilde güldüm. "Aslında o potansiyel hep vardı, şaka yapıyorum. Bana anneler gününde yazdığın şiirde fark etmiştim. Anneciğim, anneciğim, canım anneciğim..."

Şiirime başlayınca onu susturdum. "Ya yapma anne!"

"Babanla konuşacağım. İyi ki bu erkek arkadaş söyleme hakkını o çakma Yunan tanrısıyla kullanmadık. İşimiz işti vallahi."

"İyi ki..."

"Tamam, yeter bu kadar dedikodu! Bırak, kahvemi içeyim de sağa sola kafa atıp atar gider yapan erkek arkadaşını düşüneyim!"

"Görüşürüz anne, seni seviyorum."

"Hadi tamam! Selam söyle kızlara, öptüm hepinizi," dedi ve telefonu kapattı.

Belgin dirseğini masaya koydu ve Şahsenem'e baktı. "Şahso, elbise dikimlerini hızlandırmalıyız. Düğün galiba daha erken olacak."

Olaylı geçen hafta, yerini yoğun bir başlangıca bırakmıştı. Yeni yöneticimiz Fuat Bey, kırklarının sonunda olmasına rağmen Belgin'den enerjik, benden güler yüzlüydü. Sinan yüzünden sekteye uğrayan projeyi zaman kaybetmeden tekrar masaya yatırmış ve eksiklerini tamamlamamı-

za yardımcı olmuştu. Prodüksiyonla görüşmeler olumlu sonuçlanınca metnini yazdığım reklamın çekimleri başlamıştı. İşe yaradığımı görmek her yere şapşal bir gülümsemeyle bakmama sebep oluyordu. Belgin'in ertesi günkü yılbaşı kutlamasında içerek kusma planlarını anlatması da buna dâhildi.

Elindeki kahve bardağını bıraktı ve ayağa kalktı. "Bak öyle çok içeceğim ki kafamda fişekler patlayacak, uçaklar uçacak!"

Şahsenem koltuğa iyice sindi ve battaniyeyi boğazına kadar çekti. "Cihangir Bey, barda uçak var diye baskın yapmasın sonra?"

Belgin gülümsedi. "Gelecek ama insan gibi gelecek. Hissediyorum."

"O insan gibi gelir diyelim ama seni insan gibi bulur mu, şüpheliyim," dedim Şahsenem'e sokulurken. "Pilot ehliyetin olmadan uçak kullandığın için seni tutuklarsa görürsün."

"Sinan Bey gelip sağa sola kafa atarsa duyarım senin çığlıklarını!"

Şahsenem bana doğru eğildi. "Hiç konuştunuz mu?"

Başımı hafifçe salladığımda ne kadar yoğun bir hafta geçirdiğini düşünüp yüzümü ekşittim. Yayını terk etmesinden sonra hiç yokmuş gibi yine ilgi çekmiş ve kim olduğumu öğrenmek için her yerden baskı yapmaya çalışan insanlarla uğraşmıştı. Artık elini tutma cesaretim vardı, bu yüzden öğrenip öğrenmemeleri beni korkutmuyordu çünkü Ata sağ olsun, her gün beni arıyor ve *yenge* diye bağırarak alışmamı sağlıyordu.

"Öğlen konuştuk. Engelli çocukların spora kazandırılmasına katkı sağlamak için düzenlenen prestijli bir futbol turnuvasından bahsetmişti, ona yoğunlaştı." Belgin'e baktım. "Turan Bey'in projesi."

Belgin umursamaz bir şekilde omuz silkti ama tedirgin olmuştu. Şahsenem başını salladı. "Anladım. Sen yarın kesin bizimle misin yani?"

"Yani, evet... Sinan yılbaşı kutlayan, daha doğrusu ondan geriye doğru sayan bir tip değil."

"Senin de saymana izin vermeyecek o zaman," dedi ve pis pis sırıttı Belgin.

"Ben hayatımda sadece ailemden izin aldım ve ailemden alırım, Belgin. Sinan'a *'Gidebilir miyim?'* diye sorduğumu hayal bile edemiyorum."

"İyi de İdil... İlişkilerde böyle olur," dedi Şahsenem tereddütle. "Aynısını sana yaptığını düşünsene."

"Sanki hiç yapmadı!" diye homurdandım.

Belgin yüzünü ekşitti. "Sen de evde oturdun ya!"

Şahsenem'in kucağında doğruldum. "Ben onun çocuğu değilim. Boyunduruğu altına almak için uğraşıyor, diretiyor ama kendimize ait alanlarımız olması gerektiğini düşünüyorum. Böyle durumlarda olurunun olup olmayacağını birbirimize sormamız çok saçma."

"Gideceğini söyleyeceksin herhâlde?" Şahsenem gözlerini irileştirdi. "Belgin uçak falan diyor İdil, yüzde doksan dokuz ihtimalle olaylı bir gece olacak."

"Hehehe!" Belgin çirkin bir kahkaha attı. "Söylemek istemiyor çünkü *hayır* diyeceğini biliyor! Diretirse de yoluna taş koyacağının farkında!"

"Hayır, tabii ki söyleyeceğim ama izin almam. Sorun çıkarmayacağını düşünüyorum, biraz düzeliyor gibi. Ajans olayını hatırlasanıza, krizlere gire gire öz eleştiri yaptı ve geri adım attı."

Şahsenem'in bakışları bir noktaya daldı. "Garip..." dediğinde kaşlarını çattım. "Geri adım atması yani... Sen Angela konusunda rest çekince ne yalan söyleyeyim, bitersiniz diye düşünmüştüm."

"Eeee kızım, aşk işte!" Belgin salonda kendi ekseninde dönerek cama yaklaştı. "İnsan kendine bile şaşırır." Derin bir iç çekerek dirseklerini mermere dayadı ve kısa bir sessizlik oldu. "Sizce yarın kar yağar mı? Şu dekolteli siyah elbisemle topuklu ayakkabılarımı giymeyi düşünüyorum da..." Bizden cevap gelmeyince omzunun üzerinden arkasına baktı. "Bir şey desenize."

Şahsenem sabırla bir iç çekti. "Dengesiz ya, yemin ediyorum dengesiz!"

Pazar günü öğleden sonra Şahsenem'le Beyoğlu'na gitmiş, mağazalara bakıyorduk. Bir elim telefonda, diğer elim askıda Şahsenem'e döndüm. "Ne dedin?"

"O erkek pantolonu." Askının ucuna baktım ve keyifsizce güldüm. "Niye dalgınsın sen?"

"Şey... Sinan aramadı. O aramasa bile ben aramalı ve akşam çıkacağımı söylemeliyim ama ruh hâlini bilmiyorum."

Dediğimi umursamadı. "Ona bir şey alacak mısın?"

Dört bir yanımın yılbaşı temasıyla kaplanmış hâlde olduğunu görünce panikledim. "Buradan ne alabilirim ben ona?"

"Başka bir mağazaya bakabiliriz."

"Başka bir mağazadan ne alabilirim ki?" dedim endişeli bir şekilde. Tedirginliğimin sebebini o an anladım aslında. "Şahso... Ben... Sanırım onu çok iyi tanımıyorum."

"Nereden çıktı bu şimdi?"

"Sinan'a bir hediye alsam bu ne olur, bilmiyorum çünkü! Bir fikir bile yok aklımda. Çok acele ettik. Birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz bile."

"Çünkü bu zamanla olur, İdo'm. Oturup doğumundan günümüze başlayan bir hikâye anlatamazsın karşındaki insana. Gülerken anlarsın nelerden hoşlandığını. Üzüldüğünde fark edersin neleri sevmediğini. Böyle şeyler birden olmaz. İkinizin de zamana ihtiyacı var."

"Oh, tamam. Sakinleştim." Az önce beni korkutan mağaza, şimdi biraz daha sıcak gelmişti gözüme. "Yine de aklıma soktun hediye fikrini. Ona bir şey almak istiyorum."

"Almak değil de yaptırabilirsin..."

Sır gibi konuşunca yavaşça sinirlendiğimi hissettim. Bir şeyler demesi için ısrarla ona bakmayı sürdürürken gözlerini muzip parıltılarla kırpıştırdı. "Yaptırmak?" dedim tereddütle. Aramızda kısa bir sessizlik olunca hafızamı yokladım. Gelen fikirle sırıttım. "Yaptırmak!"

Şahsenem beşlik çakmam için elini uzattı. "Evet, yaptırmak!" diye bağırdı ve kalabalık mağazanın içinde birbirimize sarıldık.

Dışarıda yemek yiyip akşam eve geçtiğimizde aldığım şeyleri yatağın üstüne yığdım ve saate baktım. Dokuza geldiğini görünce panikle dolaba yönelirken Şahsenem bana seslendi: "Belgin aradı, ona doğru bizi almaya gelecekmiş!"

"Tamam, hemen hazırlanacağım!" dedim ve giyeceklerimi yatağa bıraktım.

"Sinan Bey'i de ara artık istersen! Kaçışı yok!" Ellerimle yüzümü yelledim ve etajerdeki telefonuma baktım.

"İzin falan almayacaksın! Sadece söyleyeceksin." Tam telefona uzanacakken elimi aniden geri çektim. "Hazırlandıktan sonra söylerim," dedim ve oyalanmadan duşa girdim. Islak saçlarımı kurutup iç çamaşırlarımı giydikten sonra aniden gelen merakla dijital tartıya çıktım ve bir çığlık attım. "Şahsenem!"

Yaralandığımı düşünen arkadaşım paldır küldür odama girdi. "Ne oldu!"

"Elli dokuz kilo olmuşum!" Tartıdan indim ve ona sarıldım. "Allah'ım ya, şaka gibi!"

"Bir ayda beş altı kilo fazla, İdil. Dikkat et kendine, bunu çok sağlıklı bulmuyorum." Soğuk soğuk bana bakarak odadan çıkarken omuz silkmekle yetindim ve hazırlanmaya başladım. Saçlarımı kurutup düzleştiriciyi kullanarak güzel dalgalar elde ettim. Alnımdaki morluğu kapatacak güzel bir ten makyajı yaptım. Makyaj masasındaki işim bitince ayağa kalktım ve yatağa yöneldim. Askılı kırmızı saten bluzu makyajıma dikkat ederek giydikten sonra siyah, kısa eteğimin fermuarını çektim. Bluzu eteğimin içine sokuşturup hafif dökümlü bıraktım. Camdan dı-

şarıyı kontrol ettim ve herhangi bir hava engeli olmadığını görünce ince çorabımın üstüne topuklu ayakkabılarımı giydim.

Etajerdeki telefonumu, kuşaklı krem kabanımı ve çantamı alıp odadan çıktım. Saati gördüğümde kaşlarım çatıldı. "On bire geliyor? Belgin hâlâ ortalarda yok."

"Gelir birazdan! Olmazsa Lale teyzeyi arayıp sor, çıkmış mı öğren!"

"Olmaz, Sinan'ı aramam lazım." Çantamı bırakıp kabanımı giydim ve telefonumu açtım. Sinan'ın numarası, en son arananlarda zirveyi korurken gülümsedim. "Geldik dananın kuyruğunun koptuğu yere..." dedim ve telefonu kulağıma dayadım. Birkaç defa çaldıktan sonra meşgule atınca kaşlarım çatıldı. "Hayır, hayır! Bu olmamalı. Bilmesi lazım!" Tekrar ararken kapı çalmaya başladı. "Aç Sinan, lütfen aç... Mesaj yoluyla öğrenmeni istemiyorum!"

Söylenerek kapıyı açarken gözlerim telefondaydı. "Gel Belgin, ben de Sinan'ı arıyordum." Kapıyı açık bırakıp salona ilerledim. Bir kez daha Sinan'ı ararken arkamdan *Gururlan* marşının sesini duydum. Atacağım şaşkınlık nidasını dizginlemek için elimle ağzımı kapatırken Sinan'ın bakışlarıyla elimi ağzımdan çektim ve suçluluk duygusunun verdiği his yüzünden kabanımın kuşağını bağladım.

"Sinan?" Hafifçe öksürdüm ve kapıya yaklaştım. Siyah takımının içinde o kadar muazzamdı ki ona olan hayranlığım kalbimden taşıyordu. "Ben de seni arıyordum." Ellerini cebinden çıkardı ve kuşağa uzandı. Karşılaşacağı şeyin değişmesini ister gibi yavaşça attığım düğümü bozdu ve önüm açıldı. O an yaptığımın, daha doğrusu düşüncelerimin yanlış olduğunu fark ettim. Evet, ilişkide kendimize ait alanlarımız olmalıydı ama bu, o çemberin içindeyken birbirimize sırtımızı döneceğimiz anlamına gelmemeliydi. "Biz şimdi..."

"İnan bana, belli oluyor," diye homurdanarak sözümü kesti ve kısa bir nefes aldı. "Seninle ufak bir işimiz var. Hazır mısın?"

"Ne işi?"

"Bir yere gitmemiz gerekiyor. Şahsenem'e söyle, çıkalım."

Şaşkın bir şekilde başımı salladım ve Şahsenem'in odasına girdim. Elindeki maşayı, biyolojik tehlike barındıran deney tüpü gibi tutarken bana baktı. "Ne oldu?"

"Sinan geldi, bir yere gitmemiz gerekiyormuş. Size sonra katılacağım yani."

Ağzı açık bir şekilde bana bakarken maşanın ucu bileğine değince bir çığlık attı. "Ne?"

"Buz koy ve görüşürüz!" Kapısını kapatıp çantamı aldıktan sonra Sinan'a baktım. "Bir sorun yok, değil mi?"

Geçmem için müsaade etti ve tedirgin bir şekilde asansöre yöneldim. "Ne zaman benimleyken bir sorun olmayacağını öğreneceksin?" dedi ve benden önce davranıp asansörün kapısını açtı. Durup yüzüne baktım. Gülümsemesinin sahiciliğine ve rahat tavırlarına inanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Trafik yüzünden uzun süren yolculuk iyice gerilmeme sebep olmuştu. Sağa sola bakarak nerede olduğumuzu çözmeye çalışırken Sinan yavaşça direksiyonu sola kırdı. Bakışlarımı onun camına çevirdiğimde denize nazır olan stadyumu görmek gözlerimin irileşmesine sebep oldu. Beşiktaş'taydık! Sinan arabayı park etti ve inip arkadaki koltuktan siyah kabanını aldı. Giyerken hiç bozuntuya vermeden arkasından indim ve kapıyı kapattım. "Neden geldik, bilmiyorum ama... İşini çabucak hallet ve beni lütfen bara bırak. Kızlar bekliyor." Allah'ım, kesin gitmemem için oyun yapıyordu ya! Al işte, değişmişmiş! Sen ancak kendini kandır dur, İdil!

Sinan hiçbir tepki vermeden elime uzandı ve beraber girişe ilerlerken göz ucuyla bana baktı. "Gideriz."

"Kız kızayız," dedim ters ters.

"Seni şiddetle kınıyorum. Çok cinsiyetçi bir yaklaşım! Kadınlar ve erkekler beraber takılamaz mı?" diyerek dalga geçti.

Girişteki güvenlik bizi başıyla selamlarken ayak parmaklarımın uyuşmaya başladığını hissettim. Ayakkabı içinde hafifçe kımıldatıp yürürken sallanarak ısınmaya çalıştım. "Dalga geçme, ne demek istediğimi biliyorsun. Hem... Hem sen bizim gideceğimizi nereden öğrendin?"

Sinan kendi evindeymiş gibi rahat tavırlarla bir an olsun duraksamadan beni peşinden sürüklerken konuştu: "Yarım saat önce öğrendim, Belgin ve Cihangir arasındaki saçmalık boyutundaki gidişat sağ olsun. Belgin kendi telefonundan Şahsenem'i aramış ve açık adres vermiş. Cihangir de bana söyledi."

"Çok senkronize çalışıyorsunuz."

"Bir daha onunla çalışmak zorunda bırakma. Ona, '*evet, haberim var*' demem gerekirken aksine fazlasıyla şaşkındım. Bak, anlamaya çalışıyorum seni. Önceki ilişkin gelişigüzel yaşanmış olabilir, sana hak ettiğin şekilde davranmamıştır veya olması gerektiği gibi bir iletişim olmamıştır aranızda. Bu normal değil, İdil. Bir ilişki yaşıyorsan artık iki kişisinizdir."

Haklı olduğu için bir sürü cümlenin içinden işime yarayanı bulmak zordu ama başardım. "Sen mi *evet, haberim var* diyerek anlayışlı bir şekilde karşılayacaktın?"

Hafifçe omuz silkti. "Bilmem, bunu ikimiz de asla öğrenemeyeceğiz."

Sakinleşmek için bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Geniş koridorun sonundaki uçsuz bucaksız gibi gözüken yapay yeşilliğin güçlü ışıklar altında parladığını görünce gözlerimi alışması için kıstım. Çimlerle koridor arasındaki gri betona adım attığım an başımı kaldırdım ve gördüklerimle kalakaldım. Büyüktü, eşsizdi. Çok güzeldi.

Gözlerim, stadyumun şeffaf çatısına kaydı. Açık geceyi, salınarak inmeye başlayan kar taneleri süslemeye başlamıştı. "Bu mabede yeni adıyla hitap etmeyi hiç sevmiyorum çünkü benim için burası hâlâ İnönü Stadyumu'dur, hep de öyle kalacak. İsterlerse bu toprağın üstüne bir stadyum daha inşa etsinler. Önemli olan altında yatan tarihtir ki o da asla değişmez. Sevinciyle, hüznüyle kalplerde kalır."

Elimi Sinan'ın elinden çektim ve yeşil çimene dikkatli bir şekilde bastıktan sonra stadyumu daha dikkatli bir şekilde incelemeye başladım. Arkamdan gelen hışırtı sesiyle sahanın ortasında durdum ve omzumun üzerinden Sinan'a baktım. Gözlerindeki bütün duygular o kadar berrak ve netti ki... Tebessüm ettim. "İnönü'ye çok şey borçluyum," dedi ve bana çevirdi bakışlarını. "Babamla pek anlaşamazdım, maçlara giderek aramızı düzelttim. Ağabeyime tahammül edemiyordum, doksan dakika boyunca ona katlanabildiğimi fark ettim. Duraksamadan konuşmakta zorluk çekiyordum, tezahüratlara kusursuz bir şekilde eşlik etmeyi öğrendim." Sırıttı. "Çocukken hayatımda yediğim en güzel peynirli pideyi de burada yediğimi eklemeden geçemeyeceğim."

Sesli bir şekilde güldüm ve gözlerimin dolmaya başladığını fark ettim. "Beşiktaş, çok başka İdil." Ne diyeceğini bilemez bir şekilde omuz silkti ve etrafına bakmayı sürdürdü. "Sadece bir kaleye topu atmaktan ibaret olan bir oyun sisteminin parçası değil, daha da fazlası. Ruhtur, yürekteki cesarettir. Uğruna her şey *Feda*'dır."

Öksürüp sesimi bulmaya çalışırken neden böyle olduğuma açıkçası bir anlam veremiyordum. Başka bir şey ilgimi çekmiş gibi sırtımı ona döndüm ve sessizce burnumu çektim. Galiba Beşiktaşlı oluyordum...

"Tam bulunduğun nokta, santral noktasıdır," dediğinde panikle yerimde zıpladım ve beyaz noktayı gördüm. "Maçlar hep burada başlar: Galibiyet, beraberlik ve mağlubiyet..." Kısa bir süre duraksadı. Cümlelerinin gidişatı, kaşlarımın çatılmasına sebep olurken hışımla arkamı döndüm.

Soluğum kesildi.

Önümde diz çöken Sinan'ın gerçek olup olmadığına emin olamıyordum. Bir çığlık atmamak için parmaklarımla dudaklarımı örterken

o can alıcı gülümsemesiyle siyah kadife kutuyu açtı. Herkes böyle bir kutudan beyaz tektaş yüzük çıkmasını beklerdi. Benim beklentim de tam olarak buydu. Fakat yüzüğün ortasındaki büyük taş siyah, halkayı çevreleyen minik pırlantalar beyazdı...

"Tam şu an, burada bir maç daha başlasın. Sonsuza kadar sürsün, ne kazanan olsun ne de kaybeden... Bu stadyum görüp görebileceği en güzel beraberliğe şahit olsun." Kısa bir nefes aldı ve ela gözleri, bütünüyle bana odaklandı. "Evlen benimle."

7. Bölüm

Dudağımın üstünde titreyen parmaklarımı göğsümde yumruk yaparken titreyen tek yerin parmaklarım olmadığını fark ettim. *Konuşsana kızım, bir şey de!* Allah'ım, kesin felç geçiriyordum! Böyle beklenmedik ve ani bir evlenme teklifi beynimin damarlarıyla yetinmemiş, kesinlikle sistemimdeki bütün yolları tıkamıştı. Ben sağlığımdan şüphe duyarken beynimde Sezen Aksu çalmaya başladı. Manyak manyak gülmeye başlayınca frekans değişti.

Sözün şiirin mükemmelidir,
Senden başkasını seven delidir...

Harekete geçmem için gerekli olan şey, Sabahattin Ali dizelerini Sezen Aksu'nun seslendirmesiydi sanki. Derin bir nefes aldım ve stadyumda yankılanan, ciğerlerimi acıtacak kadar kuvvetli olan "EVET!" çığlığını attım. İlk cevabımı, fısıltı hâlinde yaklaşık bir yirmi evet daha takip ederken Sinan tepkimden tatmin olduğunu belli eden bir gülümsemeyle doğruldu. Bir sonraki eylemine fırsat vermeden ona yaslandım. Elleri refleksle belime ulaşırken yüzük kutusunun kapandığını duydum.

Parmaklarımla düştüğü gibi eriyen kar tanelerinin ıslattığı saç tutamlarına dokundum ve dolu gözlerle gülümsedim. Çok şey demek istiyordum ama kelime hazneme olan erişimim kısıtlanmış gibiydi. Kullanabileceğim bir kelime vardı, ben de yine onu kullandım. "Evet," dedim titremeye başlayan sesimle. Kısa bir nefes aldım ve kendimi toparlayıp dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seninle evlenirim." Küçük bir öpücük daha. "Yavru kartalların annesi," Son bir öpücük. "Zamanla da bir Beşiktaşlı olurum..."

O kadar içten gülümsedi ki dediklerimi bir de bağırarak tekrarlamamak için kendimi zor tuttum. "Takalım mı yüzüğü?"

Başımı sırıtarak salladım ve hafifçe geri çekildim. Kadife kutu ikinci kez açılırken yüreğim ilk gördüğüm anki gibi atmaya başladı. Sinan karanlık bir ortamda ışık kaynağı olabileceğini düşündüğüm yüzüğü aldı ve elime uzandı. Soğuk halka parmağımda ilerlerken gözlerini gözlerime mıhladı.

Bir tarafım yüzüğün verdiği sorumluluk ve ciddiyet hissiyle ağırlaşırken diğer tarafım da Yeşilçam'ın Ayşecik'i gibi göbek atmakla meşguldü. Sakinleşmek için bakışlarımı Sinan'dan uzaklaştırıp yüzüğe çevirdim ama aksine adrenalin hormonum tavan yaptı. "Ne olur, beni sıkı tut," dedim titreyen bacaklarımla ona bir adım atarken. "Yoksa düşeceğim..."

"Gel buraya," dedi ve beni sıkı sıkı sarmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu. "İnan, senden farklı değilim. İlk canlı yayınımda bile bu kadar heyecanlanmamıştım. Karşında diz çökmek, milyonların karşısında konuşmak kadar kolay değilmiş."

Kalbim bağlı olduğu damarlardan kopmuş, kendini göğüs kafesimin içinde sağa sola atarak çarpmaya devam ederken başımı omzuna koydum. Birkaç dakika sonra yeni yıl için yapılan havai fişek gösterisinin sesini duyunca gülümseyerek mutluluk gözyaşlarımı akıttım. "Yeni yılı seninle karşılamanın bu kadar güzel bir şey olacağını bilseydim kızlarla değil plan, bunun muhabbetini bile yapmazdım."

"Kötü olma ihtimalini aklından geçirdin yani?" dedi abartılı bir kızgınlıkla.

Göğsünün üstüne koyduğum elimdeki yüzüğe bakarken beynimde *'Ben sensiz yaşayamam, hayatımsın, canımsın'* diyerek şarkıya istediği yerden giren Belkıs Özener'le irkildim. Susması için öksürdüm ama arka planda söylemeye devam etti. "Yok, canım! Seninleyken kötü bir şeyler olması mümkün mü?"

"Artık yüzüğü taktın, benden kurtulma şansını sıfıra indirdim. Şimdi sana gerçek yüzümü gösterebilirim," dedi gizemli bir sesle. "Yılbaşı kutlamalarında gerçekten kötüyüm. Birkaç defa gece yarısını görmeden uyumuşluğum vardır." Şaşkın bir şekilde başımı kaldırıp gözlerine baktığımda içten bir kahkaha attı. "Sen de yatacaksın, yapacak hiçbir şeyin yok."

"Meyve kesip program da mı izlemeyeceğiz?"

Artçı gülmelerinin geçmesi için derin bir nefes alırken gözleri muzip bir parıltıyla kısıldı. "Demek bir şeyler yapmakta ısrarcısın? Her yatan uyuyacak diye bir kaide olmadığına göre..."

Elim bir haberi söylemesini engellemek istercesine parmaklarımla dudaklarına dokundum. "Sus lütfen."

"...hayal kurabilirsin diyecektim ama anlaşılan senin aklın başka yerlere gitmiş."

Dilimi gıcık bir şekilde dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Yalancı! O ses tonun, hiç de hayal kurmaya yönelik değildi."

Kaşları hayretle havaya kalktı. "Ses tonumun seni yöneltme gibi bir yeteneği mi var?"

"Evet," diyerek çok büyük bir itirafta bulundum. Sinan, bu nadide bilgiyi tepe tepe kullanıp bilmem kaçıncı silahı yapacaktı Allah bilir...

Sırıttı. Tabii, bunu da önceden fark etmişti. "Hadi gidelim," diyerek üstünü kapatmayı tercih etti ve elimi tuttu. Santra noktasından çıkarken aklına kazımak istercesine stadyuma baktı ve tuttuğu elimin parmak boğumlarını kendisinden bihaber öptü.

Üst kilitteki anahtarı çevirirken parmağımdaki yüzüğe bakıyor ve baktıkça kendimi daha güçlü hissediyordum. Sebebi ne taşı ne de biçilen miktarıydı. Tamamen kimin verdiğiyle alakalıydı. O yüzden Sinan bana bakır bir yüzükle gelse bile yine her bakışımda aynı şeyi hissedecektim. *Her şeyi yapabilirim gücü.*

"Kapının bu kadar iyi kilitlenmesini beklemiyordum, şaşırdım."

Duyduğum cümleyle yüzükten gelen güç akımı aniden kesilirken arkamdaki Sinan'a baktım ve anahtarı alt kilidin yuvasına soktum. "Şahsenem normal bir insandan daha çok korkar."

"Sen korkar mısın?"

Kapıyı açıp geçmesi için müsaade ettim ama kıpırdamadı bile. Pürdikkat beni izliyor, sorusunu cevaplamamı bekliyordu. Geçiştirircesine, "Sen hep yanımda olacaksın, Sinan Tümer. Niye korkayım?" deyip kaşlarımı kaldırdım. Cevabını aldığı için salona geçmesini beklerken bakışları birden değişti. İçtendi, daha tutkuluydu ve... Yüreğimi acıtacak kadar derindi. Ciğerlerimde asılı kalan havayı güçsüz bir şekilde verirken kapının kulpuna tutunup hafifçe sallandım. Sinan, gözlerini gönülsüzce benden ayırdı ve salona ilerledi.

Arkasından kapıyı kapattım, elimi hızla inip kalkan göğsüme bastırdım ve sakinleşmeye çalıştım. Kabanını çıkarırken, "Hemen geliyorum," dedim ve gülümseyerek koridoru geçip odama girdim. Yatağımın üstündeki poşetleri karıştırıp beğeneceğine emin olduğum hediyemi buldum ve etajere bıraktım. Bugün vermem, evlenme teklifinden sonra kesinlikle daha anlamlı olacaktı. Bu yüzden eve gitmek için ısrar etmiş ve abuk subuk bahanelerle Sinan'ı da peşimden sürüklemiştim. Bir şeyler çevirdiğimi anladığına emindim ama sormamayı tercih etmişti.

Kısa bir süre durup yapacağım uyarlamayı planladıktan sonra kabanımla ayakkabılarımı çıkardım ve dolabımdan temiz bir çarşaf alıp belime bağladım. Bakışlarım yüzüğüme kayınca şapşal bir gülümsemeyle çarşafı yeri süpürecek şekilde düzelttim ve kenardaki mandal tokayla saçlarımı topladım. Birkaç tutamı aradan kurtarıp zarif bir şekilde boynuma düşmesini sağladıktan sonra bir elimle hediyemin kapağını kapatıp arkama sakladım. Boştaki elime de bir kâğıt alıp odadan çıktım.

Gülmemek için derin nefesler alırken salona girdim ve Sinan'ın camdan, hızını artırmış bir şekilde yağan karı izlediğini gördüm.

Hafifçe öksürdüm ve Sinan bana döndüğü an bir kalabalığı selamlıyormuş gibi eğilip şık abiyemin çarşaftan olan kuyruğunu düzeltttim. Karşımdaki duvara, "Teşekkürler," dedim ve gülümsedim. "Bu gece, en güzel seven adam ödülü adaylarını sunmak için buradayım," diye takdim edecekken duraksadım ve bir duyum almış gibi kaşlarımı çattım. "Bir dakika... Pardon, adaylarımız yokmuş." Bakışlarımı Sinan'a çevirdim. Dudaklarını birbirine bastırmış, büyük bir ciddiyetle beni izliyordu. Yalandan şaşkın bir ifade takınarak devam ettim: "Bulunduğu kategoride rakipsiz biri!"

Elimdeki kâğıda göz ucuyla baktıktan sonra omuz silktim. "Bakmama gerek yok. Ödülün kime gideceği besbelli..." Kâğıdı salonun bir ucuna savurup "*...and the...*" diye başladım ama heyecandan devam edemedim. Türkçe ve İngilizce kelimeler birbirine karışıyor, kendimi bir turiste Galata Kulesi'ni tarif etmeye çalışan esnaf gibi hissediyordum. "Boş verin, herkes İngilizce hayal etsin. *And the...*" Sinan, dudaklarını kımıldatarak bana *'And the most...'* diye yardım ederken dayanamadım ve kocaman bir kahkaha patlatıp arkamdaki plaketi çıkardım. "En güzel seven adam ödülü *goes to* Sinan Tümer!"

Sinan ortaya çıkan plakete şaşkın şaşkın bakarken toparlanıp bir şeyler demesini bekledim ama hiçbir tepki vermedi. Dayanamadım ve ayağıma dolanan çarşafı arkama doğru atıp dikkatli bir şekilde ona yürüdüm. "Sen benden yılın en güzel seven adamı ödülünü istedin ama hissettirdiklerin, bir asırlık ömrüm olsa tadamayacağım şeyler olduğu için ufak bir düzenleme yapma gereği duydum." Plaketi alması için ona uzattım ve gülümsedim. Göğsü yükselirken dudakları aralandı ve bir şeyler diyecek gibi oldu ama hayretle nefesini bırakmakla yetindi. Elleri yavaşça plakete ulaşırken belli belirsiz bir tebessüm peydahlandı dudaklarına. "Siyah-beyaz?"

Plaketin siyah dış kabına ve gümüşi beyaz renkteki pirinç tabelasına baktım. "Aksi mümkün mü?"

Sayın Sinan Tümer,

Göstermiş olduğunuz gayret ve çalışmalar sonucu, En Güzel Seven Adam ödülüne layık görüldünüz. İstikrarınızın bir ömür boyunca sürmesini temenni ederiz.

İdil Demirel

Yazıyı okuduktan sonra gözleri bir yerde durdu ve hafifçe kısıldı. Tahmin ettiğim yere takıldığını düşününce hemen açıklamaya giriştim.

"Sonunun temenniyle bitmesi şaka tabii..." Plaketi yavaşça sehpaya bıraktı. "Yoksa ben senin istikrarını biliyo-"

Cümlemin devamını getirmeme müsaade etmeden, ansızın dudaklarıma eğildi. Elleri, hissettiklerinin ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamak istercesine beni sıkı sıkı sararken kollarına tutundum. Şefkatli ve yumuşak öpücükleri, her zamanki gibi çok geçmeden rayından çıkarken kendime, *'söz birazdan çekileceğim'* diyerek ona karşılık vermeye başladım. Bir süre sonra Sinan'ın yönlendirmesiyle geri geri adımlar atarken çarşafa takıldım ve düşme korkusuyla geri çekildim.

Sinan hiç vakit kaybetmeden el yordamıyla çarşafın düğümünü çözmeye girişip dudaklarıma küçük öpücükler kondururken konuştu: "Dikkatimi çeken şey soyadın oldu. En kısa zamanda bunu tekrar yaptırman gerekecek çünkü önemli bir değişiklik söz konusu olacak." Hışımla beni çarşaftan kurtarınca kendimi koltukta bulmam sadece birkaç saniye sürdü.

Dudaklarımı sahte bir hüzünle büktüm. "O *Tom Ford* imzalı elbisemdi. Bu gece için bana özel dikmişti."

Sinan, bir öğlen şekerlemesi gibi usulca ruhuma ve bedenime çökerken rotasını değiştiren dokunuşlarıyla irademin zayıf sesini işittim. Ona engel olmak için ellerimi göğsüne koyduğumda dudaklarıma eğildi. "O kadar güzel bir dünyan var ki..." Ellerim yumruk oldu ve onu daha istekli bir şekilde kendime çektim.

"Geldim işte, gördün mü, geldim! Rahat mısın artık?" Beynimde konser veren Füsun Önal'ın sesi ve Belgin'in çığlığı birbirine karışırken Sinan'ın ceketine giden parmaklarım havada kaldı. "Bu kapı, ben de gördüğün gibi önündeyim!"

Sinan'ın dudakları ve araştırmacı parmakları benden uzaklaşırken gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Birkaç saniye sonra sahte bir gülümseme eşliğinde açtı ve dişlerinin arasından, "Alıştım..." diye söylenerek üstümden doğruldu. Sinan derin bir soluk alıp ayağa kalktığında kapı paldır küldür açıldı ve içeri bir çanta girdi.

"Belgin, lütfen yeter..." dedi Şahsenem yatıştırıcı bir sesle.

"Bana bak, Cihangir!"

"Bakıyorum, Belgin."

"Sen kimsin ya? Sen kimsin de bana bakıyorsun?"

Cihangir Bey ukala bir tavırla başıyla içeriyi gösterdi. "Giriyor musun? Aksi takdirde aklına gelebilecek bütün illegal suçları senin üstüne yıkacağım."

Belgin dilini rulo yapmış bir şekilde içeri bakarken bizi fark etti. Gözlerini emin olmak istercesine kıstı ve dilini çözdü. "İdil?"

Cihangir Bey ve Şahsenem'in bakışları ismimle eş zamanlı bir şekilde bana çevirilince Sinan'a bakarak gülümsedim. "Hoş geldiniz!"

Şahsenem içeri girdi ve ikimize garip bakışlar atarken, "Siz de hoş geldiniz. Barda görüşeceğimizi sanıyordum ama... Anlaşılan herkesin planlarında aksaklık olmuş," diye mırıldandı.

"Ne aksaklığı, kızım? Gece daha yeni başlıyor!"

Cihangir Bey ofladı. "Sus ve gir içeri artık!"

Belgin apartmanın içinde bas bas bağırdı. "Sen benim eğlenceme karışamazsın!"

"Arkadaşlarınla dışarıda eğlenmene elbette karışmam!" Cihangir Bey'in sesi hiddetle yükseldi. "Düzgün bir şekilde eğlenmeye niyetin varsa tabii! Ayrıca o telefonunu artık kullanacaksın!"

Şahsenem ikisinin de sesini bastırarak olaya müdahale etti. "Gerçekten yeter! Burası bir apartman ve gece yarısını geçti. Cihangir Bey, gece bizim için bitti. Belgin'in telefonda söylediği felaket senaryolarının hiçbiri gerçekleşmeyecek, içiniz rahat olsun."

Olay, evin sahibi tarafından noktalanınca kısa bir sessizlik oluştu ve bakışlar aynı anda bize çevrildi. Dile gelmeyen ama gözlerden okunan *'siz ne yapıyordunuz?'* sorusunun baskısı artınca Sinan'a baktım. Hiçbir saklama çabasına girmediği saf öfkeyle gözlerini kıstığında üçü de başka yerlere bakmaya başladı. "Gitsek iyi olacak, geç oldu."

Başımı salladım. "Tabii."

Kabanını ve sehpadaki plaketi alıp kapıya ilerlerken peşinden gittim. O esnada Belgin ve Şahsenem içeri geçti, Cihangir Bey de apartmanın merdivenlerine yöneldi. Sinan "Haberleşiriz. İyi geceler," deyip beni öptükten sonra kapıyı kapattım ve kızlara döndüm.

"Salak ya..." Belgin üstündeki kabanını çıkardı. "Elbisenin havasını da atamadım!" dedi ve yırtmacını göstermek için sol bacağını biraz öne attı.

"Bilerek yaptın, şimdi niye nazlanıyorsun? Barda yapacakmış gibi söylediğin şeyler yüzünden adam işini gücünü bırakıp senin gibi ruh hastasının peşinden geldi! Şansını daha fazla zorlama bence."

"Kızlar, size bir şey söyleyeceğim..."

"Asıl ruh hastası o, tamam mı? Hem de takip etme takıntılı!"

"Bir akıllı sensin zaten!"

"Sinan bana evlenme teklifi etti!" diye bağırdım neşeyle. İkisi de ters ters bana baktı. Şahsenem kendini koltuğa atarken "Bu yeni bir şey değil!" diye söylendi. "Yüzüklü!" diye ekleme gereği duydum. "Yüzüklü evlenme teklifi etti!" Salona girdim ve parmağımı onlara tuttum. "Bakın!"

Belgin eliyle ağzını kapattı ve boğuk bir çığlık attı. "İnanmıyorum! Şahsenem!" Yüzük parmağımı kırarcasına kendine çekti. "Vallahi yüzüklü! Hem de fındık içi kadar büyük bir taşı var!"

Şahsenem koltuktan kalktı ve bize yaklaştı. "Şaka yapıyorsanız..." Cümlesinin devamını getiremedi ve bana tutundu. "Bu-Bu..."

"Acaba kaç karat? Üç gibi duruyor."

Şahsenem zıplayarak bana sarıldı. "İdil! Ay ağlayacağım şimdi!"

Belgin, kolumu Şahsenem'in üstünden geçirdi ve yüzüğü incelemeye devam etti. "Allah'ım, çok şükür! Nasıl oldu, anlatsana?"

"Yoksa dört mü? Bilemedim şimdi! Adını koyalım mı?" Belgin kısa bir an duraksadı. "Fındık olsun, nasıl?"

Şahsenem'den ayrıldım ve kolumu kendime çektim. "Belgin ya!" diye sızlandım.

Belgin kollarını birbirine bağladı ve kırılgan bir ifadeyle bana bakmaya başladı. "Hemen mi evleneceksiniz?"

"Bilmiyorum ki..."

"Bence iki yıl nişanlı kalın. İdil ya!" Dayanamadı ve bana sıkı sıkı sarıldı. "Evlen ama burada kalmaya devam et! Arada bir gidersin Sinan Bey'in yanına..."

Gülerek saçlarını öptüm. "Eğer istersen bizim kızımız olabilirsin."

Belgin irkilerek benden uzaklaştı. "Öyle bir babam olduğunu düşünemiyorum! Baskısına dayanamayıp on beşimde evden kaçardım!"

Şahsenem kocaman bir kahkaha atarken mutfağa girdim. Şişeyle beraber üç tane kadeh alıp salona döndüm. Belgin elimden aldı. "Ben doldururum. Sen teklifini anlat," dedi ve heyecanla gözlerini kırpıştırdı. Stadyumdaki koltukların üstündeki sponsor yazılarına kadar her şeyi en ince ayrıntısıyla birkaç defa anlattım.

İkisi de dolu gözlerle bana bakarken ilk konuşan Şahsenem oldu. "İmrendim."

"Ben bir yemeğin ortasında evlenme teklifi alacağım için... Artık evlenmek istemiyorum." Belgin ayağa kalktı ve kadehini bitirip sehpaya koydu. "Ama buna üzülmeyip şu an senin için şıkıdım şıkıdım oynayabilirim!" Şahsenem de onun gazıyla arkasından kalkınca iki üç şarkıyı birbirine karıştırıp deli gibi oynamaya başladılar. Arada birbirlerine de laf atmayı ihmal etmediler. "Ben kırmızı elbise alırım, Şahso!"

"Belgin sen kızılsın, bej veya siyah daha çok yakışır."

"Sana ne be, kırmızı alacağım işte!" İkisine gülerken telefonumu elime aldım ve ısınan yanaklarıma bastırıp duvar saatine baktım. İkiyi geçiyordu ama umurumda değildi. İçim içime sığmıyor, dünya âleme *'Sinan bana evlenme teklifi etti'* diye haber vermek istiyordum.

"Kimi arayacaksın?"

"Annemi!" Telefonu kulağıma dayadım ve beklemeye başladım. Tam kapatacakken kahkaha seslerini duydum. "Alo?"

"Dur kızım, mutfağa geçeyim..." Kısa bir sessizlik oldu. "Hah, tamam, geldim!"

"Ne yapıyorsunuz?"

"Dayınlar bizde, hâlâ oturuyoruz. Siz ne yapıyorsunuz, anneciğim?"

"İyi..." Sırıttım. "Anne?" diyerek cilveli bir tınıyla seslendim.

"Söyle, kızım?" Beni cevaplarken bir yandan da yengeme, "Beni bile yerler, sen koy onu da Vildan," diye laf yetiştiriyordu.

"Sinan bana evlenme teklifi etti."

Sadece birkaç saniye sonra ondan duymayı hayal bile edemediğim kaba bir çığlık attı. "Ne? Allah'ım! Şaka yapıyorsan hiç komik değil! Ciddi misin? Nerede, nasıl?"

"Ben evleneceğim!"

"Ay İdil beni delirtme! Vallahi heyecandan bayılacağım şuracıkta. Söylesene? Nasıl?"

"Önümde diz çöktü." Şahsenem soluma, Belgin sağıma yerleşince telefonu kulağımdan çekip hoparlöre aldım. "Sonra da *benimle evlen,* dedi."

Bir iç çekti. "Güzel yavrum benim..." dedi şefkatle.

Gözlerim panikle kısıldı. "Babama Sinan'ın İdil'i olduğumu söyledin mi?"

"Evet, baban Sinan Tümer'le olan ilişkini biliyor." Yengemin arkadan gelen çığlığını duyunca kızlar kahkaha atmaya başladı. Ben onları, annem de yengemi susturunca, "Ne dedi?" diye sordum.

"İlk beş dakika konuşmadı, duvara falan baktı."

"O kadar mı kötü yani?"

"Sonra da hafta sonu tanışmaya gelsin dedi."

"Şaka yapıyorsun!"

"Ciddiyim, biliyorsun ki baban da bu tarz konularda çok ciddidir. Bu arada biz konuşurken Semih de duymuş. İşimiz iş yani..."

Sıkıntıyla ofladım. "Sizden istediği ama almadığınız bir şey var mı? Öyle susturalım."

"Araba, ayrı ev, telefon, oyun konsolu?"

"Oyun konsolu mümkün, halletmeye çalışacağım."

"Baban, atarlı giderli müstakbel damadıma hafta sonu gelsin dedi ya... Evlenme teklifini söylediğimde kesin hafta içine dönecek o. Ay, iki ayağımızı bir pabuca soktu, iyi mi?"

Sırıttım. "Müstakbel damadının huylarından sadece biri, anne."

Güldü. "Damadım."

"Atarlı, giderli, şiir sesli ve şair gülüşlü damadın..."

"Sen iyi misin?"

Öksürdüm ve kaloriferden doğruldum. İyice gevşemiştim. "Evet! İyiyim." Görüşmenin arkasından gelen sesi duyunca ekrana baktım. "Anne, Pelin Hanım arıyor. Yarın konuşalım mı?"

"Tamam, selam söyle kızlara."

"Sen de evdekilere."

Telefonu kapatıp Pelin Hanım'ın aramasını cevapladım. Ben konuşmaya yeltendiğimde aşina olduğum bir ses çığlık atmıştı. "Yenge!"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp numaraya baktım. Evet, Pelin Hanım'dı. "Ata?"

"Açmazsın diye annemden aradım! Evlenme teklifi almışsın, hiç söylemiyorsun!"

"Ata, teklifi alan olduğum için söyleyememiş olabilir miyim? Hani haberim olmuyor ya?"

"Düğünü haber vermeyi unutmayın da... Bu arada Derin'le beni de halletsek olur mu? Kenarda biz de *evet* deriz, sonra gözünüze gözükmeyiz. Hı, İdil abla? Ne olur! Ya anne dur, bir şey soruyorum!" Telefonun el değiştirdiğini anlayınca konuşmadan beklemeye başladım. "İdil, canım?"

"Pelin Hanım?"

"Sinan az önce mesaj atmış. Haber verdi ya hangi şekilde söylediği önemli değil, şükrediyorum ben! Çok sevindim, hayırlı olsun! Hepimiz bunu bekliyorduk zaten."

Omuzlarıma düşen kafaların ağırlığıyla kızları dürtükledim. "Çok teşekkür ederim, Pelin Hanım."

"Babamları aradım ama mesaj yoluyla öğrenen sadece bizmişiz meğerse. Onlar Sinan'ın evlenme teklifi edeceğini biliyormuş!" Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken tepkimi görmüş gibi keyifle güldü.

"Peki, ne düşünüyorlar? Yani hakkımda..."

"Annemin sevinçten bir köşe yazısı yazmaya başladığına eminim. Babam ise... Genelde Ömer ve Sinan gibi ufak bir gülümsemeyle yetinir ama içinden geçenleri sadece onları tanıyanlar bilir!" Kıkırdayarak ekledi: "Elticiğim!"

Şahsenem ve Belgin hitabı duymuş olacak ki birbirlerine pis pis sırıtıp oturdukları yerden kıvırttılar. Utangaç bir ses tonuyla "Haklısınız," diye mırıldandım.

"Eltiler her zaman haklıdır, canım! Şimdi Ömer'e haber vereceğim çünkü yurt dışında kendisi..."

"Tabii. Şey, iyi geceler o zaman!"

"Sana da, öptüm!" dedi ve telefonu kapattı.

Maraton koşmuş gibi nefes nefese doğruldum ve sallanarak ayağa kalktım. "Ben yatıyorum."

Şahsenem yanağını kalorifere koydu ve gözlerini kapattı. "Gelin olmuş gidiyorsun..."

Belgin gülerek ayağa kalktı ve peşinden Şahsenem'i de kaldırdı. "Nikâhına beni çağır sevgilim..."

Şahsenem kollarını Belgin'in omuzlarına koydu. "Ne de güzel olmuşsundur beyazlar içinde sen..."

İkisini ilk danslarında baş başa bırakıp odama girdim. Yatağın üstündeki poşetleri yere attım ve üstümdekileri çıkartmadan kendimi yatağa bıraktım. Parmağıma bakarken kendimi küçük bir çocuk gibi hissettim. Sanki annem ve babamla bayram alışverişi yapmış, aldıklarımızı baş ucuma koymuştum. Sabah olsun da herkese göstereyim diye sabırsızlanırken aradaki benzerliğin sadece bu olduğunu fark ettim. Çünkü giysilerimden ikinci gün sıkılırdım ama yüzüğüm benim bir ömür boyu göstermekten bıkmayacağım bayramlığım olacaktı.

"İdil! Allah kahretmesin, kış uykusuna mı yattın? Kalk, Ahsen teyze arıyor!"

"Dur. Tamam, ben açacağım..." Yüzümü gömdüğüm yastıktan başımı kaldırdım ve gözlerimi ovaladım. Başımda hafif bir ağrı, ağzımda kuruluk vardı. "Ne oldu?"

"Ahsen teyze arıyor!" Yerimde sıçradım ve duvardaki saate baktım. "Ya saat daha dokuz. Of anne!" Şahsenem telefonumu uzatınca derin bir nefes aldım ve açtım. "Alo?"

"Kızım, iki saattir arıyorum. Niye açmıyorsun ya!"

Odamdaki camdan puslu havaya baktım. "Anne, daha güneş bile doğmamış, ne oldu da bu saatte arıyorsun beni?"

"Sana da günaydın," dedi yavan bir sesle.

"Günaydın. *Kötü bir şey mi var,* diye soracağım ama yeni yılın ilk pazar kahvaltısını hazırlarken beni özlediğini söylemek için aramadın herhâlde?"

"Babana evlenme teklifini söyledim."

Ondan duyunca tüylerim diken diken oldu. "Ne dedi?"

"On dakika falan konuşmadı. Tam dürtecektim ki tepki verdi. İlk önce erkek arkadaş tanışmasıydı ya, herhâlde olmazsa sallarız kafasındaydı ama yüzük biraz ürküttü galiba."

"Eee, anne?" dedim heyecanla.

"Hafta sonuna kalmadan gelsinler dedi. Yarıyıl tatiline az kaldı ya biraz yoğun olacak."

Başımı yastığa koydum ve ofladım. "Cuma günü *Vurdu ve Gol* var! Sinan yerine başkasını mı koysun, anne? Ayrıca ben de yoğunum!"

"Ben mi evleneceğim kızım, bahaneye bak! Valla bana sorarsan ne kadar erken o kadar iyi. Çünkü bunun istemesi var, sözü var, nişanı var. Var da var!"

"Sinan kendine kafa atmazsa iyi," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Sinan'a söyleyeyim diyorum. Görüşürüz, anneciğim!" dedim ve telefonu kapatıp zaman kaybetmeden Sinan'ı aradım. Kızlar yatağa çökünce sırtüstü döndüm ve gözlerim kapalı bir şekilde açmasını beklemeye başladım.

"Günaydın, İdil Hanım."

Sesini uykulu beklerken gayet dinç duyunca gözlerimi açtım. "Günaydın, Sinan Bey."

"Baş ucunuzda çalan alarma bile uyanmamanıza rağmen erken kalkmışsınız," diye takıldı keyifli bir şekilde.

"Ben alarmı hep kalkacağım saatten önce kurarım," dedim büyük bir ciddiyetle. Bir yere geç kalmak fobim gibiydi, o gece gideceğim yere yetişemediğimi gördüğüm kâbuslarla sabahı ederdim. "Ondan ilk duyduğumda uyanmam hemen."

"O kadar güzel uyuyorsun ki..." diye mırıldandı konuyla alakası varmış gibi. "O kadar güzelsin ki..."

Hazır beni çok seviyorken söyleyiverdim. "Babam seninle tanışmak istiyor."

"Ne? Efendim?"

Özenle bir kez daha vurgulayarak, "Babam seninle tanışmak istiyor," dedim.

Hafifçe öksürdü. "Hım, anladım. Tabii. Tabii. Ne zaman?"

"Bursa'ya gitmek için ne zaman müsait olabilirsin?"

"Sen ne zaman istersen."

"Bugün desem gideceğiz yani?"

"Bana kalsa, bugün sana nikâhı basarım, İdil."

Sırıtarak yüzüğüme baktım. Cilveli bir şekilde '*Olur!*' demek üzereyken öksürdüm. "Cumartesi nasıl?"

"Uygun..." Duraksadı. "Bu arada, baban hâlâ Fenerbahçeli mi?"

"Evet."

"Emin misin?" dedi bir umut.

"Çok eminim."

Keyifsiz bir şekilde iç çekti. "Çok dillendirir mi?"

"Senin kadar."

"Dayanacağım." Acı çekiyor gibiydi. "Yapabilirim. Alt tarafı Fenerbahçe'den bahsederken gülümseyeceğim. O kadar kötü değil sanki?"

"Sadece Fenerbahçe'ye yoğunlaşma lütfen. Dayım da Galatasaraylı."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Sesi ölüm tehditleri yolluyordu resmen.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yoo, hayır. Sadece kabullenmeni istiyorum."

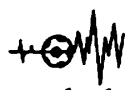
"Sadece evlenene kadar idare edeceğim. Sonra baban, dayın hatta bütün akrabaların Beşiktaş'ı kabullenecek. Üstelik bunu lig bitince Beşiktaş yapacak."

Dünyayı ele geçirme planlarını anlatıyor gibiydi. Öksürerek yataktan doğruldum ve yatış pozisyonuna geçip uyuklayan kızlara baktım. "Şey... Tamam, olur. Umarım. Yani inşallah. Neden olmasın ki?"

"Anlaştık o zaman."

Sinan, babam ve dayım nasıl aynı ortamda bulunurdu? Daha kötüsü... O ortam kaç dakika huzurlu olurdu? Derin bir nefes alıp alttan almaya karar verdim. "Çok güzel anlaştık. Görüşürüz," dedim ve uzatmadan telefonu kapattım.

Allah'ım, neden üç büyüklerin ortasına attın beni? Neden?

Belgin, haftanın başından beri belirli saat aralıklarında parmağımı kızlara tutarak yüzüğü gösterime sunuyordu. Ebrar, her gün olduğu gibi gözlerini yine şüpheyle kıstı ve en sonunda dayanamayıp, "Sinan Tümer?" diye sorarak bir kez daha onaylamamı istedi.

"Evet!" dedim dişlerimin arasından. Açık bir şekilde *sana inanmıyorum* demesini bekliyordum ama bunu yapmıyordu. Hoş, dile getirse ne söyleyeceğimi düşünmemiştim ama iki seçenek var gibi gözüküyordu. Ya Sinan'ı arayıp sevgi gösterileri yapacaktım ya da öğle yemeğine gitmek için beni ajanstan almasını isteyecektim.

Mehmet klavyeye yazı yazarken ilgisizce yüzüğe baktı. "Bugün çarşamba ve siz üç gündür şu yüzüğe bakıp iç çekiyorsunuz."

"Kıskanma be!" Belgin yüzük parmağımı Mehmet'e salladı ve kocaman bir kahkaha attı.

Ebrar kalçasını masaya yasladı ve ayaklarını sallarken bana baktı. "Nasıl tanıştınız?"

"Ben burada işe başlamadan önce, Sinan'ın ağabeyi Ömer Bey'in kızının bakıcısıyd–"

Ebrar gülerek sözümü kesti ve Şule'ye dirsek attı. "Tam Yeşilçam havasında değil mi?"

Gülümsedim. "Evet, fazlasıyla. Mesela yaşanan olayları inkâr ederek ortalığı bulandıran kıskanç karakter, şu an karşımda."

Belgin yumruğunu ağzına götürüp, "Ooo," derken arkamızdaki kapı açıldı. Hepimiz yerimizde doğrulup kapıya döndük. Fuat Bey ofiste herkesle kısa bir göz teması kurduktan sonra, "Reklam çekimleri tamamlandı ve bu akşam yayımlanmaya başlayacak. Önceden izlemek isteyenler mail adreslerine bakabilir. Harika bir çalışmaydı. Teşekkürler, arkadaşlar," dedi ve minnetle gülümsedi.

Ekipçe kendimizi alkışlarken Ebrar ve Şule diğerleri gibi reklamı izlemek için konuşarak bilgisayarlarına yöneldi.

Belgin arkalarından sinsi sinsi bakıp alkışlamaya devam ederken, "Gıcıklar derneği yönetim kurulu," diye söylendi. "Sinan Bey'i buraya çağır ve sustur şunları lütfen!"

Alkışlar azalınca hem kendimi hem de Belgin'i durdurdum. "Çok çocukça. Görmeleri için sulu sulu öpmek, sülük gibi koluna yapışmak..." Düşündükçe yüzümün ekşimesine engel olamıyordum. "Hiç benlik hareketler değil. Bunu istediğim için elbette yaparım ama gösteriş için... Bilmiyorum."

O esnada telefonumun ışığı yanıp sönünce Belgin benden önce davrandı ve bildirimlere baktı. "Gruptan. Şahso bir link atmış, dur..."

"Sen de artık şu telefonunu kullan, ne olur!" Beni dil çıkararak geçiştirdi ve telefona odaklandı. Birkaç dakika sonra yüzü gözle görülür bir şekilde düştü. "Ne oldu?"

Telefonu bana uzattı. "Biraz çocuklaşmanın vakti geldi, İdil."

Ekranda bir magazin sitesinin logosunu görünce Sinan'la alakalı bir şey olduğunu anladım ve bayılmamak için derin bir nefes aldım.

REYTİNG UĞRUNA

Ünlü spor spikeri Sinan Tümer, iki hafta önce Vurdu ve Gol isimli programında canlı yayını 'İdil'in yanına gitmem lazım' bahanesiyle bitirince izleyiciler ve konuklar şoke olmuştu. Destek mesajlarıyla beraber kötü eleştiriyi de alan sunucu sessizliğini korumuş, herhangi bir açıklama yapmamıştı. Aldığımız duyumlara göre sessizliğinin sebebi, meğerse İdil diye bir kadının hayatında olmamasından kaynaklanıyormuş. Sosyal medyada takip ettiği gizli hesabın, reyting uğruna yapılan hareketin doğruluğunun sorgulanmaması için açıldığı düşünülüyor.

Hışımla ayağa fırladığımda, aynı süre zarfında Sinan'la olan ilişkimin ikinci kez sorgulanmasının şokunu yaşıyordum. Durum tahmin ettiğimden de kötüydü. "Dur, sakin ol."

Belgin arkamdan ayağa kalktığında bakışlarım, bilgisayarlarında işe gömülen Ebrar ve Şule'ye kaydı. Onların bile dilindeyse... "Hayır. Sakin olamam!" Telefonu sıkı sıkı tuttum. "*Instagram* hesabımın sahte olduğunu düşünüyorlar. Yani benim onun hayatında olmadığımı!" Çaresizce inledim. "Olanlardan sonra düzeltmeye hiç fırsatım olmadı!"

"Tamam, dur."

"Acaba Sinan haberi gördü mü?"

"İdil, kim olduğunu bulamayınca çamur atmışlar işte! Böylece Sinan Bey'i konuşturabileceklerini düşünüyorlar."

Derin bir nefes aldım ve masadaki elime baktıktan sonra gözlerimi kapatıp sakinleşmeyi bekledim. Soluklarım yavaşlayınca gözlerimi açtım ve telefonumu aldığım gibi ofisin mutfağına ilerlerken Belgin arkamdan seslendi: "Telefonla konuşup geleceğim!" dedim ve kapıyı kapatıp tezgâha yaslandım. Birkaç dakika kendime zaman tanıdım ve hazır hissedince Sinan'ı aradım. Telefon kulağımda, yüreğim ağzımda beklerken açıldığını anladığım an ondan önce konuştum: "Alo?"

"İdil?"

"Sinan?"

"İyi misin sen? Sesin kötü geliyor?" dedi tereddütlü bir şekilde.

"Sana bir şey söyleyeceğim."

"Söylemeden önce... Annem ve babam bugün İstanbul'a geliyor. Yarın hep beraber yemek yemek istiyorlar."

Heyecandan titredim. "Olur. Tabii. Süper."

Paniklediğimi anlamış olmalı ki ılımlı bir tınıyla devam etti konuşmasına: "Zaten onları tanıyorsun, bu ilk görüşmen olmayacak. Hayatımızda da hiçbir şey değişmedi. Sen bizimkilerin her zaman değer verdiği ve sevdiği İdil'sin."

"Biliyorum, evet. Seve seve gelirim," dedim ve söyleyecek bir şeyim yokmuş gibi sessizce mutfağı incelemeye başladım.

Kısa bir sessizlik olunca, "Seni dinliyorum," diyerek konuşmaya teşvik etti beni.

"Sen şimdi... Böyle ödüllere, çeşitli organizasyonlara ve toplantılara davet ediliyorsun ya?"

"Evet?" Gidişatı merak ettiği için sesi fazlasıyla sabırsız çıkmıştı.

"Peki, hepsine gider misin?"

"Müsaitsem ve benim için bir önemi varsa evet. Zaten sosyal bir etkinlik olduğunda genelde ailenin bütün bireyleri davet edilir. Yani ilgi

alanım dışında bir etkinliğe katılmam bekleniyorsa benim için sorun olmuyor çünkü içimizden biri mutlaka aileyi temsilen gider."

"Anladım..."

"Ve?"

"Düşündüm de... Yakın zamanda bu tarz bir şey olursa seninle katılmak isterim." Aldığım cevap, kısa bir sessizlik olunca panikledim. "Yani, eğer sen istemiyorsan..."

Sözümü kesti. "Herkesin bizi bilmesini isteyen en başından beri bendim. Bunu nasıl düşünebildin? Sadece şaşırdım! Göz önünde olmak istemiyordun ve..."

"Seni şimdi anlıyorum. Hayatımda bir hayaletmiş gibi hissettin kendini..." Kısa bir an durdum. "Öyle değil mi?"

"Kendini şu an hayatımda bir hayalet gibi mi hissediyorsun?"

Bu durum hoşuma gitmese de doğruydu. "Sanırım evet. Artık görünmek istiyorum." Yüzüğüme bakarak derin bir nefes aldım. "Sıra bende."

8. Bölüm

Kahve tonlarındaki volanlı mini eteğimin üstüne tüylü, beyaz boğazlı kazağımı giyip aynada kendime baktım. "Oldu mu?"

Şahsenem, Belgin'in yardımıyla uzandığı yatağımdan doğruldu ve beni süzdü. Şirin bir gülümsemeyle, "Yaa, seni yerim!" dedi ve popoma vurdu. "Nasıl güzel, nasıl cici!"

Şahsenem'in iltifatına gülümserken Belgin'le aynadan göz göze geldik. Bir şey söylemek istiyordu ama kendini tutuyordu. "Ne oldu?" dedim başımı sağa sola sallayarak.

"Cihangir gelecek mi tanışmaya acaba?"

"Arayıp sorsana," dedim umursamaz bir tavırla. Aslında yalvarıp telefonu kulağına dayamak istiyordum ama Belgin sırf üstelediğim için yapmayacak kadar illet bir kişiliğe sahipti.

Şahsenem oflayarak tekrar yatağa yattı. "Fazla naz âşık usandırır, Belginciğim."

"Usanırsa hiç âşık olmamış demektir!"

"Bak *usanır* diyorum, *aşkından vazgeçer* demiyorum. Sadece artık peşinden koşmaz ve durumu kabullenir."

Sandalyeye oturdum ve topuklu süet botlarımı giymeye başladım. "Şahso haklı."

"Taha'yı hatırlıyorsunuzdur," dedi Belgin kucağındaki ellerini izlerken. "Üniversiteden?"

"Evet, manyaktı. Hatırlıyor musun İdil, Belgin'i ikna etmemiz için arabayla önümüzü kesmişti! Neredeyse eziliyorduk!" Şahsenem hâlâ olanlara inanamıyormuş gibi şaşkın bir sesle devam etti: "Hatta arkadaşı da sana yürüyordu!" Aklıma gelen görüntülerle tüylerim diken diken oldu ve Şahsenem daha fazla devam etmesin diye ellerimi sağa sola savurdum.

Şahsenem dudaklarını ısırdı ve Belgin'e döndü. "Eee?"

"Eeesi... Israrlarına dayanamamış, flört dönemini geçip sevgili olmuştuk." Göz ucuyla bana baktı. "Ve sadece birkaç hafta sürmüştü."

"Ne yani, elde edince her şeyin bittiğini mi düşünüyorsun?" dedim şaşkın bir şekilde. Başını salladı. "Bitmiyor mu, İdil?"

Şahsenem kocaman bir kahkaha attı. "Bunu İdil'e mi soruyorsun? Kız, Sinan Tümer'in ailesiyle tanışmaya gidiyor!"

Belgin keyifsizce dudaklarını büktü ve odamı incelemeye başladı. "Onunki bir istisna..."

"Cihangir Bey ile sen de bir istisna olabilirsiniz." Botumun fermuarını çorabıma takılmaması için dikkatli bir şekilde çektim ve Belgin'e yaklaşıp önünde çiz çöktüm. "Sadece dene."

"Of İdil, demesi kolay! Cihangir'le her açıdan çok farklıyız."

Şahsenem başını hafifçe eğerek Belgin'in yüzüne baktı. "Ayyaş ayyaşı, deli deliyi bulmaz. Elbette ki farklılıklar olacak. Hem..." diyerek dudaklarını kıvırdı. "O kadar da farklı olduğunuzu düşünmüyorum. Yılbaşı gecesini hatırlasana, düzgünce eğlenirsen sana karışmayacağını söylemişti."

"Ne söyledin de o gece adamın yüreğine indirdin?"

"Geceye başka bir mekânda, daha doğrusu başka bir evde devam edeceğimi..."

Dizlerine vurarak ayağa kalktım. "Şaka yapıyorsun ya! Ne olur, şaka de!"

Başını sağa sola sallayınca ofladım. "Bakın," derken ayağa kalktı Şahsenem. "Ben bunları çözdüm. Cihangir Bey, Belgin deli dolu bir karaktere sahip olduğu için endişeleniyor ama genelde sakin ve uysal birisi bence." İşaret parmağıyla beni gösterdi. "Seninki de kafadan hasta."

"Sağ ol ya." Kısa bir sessizlik oluşunca sohbet sayesinde aklımdan çıkan yemeği hatırladım ve bileğimdeki saate baktım. "Sinan birazdan gelir."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Midem bulanıyor."

Şahsenem, beni yatıştırmak için kollarımdan tutarak motive edici bir konuşmaya başlayacakken Belgin, ayıplarcasına cıkcıkladı. "Ayıp, ayıp... Çalıştığı evdeki bekâr adamı ayartmış da evleniyor! Adam da Sinan Tümer!"

"Belgin kapat çeneni!" Şahsenem ona vurmasın diye odanın bir ucuna kaçtı.

Yastık elinde Şahnesem'den kendini korumaya çalışırken devam etti: "Kesin hamile!"

"Dediklerin beni şu kadar endişelendirmiyor," deyip tırnağımın ucunu ona doğru gösterdim.

Belgin duvara yaslanıp telefonunu kurcalamaya başladı. "Bence birazcık endişeleneceksin!" dedi ve derin bir nefes aldı. "Tümer ailesinin medyayla alakası 1920'li yıllara dayanmaktadır. İlk yayınlar ve deneme-

ler şu an Tümer Medya Grubu'nun başında olan Rıfat Tümer'in babası..."

"Hâlâ endişelenmiyorum. Mekânı cennet olsun."

Tepkimin gerçekliğine inanınca başka bir bilgiye geçti. "Oylum Tümer, Fransa'daki Lülülü Lisesi'nden..."

Yakası kürklü siyah kabanımı giyerken kocaman bir kahkaha attım. "Ne, anlamadım?"

"Bir şey lisesi işte!" Gözlerini kıstı. "Kızım... Bunlar ailecek Lülülü liselerinde, üniversitelerinde okumuşlar! İdil, bizim düğüne tuvalet değil, banyo diktirmemiz lazım."

Şahsenem telefonu elinden kaptı. "İyi okullar ve güzel yaşam şartları insanları mükemmel yapmaz."

Çantamın içine gerekli şeyleri yerleştirirken zilin sesini duydum ve arka fonda Chopin'in *Cenaze Marşı* çalmaya başladı. Derin bir nefes aldım ve kızlara döndüm. "Siz hiç çıkmayın, görüşürüz."

Şahsenem yakalamam için hayali öpücükler atarken birkaç tanesini gülerek yakalayıp yumruğuma sakladım ve göğsüme bastırdım.

"Sen yaparsın İdo, kendin ol yeter!" Belgin ukala bir şekilde göz kırptı ve el salladı.

Kendimden emin adımlarla odamdan çıktım ve kapıyı açtım. Sinan, elleri cebinde omzunu pervaza yaslamıştı, ifadesiz bir şekilde kapının açılmasını beklerken beni görünce gülümsedi. Gözleri kısa bir an üstümde dolaşınca ben de onu inceleme gereksinimi duydum. Kravatsız beyaz gömleği, siyah kumaş pantolonu ve siyah kabanıyla her zamanki gibi seyirlikti. Beynimin en ücra köşelerinden Ayla Dikmen'in sesi yükseldi.

"Bu dünyaya bir daha gelirsem,
İlk ve son aşkım sen olacaksın..."

Kaşlarım, Sinan'ın hâlâ üstümde olan bakışları yüzünden çatıldı. "Daldın?" dedim, içimde çalan şarkının sesini bastırarak.

"Dalmamak mümkün mü?"

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Teşekkürler," dedim pişmiş kelle gibi sırıtarak. Evet, tam olarak öyle sırıttım.

"Kesinlikle öyleydi." Pervazdan ayrılırken omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi nefesini bıraktı. İşi resmiyete dökmek, benim gibi onu da geriyor olmalıydı. "Hazırsan çıkalım mı? Trafiğe yakalanabiliriz."

"Tabii." Kapıyı arkamdan kapatırken Sinan asansöre yöneldi. Katta bekleyen asansörün kapısını açtı ve bana öncelik tanıdı. Ufak bir gülümsemeyle geçerken asansörün aynasından kendimi inceledim.

Sinan paneldeki tuşa bastıktan sonra sırtını çelik duvara yasladı ve aynadan yansımamı izlemeye başladı. Bakışları o kadar keskindi ki yutkunurken büyük bir çaba sarf ettim. "Annemle konuştum bu arada. Pazar günü bir kültür ve sanat vakfının daveti var. Eğer hâlâ aynı fikirdeysen..." Sesi tereddütlüydü. "Gidiyoruz?"

Eminim ki insanlar sanat konuşmayacak; kim kiminle, ne giymiş, ne yapmış gibi ahiretlik sorularla kafa patlatacaktı ve birbirlerini yermekle meşgul olacaktı. Serçe parmağımı hafifçe kımıldatarak yüzüğümü okşayıp gülümsedim. Pazar gecesinin sorularını tahmin edebiliyordum ve ben hepsine hazırdım. "Harika!"

"Ben bayağı sıkılacağım ama..." derken usulca bana doğru yaklaştı Sinan. Havaya kalkan elleri belimi kavradı. Aynadaki yansımamızı izledik bir süre.

"O kadar da kötü değildir ya," diyerek motive etmeye çalıştım onu.

"Doğru," dedi boynumu öpüp şakağını saçlarıma dayadıktan sonra. "Yanımda sen varken her şeye katlanabilirim."

Beşiktaş'ta bulunan, kaliteli ve nezih bir yer olduğu anlaşılan restoranın girişinde bir görevli bizi karşıladı. "Hoş geldiniz, Sinan Bey," bakışlarını bana çevirdi ve hafifçe selamladı. "İdil Hanım."

Sinan, tuttuğu elimi sıkarken göz ucuyla ona baktım. Refleksle yapılmış bir hareket olmalıydı çünkü bakışları içerideydi. "Hoş bulduk."

"Bu taraftan, efendim," diyerek bizi yönlendirmeye girişen görevliyi durdurdu.

"Gördüm, gerek yok. Teşekkürler." Altın rengi ağırlıklı, sonunu göremediğim geniş salona girdiğimizde bakışlarım istemsizce masalarda dolaştı. Mekâna, çok seviyeli bir kalabalık hâkimdi. İnsanların konuşmaları bir fısıltı gibi kulağıma ulaşırken gülümsemelerin dudaklarda kaldığını fark ettim. "Buradan..." Sinan'ın sesiyle bakışlarımı çevirdiğimde uzun ve geniş camların sunduğu boğaz manzarasının önündeki masada gördüğüm tanıdık simalar hem sevinmeme hem de heyecanlanmama sebep oldu.

Bizi fark eden Tümer ailesi ayaklanırken dizlerim titredi. Oylum Hanım, Rıfat Bey, Pelin Hanım, Ömer Bey ve Ata... Ata!

Oylum Hanım parlayan gözlerle bana bakarken selamlaşmak için Sinan'ın elini bıraktım. "Hoş geldiniz!"

Herkese ufak bir gülümsemeyle baktıktan sonra kısa bir nefes aldım. "Kusura bakmayın, biraz geç kaldık sanırım."

Bana kucak açan Oylum Hanım'a kayıtsız kalmam mümkün değildi, sıkı sıkı sarıldık. "Önemli değil canım, biz de geleli çok olmadı zaten."

Fazla ayakta bekletmemek için herkesle çok uzatmadan selamlaştım ve gelen görevliye kabanımı verdikten sonra yerime oturdum. İşin kötü yanı, yuvarlak masada düşe düşe Ata'nın yanına düşmüştüm. İnşallah espri yapmaz ve beni böyle bir ortamda kahkahalarla güldürmezdi. Sinan yanımdaki sandalyeye yerleşirken o kadar rahattı ki istemsizce ben geriliyordum. Pelin Hanım dirseklerini masaya koyarken, "Nasılsın, İdil?" diye sordu.

Ata annesine tek kaşı havada baktı. "Sence, anne?" Yanağıma dokundu. "Şunun güzelliğine bir bakar mısın?"

Sinan, Ata'ya hışımla dönerken iki garson geldi ve menüleri kibar bir şekilde önümüze bıraktı. Herkes büyük bir ciddiyetle menülere odaklanırken bense kendimi sınavda gibi hissediyordum. Göz ucuyla Ata'yla göz göze geldik. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey olmadı. Sen niye bana bakıyordun?"

"Ne bileyim, sen bana bakınca ben de sana baktım."

"Tamam."

"Konuşmasan da ne yiyeceğime baksam artık."

"İlk sen laf attın bana, Ata!" dedim hayretle. Bakışlarımı tekrar menüye çevirdim ve büyük bir ciddiyetle ana yemekler bölümüne geldim.

Fırında Doğal Besi Ördek

-Taze bebek sebzeler

Ördek tabağımda değil, kesinlikle suda olmalıydı.

Lagos Buğulama

-Kuşkonmazlı Kuskus, Balık Yumurtası

Aman Allah'ım, galiba kusacaktım. Tam da ızgara bonfileye sıcak bakarken olacak şey değildi.

"Karar veremedin mi?"

Sinan'ın sesiyle elimdeki menüyü kapattım. "Verdim," dedim ve bakışlarımı ağzımdan çıkacak kelimeye odaklanan garsona çevirdim. "Izgara bonfile."

"İçecek olarak ne alırsınız?"

"Su lütfen." Başını hızla sallarken diğer garsonla beraber masadan hızla uzaklaştılar.

O esnada çok garip ama huzurlu bir sessizlik oluştu. Ata parmaklarını masaya vururken ofladı. "Eee?"

Ömer Bey, utanmasa önündeki bardakla Ata'nın kafasını yaracaktı. "Oğlum, sus!" diye uyardı.

Rıfat Bey hafifçe öksürünce dikkatler ona çevrildi. "Tebrik ederim kızım, çok sevindik."

Kızım...

Kısa bir an babama ihanet ediyormuşum hissiyle huzursuz oldum. *Kim senin kızın ya?* diye çıkışmak istesem de bu düşüncem sadece gülmeme sebep oldu. "Çok teşekkür ederim, Rıfat Bey."

Ata bana dirsek attı. "Özellikle ben!"

Sinan hafifçe öne doğru eğildi ve Ata'yla göz teması kurdu. "Çok ciddiyim, çeşitli hareketler yapmaya ve hoşuma gitmeyecek cümleler kullanmaya devam edersen seni dışarı attırırım."

Ata sandalyesine yaslandı ve kolunu kendine çekti. "İyi ya, sustum."

Sinan tarafından Ata'ya edilen müdahaleden sonra havadan, sudan –özellikle kar beklenen havadan– konuşuldu. Rahat ve keyifli sohbetin ortasında gelen servisler kısa bir sessizliğe sebep olsa da tekrar aynı iletişimi kurmayı başarmıştık. "Annen ve babanla da tanışmak isterdik ama önce Sinan'ı tanımaları daha uygun olur diye düşünüyorum," diyen Oylum Hanım'ın ilgili bakışları üstümdeydi.

"Cumartesi günü Bursa'ya gidiyorum."

Bunu duyanların kaşları çatıldı. Rıfat Bey, anlık şaşkınlığını üstünden atıp sitemkâr bir şekilde sordu: "Düğünü haber verirsin inşallah, oğlum."

"Tabii. O sizsiz olur mu hiç?"

"Ben de cuma giderim," dedim Sinan'a bakarak.

"Tamam, beraber gidelim. Olur mu?"

"Hım..." Güldüm. "E o zaman *Vurdu ve Gol*'ü kim sunacak?"

Yüzünü buruşturdu. "Doğru ya. Peki, canlı yayından sonra çıksak?" dedi bir umut.

"Annemin bana ihtiyacı olabilir. Erken gitmemde fayda var." Alçak bir sesle devam ettim: "İnan bana, ben de korkunç bir otobüs yolculuğu yerine seninle beraber doksanlar şarkıları dinleyerek gitmeyi yeğlerdim ama olmuyorsa zorlamaya gerek yok."

Sinan'ın elindeki bıçak, tellerde boşluğa gelen keman yayı gibi kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. Diğer aile üyeleri, bu bocalamasını fark etmemiş olacak ki bir sonraki aşama hakkında konuşmaya başlamıştı bile. "Ne? Otobüs mü?"

"Evet, ortalama elli kişilik, kahve ve kek servisi olan araçlar," dedim alayla.

"Otobüsle gitmeni istemiyorum."

"Feribotla da gidebilirim." Hafta sonu kar beklendiğini hatırlayınca alternatif bir yol düşünmeye başladım. "Ya da olmadı, kızlardan birisinin arabasını alırım."

"Benim arabamı da alabilirsin." Aklına bir şey gelmiş gibi hevesle gözlerime baktı. "Sana araba da alabiliriz."

"Yok daha neler, Sinan!" Fısır konuşmalarımız göze batmasın diye tabağımdaki patates püresiyle uğraşmaya başladım. "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

"Peki. Şimdilik öyle olsun," dedi bıkkın bir sesle.

"İdil? Sinan?" Oylum Hanım'ın sesiyle ikimiz de başımızı kaldırdık. "Düşündük de... Siz Bursa'dan döndükten birkaç hafta sonra da biz bir ziyarette bulunuruz. İsteme, söz, nişan derken seneye kadar..."

"Ne, anlamadım?"

Sinan'ın gergin sesiyle Oylum Hanım'ın gözleri kısıldı. "Pardon, dokuz aylık olmadığını unutmuşum." Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. İşte, her şeyin sebebi ortaya çıkmıştı. Sinan dokuz aylık değildi! "Sen bilmiyor muydun, İdil?"

"Tabii ki biliyor, anne. Ben İdil'e sürekli senin hamilelik evrelerini anlatıp dururum."

"İdil!" dedi dehşet dolu bir sesle, Sinan'a aldırmadan. "Ben... Böyle bir şey yaşamadım. Öyle bir tekme atardı ki, uykumdan uyanırdım. Sağ olsun içerde çok durup beni bu duruma alıştırmadı. Sekizinci ayın başlarında erken doğum yaptım. Zor vallahi, zor..."

"Tabii, anne! Erken de geç de doğsa, derdi sıkıntısı aynı. Ben Tuana'da öğrendim anneliği." Pelin Hanım hüzünlü bir şekilde Ata'ya baktı. "Seni eller büyüttü, yavrum!"

"Belli..." dedi Ata kinayeli bir sesle. "El büyütmekle kalmamış, dış kapının mandalı yapmış!"

"Yani hamileliği mi dersin..."

"Deme," diye sözünü kesti Ömer Bey. "Sana hiç kıyamazdım ama beni çok delirtirdin! Bir ağlar bir güler, sağı solu belli olmaz."

Göz ucuyla Sinan'a baktığımda beni izlediğini fark ettim.

"Kolay mı ha, kolay mı? Doğurayım diye az yalvarmadın, doğurduk; ya iki dakika mı bakamaz bir adam çocuğuna, anne?"

Oylum Hanım cıkcıkladı. "Yok, bunların babası da böyleydi!"

Rıfat Bey, sohbetin gidişatıyla ilgilenmiyor olacak ki usulca bardağına uzanıp bir yudum aldı ve Sinan'a baktı. "Velhasıl Sinan... Necmi Bey ve Ahsen Hanım'ı ikna edersen, İdil de istiyorsa süreç daha da kısalır."

Sinan kucağımdaki elime uzandı. "Ondan kolay ne var, baba."

Tamam, ölüp bitiyoruz ama düğünü aceleye getirmem! Elimi çektim ve tatlı tatlı gülümsedim. "Umarım, Sinan."

Ata kıs kıs güldü. "Necmi amca Fenerbahçeli, dede! Eminim ki kendisi her zaman amcam gibi bir damat hayal ediyordu."

Sinan yerinden doğrulunca ona çevirdim bakışlarımı. O esnada bir garsonla göz teması kurduğunu fark edince panikle eline uzandım. "Lütfen, Sinan! Şaka yapıyor!"

"Tamam, amca!" Ata panikle saymaya başladı. "Ya senden iyisini mi bulur Allah aşkına? Sen Sinan Tümer'sin! *What did you say lan*, Çarşı alayına karşı, Türk Milleti diyeceksin ve tabii ki İdil'in yanına gitmem lazım!" diyerek üst üste canlı yayınlardan alıntı yaptı. Sinan sakinleşmese de benim zorumla önüne döndü. Kravatı varmış gibi gömleğinin yakasını yoklarken derin nefesler almaya çalıştı.

"Sakin, Sinan..." diye uyardı Rıfat Bey.

Oylum Hanım önce Sinan'a, sonra da bana baktı. Göz göze geldiğimizde gülmemek için bir hayli çaba sarf ettiğini gördüm ve istemsizce sırıttım. Tam bu esnada Sinan göz ucuyla Ata'ya bakmaya çalışınca sandalyemden doğrulup görüş alanını kapattım. Hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek Tümer ailesine döndüm ve Sinan'ın elini tutmayı ihmal etmedim.

Borsa gibi inişleri ve çıkışları bol olan yemek, neyse ki tatlı sonla bitti ve sıcak bir vedalaşmadan sonra mekândan ayrıldık. Sinan gıcık gıcık her aracı sollayıp bulunduğu şeritte yavaş giden sürücülere korna çalarken radyoya uzandım. "O öndeki arabayı kullanan insanın ne suçu var?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Otobandayız ya! İnsin yürüsün, eminim ki daha hızlı gider."

"Belki canı sıkkın."

"Dur, yanaşayım da teselli kornası çalayım."

"Belki de yanında benim gibi yavaş ve dikkatli araba kullanmasını isteyen birisi vardır?" Göz ucuyla bana baktı ama hiçbir tepki vermedi. Bakışlarım kucağımdaki ellerimdeyken göz ucuyla, ayağını gaz pedalından usulca çektiğini gördüm. "Babamı bu kadar dert etme," dedim yumuşak bir sesle.

"Dert etmiyorum."

"Konusu geçince bile moralin bozuluyor."

"Beni seveceğine eminim."

İster istemez güldüm. "Ona ne şüphe?"

"Kaçta gideceksin yarın?" dedi aklına gelen ilk şeyi sormuş gibiydi.

Kafasını dağıtmak için başvurduğu bu yolda ona eşlik ettim. "Bilmiyorum. Neyle gideceğime bağlı. Yüksek ihtimalle feribotu tercih ederim. Çok keyifli oluyor. Fuat Bey ile konuşurum, öğleden sonra ajanstan çıksam yeter bana."

Direksiyonu sağa kırdı. "O zaman bir şoför seni arabayla alsın, feribotla gidin Bursa'ya." Tam itiraz edeceğim sırada sözümü kesti: "Bütün gün aklım seninle meşgul oluyor. Zaten iki saat uzağımda olacaksın, kabul et de içim rahat etsin en azından."

Gecenin dokunulmazı olduğunu söylemiştim. Çaresizce kısa bir nefes aldım. "Tamam ama... Ben çok çabuk bunalırım. O yüzden arabadan iner, feribotta gezinirim. Benim peşime takılmazsa sevinirim."

Başını hafifçe salladı ve arabayı yavaşlattı. "Söylerim."

Kemerimi açtım ve Sinan'a baktım. "O zaman..."

"Cumartesi akşamı görüşürüz." Dudaklarıma doğru eğildi ve minik bir öpücük kondurdu. "Kendine dikkat et."

"Sen de." Gülümseyerek arabadan indim ve kapıyı kapattım. Apartmana girerken 'şşt pişt' seslerini duyunca başımı kaldırdım. Şahsenem camdan sarkmış, bana el sallarken kenardan Belgin gözüktü. Şahsenem'i ittirdi ve tükürmek için ağzını açarken utançla apartmana girdim.

Cuma günü işten erken çıkmak için Fuat Bey'in yanına uğradım. Onayı kaptığım gibi Belgin'in naraları eşliğinde vakit kaybetmeden taksiyle eve geçtim ve kendime küçük bir çanta hazırladım. Saatin üçe geldiğini gördüğümde annemi aradım ve yemeğe yetişemeyeceğimi söyledim. Gergin bekleyiş, Sinan'ın şoförün kapıda beklediğine dair attığı mesajla son bulduğunda kabanımı giyip aşağı indim. Kırklarının sonunda olan takım elbiseli ve güler yüzlü şoförle kısa bir selamlaşmadan sonra arka koltuğa geçtim ve bakışlarımı yola çevirdim.

İstediğim gibi olmuştu yolculuğum. Soğuğa rağmen titreye titreye biraz feribotun etrafında gezinmiş, daha sonra da içeri girmiştim. Her ne kadar şoför konusunda kesin bir sınır çizsem de dayanamamış ve ona bir bardak çay götürmüştüm. Biraz mahcup biraz minnet karışımı bir ifadeyle teşekkür etmiş ve ardından sohbet etmiştik. Tümer ailesinin şoförlerinden birisi olduğunu öğrenmiştim.

İki saatin sonunda Bursa'ya vardım ve evimin kapısının önüne kadar bırakıldım. Sinan'ı arabadan inmeden arayıp hem geldiğimi söyledim hem de teşekkür ettim. Güzel miydi, kesinlikle evet ama buna alışmak istemiyordum. Sebebi şımarık ve lükse doymak bilmeyen bir kadın olabileceğim ihtimalinden değildi. Sadece... Ben böyle biriydim. Kendimle baş başa olmayı severdim, eski şarkıları dinlerdim ve okunmaktan yıpranmış kitapların sayfalarında yaşanmışlık arardım.

Evimizin demir kapısını ittirdiğimde bileğimi salladım ve ortaya çıkarttığım saatime baktım. Yediyi geçiyordu ve sokağa çok güçlü bir karanlık çökmüştü. Sokak lambaları olmasa yüksek ihtimalle merdivenlere

bile ulaşamazdım. Gözlerimi kısarak sokak lambasının kırılarak girdiği, kıştan dolayı canlılığını yitirmiş ufak bahçeye ve iki katlı evimize baktım. Allah'ım, çok özlemiştim! Heyecanla merdivenleri çıkmaya başladım ve kapının zilini arka arkaya çaldım. "Semih!" diye bağırdı annem hızla kapıya gelirken. "Yavaş, oğlum..." Kapıyı hışımla açtığında gözleri irileşti ve bir çığlık attı. "Kızım!"

"Anne, beni bekliyordunuz zaten. Neden şaşırdın ki bu kadar?"

"Sus kız! Ben anneyim, şaşırırım. Anne olunca seni de görürüm." Beni hızla kendine çekti ve sıkı sıkı sarıldı. "Benim pembe kalemli kızım gelmiş."

"Hoş bulduk, annem." Çantamı kenara attım ve hemen ayakkabılarımı çıkardım. "Semih nerede?"

"Konuşmuşsunuz ya? Beni almaya gel demişsin, baban da arabayı verdi ona."

Gözlerim irileşti. "Anne ben Semih'le konuşmadım."

Annem sol elinin ayasıyla, sağ elinin üstüne vurdu. Benimle aynı renkte olan, aralarına beyazlar karışmış kumral saçlarını karıştırdı öfkeyle. "Necmi! Semih arabayı kaçırmış!"

Annemin arkasından içeri girdiğimde babam hiddetle ayağa fırladı. "Ne demek kaçırdı? İdil'i almaya gideceğim demedi mi o?" Bakışlarını bana çevirdi. "Kızım?"

"Baba, ben geldim! Sizi kandırmış o!"

"Görüyorum!" Babam, sert mizacı ve soğuk yüz ifadesiyle kesinlikle okul çağındaki herkesi ürkütebilirdi. Annem *saçları beyazlamaya başlayınca biraz tatlı olur,* demişti ama ne yazık ki dediği gibi olmamıştı. "Hoş geldin, kızım."

Elini öptüm. "Hoş bulduk, baba."

Cebinden telefonunu çıkardı. "Şimdi o çocuğu arayacağım ve bu sefer gerçekten evlatlıktan reddedeceğim!"

Annem söylene söylene koltuğa oturdu ve dizini dövmeye başladı. Bunun üstüne, "Eee, Ahsen Hanım... Oğlunu dövmeyen dizini döver!" diye takıldım.

Annem bana ters ters baktı. "Sen nasıl geldin?"

Annem ve Sinan kesinlikle FBI ajanı olabilirdi. "Uçağımla."

"İdil!"

"Normalde feribotla gelecektim ama Sinan ısrar etti, ayarladığı bir şoför bana eşlik etti, kapıya kadar da bıraktı."

Babamın sesi evi inletmişti. "Bana bak!" diye haykırdı. "Eğer o arabanın bir yerini çizersen senin adını karalarım! On dakika içinde eve

gelmezsen olacaklardan sorumlu değilim!" Telefonu çat diye kapattı ve derin bir nefes aldıktan sonra koltuğuna oturdu.

"Bu da böyle bir kavga işte." Annem rahat bir nefes alarak ayağa kalktı. "Aç mısın, annem?"

"Yok anne, canım bir şey istemiyor ya."

"Olsun, olsun! Sen acıkmışsındır! Gel, ye bir şeyler!" diyerek beni mutfağa çekti. Ocaktaki yemekleri ısıtacağını düşünürken beni masaya oturttu. "Anlat hadi!"

"Neyi anlatayım ya?" dedim huysuz huysuz. Annem, ben ilkokuldayken de böyleydi. Bana yeni şeyler aldığımız zaman eve dönmemi dört gözle bekler ve arkadaşlarımın beğenip beğenmediğini sorardı. Hem de birkaç kez. "Konuştuk ya, çiçeğim."

"Bir daha anlat, bana ne!" Bakışları parmağıma kaydı. "Hihh! Kızım, bu çok güzel ya."

"Üf değil mi, görünce şaşırıyorum bazen, *bu bende ne arıyor* diye."

"Yarın kesin geliyor, değil mi? İnşallah bir işi çıkmaz, baban verilen sözlerin tutulmamasından nefret eder. Atarlı giderli damadım bir eksi daha yerse işi iş."

"Ne eksisi?" dediğimde annem bana ağlamaklı bir bakış attı. "Eksisi yok lütfen! Kötü enerji yayma evrene."

"Adam Beşiktaşlı! Daha ne? Kızım, sadece siz evlenseniz neyse! Biz de evleniyoruz onun ailesiyle."

"Anne ya..."

"İdil, bayramlarda falan görüşelim biz kızım."

"Anne abartma! Babam en fazla ne yapabilir?" Kapının sesini duyunca anneme başımla koridoru gösterdim. "Oğlun geldi," dedim ve ondan önce davranıp kapıya koştum.

Kapıyı açtığım gibi Semih ile burun buruna geldik. Bir an sarılacak sandım ama hayır, beni yanıltmadı. "Neden geldin?" diye sordu ters ters.

"Sana ne?"

Ayakkabılarını gelişigüzel fırlattı ve içeri girdi. "Sinan Tümer'le evlenecekmişsin, öyle duydum!"

"Evet!"

"Bekle, bekle, evlenirsin. Babama gittim seninkinin bütün eski manitalarını gösterdim. O *Türk Milleti diyeceksin*, olayıyla bile kurtaramaz paçasını artık!"

"Semih!" Annem hiddetle montunu çıkartan kardeşime yaklaştı. "Yaptın mı cidden?"

"Ne sandın, Ahsenciğim?" dedi ukala bir şekilde. "Tabii ki yaptım!"

"Kıskanç! Fesat! Çekemiyorsun sen beni!"

"Neden Sinan Tümer'i kıskanayım, saf ablam?"

"Çünkü benim gibi bir sevgilisi var," dedim gıcık gıcık.

Semih, anneme döndü ve eliyle beni gösterdi. "Bak, bu kaşınıyor!"

"Ne yapacaksın, söyle!"

"Sen o dallamaya çok güvenme!"

"Sinan bu dediklerini bir duysa var ya... Seni dinlene dinlene döver!"

Gözlerini şüpheyle kıstı. "Yerse dövsün."

"Sence birisinden korkuyor gibi duruyor mu?" Semih kısa bir an bocaladı ve koridordaki çerçevelere bakarak dudaklarını kemirmeye başladı.

O esnada babam koridorda göründü. "İçeri gel!"

"Geliyorum, hocam." Bana ters ters bakarak salona girince anneme acıklı bir bakış attım. Çantamı alıp merdivenden çıktım ve odama girdim.

Her şey bıraktığım gibiydi. Sadece çalışma masamın altında büyük bir süpürge, dolabıma dayanmış ütü masası vardı, o kadar. Neredeyse bir duvarı kaplayan kitaplığıma özlemle yaklaştım ve parmaklarımı üstünde gezdirip gülümsedim. İnşallah bir gün peşimden gelecekti bütün karakterler... Bir gün hepsi başköşemde olacaktı. Kapımın çalınmasıyla kitaplığımdan uzaklaştım. "Gel?"

Kapı açıldı ve Semih başını içeriye uzattı. "Annem kek yapmış, seni çağırıyor."

Başımı salladım ve beraber merdiveni inerken bana dirsek attı. "Ne yapıyorsun be?"

"Hiç," dedi alayla. "Babam ne dedi?"

"Uzaklaştırma aldım yine." Gülerek salona girdiğimizde açık kanalda gördüğüm simayla rengim attı.

Bugün cuma.

Babam, *Vurdu ve Gol*'ü açmış.

"Gel kızım, gel!" Babam bizi görür görmez kanalı değiştirince annem şirin bir gülümsemeyle babama baktı. "Açsana, kalsın ya..."

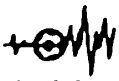
Babam ters ters anneme baktı ve kanalı değiştirdi. "Yarın canlı kanlı görürsün!"

Semih annemin yanına geçerken ben de tekli koltuğa oturup sehpadaki tabağı önüme aldım. Babam kanalları hızla değiştirirken Sinan'ın sesini duydum ve refleksle başımı kaldırdım. Babam o esnada yine kanalı değiştirmişti. "Ne oldu, İdil Hanım?" dedi babam.

Göz ucuyla babama baktım. "Hiç, baba."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Keki yavaş yavaş çiğnerken elimdeki çatalı boğazıma sokup bu işkenceden kurtulmak istedim ama Sinan'ın hayaline tutundum.

Telefonumun sesiyle başımı kaldırdığımda ayağımı her zaman olduğu gibi cama dayalı olan yatağımın sağındaki radyatör sivri köşesine çarptım. İnleyerek yere bıraktığım telefonuma uzandım ve açtım. "Efendim?" dedim sızlanarak.

"Kızım?"

Annemin sesiyle aydınlık bir güne gözlerimi şaşkın bir şekilde açtım. "Anne, sen evde değil misin?" Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve saate baktım. On olmuştu.

"Ben marketteyim, kızım! Sen çay suyu koy, kahvaltıyı salona hazırla. On dakikaya geliyorum. Bir şey istiyor musun?" Pis pis güldü. "Arabayı çaldım da."

"Biraz uyku?"

"Daha temizlik yapacağız. Çok işimiz var, çok!" dedi ve telefonu yüzüme kapattı. Yatağımı topladım ve banyoya girip elimi yüzümü yıkadıktan sonra ses seda var mı diye odaları kontrol ettim. Hiçbir yaşam belirtisi alamayınca aşağı indim ve mutfağa girdim. Annem mutfakta vakit geçirmeyi ve pişirdiklerini yeni gelin gibi giydirmeyi çok sevdiği için maaşının yarısını mutfağa yatırırdı. Bu yüzden her şeyi son derece modern ve şıktı. Dikkatli bir şekilde porselen çaydanlığı aldım ve altına su doldurduktan sonra ocağı açtım.

Kahvaltılıkları ve servisleri salondaki masaya bırakıp kumandayı aldım. Sabah haberleri olan bir kanalı açtım ve camın önünde annemi beklemeye başladım. Doğduğumdan beri yaşadığımız yer hâlâ aynıydı, hiç değişmemişti. Çocuklar artık sokaklarda oynamasa da komşuluk ilişkilerimiz hâlâ kuvvetliydi. Bahçenin girişine doğru eğilen yapraklarını dökmüş kuru dalların arasından babamın arabasını gördüm. Kapıya doğru ilerlerken annem zili çaldı ve maraton o an başladı.

Sinan'ın koltuğun arkasını görmeyeceğine dair anneme yemin de etsem işe yaramamıştı. Babam ve Semih'in de evden birkaç saatliğine ayrılmasını fırsat bilerek köşe bucak temizlik yapmıştık. Öğleden sonra bitti de kurtuldum diye mutlu olurken yemek yapmaya girişmiştik. Bir işe yarasam gam yemeyecektim ama sadece ocağı açıp kapamama izin veriyordu. "İnşallah patlıcan seviyordur," dedi ceviz büyüklüğündeki köfteleri ince ince dilimlediği patlıcanların arasına sıkıştırırken.

"Sever, merak etme."

"Dondurucudan mantı mı çıkarsaydım? Geçen hafta sıkılıp iki hamurdan açmıştım."

"Sakın!" diyerek tahta kaşığı bıraktım. "Mantı yapmayacaksın ona!"

"Neden ki?" Sen gel, misilleme gecesi ona mantı açtığını ama Sinan'ın barlarda eğlendiğini ondan sonra da benim bunun altında kalmayıp kızlarla dışarı çıktığımı anlat! "Hak etmiyor işte."

"Mantı bu kızım ya... Düşmanım içli içli baksa dayanamam, bir tabak veririm."

"Olsun! Pilav var, yeter işte."

"Mercimek çorbası seviyor mudur?"

"Ay bilmiyorum anne ya!"

"Kusura bakma da kızım, sen bu çocuğun sevdiği neyi biliyorsun?"

"Beşiktaş, anne. Sinan Beşiktaş yer, Beşiktaş içer."

"Beşiktaş deme, baban duyacak şimdi! Semih dediğini yaptıysa vallahi işimiz iş..." Eğildi ve lavabonun önündeki camdan dışarı baktı. "Kar başlamış." Kesme tahtasındaki işine döndü. "İnşallah atarlı giderli damadım sorunsuz gelir."

"Sen sevdin mi Sinan'ı?"

"Ya kızım..." Bıçağını heyecanla bıraktı ve bana çevirdi bakışlarını. "Cidden çok yakışıklı! Geçen yengenle konuştuk, fotoğraflarına falan baktık. Ya vallahi nazar değdireceğim diye korktum! O gözleri, boyu bosu maşallah!"

"Ağlayacağım galiba. Sen hiç kimseyi beğenmezdin!"

"Senin gibisini de bulmuş!" dedi ve gururla başını kaldırıp yüzüme tükürdü. "Sana göz daha çok gelir artık!"

"Neden, Ahsen?" Annemle babamın kutupları aratmayan soğukluktaki sesiyle irkilerek kapıya baktık. Babam elindeki kalın kitabı silahı gibi tutmuş, bana bakıyordu.

"Hiç," dedi annem ilgisizce bıçağını alırken. "İdil bir reklam projesinde dikkatleri üstüne çekmiş de. Onu diyordum..."

"Anladım. Kızım, bana bir kahve yapar mısın?"

"Tabii, babacığım." Kaşığı bıraktım ve babam salona dönünce anneme baktım. "Anne?"

"Söyle, kızım?"

"Babam biraz sinirli gibi."

"O hep öyle! Bir şey olmaz. Sen kahvesini yap, biraz kitap okusun akşama bir şeyi kalmaz."

Akşam yediye doğru hazırlanmış, kızlarla konuşmuş, bütün hazırlıklarımı yapmış bir şekilde odamdan çıktım ve merdivenleri inip salo-

na girdim. Babam, hâlâ elindeki kitabı okuyordu. İşin garibi, dakikalar geçmesine rağmen hiç sayfa çevirmemişti. Semih, elindeki telefonuyla dili dışarıda uğraşırken annem, masayı bilmem kaçıncı kez kontrol ediyordu.

"Ahsen, masanın süsü az olsun!" diye uyardı babam.

"Az, az. Merak etme." Annem gülerek bir bardağı düzeltti ve o esnada zil çaldı. Herkes birbirine baktı ama hiç kimse bir şey yapamadı. Annem sertçe yutkundu. "Kızım!"

Ayağa kalktım. "Anne!"

"Kapıyı aç."

Başımı heyecanla salladım. Ben önde, annem arkada kapıya ilerlerken birbirimize baktık. Derin nefesler alıp, kendimi sakinleştirmeye çalışırken annem pat diye kapıyı açtı. Doğum sancısı çeker gibi derin soluklar almayı bırakıp gülümsedim ve kapıya baktım. Sinan, kendinden emin duruşu ve saygılı bir gülümseme ile anneme bakıyordu.

"Hoş geldin, Sinan!" Annemin neşeli sesi, yağan karın sessizliği yüzünden mahallede yankılanmış olabilirdi.

"Hoş bulduk, efendim?" Şu hâliyle kimse onun önüne gelene kafa attığına ve sinir krizleri geçirdiğine inanmazdı.

"Geç içeri, lütfen." Annem beni kapı ve duvar arasına sıkıştırmayı planlarken son anda geri çekildim. Sinan'la çok kısa bir an göz göze geldik ama o bile içimin titremesine yetti de arttı.

"Bunlar sizin için..."

Çiçek aranjmanına parlayan gözlerle bakan annem, "Teşekkürler, Sinan. Çok güzeller," dedi ve dikkatli bir şekilde aldı.

Sinan'ın bakışları bana çevrildiğinde diğer elindeki çiçeğin sahibinin ben olduğumu bildiğim için ukala bir gülümsemeyle ona bakıyordum. "İdil," dedi sadece.

"Sinan..." Çiçeğe uzandım, belki de elinden çekip aldım. O an hareketlerimi kontrol etme yetimi kaybetmiştim. "Çok teşekkür ederim."

"Kapıda kaldık böyle. Kızım, poşeti de mutfağa bırak istersen."

Sinan'ın elindeki karton poşete uzanırken parmak boğumlarına kasıtlı bir şekilde dokundum ve geri çekildim. Poşeti heyecanla mutfağa atıp koridora çıktığımda Sinan çoktan kabanını çıkarmış, annemle bir şeyler konuşmaya başlamıştı. "Evet, kolay buldum."

Annem gülümsedi. "İyi, sevindim," derken hep beraber salona ilerledik. Kalbim delice atıyor, midem heyecandan yanıyordu. Sinan, babam ve Semih tanışmasındaki ilk cümleyi kurması için anneme baktığımda bir müzik sessizliği yardı.

Babamın telefonu çalıyordu. Evet, normaldi. Herkesin telefonu çalabilirdi. Fakat herkesin zil sesi Fenerbahçe'nin Yüzüncü Yıl Marşı olmazdı. Planlı mıydı yoksa tamamen bir tesadüf müydü, o anki korku ve endişeyle düşünemedim bile.

Kıraç, yıllar sonra yaşanacak krizden habersiz şekilde coşkulu bir sesle nakaratı söyledi.

"Yüz yıl önce doğdu şanlı efsane,
Yüz yaşında mutlu ol Fenerbahçe!"

9. Bölüm

Ben yüreğim ağzımda babama bakarken onun meraklı bakışları da içinde bir şeytan barındırdığına ve Yüzüncü Yıl Marşı'yla kendini göstereceğini düşündüğü Sinan'ın üstündeydi. Ama beklediği şey olmadı. Gözleri intikamla kısılırken telefonunu açtı. "Efendim, Ayhan?"

Fırsattan istifade hemen Sinan'a baktım. Dudaklarını hiç açmayacakmış gibi birbirine bastırmış, bakışlarını cam vitrindeki babamın kitaplarına çevirmişti. Yüzü birkaç saniye sonra acıyla kasıldı ve gözlerini hızlıca başka yöne çevirdi. Vitrinde Fenerbahçe atkısı vardı. "Evet. Bir şey lazım değil. Bekliyoruz sizi," dedi ve telefonunu kapatıp cebine koydu. Sinan'ı bir güzel inceledikten sonra elini uzattı. "Hoş geldin."

Sinan gergin bir gülümsemeyle babamın elini sıktı. "Hoş bulduk, efendim."

Annem Semih'i gösterdi. "Sinan, bu da İdil'in..."

"Kardeşi Semih," diyerek tamamladı annemi. Annem Sinan'ı içten bir gülümsemeyle onaylarken Semih ters bir hareketle pençeye dönüşeceğine emin olduğum elini Sinan'a uzattı. "Memnun oldum," dediğinde neredeyse hırlıyordu.

Sinan ona doğru yaklaştı ve tehlikeyi sezmiş olacak ki soğuk bir gülümsemeyle eline uzandı. El sıkışırken Semih'in dişlerini birbirine basturarak Sinan'ın elini haddinden fazla kuvvetle sıkmaya çalıştığını fark ettim. İkisinin elini ayırmak için bir bahane ararken Sinan gözlerimdeki endişeyi fark etmiş olacak ki elini çekti. "Ben de memnun oldum, Semih."

Annem tanışma faslı bitince gerginliğini atmak istercesine sesli bir nefes aldı ve güldü. "Eee, ayakta kaldık. Oturalım?"

Babam başını sallayarak aralarında sadece sehpa bulunan tekli koltuklardan birine otururken Sinan da yanındaki boş koltuğa yöneldi. "Ben çorbaya bakayım," diyen annem kimseye çaktırmadan bana kaş göz yaptı.

"Ben de yardım edeyim, anne."

"Ayhan ve Vildan da birazdan gelir zaten."

Babamın cümlesi üzerine pis pis gülmeye başlayan Semih rengimin atmasına sebep oldu. Hız kaybetmeden annemin peşinden mutfağa girdim. "Dayım ve yengem mi?" dedim şaşkın bir şekilde.

Sıkı topuzunu eliyle kontrol ettikten sonra ocağı açtı annem. "Ben de masayı hazırlarken öğrendim. Baban davet etmiş."

"Peki, neden daha önce söylemedi?"

"Unutmuştur." Annemin yüz ifadesi bile ağzından çıkan ihtimale inanmıyordu.

"Babam mı unutacak?" Babam mükemmel bir hafızaya sahipti. Herhangi bir olayı anlatmadan önce mutlaka tarih verişinden bilirdim. Yani unutmuş olamazdı. "Hem... Babam çağırsa amcamı çağırırdı." Tabii, yurt dışında yaşamasaydı. "Dayımla da anlaşamıyor zaten! Hep maçlarda kavga ederler."

Cümlemin gidişatıyla annemin gözleri irileşti. "Bir saniye..."

Konuştukça her şey bir çorap söküğü gibi gelirken tüylerim diken diken olmuştu. "Off, hayır! Olabilir mi, anne? Ne olur, olmasın!" Annem avuç içini yanağına bastırıp, mutfak camından düşünceli bir şekilde dışarıya bakarken sertçe yutkundum. Olmuştu... Sinan'la aşkımıza çok büyük bir kumpas kurulmuştu! "Ne yapacağız? Bu tanışmayı Üç Büyükler kapışmasına çevirmelerine göz mü yumacağız? Anne, Sinan Beşiktaş konusunda çok hassas! Bunu bilmeyen yok."

Kapının sesiyle ikimiz de yerimizde sıçradık. "İdil, sakin ol ve kapıyı aç."

"Anne..."

"Kızım, abartma! En fazla ne olabilir ki?" dedi ve kısa bir an durakladı. "Yani... Sinan bir şey yapmaz herhâlde?"

"Herhâlde."

"Yapar mı?"

Sorusunu ona yönelttim. "Yapar mı?"

Zil bir kez daha çalınca annem silkelendi. "Hadi, bekletme dayınları kapıda! Soğuk zaten..."

Başımı sallayıp mutfaktan çıktım ve salondaki konuşmaları duyabilme umuduyla yavaşça kapıyı açtım. Yengem üşümüş olmalı ki sıtma tutmuş gibi titreyerek içeri girerken dayım, elleri cebinde ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Bakışlarını yadırgamadım çünkü o bir bankacıydı ve her zaman böyle bakardı. "Hoş geldiniz."

İmalı imalı, "Hoş bulduk, İdil Hanım," dedi ve içeri girdi. Elini öptükten sonra sarılmak için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. "Geldi mi?"

"Ayhan!" diye tısladı yengem. "İçerideki kanlın değil, müstakbel damadımız." Dayım asi bir ergen gibi omuz silkerek kabanını hızla astı ve salona ilerledi. Yengem arkasından baka baka ters astığı kabanı düzeltirken güçsüz bir soluk aldı. "Allah'ım ne yapacağız bunları ya..."

Gergin bir gülümsemeyle bana dönen yengeme sarıldım. "Hoş geldin, yenge."

"Nasıl hoş geldim, nasıl..." Koluma hafifçe vurdu. "Aferin sana! Bundan daha iyisi olamaz. O da senden iyisini bulamaz!"

"Hehe... Teşekkür ederim, yengeciğim!" Dayım salona girerken yengemden uzaklaştım. Üç büyüklerin şu an yalnız kalması doğru değildi. Hem de hiç! "Ben bir anneme..."

Cümlemin devamını getiremeden annem porselen çorba tenceresiyle mutfaktan çıktı ve bize baktı. "Hoş geldin Vildan, hadi beklemeyin kapıda."

Anneme yetiştik ve korka korka salona girdim. Ortamda yeni tanışan insanlara has bir sessizliğin hâkim olduğunu fark ettim. Sinan'ın bakışları çok kısa bir an sehpadaki kalın kitaba kaydı.

Babam da Sinan'ı izliyor olmalı ki hemen konuştu. "Okudun mu?" Herkes '*durdur*' tuşuna basılmış gibi hareketsiz bir şekilde beklemeye başladı. Öyle ki annem bir elinde boş kâse, diğer elinde çorba kepçesiyle Sinan'ın cevabına odaklanmıştı.

"Evet, Necmi Bey," dedi bilgin bir edayla. Ona odaklanmış bakışlara aldırmadan rahat bir tavırla kitaba uzanırken yazarın Şevket Süreyya Aydemir olduğunu gördüm. "Üç cildi de okudum."

Babam elleri kucağında Sinan'a burun kıvırmakla yetinirken o da bir *aferin* beklememiş olmalı ki babamın kaldığı yere baktıktan sonra kitabı tekrar yerine bıraktı.

Tepkisiyle '*devam*' tuşuna basan babamdan sonra annem konuştu: "Her şey hazır, geçelim mi masaya?"

Titreyen parmaklarımla kaşığı kavrarken başımı kaldırdım ve herkesin dikkatli bir şekilde yanımda oturan Sinan'a baktığını fark ettim. *Bir şey mi oldu* düşüncesiyle ben de baktığımda mercimek çorbasına limon sıktığını gördüm. Karşımda oturan, kaşığını silah gibi tutan Semih'in masanın altından dizine vurdum. Onun irkilmesiyle herkesin dikkati dağıldı.

Dayım dayanamayıp gıcık gıcık güldü. "Siz çorbaya limon sıkar mıydınız?"

Sinan aynı gülümsemeyle karşılık verdi. "Az önce sıktım."

Annem krize girmiş gibi öksürünce dayım, babam ve Sinan aynı anda derin bir nefes alarak tabaklarına odaklandılar. Allah'ım, güleceğim, gülemiyorum! Kurtar beni! "Sinan?" Yengemin meraklı sesiyle başımı kaldırdım. "Ben sana bir şey sormak istiyorum."

"Tabii, Vildan Hanım?"

"Programının olduğu kanal sizin ya?" Sinan başını devam etmesi için sallayınca yengem gülümsedi. "Hah! Bir dizi var, *Aşkın Sürgünü* diye. Belki izlemişsindir?"

Sinan'ın kaşları çatıldı. "Ben mi?"

Yengem dudaklarını büktü. "İzlemedin mi yani? Her neyse... Onun özetleri çok uzun sürüyor ya! Biraz kısaltsanız olmuyor mu?" Elimi çenemin altına koydum ve yengeme susması için ters ters bakmaya başladım. "Ne?" dedi bakışlarıma karşılık bana başını sallayarak. "Bir saat özet veriyorlar!"

"Sebebi *Prime Time*. Altın Saatler olarak da bilinir. 20.00 ve 23.00 arası saat dilimini kapsar. En yüksek izlenme oranları genellikle o saatlerde olur. Bazı dizilerin hayran kitlesinden dolayı özetler bile çok izlenebiliyor ve herhangi bir programın izlenme oranını geçiyor. Bu kadar uzun sürmesinin sebebi bu. İzleyiciyi kanalda tutmak."

"Yani reyting uğruna insanların zaaflarını kullanıp zamanlarını çalıyorsunuz? Üstelik birkaçı dışında hepsi gereksizken!"

Sinan ifadesiz bir şekilde babama baktı. "Bulunduğumuz sektör, kitleye göre hareket ediyor. Ben bunu umursamayıp sırf sevdiğim için kırk dakikalık bilimkurgu, polisiye dizileri yayımlayabilirim ama izlenir mi, orası şüpheli."

Babam yine burun kıvırdı. Yengem de Aşkın Sürgünü dizisinin özetini bir saat izlemeye devam edeceği için canı sıkılarak çorbasını içmeye devam etti.

"Derbi günleri eminim ki izlenme oranları uçuyordur," dedi dayım manidar bir sesle.

Allah'ım. Başlıyoruz.

"Evet, genelde."

"Bazılarının sonu belli ama yine de izliyoruz işte."

Sinan'ın yutkunduğunu duydum. Babam inadına güldü. "Çırpınışlarını görmek eğlenceli oluyor Ayhan, kabul et."

"O çırpınışlar, her şeyi bir çırpıda silebilme potansiyeline sahip." Sinan'ın sesi buz gibi, son derece gergin ve tahammülsüz. Babamın ve dayımın kaşları aynı anda havaya kalktı. Birbirlerine, *ne ayak bu?* dercesine baktıktan sonra Sinan'a döndüler.

Babam bileğini kendi ekseninde çevirip çenesinin altına koyarken gözlerini kıstı. "Sanırım tam burada ayağa kalkıp ortalığı birbirine katman gerekiyordu."

"Ben bir program sunuyorum. Saygı çerçevesinde her şeyi konuşabilir, tartışabilirim." Dişlerinin arasından güç bela çıkan kelimelerin acizliği içimi burktu.

"O yüzden mi hep kafa atıyorsun?" diye soran Semih oldu.

Ansızın dudaklarımdan, "Semih!" ismi döküldü. Sesimin sertliğine ben bile şaşırdım. Göz göze geldiğimizde masanın üstünden uzanıp ağzına bir tane vurmamak için ellerimi kucağıma koydum. Onun tavırlarına alışkındım ama... Çok kısa bir an Ata gibi olmasını istedim: Uyumlu ve sevecen.

"Kesinlikle!" dedi annem Semih'e aldırmadan. "Bunu denediğini gördük fakat karşındaki insanlar ne yazık ki senin gibi değillerdi."

Babam dudaklarını su bardağına dayadı ve gözlerini şüpheyle kıstı. "Peki... Kızımla arandaki anlaşmazlıkları nasıl çözüyorsun?"

"Baba?" Kafasındaki Sinan ürkmeme sebep oldu. Ön yargısı gözlerini kör etmiş, son derece acımasız davranıyordu. Oysaki hiç böyle bir adam olmamıştı...

"İdil'e zor kullanıp kullanmadığımı mı soruyorsunuz?" Sinan sorunun ağırlığını sindirmek istercesine ağır ağır başını salladı. "Baskım altında olmadığına inanmanız için izninizle masadan kalkıyorum. Ben yokken eminim ki doğruyu söyleyecektir."

Sinan'ın sandalyeden kalkışını annem öfkeyle takip etti. Beraber merdivenden çıktıklarını görünce derin bir nefes aldım. "Baba, yapma! Allah aşkına, yapmayın! Neden hepiniz ona karşı cephe aldınız? Amacınız tırnak ucum kadar sabrını mı sınamak mı? Gördüklerinizi, hakkında duyduklarınızı unutun! Onu sadece Sinan olarak tanımaya çalışın. Lütfen." Bardağını usulca bırakırken gözlerinde kısa bir an mahcubiyet gördüm. İleri gittiğinin farkındaydı ama geri adım atmayı kendine yediremiyordu. Kırgın bir şekilde devam ettim. "Onun ailesi bana böyle yapmadı. Zamanında bakıcı olduğum için burun kıvırmadı, kendi çevrelerinden bir kız olmadığım için beni yadırgamadı." Dayıma, Semih'e baktım. "Ama..." Doğru kelimeyi bulamıyordum. "Siz çok üstüne gittiniz! Yaşadığı hayattan, yaptıklarından ve Beşiktaş'tan vuruyorsunuz!" Soluklandım ve bakışlarımı babama çevirdim. Masada bir sessizlik olmuştu. "Ben Sinan'dan eminim. Yapabilir misin, bilmiyorum ama bir kez olsun bana inan, hissettiklerime güven."

Babam sertçe yutkundu ve benimle göz temasını kesti. O esnada annemin söylene söylene geldiğini duydum. "Çocuksunuz, yemin ederim!

Ne duymayı bekliyordun? İdil'e düzenli bir şekilde kafa attığını falan mı?"

Ayağa kalktım ve anneme yaklaştım. "Nerede?"

"Odanda." Koluma dokundu. "Hadi git."

Başımı salladım, merdivenden çıkıp odamın önüne geldim. Kapıyı yavaşça açtığımda, Sinan'ı kitaplığımın önünde gördüm. Göz ucuyla bana baktı ve hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. O kadar buruktu ki bu beni mahvetti.

"Sinan, ailem adına senden özür dilerim."

"Özür dilenecek bir şey yok, endişeleri gayet normal. Hele ki bu kişi bensem..."

"Değil! Çok ileri gittiler, sabrını sınadılar."

Sözümü kesti. "Biliyor musun?" Ellerini cebine yerleştirdi ve yatağımın önündeki cama yaklaştı. "Daha önce hiç kimsenin hakkımda ne düşündüğünü umursayıp merak etmemiştim. Seninle bir ilki daha yaşıyorum."

Hem mutlu hem de biraz suçlu hissettim kendimi. Cevabını tahmin etsem de, "Bu... Seni rahatsız ediyor mu?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi.

"Evet..." dedi dürüst bir şekilde. Onun yerinde bir başkası olsa kendini sevdirmek ve kabul ettirmek için yaşam tarzından düşüncelerine kadar birçok konuda ödün verebilirdi ama Sinan olmadığı bir kişiye bürünmezdi, bunu hayal bile edemiyordum. Kamera önünde, 'Çarşı alayına karşı' ise babamın yanında da şüphesiz ki aynı düşünce içinde olurdu.

"Yani?" Güldüm. "Onay çıkmazsa beni zorla kaçırıyor musun?"

"Arada bir düşünmüyorum desem yalan olur ama bir süre sonra duruyor ve..." Bana doğru yaklaştı. "Kendime her şeyin en iyisine, en güzeline layık olduğunu hatırlatıyorum. Tıpkı şu an olduğu gibi," dedi içime ılık ılık akan o sesiyle. Hayatınızda ailenizden, arkadaşlarınızdan sonra sizin iyiliğinizi ve mutluluğunuzu düşünen birisinin varlığı o kadar güzel bir histi ki vücudumdaki damarlarda akan kanın yerini minik kalpçikler almıştı âdeta. "Babanın ve dayının sınavından geçtiğimin farkındayım. Bana karşı söyleyebilecekleri her şeyi söylediler ve tepkimi ölçtüler."

"Çok ağır konuştular, biliyorum. Ben... Sabrettiğin için teşekkür ederim."

"Ellerinde koz kalmadı."

Sinan, maçı Beşiktaş gibi son anda lehine çevirdiğinin farkındaydı ve daha ana yemek yenmemişti. *Allah'ım, hâlâ yardımına ihtiyacım var.*

"Evet," dedim yavaşça. Odamın kapısını açtı ve belimdeki eliyle beni koridora yönlendirirken birlikte sessizce merdivenleri indik.

Sessiz masaya oturduğumuzda az önceki gerginlikten eser kalmadığını fark ettim. Babam, dayım ve Semih yaptığım konuşmadan etkilenmiş olacaklar ki artık Sinan'a kinayeli gözlerle bakmıyorlardı. Havadan sudan konuşulan sohbet bittikten sonra çok geçmeden babam konuştu: "Planınız ne?"

Ben konudan uzak kaldığımı düşünerek planın ne olduğu hakkında tahmin yürütmeye çalışırken Sinan konuştu: "Eğer sizin için de uygunsa ailem bu hafta sonu gelir; tanışma, kız isteme, söz ve nişanı bir arada yaparız."

Ağzım açık bir şekilde tek başına evlenecekmiş gibi davranan Sinan'a baktım. Dokuz aylık değil diye tez canlı oluşunu normal karşılamaya çalışıyordum ama... Bu ne demekti?

Babam anneme baktı. "Yangın mı var?"

Annemin gözleri salonda gezindi. "Ne? Hayır, ne yangını?"

"Sinan yangından mal kaçırıyormuş gibi davranıyor da." Babamın iğneleyici esprisi herkesi gergin bir şekilde gülümsetirken Sinan'ı huzursuz etmişti. Ortam yine gerildi. "Bu acelenin sebebi ne?" *Baba, o dokuz aylık değil.*

Sinan'ın huyu olmasa bile karşısında babam var diye kem küm edeceğini düşünerek kendimi rahatlatırken... Dayımın telefonu çaldı.

"Dört sene üst üste şampiyon olduk,
Avrupa'nın kralı olduk,
Gerçekleri tarih yazar
Tarihi de Galatasaray!"

Sinan, dayımın ceketinin cebindeki telefon ışığına ters ters bakarken nefesiyle yanaklarını şişirdi ve bıkkın bir ifadeyle tabağına döndü. "Pardon." Dayım sallana sallana telefonu çıkardı ve ekrana baktı. "Aciliyeti yok. Neyse." Telefonu meşgule attı ve tekrar cebine koyup hiçbir şey olmamış gibi tabağına döndü.

Yengem güldü. "Sinan, senin telefonun zil sesini ne zaman duyacağız?"

"Kimse arayıp rahatsız etmesin diye sessize almıştım ama bir gün illaki duyarsınız. Mesela lig bitince..."

Elimi ağzıma götürüp, *ooo!* nidasıyla atışmayı alevlendirmemek için kendimi zor tutarken bardağıma uzandım ve suyumu içtim. Dayım yavaş yavaş lokmasını çiğnerken göz ucuyla Sinan'a baktı. "Siz mi şampiyon olacaksınız?"

Sinan sırıttı. "Sizin olma ihtimaliniz varsa..."

Babam atladı. "Bunların şampiyon olma ihtimali mi var?" Annem ve yengeme baktığımda gözlerinin çok uzaklarda olduğunu fark ettim. Bu, 'Alıştık ya!' tarzında bir tepkiydi. "Ne çabuk unuttun yenildiğin günleri!"

Babam sandalyesinden doğruldu. "Söyle, Sinan!" dedi hiddetle. "Söyle 6-0'ı!"

Sinan önce babama, sonra dayıma baktı. Dudaklarını yavaşça ıslattı ve düşünceli bir ifadeyle konuştu: "Evet, 2002-2003 sezonu."

Dayım kıpkırmızı olmuştu. "7-0'ı da söyle, Sinan!"

"Söyleme!" İstemeyerek de olsa babam ve dayımı birbirine düşüren Sinan'ın tarafsız gibi gözükmesi de ayrı bir komediydi. Üstelik her an, *Çarşı alayına karşı,* deyip boş bulduğu bir yere kafa atarak bulunduğu ortamı terk etme potansiyeline sahipken!

"Ay yeter!" Annemin çığlığına rağmen Yüzüncü Yıl Marşı'nı mırıldanmaya başlayan Semih'in sesini duyan Sinan'ın dişleri gıcırdadı. "Allah aşkına, bugün yapmayın bari!"

Dayımla babamın birbirine ters ters bakarak başlattığı bir sessizlik oluştu. Böyle bir anda konuşmak çok riskliydi. "Tartışmadan önce acelemin sebebini sormuştunuz." Sessizliği bozan Sinan'ın cesaretine bir kez daha hayran kaldım. Birkaç saniye durdu ve tek seferde "Seviyorum," dedi. Babamın tansiyon aletini almak için yerimden doğrulmaya niyetlenirken Sinan'ın ağzından ilk defa 'seviyorum' kelimesinin çıkmasının şaşkınlığını yaşıyordum.

Dayım öfkeyle annemin müdahalesi yüzünden 7-0'lık galibiyeti onaylayamayan Sinan'a baktı. Babam o bakışı gördü ve sesli bir şekilde gülerek dayımın dikkatini üstüne çekti. Gözleri intikamla kısılmıştı. "Haftaya bekliyoruz."

Annem ve yengem cephesinde yeni bir telaş başlarken dayım ve Semih aynı anda mağlubiyet yorgunluğuyla sandalyesine yaslandı. Babam, dayımı alt etmenin keyfiyle tabağına dönerken Sinan'la göz göze geldik. Bardağına uzanırken dudaklarında gizemli bir gülümseme belirdi. Suyundan bir yudum almadan önce ne yaptığını bilen bir adam edasıyla göz kırptı.

O an anladım.

Sinan, babam ve dayımı pek de istemeyerek birbirine düşürmemişti.

10. Bölüm

Arabanın ön camına çarpıp hızla eriyen kar tanelerini izlerken otoyolun biraz ilerisinde başlayan aydınlatmaların oluşturacağı ışık hüzmesiyle Sinan'ı daha net görebileceğim için iyice koltuğa gömüldüm. Göz ucuyla ona baktığımda, bir eliyle direksiyonu tuttuğunu diğer kolunu da kapıya doğru dayadığını gördüm. Yola hipnoz olmuş gibiydi ve fazlasıyla ciddi duruyordu. Birkaç dakika sonra kapıya doğru yasladığı kolunu kaldırdı ve saçlarını karıştırdıktan sonra parmaklarını şakaklarına bastırdı.

Seyirlikti.

Boynunu yavaşça benden tarafa esnettiğinde ona baktığımı fark etti ve kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

"Hâlâ şaşkınım. Aklıma geldikçe de ilk defa duymuş gibi şaşırmaya devam edeceğim."

Sinan yemekten yaklaşık bir saat sonra kalkmak için müsaade istediğinde konu bir şekilde benim ne zaman İstanbul'a döneceğime geldi. "Yarın," cevabımın üzerine Sinan pervasızca babama bakmış ve aynen şu cümleleri sarf etmişti: "Bu gece ve yarın şiddetli kar yağışı bekleniyor. Yani trafik yoğun, yollar her zamankinden daha tehlikeli olacak. Siz de, ben de İdil'in meşakkatli bir yolculuk çekmesini istemeyiz. Bu sebeple izin verirseniz İdil'in benimle dönmesini istiyorum."

Dayım, teklifi sunan Sinan olduğu için, "Erken çıkar, bir şey olmaz," diyerek homurdanmaya başlarken babam kısa bir an duraksamıştı. O esnada kafasında binbir türlü felaket senaryosu yazmış olacak ki çok geçmeden onay vermişti. Semih içten içe delirmiş, annem ve yengemin gözleri de serap görmüş gibi heyecanla parlamıştı. Sinan ukala bir şekilde gülümsedi ve omuz silkti. "Ben sadece avantajlarını söyledim. O da her baba gibi evladı için en iyisini seçti."

Gerçekten de tam olarak öyle yapmıştı. Avantaj çoktu. Mesela yarın beraber katılmamız gereken bir davet vardı ve ben hazırlanmalıydım. "Tebrik ederim, kazandın. Bugünün galibi sensin."

"Zordu ama güzel bir galibiyet oldu." Kendi cüssesiyle yarışan egosuna karşın, tarafımdaki cama dönerken arabanın saatine baktım. Gece yarısına geliyordu. "Ne zaman İstanbul'da oluruz?"

İki koltuğun arasındaki boşlukta bulunan telefonuna uzanırken arabayı gözle görülür bir şekilde yavaşlattı. "Bir bakalım," diye mırıldandı ve kısa bir an keyifsiz bir şekilde yüzünü ekşitti.

"İyi misin?" Yemekten önce de yorgun olduğunu fark etmiştim ama şu an kendini iyice dağıtmıştı. Kilidi açtığında karanlık arabada yüzüne vuran güçlü ekran ışığı yüzünden gözlerini kıstı ve telefonu hışımla kendinden uzaklaştırdı.

"Başım ağrıyor."

Sebebinin stres ve gerginlik olduğuna o kadar emindim ki istemsizce babamla dayıma tekrar sinirlenmiştim. Yine de düşüncelerimin verdiği öfkeye rağmen yumuşak bir sesle konuştum. "İstersen sen biraz dinlen, ben kullanayım."

"İdare edebilirim." Birkaç dakika boyunca hem uygulamaya bakıp hem de arabayı kullandıktan sonra ekranı kilitleyip telefonu tekrar yerine koydu. "Aynı şekilde yollar da..."

Baş ağrısı ve trafik ikilisini teğet geçtiğimiz için ister istemez rahat bir nefes aldım. "Tamam, o zaman... Ben de Şahsenem'i arayayım da uyuyakalmasına karşın anahtarı kapıdan çıkarmasını söyleyeyim." Çantamı açıp telefonumu çıkardım ve arama günlüğüne girdim. Şahsenem'in numarasına dokunduktan sonra telefonu kulağıma dayadım. Birkaç defa çaldıktan sonra açıldı. "İdo'm?"

"Şahsenem? Uyuyor muydun?"

"Saat on iki, yaşlanıyorsun galiba. Bundan bir yıl önce, sen, ben ve Belgin geceleri..."

Öksürdüm. "Anladım, uyumuyormuşsun."

"Anladım, Sinan Tümer yanında. Yemek nasıl geçti diye soracağım ama sen şimdi cevap da veremezsin. Of çok merak ediyorum! Necmi amca, senin bilmem kaç defa tarihten kaldığını Sinan Bey'e söyledi mi?"

Bir arbede yaşandı ve telefon el değiştirdi. "Nasıl geçti, anlat hemen!" diye yalvaran bu sefer Belgin'di.

"Siz beraber misiniz?" dedim.

"Şahsenem'le çok uzaklarda, romantik bir gece geçiriyoruz."

Yüreğim panikle hızlı bir şekilde atmaya başladı. "Neredesiniz, Belgin?"

Birkaç saniye sustuktan sonra kocaman bir kahkaha attı. "Bolu'dayız!"

"Ne Bolu'su?" diye çıkıştım.

"Akşam, Talat amca Şahso'yu aradı. Yakın bir arkadaşı spa oteli açmış ve ailecek davet etmiş ama Talat amcalar müsait değilmiş. Gitmesi için Şahso'ya rica edince ben de durur muyum, hemen kendimi arada kaynattım. Babam eğitimde, annem de onun peşine takıldı. Zaten sen de yoktun."

"Ben şu an İstanbul'a dönüyorum, Belgin. Neyse. Önemli değil, anahtarım var."

Belgin'in sesi ahizeden uzaklaştı. "Hı, dönüyormuş. Anahtarı..."

Şahsenem isyan edercesine inleyerek sözünü kesmişti o esnada. "Anahtarını konsolda unutmuştu!"

"Ne?" O kadar çok ilgi çekici tepkiler vermiştim ki Sinan'ın dayanamayıp göz ucuyla bana baktığını gördüm. "Yok, unutmamışımdır!" Omzumu biraz kaldırıp başımı hafifçe yana eğdim ve telefonu sabitleyip çantamı karıştırmaya başladım. Kaç dakika geçti, bilmiyordum ama anahtarımın şıngırdama sesini duyamadım.

"Evet, gördüm İdil, eminim! Telaşla hazırlanırken unutmuşsun işte," diye konuşan Şahsenem'di. "Yarın döneceksin diye umursamadım ben de, ne bileyim?"

"Siz ne zaman döneceksiniz?"

"Yarın sabah çıkacağız."

"Yarın sabah..."

"İnsan bir haber verirdi. Ne yapacaksın şimdi?"

"Haber vermesi gereken ben miyim sence? Bolu'da olan sizsiniz!"

"Sen de Bursa'daydın!"

"Şahso!"

"Çilingir çağırabilirsin," dedi uysal bir sesle.

"İstanbul ne durumda, haberin var mı senin? Yolun ortasında iki metre boyunda kar canavarı çıksa şaşırmam, sen bana çilingir sayıklıyorsun!"

Telefonun ucunda kısa bir sessizlik olunca Sinan'a baktım. Gözleri yolda, konuşmamla ilgilenmiyormuş gibi gözükürken birden gülmeye başladı. "Telefonu kapatır mısın?" dedi.

Şahsenem titrek bir nefes almıştı. "Elinde silah mı var?"

Belgin, Şahsenem'in cümlesiyle bağırarak galeyana gelirken Sinan'a bakmaya devam ettim. Telefonu, "Haberleşiriz," diyerek kapattım ve çantama koydum. "Şahsenem'le Belgin Bolu'da ve anahtarım yok..."

"Yaa... Çok üzüldüm," dedi, ses tonundaki eğlenen tınıyı hissetmemek mümkün değildi.

Sileceklerin hızla camı kaplayan karı temizlemesine odaklanarak konuştum. *Sana geleyim* diyemiyordum, o da *bana gel* demiyordu. Resmen karşısında acı içinde kıvranmamı izliyor, benimle oynuyordu! "Ben..."

"Evet, sen?"

Dilimi yanağımın içine bastırdım ve Sinan'a baktım. "Pelin Hanımlarda kalabilirim." Evdeler mi, uyanıklar mı, bilmiyorum ama gecenin yarısı zillerine basıp *'Sürpriz!' diyecek* kadar çaresizdim.

"Güzel fikir ama seni Florya'ya götürecek takatim yok." Omuz silkti. "Sokakta yatacaksın mecburen."

"Nee?" dedim ağlamaklı bir sesle.

Sinan dayanamadı ve ağız dolusu bir kahkaha atarak yanağımdan makas aldı. "Şaka yapıyorum. Seni sokakta bırakır mıyım ben? Benimle kalacaksın tabii ki de."

Kalbim canımı acıtacak şekilde atmaya başlarken kendimi bir yarışma programının en kritik anında hissettim. Sinan'la birlikte kalmak... Teorik olarak bu eylemi iyi kötü aylarca sürdürmüştük ama yalnız değildik ve hep bir olay olmuştu.

Şimdiyse... Yalnız olacaktık ve bir şey olma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Güçlü bir soluk aldım. Bakışlarımı tekrar ön camı kaplayan karı hızla temizleyen sileceklere çevirdim ve usulca, "Tamam," dedim. Ben cevabımı verdikten birkaç dakika sonra araba yavaşladı, silecekler yukarıdan aşağı indi ve bir daha çalışmadı. Görüş alanım netleşince sağ ve sol tarafımdaki yüksek gri duvarları gördüm. Kapalı bir otoparkın girişine iniyorduk. Daha yolumuz olduğunu düşünüyordum ama çoktan varmıştık. "Çok kötüsün, Sinan! Alacağın olsun, *Kibritçi Kız* gibi dışarıda ölüp gideceğim diye aklım çıktı burada."

Güvenlik kulübesinin içindeki görevli bariyeri kaldırdıktan sonra başıyla hafifçe selam verirken Sinan şaşkın şaşkın bana baktı. "Daha neler, sen de..." dedi ve arabayı park etti. Kemerini çözüp kapısını açarken arkasından ben de indim ve sıra sıra dizilen lüks araçlara kısa bir bakış attım.

Sinan arka koltuktan kabanını aldı ve üstüne giydikten sonra çantamı da alıp kapıyı kapattı. Üniversite yıllarında, valiz çekelemekten ve çanta taşımaktan bıkmış biri olarak beni nasıl mutlu ettiğinden habersiz elimi tuttu ve asansöre ilerledik. Bir tarafı camla kaplı olan asansör yavaşça yükselirken binanın lobisini gördüm ve istemsizce cam tarafa yaklaştım. Devasa büyüklükteki sarkıt avizeler, avangart tarzdaki koltuklar fazlasıyla şık ve asil duruyordu. Saat geç olmasına rağmen üniformalı

çalışanlar sağa sola koşuşturuyor, valeler döner kapıdan hızla içeri girip çıkıyordu.

Asansör yükseldikçe daha fazla inceleme yapamayacağımı anladım ve sırtımı çelik duvara yaslayıp kat ibresini izlemeye başladım. Çok geçmeden asansör yolculuğumuz bitti ve kapı yavaşça açıldı. Dairenin önüne geldiğimizde yüreğimde garip bir heyecanla kapının açılmasını beklerken kendimi sakinleştirmek adına gece olduğu için loş ışıklarla aydınlatılan uzun koridora baktım. "Geç bakalım."

Sinan'ın sesiyle irkildim ve açılan kapıya baktım. Tereddütle karanlığa birkaç adım attıktan sonra kapı arkamdan kapandı ve içerisi aydınlandı. Ağır bir dekorasyon beklerken aksine her şeyin fazlasıyla modern ve endüstriyel tarzda olduğunu fark ettim. Açık tonlar istemsizce rahatlamama sebep olurken Sinan'a döndüm. Çantayı bıraktı ve üstündeki kaşe kabanı neredeyse fırlattı.

"Başın hâlâ kötü mü?"

Keyifsizce etrafa baktı ve bıkkın bir ifadeyle başını salladı. Bu da benim harekete geçmem için yeterliydi. "Şimdi ne yapıyoruz, biliyor musun?" Çantamı kenara bıraktım ve kabanımı çıkarmaya girişttim. "Sen uzanıyorsun, ben de sana bir bitki çayı yapıyorum. Gerginsin, iyi geleceğine eminim. Çayı içtikten sonra da..."

"Gergin falan değilim." Yüzünü ekşitti. "Ayrıca bitki çayı sevmem."

"Yararlı ya, sevmezsin," dedim bir anne edasıyla. "Ben mutfağa gidiyorum, sen de yat, otur, dinlen. Ne bileyim, bir şeyler yap işte."

Onu arkamda bırakıp Amerikan mutfağa girdim. Hiç kullanılmamış gibi temiz olan gri tezgâha istemsizce dokunduktan sonra çekmeceleri ve dolapları karıştırdım ama uzun araştırmalarım sonucunda hiçbir şey bulamadım. Belimi elimle destekleyerek doğruldum ve salona döndüm. Sinan olduğu yerde bir milim kıpırdamamıştı ve üstüne üstlük bu sefer sırıtıyordu. "Evde bitki çayı yok ki..."

Gözlerimi sinirle kapatıp derin bir nefes aldım. "Neden aramama engel olmadın o zaman?"

"Çünkü evimde gezinmen şimdiden hoşuma gitti. Biraz..." dedi ve solumda kalan dolapları gösterdi. "Şuralara da baksana. Belki boş anıma gelmiştir ve bitki çayı almışımdır."

"Sinan ya!"

Başını hafifçe salladı. "Hımm?"

Güzel takılmalarına kanıp konuyu dağıtmasına izin vermedim. Nedense içimde anlam veremediğim yoğun bir şefkat duygusu vardı ve bunu göstermek istiyordum. "O zaman çayı içilmiş sayıyorum ve diğer basamağa geçiyorum, masaj."

Kısa bir an duraksadı. "Bu iyi gelebilir."

Parmaklarımı kımıldattım. "Sihirlidir. Babamın migreni var, sayesinde profesyonelleştim. Gel..." Elini tutup peşimden salona sürükledim ve ayakkabılarımı çıkardıktan sonra koltuğa oturdum. Rahat bir pozisyonda olduğum için istemsizce gözlerimi yummuştum. "Hadi, uzan."

"Yorgun gözüküyorsun, boş ver. İlaç alayım, geçer zaten."

Az önceki mimiklerimi yanlış anladığını fark ettim. "Değilim... Önce doğal yöntemleri deneyelim, işe yaramazsa ben ilaç getireceğim söz," diye direttim. Reddetmemesi umuduyla omuzlarımı indirdim ve hüzünlü bir bakış attım. "Lütfen." O an Küçük Emrah'a benzediğime o kadar emindim ki.

Israrıma kayıtsız kalamadı. Bana yaklaşırken L şeklindeki koltuğun arkasındaki boşluğu doldurdum ve ona yer açtım. Küçük Emrah'a hiç kimse kıyamazdı. "Başını şöyle koyabilirsin," dedim ve oturuş şeklimden dolayı oluşan boşluğu gösterdim. Beni onaylarken rahat olmak için gömleğinin kollarını katladı ve önündeki bir düğmeyi açtı.

Allah'ım, dövme orada ve hiç gitmeyecek! Parmaklarımı kımıldatırken dikkatimi dağıtmak için camdan hâlâ şiddetli bir şekilde yağan kara baktım. O esnada, Sinan'ın başı usulca kucağıma yerleşti. Derin bir nefes aldım ve güzel yüzüne baktım. Dikkatli bir şekilde beni izlediğini görünce içimde uzun zamandır bastırdığım şair konuştu. Ten gözüyle herkes sevebilirdi ama ben ona gönlümün gözüyle bakmıştım ve... Dünya gözüyle âşık olmuştum.

Parmaklarımla usulca şakaklarına baskı uygularken son derece yavaştım. Yüzünden gelip geçecek en ufak bir tepkiyi kaçırmamak için gözlerimi bile kırpmıyor, rahatsız etmemek için küçük nefesler alıyordum. Sükûnet içinde kaç dakika geçti, bilmiyordum. Yüzünü ezberleme yolundayken yumuşak bir sesle, "Nasıl, iyi geliyor mu?" diye sordum merakla.

"Çok... İyi. Buna alışabilirim."

"Normalde parayla yapıyordum ama sen bir istisna olabilirsin," dediğimde gözlerini açtı. Şaşkın şaşkın bakarken ağız dolusu bir kahkaha atmıştım. "Ne ya? Başı ağrımayan bile sırf güzel yaptığım için istiyordu, ben de ticaretine başladım. Çocukluğumdan beri annemden tut yengeme kadar herkese ücret karşılığında yaparım. Biliyorum, çok fenayım."

"Hem de ne fena..." Umursamaz bir tavırla omuz silktim ve şakaklarındaki parmaklarımı alnına doğru yönelttiğim an bileklerimi tuttu. Aniden doğrulup şaşırtmakla kalmadı, bir hamleyle beni koltuğa ittirerek çığlık atmama sebep oldu. "Hem de ne fena..." dedi bir kez daha sessizce.

Tuttuğu bileklerimi ondan kurtaramayınca ellerimi göğsüne bastırmak zorunda kaldım ve kartal dövmesinin kararısını örttüğümü fark ettim. Anında nefes alıp verişlerim hızlandı, midem heyecanla buruldu. "Başının ağrısı geçti sanırım?" dedim telaşla. Cihangir Bey gelemez, hırsız giremez ve Belgin ile Şahsenem eve dalamaz! Şu an bütün kurtuluş yollarım tıkanmış durumda ve benim strafor duvarın bir darbelik canı var!

"Sihirli parmakların çok iyi geldi. Biraz hafifledi."

"Ah..." Göğsündeki elimi çektim ve şakağıma bastırdım. "Şimdi de benimkine ağrı girdi. Tam şuraya." Yüzümü ekşittim. "Nasıl bir baş ağrısı ama nasıl! Benimki de sabaha kadar geçmez şimdi."

"İdil Hanım," dedi keyifle. "Erken başladınız bahanelere..."

Alnımdaki parmaklarımı utançla dudaklarıma bastırdım. "Sinan!" diye feryat etmeme rağmen pişkin pişkin gülmeye devam etti. "Aşk olsun!"

Elimi dudaklarımdan çekti ve küçük bir öpücük kondurdu. "Olsun," deyip doğruldu ve beraberinde beni de kaldırdı.

"Bence sen hemen yat," dedim üstümü düzeltirken. "Sonra maazallah baş ağrın bir daha başlarsa görürsün!"

"Tamam, hadi yatalım." Salonun karşısındaki uzun camların solunda bir merdiven, sağında da koridor olduğunu gördüm. Sinan merdivenleri çıkarken ona yetişmeyi başardım ve karşı karşıya geldiğim görüntüyle ağzım açılabildiği kadar açıldı. Odada yalnızca yatak, bir berjer, kitaplık ve konsol vardı. Bir de giyinme odası. Şaşkınlığımın sebebi, yatağın karşısındaki duvarın büyük bir Beşiktaş armasıyla kaplı olmasıydı. Birkaç dakika konuşamadım. Konuşmak istedim, buna gücüm vardı ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Gergin bir şekilde atkuyruğuma dokundum ve Sinan'a baktım. Beni şoke ettiğinden habersiz, giyinme odasında bir şeyler yapıyordu.

"Bunu ne zaman yaptırdın?"

Raylı dolabın diğer ucuna siyah beyaz tonlarının hâkim olduğunu gördüm. Bu Ata'nın bahsettiği forma koleksiyonu olmalıydı. Sinan'ın bana baktığını fark edince başımla duvardaki armayı gösterdim. "Arma, benim olan her evin duvarında vardır."

Tamam, Beşiktaş'ı kabul etmiştim ama Beşiktaş beni pek de kabul etmiş gibi gözükmüyordu! Kollarımı birbirine bağladım ve armaya ters ters bakarak giyinme odasına yaklaştım. "Onlar..." İşaret parmağımı ileri uzatarak formaları gösterdim. "Forma koleksiyonun mu?"

Başını usulca salladı. "Evet." Bir adım geri çekilmişti. "İstersen... Bakabilirsin."

İçimde oyun havaları çalarken sakin bir şekilde dolaba yaklaştım ve formalara dokunmadan önce Sinan'a baktım. Bu önemli bir andı. Garip de olsa bir sınırı vardı ve aşmak üzereydim. "Ali Gültekin'in forması," dedi bana yaklaşırken. Formayı tuttuğum elimin üstüne elini koydu ve askıdan çıkardı. Bakışlarım numaranın arkasındaki imzaya kaydı. "Çok önemli bir futbolcuydu."

"Bu?" diyerek diğerine uzandım.

"Büyük Kaptan. Vedat Okyar." Bir sonraki askıya uzanıp arkasındaki ismi okuduğumda Mithat Gündoğdu'nun forması olduğunu gördüm. "Huysuz adam... Aynı zamanda da başarılı bir futbolcuydu," diye kısa bir yorum yaptı sitem dolu sesiyle.

Gülerek diğer formaları da kısa kısa inceledim. Sinan bütün futbolcular hakkında birkaç cümlelik açıklamalar yaptı. Anlatacak çok şeyi olduğuna emindim ama benim sıkılacağımı biliyor olmalıydı ki hiçbirisinin üstünde gereğinden fazla durmadı.

"Üstümü değiştirsem iyi olacak. Kot pantolonla uyuyakaldığımı hayal bile edemiyorum: Ortadan ikiye bölünmek gibi bir şey."

Kaşları çatılmıştı. "Böyle bir travmam yok."

"Arkadaşlarla geçen bir akşamdan sonra hep beraber öğrenci evinde kalmamışsın demektir bu." Yatağın üstündeki çantamı yere indirdim ve içinden, annemin beni hatırlattığını söyleyerek aldığı ve giderayak verdiği pembe pijama takımını çıkardım. "Şu an dalga geçmen için sana müsaade ediyorum. Bir daha böyle bir fırsatın olmayacak, iyi değerlendir."

Sinan pis bir sırıtmayla bana yaklaştı ve pijamanın üstünü elimden aldı. Detayları görmek için omuzlarından tuttu. Sergiler gibi sallıyordu odanın ortasında. "Bence çok tatlı."

"Ben de beğendim, yalan yok. Gece yatarken rahat olmak benim için çok önemli. Böyle dar, beni bunaltacak kalın kumaşlı şeylere tahammül edemiyorum."

"İstersen hiç giyinmeyebilirsin, benim için sorun yok."

Ayağa kalkıp hışımla pijamanın üstünü aldım. "Çok komiksin," derken ebeveyn banyosuna yönelmiştim.

"Şaka yapmıyorum!" diye seslendi arkamdan. "Çok ciddiyim!" Kapıyı kapattığımda, gülüyordum. O kadar çok eğlenmiştim ki üstümü değiştirip yatmaya hazır bir şekilde banyodan çıktığımda bile hâlâ sırıtıyordum. "Giyinmişsin," dedi Sinan abartılı bir hüzünle.

Tişörtünü başından geçirirken yanından geçtim ama ne tarafa yatacağımı bilemedim. "Ne tarafta uyuyorsun?"

"Fark etmez. Sağ olabilir. Sen de böylece solumda olursun." Örtüyü kaldırıp yatağın içine oturduktan sonra yüzüne baktım. Şımarık bir çocuk gibi sırıtmıştı. "Her zamanki gibi."

Elimi yanımdaki boşluğun üstüne koydum ve birkaç kez vurarak onu yanıma çağırdım. O esnada içim içime sığmıyordu. Sinan'a deli gibi sarılma, öpme isteğim had safhadaydı. Bunu hissetmiş gibi usulca yanıma geldi, yastığını yatağın başlığına doğru dik duracak şekilde yerleştirdikten sonra beni kollarının arasına çekti.

Sıkı sıkı sarıldım ve beni tutan, gözümün hizasındaki bileğine doğru dayadım çenemi. Hiç konuşmadık. Uzun bir süre kelimeler kadar anlamlı sessizliği paylaştık. Nedense sonra kendi kendime gülmeye başladım. Sinan bana doğru eğilince, "Mercimek çorbasını sevdiğini bilmiyordum," dedim.

"Çok karakteristik bir çorba. Bir o kadar da kalender, hiçbir şovu yok. Nerede içersen iç, evde gibi hissettirir. Dinlemeyi bilen bir insanla konuşmaktan farksızdır mercimek çorbası içmek."

"Sevdiğin şeyleri anlatırken sanatçı kesiliyorsun resmen," diye mırıldandım şaşkın bir şekilde. "İstemsizce mercimek çorbasına karşı anlamsız duygular beslemeye başladım."

Gülerken başımın tepesine küçük bir öpücük kondurmuştu. "O zaman... Kimselere anlatmayacağım seni."

Telefonumun sesine duyarlı olan kulaklarım beni derin bir uykudan çekerken gözlerimi açtım ve üstümdeki yorganı tekmelemeye başladım. Ben hareket ettikçe yatağa sinen koku daha da yoğun bir şekilde ciğerlerime dolunca etrafıma baktım. *Ben neredeyim* sorusu, birkaç salise geçmeden kendi içimde cevap bulduktan sonra ayağa kalktım ve sağa sola çarparak merdivenden indim.

"Efendim, Pelin?"

Nefes nefese salona ulaştığımda Sinan'la göz göze geldik. Rahat bir nefes aldım ve kendimi koltuğa bıraktım. "Evet, benimle. Bir şey mi oldu?" Sinan bana yaklaşırken güne her zamanki gibi hazır ve nazırdı. Beni bir koluyla destekleyerek ayağa kaldırdı ama sol elini çekmedi, belime doladı yavaşça. "Tamam, söylerim. Görüşürüz."

"Aklım çıktı annem aradı diye."

"Dün ben haber verdim kendisine." Kısa bir nefes alırken abartılı bir memnuniyetsizlikle yüzünü buruşturmuştu. "Zaten arayan da ikinci annendi."

"Anneme ne zaman haber verdin?"

"Sen uyuduktan sonra mesaj attım. Bir daha merakta bırakma lütfen." Bileğindeki saate baktı. "İkinci annen de yaklaşık yarım saat sonra buraya bir şoför gönderip seni aldırmak ve akşamki davete hazırlamak istiyor."

"Ne?" Kızlarla hazırladığım muazzam bir kombinim vardı ama... Bu da şimdi Pelin Tümer'di yani! "Şey..."

"Şoföre *hayır* dedim. Gideceksen seni ben bırakırım. Alelacele çıkmanı istemiyorum." Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Kahvaltı için seni bekledim."

"O zaman... Günaydın," dedim tatlı tatlı.

"Evet, gün gerçekten şimdi aydı." Başımı, yanağıma uzanan eline doğru yasladım. "Ne yapalım? Özel bir istek var mı? Benim kahvaltıyla pek aram yoktur ama ayak uydurmaya çalışacağım."

"Aslında... Ben de uyandığım gibi kahvaltı yapamıyorum. Ben giyinip toparlansam, öyle hazırlasak? Vaktin var mı?"

"Sana her zaman..."

Dayanamadım ve ben öptüm bu kez. "Anlaştık."

Hızlı adımlarla merdiveni çıkarken arkamdan seslenmişti Sinan. "Eğer duş almak istersen havlular banyodaki dolapta. Yani..." Duraksadı. "Bilmiyorum ama öyle olması gerektiğini düşünüyorum." Gülerek döndüğümde *Gururlan Marşı*'nın sesiyle bakışlarım koltuktaki cekete kaydı. Sinan, ceketindeki telefonunu çıkardı ama açmadan önce bana baktı. "Evindeymiş gibi rahat ol, bunu demek istiyordum aslında."

"Öyleyim zaten."

O ukala gülüşü dudaklarındayken telefonunu açtı. Ben de daha fazla vakit kaybetmemek için hızlı bir şekilde banyoya girdim. Kısa bir araştırmanın sonunda yedek diş fırçası, havlu, duş lifi gibi gerekli şeyleri bulduktan sonra kendimi duşa attım. Fazla kalmamak için şarkı bile söylemedim, neredeyse on dakika gibi rekor bir sürenin sonunda çıkıp havluyu göğsümde tutturdum ve odaya geçtim.

Sinan'ı görmeyi o kadar beklemiyordum ki bir çığlık attım. "Aaa! Aaa!"

Sırtı dönük bir şekilde şifonyerdeki çekmeceleri karıştıran Sinan irkilerek bana dönmüştü. Suçüstü yakalanmış gibi ellerini kaldırdı. "Benim İdil, sakin ol!"

"Senin ne işin var burada?" dedim olası bir kazaya mahal vermemek için havluyu daha sıkı tutarak.

"Bir dosya lazım oldu, onu almak için geldim."

Üstümdeki şaşkınlığı atınca hissettiğim ilk şey mahcubiyet oldu. "Kusura bakma. Hem korktum hem de seni görmeyi beklemiyordum,

ondan öyle tepki verdim." Derin bir nefes alıp dışarı sık sık havluyla çıkıyormuş gibi davranmaya çalışarak çantama doğru yöneldim.

"Ben özür dilerim, seslenmem gerekirdi," dedi bana bakarken.

Ne giyeceğime karar versem de hâlâ bir şeyler arıyormuş gibi çantayı kurcalamaya devam ettim. "Banyoya girseydin, kesinlikle evet derdim buna. O kadar çok şey düşünüyorum ki dış dünyayla bağlantımı kaybediyorum."

"Aslında... Düşünmedim değil," diye mırıldandı bir sır verir gibi. Çekmeceyi kapattığını duydum. Zemindeki adım sesleri bana doğru yaklaşmıştı. Öyle ki artık çantamı karıştırıyormuş gibi yapmayı bile beceremiyordum. Sinan'ın hafifçe eğildiğini hissettim. Boylu boyunca saçlarıma dokundu ve eli, yavaşça sırtımda durdu. "Saçlarını güzelce kurut," dedi ilgili bir sesle.

"Ha... Tamam. Tabii. Saç... Kuruturum."

Doğrulup merdiveni indiğini gördüğüm anda kendimi yatağa atıp sakinleştirici almayı düşündüm ama aynı sahneyi ikinci kez yaşayabileceğimin verdiği tedirginlik, daha hızlı hareket etmeme sebep olmuştu. Saçlarımı kuruttum, dipleri nemli kalsa da aldırmadım, çıkana kadar kuruyacağını düşünüyordum. Ardından ince külotlu çorabımı ve siyah boğazlı triko elbisemi giydikten sonra aşağı indim.

Seslerin geldiği mutfağa doğru yürüdüm ve bardağın önüne sabitlenmiş telefondaki maç özetini fark ettim. "Dün oynandı da..." Sinan'a baktığımda buzdolabının içini izlediğini gördüm. "Bir bakayım dedim."

"Kendimi kahvede hissediyorum böyle."

"Çok kırıcı. Futbol evrensel bir spor. Sadece kahvelerde izlenmiyor." Sırıtarak ona yaklaştım. Beni kolunun altına aldı ve kokumu birkaç kez derin nefesler alarak içine çekti. "Açıldın mı biraz? Geçelim mi kahvaltı faslına?"

"Olur. Canım omlet istedi. Yumurta verir misin? İstersen sen de kahvaltılıkları çıkar. Hoş, kahvaltıyla aran olmadığı çok belli, şu salatalıkların suyu çekilmiş gibi gözüküyor."

"Birkaç defa Ayşe abla geldi buraya. Eksik olan bir şey olursa, ona almasını söylemiştim. Eh, en son ziyaretinin üstünden de biraz geçti."

"Anladım..." dedim sessizce. "Rümeysa? O geldi mi acaba?" diye sordum istemsizce. Sinan'ın tarağından bir tutam saç alıp büyü yaptırması olağan bir durumdu çünkü.

"Bilmem. Neden sordun?"

"Bilmem," dedim gülümserken. "Onlar ayrılmaz ikili ya, Ayşe ablanın yanında ismini duymayınca yadırgadım." Yumurtaları alıp kolunun altından çıktım. Sırtımı döndüğüm an, ağlamaklı bir ifadeyle yutkun-

muştum. Rümeysa'yı gördüğümde yapacağım ilk şey, bu belirsizliğe son vermek olacaktı. "Teşekkürler."

Pelin Hanım, bir anaokulu görevlisi gibi beni kapının önünde karşılamış ve sevgiyle kucaklamıştı. Gece boyunca yağış devam ettiği için kar kalın bir tabaka hâlinde zeminde birikmişti. Binanın girişi temizlenmiş olmasaydı yüksek ihtimalle karın içinde bata çıka yolun yarısında can verirdik.

"Senin için çok güzel şeyler seçtim," dedi Pelin Hanım. Beraber içeri girdik. İki katlı bina her zaman ilk defa giriyormuşum hissi vererek beni özel ve farklı bir insan yapar ve güzel bir kıyafet uğruna milyarlar harcatmaya iterdi. "Bu arada aç mısın? Ben kahvaltı yapmaya fırsat bulamadım da."

Kabanımı çıkartıp kadın görevlilerden birine verirken teşekkür edip başımı olumsuz anlamda salladım. "Ben yaptım ama çay içerek size eşlik edebilirim."

Pelin Hanım, kabanımı alan görevliye birkaç isteğini sıralarken beraber idari kata çıktık. Daha önceden buraya geldiğim ve tanıdık yüzler olduğu için rahattım. Selam veren herkese gülümserken Pelin Hanım'ın Haliç manzaralı odasına girdik. Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra çalışanlarından biri kendisine evdeki kahvaltısını aratmayacak tabağını getirmişti. Peşi sıra çayımı da verdikten sonra odadan çıkarak bizi baş başa bıraktı.

"Nasıldı dün akşam?"

"Babam biraz gergindi. Aynı şekilde erkek kardeşim de. Ah, dayımı da unutmamak lazım."

"O kadar normal ki..."

Acı acı güldüm. "O kadar normal değildi ki..."

Ağzına atacağı simit ile beraber öylece kalakalmıştı. "Yapma ya, çok mu kötüydü?"

"İlk başta evet. Özellikle takım konusu açıldığında bizimkileri mecburen uyarmak zorunda kaldım." Çay bardağı elimde, parmaklarımla etrafını sararken gözlerimi devirdim. "Bu da Sinan'a yaradı tabii. Babam ve dayım polemiğe girdi, babam da dayıma inat Sinan'a *haftaya gelin*, dedi."

Pelin Hanım öksürmeye başladı. "N-Ne? Haftaya mı?"

"Hiih! İyi misiniz?" Ayağa kalkıp hızlı adımlarla Pelin Hanım'ın yanına gittim. Sırtına vururken ciğerleri patlarcasına öksürüyordu. "Su! Su için..."

"Tamam, tamam. İyiyim. Susam kaçtı boğazıma. Korkma lütfen, otur."

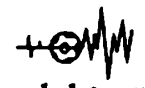
"Emin misiniz?"

"Seninle konuşurken bir şeyler yemeyeceğim konusunda mı?" dedi boğazını temizleyerek. "Eminim!" Derin bir nefes aldı. "Niye şaşırıyorsam... Sinan bu. Hep tez canlıydı. He şey çabucak olup bitsin ister. Kendini hep sonuca odaklar. İşin saçma tarafı, insanları bir şekilde ikna etmeyi de başarır."

Başımı sallarken çayımdan dertli bir yudum aldım. Bu esnada telefonum çalmaya başlamıştı. Ekrana baktığımda Şahsenem'in aradığını gördüm. "Kızlar," diye açıkladım Pelin Hanım'a.

"Konuş canım. Hatta müsaitlerse onlar da gelsin."

"Bunu asla kaçırmazlar, emin olun."

"İdil, yemin ederim ki yüzümdeki gözenekler açıldı!" dedi Belgin bir rüyadan bahsediyor gibiydi.

Şahsenem de iç çekmişti. İkisine pis pis bakışlar atıyordum. Bensiz plan yaptıkları ve bu kadar eğlendikleri için kendimi koskoca dünyada bütün insanlık tarafından dışlanmış gibi hissetmiştim. "Aylarca uyudum sanki. Kesinlikle bir dahakine beraber gitmeliyiz!"

Pelin Hanım'ın, çalışanlarıyla beraber kıyafetlerin arasında bambaşka bir dünyada olduğunu sanırken bize döndüğünü gördüm. "Düğünden önce hep beraber gideriz."

"Düğün?" diye mırıldandı Şahsenem. "Ne düğünü? Kimin?" dedi saf saf herkese bakarak.

"Siz bilmiyor musunuz? Sinan; haftaya isteme, söz, nişan gibi bir sürü şeyi aradan çıkartmak için Necmi Bey'den onay aldı."

Belgin ayağa fırladı. "Şaka mı bu?"

"Fırsat olmadı, söyleyemedim!" diye mırıldandım gözlerimi kaçırıp. "Dün de konuşamadık, bugün de böyle apar topar buraya gelince..."

"Ne diktireceğim ben ya?" Düz tabanlı çizmeleri sayesinde kayarak askılardan birine ulaştı ve hışımla abiyeleri karıştırmaya başladı. "Allah'ım, kaderimde en yakın arkadaşımın düğününde rüküş olmak da varmış!"

"Sakin ol."

Şahsenem ayağa kalkıp Belgin'i durdurmayı denedi ama Belgin, kendini sağa sola savurarak, "Bırak!" diye bağırdı. "İdil!" Hızla önüme geldi. "Evlenmiyorsunuz! Ben tuvalet diktirene kadar evlenmiyorsunuz!"

"Gözeneklerini açtırana kadar bir tuvalet diktirseydin diyeceğim ama... Sen bu saatten sonra çorap bile diktiremezsin!" Belgin'in göz be-

bekleri hüzünle titreşirken dayanamadım. "Tamam, dur, şaka yapıyorum."

"Hemen evlenmeyeceksin, değil mi?" diye soran Şahsenem'i de kolumun altına aldım ve ikisine sıkı sıkı sarıldım. "İdil, bak, evlilik iyi bir şey olsaydı kimse boşanmazdı, iyi düşün! Hem sen daha yemek yapamıyorsun!"

"Yemek yapma kursuna gidiyorum ya. Ayrıca..." İkisinin kafasını birbirine yaklaştırdım ve ortaya doğru fısıldadım: "Evleneceğim!"

Pelin Hanım melodik bir sesle, "Kızlar," diye uyardı. Üçümüz başımızı aynı anda kaldırıp ona baktık. "Ben çok güzel elbiseler hazırladım. İdil denemeye başlasın mı?"

Dizilerdeki gibi olmuyordu. Özellikle kabinin dışında sizi bir modacı bekliyorsa...

Pelin Hanım sıkıntılı bir ifadeyle sarı saçlarını el yordamıyla bir topuz yaptı ve sehpanın üstündeki kalemi araya sıkıştırdı. "Bacak boyunu kesti. Dört parmak kısaltmak zorundayım. Kısaltmazsam desen yarıda kalıyor, kesersem Sinan sinir krizi geçiriyor."

Şahsenem kaşlarını çatınca kendime aynadan baktım. Yavruağzı, detaylarını incelemek bile istemediğim bir elbisenin içindeydim ve mutlu değildim. "Rengi sanki..."

Pelin Hanım ofladı. "Evet, İdil'e hiç yakışmadı!"

"Teşekkür ederim!" dedim gergin bir gülümsemeyle.

Kısa bir sessizlik oldu ve gözler son yorumcuyu aradı. Belgin bir kenarda abiye bakıyordu. "Pelin Hanım, ben bu arkadaşa," dedi ve yanındaki kadın görevliyi gösterirken yaka kartına baktı. "Yani canım Nesrin'ime etiketi gösterdim, bana Euro fiyatı söyledi. Şimdi misal, ben altı yıl önce gelmişim diyelim! Euro da o zamanlar elli kuruş..."

"Belgin, ben sana özel tuvalet dikeceğim. Artık gelir misin?"

Belgin elini göğsüne bastırdı ve minnet dolu sözcükler mırıldanarak tavana baktı. "Geldim," dedi ve koltuğuna oturdu. "Seni hiç açmamış, İdil..."

"Pelin Hanım..." Dayanamadım ve platformun basamağına oturdum. Beni izleyen bütün görevlilerin ortasında ağlama noktasına gelmiştim. "Yavruağzı bir şey istemiyorum."

Başını salladı. "Tamam, canım."

"Lütfen artık bacak boyum ve omuz özelliklerim dile gelmesin. Sadece bir elbise işte! Siyah, beyaz veya kırmızı bir elbise..."

Şahsenem yanıma oturdu ve başımı göğsüne yasladı. "Hassas bu aralar," diyerek herkese bir açıklama yaptıktan sonra sırtımı sıvazlamaya başladı. "Hadi kalk, kendin bir şeyler seç."

"Evet." Pelin Hanım ayağa kalktı ve daha sonrasında elini bana uzattı. "Hemen seç ki bir hatası veya hoşuna gitmeyen yeri olursa düzeltebileyim. Daha sonra da kuaföre gideceksin zaten. Çok işimiz var, çok!"

"Buralar hayal kırıklığı kokmuş. Moral ekibi geldi!" Ata'nın sesiyle arkamı döndüğümde abisinin desteği olmadan yürüyen Tuana'yı görmek gözlerimin irileşmesine sebep oldu. Hayat özlemlerle doluydu fakat özlemleri düşünemeyecek kadar telaşla da geçiyordu.

"Tuana!"

Yavruağzı elbiseme rağmen eğilip kucak açtığımda durdu ve bana baktı. Kırmızı montunun ağırlığı yüzünden bir sağa bir sola sallanırken hafifçe gülümsedi. "Didil!" diye bir çığlık attı.

Ata kuru olan göz altlarına dokundu. "Ağlayacağım galiba... Yeşilçam filmlerinde birbirini yıllar sonra gören anne-kız kavuşması izliyorum sanki."

Kokusunu içime çektim, sıkı sıkı sarıldım. Gözlerim dolu dolu, "Deniz gözlüm, prensesim, canımın içi!" diye severken bana bir şeyler anlattığını duydum.

Geri çekildiğimde Ata üstüme bakarak yüzünü ekşitti. "Bu ne? Şeftali gibi olmuşsun."

Şahsenem koşa koşa Ata'ya sarıldı. "Değil mi, Atacığım? Bu arada Derin'den ne zaman ayrılıyorsun?" Ata'nın omzunu sıktı ve dişlerini birbirine bastırarak konuştu. "Herkes çok âşık, çok mutlu da!"

"Yaa sen arkadaşın evleniyor diye tribe mi girdin?"

"Hayır... Yo... Alakası yok!"

"Üzülme, Şahsenem abla," dedi Ata. Az önce onu tehdit etmesine rağmen sırtını sıvazlıyordu Şahsenem'in. "Bir süre sonra alışacaksın."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, tabii ki de. Ben mutsuzken mutlu ve âşık insanları öldürmek istiyordum. Allah kolaylık versin."

Pelin Hanım oflayarak, "Ata!" diye uyardı onu.

Ata, Tuana'yı montunun şapkasından tuttuğu gibi kucakladı ve kolunu, kendi koluymuş gibi kullanarak hepimize el salladı. "Moral ekibi kovuldu. Görüşürüz, kolay gelsin size!"

Rujumu süren kadının mimiklerini dikkatli bir şekilde izlerken gözlerim yorgunlukla kapandı ve çok kısa bir sürede olsa kendimi dinlendirdim.

"İdil, harika oldun!" Pelin Hanım'ın sesiyle gözlerimi açtığımda aynadan beni izlediğini gördüm. Bütün gün benimle ilgilenmiş, kızlarla üşenmeden Nişantaşı'ndaki kuaföre kadar gelmişti. *Çünkü canım eltim!*

Belgin mızmızlanıp, "Evlenmesen mi ya?" derken sulu gözlerinin baskısı altında kalktığımda fön makineleri ve insan seslerinin içinde derin bir soluk aldım.

Saat akşamın yedisiydi. Artık geceye hazırdım. Şahsenem, *French* manikürüme bir şey olmasın diye bileğimden tuttu ve beni kendi eksenimde döndürdü. "Maşallah sana! Hadi üstünü de giyin, bir de öyle dua okuyayım."

Başımı sallayarak bir kadın görevlinin yönlendirmesiyle giyinme odasına girip dikkatli bir şekilde elbisemi ve ayakkabılarımı giydim. Küçük, siyah portföy çantayı ve kaşmir, siyah kabanı da elime alıp odadan çıktım.

"Tamam, Sinancığım görüşürüz." Pelin Hanım gözleri üzerimdeyken telefonu kapattı. "İdil, İdil!" diye sızlandı hayranlıkla.

Yanımdaki genç kız, "Çok güzel oldunuz," diye iltifat ederken şapşal bir gülümsemeyle teşekkür ettim ve aynanın önüne geldim. Straplez, yaka kısmında küçük bir şeridi beyaz, kalanı siyah olan elbisem gerçekten çok çok güzeldi. Hollywood dalgası hâlindeki açık saçlarım ve gece makyajım da hoşuma gitmişti.

Oldun kız, İdil!

"Yalnız Sinan aşağıda," diye uyardı Pelin Hanım.

"Ne?" Ben daha kendimi aynada süzecek ve diyaloglar yazacaktım! Biraz geç gelmesi gerekiyordu!

"Evet, canım. İnsen iyi olur." Herkes beni sırayla öperken savaşa gidiyormuş gibi hissettim. "Görüşürüz!"

"Görüşürüz," diye mırıldandım ve kabanımı giydikten sonra merdivenlere yöneldim. Dış kapıyı açtığımda buz gibi havaya rağmen sırtı bana dönük şekilde arabasının önünde bekleyen Sinan'ı gördüm. Hafifçe öksürdüm ve benden tarafa döndüğü an nefesimi tuttum. Hep böyle olacak gibiydi, hiç değişmeyecekti şu kalbimin ritmi. Siyah takımının içinde öylesine muazzamdı ki gözlerimin gördüklerimle parladığına emindim. "Merhaba," dedim alçak bir sesle.

Sinan'ın gözleri kısıldı, birkaç kez derin nefesler alıp verdi. "Merhaba." Kaldırıma çıktı ve aramızda bir nefeslik mesafe kalana kadar yaklaştı bana. Ela gözleri baştan ayağa beni süzerken beklentiyle titriyordum. "Çok... Çok güzel olmuşsun."

"Gerçekten mi? Bugün çok fazla eleştiriye maruz kaldım. Ata bile giydiklerim hakkında yorum yaptı. Anlayacağın egom biraz zedelendi." Rahat bir nefes alıp gülümsedim. "Beğendiğine sevindim."

"Beğenmek ne kelime! Hatta ne düşünüyorum, biliyor musun?" Merakım, gülümsememden büyüktü. Ne söyleyeceğini kestiremiyordum, düşündüğüm her saniye beni daha da heyecanlandırıyordu. Sinan bana yaklaştı ve üşüdüğümü hissetmiş gibi kabanımın iki yakasını tutarak birleştirirken "Şu siyahla beyaz, bir sana bir de Beşiktaş'a çok yakışıyor, İdil," dedi.

Boğaza nazır olan Said Halim Paşa Yalısı'nın girişinde, mideme otuza yakın bıçak darbesi inmişti ve iki kere kalp krizi geçirmiştim. Kapımın tarafındaki vale, "Hoş geldiniz," diyerek kapımı açtı ve arabadan indim.

Göz ucuyla Sinan'a baktığımda anahtarı valeye teslim ettikten sonra yanıma gelişini izledim. "Geçelim mi?" diye sordu ılımlı bir sesle. Elimi tutmuştu o esnada.

Başımı salladım. "Geçelim." Yürüyordum ama boşluğa basıyor gibiydim. Bir şey de içmemiştim, bu neyin kafasıydı böyle?

Tamam, sakin ol, İdil. Sakin ol, kızım!

Kendimi çılgınlar gibi telkin edip dünyadan koparken flaşlar beni tekrar hayata döndürdü. Tatlı bir gülümsemeyle arbedeyi arkamızda bıraktığımızda Sinan'ın sesini duymuştum. "İyi misin? Biraz gergin gözüküyorsun." Kulağıma doğru eğildi ve iç çekti. "Attığın o içten kahkahaları şimdiden özledim."

"Yalan yok, biraz," dedim dürüstçe. "Sen de çok farklı değilsin ama. Bana o kahkahaları attıran adam yok yanımda."

"Bir kültür ve sanat vakfının davetindeyiz." Yandan bana baktığını hissettim. Döndüğümde güldüğünü gördüm, bulaşıcı bir hastalık gibiydi. "Ve bil bakalım, kimin ikisiyle zerre kadar alakası yok?"

Salona yürürken hem etrafımı incelediğim için hem de Sinan'ın desteğinden olsa gerek, daha sakindim. Nereye inip çıktığını çözemediğim merdivenler, kırmızı ve altın rengi ağırlıklı dekorasyon dikkatimin dağılmasına yardımcı oldu.

Ta ki büyük salonu görene kadar...

Sinan her zamanki gibi bulunduğu ortamda evindeymiş gibi rahat bir şekilde hareket ederken bana kal gelmişti. Adımlarım önce yavaşladı, sonra durdu. Eş zamanlı bir şekilde insan sesleri ve salondaki gürültüler azaldı. Gözler merakla kısıldı, dudak kenarından fısıldaşmalar başladı. Orkestranın yumuşak müziği artık daha net bir şekilde duyuluyordu.

Yüzük parmağımdaki taşa dokunurken artık bu hareketimin bir refleks hâline geldiğini fark ettim.

"Sinan!"

Dakika bir, gol bir! Ben Sinan olduğum için, kendisinden önce sesin geldiği tarafa döndüm ve tanıdık simayla duraksadım. Tanıyordum...

Tanıyordum ama nereden?

"Ayla? Suna Hanım?" Sinan mesafeli bir şekilde isimlerini söylediği kadınlara aynı şekilde gülümseme gönderdi. Ayla... Ayla Tatlıca. Misilleme gecesinin ana kadın karakteri! Bele uzanan kumral saçlar, güzel bir fizik, iddialı zümrüt rengi bir elbise ve soğuk bakışlar...

Suna Hanım, aksine içten bir gülümsemeyle bana bakınca Sinan konuştu: "İdil Demirel." Sesine keyifli bir tını hâkimdi. "Müstakbel eşim." Bana döndü gülümseyerek. "İdil, Suna Hanım da babamın çok yakın bir arkadaşıdır."

Suna Hanım'a elimi uzattım. "Memnun oldum, Suna Hanım," dediğimde bana aynı içtenlikle karşılık verdi. Bakışlarım istemsizce düşman tarafa kaydı. O da benden bir parçaya bakmakla meşguldü. Parmağıma ve yüzüğüme. Gıcıklık değil mi, elimi uzattım. Sıkmazsa onun ayıbı olurdu. "Ayla Hanım?"

Suna Hanım gülümsedi. "Kızım."

Ayla sertçe yutkundu ve yanaklarındaki havayı içine çekerek elimi sıktı. Hatta şöyle hafifçe yan yatırıp yüzüğe baktıktan sonra, "Hayırlı olsun," dedi.

"Teşekkür ederim."

Suna Hanım topuzundan kurtulan kısa bukleleri kulağının arkasına iterken salona baktı. "İsterseniz içeri geçelim. Her zamanki gibi yine aynı masada olduğumuza eminim."

Ayla kibirli bir gülümsemeyle bana bakarken, "Her zamanki gibi," dedi. Tamam, Haset Ayla Tatlıca, ben senin niyetini anladım. Hem de çok iyi.

Tahminler doğru tutmuş, bulunduğumuz şık yuvarlak masaya iki aileyle beraber Haset Tatlıca ailesi de oturmuştu. Her ne kadar Suna Hanım ve diğer aile bireyleri bana içten gelse de ne yazık ki Ayla sınıfta kalmıştı.

"...Sanatsız kültür, kültürsüz sanat olmaz. Bu sebeple kültürümüzle sanatımızı iç içe yaşamak, yaşatmak yegâne hedefimiz olacaktır." Platformda konuşmasını derin bir nefesle bitiren orta yaşlardaki erkek vakıf başkanı, coşkulu bir alkış eşliğinde yerine geçti.

Göz ucuyla yanımdaki Sinan'a baktım ve birisiyle iletişim hâlinde olmadığını görünce kulağına doğru eğildim. "Lavaboya gideceğim."

Önce etrafı kontrol etti, sonra da tereddütle bana baktı. "Güvenlidir herhâlde," dedim ve Haset Ayla dışında, masadaki bütün kadınlara gülümsedim. Çabuk gelmemi ve Sinan'ın kafalarını anlatmamı söylediklerinde, "Tamam," dedim ama tabii ki de bunu yapmayacaktım. Hızla sağa sola koşuşturup alkol ve yemek servisi yapan garsonlardan birini durdurdum ve lavabonun yerini öğrendim.

Zarif adımlar atarak koridora geçtim. Sakin olduğunu fark ettiğim an daha fazla *yıkılmadım, ayaktayım,* pozları veremedim. Canımı acıtan ayakkabılar yüzünden duvara tutunup ilerleyerek lavaboya girdim. İhtiyacımı giderdikten sonra ellerimi yıkayıp üstümü başımı düzelttim.

"Tamam, İdil... Hadi bakalım, gece daha yeni başlıyor!" diyerek kendime gaz verdim ve kapıyı heyecanla tek seferde açtım. Kalabalığa girene kadar topallamayı planlarken tam kadınlar tuvaletinin karşısında duran erkek ayakkabısıyla duraksadım. Gözlerim yukarı kaydığında gördüğüm kişinin bir kâbus olmasını diledim. Gerçekten bir kâbus.

"İdil?"

Kapı arkamdan kapandı ve bir adım öne çıkmak zorunda kaldım. "Ogün?"

11. Bölüm

İstanbul...

İçinde yaklaşık on altı milyon insan ve binlerce mekân barındıran, Türkiye'nin güzel şehirlerinden biri... Rakamlar konuştuğunda burada hiç tanımadığınız bir insanı aynı kaldırımda ikinci defa görme ihtimaliniz yok denecek kadar az oluyor. Fakat bendeki öyle bir şanstı ki yıllardır tanıdığım, tanımaktan bin pişman olduğum, aynı zamanda da nefret ettiğim insanı hiç karşılaşmak istemediğim bir yerde görüyordum. İstanbul o kadar da büyük değilmiş.

Çantama sıkı sıkı tutundum. "Burada ne işin var?"

Soruma alınmış gibi kaşlarını çattı ve omuzlarını kaldırdı. "Çünkü burada olması gereken kişilerden biriyim." Açık bir cevap değildi ve iyice kafamın karışmasına sebep olmuştu. Bunu fark etmiş olmalıydı ki ekledi: "Vakfın Halkla İlişkiler sorumlusuyum."

Olacak şey değil! Sen gel, binlerce vakıf varken...

Allah'ım.

"Peki, sen neden buradasın?" Dalgın bir şekilde gülümsedi. Ben konuşmaya yeltenmesem de "Dur," dedi. "Tahmin edeyim... Sinan Tümer?"

"Evet. Sana kolay gelsin." Duruşumu dikleştirip, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ondan uzaklaşmak için koridorda ilerlerken arkamdan bana yaklaşan ayak seslerini işittim. Peşimden gelmemesi için dönüp onu uyaracağım an bileğimi tuttu. "Bırak!" diye çıkıştığımda bakışları tuttuğu bileğimin altına, parmağıma kaymıştı. Gözleri irileşirken fırsattan istifade kolumu ondan kurtardım. "Anladın mı?" dedim gördüğü yüzüğü kastederek. "Bırak."

"Siz..."

"Evet, biz," dedim ve sözümü kesmemesi için aceleci bir şekilde devam ettim: "Şugü–" Bilinçaltıma yerleşen, Ogün'ü gördüğüm ilk andan beri kullanmamak için çabaladığım, Sinan'ın bulduğu takma ismin dilimden çıkmasına son anda engel oldum ve bir çırpıda lafı çevirdim. "Ogün..."

"Ne, ne?"

"Neyse ne!" dedim aksi bir tavırla. "Yüzünü, gözünü ve seni sen yapan şeyleri seviyorsan bir daha karşıma çıkma." Cevap vermesine müsaade etmedim ve bir öncekinden daha hızlı adımlarla ondan uzaklaştım. L şeklindeki koridoru döndüğümde salonun ortasında Sinan'ı ve Suna Hanım'ı gördüm. Suna Hanım'ın telaşlı yüz ifadesi, beni gördüğü an büyük bir gülümsemeye dönüştü. Bir şeyler söyledi ve sırtı bana dönük olan Sinan arkasına baktı. Aynı gülümseme onun da dudaklarındaydı ve bana dönmeden önce böyle gülmediğine dair iddiaya bile girebilirdim.

Ne yapacağımı bilemediğim birkaç saniye orada öylece dikildim ve derin bir nefes alarak onlara yaklaştım. "Sinan?"

"Ben de sana bakmaya geliyordum." Kolumdan tuttu ve beni sinesine doğru çekip çenesini saçıma doğru yasladı.

"Bir şey olmadı ya?"

Kolumu usulca okşarken, "Yanımda yoktun, daha ne olsun?" dedi.

Hehehe, bu da böyle işte, teyzesi, dercesine utangaç bir gülümsemeyle Suna Hanım'a baktığımda bizi binbir badire atlatıp kavuşan bir çiftmişiz gibi izlediğini fark ettim. Bu kadın Haset Ayla'nın annesi olamazdı, olmamalıydı!

"Suna Hanım?"

Suna Hanım'a arkasından seslenen adam bizi de selamlayınca gülümsedim. Sinan da başını hafifçe eğerek selamını aldı. Sesin sahibini tanıyan Suna Hanım, geleceğini bir baş hareketiyle bildirirken bize döndü. "Masada görüşürüz."

İstemsizce salonun merkezinde bulunan masaya baktım ve Haset Ayla'yı gördüm. Elindeki kadehten küçük küçük yudumlar alarak bizi izliyordu. Onu fark ettiğimi görünce gözlerini kaçırır sandım ama aksine, korkusuz bir şekilde başını dikleştirdi ve kadehini bitirdi. "Ne oldu, nereye bakıyorsun?"

Sinan'ın kolu altında irkilerek ona döndüm. "Hiç, dalmışım."

"Dalma." Kolumdaki eli kalktı ve yanağıma ulaştı. "Tamamen bana odaklan."

Abartılı şekilde derin bir nefes alınca güldü. "Tamam, artık sendeyim, Sinan Tümer."

"Henüz ordövrler servis edildi. Eğer açsan otururuz ve sohbet etmemiz gereken insanlarla daha sonra ilgileniriz." Çenemi hafifçe kaldırdı, cıklayınca etrafına baktı. Şu an o kadının olduğu masanın yakınından bile geçmek istemiyordum. Kaçak oynadığımın farkındaydım çünkü onun hakkında en ufak bir bilgiye sahip değildim.

"Kimleri görüyorum, kimleri!" diyen tanıdık erkek sesinin geldiği yöne baktığımda vakıf başkanını ve onun koluna giren kadının bize

doğru geldiğini gördüm. O kadar uyumlu ve güzeldiler ki yanlarından geçtikleri insanlar ister istemez gülümsüyor ve onları selamlıyordu.

Sinan o esnada dikkat çekmeyecek bir şekilde, "Eşinin adı Esma," diye fısıldayınca hafifçe başımı salladım.

"Hoş geldiniz! Sizi görmek ne güzel."

"Hoş bulduk, Arif Bey."

Esma Hanım bana gülümserken ondan önce davranıp elimi uzattım. "Esma Hanım."

Siyah gözlerini kıstı ve keyifli bir tınıyla mırıldandı. "İdilciğim, neden seni daha önceden tanıyormuş gibi hissediyorum?" dedi ve elimi sıkmakla kalmadı, bana güçlü bir şekilde sarıldı. Açık kullandığı uzun koyu tonlardaki saçlarından yayılan hoş kokuyla ister istemez gülümsedim.

"Sadece sen değil," diyerek gülen Arif Bey bana elini uzatırken cevap vermesini istercesine Sinan'a baktı. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Sinan bir şeyler onu tetiklemiş gibi belimdeki elinin baskısını biraz daha artırırken hareketiyle tezatlık oluşturan keyifli bir ses tınısıyla konuştu: "Sadece tanışmaya zemin hazırladım diyelim."

Şaka yapmayı bıraktığını belli edercesine derin bir nefes alan ve tebessüm eden Esma Hanım, "Siyah-beyaz yüzük ve evlenme haberiniz hızlı bir şekilde yayılıyor. Tebrik ederiz," dedi içten bir sesle.

Sinan'la aynı anda teşekkür edince beynimde yükselmeye başlayan Ajda Pekkan'ın *Baksana Talihe* şarkısını hafifçe öksürerek susturmayı başardım ama yüzümdeki o şapşal gülümsemeyi bir türlü silemedim.

Ayaküstü sohbet ettiğimiz Arif Bey'le Esma Hanım'a, selamlaştığımız ve ismen tanıştırıldığım birkaç çift daha eklendiğinde sohbet koyulaştı ve başka bir masaya geçtik. Neredeyse herkes birbirine bağlantılı sektörlerde olduğu için ortak bir nokta bulunması ve konuşulması fazlasıyla kolay olmuştu. Vakfın tiyatro direktörü olan Esma Hanım bir anısından bahsederken konu birden paralel bir şekilde yapımcı Onur Bey'e uzanabiliyordu ve gerçekten eğleniyordum.

Kendimi yabancı hissetmiyordum.

Tabağımdaki yumuşak eti keserken hâlâ plansız gerçekleşen masa değişimimizin sevincini yaşamakla meşguldüm. Suna Hanımlarla paylaştığımız masanın sponsorlara ayrıldığını öğrendiğimde açıkçası ayıp ettiğimizi düşünerek kısa bir süre vicdan azabı çekmiştim ama kızını hatırlayınca bu histen kolaylıkla kurtulmuştum. Sinan, yine de saygısızlık olmasın diye müsaade isteyerek Suna Hanım'a haber vermeye gittiğinde ne konuştuklarını duyamayacağımı bilsem de en azından mimiklerini

görebilmek için boş bir an kollamaya çalışmıştım ama bana hitaben edilen sohbet yüzünden bir türlü arkama dönememiştim.

"Demek o reklamın yazarı sensin, İdil?" Başımı kaldırdığımda otuzlarında olduğunu tahmin ettiğim cast ajans sahibi Deniz Bey'in bana baktığını gördüm. Eşi Cansu Hanım'ın koluna dokundu. "Bana kızıyordun artık söyleme diye, asıl suçlu orada, bak!" diyerek beni şikâyet etti.

Sohbetin nasıl başladığından bihaber olsam da beni ilgilendiren kısmını kavradığım için rahat bir nefes alırken Sinan'a baktım. Dudaklarında gururlu bir gülümseme peydahlanmıştı. Bunun sebebinin ben olduğumu düşündüğüm an, normal ritminde olan yüreğim aniden hızlandı ve canımı acıtacak şekilde atmaya başladı. "Dişlerini fırçalarken bile söylemeye çalışıyordu. Kâbus gibiydi. Reklamlar nasıl oluyor da böyle hayatımızın içine girebiliyor?"

Deniz Bey, söyleyeceği her ne ise dudaklarını birbirine bastırarak kendini engellemeye çalışsa da başarılı olamamıştı. *"Dün gece çok aradım, aradım duyamadım, kör olası operatörler, taahhüdümü yenilememişler!"*

Masadaki herkes gibi ona gülerken bakışlarım istemsizce salonda gezindi. Kendimizi kalabalıktan soyutlasak da arada bir insanlara bakmadan edemiyordum. Biraz ileride iki garsonun içki dağıttığı topluluğu incelerken Ogün'ü gördüm.

Soluğum kesildi.

O beni fark edemeyecek kadar meşgul ve fazlasıyla uzakta olsa da oradaydı işte! Orada!

"Sinan Bey?" Arkamdan gelen çekingen erkek sesiyle elimdeki çatal ve bıçak düşecek gibi titrerken son anda sıkı sıkı kavradım ve düşürmeden önce tabağıma bıraktım.

Sinan dirseğini sandalyeye dayadı ve arkasına döndü. "Evet?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama park yerinde ufak bir kaza meydana geldi. Arabanızın yanındaki araç, park edilen yerden çıkartılırken biraz sizin arabanıza..." Sertçe yutkundu ve devamını getiremedi. Sessizliği doldurmak çok kolaydı.

Sinan başını salladı. "Müsaadenizle. Baksam iyi olacak." Bana döndü. Gözleri mümkünmüş gibi iyi ve güzel olan bütün hisleri barındırıyordu sanki. "Ben gelene kadar suratını as," dedi yumuşak bir tınıyla.

Normal bir isteği olsa şaşırırdım zaten. "Niye?" dedim garip bir sesle.

Bakışları dudaklarımda bana doğru eğildi ve "Kimse hayran olmasın," dedi. Öpeceğini düşünerek heyecan ve utançla kımıldanırken son anda yörüngesini değiştirerek şakağıma bir öpücük bıraktı. O esnada aç

olmama rağmen midem garip bir hisle buruldu. Orhan Gencebay şarkıya *'Ya rabbim sen büyüksün'* diye girerken Sinan sandalyesinden kalktı. Hafifçe omuzlarını esnetip duruşunu dikleştirdi. Erkeklerin onunla gitme tekliflerini serinkanlı bir şekilde reddederek masadan uzaklaştı. Garsonla konuşarak çıkışa doğru ilerlerken bakışlarım aklıma gelen kaçma taktiğiyle portföy çantama kaydı.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra bir titreşim hissetmiş gibi çantayı açtım. Telefonu hafifçe kendime çevirdim ve aramayı meşgule atmış gibi yaparak parmağımı hafifçe sola kaydırdım. Orkestraya baktıktan sonra kararsız bir tınıyla konuştum: "Sessiz bir yerde konuşsam daha iyi olacak." Herkes anlayışla gülümseyince ayağa kalktım. "İzninizle," diyerek hızla masadan uzaklaştım.

L şeklindeki koridoru geçip lavaboya girdim ve içeriyi kontrol ettim. Boş olduğunu anlayınca diğer tuvaletleri meşgul etmemek için kenarlarına temizlik ürünlerinin yerleştirildiği, kapısında *'malzemeler'* yazan kullanıma kapalı kabine girdim. Kilitledikten sonra klozet kapağını kapatıp üstüne oturdum ve hemen Şahsenem'i aradım. İlk çalışta açıldı. "Ne olur!" diye yalvardı. "Kötü bir şey yok de!"

"Ogün ve misilleme gecesinde paylaşım yapan Ayla Tatlıca burada!"

"Şaka mı bu?" Öfkeyle inledikten sonra derin bir nefes aldı. "İdil, orayı derhâl terk ediyorsunuz! Duydun mu, Derhâl! Ben, yani entrika profesörün olmadan bu olayı çözemezsin."

"Edemeyiz... Buralar çok karışık, saçma sapan bir sürü şey ve..." Gıcırtıyla açılan kapının sesini duyduğum an telefonu Şahsenem'in yüzüne kapattım.

"Lavabodayım." Haset Ayla'nın sesini duyunca bir çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Tesadüfler zincirine bir halka daha eklendi! "Bir saniye." İnce topuklu sesleri bana doğru yaklaşırken kapılar bir bir duvara çarpmaya başladı. *Bir, iki, üç, dört, beş...* Benim olduğum yere geldiğinde kapının açık olacağını düşünerek baskı uygulamış olmalı ki açılmayınca acıyla inledi. Telefondaki kişiye, "Dur!" dedikten sonra kapıya doğru seslendi: "Kimse var mı?"

Malzemeler yazıyor, kör müsün?

Elim ağzımda soluğumu kesecek raddeye gelmişken, lavabodaki tek ses havalandırmanın uğultulu gürültüsüydü. Kaç dakika süreceğini kestiremediğim belirsizliğin içinde hafif bir hareketlilik oldu. Işıklarla parlayan fayanslardan gölgesinin kımıldandığını gördüm. Riske atmamak için çok yavaş bir şekilde ayaklarımı kaldırdım ve hareketsiz bir şekilde beklemeye devam ettim. "Neyse..." Fazla irdelemesinin mantıksız olduğunu düşündüğünü, benden uzaklaşan topuklu ayakkabısının sesle-

rinden anladım. "Burada değil. İleriden dönüp aşağıya indi herhâlde İdil'imiz!"

Aa deli! Beni takip ediyormuş!

"Kafayı yememe ramak kaldı!" dedi dişlerinin arasından. "Herkesin ama herkesin dilindeler!" Seri adımlarla içeriyi arşınlamaya başladı. "O yazılanlara inanmıyorsundur umarım. Çok fazla asparagas haber var ama bir şeyden eminim, Sinan reyting için asla böyle aptal oyunlara girişmez. Zaten reytinge ihtiyacı da yok çünkü hiç konuşmadan sadece kameraya bakarak bile birinci sıraya yerleşebilir. Hem... İki üç yıla kalmaz medya grubunun başına geçecek, yani program onun için sadece bir hobi diyebiliriz."

Derin bir soluk aldı. "Ama şu eski menajeri Angela'nın dediklerini düşünmeden edemiyorum. Kız gerçekten güzel. Bir reklam ilişkisi olabilir." Teşekkürler ve... *Ne?* Olduğum yerden kalkıp çıkmamak için kabinin duvarlarına bastırdığım ayalarımı yumruk yaptım. Angela, Angela! Londra'da sepetinde çiçek bulunan bisikletini sürerken *Another Love* şarkısını dinleyerek aşk acısını unutmaya çalışmayacağını tahmin etmeliydim!

"Eğer öyleyse bu aptal oyunu bitirmesi için her şeyi yaparım. Yeter ki Sinan sahte de olsa birisiyle yan yana olmasın." *Senin ben...* "Evet, mümkün olmadığının farkındayım." Sesi biraz kısılmıştı. "Sinan'a kim yaklaşabildi ki, öyle değil mi? İnsan denerken yoruluyor." Gözümün önünde istemsizce buruk, acı dolu bir gülümseme belirdi.

"Tamam, sonra görüşürüz. Ben de şu İdil'e bakayım. Belki görürüm, biraz konuşur ve ağzından laf alabilirim." Derin bir iç çekti, gıcırdayan kapıyı açtı ve arkasında büyük bir sessizlik bıraktı. Raftaki çamaşır suyunu içmeyi düşünen bir İdil bıraktı desem daha doğru olur.

Tuvaletten çıkar çıkmaz aynadan kendime baktım. Gözlerim yerinden çıkacak gibi büyümüş, yüzümdeki bütün hücreler sinirden gerilmişti. Kötü bir şey duyduğum o kadar belliydi ki bir görevli bile beni durdurup, 'İyi misiniz?' diye sorabilirdi. Ellerimi yıkadım ve hafifçe salladıktan sonra ferahlatması ümidiyle yanaklarıma hafifçe dokundurdum. Üstümü düzeltip çantamı zarif bir şekilde elime aldım. Gülümsememi yüzüme yerleştirip kendimi de şaşırtacak bir şekilde aniden kapıya yöneldim ve lavabodan çıktım.

Koridordan salona geçince bulunduğumuz masaya baktım ama Sinan'ın yerinin hâlâ boş olduğunu gördüm. Niye hâlâ gelmemişti ki? Bir umut, belki gözden kaçırmışımdır düşüncesiyle onu kalabalık içinde aramaya devam ederken bana doğru yaklaşan Suna Hanım'ı gördüm.

Duruşumu dikleştirdim ve çekingen bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma.

"Sinan nerede, İdil?"

Kabaca sorduğu soruyla kaşlarım çatılırken yüzümdeki gülümseme kaybolmuştu. "Valelerden biri arabasında bir hasar oluştuğunu..."

Başını salladı ve etrafına baktı. Aradığı kişiyi bulamamış olmalı ki gözleri birkaç saniye sonra panikle irileşti. "O nerede?" dedi yükselen sesiyle.

İstemsizce arkama baktım. Haset kızını arıyordu herhâlde. "Kimden bahsediyorsunuz, Suna Hanım?"

Ellerini şakaklarına bastırdı. "Şugün!" Kekeledi telaşla. "Yani Ogün! Az önce buralardaydı, onu gördüğüme eminim!"

Bağırmamak için parmaklarımla dudaklarımı şaşkınlıkla örttüm. "Siz Şugün'ü nereden tanıyorsunuz?"

Göğsü hızla inip kalkarken bana baktı ve sertçe yutkundu. "Ben... Sinan'ın psikoloğuyum."

Yaprak Dökümü'ndeki Ali Rıza Bey'in neden felç geçirdiğini şimdi daha iyi anlıyordum.

"İdil, nerede o adam? Bak, Sinan'ı zor durdurdum. Daha doğrusu durduğunu sanmıştım!" Gözümün önüne Sinan'ın çakırkeyif olup bizde kaldığı sabah çalan telefonu, ajans hakkında karar değiştirmesi ve davetteki şüpheli hareketleri geldi. Bedenime garip bir ağırlık çöktü. "Beni duyuyor musun, canım?" Suna Hanım'ın bize olan bakışlarını bir daha görsem artık garipsemezdim çünkü Sinan kendisiyle boğuşurken buna tanık olmuş hatta ona yardım etmişti. Biz, bir nevi onun başarısıydık.

"B-Ben..."

"Araba dedin, değil mi?" Elini dirseğimin altına koyarak beni yönlendirirken söyleniyordu. "Ah, Sinan, ah!"

"Ben lavaboya giderken... Onu gördü, değil mi?" diye sordum ama cevap vermedi. Yalının geniş sofasında adım atmayı bıraktım.

Cevap almadan gitmeyeceğimi anlayınca yavaşça başını salladı. "Evet. Son anda yetiştim ve onu durdurdum. Senin halledebileceğini, müdahale etmemesi gerektiğini söyledim. Sen de onun eski sevgilisini görebilir ve..."

"Kızınız gibi, değil mi?" Sözünü kestiğim cümlemle kaşları havalandı. Bir şeyler diyecek gibi oldu ama kendine engel olup dudaklarını birbirine bastırdı. Beni bu sefer cevapsız bırakacağını anladığımda ondan önce davrandım ve kapıya ilerledim. Benim için kapıyı açan görevli, "Hemen kabanınızı getirelim..." diye mırıldandı.

Gerginlikten alev atacak kadar sıcaklamıştım, sen ne diyorsun? "Teşekkürler ama gerek yok," diyerek görevliyi kibarca reddedip dışarı çıktım. Soğuk hava, diken gibi tenime batsa da sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve etrafıma baktım. Biraz ilerideki açıklıkta bulunan araçlara doğru tek başına ilerleyen bir adam gördüm. Ogün olup olmadığı konusunda tereddüde düşerken zayıf aydınlatmadan yayılan ışık hüzmelerinin altında bir silüet belirdi.

Evet, o adam Ogün'dü. Ona doğru ilerleyen de Sinan'dı. O esnada Suna Hanım gördüklerimden habersiz bir şekilde arkamdan bana seslendi: "İdil, bekle lütfen!"

Duymamış gibi davrandım ve hiç kar yağmamış gibi temizlenen yolda topuklu ayakkabılarımla koşturdum. "Sinan..." *Hayır*, demeye kalmadan her şey, her zamanki gibi bir anda oldu. Ogün benim sesime dönmek üzereyken ceketinin yakası Sinan tarafından bir seri katil soğukkanlılığıyla kavrandı. Ogün şaşkın bir şekilde ona kimin saldırdığına bakmak için gerilerken ellerini refleksle Sinan'ın kollarına doğru koydu ve onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Ama çok geçti.

Sinan, ressamın kâğıda ilk fırça darbesini indirişine benzer bir özenle kafasını Ogün'ün burnuna yakın bir yerlere gömdü. Suna Hanım'ın çığlığı, aklıma Sinan'ın canlı canlı ilk kafa atışını gördüğüm anın gelmesine sebep oldu. İkinciden sonra insanın bünyesi kesinlikle alışıyordu.

Ogün darbeyle yere düşerken Sinan oyunda kural dışı bir hareketten sorumlu tutulmamak istercesine geriledi ve ellerini hafifçe kaldırdı. "Sadece kafa attım!" diye seslendi.

Suna Hanım'ın arkamdan derin bir soluk aldığını duydum. "İşte, başa döndük," dedi ve dışarıdaki valelere seslenip yardım istedi. Sağ olsunlar, bizi çok bekletmediler ve Ogün'ün boş tehditler savurmasına müsaade etmeden ayağa kalkmasına yardımcı oldular. Dengesiz adımlar atarak yalıya ilerleyen Ogün'ün peşinden içeri gireceğim an kolum Sinan tarafından kavrandı.

"Nereye gidiyorsun?" Sinan'ın sesiyle Suna Hanım kısa bir an durakladı ve benim için kapıyı tutan görevliye, *kapatabilirsin*, dedi.

Demek savaş?

Kapı kapanır kapanmaz Sinan'a döndüm. "Gitmem gerekiyor. İçeride benim de kafa atmam gereken birisi var."

Sinan'ın kaşları şaşkın bir şekilde havaya kalktı. "Ne?" diye sordu ama gerçek bir merak hissedemedim sesinde. Sanki beklediği şey olmuş da bir de benden dinlemek istiyor gibiydi.

"Peki, beni kim tutar? Sen mi?" dedim alayla. "Sakın tutabileceğini sanma. Seni sadece buna inandırırım, sonra amacıma ulaşırım." Ben konuşurken arkama doğru bir el hareketi yapınca ona bir adım daha attım. "Bu taktiği hatırladın mı? Hoş, nasıl unutabilirsin ki? Daha yeni denedin ve fazlasıyla başarılı oldun!" Kapı açıldı ve Sinan elini uzattı. Kabanımı onda görünce saçımı başımı yolmamak için kendime engel oldum. "Şaka yapıyorsun?"

"Evde konuşalım," dedi ve görevliye döndü. "Soranlara İdil Hanım'ın rahatsızlandığını söyleyin."

Yol boyunca kendimi, Sinan'ın evinde bağırıp çağırırken süs eşyalarını kırdığımı hayal ederek rahatlattım ve bir kelime etmedim. Artık canıma tak etmişti. Sabır taşı olsa çatlamakla kalmaz un ufak olurdu ama ben hâlâ inadına tek parçaydım. Hep ona olan aşkımdandı, biliyordum. Yoksa durulacak gibi değildi. Tıpkı şu an asansörün kata çıkmasını bekleyişim gibi. Kokusu burnuma gelince içim ısınıyor, gece olanları düşündükçe içimde buzullar oluşuyordu.

Kapı aralanınca kendimi nefessiz kalmış gibi koridora attım ve hızlı adımlarla dairenin önüne geldim. Stresini Ogün'le atan Sinan arkamdan geldi, usulca kapıyı açtı ve eliyle beni içeriye buyur etti. İçeri girdiğim gibi çantamı duvara atmak istedim ama içinde telefonumun olduğunu hatırladım. O yüzden sakince konsola koydum ve ayakkabılarımı çıkardım.

Sinan o esnada aydınlatmaları açtı ve kabanını koltuğa bıraktı. Ben küpelerimi çıkardım, o ceketini. İkimiz de üstümüzdeki fazlalıkları atarken birbirimize baktık ama tek bir kelime etmedik. Derin bir nefes aldım ve çıplak ayaklarla salonun ortasına doğru ilerlerken terleyen avuç içlerimi elbisenin kumaşına bastırdım. Uzun boylu camlara vuran güçlü ışıklandırmalar sayesinde Sinan'ın koltuğa oturduğunu gördüğüm an kollarımı göğsümde bağladım ve ondan tarafa döndüm. "Ayla kim?"

Rahat bir tavırla arkasına yaslandı ve kollarını koltuğun yastıklarına dayadı. Tek kaşı havada, emin değilmiş gibi, "Suna Hanım'ın kızı?" diye mırıldandı.

"Kesinlikle güzel gidiyoruz. Senin hayatındaki konumu ne?"

Zaman kazanmak istercesine oyunbaz bir tavırla çenesini başparmağına götürüp hafifçe kaşıdı. "Çocukluk arkadaşım."

"Peki, senden biraz geçmişinizden bahsetmeni istesem?"

Gülümsedi. Dilimin sürçtüğünü düşünerek bir önceki cümlemi aklımda tekrar ederken "Çok güzelsin," dedi usulca.

Davetten beri midemde duran burulma, güçlü bir kasılmaya dönüştü. Bir ağrım varmış gibi ona çaktırmadan hafifçe karnıma baskı uyguladım ama geçmedi. Titrek bir soluk aldım ve "Bahset," diye fısıldadım.

"Tabii, İdil Hanım," dedi keyifli bir tınıyla. "Genelde bir yerlerde karşılaşır ve selamlaşırız. Bundan ibaret."

"Sanırım ikinci Angela vakası. Sana âşık olduğunu söylediğinde ona ne şart koştun? *Dillendirirsen seninle görüşmem* mi dedin?"

"Ne?" Gerçekten şaşırmış gibiydi. "Ayla bana âşık değil. Üniversitedeyken ailelerimiz böyle bir yakıştırma yapmıştı ama... İkimiz de gülüp geçmiştik."

"Önce sen güldün ve *biz mi*, diye dalga geçtin, değil mi?"

Kısa bir an gerçekten düşündü. "Yüksek ihtimalle," diye mırıldandı.

Kanım yine lav gibi damarlarımda ağır ağır akmaya başladı. Geniş salonda kendime küçük bir yönerge belirleyip turlarken devam ettim: "Angela onunla iletişime geçmiş ve ilişkimizin bir reklam ilişkisi olduğunu söylemiş."

"Ne?" dedi dehşet verici bir şekilde fısıldayarak. Gözleri anında öfke ve düşmanca nefretle koyulaştı.

"Evet, bunu halledeceğine eminim. Bir de..." Sertçe yutkundum. "Kimsenin sana yaklaşamadığı hakkında konuştu..." Birden kelimeleri toparlamakta zorlanmaya başladım ve çaresiz bir şekilde gülümsedim. "Haklı galiba," diye mırıldandım. "Hakkında bir şey öğrenmek, seni tanımak zor."

Yerinden doğruldu. "İdil," dedi yumuşak bir sesle.

Sırtımı ona döndüm ve puslu geceye baktım. "Bazen ben de sana yaklaşamıyorum. Uzak oluyorsun, zor oluyorsun..." Camdaki yansımadan ayağa kalktığını gördüm. "Suna Hanım bile daha çok şey biliyor ve ben..."

Eli, belime ulaştı ve beni usulca kendine çevirdi. "Söz konusu..." dedi, çenesi kasıldı ve etrafına baktı. "Kendim olunca iyi değilim. Beceremiyorum işte. Sana çok şey anlatmak ve söylemek istiyorum ama daha önce denemedim. Ben hiç gardımı indirmedim."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Ama şunu bil..." Elimi tuttu ve sol göğsündeki dövmenin üstüne, kalbine bastırdı. "Buraya en çok sen yakınsın ve yerin burasıyken ben sana karşı ben hep savunmasızım."

(Yazarın Ağzından)

Sinan, İdil öfkesinden delirmesine rağmen gayet sakin bir şekilde kendisine hesap sorarken de ona âşıktı. Dediklerini ve sorularını onu bir film gibi izlerken güç bela duymuş, anlamış ve mantıklı bir şekilde

cevaplamaya çalışmıştı. Gariptir ki başarılı da olmuştu. Ne zamandır böyle seviyordu, hiçbir tahmini yoktu. Beşiktaş gibi sızmıştı benliğine. Öncesi yoktu, gelecekte de sadece o vardı.

Kalbinin üstündeki eline baktı sertçe yutkunurken. Gardını indirmişti işte. Gevşek parmakları bu anın gerçek olduğuna inanmak istercesine İdil'in eline uzandı. Parmak boğumlarının her birine usulca küçük öpücükler kondururken genç kadının titrediğini fark etti. Bu, onu her zaman olduğu gibi gülümsetti ve sabırsız bir şekilde dudaklarını dudaklarına bastırdı. İdil'i kandırmaya çalışırcasına miskin miskin, nefes kesici bir ısrarcılıkla öperken onu aniden kendine doğru kuvvetli bir şekilde çekti.

İdil, çaresizce kaybetmek üzere olduğu aklına mukayyet olmaya çalıştı ama Sinan'ın dili dudaklarının arasından içeri kaydığında savaşını kaybetti. İncecik örülmüş duvarı, felaket geçirmiş gibi yerle bir olurken belli belirsiz bir iniltiyle mümkünmüş gibi Sinan'a biraz daha sokuldu. Dudaklarına istekli bir şekilde karşılık verdiğinde ellerini kendiliğinden ensesindeki kısa ve yumuşak saçlara ulaştırmıştı bile. Sinan hafifçe geri çekildi ama dudaklarını, o çok sevdiği tenden ayırmadı. Eliyle İdil'in ipeksi saçlarını kenara atıp boynunu açığa çıkardı ve öpücükleriyle boynuna doğru bir yol çizdi.

"Sinan..." İdil başını hafifçe arkaya atıp Sinan'a daha çok fırsat verirken anlamsızca çıkıştı. Kollarından kurtulmak için gönülsüz bir hamle yaptığında ona sadece sırtını döndüğü için istemsizce mutlu olmuştu. Hâlâ kollarındaydı.

Sinan, bir eliyle İdil'in sağ omzunda topladığı saçlarının açık bıraktığı ensesine dokunurken diğer elini yavaş yavaş kalçasının üzerine gezdiriyordu. "Evet?" diyebildi nihayetinde.

"Ben..." Soluk soluğa sırtını Sinan'a yasladı ve aralarında artan tutkunun gücünü hissetti.

"Sen?" Sinan'ın sesi her zamankinden daha çok afrodizyak yayarken eli usulca İdil'in elbisesinin fermuarına gitti. İdil gerçekten düşünmeye çalıştı ama hiçbir bahane bulamadı. Zaten o esnada fermuarı usulca inmeye başlamıştı. Pelin Tümer imzalı elbisesinin omuzlarına doğru düşen askıları içini titretmeye yetmişti.

"Bana dön," dedi Sinan yumuşak bir sesle. Genç kız yavaşça ona dönerken elbise çoktan Sinan Tümer'in kölesi olmaya hazır gibi yere serildi. Suç onunmuş gibi utançla gözlerini kırpıştırınca yanaklarına gölge düştü. Sinan gördüğü manzarayla sertçe yutkundu. Yaşadıkları kısa ayrılık, kesinlikle en çok İdil'in vücuduna yaramıştı. Uzun uzun izlemeye niyetli gibi iç çekerken İdil'i teşvik etmek için, "Gömleğim," dedi.

İdil, Sinan'ın gözleri dışında her yere bakarken titrek bir sesle konuştu: "Evet, güzeldi. Sana beyaz gömlek yakışıyor," diye takıldı. Hâlâ bir şeyleri şakaya vurabildiği için kendini tebrik ederken utanç ve heyecanla titreyen parmaklarının hareketlendiğini hissetti. Beynine neon harflerle *dur* komutu göndermesine rağmen, yavaşça gömleğin düğmelerini açmaya başladı. Sinan da bu sırada ustalıkla dantelli sütyenini çözmüştü. İdil nefesini tutmuş bir şekilde parmaklarını hareket ettirerek gömleği iki yana açıp Sinan'ın kaslı göğsünü ortaya çıkardı.

En çok da dövmesini. O yüzden sütyeninin çıktığını çok geç fark etmişti.

Eli dövmeye gittiğinde Sinan son raddeye geldiğini hissetti. Sabırsız ve kaba bir şekilde İdil'i kucaklayıp yatak odasına çıkarırken bir an olsun dudaklarından ayrılmadı. Onu yavaşça serin ve yumuşak yatağa bırakırken durma gücünü kendinde bulamıyor, içten içe İdil'in de bunu yapmasını istemiyordu. Gözü dönmüş ve son derece bencilce davrandığının farkındaydı ama onu istiyordu. Bütün gece elini tuttuğu, ışığıyla herkesi afallatan ve gülümseten kızla artık bir bütün olma isteğiyle dolup taşmıştı. Hem de her zamankinden daha fazla...

İdil titrek bir soluk alırken gözlerini açmaya cesaret edemedi ve her zaman olduğu gibi nasıl bu noktaya geldiklerini düşündü. Gözünü kararan sadece zaafı değildi, Sinan'ın da payı vardı bu hâlde yatakta bekliyor olmasında. Hem de çokça. Kendinden emin dokunuşları ve bakışları, onu dönüşü olmayan bir yola sürüklemeye yetiyor da artıyordu bile. "Aç gözlerini," diye yumuşakça emretti Sinan. Bu isteği bekliyormuş gibi gözlerini araladığında loş odada genç adamı net bir şekilde görebildi. Hâlâ üstünde olan gömleğiyle pantolonunu fark ettiğinde sertçe yutkundu ve kendini fazlasıyla çıplak hissetti. Bu gerçek dünyaya dönmesi için ufak bir uyarı gibiydi.

Ta ki Sinan, gözleri İdil'in gözlerindeyken gömleğinin düğmelerini açıp usulca üstünden atana kadar.

"Rakı içtiğimiz geceyi hatırlıyor musun?" dedi usulca yatağa yaklaşırken. "Bir daha bu raddeye gelmemek için bana *Sinan Bey* diye hitap etmeye karar vermiştin."

İdil sadece başını sallarken şu anki hâli yetmezmiş gibi bir de o gece olanları hatırlayıp tekrar titredi. O esnada yatağın iki yanından esnemesiyle beraber, Sinan'ın kokusu ciğerlerine doldu. Boynuna doğru üflenen ılık nefesle, ellerini güçsüz bir şekilde yumruk yapmaya çalıştı. "Bunu neden söylüyorsun?"

Sinan boynuna, oradan göğüs oluğuna doğru küçük öpücükler kondururken gülümsedi. "Yine o raddedeyiz ve ben durma gücünü ken-

dimde bulamıyorum." Sertçe yutkundu ve dudaklarını İdil'in pürüzsüz teninden ayırmadan, "Eğer sende varsa beni durdur," dedi ve İdil'in cevabını etkilemek istercesine eli usulca göğüslerinden birine kapandı. Genç kızın itiraz için açılan dudakları hızla amacını değiştirdi ve sesi duyulmasın diye tıpkı gözleri gibi kapandı. Sinan bunu anında fark etti. "Lütfen," diye uyardı usulca.

İdil kayıtsız kalamadı ve genç adamın uyarısının ne anlama geldiğini bildiği için gözlerini açıp çaresizce teninde gezinen dudaklarının parmaklarının insafsız oyununu izledi. Hissettiği her dokunuş ve baskıyla bedenine öyle güçlü bir haz yayılıyordu ki şaşırmıştı. Böylesine delice ve gözü kara bir hissin damarlarında çağlamaya başlamasıyla kesik kesik nefesler almaya başladı.

Ta ki Sinan'ın dudakları göbeğine doğru kayıp kendinden emin bir şekilde yolunu bulana kadar... İşte, tam o noktada nefesi kesildi ve bir an için kasıldı. "Sinan..." diye fısıldadığında farkında olmadan uzaklaşıp dokunuşlarını hissetmemek için çaba gösterdi ama dudakları aynı yolu izleyip biraz daha aşağı inerken bu pek mümkün değildi. *Yapma,* diyemedi, hiçbir zaman da diyememişti zaten. Söz konusu Sinan ve ona hissettirdikleri olunca bunu yadırgayıp üstünde düşünmeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Farklıydı, bambaşkaydı, özel hissettiriyordu, dünyanın en güzel kadını oluyordu. Zaten kim aksini istiyordu ki? En az onun kadar durdurulamaz olmuştu. Yine ona yenilirken biraz utanç ve heyecan içinde gözlerini sıkı sıkı yumdu. Kasılan bedenini rahatlatmaya çalıştı ve kendini tecrübeli dudaklara bıraktı.

Sinan dakikalar sonra başını kaldırdı ve ela gözleri, kendisinden uzaklaştığı anda yavaşça aralanan hülyalı açık kahvelerle buluştu. Öpülmekten berelenmiş dudakları ve yatağına dağılmış saçlarıyla o kadar güzeldi ki Sinan için dünya o andan sonra yörüngesinden çıkmıştı. Hafifçe doğruldu ve kesik nefeslere dönüşen inlemelerini duydu genç kızın. Onu rahatlatmak adına bu sefer minik öpücüklerle yukarıya doğru yönelirken kemerinin tokasına uzandı elleri. Çok hızlı ve pratik bir şekilde pantolonundan kurtulduğunda çoktan İdil'in bacaklarının arasına kaymıştı. Dikkatle genç kızın yüzünü süzdü. Biraz utanmış ama tamamen teslim olmuş bir şekilde ona baktığını görünce dudaklarına utkulu bir gülümseme yerleşti.

"İdil?" diye mırıldandı boğuk bir sesle. Ona iyice yaklaşmış hatta hafif bir baskıyla İdil'in irkilmesine sebep olmuştu.

"N-Ne?" İdil kısacık kelimede kekelerken sertçe yutkundu. Sesinin sabırsız çıkmasına kendi bile şaşırırken Sinan'ın cevap vermesini bekledi. Sabırsız bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Sinan?" diye seslendi bir kala-

balıkta unutulmuş çocuğun paniğine benzer tınıyla. Ona bir şey söylemesi için elleriyle göğsüne dokunarak dikkatini çekmeye çalıştı.

Genç adam sırıttı. "Hiç, sadece tepkini ölçmek istedim. Benim gibi sabırsız ve heyecanlı olduğunu görmek güzel," dedi ve genç kızın dudaklarına doğru kapanırken ağırlığını çok yavaşça narin vücuduna bıraktı. İdil'in almak üzere olduğu soluk, hissettiği anlık acıyla ciğerlerinde asılı kalırken gözleri çok kısa bir an kapandı.

Sinan o an, bir sır verircesine hafifçe kulağına fısıldadı: "Artık bir takımız."

12. Bölüm

Cihangir başını raporlardan kaldırdı ve bileğindeki saatine baktı. Gecenin on biriydi ve hâlâ emniyetteydi. Keyifsiz bir şekilde, "Harika," diye mırıldandı ve tekrar kâğıtlara döndü. Ama sadece birkaç dakika odaklanabildi. Sonra tekrar başını kaldırdı ve elindeki kalemi masaya bırakıp arkasına yaslandı. Ayaklarını masaya doğru uzattı ve ellerini kucağına koyup gözlerini kapattı.

Bunalmıştı. Arka arkaya yaptığı baskınlar, kamyonlarca yakalanan mallar artık canını sıkmakla kalmıyor, ruhunu daraltıyordu. Kendi kendine, "İzne mi çıksam?" diye sordu ve birkaç saniye sonra bu fikrine gülmeye başladı. Meslek hayatı boyunca izin yaptığını hatırlamıyordu. Zamansız bir mesleği vardı, her an her şey olabilirdi. Bundan kesinlikle şikâyetçi değildi ama izne çıkmaya niyetlendiği zaman suçluların uslu uslu evinde oturup çay içmesi hiç de fena olmazdı. Telefonunun zil sesi odayı doldurunca gözlerini açtı ve masadaki telefonuna doğru eğildi. Ceyhun'un aradığını görünce biraz olsun keyfi yerine gelir diye bekletmeden açtı. "Alo?"

"Ciho, müsait misin?" Adının daha kaç saçma versiyonunu duyacaktı? "Evet, emniyetteyim."

"Ne yapıyorsun?"

"Emniyetteyim."

Ceyhun kur yaparcasına güldü. "Üstünde ne var?"

Cihangir gözlerini devirirken siyah pantolonuna, bordo kazağına bakmadan edemedi. "Yorgan."

Sabırla bir nefes aldı Ceyhun. "Onun altında?"

"Bir yorgan daha."

"Ulan, Ciho," dedi küfredercesine. "Ne nazlı çıktın sen de! Yoksa... Yoksa benden başkası mı var? Oğlum, bak yapma. Sinan'ı kaybettim zaten, sen de gidersen kan kaybından ölürüm ben."

Cihangir'in gözünün önüne Belgin'i en son gördüğü an geldi. "Öleceksin galiba," diye mırıldandı fakat Belgin'den konuşmak istemediği için konuyu hızlıca dağıtmaya karar verdi. "Her neyse... Sen neden aradın beni? *İyi geceler* demek için mi?"

"Yok, Sinan'a ulaşamadım. Haberin var mı senin?"

"Bu gece İdil'le saçma sapan bir davete katılacaktı." İstemsizce tekrar saatine baktı. "Ama dönmüşlerdir, geç oldu. Hayırdır?"

"Yarın gece yarısından sonra bir halı saha maçı yapalım diyorum." Cihangir, jaluzi perdenin aralığından geçen silüetlere bakarken iç çekti. "Sen manyak mısın? Top koşturduğun yetmiyor galiba."

"Sizinle başka ya! Hele Sinan..." Ceyhun devam etmedi. Kelimelerin değil de hayal gücünün konuşmasını ister gibi sessizliğe gömüldü. "PES'i de halı sahası da bir başka."

Halı sahanın çözemediği dert pek yoktu. Cihangir'in keyfi yerine geldi. "Varım. Takımlar?"

"Yedişerli. Yarın konuşuruz. Senden onay aldığıma göre..." Cihangir bakışlarını hışımla açılan kapıya çevirdiğinde babasını gördü. "Sinan'ı açana kadar aramaya devam edeyim. Sana kolay gelsin, yorganlarla..."

Cihangir telefonu kapatıp masasına koyarken Ragıp Bey deri koltuğa yerleşmişti bile. "O devletin malı ve ben senin babanım," dedi usulca.

Cihangir kaşları çatık bir şekilde odadaki her şeye kısa bir bakış attı. Babasına neyi kastettiğini sormak üzereyken ayaklarının hâlâ masasının üzerinde olduğunu gördü. "Kusura bakma, baba," dedi ve hemen ayaklarını indirdi. Masanın kenarlarından tutup kendini çekerek aradaki boşluğu kapattı. "Sen neden hâlâ buradasın?"

"Hiç, müdür olmak güzel. Emniyette turluyorum," dedi ve ellerini kucağına koyup oğluna dik dik baktı. "Çeteden haber geldi mi?"

"Evet, bugün mahkemeleri vardı. İki kişi serbest bırakıldı, diğerleri tutuklandı." Cihangir için günün en iyi haberi kesinlikle buydu. Ali İhsan'ın, amcasının adını kullanarak uyuşturucu temin ettirdiği çetenin bir kısmı nihayet artık içerideydi. Turan Bey olmasa her şeyin bu kadar kolay sonuçlanmayacağının fazlasıyla farkındaydı ve istemsizce ona minnet duyuyordu. Adamın kirli bir geçmişi vardı ama bunun içinde uyuşturucu kesinlikle yoktu. Son derece babacan tavırlıydı ve yeni bir başlangıç yapmıştı. İkinci hayatının bir lekeyi daha kaldıramayacağının bilincinde olduğu içinde yeğenine baskı uygulayarak her şeyi itiraf ettirmişti.

"Serbest kalanlar?"

"Biliyorsun, çetenin işleri devam ettirmesi için birkaç kişi bütün suçu üstüne alıyor. Kesinlikle masum değiller."

Başını hafifçe salladı. "Turan Bey'e, şu meşhur yeğenine ve kendine dikkat et." Gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Kız için de uyaracağım ama... Onu kendinden çok düşünüyorsun anlaşılan."

"Kız?"

"Belgin Sözeri. Veri tabanları onunla dolmuş durumda." Cihangir huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Seni şikâyet etse hakkında soruşturma bile açılır, bunun farkındasın, değil mi? Etik değil."

"Biliyorum."

"Biliyorsan niye yapıyorsun, oğlum?" Ragıp Bey gergin bir şekilde başını arkaya attı. "Biliyorsanız niye yapıyorsunuz?" diyerek çoğul konuştu. "Manyak mısınız siz?"

"Genetiğimizde var galiba," dedi Cihangir usulca.

Ragıp Bey başını doğrulturken öfkeyle oğluna baktı. "Rıfat, boşluğa kafa atan bir adam değildi. Ben de anneni kendime çok kolay âşık ettim. Senin gibi kırk takla atmadım yani."

Yine keyfi kaçmıştı. "Ne diyeyim, şanslı adamlarmışsınız."

Ragıp Bey bunu hissetmiş, hissetmekle kalmamış; hüznüne ortak olma isteğiyle dolmuştu. "Neden olmadı?"

Cihangir masasındaki kalemi parmaklarının arasına aldı. Babasıyla bu konuları konuşmak, kendini küçük bir çocuk gibi hissetmesine sebep olmuştu. "Bilmiyorum."

"Eğer *sen uyuşturucu kullandın, babam öyle gelin istemez,* falan dediysen..."

"İster misin?"

"Sadece deli dolu. Herkes gençken hata yapar ve ikinci şansı hak eder. Böyle şeyleri kafaya takıp bir insana ön yargılı yaklaşmayacak kadar şey yaşadım."

Cihangir, babasının yüzündeki çizgilere, kırlaşan saçlarına baktı. Bunlar olduysa vardı bir bildiği elbet. "Haklısın, baba."

"Gönlü var mı?"

Bilseydi böyle oturur muydu? "Karışık," diye mırıldandı.

"Seni hâlâ şikâyet etmediyse vardır. Peşini bırakma," dedi ve ellerini dizlerine vurarak ayağa kalktı. "Ha bu arada... Çeşmiahu bu gece geliyor."

"Hayret, neden? Evrendeki herkese pozitif enerji gönderdi, sıra bize mi geldi?"

Ragıp Bey yüzünü ekşitti. "Tabii ki hayır! İdil ve Sinan için geliyor. Birkaç hafta kalıp dönecekmiş. Bir buçuk iki saate uçağı iner. Gidip alırsın. Ben eve geçiyorum."

"Ben niye alıyorum? Pozitif enerjisi onu eve götürür."

"Kardeşini böyle kabul et, Cihangir."

Cihangir, Çeşmiahu'nun cümlelerini hatırlayınca tekrar sinirlendiğini hissetti. Kalemini sertçe masaya bıraktı. "Etmiyorum."

Ragıp Bey bıkkın bir ifadeyle kapıya ilerledi. "Bu, onu havaalanından alacağın gerçeğini değiştirmiyor. İyi geceler," dedi ve odayı terk etti.

Belgin, çay içen Şahsenem'in dizlerinin önüne oturmuş, kollarını bacağına dolamıştı. "Ne olur gidelim! Bak o kadar süslendim, Şahso ya!"

Şahsenem bacağını bir böcekten kurtulmak istercesine silkeledi ama Belgin ona sülük gibi yapışmıştı. "Canım istemiyor, Belgin. Üstelik İdil'den hâlâ haber yok. Bir daha bana dönmedi."

"Ya Sinan Tümer yanında onun! Sen kendini düşün, kurudun kaldın evde..." Cümlesini söyler söylemez, hemen Şahsenem'in bacağını bırakıp ayağa kalktı. Kalkmasaydı tuttuğu bacak onu tekmeleyerek öldürürdü çünkü. "Seni öldürürüm, yemin ediyorum Belgin, elimden kurtulamazsın!" Şahsenem çay bardağını atmak istedi ama kıyamadı. Sakinleşmek için küçük bir yudum aldı ve bakışlarını televizyona çevirirken, "İnsan demosu," diye söylendi.

"Şahso'm... Gece saçlım..."

"Belgin, bak ağza alınmayacak küfürler etmek istemiyorum. O yüzden benden uzaklaş." Kısa bir nefes aldı ve sakinleşemediği için hiddetle Belgin'e döndü. "Sana ne benim aşk meşk mevzularımdan ya?"

"Ben senin en sevdiğin kardeşinim."

"Değilsin."

Ellerini önünde birleştirdi ve parmaklarıyla oynarken olduğu yerde hafifçe sallandı. "İdil'i mi seviyorsun?" dedi sahte bir hüzünle.

"Onu da sevmiyorum!" Çay bardağını bıraktı ve telefonunu eline aldı. "Bak hâlâ aramadı. Saat kaç oldu, kaç!"

"Sevdiği adamla beraber," dedi Belgin usulca. "Yani... Onun saat ve zaman kavramı şu an yok."

Şahsenem ekranını kilitlediği telefonuna birkaç saniye boş boş baktı ama hemen kendini toparladı. "Sus, senin Cihangir Tümer'in var!"

"Hani, nerede? Ben size demedim mi, âşık falan değildi o."

"Adamın sana ulaşabileceği bütün yolları kapattın! Ne yapmasını bekliyorsun?"

"Kapıma dayansın."

"Yok canım, saçmalama. Serenat yapmadan olmaz."

"Şahso..."

"Belgin." Şahsenem, hazırladığı abur cubur tabağından bir kurabiye aldı. "Bana kızıyorsun ya hep mantığımı dinliyorum diye... En azından ben içimdeki sesi dinliyorum. Sende o da yok. Yaprak gibisin. Nereye sürüklenirsen orayı kabullenirsin."

Belgin'in ağzı sonuna kadar açılmıştı. "Allah kahretmesin seni," dediğinde sesi acılıydı. "Çok koydu bu!"

"Doğru olduğunu biliyorsun."

"İllaki bir sesi mi dinlemem gerekiyor şimdi?"

"Yani, böyle nereye kadar gideceksin ki?"

"Tamam. Karar veriyorum." Belgin kısa bir an duraksadı ve içindeki karmaşaya odaklandı. Düşündükçe canının acıdığını fark etti.

Şahsenem gözlerini kısarak Belgin'e baktı. "Evet?"

"Şahso..."

"Kalbin mi, mantığın mı?"

"Midem. Midemi dinleyeceğim ben."

Şahsenem öfkeyle gözlerini kapattı. "Derhâl. Burayı. Terk. Et," dedi dişlerinin arasından.

"Şahso ya..."

"Sen mideni dinlesen gıda zehirlenmesinden geberip gidersin, Belgin! Ya ben gerçekten sana akıl vermekten yoruldum."

"Biraz da ben sana vereyim. Ne zaman bize enişte geliyor?"

"Hiçbir zaman. Evlenmeyeceğim ben."

"Dedi ve iki aya kalmadan evlenip dört tane çocuk doğurdu." Şahsenem ters ters bakınca Belgin omuz silkti. "Ne? Hep öyle olmuyor mu?"

"Televizyonun önünden çık."

"Sen bilirsin. Ben gidiyorum."

"Direkt eve gidiyorsun!"

Belgin oflamak üzereyken kendini tuttu. İnatlaşırsa Şahsenem kesin annesini arardı ve bütün kirli çamaşırlarını ortaya dökerdi. "Evet, eve. Gidip heyecanını kaybeden hayatıma ağlayacağım. Ne güzeldi aylar öncesi! Şimdi..." derken montunu giydi. "Arkadaşımın biri evleniyor, biri de erkeklere karşı duvarlar örmüş..."

"Biri de geri zekâlı..."

Belgin fermuarını çekip dil çıkardı. "Sensin o."

"Lale teyzeye selam söyle."

Belgin başını salladı ve dayanamayıp Şahsenem'in yanağından makas aldı. "Sana iyi gebermeler," dedi. Hızla merdivenleri inip binadan çıktı ve beklettiği taksiye bindi. "Kusura bakmayın, beklettim. Etiler'e gidiyoruz."

Belgin, margaritasını önüne çekti. Bardağın kenarındaki tuzu diline bastırdıktan sonra içkisinden büyük bir yudum aldı. Tekila boğazını usulca yakarak geçerken keyifle gözlerini kapattı ve kokteylinin tadını çıkarmaya çalıştı. Yüksek sesli müzik ve hareketli ortam buna engel ol-

mak istercesine her dakika daha da tahammül edilemeyecek sınıra ulaşsa da aldırmadı.

Müzikten ve hareketten ne ara nefret eder olmuştu? Gözleri irileşti ve bar taburesinde doğruldu. Yaşlanıyor olamazdı. Hâlâ genç ve çıtırdı. "Allah'ım," dedi sadece kendisinin duyabileceği bir ses tonuyla. "Bu böyle olmayacak." Bardağını eline aldı ve taburesinden kalkmak için bir hamle yaptı ama sadece bir hamleydi.

Canı heyecan veya bela istemiyordu.

Tekrar tabureye çöktü ve dirseklerini tezgâha koyup kendini mekândan soyutlamaya çalıştı. Olmak istediği yer kesinlikle burası değildi. Daha sakin bir yerde olmalıydı. Mesela... Bir koltukta keyif yapmalıydı. Cihangir'le...

Tekilası boğazında kalırken barmenle göz göze geldi. Orta yaşlılar gibi su istese çok komik gözükeceğini düşündüğü için gülümseyerek hayata dönmeye çalıştı. Başarılı olunca gözlerini silip burnunu çekti ve boğazını temizledi. "Ne Cihangir'i ya?" diye kızdı kendine. Tıpkı birkaç aydır yaptığı gibi... Sürekli aklına düşmesinin sebebi kesinlikle emekliye ayrılan arkadaş grubu yüzündendi. Çünkü daha önce hiç böyle olmamıştı. Aşırı melankolikti ve her ince detay canını sıkar olmuştu. Derin bir nefes aldı, "Aman be!" dedi ve içkisine uzandı.

Bir kokteyl içinde tekila varsa kesinlikle hızlı içilmemeli ve beşinci bardaktan sonra bırakılmalıydı. Belgin bunu bile bile içti ve hayatının en sert akşamdan kalmasını yaşamayı göze aldı. Şimdi midesi bulanıyordu ve ağlamak üzereydi. Barmenden dilimli limon ve tuzlu bir şeyler istedikten sonra çantasına uzandı ve telefonunu çıkardı. Hissetmemeye başladığı parmak uçlarıyla bataryasını ve sim kartını taktıktan sonra açtığında ekranını ne kadar özlediğini fark etti.

Rehberine girip hemen İdil'i aradı. İdil ona kıyamazdı ve kesinlikle daha fazla uçmadan toparlamasına yardımcı olurdu. Telefonu kulağına dayarken yavaşça tezgâha doğru yasladı bedenini.

Çalıyor... Çalıyor...

"Açsana satıcı," diye bağırdı Belgin titreyen sesiyle. Ama hiçbir şey değişmedi. İdil telefonunu açmadı. Zaten arkadaşları yanında olmadığı için kendini mekânın en ezik insanı gibi hissediyordu, şimdi bir de yalnızlığı çıkmıştı başına. Belgin telefonunu, kızaran ve bulanık görmeye başlayan gözlerinin önüne getirip rehberindeki isimleri okumaya çalıştı.

Cihangir.

Bir saniye bile düşünmedi. Anında aradı ve telefonu kulağına dayadı. "Sen aç..." dedi güçsüz bir sesle. "Sen satma bari..."

"Belgin?"

Duyduğu sesle gözleri açılmakla kalmadı, iki damla da yaş süzüldü. "Cihan?" diye cevap verdi ama ses o kadar çoktu ki duyabildiğini sanmıyordu. Sağa sola çarparak, düşme tehlikeleri geçirerek çıkışa doğru ilerledi. "Cihan, benim, Belgin." Güçsüz bir şekilde mırıldanmıştı. "Hatırladın mı?"

"Sen olduğunu biliyorum, açtığımda adını söyledim farkındaysan..." Kısa bir sessizlik oluştu. "Hiç unutmadım zaten. Dışarıda mısın?"

"E...Evet!" Etrafına baktı ama başının çok kötü döndüğünü fark etti. Asrın sarhoşluğuna ramak kalmıştı, hissediyordu. "İyi değilim ben."

"Neyin var?"

Ses tonunun ani yükselişi ve sertliğiyle gülümsemeden edemedi Belgin. "İçiyorum. Hem de kusacak kadar."

"Adresi ver, geliyorum."

Kahkaha attı. "Bilmiyor musun?"

"Hayır!" Cihangir'in sesi fazlasıyla keyifsiz çıkmıştı. "Söyle."

Belgin dünden razıydı, hemen adresi söyledi ve yerine döndü. Tuzlu atıştırmalıkları çiğnemeden yuttu, ağzındaki bütün boşluklara limon dilimlerini koydu ve Cihangir'i beklemeye başladı.

Cihangir, hışımla içeri girmek üzereyken ona doğru bir adım atan korumaya ters ters baktı. Sinirleri tepesinde olmasına rağmen göreceği tepkinin egosuna iyi geleceğini bildiği için rozetini çıkardı. "Buna rağmen..." dedi korumaya. "Engel olmayı deneyecek misin?"

Uzun boylu, siyah giyimli koruma alt edilmenin verdiği gerginlikle Cihangir'e bakmadan kenara çekilip eliyle geçmesi için müsaade etti. Cihangir rozetini tekrar yerine koyarken geniş, renkli ışıklarla aydınlatılmış koridora girdi. Yine merdiven altı bir kulüp beklerken fazlasıyla nitelikli bir ortam olduğunu görünce ister istemez rahatladı. Geniş dans pisti kalabalıktı ve geç saatler olduğu için ortam fazlasıyla müstehcendi. Belgin'in içten içe bu kalabalıkta olmayacağını hissetti ve o yüzden masalara, sandalyelere baktı.

Ve onu saçlarından tanıdı.

Ağır ve kendinden emin adımlarla Belgin'e arkasından yaklaştı ama bir şeyler mırıldandığını duyunca seslenmekten vazgeçti. "Gözlerine bakınca dünyalar benim olur!" Belgin'in, İbrahim Tatlıses gibi *Haydi Söyle* şarkısını söylediğini duyunca gülmemek için kendini zor tuttu. "Susma gönlüm sen söyle, dın dın dın dın dın dın dın dın! Haydi, gönlüm sen söyle! Onu nasıl–" diyerek bar taburesini döndürüp kalabalığa bağıracakken gövdesine çarptığı bedenle sustu.

Başını geriye doğru kaldırdı ve tepeden genç adama baktı. Gelmişti. Gerçekten gelmişti! "Ben çok kötü bir şey yaptım," diye mırıldandı.

Cihangir artık şaşırmıyordu. "Ne yaptın?" dedi sakin kalmaya çalışarak.

"Hafif acıkmaya başlarken margarita içtim, bir de yaklaşık beş dakika önce birayla üstüne cila yaptım. Ölmeyi bekliyorum."

Cihangir keyifsizce yüzünü ekşitti. Belgin yaklaşık yarım saat sonra ölü gibi olacaktı. "Hadi gidelim," dediği an, Belgin başını Cihangir'in göğsüne yasladı. Yanlara düşen ellerini de beline doladı.

"Gidelim."

"Böyle gidemeyiz, Belgin." Belindeki elleri tuttu ve Belgin'in göz hizasına eğildi. "Ayağa kalkabilecek misin?"

"Tabii ki!" Belgin, Cihangir'in yardımıyla kalktı ve ayağa dikildi. "Henüz o kadar kötü değilim." Cihangir, Belgin'in kendine doğru yaslanmasını sağladı ve beraber çıkışa yürümeye başladılar. "Neden bu kadar içtiğimi sormayacak mısın? Beni... Merak etmiyor musun?"

Cihangir göz ucuyla Belgin'e baktı. "Beni ilgilendirmez. Aradın, geldim. Arkadaş sayılırız, değil mi?" dedi imalı bir şekilde. Madem içmiş ve oldukça içli olan Belgin'le yarım saati vardı, bunu sonuna kadar değerlendirecekti.

Belgin yüzüne çarpan soğukla hafifçe irkildi. Ya da duyduğu cümle yüzündendi. Pek emin olamadı. "Ne?"

"Evet. İdil'in arkadaşısın. Bu da bizi biraz arkadaş yapar." Cihangir caddenin kenarına park ettiği arabasının kilidini açtı. Belgin'in ön koltuğa oturmasına yardımcı oldu. Belgin kemerini takan Cihangir'e bakıp sertçe yutkunmuştu. "Cihan," dedi alayla. Genç adam başını kaldırdı. "Biraz arkadaşlar öpüşmez. Bilmiyor musun?"

Cihangir sadece gülümsedi ve hiçbir şey demeden arabanın kapısını kapatıp şoför koltuğuna yöneldi. Birkaç dakika sonra arabayı çalıştırıp caddeye çıktı. "Seni nereye bırakayım?"

"Beni... Bırakacak mısın?" dedi dehşet dolu bir sesle.

Cihangir kaşlarını çatarak Belgin'e döndü. "Beni bu yüzden aramadın mı?"

"Ben taksiyle dönerdim!"

"O zaman niye aradın?"

Belgin sertçe yutkundu ve kurumaya başlayan dudaklarını ıslattı. Sorusunu duymazdan geldi. "Şahsenem'e gitmek istiyorum. Cihangir'de oturuyor."

Cihangir bir kahkaha atmadan edemedi. "Garip bir tesadüf olmuş. Eminim ki oraya gitmek, sana ölüm gibi geliyordur."

Belgin, onun gibi gülüp canını acıtmak istese de gözlerinin dolduğunu fark etti. "Hıı, evet," diye geçiştirdi titreyen sesiyle.

"Miden mi bulanıyor? İstersen durabilirim." Cümlesinin öyle bir tonlaması vardı ki *'Ağlayacak mısın, istersen gözyaşlarını silebilirim?'* diye soruyordu sanki.

Belgin kesin tekiladan dolayı öyle hissetmişti. "Yok," diye cevapladığı sırada ikisinin arasındaki boşlukta bulunan Cihangir'in telefonu çalmaya başladı. Belgin göz ucuyla bakıp ismi okumaya çalıştı ama gözlerine çoktan bir perde inmişti.

"Efendim, Çeşmiahu?"

Belgin kendi tarafındaki cama dönerken elini yumruk yaptı ve ağzına dayadı. Bu da kimdi şimdi! Üstelik adı da ne garipti! Kesin yabancı uyruklu bir kadındı. "Geldin demek? Özlediğine pek inanmıyorum ama..." Belgin dayanamadı ve başını arkaya attı. Tekila bir an önce çarpmazsa kalp krizinden gidecekti. "Ufak bir işim var, halledip geliyorum. Görüşürüz." Cihangir telefonu kapatır kapatmaz, Belgin başını öbür tarafa çevirdi. Artık nasıl bakıyorsa kısa bir an ona dönen Cihangir'in gözleri irileşti. "İyi misin?"

Yüksek ihtimalle gözleri kaymaya başlamıştı. "İşin var galiba. Hiç zahmet etme, beni ışıklarda bırak. Taksiyle giderim."

"Yolumun üstü, hiç önemli değil."

"İndir dedim," diye bir kez daha ısrar ettiği an Cihangir aniden arabayı sağa çekti. Belgin irileşmiş gözlerle önce yola, sonra torpido gözüne baktı. "Işıklarda demiştim!"

"Minibüs mü burası? Şoför benim ve burada inmeni istiyorum," dedi kırıcı bir şekilde. Artık Belgin'in patlaması lazımdı yoksa kendisi davranışlarında bir U dönüşü yapmak zorunda kalacaktı.

Belgin aksine sakin bir şekilde kapıyı açtı ve arabadan inmeden önce Cihangir'e baktı. "İyi ki içimdeki sesleri dinlemiyorum. Kesin sana kanardım ve kırılırdım."

Cihangir arabadan inen Belgin'e şaşkın bir şekilde bakarken kendini toparladı ve arkasından indi. "Belgin, dur!"

Belgin kaldırıma çıkıp yeni ayaklanan bebekler gibi bir sağa bir sola giderken bağırdı: "Defol ruh hastası, defol!"

"Ben seni kırmam!" dedi ve genç kadını düşmek üzereyken son anda belinden tutarak yakaladı. Kestane rengi, kızarmış gözlerinin içine bakınca dediklerinden bin pişman oldu. "Böyle tutarım. Düşüp kırılmayasın diye sıkı sıkı sarılırım."

Belgin gözlerini yavaşça kırpıştırdı. "Kırma, tamam mı?" diye yineledi bir çocuk gibi. "Ben gösteremem."

"Ben anlarım. Tıpkı şu anki gibi."

Belgin gözyaşlarına boğulacaktı. Onu nasıl annesi ve arkadaşları dışında bir başkası anlardı? "O zaman neden yaptın?"

"Çenen açılsın diye. Hoş, her zaman açık ama duymak istediklerimi pek söylemiyor."

Belgin usulca Cihangir'in yanağına uzandı. "Cihan..." diye fısıldadı.

Cihangir, Belgin'in dudaklarına tereddütlü bir bakış attı. "Evet?"

"Kusacağım galiba. Poşet var mı?"

Cihangir'in bakışları, elindeki poşetle yola bakan Belgin'e kaydı. Hâlâ uyumamış ve istifra etmemişti. Belgin gururlu bir şekilde bunun sebebinin tuzlu atıştırmalıklar ve limon dilimleri olduğunu söylemişti ama kayan gözlerinden, atan ten renginden bihaberdi. Belgin, "Çeşme kim?" dedi harfleri ve kelimeleri uzatarak. Konuşurken ve ağzında poşetle beklerken yorulmuş olmalıydı ki kendini koltuğa bıraktı. Cihangir, on dakika sonra sızacağına emindi. Tek isteği bir daha uyanmaması ve istifra etmeden geceyi sonlandırmasıydı.

"Birazdan göreceksin," dedi havaalanının dış hatlarına saparken.

"Bu saatte kime gidebiliriz ki? Ayrıca nereye gidiyoruz?" Duraksadı. "İdil?" Cihangir sabırla bir nefes aldı. "Şahso... Şahso'ya sevgili... Cihan."

"Efendim?"

"Cihan, biz sevgili mi olduk şimdi?"

"Bilmem. Sence, Belgin?" dedi ve arabayı durdurdu.

"Olduk valla. Sana ne diyeyim? Var mı istek hitap?" Kocaman bir kahkaha atınca poşet şişmişti. "Dur, buldum!" dedi poşeti ağzından çekerken. "Şehzadem! Sen benim şehzademsin!"

"Belgin, bunu her yerde kullanamazsın," dedi sıkıntılı bir sesle.

"Sen bana ne diyeceksin? Dur! Onu da ben bulacağım. *Sultanım* nasıl?"

Cihangir, gece yarısını geçmesine rağmen hâlâ yoğun olan şeride baktı. "Güzel. Sana artık böyle hitap edeceğim. Şimdi dediğim gibi Çeşme'yi almam gerekiyor. Hemen geliyorum," dedi ve arabadan indi. X-Ray cihazından geçmesi, belindeki silahı yüzünden bir hayli sorunlu olacağından güvenliğe rozetini gösterdi.

"Abi!"

Cihangir, duyduğu yumuşak ve sakin ses tınısıyla arkasına döndü ama ona doğru gelen, bir buçuk metreden fazla yükseklik oluşturan üst üste konulmuş valizler dışında hiçbir şey göremedi. "Çeşmiahu?" diye seslendi tereddütle.

"Buradayım!" Valizlerin iki yanından kendisine el sallandığını fark etti. "Çok ağır ve... Allah'ım!" Cihangir yardım etmedi ve kardeşinin tıpış tıpış ayağına gelmesini bekledi. Yaklaşık beş dakika sonra Çeşmiahu nefes nefese dibinde durdu. "Huh, tamam. Durun şöyle," diyerek valizlere emreden genç kız ortaya çıktı. Omuzlarında kesilmiş kumral saçları, hafif bronzlaşmış teni ve ışıl ışıl kahverengi gözleriyle yine çok güzeldi.

Cihangir'in içinden taşan sevgisi, kollarını kardeşine açmasına sebep oldu. "Gel buraya," dedi yenilmiş bir sesle.

"Özlemişim!" derken tavşan gibi kollarının altındaki yerini alan Çeşmiahu'ya sıkı sıkı sarıldı. "Çok özlemişim!"

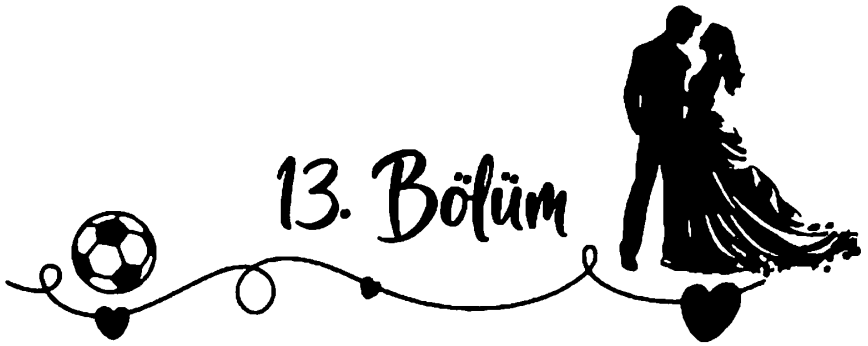
Cihangir birkaç saniye sonra, "Tamam," dedi ve geri çekilirken aklına Belgin geldi. Dışarıdan arabaya bakmaya çalıştı ama göremedi. "Yeter bu kadar. Çabuk ol, hadi! Taşı valizlerini."

"Ah şimdi Ömer abim olacaktı... Alırdı valizlerimi!" diyerek söylenen Çeşmiahu, sensörlü kapıdan güç bela geçti ve etrafına baktı. "Ay, bu ne soğuk! Bırak, döneyim ben. Burada yapabileceğimi sanmıyorum!"

Cihangir, kardeşine aldırmadan arkadan arabasına yaklaştı ve ön koltuğa baktı.

"Abi? Bu senin arabansa... İçerideki kim? Ayrıca bu hâli ne?"

Cihangir gülmek ve ağlamak arasında gidip gelirken derin bir iç çekti. Belgin poşeti kenarlarından kulağına takmış, ölü gibi uyuyordu. Her nefes alışında poşet hızla iniyor, verirken de aynı hızla şişiyordu. Usulca, "Belgin," dedi ve kız kardeşine döndü. Çeşmiahu, şaşkın bir şekilde Belgin'e bakmayı sürdürüyordu. "Yengen."

Bakışlarım komodinde bulunan dijital saate kaydı.

04.55

Sinan'ın bir eli, 'yanımda rahat kıyafetim yok, o yüzden yaşasın sevdiceğimin dolabı' sponsorluğuyla giydiğim tişörtün açık bıraktığı bacağımda, diğeri de dakikalarca kurutmama rağmen aralarda nemli kalmış saç tutamlarında dolanıyor ve kurumalarını istercesine okşuyordu.

Ben de biraz ağlamaklıydım doğal olarak. Biraz mı?

Başımı, gömdüğüm çıplak göğsünden kaldırıp bütün rezidansı uyandıracak bir zılgıt çekmek istiyordum. Tabii, bu kadar bitap düşmeseydim... George Michael'ın *Careless Whisper*'ı ihtiraslı girişiyle arka fonda çalmaya başlayınca öksürerek susturmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Tamam, çal, iyi güzel de... Niye üç dört saat öncesini *flashback* yapıp, gözüme sokuyorsun?

Artık nasıl kıvranıp sızlandıysam, "Sen uyumuyor muydun?" sorusu geldi Sinan'dan. Başımı kaldırdım ve yüzüne bakmak için ondan biraz uzaklaşmak zorunda kaldım. Neyse ki bacağımdaki eli, belimin üstüne ulaştı ve beni dokunuşlarından mahrum bırakmadı.

Hafifçe cıklayıp kaşlarımı kaldırdım ve loş aydınlatmalardan yüzünü net bir şekilde gördüğümü fark ettiğimde dikkatli bir şekilde onu incelemeye koyuldum. Genelde sinirli olurdu, nadiren güler ve alaycı bir tavır takınırdı. Yani Sinan'ı dertsiz tasasız görmek kesinlikle imkânsızdı. Mutlaka kafasına takacak bir şey bulur ve kafasına taktığı sorunu, kafa atarak çözerdi. Ama şimdi... O fevri, sinir krizleri geçiren adam yoktu sanki karşımda. Konuşsam, Beşiktaş yerine başka bir takımı tutmasına ikna edebilirmişim gibi ılımlı bakıyordu yüzüme.

Böyle bir şey mümkün değildi. Kendine gel, İdil.

Sinan'ın bakışları sanki o an, orada olması imkânsız bir şeymişim gibi üstümde gezinirken dudaklarına gizemli bir gülümseme peydahlandı. "Pilin hâlâ bitmedi mi?"

Utandım hatta yüzümde, *'Öyle şey denir mi ya!'* dercesine ayıplayıcı ifade olduğuna emindim ama ona belli etmedim. Yani umarım. Masu-

mane bir gülümseme takınmaya çalışarak konuştum: "Düşük güç modundaydım."

Cevabıma erkeksi bir gülümseme atmaktan kaçınmazken damağımda baklavanın şerbet tadını bıraktığından bihaberdi. "Hım..." dedi ve kısa bir an düşünmüş gibi duraksadı. "Peki, bu durum hangi özelliklerini etkiledi?"

'Kullanılmadan önce soğuması gerekiyor' uyarısı vermeme ramak kaldı. O kadar vahim durumdayım.

Sinan sanki bunu duymuş gibi gülümsedi ve boştaki eliyle çeneme dokunarak yüzümü biraz yukarı kaldırdı. Sadece yüzüme baktı ve bekledi. İlk temas anının aklımı başımdan alacak kadar özel olmasını ister gibiydi. Ve öyle de oldu. Dudakları, çok hafif bir okşayış gibi dudaklarıma dokundu. Bu ustalıkla baştan çıkaran, bütün tüylerimi diken diken eden bir dokunuştu ve her zaman olduğu gibi beni heyecanlandırarak aklımı başımdan almış, daha fazlasını istememe sebep olmuştu. O esnada belimdeki eli sırtıma yöneldi ve parmakları sersemletici bir sıcaklıkla beni cezbederken aramızdaki küçük mesafeyi kapattı. Üstümde tişört, onda ise eşofman olsa da sıcaklığını hissettim ve birkaç dakika sonra bulaşıcı bir şeymiş gibi sıcaklığının benim vücuduma geçtiğini fark ettim. Ama yetersizdi sanki. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Sinan, o esnada dudaklarıma doğru adımı fısıldadı. Sesi arzu, ihtiyaç ve sanki acı verici bir şeyin etkisiyle boğuktu. O esnada tüm yapabildiğim ellerimi ensesine doğru yönlendirip saçlarına uzanmak ve beni öpmesine izin vermek oldu.

Hafifçe doğruldu ve eş zamanlı bir şekilde sırtımdaki eliyle beni kaldırıp kendine doğru çekti. Dudaklarımdan ayrıldı ve kısa bir an yüzüme baktı. Ölümcül bir hastalığın ağırlığını hâlâ üstümde taşıyormuşum gibi kendimi bitkin hissetmeme rağmen heyecan ve beklentiyle gülümserken başımı bir an tutamadım ve yorgun bir nefes eşliğinde hafifçe öne doğru gitmesine engel olamadım. Kaldırmaya yeltendiğimde Sinan kulağıma yakın bir yeri öptü. "Uyuyalım," dedi usulca. Kendini geri çekti ve sırtımı göğsüne doğru yaslamama yardımcı oldu.

Karanlıkta elimde mumla kalakalmış gibi, "Sinan?" dedim titrek bir sesle. Cevabı, saçımı öpmek oldu. Açık tutmak için direnSem de göz kapaklarım savaşı kazandı ve bir perde gibi usulca görüş alanımı kapattı. "Bana şiir okur musun?"

"Şiir mi?" Sesi fazlasıyla şaşkın ve az önce ultra güç tasarrufundan dolayı kapanan uygulamadan dolayı boğuktu.

"Evet, şiir." Çünkü ben manyağım. Sabahın beşinde birden aklıma şiir dinlemek gelir. "Özdemir Asaf'ın *Lavinia*'sı ama. Ezbere biliyor musun?"

"Biliyorum da... Neden özellikle o şiir?"

"Çünkü ben senin Lavinia'nım," dedim ona rakip olmaya başlayan egomla. "Sen de... Sen de benim şiir seslim, şair gülüşlümsün." Aylarca içimden onu böyle sevmiştim. Bunu sesli bir şekilde dile getirmek, önemli bir sırrımı söylemişim gibi kendimi huzursuz hissetmeme sebep oldu.

"Şiir sesli, şair gülüşlü?" diye yinelediğinde başımı hafifçe salladım. "Ben senin şiir seslinsem... O zaman senin de benim mısralarım olman kaçınılmaz."

Kalbim gümbürdedi. Bir iğne gibi batmasına rağmen göz kapaklarımı açmaya çalıştım, Sinan'a dönmek üzereyken nefesi saçlarıma karıştı. Yatıştırıcı hatta mayıştırıcı etkisiyle hareket etmeyi bıraktım. "Sana gitme demeyeceğim..." Kendimi *Pierre Loti*'de yalnız başıma, elimde bir çay bardağıyla İstanbul'u izliyormuş gibi hissettim.

"Üşüyorsun ceketimi al..." dediğinde belimdeki eli refleksle beni daha sıkı sardı sanki. "Günün en güzel saatleri bunlar... Yanımda kal."

Kaç mısra kaçırdım, bilmiyorum.

Belimdeki elleri bir süre sonra gevşedi. "Sen de bilme, Lavinia," mısrasını işittim ve çok geçmeden şiir gibi bir uykuya daldım.

Oturduğum sandalyeye yorgun bir şekilde yaslandığımda hafif bir gıcırtı çıktı ve sandalye sallanmaya başladı. Sesin tizliğinden dolayı yüzümü ekşitip başımı kaldırdığımda siyah-beyaz çizgili duvarlarla karşılaştım. Çok dikkatli baktığımda çizgiler beni içine çekiyormuş gibi hissettiğim için gözlerimi kırpıştırarak başka bir yere odaklanmaya çalıştım.

Siyah-beyaz beşiğe.

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve gözlerimi kısarak battaniyenin üstündeki yazıyı okudum. 'Yavru kartal yuvasında uyur.'

Tanıdık ama rahatsız edici hisle etrafı incelemeye devam ettiğimde zıbından emziğe kadar her şeyin siyah-beyaz olduğunu gördüm. Odanın bir duvarını kaplayan Beşiktaş armasını fark ettiğimde kapı yavaşça açıldı. "Annesi..." Arkamı döndüğümde Sinan'ı, kucağında bir-bir buçuk yaşlarında bir erkek bebekle gördüm Yüzündeki o can alıcı gülümsemeyle önce beni süzdü, sonra bebeğe baktı. "Yavru kartalımız sana bir şey diyecekmiş."

Bebeği kucaklayıp alnına doğru düşen nemli, koyu saç tutamlarını parmaklarımla düzelttim. Parlak ela gözleriyle bana bakarken minik par-

makları boynumdaki kolyeye uzandı. Sinan o esnada dudaklarıma küçük bir öpücük kondurup arkadan elleriyle belimi sardı ve başını hafifçe saçlarıma doğru yasladı. "Kirlenmişti..." diye mırıldandım ve 'Babasının Küçük Kartalı' yazan zıbına dokundum. Temiz olması imkânsızdı, önünde bir mama lekesi olduğunu anımsıyordum.

"Aynısından yirmi tane var, canım."

Kaşlarımı çatarak Sinan'a baktım. "Ne? Yirmi mi?"

Sinan normal bir şeyden bahsediyormuş gibi başını salladı ve gururlu bakışlarını oğlumuza çevirdi. "Söyle bakalım, oğlum."

Güldüm. "Baba dedi, değil mi? Tamam, üzülmeyeceğim." Bakışlarımı oğlumuza çevirdim. "Önemli değil, yakışıklım. Babacı olduğunu en başından beri biliyorduk."

Oğlumuz, Sinan'a bakarak gülümsedi. Tesadüf değil, gerçekten ona gülmek istediği için gülmüş gibi.

Sonra bana döndü. Birden tavrı değişti sanki. Gözleri kısıldı ve dudakları aralandı. Bebeksi bir mırıltıyla konuşması gerekirken olgun ve erkeksi bir tınıyla bağırdı.

"Çarşı alayına karşı!"

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "N... Ne?"

Aniden kolunu kaldırıp küçük elini yumruk yaptı ve boşlukta savurmaya başladı. "Gururlan, burası Beşiktaş, gururlan..."

"Sus! Sus!" Kucağımdaki bebek kayboldu ama hâlâ beni tutan bir şeyler vardı. "Bırak!"

"İdil, sakin ol! Benim!"

"K-Konuştu!" Göğsüm, kilometrelerce koşmuş gibi korkudan hızla inip kalkarken gözlerimi açtım. Yatakta doğrulduğumu ve Sinan'ı kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımı fark ettim. Ellerime ve kucağıma baktım. Yoktu. 'Çarşı alayına karşı' diye bağıran bir bebek yoktu. Hemen odayı kontrol ettim. Her şey renkliydi. Sadece bir duvarda Beşiktaş arması mevcuttu.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alıp, Sinan'ın himayesine girdim. Yatıştırıcı dokunuşları sırtımda dolaşırken, "İyi misin?" diye sordu. Konuşacak hâlde olmadığım için hafifçe başımı salladım. "Ne gördün?"

Rüyamda 'ana-baba' demeden 'Çarşı alayına karşı' diye bağıran çocuğumuzu gördüm, diyemedim. "Şey... Aşırı saçmaydı. Koşuyordum, kovalanıyordum. Klasik bir kâbus."

"Su ister misin?" Kollarıma dokundu ve hafifçe sıvazladı. "Hâlâ titriyorsun."

"Bayağı gerçekçiydi," diye fısıldadım ve gözlerimi açtım. Başımı kaldırdığımda rüyamdaki Sinan'dan ötürü biraz gergin olduğumu fark ettim. Ya oğlun gelmiş, baba demeden neler demiş, bir dur düşün; bu çocuk nasıl bunu diyebilir diye ama nerede? Hemen bana koşmuş, gururla çocuğun fanatikliğini annesine göstermesini izliyor!

"Yüzüme bak."

Sinan'ın sesiyle boşluğa daldığını fark ettiğim gözlerimi kırpıştırdım ve tekrar derin bir nefes aldım. *Tamam, İdil. Alt tarafı bir rüyaydı.* Yoksa kâbus mu? Neyse ne! Bilinçaltımın bir oyunu olduğu kesin.

Sinan'a döndüm ve giyinik olduğunu fark ettim. Beyaz gömleğinin üstünde füme rengi bir yelek, altında da aynı renkte kumaş bir pantolon vardı. Çizgili bordo kravatını gömleğinin yakasından geçirmişti ama takmamıştı. Saçlarıyla uğraşmamıştı ama uğraşsaydı ancak bu kadar güzel olabilirdi. "Şimdi oldu," dedi ve gülümseyerek yanağımı okşadı. "Günaydın." Aklıma saate bakmak geldi. Baş ucu sehpasına baktığımda onu geçtiğini gördüm.

On.

Bugün günlerden pazartesi ve saat on.

"Günaydın ve... İşe geç kaldım! İnanmıyorum! İş! Sinan yalvarırım, beni işe bırak! Ama dur... Önce kıyafetim! Allah'ım!"

Ben, yerde böcek görmüş gibi bir sağa bir sola giderek çözüm yolu arıyormuş gibi gözükürken Sinan yataktan kalktı ve paniğime rağmen sakin bir sesle konuştu: "Dur, sakin ol! Düşeceksin şimdi. Fuat Bey'le görüştüm ben."

Ayağım havada kaldı ve gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Ne?"

"İzinlisin." Omuz silkti ve sırıttı. "Yani işe gitmeme hakkını kullandın."

"Belki gidecektim?" dedim ve sisli havaya baktım. Şahsenem delirmiş olmalıydı. Hemen sabah programlarına bakmalıydım. Kesinlikle yirmi dört saattir kayıp olduğumu iddia ederek polise gitmiş, programlara da beni bir aydır görmediğini söylemiş olmalıydı.

"Kâbus görmeseydin akşama kadar uyurdun, emin ol."

Çok doğru ve yerinde bir tespit, Sinan Tümer. "Neden acaba?" diye sataştım.

Gözleri kısıldı ve masum bir gülümsemeyle başını yana yatırıp, "Şarj kablosunda temassızlık olmuş olabilir?" dedi. Dayanamayıp ağız dolusu bir kahkaha attığımda beni gülüşümden yakaladı. Dengemi sağlamak için koluna tutundum ve birkaç dakika boyunca sadece birbirimize baktık. Hayatta her istediği olmuş bir insanınki gibi huzurla nefesini bıraktı ama yüzünde sancılı bir ifade vardı. "Bugün bu yatakta kalıp akşama ka-

dar seni öpmek, seni sevmek, seninle tembellik yapmak isterdim ama... Çok önemli bir toplantım var. Uğraştım ama işin içinde babam da olduğu için erteleyemedim."

Anlayışla başımı salladım. "Sorun yok."

"İstersen ben gelene kadar uyu, yatağı benim için sıcak tut," dedi nefes kesici bir gülümsemeyle.

"Imm... Peki ya eve gitmek istersem?" Boynundaki kravata dokundum, çaresizce detaylarını incelemeye başladım. Yüzüne bakarsam ona aldanırdım çünkü. "Yorucu bir haftaydı, biraz kafamı ve kendimi toparlamak istiyorum."

"Peki. Öyle olsun." Hafifçe doğruldu. "Bursa'ya giderken hazırladığın çantanı burada unutmuşsun. Kıyafetlerini kuru temizlemeye gönderdim ben de. Hepsi dolabımdaki ilk rafta. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa..."

Onu öperek sözünü kestim: "Teşekkürler."

"O zaman seni aşağıda bekliyorum."

Başımı salladığımda kenardaki ceketini alıp merdivenlerden aşağı inişini izledim. Gözden kaybolur kaybolmaz muazzam bir şekilde göz ardı etmeyi başardığım ağrılarımı yokladım. Acı eşiği yüksek bir insandım. Kesinlikle idare edebilirdim. Başımı inançla dikleştirdim ve yataktan kalktım.

Aynı kombini arka arkaya giymenin verdiği huzursuzluk hissini görmezden geldim. En azından temizlerdi ve gayet iyiydim. Duş aldıktan sonra dişlerimi fırçalayıp saçlarımı atkuyruğu yaptım ve ellerimi lavabonun mermerine koydum. Aynadan yüzüme baktım. Az önce kurutma makinesine gülümsememden tahmin etmiştim ne kadar şapşal gözüktüğümü. Ama aynadaki görüntüm bildiğimiz manyaktı. Sırıtıyor, arada kendi kendime kıkırdıyordum.

Derin bir nefes alıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve normal bir görüntü yakalayana kadar aynada kendimi izledim. Bu yaklaşık on dakikayı buldu. Hızlı bir şekilde merdivenlere yöneldim.

"Kim var, Ceyhun? Bak, koşamayan adamı arama. Anlıyor musun beni?" Merdivenleri yavaşça indim ve Sinan'ı koltukta ayakkabısının bağcığını açarken buldum. Kulaklığa doğru konuştu. "İyi, anlaştık," dedi ve eğilip ayakkabısını giydi. Bağcığını aheste aheste bağlarken kol kaslarının muazzam gerilişini izledim. "Bu arada... Osmanlıspor maçı hakkında ne söyleyeceksin?" Sırıtarak ayağa kalkarken beni fark etti ve gözlerini üstümden ayırmadan konuştu: "İki garanti, kardeşim. Görüşürüz."

Aramayı bitirir bitirmez, tuttuğumu yeni fark ettiğim nefesimi usulca bıraktım. Sinan kulaklığını çıkardı ve koltuğa atarken, "Nasılsın?" diye sordu.

İhtiyatlı ve sahiplenici bakışları üstümde gezinirken hafifçe kımıldandım. Havadan sudan sohbet edilirken sorulan '*Nasılsın?*' gibi değildi ama öyleymiş gibi davranmayı denedim. Başımı hafifçe salladım. "İyiyim."

Elleri cebindeyken çok başka gülümsedi. Kelimeler dile gelmedi ama ben hepsini duymuş gibi huzurla doldum. Başıyla masayı işaret etti. Masada sadece ama sadece annemin gördüğü her şeye bağladığı kurdelesi eksikti. "Nasıl? Sayende kahvaltı yapmaya alışacağım sanırım. Hoş, yeni uyandın ama düşündüm ki... Acıkman işten değildir. Ne de olsa..."

Bak bak bak, imalı konuşuyor!

Sözünü kestim: "Ne de olsa bu kahvaltı!" Ona ve bakışlarına aldırmadan masaya yaklaştım. Dizlerim titredi ama tabii ki ona aldırmadım! "Günün en önemli öğünü," deyip, sandalyemi çekmek üzereyken Sinan tembel adımlarla bana yaklaştı.

Sandalyedeki ellerimin üstüne ellerini koydu ve hafifçe bana doğru eğildi. "Ne de olsa..." diye tekrar ederek kendi cümlesini tamamlamaya girişti. "Dün, her hücrenle kendini bana ilmek ilmek işlemekle meşguldün." Yavaşça sandalyemi çekti ve gülümsediğini hissettim. Daha sonra da hiçbir şey olmamış gibi keyifli bir tınıyla, "Çay mı içersin yoksa kahve mi?" sorusunu yöneltti.

Elimi göğsüme bir yaşlı teyze edasıyla bastırıp, '*Evladım sen hele bir su ver,*' dememek için derin bir nefes aldım. Duyacağını ümit ederek "Çay," diye fısıldadım.

Tabağı annem gibi tepeleme doldurmakla meşgulken aklıma tekrar Şahsenem ve Belgin geldi. Özellikle Şahsenem'i düşününce ürperdiğimi fark ettim. Ağzımdaki lokmayı çabuk doyabilmek için yavaş yavaş çiğnerken en sonunda sıkıldım ve anormal hızıma döndüm. "Ben şimdi bütün gün izinli miyim yoksa öğleden sonra falan..."

Sinan elindeki tabletten başını kaldırdığında ekranda maç sonuçlarının bulunduğu bir sayfanın açık olduğunu gördüm. "Hayır, bütün gün."

"Peki, sen?"

"Öğleden sonrası boş gözüküyor ama eminim ki toplantı bittikten sonra imza atmam gereken bir sürü saçma sapan dosya inceleyeceğim. İnanılmaz bir yer. Asla iş bitmiyor."

"Ayla..." Adını söyleyince tenim kaşınmaya başladı. "Senin birkaç yıla kalmaz medya grubunun başına geçeceğini söylemişti."

Kısa bir nefes aldı. "Evet, yoğunluğumun sebebi de bu. Ailedeki herkes farklı sektörlere dağılmış durumda. Grubun başına benden başka geçecek kimse yok. Tabii, olsa bile yine ben geçerdim, orası ayrı bir konu..." dedi ve sırıttı. Yüzündeki gülümseme silinmeden devam etti: "Angela ve Ayla'yı düşünme. Henüz onlarla uğraşmadığım ve canım sıkılınca nasıl bir insan olduğumu görmedikleri için bu kadar sınırları zorluyorlar."

Ilımlı bir şekilde gülümsedim ve çayıma uzandım çünkü lokmam boğazımdan aşağı inmiyordu. Nasıl halledecektim, bilmiyordum ama Ayla'ya ayar vermek istiyordum. Sinan nasıl bana sormadan etmeden, kurgulu bir şekilde kafa atıyorsa ben de bir şeyler yapabilirdim.

Tabii, kafa atmadan.

Kafamda tilkiler dönmeye başlamışken bileğimdeki saate baktım. "Toplantına geç kalacaksın."

Sinan, elim bir haberi sindirmek istercesine kısa bir an sessizliğe gömüldü. "Belki de grubun başına geçmek o kadar da güzel bir şey değildir," diye mırıldandığında bakışları üstümde özlemle gezindi.

Her an, Sezen Aksu'dan *Git* çalacakmış hissiyle arabadan inmekten vazgeçmemek için kendimi tuttuğum zorlu dakikalardan sonra binanın merdivenlerini hızla çıkmaya başladım.

Sinan, Sinan... Eski merdivenlerin aşınmış basamaklarına bakarken bile gülümsetiyordu. Kapıyı çalmak üzereyken Şahsenem'in işe gittiği aklıma geldi ve çantamdan ondan aldığım anahtarımı çıkardım. Yuvaya sokup çevirmeyi denediğim an kapı hışımla açıldı. Ben de tuttuğum anahtarım yüzünden gümbürtüyle içeri girdim.

Soluma baktığımda duvara yaslanmış Şahsenem'i gördüm. Siyah saçları dağılmış, gözleri kızarmıştı. Bir şey dememe müsaade etmeden, "Bana organ mafyası tarafından kaçırıldığını ve bir böbreğini alıp seni buz dolu küvetin içinde bıraktıklarını, daha sonrasında yaranı tutarak oradan bir şekilde kaçtığını söyle," dedi buz gibi bir sesle.

"Şahsenem..."

"İtiraz ettiğine göre iki böbreğin de yerinde."

"Açıklayabilirim."

"Ciğerini sökeceğim senin."

"Lütfen, bak..."

"Neyini açıklayacaksın, sarı şeytan!" diye bağırınca istemsizce yerime sindim. "Dün neler oldu, bilmiyorsun! Belgin bana cenaze provası yaptırdı. Haberin var mı?"

Elimle dudaklarımın üstünü kapattım ve bir soluk almaya zorladım kendimi. "Ne saçmalıyorsun sen?" dedim titreyen sesimle.

"Bilmem kaç bardak Margarita içmiş, üstüne bir de birayla cila yapmış."

"Ben demedim mi ona, tekilayla başlanırsa tekilayla bitirilmeli diye!"

"Pardon gece kulübü kraliçesi İdil Demirel! Bir dahakine uyarırım!"

"Şimdi nasıl?"

Eliyle kapıya dönük olan koltuğu gösterdi. Çantamı yere attığım gibi koltuğa koştum. "İdare eder."

Koltuğa doğru eğildiğimde karşılaştığım görüntüyle yüreğim ağzıma geldi. Belgin'in yüzünü kapatan kızıl saçlarını kulağının arkasına ittirdim ve çehresini ortaya çıkarttım. "İstifra etti mi?"

"Evet, hem de çok. Aslında Cihangir Bey ve yanındaki kız onu getirdiğinde mışıl mışıl uyuyordu ama... Sarsılınca uyandı ve istifra etmeye başladı. O kadar çok korktum ki... Dönmeleri için aramak istedim ama cesaret edemedim!"

"Cihangir Bey mi?" Kaşlarım çatıldı. "Yanındaki kız mı?"

"Çeşme falan sayıkladı Belgin. Bir bilgim yok."

"Çeşmiahu!" dedim şaşkın bir şekilde. "Cihangir Bey'in kız kardeşi. Türkiye'ye gelmiş demek ki."

"İyi, ben de kız arkadaşı falan sanmıştım, dün gece öyle beraber gidince... Keşke arasaymışım. Zaten bir onlar açardı telefonumu. Sen... Dur... Bir dakika, unuttum! Sen... Sen neredeydin, Allah'ın cezası?"

"Ben mi? Ben?" Etrafıma baktım. "İyiyim. Beni boş ver. Belgin'i uyandıralım. Ne kadar çabuk uyanırsa o kadar iyi. Bir bardak su getirsene mutfaktan." Şahsenem başını sallayıp mutfağa girerken Belgin'in saçlarını okşadım. "Belgin... Hadi kalk, güzelim."

Ses vermedi.

Sabırla, "Belgin," diye seslenmeye devam ettim ve hafifçe sarstım. Gözleri açıldı, etrafına baktı ve sertçe yutkundu. "Hadi doğrul," dedim ve elimi ona uzattım. Zayıf bir güçle bana tutundu ve onu kaldırdığım an gözleri irileşti. Eliyle ağzını kapatmasına rağmen başarılı olamadı ve midesi boş olduğu için tüm safrasını üstüme kustu. Çok kısa bir an şoka girdim ama kolayca çıktım. "Şahsenem, bez de getir!" diye seslendim ve Belgin'in yüzüne dokundum. "İyi misin? Başın nasıl?"

"İdil..." Sesi titriyordu.

"Söyle, kuzum?"

"Biz Cihangir'le sevgili olduk. Yani, olduk! Vallahi olduk..." Üstüme bakınca bir kez daha öğürdü ve hemen gözlerini kapattı. "Özür dilerim."

"Senden önemli değil. Ayrıca hayırlı olsun," dedim uysal bir sesle.

Şahsenem renkli bezle yanımıza geldi ve Belgin'e suyu uzattı. "Aptal insan, sevgili olmak için böyle içmen mi gerekiyordu?" derken kabanımı dikkatli bir şekilde çıkarmama yardım etti. Kirlenen kısmı içe gelecek şekilde tortop yaptım ve kenara bıraktım. "Aslında çok içmedim ki..."

"Senin bünyen zayıf, Belgin," dedim ve bezi alıp etrafı temizlemeye başladım. Belgin suyu bir dikişte içti ve arkasına yaslandı. "Miden ne durumda?"

"Sanki dün akıl hastanesinde bir günlüğüne hastaydım," diyerek mükemmel bir benzetme yaptı. "Başım ağrıyor, dönüyor ve midem bulanıyor..."

"Soğuk duşa girmen lazım, nasıl ayılman gerektiğini biliyorsun."

Tam kalkacakken Belgin elimi tuttu. "Teşekkürler," dedikten sonra Şahsenem'in elini de tutup kucağına geçti. "Çok teşekkürler."

"Ne için?"

"Dün Şahsenem gelmemesine rağmen kulübe gittim, sen açmadın diye Cihangir'i aradım ve mutlu son! Saldım gitti, artık ne olursa olsun. İkiniz de çok iyi dostlarsınız." Kısa bir an duraksadı. "Bu arada sen neredeydin? Dün gece seni gördüğümü hatırlamıyorum."

"Ben... Sinan'laydım." İkisinin gözlerinin içine bakıp derin bir nefes aldım. "Kızlar..."

Şahsenem, Belgin'in kucağındaki elini bastırıp gözlerini kapattı. "Kötü bir şey diyecek, hissediyorum."

"Biz... Sinan'la..."

Belgin kesik bir nefes aldı. "Ayrıldınız mı?"

"Hayır, tam aksine... Yani..." Normalde çat diye söylerdim ama ortam o kadar gergindi ki o kelime ağzımdan çıkmaya cesaret edemiyordu.

"Hayır!" Şahsenem ayağa fırlamıştı. "Lütfen! İdil, *hayır* de!" Gözlerini irileştirdi dehşetle. "Bana beraber olduğunuzu söyleme!"

Belgin, "Ne?" diye bir çığlık atarken kendi sesinden rahatsız olmuş olacak ki ellerini başına bastırdı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, yapmıyorum. Öyle... Birden oldu!"

"Hadi o tez canlı bir adam diyelim. Senin neyin vardı, deli manyak?!"

Belgin tembel tembel sırıttı. "Bana bir cümleyle anlatsana, ne olur!"

Şahsenem'in ağız burun dalacağından korksam da gülmeden edemedim. "Şey... Sinan şampiyonlar ligi, diğer erkekler de amatör lig."

Belgin başını tutmaya devam ederek içli içli "Yaa!" nidasıyla salonu inletti. "Tamam, bu kadar bilgi bana yeter de artar."

Şahsenem kollarını birbirine bağlamış, bana bakıyordu. "Ben bu adama güvenmiyorum," dedi usulca.

Belgin yavaşça doğruldu ve ayaklarını yere sarkıttı. "Sen kime güveniyorsun ki Şahso?"

"Sırf erken evlenmek için İdil'i hamile bırakmış olabilir!" Ellerini havaya kaldırdı. "Valla ben beklerim, hiç kızma."

Belgin göz ucuyla bana baktı ve sertçe yutkundu. "Bunu ben de beklerim."

"Ne? Hayır!"

"Ha, garantiyse tamam. Bunu daha sonra ayrıntılı bir şekilde konuşalım çünkü hatırlarsanız üniversitede birbirimize söz vermiştik!" Belgin omzuma tutunarak ayağa kalktı. "Ben de soğuk bir duş alayım. Eminim ki bana muazzam bir kahvaltı hazırlarsınız," dedi ve sağa sola çarpa çarpa banyoya girdi.

O esnada kapı çaldı. Şahsenem oflayarak yürürken, "Daha ne olacak?" diye mırıldandı ve kapıyı açtı.

"Merhaba!"

Duyduğum sesle arkamı döndüm ve kapıda genç bir kız gördüm. "Ben Çeşmiahu Tümer. Dün aslında tanışmıştık..." dedi ve Şahsenem'e sarıldı.

Şahsenem elleri havadayken gözlerini sıkı sıkı kapattı ve bir an önce sevgi selinin bitmesini beklemeye başladı. "Hoş geldin Çeşmiahu, nasılsın?"

"İyiyim. Beni abim gönderdi. Belgin'in nasıl olduğunu merak ediyormuş da." Gözleriyle etrafı taradığında beni gördü. "İdil!"

Ayağa kalktım. "Çeşmiahu?" diye mırıldandım. Gerçekten güzel ve çıtı pıtı bir genç kızdı. Aramızda ya bir ya da iki yaş olmalıydı.

Telefonunu sallayarak gelirken şişme montunu çıkardı ve kenara bıraktı. "Davetten fotoğraflarınız internete düşmüş bile! Çok güzelsin," dedi ve bana da samimiyetle sarıldı. Şahsenem kapıyı kapatırken alnını duvara dayadı. "Tebrik ederim."

"Çok teşekkürler," dedim ve ondan uzaklaştım. "Otursana lütfen."

"Belgin nerede? Onun sağlıklı olduğuna emin olmam gerekiyor da."

"Duş alıyor, birazdan gelir. Aç mısın?"

Koltuğa otururken başını olumsuz anlamda salladı ve üstündeki siyah, salaş triko kazağını düzeltti. "Hayır, teşekkür ederim."

Şahsenem geldi ve yanıma oturdu. Aramızda kısa bir sessizlik oluşunca konuşma ihtiyacı hissettim. "Eee, Çeşmiahu anlatsana. Nerelerdeydin, neler yapıyorsun?"

Gözleri muzip bir parıltıyla parladı. "Hiç. Hiçbir şey yapmıyorum."

"Hiç? Okul falan?"

"Ha, o geçen sene bitti. İç Mimarlık ve Çevre Tasarımı okudum."

"Çalışıyor musun?"

"Ne? Hayır. Hayatımda hiç çalışmadım." Şahsenem'le birbirimize şaşkın bir şekilde bakınca kocaman bir kahkaha attı. "Ben para yiyorum. Şımarık zengin kızıyım yani."

"Çok açık sözlüsün," dedi Şahsenem tebessüm ederken.

Çeşmiahu omuz silkti. "Doğrular..."

Ağzım açık şekilde ailede bir manyak daha var mı diye düşünmeye başlarken Şahsenem ayağa kalktı. "Ben kahvaltı hazırlasam iyi olur. Belgin ancak öyle kendine gelir. İçecek bir şey ister misin?"

Çeşmiahu başını tekrar olumsuz anlamda sallayınca Şahsenem mutfağa girdi. Akabinde hemen Çeşmiahu telefonuyla ayağa kalktı ve Şahsenem'in kalktığı yere oturdu. "Fotoğraflara bakmak ister misin?"

"Tabii," dedim ve ona doğru yaklaştım. İnternet sitesine girdi, her fotoğrafı ayrıntılı bir şekilde incelemem için yakınlaştırdı. Birkaç tane içeriye girerken, geriye kalanlar da salondaki davetlilerin kameralarıyla çekilmişti. Aşağıdaki fotoğrafa inmek üzereyken durdum ve biraz daha yaklaştırdım. Tanıdık simayı objektifte görünce sormadan edemedim. "Ayla Tatlıca'yı tanıyor musun?" Sinan'ı şimdi anlıyordum. Resmen bir şeyler beni dürtüklüyor, yanına bırakmamam gerektiğini söylüyordu.

"Tanışıklığım var. Ne oldu ki?"

Gülümsedim. Yanına bırakmayacaktım. Üstelik bunu kafa atmadan yapabilirdim. "Peki, numarası? Onunla önemli bir şey konuşmam gerekiyor."

"Bir saniye, bakayım," dedi ve rehberine girdi.

Numarayı bulup bana okurken Belgin'in, "Başım ağrıyor!" inlemesini duydum. Terlik sesleri yaklaşırken, "Bir daha bu kadar içmeyeceğim. Hayır yani, neden böyle bir şey yapıyors–" diye kendine kızarken durdu. "Bu kim?"

Çeşmiahu ayağa kalktı. "Merhaba! Tanışamamıştık. Ağzında poşetle uyuyordun. Ben Çeşmiahu. Sen de yengem oluyormuşsun."

Belgin'in kaşları çatıldı. "Anlamadım?" Bana, daha sonra mutfaktaki Şahsenem'e baktı. "Kimin yengesi?"

"Cihangir'in kız kardeşi," diye seslendi Şahsenem.

Belgin'in gözleri irileşti. "Çeşme! Çeşme... Yani, Çeşmiahu. Sen kız kardeş miydin?" dedi ve samimi bir şekilde sarıldı. "Kusura bakma, dün kafam bir milyondu."

"Önemli değil, çok tatlıydın." Belgin'in yüzünü dikkatli bir şekilde inceledi. "İyi gözüküyorsun. Gönül rahatlığıyla gidebilir ve abime de aynı şeyi söyleyebilirim."

"Abin?" diye şaşkın bir tepki veren Belgin'e, Şahsenem derin bir of çekti. "Ha, anladım! Cihangir... Tamam! Kusura bakma. Hâlâ algılarım açılmış değil."

Şahsenem tatlı tatlı gülümsedi. "Her zamanki gibi."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Kendinize iyi bakın." Bana döndü. "Hafta sonu tanışma, kız isteme, söz ve nişan törenlerinde görüşürüz!"

Gülümseyerek onu uğurlayıp kapıyı kapattığımızda Belgin ayakta kalmak için koltuğun kenarına tutundu. "Beni *yenge* diye tanıtmış, ruh hastası."

"Hoşuna gitti, hiç ayak yapma," dedim ve yorgun bir şekilde koltuğa uzandım. Gözlerimi kapatıp kısa bir şekerleme yapmak istedim ama o küçük erkek bebekle karşılaşmaktan korktuğum için aniden gözlerimi açtım. "Bak Şahso, birileri yorulmuş!" Belgin yanımdaki küçük boşluğa kendini attı. Düşmemek için karnıma ellerini dolayınca yüzümü ekşittim ve kolumu tutmasını sağladım. "Eee, anlatsana!"

"Belgin, o kadar şey oldu ki nereden başlasam, bilmiyorum. Ayla Tatlıca mı desem, Ogün mü..." Doğruldum ve onun da kalkmasına yardımcı oldum. "Sen kahvaltı yaparken konuşalım."

Belgin ince belli çay bardağına baktı. "Şimdi ne yapacaksın?"

Kahvaltı yapmama rağmen dayanamayıp bir dilim ekmeğin üstüne çikolata ve labne peyniri sürdüm. "Kafamda bir şeyler var."

"Biliyor musun?" Şahsenem dirseklerini masaya koydu ve beni bir vaka gibi incelerken konuştu: "Farklısın. Yani... Bundan birkaç hafta önceki gibi değilsin. Üniversitede, henüz Ogün'le tanışmamış o İdil'i görüyorum sanki."

"Değil mi?" Belgin bardağını çat diye tabağına bırakınca kendi bile irkildi. "Çok havalı, aşırı seksi bir şey olma yolunda ilerliyor! Yani... Ne yapıyoruz Şahsenemciğim, en kısa zamanda biz de..."

Şahsenem başını hafifçe yana yatırıp Belgin'e baktı. Bu, Belgin'in susması için yeterliydi. "Sevmek ve sevilmek..." dedi usulca Şahsenem. "Zedelenen öz güvene, kırılan gurura, yitip giden umutlara... Her şeye iyi gelir."

Belgin gözlerini kıstı. "Şahso? Doğru mu duyuyorum, sen artık evlenmek mi istiyorsun?"

Ekmekten gülerek bir ısırık aldım ve masadaki telefonuma uzandım. Rehbere kaydettiğim 'Haset Ayla Tatlıca' ismine baktım. Ani bir gazla, "Arayacağım," dedim ve ekmeği tabağa bıraktım.

"Çok ani oldu, dur! Ne diyeceksin ki?"

"Bekleyin," dedim ve arayıp sesi dışarıya verdim. Birkaç defa çaldı ve en sonunda arama süresi başladı. "Alo?"

"Ayla Hanım?"

"Evet, buyurun. Benim?"

"Ben İdil Demirel. Dünkü davetten hatırlıyor olmalısınız."

Kısa bir sessizlik oldu. "Evet, hatırlıyorum." Sesindeki düşmeyi fark etmemek için aptal olmak lazımdı!

"Sizinle önemli bir iş konuşmam gerekiyor," dedim reklam ilişkisini ima ederek.

"İş?" Ses tonu birden değişti hatta neredeyse keyiflendi.

"Dün bir magazin dergisi sahibi ve aynı zamanda Tümerlerin yakın bir aile dostu olduğunuzu öğrendim. Düşündüm de..."

"Evet?" Her cümlemi yarıda kesip tepkisini ölçtüğümde değişen tek şeyin cevaplarının heyecanlı vurgusu olacağına emindim.

"Ortak olabiliriz," dediğimde derin bir soluk aldığını duydum. "Sinan'la bu hafta sonu aile arasında ufak bir nişan yapıyoruz. Basın olmayacak, yani biz istemediğimiz sürece fotoğraf sızdırılmayacak. Aynı durum düğünümüzde ve..." Sırıtmak istedim ama '*Çarşı alayına karşı*' diye bağıran bebek aklıma geldi. "İleride çocuklarımız olduğunda da geçerli olacak. Diyorum ki bu özel günlerimizin belgelerini size ulaştıralım, siz de güvendiğiniz kaynaklara vererek Sinan'ı seven insanların bu güzel haberleri duymasına önayak olun. Hem siz kazanırsınız hem de biz boş insanların çeneleriyle uğraşarak yorulmayız."

Belgin yumruğunu ağzına sokarken Şahsenem sessiz bir alkış tuttu.

"B... Ben..."

"Emin olun, bu ortaklığımız size daha çok şey kazandıracak."

Sertçe yutkundu. "Seve seve," dedi bir fısıltıyla. "Tebrik ederim."

"Teşekkürler," dedim ve telefonu kapattım.

Şahsenem ayağa fırladı. "İdil! Eminim ki şu an Angela'yı arıyor ve ağlıyordur."

Belgin yumruğunu ağzından çekti. "Sen Sinan Bey'le takıla takıla onun gibi manyak olma yolunda ilerliyorsun. Demedi deme."

Bütün iltifatları gülümseyerek alırken birkaç dakika sonra telefonum çalmaya başladı. Ekrana baktığımda Sinan'ın aradığını gördüm. "Hissediyor!" Ayağa fırladım ve telefonu kızlara tuttum. "Arkasından bir şeyler çevirdiğimi gerçekten hissediyor! Bakın, ben korkarım böyle şeylerden!"

Belgin elini boşlukta salladı. "Aç kız, aç! Olmadı anlatırsın, ne olacak?"

"Dur, tamam." Derin bir nefes aldım ve aramayı cevapladım. "Alo?"

"Grubun başına geçmek konusunda artık çok daha ciddi tereddütlerim var."

"Ya!" gülümsemesiyle sandalyeye çökerken ekmeğe uzandım. Şeplerini bilsem de "Neden?" diye sordum.

"Erken kalkmayı sevmediğimi fark ettim. Özellikle sen yatağımdayken." Öksürmemek için boğazımdaki lokmayı sertçe yuttum ve iki göğsümün arasına vurdum. Şahsenem bana su uzattı ama almadım, ayağa kalkarak onlardan uzaklaştım. "En kötüsü bu gibi gözüküyor. Her gün kaldırabileceğim bir görüntü değil."

"Eminim ki arada bir kendine izin verebilirsin." Az önce edalı konuşan ben miydim? Evet, bendim! Adama resmen, *'İşi salla ya, takılırız,'* dedim.

Gülümsediğini hissettim. "İşte, bu da en iyi yanı. Yüksek bir ihtimalle her şeyi evden yöneteceğim."

"Çalışanlarının eminim ki işine gelecektir. Sinirli bir patronu kimse sevmez."

"Dua et, kocan oluyorum."

Telefonu kızlara verip hayatımı zirvede bırakabileceğim anlardan biriydi yine. "Evet, bu daha iyi gibi gözüküyor," diye takıldım.

"Daha iyisini gece göreceksin," dediğinde gözlerim irileşti. Yarattığı tepkiyi fark etmiş gibi birkaç saniye sonra güldü. "Gece yarısı halı saha maçım var. Senin de gelmeni istiyorum. Şu Ceyhun'la da tanış, kurtulayım artık çenesinden."

"Tabii ki."

"Şoför göndereceğim. Şahsenem ve Belgin de gelmek isterse gelebilirler."

"Cihangir Bey ve Belgin'den haberin var mı?"

"Ne gibi?"

"Bir ilişkiye başladılar da."

"Nasıl yani? Bir ilişkileri yok muydu zaten?"

"Bilmem, var mıydı?" dedim şaşkın bir şekilde Belgin'e bakarken. Başını masaya koyup uyuduğunu görünce tekrar önüme döndüm. "Yani... Ben bilmiyordum, biz bilmiyorduk da."

"Cihangir birisiyle konuşuyorsa o ilişkidir benim gözümde. O yüzden öyle dedim."

Heyecanla Belgin'e koştum ve kolundan tutarak kaldırdım. "Süper o zaman! Akşama görüşürüz."

Belgin arabanın arka koltuğunda, kalçası güzel gözüksün diye yüksek bel pantolonunu boğazına kadar çekerken pişmiş kelle gibi sırıtıyor-

du. Bu yüz ifadesi, birkaç saat önce Cihangir Bey onu arayıp şans için maça çağırdığından beri yüzündeydi. Şahsenem, Belgin'in hareketleri yüzünden cam kenarında benim gibi sıkışmış olmalıydı ki ofladı. "Yeter, Belgin!"

"Sussana be!" Belgin, sesi fazla yükselince şoföre özür mahiyetinde gülümsedi. "Tamam, bitti," dedi ve kendini tekrar ortamıza sıkıştırdı.

Araba, Sarıyer'in işlek bir caddesinden saptı ve yavaşça durdu. Etrafa baktığımda nihayet geldiğimizi gördüm. "Çok teşekkürler, iyi geceler," diyerek kapıyı açtım. Önden inerken Belgin'in hareketleri yüzünden dönen siyah taytımı düzelttim. "Hadi girelim!"

Belgin, ceylan gibi seke seke spor tesisinin kapısından içeri girdiğinde Şahsenem, arkasından cıkcıkladı. "Yemin ederim, delirdi bu..."

Parmak uçlarım, keskin soğuk yüzünden anında üşümeye başlayınca şişme montumun cebinden renkli örme eldivenlerimi çıkarttım. "Hadi gidelim," dedim ve Şahsenem'in koluna girip Belgin'i takip ettim. İçerisi fazlasıyla ferah ve moderndi. Sıkılacağımı hatta üşüyeceğimi düşünerek kendimi darlarken rahatça izleyebileceğimiz yeşil sahayı gören kapalı bir mekân olduğunu keşfetmiştim.

"Yenge!" Şahsenem, benden önce sese dönünce duraksadım ve tahmin ettiğim kişinin tam arkamda olduğunu hissettim. Derin bir nefes alıp arkama döndüğümde maçlardan tanıdığım adamla göz göze geldim. Ceyhun, genellikle futbolcularda gördüğüm bir saç stili kullanıyordu. Yanları sıfırdı ve geriye kalan siyah saçları yanların açıklığına uzanacak kadar serbest bırakılmıştı. Boğum boğum kasları yoktu ama düzgün bir fiziği vardı. Zaten futbolcuların kasla kendilerine ağırlık yapmak gibi manyaklıkları olduğunu sanmıyordum. "Hoş geldin." Göze çarpan renkleri barındıran kramponu, siyah-beyaz formasıyla tam bir futbolcuydu. "Ben Ceyhun."

"Hoş bulduk. Memnun oldum, Ceyhun." Şahsenem'e döndüm. "Arkadaşım..."

"Sen uyurken doğum gününde tanışmıştık." Elini uzattı ve gülümsedi. "Nasılsın?"

"Teşekkürler, Ceyhun. Sen?"

"İdare ediyoruz." Kısa bir an etrafına bakındı. "Ben de yeni geldim, şurada olmaları lazım. Buyurun," dedi ve beraber açıklığa çıktık. Sinan'ı gördüm. Dalgın bir şekilde siyah kramponunun bağcıklarıyla uğraşırken başında bekleyen adama bir şeyler söyledi. Sonra ayağını indirip beyaz çorabın altındaki dizliğini düzeltti ve başını kaldırdı. Üstündeki siyah-beyaz forması o kadar güzel ve asil duruyordu ki heyecanla irkil-

dim. Göz göze geldik. Delici bakışları üstümde, neredeyse soluksuz kalmama sebep oldu.

Can alıcı bir gülümsemeyle müsaade istercesine adamın koluna dokundu ve bize doğru gelmeye başladı. Duruşumu dikleştirdim, büyük bir beklenti içine girdim. Önce Şahsenem'e baktı ve baş selamı verdi. Sonra bana yaklaştı ve saçlarıma öpücük kondurdu. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Geri çekildim ama ondan uzaklaşmama müsaade etmedi. Beni kolunun altına alıp Ceyhun'a döndü. "Herkes hazır mı?"

"Ozan'ı bekliyoruz işte, abi. Gelir birazdan herhâlde. En son *çıkıyorum*, demişti."

Sinan elindeki telefonunun kilidini açtı. "Bir saniye, arayayım," dedi ve rehberine girdi. Numaraya dokunup telefonu sol kulağına dayadı. Çalma sesi, telefonunu benden tarafa tuttuğu için net bir şekilde duyuluyordu.

Telefon açıldı ve telaşlı bir erkek sesi duydum. "Alo, Sinan?"

"Ozan, neredesin? Başlayacağız birazdan."

"Abi, trafik kazası geçirdim. Ambulanstayım şu an. Anlayacağın maça gelemeyeceğim ben. Kusura bakmayın." Sinan'ın, omzumdaki elinin baskısı yavaşça azaldı. Şaşkın bir şekilde ona baktığımda yüzünün renginin attığını gördüm.

Ceyhun merakla gözlerini kısarken Şahsenem de ondan farksızdı. "Sinan, ne oldu?"

Telefon, Sinan'ın kulağından kayarken güçsüz bir nefes aldı. Birkaç dakika sustu, nefes bile almadı sanki. "Ne olacak, bir kişi eksik oynayacağız!" diye söylendi.

O an anladım. Gördüğüm erkek bebek kesinlikle hayal gücümün bir ürünü değildi.

14. Bölüm

Sinan yaklaşık beş dakikadır taarruz planı yatmış bir komutan edasıyla boşluğa bakarak kara kara düşünüyordu. Öyle ki takım arkadaşları, Ozan'ın trafik kazası geçirdiğini bile Ceyhun'dan öğrenmişti. Herkesin 'aaa, püühh' nidalarıyla Ozan burada olmasa bile geçmiş olsun dileklerini dile getireceğini düşünürken hepsi bir güzel küfretmiş, ardından Sinan gibi soruna odaklanmışlardı.

"Eee, bir kişi eksik mi oynayacağız şimdi?"

Sinan derin bir soluk aldı ve başını çimenlerden kaldırıp, "Ata," dedi çaresiz bir sesle. "Ata gelir."

Eldivenlerinden kaleci olduğunu tahmin ettiğim, tıknaz yapılı genç başını salladı. "Tamam, tamam. Bu saatte kimseyi bulamayız zaten. Senin yeğenin ne de olsa. Yapar bir şeyler, değil mi?"

"Bilmiyorum, onunla en son çocukken futbol oynamıştım."

"Hangi çocukluk?"

Sinan kısa bir an düşününce yüzü tereddütlü bir ifadeye büründü. "Ona attığım topa yetişemediği çocukluk..."

Ceyhun dizlerini karnına çekerek ısınırken konuştu: "Olsun! Güzel oynar o. Eminim ben. Çağır, gelsin."

Sinan öfkeyle gözlerini kıstı. "İşine geliyor, değil mi?"

"Abi, nasıl işime gelsin?" Başıyla bizim arkamızı gösterdi. Sinan'la aynı anda döndüğümüzde aralarındaki tellere rağmen samimi bir şekilde konuşan Cihangir Bey ve Belgin'i gördüm. "Bir oyuncumu çoktan kaybettim." Belgin o esnada kollarını göğsüne bağlayıp tribünden tellere doğru cilveli bir gülümsemeyle eğildi. Cihangir Bey ona her ne söylediyse başını arkaya atarak kahkaha atmak üzereyken bizi fark etti. Belgin'in bir şeye dikkat kesildiğini anlayan Cihangir Bey, bakışlarını takip ettiğinde boğazını temizleyerek doğruldu.

"Durumu eşitledik o zaman," diye alayla mırıldanan Sinan, telefon rehberine girdi ve Ata'yı aradı. "Hemen formanı, kramponlarını giy ve Sarıyer'deki halı saha tesisine gel. Sadece on beş dakikan var," emrini verip telefonu kapattı. Ata ne hâldeydi, ne yapıyordu, hiçbir fikrim yoktu ama emindim ki on beş dakikaya burada olacaktı.

"Üşüyor musun?"

Sinan'ın sesiyle gözümde canlandırdığım Ata'nın hazırlanışı bir toz bulutu gibi dağılırken örgü eldivenlerimi gösterdim ama yetersiz olduğunu düşünmüş olmalı ki bana yaklaştı ve atkımın altındaki montumun fermuarını boğazıma kadar çekti. "Gerçekten üşümüyorum," dedim içinin rahat olması için.

Atkımı düzeltip arkaya doğru atarken kulağıma eğildi. "Benim gibi ısıtıyor mu?" Birisi duydu mu diye panikle etrafa bakarken yanımızda kimsenin kalmadığını ve maça hazırlanmaya başladıklarını görünce bir cümlesiyle hızı artan soluklarımı eski düzenine sokmaya çalıştım ama nafile. Üstelik bakışları da bana pek yardımcı olmuyordu. "Isıtmaz," dedi gözlerimin içine bakmayı sürdürürken. Teni tenime değmemişti ama kelimeleri aynı etkiyi yaratıyordu. Mesela şu an beni bir ateş basmıştı ve her an gökyüzüne bakarak 'Dünyanın camını açın be!' diye bağırmama ramak kalmıştı.

"İdil!"

Belgin'in sesiyle neredeyse yerimde zıplarken Sinan güldü. Hışımla arkamı döndüm. "Efendim, Belgin?"

Belgin, bir bacağıyla tribündeki üç koltuğu kapatmış, bana el sallıyordu. "Hadi çabuk gel! Şahsenem lavaboda, bari sen otur. Yoruldum böyle beklemekten!" dedi ve arkada oturan izleyicilere ters ters baktı.

Başımı sallayarak onu onayladıktan sonra Sinan'a döndüm. "Başarılar." Parmak uçlarımda yükselip yanağına masum bir öpücük kondurdum. Kulağına doğru, "Vurduğun gol olsun," dedim.

Geri çekilmek üzereyken belimi kavrayarak engel oldu. Dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle konuştu: "Attıklarım senin için olacak."

"Ve... Gecenin yıldızı geldi!" Ata'nın sesiyle Sinan derin bir nefes alıp arkama baktı. "Tıpkı Neymar gibi yakışıklı, Ronaldo gibi boylu boslu, Messi gibi alçak gönüllü..." Kendini tanıttığı cümlelerinin ardından tribünde bir alkış sesi duydum. Kim olduğuna bakmama gerek yoktu, Belgin olduğuna adım gibi emindim.

Ata'ya döndüm ve olduğumuz yere gelmesini beklerken özlemle onu izledim. Siyah-beyaz formasını giymiş, ışıltılı gözleriyle olduğu yere neşe getirmişti âdeta. "Uçtun mu sen?"

"Amcam istesin, uçarım ben, yenge!" dedi ve Sinan'a göz ucuyla baktıktan sonra hızlı bir şekilde yanağımdan makas aldı. "Neden? Çünkü amcam istiyor. Amcam isterse akan sular durur."

Sinan babacan bir tavırla Ata'yı ensesinden tutarak kendine çekti ve elini omzuna koydu. Etrafı kontrol ettikten sonra yüzü ülke sorunlarından bahsedecekmiş gibi ciddi bir ifadeye büründü. "Faul veya penaltı

için ahlayıp vahlayıp saçma sapan düşüşler yapma. Ceyhun'a çalım atmayı denediğini görmeyeyim yoksa seni kaleye sokarım," dedi ve kısa bir an durup onaylaması için Ata'ya baktı. Ata hızla başını sallayınca devam etti: "Kornerde risk alma, en yakın adama pas at, uzun oynama. Ve bir de... Psikolojik baskı, unutma."

Ağzım açık bir şekilde diktatör havalarına giren Sinan'a baktım. "Psikolojik baskı?"

"Penaltı kullanmadan önce şutu çekene küçümser gözlerle bakmak, zayıf halkayı bulup üstüne giderek karşı takımı panikletmek gibi..."

"Bu sadece bir maç..."

"Sinan, hadi başlayalım abi!" diye seslenen Ceyhun'a döndüğümde herkesin buraya baktığını gördüm. Artık ılımlı konuşmak için çok geçti ve ciddiyet bakımından derbiyi aratmayan bu maçı tribünden izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Fosfor sarısı yelekler için *ilk golü yiyen giyer* kuralıyla başlatılan maç, Sinanların takımının kalesine giren topla kısa bir aradan sonra tekrar devam ederken gözlerimi Sinan'dan bir an olsun ayırmamıştım. Daha doğrusu ayıramamıştım. Terlediği için alnına doğru düşen saçları, nemli şakakları, çalım ve gol attıktan sonraki zafer dolu gülümsemesi...

"Ay İdil..." Şahsenem aniden konuşarak irkilmeme ve birbirine bağladığım kollarımın çözülmesine sebep olmuştu. "Şöyle bakma. Yanınızda durulmuyor, işleri bizim açımızdan iyice zorlaştırıyorsun."

"Şahso, sen lavaboya gittin, bunlar bir ara yalnız kaldı. Vallahi sentetik çimden kıvılcımlar çıktı. Seslenmeseydim bu spor tesisi alevler içinde kalacaktı!"

"Sen sus, Belgin! Bakıyorum da hemen başladın cilveleşmelere, fısır fısır konuşup gülüşmelere..."

"Kıskanma be!"

Şahsenem hışımla bana dönünce ona bakmak zorunda kaldım. "Haklı değil miyim ama? Daha dün Cihangir böyle, Cihangir şöy–" Sesi düştü ve yüzünü ekşitti. "Kime anlatıyorum ki ben? Bu daha beter. Bıraksam Sinan Tümer'den hamile kalır, düğününe bebeğinle katılırsın," dedi ve Belgin'i gösterdi. "Bu da alkol komasından öbür tarafı boylar!"

Elim kolunun üstünde, gözlerim sahada, konuşmaya başladım: "Şahsenem artık bizim için endişelenmeyi bırakmalısın..." Tam o esnada, top süren Sinan'ı fark ettim ve hemen ayağa fırladım.

Önüne çıkan karşı takımın oyuncularını sakin bir şekilde atlatırken Belgin ayağa kalktı ve çaresiz bir şekilde tellere asıldı. "Ya atmayın artık ne olur!" diye bağırdı ve eliyle dijital skor tablosunu gösterdi, "3-0 işte! Maç artık bitsin! Yetmez mi size?" Sinan'a yetmemiş olacak ki aheste

aheste ilerlemeyi sürdürerek ceza sahasına geldi. Yumuşak bir şekilde kontrol ettiği topa ayak içiyle güçlü bir şekilde vurdu ve topun ağları bulması kaçınılmaz oldu. Belgin hüzünlü bir şekilde tribüne dönerken kendimi tutamadım ve güçlü bir şekilde alkışlamaya başladım. İçim kıpır kıpırdı, heyecandan kalbim ağzımda atıyordu. Bir halı saha maçında böyleysem gerçek bir maçta nasıl olurdum, düşünemiyordum bile.

Ceyhun'un, arkadaşlarını gaza getirmek için, "Hadi beyler, başlıyoruz!" diye bağırıp el çırpması beni düşüncelerimden çekip çıkarırken gözlerim istemsizce Sinan'ı aradı. Arkadaşlarıyla gol sevincini paylaştıktan sonra başı yerde sahanın diğer ucuna doğru yavaş tempoda koştuğunu fark ettiğim an benim olduğum tarafa baktı. Birbirine çarpmak üzere olan ellerim eylemini yarıda bırakırken dudaklarına gururlu bir gülümseme peydahlandı ve başıyla arkada kalenin içinde bıraktığı topu işaret edip göz kırptı.

O gol tıpkı bir öncekinde olduğu gibi... Benim içindi.

9-7.

Hakem bitiş düdüğünü çaldığı an, halı sahaya zehirli gaz yayılmış gibi herkes eş zamanlı bir şekilde kendini yere bırakırken gülmeden edemedim. Kesinlikle çok güzel bir maç olmuştu. Sinan dediklerini yapsa da son derece ılımlı ve dostane tavırlar sergileyerek güzel bir oyun oynanmasını sağlamıştı. Ödülü de arkadaşlarıyla kutladığı galibiyet olmuştu. "Yuh!" Şahsenem beni dürtükleyince sahaya baktım ama enteresan bir şey göremedim. "Kaçırdın ya! Ceyhun resmen az önce ciğerini tükürdü, iğrenç!"

Belgin ayağa kalktı. "Git, yala o zaman."

Şahsenem sinirle doğrulup Belgin'e vurmaya çalıştı. "Pislikleşme!"

"Sus, zaten şehzadem kaybetti. Baksana, nasıl üzgün..." Parmakları bir cam eşyaya dokunurcasına tellerde gezinirken iç çekti. "Kıyamam ya."

"Sen âşık olma Allah aşkına! Yaptığın cinlikler aklıma geliyor, aşka olan inancımı kaybediyorum."

"Varmış gibi kaybetmekten bahsediyorsun ya; neremle gülsem, bilemiyorum!"

Bakışlarım toparlanıp soyunma odasına girmeye başlayan erkeklere kaydı. Sinan, Cihangir Bey ve Ata'yla konuşarak bize doğru gelirken ayağa kalktım. Ata beni görünce Cihangir Bey'in kolunun altından kurtulup koşarak yanıma geldi. "Yenge, gördün, değil mi? Nasıl harika oynadım ama!"

Gülerek nemli saçlarını karıştırdım. "Gecenin yıldızı sendin ve doğal olarak çok terlemişsin. Forman üstünde kurumasın, değiştir hemen lütfen."

"Allah'ım ya," dedi tatlı tatlı. "Şu ben ne kadar güzel bir şeyim! Amcamın müstakbel karısı bile beni düşünüyor."

"Ata, kes."

Ata, Sinan'ın uyarısı üzerine dudaklarını birbirine bastırdı ve birkaç saniye boşluğa baktı. "Peki." Usulca bizden uzaklaşırken konuşmaya devam etti: "Ama bu hâlâ yengemin beni çok sevdiği ve düşündüğü gerçeğini değiştirmiyor!" dedi ve koşarak soyunma odasına gitti.

Cihangir Bey, gülerek Ata'nın gidişini izlerken Sinan, derin bir nefes aldı ve parmaklarıyla alnına düşen saçlarını düzeltti. O an saçlarının duştan çıkmış gibi ıpıslak olduğunu fark ettim. Şimdi Ata değildi ki, *'Git değiştir şunu!'* diye kızayım ya da sırtına havlu koyayım.

Cihangir Bey etrafına baktı. "Ceyhun nerede?"

"Beynini halı sahaya tükürmekle meşgul olabilir." Herkes gibi ben de hızla arkamda oturan ve dünyayla bağlantısını koparmış gibi telefonuyla uğraşan Şahsenem'e döndüm. Ona baktığımızı hissetmiş gibi yumuşak bir sesle, "Ne?" diye sordu.

Belgin imalı imalı güldü. "Şahso, taktın adamın tükürüğüne ha..."

"Takmadım, sadece fazlasıyla rahatsız edici," dedi ve hemen ardından Sinan'a döndü. "Bu arada tebrik ederim, çok güzel bir maçtı."

Sinan gülümseyerek Şahsenem'in tebriğini kabul etti. O sırada arkasındaki adım seslerini duyan Cihangir Bey, gelenin kim olduğunu görmek için hafifçe geri çekildi. Ceyhun dizliğiyle uğraşırken başını kaldırdı ve herkese kısa bir bakış attı. "Hadi abi, soyunma odasına gidelim de dağılalım artık. Geberdim resmen."

Cihangir Bey başını sallayarak, Belgin'e kaçamak bir bakış atıp Ceyhun'la önden giderken Sinan bana doğru yaklaştı ve kolumu tüy gibi bir dokunuşla kavradı. Delici bakışları üstümdeyken kulağıma eğilip, "Döndüğümde ödülümü konuşuruz," diye fısıldadı ve soyunma odasına ilerlerken arkasında tüyleri diken diken olan bir İdil bıraktı.

Sinan formasını değiştirmiş; yerine siyah eşofman, beyaz tişört ve kapüşonlu hırka giymişti. Bir elinde spor çantası ve montu, diğer elinde telefonuyla bana doğru geliyordu.

Tam o esnada başını kaldırdı ve bana baktı. Ela gözlerindeki keyifli parıltıları görünce gülümsememe engel olamadım. Aramızda çok az bir mesafe varken elindeki telefonu eşofmanının cebine koydu. "Ödüle karar verdim ben."

"Öyle mi? Neymiş?

"Çorba içmeye gidiyoruz."

Kafamda çok ödül canlanmıştı ama hiçbirisi çorba içmek olmadığı için ilk birkaç saniye doğru duyup duymadığıma emin olamadım. "Efendim?" dedim.

Önce kızlara, sonra da bana bakıp konuştu: "E siz oturdunuz tabii, biz o kadar efor sarf ettik. Doğal olarak acıktık." Peşi sıra Cihangir Bey, Ata ve Ceyhun da geldiklerinde, '*Ne yapıyoruz, nereye gidiyoruz?*' tarzında cümlelerin döndüğü bir soru trafiği oluştu aramızda. "Çorbada hemfikiriz, değil mi?"

Cihangir Bey başını salladı. "Bana uyar. Ahu'nun favori çorbacısı hemen bir üst sokakta. Ben de gitmiştim birkaç kere, beğendim. İsterseniz oraya geçebiliriz." Bakışları Belgin'e kaymıştı. "Belgin?"

"Harika olur. İçimiz ısınır."

Şahsenem kararsız kalmış gibi omuz silkti ama sonra dayanamayıp güldü. "Her şeye *hayır* derim ama çorbaya asla."

"Hadi o zaman, ekip. İstikamet çorbacı!" Ceyhun geçerken Sinan'ın omzuna dokunmuştu. "Haftaya yine aynı kadro?"

"Yarın uyandığımızda bakarız," dedi Sinan. "Sen değiliz ki, kesin bir hafta boyunca ağrımayan yerim kalmaz."

"Aynen ya," diyerek uyluğuna doğru dokundu Cihangir Bey. "Şuraya şimdiden bir şeyler oldu bile. Bu hafta baskın çıkmasın diye dua edeceğim artık."

"Eritin göbekleri, kardeşim. Hiçbir şeyiniz kalmaz." Ceyhun bana baktı. "Yenge, evlendikten sonra diyete sokarsın artık."

Ata çantasını küçük bir çocuk gibi sağa sola savururken tesisisin çıkışına doğru yürümeye başladı. "Ben gelemem, Derin izin vermedi," dediğinde hep bir ağızdan çıkan, "Ne?" sesine kayıtsız kalamamıştı. Döndüğünde sırıtıyordu. "Şaka yaptım! Ortamlardaki aranma seviyemi ölçmek istedim. Tabii ki geliyorum!"

Ceyhun, Ata'nın gidişini izlerken konuşmuştu: "Çok enteresan bir çocuk..."

"Farkındayım," dedi Sinan derin bir nefes alırken.

"Yine de seviyorum."

"Ben de."

Renkli çitlerin çevrelediği, küçük bir ön bahçesi olan ve birkaç masa koyularak değerlendirilen boş alan çok tatlıydı fakat soğuk olduğu için dükkânın içine geçmeye karar verdik. İçerideki bunaltıcı hava, yemek ve baharat kokuları, açık camekândan dışarı çıksa da oldukça yoğundu.

Rahatsız olmadım, aksine hevesli bir şekilde tezgâhtaki çorba kazanlarına bakıp çeşitleri görmeye çalıştım.

"Hoş geldiniz, efendim!" Kel ve tıknaz garson o kadar enerjikti ki gülümsetti beni. "Ne alırsınız?" Herkes sırayla söylerken ilgili bir şekilde elindeki pusulaya yazıyordu hepsini. "Mercimek, iki oldu." "Mercimek." "Üç mercimek." "Bir tane ezogelin." "Tavuk suyu." "İki tavuk suyu..." Ses gelmeyince başını kaldırdı ve Ceyhun'a baktı. "Siz?"

"Abi bana kelle, kol, paça falan lazım. Bunları çorbadan saymıyorum ben. Ne var sizde?"

Şahsenem eliyle ağzını kapatırken garson başını sallamıştı. "Ben sana bol sarımsaklı bir kelle paça getiriyorum o zaman."

"Süper hocam, sağ olasın." Ceyhun bütün bakışları üstünde hissetmiş olacak ki şaşkın gözlerle süzdü hepimizi. "Ne? Ne oldu ya?"

"Şey... Keşke bol sarımsaklı söylemeseydin," dedi Şahsenem. "Hani solunda oturuyorum ya, belki ben rahatsız olurum. İnsanım sonuçta. Belki sarımsak ve sarımsak kokusu sevmiyorumdur."

Ceyhun keyifli bir kahkaha atarken Şahsenem'e yaklaştı. "Böyle durmayacağız ya bütün gece."

Öksürerek dikkatleri üstüme çektim. "Eee, Ceyhun? Nasıl gidiyor, alışabildin mi takımına?"

Ceyhun, Şahsenem'e yan yan bakmayı bir an olsun bırakmadan bana döndü. "Alışsam ne olacak ki? Kiralık geldim Beşiktaş'a. Bonservisimi ödemezlerse sezon sonu pılımı pırtımı toplayıp dönerim yine."

"Üzülme, abi," dedi Ata teselli verircesine. "Amcam senin bonservisini öder. Hoş, sana küfretmediği bir an bile yok, bu konu hakkında ne düşünüyor, bilmiyorum ama... Arkadaşsınız o kadar, gitmene gönlü razı olmaz bence. Öyle değil mi, amca?"

"Bana ne oğlum, kötü oynayan dönsün evine."

"Ben mi kötü oynuyorum, Sinan? Top ayağımda, sağıma bakıyorum adam yok, soluma bakıyorum adam yok. Sonra bir bakıyorum, top yok!"

"Bu sene şampiyon olmayın, yemin ederim ki programa çıkıp seni göndersinler diye kampanya başlatırım."

"Benim olduğum yerde başarısızlık söz konusu bile değildir, merak etme sen."

"Efendim, buyurun! Çorbalarınız geldi."

İki garson eşliğinde hızlı bir şekilde servislerimiz açıldıktan sonra Sinan'a limonu uzattım. Gülerek alıp sıkarken Ata çığlık atmıştı. Gözüne limon sıçradığını anlayınca ufak çaplı bir arbede yaşandı. Canı tatlı ve nazlı olduğunu bildiğim için kolaylıkla sakinleştirip tekrar önümdeki

kâseye odaklandım. Bir kaşık alır almaz, keyifle gözlerimi yummuştum. Harikaydı. Bunu böyle lezzetli yapan neydi, bilmiyordum ama bir şeyden emindim, her şey beraberken daha zevkliydi.

Ajansa gittiğim günden beri aldığım tebrikleri bir süre sonra saymayı bırakmıştım. Öyle ki Ebrar bile gelmiş, biraz mahcup ama içten bir şekilde benden özür dilemişti. İnsanların yaşadığım ilişkiyi bilmesi, biraz göz önünde olmama sebep olsa da kesinlikle bana iyi gelmişti. En azından artık 'Sinan Tümer'le evleneceğini sanıyor!' diyerek deli gözüyle bakılan bir insan değildim.

Telefonumun sesiyle başımı bilgisayardan kaldırdığımda annemin aradığını gördüm. "Alo?"

"Canım kızım, evladım. Üç gün sonra, dört tane tören yapıp ışık hızıyla evlilik yoluna gireceksin ama hiç arayıp sormuyorsun!"

Nefesimi yavaşça bırakırken arkama yaslandım ve göz ucuyla Belgin'e baktım. Sinirli bir şekilde masanın ortasına koyduğu telefonunu izliyordu. "Kusura bakma, anne. Aşırı yoğun bir hafta sonuydu. Nasıl bitti, hatırlamıyorum bile."

"Gördük, gördük! Kızım vallahi nazar değecek ya. Fotoğrafların kenarına bir yere nazar boncuğu koysalar ya."

"Tamam, anneciğim. Ayla Tatlıca'ya söylerim, koyar," dedim ve kendimi sinsi sinsi gülmekten alamadım.

"O kim ki?"

Hemen yüzümdeki gülümsemeyi kendimi hafifçe sarsarak sildim. "Bir tanıdık... Boş ver. Her şey hazır mı? Yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyle."

"Ben senin geleceğine doğduğundan beri yatırım yapıyorum. Tabii ki hazır! Sadece birkaç ufak ayrıntı var. Nişan tepsisi, damat kahvesi için fincan..." Neyse ki benim için en önemli ayrıntı, yani elbisem nişan hediyesi olarak Pelin Tümer asaletiyle bana gelmişti. Aslında kızlarla beraber bir elbise beğenmiştik ama ne yazık ki geleni gördükten sonra ona bir daha alıcı gözüyle bakamamıştım. "Anne, abartıdan fazla hoşlanmadığımı biliyorsun. Ayrıca saçma sapan yazılı fincan istemiyorum."

"Of İdil of!" Kısa bir süre sustuktan sonra mırıldanarak konuştu: "Semih yine delirdi."

"Niye şaşırmıyorum acaba? Yine neler saçmalıyor?"

"Bu kadar erken kız mı verilirmiş? Sinan Tümer kimmiş, daha bilmiyormuşuz..."

"Anne, ne yapacağız bu çocuğu?"

"Kızım, kıskanıyor işte," dedi hüzünle. "Ne yapacağını şaşırdı. Seni öyle ışık hızında vermeyi bir türlü sindiremedi."

Aklıma istemsizce ilk kazasını yaptığını duyduğum an geldi ve tüylerim diken diken oldu. "Haklısın."

"Tabii haklıyım, anneyim çünkü," dedi ve keyifli bir kahkaha attı. "Sinan ne yapıyor?"

Davet gecesini hatırlayınca sertçe yutkundum. "İyi. Ne olsun işte..."

"Güzel, güzel. Dur, çok bahsetmeyelim. Nazar değer. Kızlar nasıl, onlar da gelecek mi?"

"Tabii ki anne," dedim ve telefona bakarak sessizce küfreden Belgin'e vurdum. "Onlarsız olur mu hiç?"

"Tepsiyi kim tutacak? Var mı ikisinde bir şeyler?"

"Yok anne. Biri bulmuş da buluyor, diğeri de aşka inanmıyor." Belgin iğnelememi anlamış olacak ki başını telefondan kaldırdı ve bacağıma vurdu. "Neyse, ben seni sonra ararım. Öpüyorum anne, bizimkilere selam söyle!"

"Tamam kızım, dikkat et kendine."

Telefonu kapattım ve Belgin'in elini yakaladım. "Bırak, deli manyak!"

"Sensin deli manyak!" Sabırla bir nefes aldım. "Belgin... Kuzum, güzelim... Bak, böyle saçma sapan bir mevzu için küsülmez."

"Saçma sapan mı? Adam halı saha maçından çıktı ve gözümün içine bakmasına rağmen bir kelime bile etmeden soyunmaya gitti! Bu bir ayrılık sebebi, anlıyor musun, İdil?"

Mehmet konuşmalarımızı duymuş olmalı ki başını bilgisayardan kaldırdı. "Sen manyak mısın, Belgiş?"

Belgin, Mehmet'e önündeki kalemini atmak üzereyken telefonu çalmaya başladı. Kolu havada ekrana baktığında gözleri irileşti. "Şehzadem arıyor."

"Aç Belgin, lütfen!"

"Yoo..." Belgin gözleri telefonda, yavaşça kalemi bırakırken dayanamadı ve son anda telefonu alıp açtı. "Efendim?" dedi tırnaklarına bakarken. "Ajanstayım. Hı, evet..." Gözlerini kıstı. "Öğlen yemeği mi?" Birden sırıtmaya başladı. "Tamam, görüşürüz!" Şaşkın bir şekilde Mehmet'e baktığımda onun da benden farklı olmadığını gördüm.

"Ne? Ne oldu? Neden öyle bakıyorsunuz?"

Mehmet'le aynı anda omuz silktik ve Belgin'i cevapladık: "Hiç!"

Belgin bileğindeki saate baktı. "Of, on dakika kalmış. Neyse artık dayanacağım," dedi ve kapalı bilgisayarının klavye tuşlarına boş boş basmaya başladı.

Ona gözlerimi devirerek gülerken masada boynu bükük duran telefonumu dayanamayıp elime aldım. Sinan'la halı saha maçından beri yüz yüze görüşememiş, telefonda da pek fazla konuşamamıştık. Kıtlığıyla geçen koskoca kırk sekiz saat gerçekten benim için kötü bir deneyim olmuştu.

Rehbere girip numarasının üstüne dokundum ve telefonu kulağıma dayadım. Ajansın camlarından yüksek binaların etrafını bir perde gibi kaplayan sisi izlerken telefon meşgule düştü. Çatık kaşlarla ekrana baktığımda mesaj kutuma bildirim geldi.

Efendim?

Emin olmak için bir kez daha mesajı okudum ve sandalyemden doğruldum. Ne oluyor be? Mesaj şablonuna girdim ve dokunmatik ekranın klavyesini açtım. Parmaklarım ne yazacağını bilemez bir hâlde ekrandaki harflere basmadan kımıldanırken aklıma gelen şeyle gözlerim irileşti. Sinan bir kere mesajlaşmaktan nefret ettiğini söylemişti. Şu an en kötü ihtimalle bana mesaj atan Sinan değildi ve bunu anlamanın tek bir yolu vardı.

Beni seviyorsan telefonu açar mısın?

Yazdım ve mesajı gönderdim. Okuması için birkaç dakika geçmesini bekledikten sonra arama günlüğüne girdim ve numaranın üstüne dokundum. Açmazsa büyük rezaletti. Çaldı, çaldı... Ve açıldı. Kısa, hırıltılı bir soluk sesi işittim. Daha sonra, "Seviyorum," dedi kısık, çatallı ve yorgun bir ses. "Hem de çok."

"Sinan?" diye seslendiğimde panikle ayağa fırlamıştım. "Sen iyi misin?"

"Evet."

"Evet mi? Buna inanmamı beklemiyorsundur herhâlde." Belgin, meraklı bakışları eşliğinde bir şey demem için eteğimin ucunu çekiştirmeye başlayınca sandalyenin arkasına geçmek zorunda kaldım.

"Ciddiyim, biraz dinlenmem lazım, o kadar."

Kenardaki askılıkta duran kabanımı aldım ve sandalyemin üstüne bıraktım. "Geliyorum, görüşürüz," dedim ve itiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapattım.

"Ne olmuş, ne olmuş?"

Kabanımın kolundaki atkıyı, eldivenlerimi ve şapkamı çıkardım. "Sinan rahatsızlanmış. Sesi çok kötü geliyordu, gitmezsem içim hiç rahat etmeyecek. Fuat Bey'e haber vereyim," dedim ve topuklu çizmelerime rağmen koştura koştura odasına gidip kapısını çaldım. İçeri girdiğimde iki kelimeyi bir araya getirme çabalarımı sabırla dinledikten sonra çıkmamda bir sorun olmayacağını belirtti.

Hızımı hiç kaybetmeden kabanımı giyip atkımı taktım ve Belgin'in arabasının anahtarını kaptığım gibi binanın kapalı otoparkına indim. Neredeyse bir tane boş park yeri olmadığını görünce arabanın sustalı anahtarını kaldırdım ve kilit sesini işitene kadar butonuna basarak etrafta turladım. En sonunda siyah Opel'in bir kez yanıp sönen farlarını görünce derin bir nefes aldım ve arabaya bindim. Kontağı çevirdim ve birkaç dakika arabanın ısınmasını bekledikten sonra otoparktan çıktım.

Konuma rezidansın adını yazdığımda güzergâh olarak bana yakın bir yol haritası çizildiğini görünce rahatladım. Dış mimarisiyle bulunduğu semtteki bir sürü yapıdan kolayca sıyrılabilecek olan binanın önünde arabayı durdurdum. Vale arabayı görür görmez, rezidansın döner kapısından çıktı. O davranmadan önce kapıyı açtım ve arabadan indim. Kapımı açamadığı için biraz mahcup olmuş gibiydi. Hafif bir baş selamıyla, "Hoş geldiniz, efendim," dedi.

Endişeme rağmen kendini kötü hissetmesin diye gülümsemeyi başardım ve "Hoş bulduk," dedikten sonra döner kapıdan geçtim. Klimalardan yüzüme çarpan sıcak havanın verdiği anlık keyifle gözlerimi kapattım.

"Hoş geldiniz, İdil Hanım!"

Duyduğum sesle etrafa baktığımda danışmadaki genç kadının dikkatli bir şekilde beni izlediğini gördüm. "Hoş bulduk," dedim ve bilmeme rağmen bakışları yüzünden sorma ihtiyacı hissettim. "Sinan Bey burada mı?"

"Evet, eğer dairesini bilmiyorsanız size bir arkadaşımız-"

"Hayır, gerek yok. Biliyorum. İyi çalışmalar," dedim ve lobideki insan seslerinden uzaklaşarak kenardaki asansörlerden birini çağırdım. Yüreğim sanki Sinan'a yaklaştığımı hissetmiş gibi acı verici bir şekilde atmaya başladığında boş asansör kata geldi.

Dijital göstergedeki kat sayısını izlerken asansör durdu ve iki kanatlı kapısı yavaşça açılmaya başladı. Beklemeden aradan hızla sıvıştım ve dairenin önüne geldiğimde derin bir nefes alıp kapıya vurdum. İçimden saymaya başlayıp uzun bir süre beklememe rağmen hiçbir yaşam belirtisi alamayınca kapıya tekrar vurmak için yumruğumu kaldırdım. Ve tam o an da korku filmini aratmayacak bir yavaşlıkla aralanarak elimin havada kalmasına sebep oldu. Karşılaştığım Sinan'la gözlerim irileşti ve panikle titredim. Eğer bana gözüktüğünden daha kötü hissettiğini söylerse hemen şuracıkta ağlayabilirdim.

Saçları alnına yapışmış, teni kızarmıştı ve bitap hâlde bana bakıyordu. Otuz yaşındaki bir adamın bütün izleri kaybolmuş, yerine ilgiye ve sevgiye muhtaç bir çocuk gelmişti sanki. Gözlerim hissettiğim yo-

ğun şefkat ve sevgiyle dolarken hep Sinan'ın böyle bir yanı olduğunu hissedişimi hatırladım. Sebebi kesinlikle ailesi değildi çünkü Tümerler tanıdığım en sevgi dolu insanlardı. Sadece... Sinan böyle bir adamdı işte. Duygusal anlamda hissettiklerini daima bastırır ve çok nadiren karşısındaki insana gösterirdi.

"Sinan..."

Yaslandığı kapıdan doğruldu ve gözlerini kapatarak yutkunurken şiddetli bir öksürük krizine girdi. "İyiyim ben. Gerçekten. Boşuna geldin o kadar yolu."

Kapıyı kapattım ve atkımla kabanımı çıkarıp portmantoya astım. "Aynen, boşuna gelmişim. Şu hâline bak ya! Kaç gündür böylesin, Allah aşkına?"

Kendini yavaşça koltuğa bırakırken her hareketini bir inleme izliyordu. "Dün sabah hâlsiz hissetmeye başladım," dedi çatallı sesiyle. Ardından üstüne pikeyi çekip gözlerini kapattı.

"Doktora gitmek ister misin?" dedim tatlı bir sesle.

"Hayır, hiç hâlim yok."

"E biz çağıralım o zaman?"

Sesi keyifsizdi. "Dinlensem geçer, boş ver. Soğuğa pek dayanıklı değilim, o kadar."

Kesin halı saha maçından sonra üstünden dakikalarca çıkarmadığı terli forma onu bu hâle gelmişti! Dilimi ağzımın içine rulo yapıp, *'Ulan futbol, ulan futbol...'* diye söylenmemek için kendimi zor tutarak portmantonun raylı kapağını kapattım. Ona doğru yaklaştım ve yanı başında duran bilgisayarıyla telefonunu sehpaya koydum. Ateşini kontrol etmek için alnına doğru eğildiğimde gözlerini araladı ve pürdikkat beni izledi. Neyse ki ateşi yoktu. "Başın ağrıyor mu?" diye sorduğumda belli belirsiz onaylamıştı. "Bana neden haber vermedin?"

"Alt tarafı bir soğuk algınlığı işte."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Alt tarafı mı?"

"Endişelenmeni istemedim. Biraz dinlendikten sonra tekrar ölene kadar peşinde olmaya devam edeceğim."

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım ve alnındaki saçlarını düzelttim. "Benim şair gülüşlüm hasta mı olmuş?" diyerek ona laf attım. Huzursuzca kıpırdanırken tek kaşı havaya kalktı. Çoğu erkek gibi hastayken üstüne titrenmesini ve ilgiyi seveceğine adım gibi emindim ama her an yoğun sevgimden ötürü dozajı ayarlayamayıp, *'Annesinin kuzusu, evlat kokulum hasta mı olmuş?'* diye yanaklarını sıkabilme ihtimalim vardı. "Ben sana çorba hazırlayayım, o esnada da ilaç var mı diye bakayım. Yoksa aşağıdan getirmelerini isteyeceğim."

Konuşmak yerine hâlsiz olduğu için başını sallamakla yetinirken çantamdan telefonumu alıp mutfağa girdim. Dolapları karıştırınca çorba yapmak için olması gereken kuru bakliyatların ve çeşitli malzemelerin olduğunu gördüm.

Sinan'ın ne çorbasını istediğini öğrenmek için salona dönerken *Gururlan* Marşı'nın sesini duydum. Gözlerini aralayıp telefonuna uzandı ve ekrana baktıktan sonra açtı. "Efendim, Zeki? İyiyim ya, yok bir şeyim. Haberler sende." Gözlerini tekrar kapatmak üzereyken duraksadı. "Öyle mi?" Bana baktı. "Tamam, sen yine de dediğimi yaparsın. Teşekkürler," dedi ve telefonu kapatıp koltukla arasındaki boşluğa bıraktı.

"Ne çorbası istiyorsun?" diye sorduğumda Sinan pürdikkat bana bakmaya başladı. Kesin bir şey olmuştu. "Bir sorun mu var?"

"Gelsene yanıma," dedi ve eliyle koltuğun kenarındaki boşluğu gösterdi.

Son iki üç günü gözden geçirirken son derece masum bir şekilde takıldığıma emin olunca gönül rahatlığıyla Sinan'a yaklaştım. Bana yer açmak için yattığı yerde doğruldu ve ona sokulmamı istercesine kolunu kaldırdı. Ayaklarımı dışarıda bırakacak şekilde yanına uzandığımda beni sıkı sıkı sardı. Haddinden fazla olan sıcaklığıyla gözlerimi kapattım ve birkaç dakika sessizce durduk. Ta ki Sinan, "Senden korkulur," diyene kadar.

Gözlerim irileşti ve soluk almayı bıraktım. Ne yapmıştım? Düşün İdil, düşün... Yoo, bir şey olmamıştı! Kötü bir şey yapmış olsaydım Sinan krizler geçirerek bunu mutlaka gösterirdi zaten. "Ne oldu ki?" dedim masum bir sesle.

"Henüz olmayan nişanımızın, düğünümüzün ve çocuklarımızın fotoğraflarını vermişsin medyaya," dedi olağan bir sesle.

Ayla Tatlıca.

Yüksek ihtimalle arayan Zeki de avukatı olan Zeki'ydi ve Angela meselesini konuşmuşlardı. "O konu mu?" dedim parmaklarıma bakarken.

"Evet, o konu," dedi ve öksürdü. Göğsüne yakın olduğum için hırıltısını net bir şekilde duydum.

"Kızdın mı?" Başımı kaldırıp yüzüne baktım ama ifadesinden hiçbir çıkarımda bulunamayınca kendimi savunmaya geçtim. "Kusura bakma ama hak etmişti."

"Sadece şaşırdım," dediğinde istemsizce rahat bir nefes aldım. O çılgınlar gibi her yere kafa atarken bunun için bana kızsaydı kesinlikle delirirdim.

"*Üzüm üzüme baka baka kararır,* diye boşuna dememişler. Kafa atamasam da kapıyorum senden bir şeyler."

Yorgun bir şekilde gülümseyerek yüzüme bakarken gözlerinde şeytani parıltılar belirdi. "Sana her şeyi öğreteceğim. Resmî olarak Tümer soyadını almana çok ama çok az kaldı. Kendini hazırla. Bu iş çok uzadı."

Ses tonundan anladığım üzere babamı yine bir manipüle seansı bekliyordu. Bu da beraberinde yine Üç Büyükler tartışmasını getiriyordu.

Olsun... Yine de Çarşı alayına karşı.

15. Bölüm

Mutfağa her girişimde arka fonda Hande Yener'in *Kırmızı* şarkısı çalardı ama ne yazık ki ortam asla klipteki gibi olmazdı. Oyuncular bıçağı kendi organları gibi profesyonel bir şekilde kullanırken ben de her seferinde bıçağın ucuna yakın olan tırnağımı derinden çiziyor ve kırılmasına sebep oluyordum. Bu yüzden ağlayasım geliyor ve dikkatim dağılınca da önüme dizdiğim malzemelerin sırasını karıştırdığım için ara veriyordum. Sorun kesinlikle bu konuda beceriksiz olmam değildi sadece öğrenme biçimimle alakalı bir durumdu. Beynimin yemek yapmak için yatkın olduğu yöntemi bulduğum an daha güzel şeyler ortaya çıkartacağıma emindim ama şimdilik internetteki tarifleri harfiyen uygulamaktan başka çarem yoktu.

Bir tavada kızdırdığım baharatları, tavuk çorbası olma yolunda ilerleyen şeyin içine ekledim ve ışığı sönen telefonumu açtım.

Bir iki taşım kaynadıktan sonra servis yapabilirsiniz.

"Bir iki taşım ne ya?" Tezgâhtan doğrulup tahta kaşıkla tencerenin içindekileri karıştırmaya başlarken göz ucuyla salona baktım ve *'Sinan, bir baksana, sen anlarsın bence'* diye bağırmamak için kendimi zor tuttum. "*Kaynasın kapat,* diyeceksin! Yok bir iki taşım olsun, yok göbek atsın, bilmem ne..." Kaşığı bıraktım ve çorbanın altını kısıp dolaptan çıkardığım servis tabağıyla kâseyi tepsiye yerleştirdim. Sinan'ı beş dakikada ayağa dikecek düşüncesiyle hazırladığım çorbayı servis edip tepsinin yanına birkaç dilim ekmekle su koyduktan sonra mutfaktan çıktım.

Salona ilerlerken coşkulu ve hevesli bir sesle, 'Bak, sana ne yaptım!' diye bağırmak üzereyken karşılaştığım görüntüyle derin bir nefes aldım. Sinan kundağa sarılmış bir bebek kadar masum ve aynı zamanda 'sakın yaklaşma bana' dercesine huzursuz yüz ifadesiyle uyuyordu. Şeytan, *kollarından sarsarak uyandır,* dedi ama kıyamadım. Sonra da içebilirdi. Zaten uyanıkken içebilecek bir izlenim vermemişti bana. Biraz dinlenirse daha iyi olur, hem bir şeyler yer hem de ilaç içerdi.

"Of İdil..." Mutfağa geri dönerken kendi hâlime gülüyordum. "Şahsenem'le kala kala iyice anne moduna girdin," diye söylenerek tep-

siyi bıraktım ve etrafı son kez dikkatli bir şekilde kontrol ettim. Dokunduğum her yeri aşırı bir şekilde temiz bulmuştum ve açıkçası öyle bırakmak istiyordum. Sinan'ın ne kadar pislikleşebileceğimi evlendikten sonra görmesi kesinlikle daha iyi olacaktı. Çok sessiz adımlarla salonda gezinmeye başlarken ilk durağım konsolun üstündeki plaketler oldu. Benim ona hediye ettiğim '*En Güzel Seven Adam*' ödülünü en önde görünce sırıtarak arkasında kalan plaketlere bakmaya başladım. Henüz otuzunda olmasına rağmen çok fazla ödülü vardı ve hepsi medyayla alakalı değildi. Futbolun daha çok olmasına karşın atıcılık, binicilik, golf gibi sporun diğer dallarında da başarıları ve katılımları mevcuttu.

Duyduğum yabancı sesle irkilirken etrafıma baktım. Nereden geldiğini anlamak için birisi tarafından yönlendiriliyormuş gibi sağa sola küçük adımlar atarak ilerlerken gözlerim kapının yanındaki duvara monte edilmiş ve küçük sinyal ışığı yanıp sönen telefona kaydı. Yüksek ihtimalle lobiden arıyorlardı.

Sinan'ın uyanmaması için daha fazla çalmadan telefona yetiştim. Kimin aradığını bilmediğim için temkinli bir şekilde, "Alo?" diye cevapladım.

"İdil Hanım, merhaba!" Bu coşkulu ses tınısı hiç yabancı gelmiyordu. Aşağıda bana *'Hoş geldiniz!'* diyen kadın olduğuna emindim. "Sinan Bey'in misafiri Ozan Bey burada. Sizin olduğunuzu söyleyince..."

"Ah, şey... Açıkçası..."

"Kendisi şu an asansörde olmalı," dedi biraz mahcup bir sesle. Bu, *onu tutamadım,* demekti. Neden arkadaşları da kendi gibiydi acaba?

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim, iyi günler."

Telefonu kapattım ve dijital kapı dürbününün sağını solunu kurcaladım. Ekranı açtığım an zile basmak üzere olan adamı fark ettim. Önümdeki birkaç saniye aksiyon filmlerindeki gibiydi. Kapıyı açtım, kolunu tuttum ve göz göze geldik... Bu adamı tanıyordum! Evlilik programı rezaletinde Sinan'ı zapt etmeye çalışan Ozan Bey! Önce bana, sonra koluna baktı. "Bir bomba mı vardı?"

"Kusura bakmayın, Sinan uyuyordu da."

"Anladım," derken kolunu çekmeye çalışıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kolum," dediğinde kaşlarımı çattım. "Kolumu hâlâ oldukça güçlü bir şekilde tutuyorsun."

Elimi çektim. "Çok özür dilerim."

İçeri bakmaya çalıştı. "Neredeyse iki gündür kanala uğramayınca merak ettim Sinan'ı. Üstelik yarın canlı yayın var."

"Biraz hasta."

Kaşları çatıldı ve siyah gözleri şüpheyle kısıldı. "Hasta?"

"Yani... Sesi yok denecek kadar az, yüzü sapsarı, öksürüyor ve..."

Hışımla içeri girdi. "Nasıl ya? Olmaması lazım!"

"Halı saha gecesinde-" Aklıma gelen tahminle gözlerim kısıldı. "Ozan Bey?" Yavaş adımlarla salona girerken bana baktı. "Geçmiş olsun. Kazayı hafif atlattınız sanırım."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Halı saha maçlarında takım eksik oynasın diye bu tarz talihsizlikler sıkça yaşanır." Uzaktan Sinan'a baktı ve kısık bir sesle konuştu: "Ne zamandır böyle?"

"Birkaç-"

Sözümü kesen, Sinan'ın yavaşça açılan gözleri oldu. Önce bana, sonra Ozan Bey'e baktı. "Senin ne işin var burada?"

Ozan Bey elini dudaklarına bastırdı. "Sesin berbat. Tamam, yarınki yayını iptal ediyoruz. Tekrar veririz."

"Sakın!" Sinan'ın gözleri irileşti ve yerinde doğrulmaya çalışırken bir öksürük krizine girdi. "İyiyim. Yarın yayında olacağım."

"Kanalın temsilcisi olarak izin vermiyorum. Berbat gözüküyorsun, bize izlenme oranı falan kazandıramazsın."

"Ben görevimi yerine getireceğim. Her şey hazır olsun."

"Sinan," diye cümlesine başladığında ona destek çıkmamı istercesine yüzüme bakmıştı. "Mantıklı düşün."

Kararından caymayacağını bilmeme rağmen Ozan Bey'e katıldım. "Yarın dinlenirsin. Hem cumartesi nişanımız var, unuttun mu? Bu hâlde nasıl Bursa'ya gelmeyi düşünüyorsun?"

"Ben paşa paşa yayınıma da çıkarım, seni de alırım. İyiyim diyorum!" Olmayan sesi yükselmeye başlayınca omuzlarım çöktü.

Ozan Bey sinirle gözlerini kıstı ve ellerini kabanının cebine koydu. "Eğer yayında fenalaşırsan asla reklama girmelerine müsaade etmeyeceğim. Sürüne sürüne kendin çıkacaksın."

"Ben seni fenalaştırıp süründürmeden önce sağlam bir şekilde evimi terk et." O an anladım ki ilişkileri çeşitli aktivitelerde beraber vakit geçiren mesafeli iki iş arkadaşı değil, aksine iyi dostlarınki gibiydi.

Ozan Bey yanaklarını şişirerek, pes edercesine nefesini bıraktı. "İyi, haberleşiriz." Onunla beraber kapıya ilerleyecekken engel oldu. "Hiç zahmet etme. Yolu biliyorum."

Sinan öksürükleri arasına, "Aferin," kelimesini başarılı bir şekilde sıkıştırdı ve gıcık gıcık gülümsedi.

Ozan Bey ona aldırmadı. "Geçmiş olsun," dedi ve birkaç adım önümde ilerleyerek usulca evden çıktı.

Kapı kolunu tutup kapatmak üzereyken ondan önce davrandım ve gülümsedim. "İyi günler."

"Size de."

Asansöre doğru ilerlerken kapıyı yavaşça kapattım ve salona çok kısa bir sessizlik hâkim oldu. Derin bir nefes alıp konsola ilerledim. Özel bir üniversitenin verdiği 'Yılın Hakemi' ödülünü koymadan önce hafifçe salladım ve Sinan'a döndüm. "Programla tanındığını sanıyordum."

Ukala bir şekilde, "Ben her alanda tanınırım," dedi ve yavaşça gözlerini kapattı.

Gözlerimi devirdim. "Mutlaka seni zorlayan bir alan vardır."

"Hakemlik," dedi tereddütsüz bir şekilde. "Söz konusu gözüktüğü gibi on bir kişinin kariyeri olmuyor ne yazık ki. İdari ve teknik kadrosuyla beraber takımının daima yanında olan yüz binlerce gönüldaşı da unutmamak lazım. Vicdanen büyük sorumluluğu var. Karşı tarafın ideallerini geçtim, kendini paraya satmayacak kadar misyon sahibi bir insan olmak gerekli. Uzun bir süre yapmadım zaten. Beşiktaş sevgim ağır basınca etik olmadığını düşünerek bıraktım."

Ötesi yoktu. Olduğu kişiyle gurur duyuyordum ve her zerresine âşıktım.

Cümleleri kadar uzun bir süre öksürmeye başlayınca düşüncelerimden sıyrıldım ve açılması için mutfakta tezgâhın üstündeki sürahiden bir bardak su doldurup ona getirdim. Gözlerine ulaşmayan yorgun bir gülümsemeyle bardağı özellikle parmaklarıma temas ederek elimden aldı. "Çorba ister misin?"

Yudumunu içerken yüzünü ekşitti. "Canım hiçbir şey istemiyor ya."

"Sinan, böyle toparlanamazsın."

Bardağı sehpaya bıraktı ve sabır istercesine kısa bir nefes aldı. "Çok ısrarcısın."

"Ağzıma ballı sütü dayarken sen de öyleydin. Sadece birkaç kaşık, lütfen." Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmayınca son kozumu kullandım. "Çok uğraştım. Parmağımı da yaktım," dedim ve yüzüne bakmamak için hüzünlü bir ifadeyle hiç yanmayan yeri tespit etmeye koyuldum.

Birkaç saniye geçti geçmedi, beklediğim tepki geldi. "Tamam ama az," dedi bir çocuk gibi. "Gerçekten hiç iştahım yok. O güzel ellerinle yaptığın ve uğraştığın için içmeye çalışacağım."

Zafer dolu gülümsememi görmemesi için hızlı adımlarla mutfağa girdim ve hazırladığım kâseyi mikrodalgaya koyup dakikasını ayarladıktan sonra kapağını kapattım. O esnada telefonum çalmaya başladı. Eteğimin cebinden çıkardığımda arayanın babam olduğunu gördüm.

Duruşumu istemsizce dikleştirdim ve aramasını cevapladım. "Efendim, babacığım?"

"Ne yapıyorsun, kızım?"

Etrafıma baktım. *Sinan'ın evindeyim, çorba yaptım,* desem kesin tarih kitaplarını boğazıma rulo hâlinde yerleştirip çırpınmamı izlerdi. "Hiç, öğle yemeği işte. Seni sormalı?"

"Aynı. Bir sorun yok, değil mi? Onun için aradım."

"Ne gibi?"

Kısa bir soluk aldı. "Ne gibi, ne gibi..." diye mırıldanırken gerçekten düşünüyor gibiydi. "Bilmiyorum!" Sesi birden hiddetlendi. "Sorunlar beklenmedik bir anda, hiç tahmin etmediğimiz yerden gelebilir."

Başımı salladım. "Haklısın, baba. Kesinlikle bir sorun yok."

"Yarın... Geliyorsun? Ertesi gün de... Onlar?" Babam hayat replikleri ni hep birkaç kez okumuş ve ezberlemiş gibi akıcı bir dille konuşurdu ama bu sefer... Cümlelerine pek çalışmamış gibiydi.

"Evet, yarın geliyoruz," diye cevapladığımda mikrodalga bir uyarı sesiyle kapandı.

"Anladım. Görüşürüz, kendine dikkat et."

"Sen de, baba. Kolay gelsin," dedim ve telefonu kapattım.

İçimde anlamlandırdığım fakat her an ağlamamak için görmezden geldiğim hisle salona döndüğümde Sinan bana bakıyordu. "Yarın mı gidiyorsun?"

"Evet. Hasta olduğunu saklamak için kısa kısa konuşmasaydın söyleyecektim."

Suçlu olduğu için ılımlı bir sesle, "Tamam," dedi ve kucağına doğru yönlendirdiğim tepsiyi tuttu. "Kaç gibi?"

Kenara oturdum. "Yarın herkes izinli. Belgin'in annesi Lale teyze de bizimle gelecek. O yüzden onu bekleriz ve yüksek bir ihtimalle akşama doğru çıkarız." Dumanı tüten çorbaya kaşığı daldırdı ve soğuması için karıştırırken dayanamayıp gülmeye başladım. "Ben mikrodalga kullanma özürlüsüyüm. Tuana'ya bir şey ısıtırken de böyle oluyordu hep. Ya soğuk olur ya çok sıcak, asla ortası yok."

"Çok güzel kokuyor," dedi bana aldırmadan. Dudakları hevesle kıvrıldı ve sertçe yutkunup çorbadan bir yudum aldı. Neredeyse tavuk suyu diye zehir döktüğümü düşündürecek kadar acılı bir ifadeyle yutkunurken gözlerini kapattı.

"Ne oldu?" Kaşığı elinden kaptım ve hemen çorbaya daldırdım. "Çok mu kötü?" diye sorup tadarken yüzüme şaşkın bir şekilde bakıyordu.

Ben yaptım diye söylemiyorum, tadı muazzamdı.

"Hayır."

"E, niye öyle zorla yuttun? Aklım çıktı vallahi! İçimdeki Emine Beder kalp krizi geçirdi."

"Boğazımdaki ağrıdan dolayı," dedi mahcup bir ifadeyle. "Yoksa çok beğendim. Ellerine sağlık."

Aniden gelen '*Ye annem, ye kuzum, yarasın*' diye sırtını sıvazlama isteğimi gerçekleştiremesem de gülümsüyordum. "Afiyet olsun." Kaşığı ona verecekken aklıma gelen şeyle kendime doğru çektim. "İstersen ben yedirebilirim."

"Olur," dedi hafifçe arkasına doğru yaslanırken. Tepsiyi hâlâ kucağında tutuyordu. Kâseyi elime aldım ve dökmemek için yüzünün hizasına doğru yaklaştırdım. Dikkatli bir şekilde dudaklarına götürdüğümde benim de dudaklarım aralanmıştı. Sinan gülmeye başladı. "Sen niye ağzını açıyorsun?"

"Ay ne bileyim, refleks işte." Dalga geçmesin diye kaşığı hemen ağzına tıktım. "Rimel sürerken de öyle oluyor."

"Senin mimiklerini izlemek çok keyifli, biliyor musun?" derken bir kaşık çorba daha içmişti. Yavaşça yutkundu. "O kadar doğal, sahici ve samimi ki... Bakakalıyorum yüzüne. Özellikle güldüğünde. Başını arkaya atıyorsun ya. Gözlerin kısılıyor, o kenarlarındaki çizgileri tek tek öpmek istiyorum. Mutluluğunun en güzel belirtileri çünkü."

"Çizgilerim artarsa sebebi sensin."

"Bir daha gözyaşlarının sebebi olmayayım, başka bir şey istemiyorum."

Bunu ben de ümit ederek içten bir şekilde gülümsedim. "Sana şimdi ilaç vereyim, sonra çıkarım. Akşam bir daha uğrarım, olur mu?" Bileğimdeki saate bakınca iyice panik oldum ve mutfağa girdim. Çorba yaparken bulduğum ilaçlar ve suyla döndüğümde Sinan'ın dikkatli bir şekilde beni izlemesine aldırmadan kabanımı giydim.

Atkımı takarken Sinan ilacı içti ve alnına dokunarak yüzünü ekşitti. "Sanki ateşim var."

"Ne?" Panikle yaklaştım ve elimin tersini alnına koyacağım an bileğimden tutarak beni kendine çekti. Bu tarz ani hareketlerine bünyem alıştığı için çığlığımı başarılı bir şekilde bastırdım. Gözlerini gözlerimden ayırmadan avucumun içini öptükten sonra bileğimi biraz daha çekip dudaklarıma ulaştı. Temastan kaçınmak istercesine kısa ve yüzeysel bir şekilde öptü.

"Şimdi oldu," dedi ve uykulu gözlerle tatlı tatlı gülümsedi.

Tıpta bir ilke imza atarak saniyeler içinde ateşi yükselen insan olmamak için hızla Sinan'dan uzaklaştım. "Ee o zaman... Görüşürüz."

Başını salladı. Çantamı alıp gönülsüzce işimin başına dönmek için evden çıkarken arkamdan seslendi: "Görüşeceğiz, İdil Hanım," dedi.

Arkamı döndüm ve Bursa'daki karşılaşmayı ima ettiğini gösterircesine göz kırptığında sırıtmadan edemedim.

Henüz birkaç hafta önce gelmeme rağmen annem evde ufak tefek değişiklikler yapmış, kesinlikle fazlasıyla başarılı olmuştu. Zevkli ve yaratıcı bir kadındı, bu su götürmez bir gerçekti. Küçük bir süs eşyasıyla bile odanın havasını değiştirebiliyordu. Bakışları hâlâ nasıl durduğu konusunda tereddütler içerdiği konsoldaki biblodayken hafifçe silkelenerek kolunun altındaki Şahsenem'i küçük bir çocuğu sever gibi kendine iyice çekti ve sarıp sarmaladı. İster istemez gülümsedim.

Lale teyze, atkuyruğu yaptığı kızıl saçları başını ağrıtmış olacak ki gözlerini kısıp, yüzünü ekşiterek tokasını çıkardı ve saçlarını hafifçe savurdu. "Ne çabuk akşam oldu ya... Kışı hiç sevmiyorum," dedi ve bakışları istemsizce perdelerin arasından süzülen koyu gölgelere kaydı.

Kısa bir sessizlik olunca, "Ee, İdil Hanım?" dedi annem heyecanlı bir sesle. Hemen herkes sırıtmaya başladı. "Biraz da sen anlat bakalım."

Tekli koltuğa yan oturdum ve bacaklarımı aşağı sarkıttım. "Neyi, anneciğim?"

"Heyecan var mı, heyecan?"

"Olmaz mı?" Belgin, Lale teyzenin göğsüne doğru yattı. "Tipine baksana Ahsen teyze, canlı canlı kurban kesimi izlemiş gibi bakıyor etrafına."

"Ay gerçekten İdil, senin heyecanın çok farklı. İnsanı geren cinsten," dedi Lale teyze endişeyle. "Yarın bayılmazsın, değil mi?"

"Yok ya. Bayılmam. Yani... Sanırım. Bayılacak bir şey yok çünkü. Sizce var mı? Bence yok," diye mırıldandım kendi kendime. Fakat ihtimaller, kalp atışlarımı bile hızlandırıyordu.

Düşüncelerimden beni kurtaran anahtar sesiyle herkes birbirine bakarken annem, "Semih," açıklamasında bulunca aynı pozisyonda oturmaya devam ettik.

"Kimse yok mu?"

Belgin yankılanan sesle gözlerini kapattı. "Anne, bana kardeş yapmadığınız için teşekkürler."

Annem, Semih'e karşılık aynı ses tonuyla evi inletti. "Buradayız!"

Semih hışımla içeri girdi ve yeni yüzlerde göz gezdirirken ifadesi yumuşadı. Herkese tek tek sarılıp hâlini hatırını sordu ve sıra bana geldi. "Hoş geldin yok mu?" dedim ılımlı bir sesle.

Dışarıdan gönülsüz gözüken ama kemiklerimi acıtan bir sarılışla, "Hoş geldin," dedi ve ani duygu geçişini saklamak istercesine hızla konuştu: "Bu arada otobüsteyken babamın arabasını marketin önünde gördüm. Beş dakikaya burada olur."

Annem ayağa kalktı. "Tamam, gerildim. Yemekleri ısıtayım bari."

Belgin sırıttı. "Ahsen teyze, Necmi amca bende! Halledeceğim, keyfi yerine gelecek."

Kızlarla kurmaya niyetlendiğimiz ama annemin, *siz benim gibi süsleyemezsiniz* itirazı üzerine zorla uzak tutulduğumuz masaya hep beraber oturduğumuzda babam sesli bir şekilde nefesini bıraktı.

Belgin, herkese iş bitirici bir bakış atıp babama döndü. "Necmi amca?"

Babam benim gibi gelin olma yolunda giden beyaz ve dantel süslemelerle dolu masaya bakarak konuştu: "Söyle, kızım."

O esnada babamın çorba kâsesini önüne bıraktım. "Bize biraz okulu anlatır mısın?"

Babam belli belirsiz güldü ve başını kaldırdı. "Aynı, ne olsun işte."

Annem, Şahsenem ve Lale teyzeye baktığımda masada bir eksik olup olmadığını kontrol ettiklerini gördüm. Semih ise kendini herkesten soyutlamış, babamın *afiyet olsun* başlangıcını vermesini bekliyordu. "Hm... Peki şey, disiplin olayı falan var mı?"

"Var. Olmaz mı?" Babam gözlerini bir şeyler anımsamak istercesine kıstı. "Hatta..." diye cümlesine devam ettiğinde Belgin, babamın dikkatini çektiği için önce yanımdaki Şahsenem'e, daha sonra da fark etmemesine rağmen kendi yanındaki Semih'e sırıttı ve bizi çılgın okul anılarına sürükledi.

Babam tesadüfen yakaladığı öğrencisinin zincirli yalanını anlatırken odayı herkesin uzaktan yakından tanıdığı bir ses doldurdu. Gözlerim irileşti ve bakışlarımı ekrana çevirdim.

Sinan canlı yayındaydı. Dediğini yapmıştı!

"Bir saniye..." Hızla ayağa kalktım ve kumandayı ararken ellerimin titremeye başladığını fark ettim. Yastık arkalarından birinde kumandayı buldum ve televizyonun sesini açtım.

"Aa!" Annem şaşkın bir nidayla konuştu: "Bu çocuğa ne oldu böyle?"

Belgin'in konuştuğunu duydum. "Hastalanmış, Ahsen teyze. Valla sizin damat iptal oluyordu az kalsın."

Kumanda olan elimi göğsüme doğru bastırıp diğeriyle de dudaklarımın üstünü örttüm ve Sinan'ı izlemeye başladım. Siyah ceket, beyaz gömlek giymiş; bordo kravat takmıştı. Saçları da dün gördüğüm gibi, insanda iyice karıştırma isteği uyandırıyordu. Gözleri kıpkırmızı, altları

şişti ve... Allah'ım, resmen inceledikçe içim sızlıyordu! İyileşmemiş, daha da kötü olmuştu.

"Evet, Karabükspor maçı." Gelip giden sesini bulmak için öksürdü ve suyundan bir yudum aldı. "Hakan Balta kırmızı kart gördü."

O esnada kamera konuklarına çevrildi ve maç onlar tarafından ele alındı. "Galatasaray, Yasin Öztekin golüyle maça güzel başladı..."

Sinan, "Ama maç 2-1 bitti," cümlesiyle konuğunun sözünü usulca kestiği an kameralar geniş bir açıdan üçünü de aldı.

Babam kıs kıs güldü. "Konuş, konuş."

"Golleri, ardından da maçta bol bol gözüken sarı kart pozisyonlarını izleyelim," dediğinde ekrana maç pozisyonları yansıtıldı.

"Şaşırtıcı." Duyduğum kelimenin babamdan çıktığına emin olmak için arkama döndüm. Dikkatli bir şekilde televizyona bakarken benimle beraber masadaki diğer herkesin bakışlarını üstünde hissetmiş olacak ki arkasına yaslanarak açıklama girişti: "Rahatsız olduğu fazlasıyla belli ama verilmiş bir sözü olduğu için yayına çıkıyor." Dudaklarını pes edercesine büktü. "Takdir ettim."

Semih kolunu dayadığı sandalye kenarından indirdi ve önüne döndü. "Tabii ki baba, işi bu çünkü!"

Belgin hüzünle iç çekti. "Semih, adamın babası kanalın sahibi. Lütfen, kuzum."

Annem heyecanla babama bakmaya başladı. Sanki uzun zamandır duymak istediği bir şeyin ucunu yakalamış gibiydi. "Eee Necmi, ne diyorsun?"

Babam hâlâ ekranda oynayan pozisyonlara göz ucuyla baktı ve önündeki peçeteyle dudaklarını yavaşça sildi. Sandalyesini ittirirken, "Son sözüm hâlâ Fenerbahçe," dedi.

Lale teyze ve kızlar canlı canlı Üç Büyükler kapışması görmediği için şaşkındı, meraklı bakışlarla babama bakan Semih ise tabağına doğru gülümsedi.

16. Bölüm

Sinan, yayın yönetmeninin birkaç dakika önceden kendisini interkom aracılığıyla haberdar etmesiyle kapanışa yavaş yavaş zemin hazırlamış, her zaman olduğu gibi planlanan akışı kusursuz bir şekilde gerçekleştirmenin rahatlığını üstünde taşıyordu. Aklında İdil varken bunu hâlâ yapabiliyor olması kesinlikle takdire şayandı. Bir gün boşluğa dalarak, onu düşünürken kameralar kendisine odaklanırsa işi işti. Toparlayamazdı ve kesinlikle yapacağı en büyük gaf olurdu.

Konuklarının son cümlelerini dinlerken yorumda bulunma veya müdahale etme ihtimaline karşı sık sık yaptığı gibi yine hafifçe boğazını temizledi. Bu seferki yetersiz geldiğinde son anda yaka mikrofonu olduğunu hatırlayarak içinden küfürler etti ve önündeki kupaya uzandı. Suyunu başını hafifçe arkaya atarak yudumlarken dikkatinin dağılmaması için oyalanmadan kupayı cam masaya bıraktı ve o esnada şeffaf kulaklığının bilgilendirme için açıldığını fark etti. Sistem fonksiyonel yapıya sahip olduğu için yayın yönetmeni, stüdyo şefi ve kameramanlarla arasında haber bağı kurma gibi önemli bir görevi üstlenirken tek kötü yanı sesleri rahatsız edici bir şekilde ona ulaştırmasıydı. Herkes kısa bir süreliğine de olsa kulağının dibinde konuşurken odaklanmak fazlasıyla zordu ama buna alışmıştı.

"Tolga Bey'in cümlesi biter bitmez, Kerem size dönecek ve yayını kapatacağız."

Sinan, başını hafifçe salladı ve babasının cümlesini hatırladı. "Kameralar canlı yayında, sana ve iç dünyana dair hiçbir şeyi izleyicilerine yansıtmamalı." Bu konuda başarılı olup olmadığı konusunda hâlâ net bir karara varabilmiş değildi ama damarına basılmadığı zamanlarda pekâlâ bir canlı yayın yapabiliyordu.

Tıpkı şu an gibi.

Duruşunu dikleştirdi. Dudaklarına saygılı ve içten bir gülümseme yerleşmesini sağlarken refleksle önündeki kaleme uzandı. Mercek onu bulana kadar parmakları arasında birkaç kez çevirdi. Ela gözleri, ağırlaşmaya başlayan göz kapaklarına inat neredeyse onu izleyen insanların ürkmesine sebep olacak bir kontakla kamerayla buluştuğunda dudakla-

rını ıslattı. Söz artık ondaydı. "Evet, *Vurdu ve Gol*'ün bu akşamlık sonuna geldik. Haftaya görüşmek üzere."

Çekmeyen radyo kanalını andıran tınıya rağmen çıkan gür sesi, kesinlikle iki saatlik yayına başarılı bir şekilde moderatörlük yapmasının ödülüydü.

Yayın yönetmeni Burak Bey, cam bölmeli reji odasından bitirdiklerine dair işaretini verdiği an stüdyodaki hareketlilik son buldu ve herkes derin bir nefes alarak sandalyesine çöktü. Gerginliğe alışık, aksiliklere daima hazırlıklı olan teknik ekip; Sinan Tümer'leyken daha dikkatli ve çevik olmak zorundaydı çünkü ondan her şeyin beklenmesi gerektiğinin fazlasıyla farkındaydılar. Yine de yazdıkları felaket senaryolarından herhangi biri gerçekleşmemiş, aksine bu hâlde yayına çıktığı için bir kez daha gurur duymuşlardı.

Kameramanlar anlaşmış gibi aynı anda kameralarına bağlı stabilizeri bırakıp doğrulurken Sinan kulaklığını çıkardı ve kravatını gevşetti. Hayatının en zor yayınlarından bilmem kaçıncısıydı, bir sıraya koyamadı. Karşısındaki üç orta yaşlı adama hitaben konuştu: "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Çok keyifli bir yayın oldu."

Tolga Bey, mikrofonunu masaya bırakırken güldü. "Asıl biz teşekkür ederiz. Sonu göremeyiz sandım," dedi ve refleksle seyrek saçlarıyla nemlenen kafa tepesine dokundu. "Geçmiş olsun."

"Aynen, Sinan'ım. Fena kapmışsın şifayı." Numan Bey her reklamdan sonra yayına saniyeler kala güç bela uzaklaştığı telefonuna nihayet kavuşmuş, daha da keyiflenmişti sanki. Her ne okuyorsa arada gülerek sarsılıyordu. "Ayrıca Beşiktaş'a laf etmedik hocam, yayının bitme gibi bir tehlikesi yoktu."

"E, laf edilecek bir şeyi de yok şimdi. Bu seneki lige yıldızlar savaşı desek yeridir. Fenerbahçe dörde, Beşiktaş da üçe oynuyor." Halis Bey bir iş anlaşmasının avantajlarından bahsediyormuş gibi sabırsız ve heyecan doluydu. Sandalyesinde doğruldu ve elini masaya koydu. "Bu ikili savaşa yandan müdahale eden Başakşehir'i de unutmamak lazım. İzlemesi daha da keyifli oluyor."

Sinan, Başakşehir'e ciddi anlamda kin güdüyordu ve bu yüzden konuşmak istemedi. Eğer ağzını açarsa, babasıyla bizzat tanışıklığı olan adamların yanında sayılı insanın tanık olduğu yüzünü gösterebilirdi. "Galatasaray hâlâ bir sürpriz yapabilir diye düşünüyorum."

Numan Bey başını telefondan kaldırdı. "*Winner* takım ne de olsa. Her şeyi bekleyeceksin."

Elindeki kalemi dalgın bir şekilde çeviren Sinan, objektif bir şekilde konuştu. "Konyaspor maçında fark etmişsinizdir. Podolski'nin kalmasına rağmen acilen forvet ve sağ bekte oynayabilecek bir stoper şart."

Üç adam başını sallayarak onu onayladı. Konuşan Tolga Bey oldu. "Haklısın. Riekerink toparlayacak gibi, ben ümitliyim," dedi ve hafifçe arkasına yaslandı. "Ama yine de bu sene üç büyüklerden konuşmak ligin kıyısından köşesinden bahsetmek oluyor-"

"Sinan Bey?"

Dört adam iki saattir futbol değil de başka bir şey konuşmuş gibi konuya öylesine ilgiyle odaklanmıştı ki kısa bir an buna şaşırarak sustular. Allah bilir, aynı cümleleri kaçıncı defa kurmuşlardı? Sinan bakışlarını konuklarından çevirdiğinde stüdyo şefinin ona doğru geldiğini gördü. Elindeki telefonunu fark ettiği an, İdil ile aralarındaki yol mesafesini hatırladı ve sinirleri hiç bozuk değilmiş gibi bir tık daha bozuldu.

"Biraz daha dursaydı bulunduğu masayı titreşimiyle stüdyoya getirecekti."

Sinan telefonu eline aldı ve teşekkür etmek için hafifçe başını sallarken şifresini girdi. Arama günlüğe baktığında arka arkaya dizilen isimlerin bir yerde hep beraber onu izlediğine emin oldu. Annesi, babası, abisi, amcası, kuzenleri... Ata...

"Biz çıkalım."

Başını kaldırdığında Tolga ve Numan Bey ayaklanmıştı. "Hocam, şoförler..."

Tolga Bey dilini bıkkın bir ifadeyle dışarı çıkardı ve elini *boş ver* dercesine salladı. "Arabayla geldik, gerek yok. Zaten çorba içmeye gideceğiz. Sen gelir misin diyeceğim ama..." Sinan'ı şöyle bir süzdü. Gidebilecek potansiyeli görmemişti besbelli.

Sinan derin bir nefes aldı ve tepesindeki birkaçı kapatılmış büyük stüdyo aydınlatmalarına baktı. Aklına yine İdil ve yaptığı çorbası gelmişti. "Yok, ben eve geçeceğim. Afiyet olsun size," dedi ve ayağa kalktı.

"Bak bak," Numan Bey elindeki telefonu Sinan'a doğru tuttu. "Yine dünya listesindesin. Varlığın *trend* yemin ediyorum."

Görevlinin getirdiği kabanlara uzanan Tolga Bey keyifli bir kahkaha attı. "Ama benim en çok beğendiğim şüphesiz Gerard'a özür diletmen ve İdil. Aslında Gerard'a kafa attığın yayın da güzeldi. Bilmiyorum, kararsız kaldım şimdi."

"Gerard'la bir programa başlasanız ne iyi olurdu. Her bölümde ağzını burnunu kırardın, çok eğlenirdik." Halis Bey düşünceleri yüzünden şiddeti artan kahkahalarının geçmesi için derin bir nefes aldı. "Tamam, gidiyoruz."

Hareketlenmeyi fark eden teknik ekip toparlanmayı yarıda bıraktı ve konuklarla ayaküstü birkaç dakika sohbet etme fırsatı yakalayıp fotoğraf çekilirken stüdyodaki gergin hava hızla dağıldı.

Vedalaşmadan sonra kahkahalar eşliğinde stüdyo şefiyle beraber asansöre yönelen konuklarının gidişini izleyen Sinan, derin bir nefes aldı ve ekibine döndü. Sonu gelmeyeceğini düşündüğü yayın facialarının izleyiciye ulaşmasını engellemek için her zaman tetikte olduklarının farkındaydı ve bu çabaya yorgun bir şekilde gülümsedi. "Çok teşekkürler, arkadaşlar. Her zamanki gibi harika bir iş çıkarttığınıza adım gibi eminim."

Herkes hafif bir baş hareketiyle teşekkürü kabul ederken gözlerinde takdir edilmenin verdiği mutlulukla, "İyi akşamlar," diyerek reji odasına geri döndüler. Burak Bey sessizlikten istifade konuştu: "Haftaya konuklar-"

Sinan ceketinin iç cebinde üst üste titreyen telefonunu çıkartırken, "Bir saniye," dedi ve ekranına baktı. Mesaj kutusuna bir bildirim düştüğünü görünce şifresini girdi.

Amca, babaannem her öksürüşünde ekrana ıhlamur çayı tuttu. Acilen bize gelip hâlâ yaşadığına inandırman lazım yoksa ülkedeki bütün ambulansları kanala yönlendirebilir.

Sinan derin bir nefes alıp Burak Bey'e baktı. "Hafta içi konuşalım, çıkmam gerekiyor. İyi akşamlar," dedi ve başka bir şey söylemesine müsaade etmeden kabanını alıp stüdyodan çıktı. Katta bekleyen asansöre binerken saatlerdir içinde büyüyen huzursuzluğun son bulması için sabırsız bir şekilde rehberine girdi. Aramayı başlattı ve panelden eksi bire basıp omzunu cama dayadı.

"Sinan?" Hayatta, her insanın mutlaka, *'Şu an bundan daha iyisi olamaz,'* dediği bir anı olurdu.

Sinan da tam o andaydı.

Şu an bundan iyisi olamazdı. Bütün yorgunluğu, siniri ve stresi İdil'in sesiyle bir çıkış yolu bulmuş gibi vücudundan çıkmıştı sanki. "Sesim geliyor mu?"

Sinan hafifçe silkelendi. "Evet, ne kadar özlediğimi hatırlatacak kadar çok."

Genç kızın kısa bir soluk aldığını duyduğunda gülümsedi. Aslında bu sessizliğinde Sinan'a fark etmeden bir sürü şey söylüyordu ve yetmezmiş gibi, "Ben de özledim," cevabını veriyordu.

Sinan asansörden çıkıp arabasını gördüğünde Bursa'ya kaç saatte varabileceğinin hesabını yapmaya başladı. En son gittiğinde bir buçuk saat sürmüştü. Şimdi denese bu azimle bir saati bulmadan evin kapısında

olurdu. Yapar mıydı? Kesinlikle yapardı. Arabanın arka kapısını açıp kabanını bıraktı ve ön koltuğa yöneldi. "Evdeki durumlar nasıl?"

"Babam!" dedi tedirgin bir sesle. "Seni canlı yayında gördü, önce takdir etti ve sonra 'Son sözüm hâlâ Fenerbahçe!' deyip masadan kalktı. Hiçbir şey anlamadım, çok karışık sinyaller veriyor."

Sinan arabanın motorunu çalıştırıp klimayı açtı ve parmakları direksiyonun üstünde ritim tutarken boğazını temizledi. Necmi Bey'in davranışları ve tepkileri karşısında ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Daha önceden bir Fenerbahçeliyle bu kadar yakınlaşmamış, arasını iyi tutmak zorunda kalmamıştı.

İçinden iki Fenerbahçeli ve bir Galatasaraylı, diye düzeltmeden edemedi. Yine gerilmişti. Semih'i eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyordu ama bunu yapmak, Necmi Bey ile pamuk ipliğine bağlı ilişkisini tehlikeye atardı.

"Ayrıca..." İdil aklına bir şey gelmiş gibi şaşkınlık nidasıyla devam etti: "Neden dinlenmiyorsun? İnsanlar bir hafta maç özetlerini izlemeseydi ölmezdi! Çok kötü gözüküyordun. Aklımın sende kalması hoşuna mı gidiyor?"

Yan aynalara bakarak arabayı park ettiği yerden çıkartırken, "Evet, aklını başından alamayacak kadar uzak olduğum zamanlar bununla yetiniyorum," dedi ve İdil'i beklemediği yerden vurduğunun bilinciyle biraz olsun keyiflendi.

"Peki," diye mırıldandı İdil pervasız bir tınıyla. "Senin aklın nerede?"

Sinan, onu selamlayan güvenliğe kayıtsız kalmadı ve caddeye karışırken aniden gaza yüklendi. "Almaya geliyorum."

"Ne?" Neredeyse bağırdı. "Şey, çok egoist bir düşünce olabilir ama aklının bende olduğunu ve o yüzden şu an Bursa'ya..." Sözünün kesileceğini düşünmüş gibi kısa bir an duraksadı ama beklediği olmayınca şaşkınlık nidasıyla konuşmaya devam etti: "Geliyorsun! Şu an Bursa'ya mı geliyorsun? Sinan, tamam sakin ol."

Gülümsedi. "Sakinim ben zaten," dedi yumuşak bir sesle.

"Hadi çöp atmaya çıktım diyelim. Uzun bir süre gelmesem sence de biraz şüphelenmezler mi? Bizimkilere ne diyeceğim? *Ehehehe, kusura bakmayın, çöp atarken belediyeden çalışanlar geldi de iki lafın belini kırdık,* falan mı? Babam kesinlikle inanmaz, durumu çakar ve Fenerbahçe atkısını boynuma geçireceği bir darağacı hazırlar. Semih de taraftar bayraklarıyla infazıma destek çıkar!"

Sinan kravatını gevşetti. "Fenerbahçe deme lütfen. Yarın fazlasıyla duyacağım zaten!"

"Asılmam sorun değil yani?"

Sinan düşününce gerçekten her şeyi tehlikeye atacağının farkına vardı ama canı hiç mantıklı davranmak istemiyordu. "Dışarı çıkma bahanen olsaydı gelmemi isterdin yani?"

"Hastasın. Ben gelirdim sana," dedi masum bir sesle.

Sinan hâlâ deliliğine ortak arıyordu ama sesiyle yetinmekten başka çaresi yok gibi gözüküyordu. "Yarın," dedi kendinden bir sesle. "Seni de aklını da alıyorum."

Arabasından inip gergin bir şekilde villaya doğru ilerlerken kapının Rümeysa tarafından açıldığını gören Sinan derin bir nefes aldı. "Sinan Bey! Hoş geldiniz." Gözleri heyecanla parlarken elini göğsüne bastırdı. "Çok güzel bir yayındı! Tebrik ederim ve geçmiş olsun!"

Sinan içeri girip kabanını çıkartırken, "Sağ ol, Rümeysa," dedi ve merdivenlerdeki hareketliliği fark etti. Ayşe abla sanarak başını kaldırdığında karşılaştığı yabancı simayla kaşlarını çattı. Gördüğü genç kızın Tuana'nın bakıcısı olduğunu tahmin ederek ilgisiz bir şekilde bakışlarını ondan uzaklaştırdı ve salona çevirdi. "Herkes içeride mi?"

"Hoş gel-"

"Evet!" diye bağırdı Rümeysa merdivenlerdeki genç kızın sesini bastırarak. "Evet, Sinan Bey. Herkes içeride. Rıfat Bey, Ragıp Bey, Oylum Hanım, yengeniz Canan Hanım, Pelin Hanım, Cihangir Bey, Çeşmiahu Han-"

Sinan, kabanını alırken hâlâ konuşan Rümeysa'ya baktı ama onun intikamla kısılan gözleri merdivenlerdeydi. "Tamam, Rümeysa. Evet cevabı yeterliydi," dedi ve içeri girdi.

Gözler onu fark ettiği an, ilk tepkiyi verip ayağa fırlayan Oylum Hanım oldu. Yolundaki diz engellerinin üstünden neredeyse atlayarak geçti ve ince topuklularına rağmen Sinan'a koştu. "Beni çok korkuttun! Aklım çıkıyordu az kalsın. Nasıl oldun böyle? Hastaneye gittin mi?" derken elleri oğlunun ateşten sıcak olduğunu düşündüğü alnında ve yanaklarında geziniyordu.

Sinan, annesinin ellerini yavaşça tuttu. Bu korkusunu zayıf, çelimsiz ve en ufak şeyde hasta olabilen bir çocuk büyütmesine veriyordu. "İyiyim, anne," dedi yumuşak bir sesle. Küçük, iki kelimeyi güç bela bir araya getirebilen ve üstüne düşülüp ilgilenilmezse daha kötü olacağı düşünülen çocuğu hatırlatan hiçbir şeyden hoşlanmıyordu. "Gerçekten."

Oylum Hanım gülümsemeye çalıştı. "Seni öyle görünce korktum."

"Biliyorum," dedi tuttuğu ellerini şefkatle okşarken. "Sorun yok. Sadece üşüttüm."

"Amca, var ya resmen ailenin en güzel detayısın!" Ata, babaannesi ve amcasının ayaküstü sohbeti tahmin ettiğinden fazla sürünce iltifatlarını unutmamak için ayağa kalktı. "Şu anki hâlimin gençliğine benzemediği konusundaki düşüncelerinde herhangi bir değişiklik yok mu?"

Sinan annesinin yanından geçerken, "Yok. Çünkü hâlâ baban gibi çirkin olma yolundasın," dedi. Ata mahzun bir ifadeyle omuzlarını indirince dayanamayıp kolunun altına aldı.

"Hoş geldin, oğlum."

"Hoş buldum."

Sinan başını kaldırıp herkese gülümserken Oylum Hanım yanından geçerek yerine oturdu. Yine abarttığının, fazlasıyla evhamlı davrandığının farkına varmıştı ama elinde olan bir şey değildi. Oğlunun bir gün onu anlayacağını biliyor ve o anı sabırla bekliyordu. "Siz de hoş geldiniz. Yarın sabah gelirsiniz sanıyordum."

"Annen işte..." Rıfat Bey omuz silkerken başını hafifçe yana yatırdı ve tatlı tatlı sırıttı. "Aslında iyi oldu. Hep beraber oturur ve İdil'in ailesine seni damat kabul etmeleri için mantıklı birkaç sebep düşünürüz."

Sinan erkeksi bir kahkaha attı ama öksürüğü buna engel oldu. Zaten komik de gelmemişti. Kesinlikle sinir bozucu bir şakaydı. Sinan'ın ideal damat, koca ve baba olmama gibi bir ihtimali yoktu.

"Sahiden..." Ragıp Bey gözlerini kıstı. "Kız nasıl isteniyordu, hatırlayan veya bilen var mı? Malum, en son on dokuz yıl önce Pelin'i istedik. Unuttum ben."

Cihangir kucağındaki Tuana'yla ilgilenirken irileşmiş gözlerle başını kaldırdı. "Şu an iki kardeş cidden eğleniyor musunuz yoksa bana mı öyle geldi?"

Canan Hanım, içli bir şekilde oğluna ve kucağındaki Tuana'ya baktı. "Evet, ağlanacak hâle gülme kıvamına geldik artık."

Çeşmiahu saçlarının ucunda yeni yeni oluşmaya başlayan kırıklara dehşet dolu bakışlar atarken konuştu. "Oğlunu evlendirip ne yapacaksın ki? Senin gelin zaten yüksek ihtimalle çocuğu yapar ve sana şutlar..."

"Çeşmiahu!"

Çeşmiahu, saç tutamlarının arasından abisine baktı. "Ne abi, ne? Günümüzün modern gelinleri işte! İdil yengeme, seninki anneme."

Ata, amcasının kolunun altından çıkıp Çeşmiahu'nun kucağına doğru yerleşti. "Sus Ahu gözlüm, sus... Yoksa seni alnının çatından vuracaklar," dedi ve Sinan'la Cihangir'e kaçamak bir bakış attı. "Şunlara laf etme, öğretemedim mi sana? Hele amcama, sakın! Ayaklı cinnet zaten, gelmiş İdil'ine laf ediyorsun."

"Ata, senin acilen 15. yüzyıla ışınlanman lazım. Bu ikiyüzlülükle 21. yüzyılda harcanıyorsun bence!"

Sinan'a deyim yerinde hafakanlar basarken hışımla ceketini çıkardı ve yemek masasının sandalyesine koydu. Dirseklerini sandalyenin baş kısmına yerleştirip hafifçe öksürdü ve kısılan gözlerini bir noktaya odakladı.

Tabii ki de Necmi Bey, İdil'i sorun çıkarmadan verecekti, vermek zorundaydı çünkü aklına nasıl gireceğinin taktiğini belirlemişti.

O esnada Tuana, Cihangir'in kucağından inmek için çırpındı ve başarılı bir şekilde ayaklarının üstüne bastı. Düzgün ve güçlü adımlarla amcasına doğru ulaştığında heyecanına yenik düşüp poposunun üstüne oturmak üzereyken son anda Sinan'ın bacağına tutundu. Sinan düşüncelerinden sıyrılıp yere baktığında bacağına tutunmuş, kendisine ışıl ışıl gözlerle bakan yeğenini gördü. Dudaklarında eğreti duran gülümsemeyle kucakladı ve şakağına bir öpücük kondurdu.

Rıfat Bey güldü. "Düşünsenize... Necmi Bey, 'Sinan'ı damat istemiyorum!' diyerek geceyi bitiriyormuş."

Sinan gözlerini kapattı ve yarını düşündükçe gerildiğini, nefesinin hızlandığını fark etti. Konuşma konusunda pek iyi değildi, mantıklı düşünmeden de arada bir sınıfta kalıyordu. O zaman... Taktiksel planını güçlendirmek zorundaydı. Birkaç dakika durdu durmadı, aklına gelen fikirle gözlerini açtı. "Ata, bana yukarıdan tahtanla kalemini getir. Hem de hemen."

Ata, "Al işte. Cinnete bilmem kaç kala..." diye mırıldanarak ayağa kalktı ve coşkulu bir şekilde merdivenlere yöneldi. "Tabii, canım amcam, hemen!" dedikten sonra çok geçmeden geri gelmişti. "Nereye koyayım?"

Sinan arkasına döndü, başıyla masanın önünü gösterdi. Ata tahtayı bırakıp kalemi amcasına verdi.

"Hayırdır, yeğenim? Ne yapacaksın tahtayı?" diyen Ragıp Bey, meraklı gözlerle bir Sinan'a bir de tahtaya bakıyordu.

"İşleri benim usulümle halledeceğiz," dedi ve Tuana'yı sağ koluna alıp kendisine şaşkın bir şekilde bakan ailesine döndü. "Sayıca üstünlük var."

Ömer Bey ellerini dizine vurup oflayarak ayağa kalktı. "Ben yokum!"

Sinan buz gibi bir sesle, "Susacak mısın? Kafamı karıştırıyorsun," dedi ve hızlı bir şekilde taktik tahtası çizdi. "Defansif bir oyun olacak."

Ata kısık sesle konuşsa da salon sessizliğe gömüldüğü için cümlesi duyulmuştu: "Cinneti erken geldi."

Sinan, elindeki kalemi almak isteyen Tuana'nın sarı saçlarını öptü ve tahtaya dönüp konuşmaya devam etti: "Başarılı formasyonlar kurulsa bile savunmacıların hücuma katılmadığı bir oyundan galibiyet beklemek ancak hayal olur ama öncelik, savunma yaparak rakip hücumu yıpratmak olmalı. Bu durum da tahminimce çok uzun sürmez ve ilk hücum presi yapılır. Güzel ve hatasız bir oyunla kontratağın sonuca ulaşması işten bile değil. Devam eden kolektif paslaşma..."

Çeşmiahu, yengeleriyle annesine çaresizce baktıktan sonra çekingen bir sesle, "Çok özür dileyerek bir şey sormak istiyorum," dediğinde Sinan cümlesini yarıda keserek arkasına döndü. "Ben şu an ne dinliyorum?"

Pelin Hanım bilgiç bir edayla doğrulup dudaklarını ıslattı ve Ata'nın yanındaki Çeşmiahu'nun eline uzandı. "Âşık bir diktatörün sevdiğini ele geçirme planları, canım."

Rıfat Bey, geliniyle yeğeninin konuşmasını çatık kaşlarla dinlerken oğluna döndü. Ortada oynanacak bir top yoktu. Bu demek oluyordu ki Sinan'ın işe yarayacağına emin olduğu bir fikri vardı. Madem hücum anına kadar gerginlik oluşmasının engellenmesini istiyordu... Elinden geleni yapacaktı. Ama... Gerginliğin sebebi Sinan olursa nasıl bir yol izleyecekti, en ufak bir fikri yoktu.

Kesinlikle oğlu abartıyordu. Necmi Bey'in ve İdil'in dayısının gaddar olduğunu sanmıyordu.

"Eee, amca?" dedi Ata şaşkın bir şekilde. "Taktiğin bu kadar mı?"

Sinan kravatını çekiştirmeye başlayan ve bir şeyler mırıldanan Tuana'ya müdahale ederken gizemli bir şekilde gülümsedi. "Bu kadar."

Ata, Çeşmiahu'ya döndü. "Ahu gözlüm... Açıklayayım. Amcam demek istiyor ki taktik maktik yok..." Elini yumruk yaptı ve havada savurdu. "Bam bam bam!"

Bütün gece yerdeki yatağımdan, ölü gibi uyuyan Şahsenem'i izlemiş ve *iyi ki Belgin yan odada annesiyle yatıyor*, diyerek kendimi teselli etmiştim. Dakika başı dönerdi ve sürekli bir şeyler mırıldanır, ruhumu dinlendirmeme engel olurdu. Yüksek ihtimalle Lale teyze de dayanamamış ve onu yastıkla boğmuş olmalıydı.

Kapı hafif bir gıcırtıyla açıldı. "Günaydın kızlar, yüreğim sızlar!"

Şahsenem kendini anneme ve bu uyandırma cümlesine odaklamış gibi anında gözlerini açtı, sonra bana baktı.

"İdil, kızım kalk hadi..."

"Uyanık zaten, Ahsen teyze." Şahsenem yatakta doğruldu ve bana doğru eğildi. "Kuzum, neden öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum ki?"

Çatık kaşlarla kısa bir süre beni inceledi. "Delirmiş gibi."

O esnada annemin elini saçlarımda hissedince yatakta döndüm. Beni bir güzel süzdü ve sonra gülümseyerek, "Günaydın," dedi.

"Günaydın, anne."

"Sen iyi misin?"

"Henüz düşünmedim. İlerleyen saatlerde size bildiririm." Aslında çok düşünmüştüm. Olası bütün ihtimallerin senaryosunu yazmış, finallerle yüreğimi ağzıma getirmiştim. Birkaç alternatif sonda Sinan'la mutlu olabiliyor, diğerlerinde de kavuşamadığımız için kafayı yiyerek hastaneye kapatılıyordum.

"Hadi kalkın, elinizi yüzünüzü yıkayın. Kahvaltı hazır."

Annem doğruldu ve odadan çıkıp kapıyı kapattı. Şahsenem ayağıyla sırtıma dokundu. "Hadi kalk."

"Şahso..." diye mırıldanarak ona döndüm tekrar. "Kendimi iyi hissetmiyorum ben. Hiç uyuyamadım. Çok heyecanlıyım, çok da korkuyorum."

Tatlı tatlı gülümsedi ve yer yatağına oturup beni zorla kucağına çekti. Saçlarımı şefkatle okşarken konuştu: "Çok doğal, canım benim. Baban ve erkek kardeşin sevdiğin adamdan nefret ediyor gibi gözüküyor."

Acı bir inleme dökülmesine engel olamadım dudaklarımdan. "Ne yapacağım ben-" diye dert yanmaya başlayacakken kapı paldır küldür açıldı. Gelenin kim olduğunu anlamak zor olmadı.

"Günaydın! Tipinize bakılırsa sabah sabah kendinizi jiletleyecek bir şey bulmuşsunuz." Belgin hemen yataktaki boşluğu doldurdu. "Ne oldu kız?"

"Sence, Belgin?" dedi Şahsenem ters ters. "Akşam isteme töreni var desem yeterli olur mu?"

"Haa, o mesele!" dedi ve gözlerini kısıp başını salladı. "Jilete devam kızlar."

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. "Ne yapacağım?" diye fısıldadım. "Bir şeyler söyleyin," Gözlerimi açtım ve Şahsenem'in kucağında doğruldum. "Bu böyle olmayacak..."

Belgin hemen Şahsenem'in dizine yattı. "Benim aklımda bir şey var ve işe yarayacağına eminim," dedi ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Babanı karşına al ve de ki; 'Ben artık senin kızın değil, Sinan'ın kadınıyım!'"

Şahsenem eliyle Belgin'in ağzını kapatırken ben de panikle üstüne bastırınca 'şap' diye bir ses geldi. "Sen ruh hastası mısın, Belgin? Ya birisi duysaydı?"

Belgin titreyen göz bebekleriyle bize bakıp sertçe yutkundu. O bakışlarına kıyamayıp Şahsenem'le ellerimizi çekince hiddetle bağırdı. "Acıttınız ya!"

"Belgin ne olur ağzına bugün sahip çık." Saçlarına dokunmaya çalıştım ama kendini korku filmlerinde lanetlenmiş karakterler gibi sevimsiz bir şekilde geri çekti. "Tamam mı, güzelim? Gerekmedikçe konuşma."

"Sanki ben sussam siz yarın Sinan Bey'le evleneceksiniz-"

Cümlesi, Lale teyzenin merdivenden gelen sitemli sesiyle yarıda kaldı. "Kızlar, çaylarınız soğudu! İnseniz artık."

Derin bir nefes aldım ve Şahsenem'e tutunarak ayağa kalktım. Ellerimin ayalarını göğsüme bastırıp kendimi motive etmeye başladım. "Her şey harika olacak. Hiçbir sorun çıkmayacak."

Belgin o esnada alayla mırıldandı: "Aynen canım, aynen."

Semih'in gözlerinin kapalı olduğu, babamın sadece gazetesiyle ilgilendiği bir kahvaltı açıkçası işime yaramıştı ama ne yazık ki iştahım yoktu. Öyle ki annemin bana kalpli kalıptan çıkararak hazırladığı çikolata ve peynirli ekmekten bir ısırık bile alamamıştım. Bu hâlimi, Yeşilçam filmlerinde çocuğu hasta ama elinden hiçbir şey gelmeyen ebeveyn bakışlarıyla izleyen annem, daha fazla dayanamamış olmalı ki biraz kafam dağılır düşüncesiyle kızlarla beni son bir temizlik yapmak için ayaklandırmıştı. Gerçekleştirmek için hazırlandığımız eylemden son derece nefret eden babam ve Semih, yengemin de bize geleceğini öğrenince bardaklarındaki çayları yarıda bırakarak söylene söylene dayımlara gitmişlerdi.

Günün isyankârı Belgin, benim yerime Tümer ailesinin koltuk arkalarını ve halının altını görmeyeceğine dair dil dökse de annem, kendini Tuana'nın halının altını kaldırıp, '*Anne bak, burası pis!*' diye şikâyet edeceğine şartlandırmış olmalı ki onu kesin bir dille reddetmişti. Alışkın bünyem yabancılaşmadan; köşe bucak, hiçbir ayrıntı atlamadan bütün koşullara elverişli bir şekilde temizliğe girişmişti. Fakat ikinci katta yılmış, Külkedisi gibi isteksiz bir şekilde çalışmaya başlamıştım.

"Durun, ne olur, durun!" Belgin, dili dışarıda yere oturup sırtını duvara yasladı. Ben de dayanamadım ve nasıl açtığımı unuttuğum, uzay mekiğini andıran elektrik süpürgesinin önünde eğildim. Birkaç dakika süren araştırmalarım sonucunda en olmadık yere koyulan düğmeye bastım ve kapattım.

Şahsenem'in de sıkıldığı vücut dilinden okunuyordu ama mola verildikten sonra kalkmanın ne kadar zor olduğunu biliyor olmalı ki bir an olsun durmamıştı. "Hadi Belgin, burası bittikten sonra hazırlanacağız."

"Ya ben var ya..." diye inledi titreyen sesiyle. Bir şeyler söylemek istedi ama ağzındakiler küfür olmalıydı ki yumruğunu kaldırarak kendine engel oldu. "Sizi çok seviyorum."

Şahsenem elindeki paspası bırakmamak için suya sokup çıkarırken, "Tamam, ben de. Hadi kalk," dedi gülerek.

"Evet, ben de. Hadi," dedim ve süpürgeyi tekrar açtım. Belgin sızlana sızlana kalktı ve odada bulunan ikili koltuğu çekmeye başladı.

Saat dörde doğru bütün işler bitmiş, duşlar alınmış bir şekilde odama çekildiğimizde iş birliği içinde hazırlanmamız iki saati bulmuştu. Annem, yengem ve Lale teyze sürekli odaya girip, '*Keşke kuaföre gitseydiniz,*' diye bizi sıkıştırsalar da sonuçtan fazlasıyla memnundum. Şahsenem özenle saçımın her tutamına maşa yapmış, sonra da hepsini elleriyle açarak doğal bir görünüm kazanmasını sağlamıştı. Makyajım da elbiseme fazlasıyla uyumlu tonlardaydı.

Ama ufak bir sorunumuz vardı.

"Sakın! İdil, sakın kusayım deme! Gebertirim seni." Şahsenem hem beni tehdit ediyor hem de ağzıma poşet tutuyordu. "Bak elbiseni giyemezsin sonra... Üstelik Pelin Tümer imzalı! Unuttun mu?"

Belgin kızıl saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış, dize getiremediği bebek saçlarının spreyle canına okurken aklına bir şey gelmiş gibi aniden durmuştu. "Şahso..." diye mırıldanarak, spreyi masaya bıraktı ve makyaj masamın önünden kalktı.

Şahsenem yataktan kalktı ve nefes alabilmem için poşeti ağzımdan çekti. Nemlenen yüzünü yelleyip,düzleştirdiği siyah saçlarını düzeltti. "Ne oldu?"

"Bu..." Kapıya baktı ve kısık bir sesle konuştu: "Hamile olmasın?"

Ellerimle yüzümü kapattım ve dirseklerimi bacağıma dayadım. Sinirden ağlayacaktım. "Pat diye hamile kalabileceğim sana nasıl mantıklı geldi, çok merak ediyorum! Ben haşere miyim, nasıl hızlı bir şekilde üreyeyim?"

"Belgin biliyorsun, stresli olunca İdil'in midesi bulanır."

"Biliyorum da... Korkuyorum. Sinan Tümer işte, kızım. Adamın her şeyi zamansız, ne bileyim, belki de..."

Ayağa kalktım. "Tamam, gerçekten yeter." Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve Sinan'la dün geceki konuşmamızı aklıma getirdim. Sorun olmayacaktı. Sinan yapardı, hiçbir şey olmazdı.

Odamın kapısı tıklatılınca yerimde sıçrayacak gözlerimi açtım. Kızlarla bakıştıktan sonra, "Kim o?" diye seslendim.

Semih sinirle bağırdı: "Komşu!"

Kızları arkamda bırakıp kapıyı hışımla açtım. "Ne var?"

Ellerini telaşlı bir şekilde boşlukta sallayarak koridorda zıplamaya başladı. "Abla ya, beni istemeye geliyorlar!" Aynı cümleyi birkaç defa tekrarladıktan sonra aniden durdu. "Sence ne olmuş olabilir?"

"Semih, gerçekten seninle atışacak enerjim yok. Neden geldin, ne istiyorsun, hızlı bir şekilde anlat ve git."

"Annem gönderdi," dedi daha sakin bir sesle. "Babamlar birazdan giyineceklermiş. Hazır olsunlar dedi."

Kapıyı yüzüne kapattım ve sitemlerine kulak asmadan kızlara döndüm. "Giyinelim."

"Peki, miden? İdare edebilecek misin?"

Başımı salladım ve sandalyeye bıraktığım elbisemi elime aldım. Ara renklerin isimleri konusunda pek bilgim yoktu ama Pelin Hanım kum beji olduğunu söylemişti. Çok zarifti. Diz altında bitiyordu, kalp yakaydı ama dirsekleri ve boyun kısmı çok zarif bir dantelle işlenmişti. İçinde kendimi çok güzel ve asil hissediyordum. Pelin Hanım cidden işi biliyordu.

Aynı odada üç kişi giyininince lise zamanlarımı hatırlasam da hazır olduğumuzda günümüze dönmek çok kolay olmuştu. Ayakkabılarımı giyerken, "Herkes hazır mı?" diye sordum ve başımı kaldırdım. Belgin kahve tonlarında, sıfır kollu, dizlerinde bir elbise giymişti. Şahsenem ise her zamanki gibi son anda karar vererek kendini yormakla meşguldü. "Şunu giy," dedim ve şarap rengini anımsatan, uzun kollu ve dar kalıplı elbiseyi gösterdim. "Ben aşağı iniyorum. Hazır olunca gelin, beni yalnız bırakmayın, ne olur!"

"Tamam," dedi Belgin saçlarına tekrar sprey sıkmaya başlarken. "Hemen geleceğiz."

Onları odada bıraktım ve derin nefesler alarak merdivenden indim. Salona geçmek üzereyken mutfakta annem, yengem ve Lale teyzenin fısır fısır konuştuğunu duydum. Başımı uzattığımda hepsinin hazırlanmış bir şekilde son kontrolleri yaptıklarını gördüm.

"Anne?"

Annem heyecanla bana döndü ve elini dudaklarına bastırdı. "Vildan, Lale," dedi bir fısıltıyla. "Tutun beni."

Vildan yengem annemi gerçekten tuttu.

Lale teyze tatlı tatlı gülümsedi. "İdil, çok güzel olmuşsun, canım benim!"

Ellerim istemsizce elbisenin üstünde gezinirken, "Emin misiniz?" diye sorma ihtiyacı sordum. Hâlâ daha iyi bir şey giyebilirmiş veya biraz daha abartmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Nazar değecek diye aklım çıkıyor." Annem, yengemin kollarından kurtuldu ve bana geldi. "Nasıl hissediyorsun kendini? Heyecan var mı?"

Saçımı başımı yolup, *'Sence?'* diye sormak istesem de gülümsedim. "İyiyim, hiçbir sorun yok."

Annemin bakışları kısa bir an arkamda hissettiğim hareketliliğe kaydı. "Dur!" diye bağırdı. "Ayhan, dur!" Arkamı döndüğümde dayımla göz göze geldik. Daha doğrusu sarı kırmızı renklerde ve ucunda Galatasaray amblemi barındıran kravatıyla. "Hemen çıkartıyorsun o kravatı." Annem dayımın yakasına kibarca asıldı. "Seni boğarım yoksa."

"Çıkarmıyorum," dedi kabadayılar gibi. "Ben hep bu kravatı takarım, şimdi mi sorun oldu?"

Yengem sitemle konuştu: "Tabii, Ahsen. Sen de adamın günahını alıyorsun ama! Ayhan bankaya da böyle gidiyor. Hatta bu kravatı takmadığı zamanlar günü çok kötü geçer."

"Bak, duydun karımı."

"Damadımı delirtemeyeceksiniz," dedi ve dayımın gömleğinin yakasını kaldırıp, kravatı çözdü. "Yukarı çıkayım da diğer ikisini de kontrol edeyim. Sana da bir kravat getiririm."

Dayım merdivenleri çıkan anneme bağırdı: "İstemiyorum!"

"Dayı ya..." diye mırıldandım çaresiz bir sesle. Bakışlarını bana çevirdi. "Neden böyle yapıyorsun?"

Kısa bir an bocaladı ama başını dikleştirip omuz silkti ve "Hoşuma gidiyor çünkü," dedi.

Neyse, en azından dürüsttü.

"Ayhan, içeri geç ve sakin sakin otur. Tamam mı? Bak lütfen," diye yalvaran yengem, dayımın koluna girdi ve beraber salona ilerlediler.

Arkamda sandalyede oturan Lale teyzeye döndüm. "Lale teyze?"

Ayağa kalktı ve kumaş pantolonunu düzeltti. "Söyle, canım?"

"Sonumuz nasıl bitecek, bir tahminin var mı?"

Gözlerini kıstı, bir şey demek için dudaklarını araladı ama kararsız kalmış gibi başını yana yatırdı. "Şey..." diye mırıldanıp yüzünü ekşitti. "Bilmiyorum, şüpheli."

"Ben bilmez miyim kaç yıllık kocamı!" Annemin sesli bir şekilde söylendiğini duyunca hemen koridora çıktım. Galatasaray kravatının yanına bir de Fenerbahçe eklenmişti. "Takarken yakaladım," dedi gururlu bir şekilde.

Bugünün en güzel haberi buydu belki de. "Teşekkür ederim, anne!"

"Ne oluyor ya?" diye merdivende söylenen kızlara, annem cevap olarak kravatları salladı.

Belgin heyecanla sırıttı, Şahsenem'in de gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. "Ahsen teyze, sen bir kahramansın! Faciayı önledin!"

Annem mütevazı bir şekilde gülümserken kızların arkasında babam gözüktü. Bana bakınca bıraktığı nefesiyle omuzları düştü. "Beni karşılamak için mi bu kalabalık?"

Annem kravatları rulo hâline getirirken sinirle gülümsedi. "*Yuhalamak* desek daha doğru olur."

Babam da aynı gülümsemeyle anneme karşılık verip yanımızdan geçti ve salona girerken yengemle burun buruna geldi. Ona da söylenmeyi ihmal etmemişti. Yengem elini boynuna koydu. "Ay ben çok gerildim!"

"Anne..." Artık başım dönüyordu ve mide bulantısının bir tık ötesindeydim. "Bak ben Sinan'a âşığım. Başkasıyla evlenemem, ölene kadar kusarım."

Annem kravatları portmantoya bıraktı ve elleriyle yanaklarımı tuttu. "Kızım sakin ol. Bak rengin daha kötü olmaya başladı. Bir şeyler atıştırsana sen. Sabah da tabağa bakıp durdun zaten!"

"İstemiyorum... Canım hiçbir şey istemiyor! Keşke amcam burada olsaydı," dedim çaresiz bir sesle. Kendisi bir inşaat mühendisiydi ve karısıyla Almanya'da yaşıyordu. Daha iyi haber, Fenerbahçe'ye takıntısı yoktu. Hatta bazen babama bakar, *'Abartma ya!'* dediği bile olurdu.

"İzin alamamış işte. Kalbi burada."

"Kalbinin burada olması neye yarıyor? Babamla dayımı kim tutacak?
"

"İdil!" dedi annem sabırla nefes alarak. "Halledeceğiz..."

"Dayım, *Sinan'la uğraşmak hoşuma gidiyor,* dedi! Resmen hobi yaptılar bu işi!" Şikâyetimde haklı olduğum için herkes çaresiz bir nefes aldı. Merdiven basamaklarına oturdum ve yukarıya bakmaya çalıştım. "Kuduz Semih nerede?"

"İner birazdan-"

Kapı çaldı.

Ayağa fırladığımda dizlerimin titremeye başladığını fark ettim. "Anne, kapı!"

Annem bir sağına bir soluna baktı. Kapının yerini unutmuş gibiydi. "Tamam!" Başını hızla salladı. "Açıyoruz! Kapı açılıyor! Açın!"

Yengem benden önce kapıya koşarken koridorun diğer ucundaki hareketliliği fark ettim ve bakma gereği duydum. Babam, sosyetik kadınların kürküyle nispet yapışı gibi Fenerbahçe atkısını boynuna dolamış, kapının açılmasını bekliyordu. Dayım da Fenerbahçe atkısıyla istemeye

gelen misafirleri karşılamak çok güzel bir şeymiş gibi gülümsüyordu. "Baba!" Hızla ona koşup atkıyı çözmeye girişttim. "Alayım onu ben. Teşekkür ederim!" dedim ve atkıyı portmantodaki çekmeceye soktum.

O esnada kapı açıldı.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başardım ve yengemle yer değişimi yaptık. Annem, babama ve dayıma inat coşkulu bir sesle, "Hoş geldiniz!" dedi. Ve sonrası tamamen bayramın birinci gününden farksızdı.

El sıktım, öptüm, sarıldım...

Hatta bir ara otomatiğe bağladım ve gelenin kim olduğuna bakmadan elimi uzatıp kendime çekmeye çalıştım. "Yavaş, İdil abla! Elimde çiçekle çikolata var, many–" Ata sertçe yutkundu ve omuzundan arkasına doğru baktı. "Âşık mısın sen, canım benim? Yavaş ama lütfen, bak çikolata tepsisi mideme giriyordu! Yaptığın hiç hoş değil!"

Kapıya baktığımda Cihangir Bey'in beni utandırmamak için gizli gizli güldüğünü, Sinan'ın da sırf utanayım diye dişlerini göstererek sırıttığını gördüm. Beşiktaş'la alakalı bir şey görme korkusuyla istemsizce giyimini kontrol ettim. Siyah bir takım, beyaz gömlek ve siyah bir kravat. Deyim yerinde, *canımdan can almak*. Kesinlikle renklerde bir mesaj yoktu. Eğer garip durmasaydı babamın sarı takım elbise ile lacivert gömlek, dayımın da sarı takım elbise ile kırmızı gömlek giymesine kesinlikle destek çıkardım. "Çiçeği ve çikolatayı sen niye taşıyorsun, Ata?" diye sormadan edemedim. Beşiktaş'ın kupası olsa başının üstünde taşırdı ama!

"Ben istedim." Ata iki büklüm olmuş bir şekilde çiçekle çikolatayı tutmaya çalışırken ofladı. "Derin, yolumuzu açacağını söyledi."

Şahsenem, Ata'nın elindeki büyük çiçeği aldı. Allah'a şükür siyah-beyaz değildi. "Sen on dokuz yaşındasın."

Ata omuz silkti. "Derin'le evlen-" Yine arkasına baktı ve acıklı bir sesle konuşmaya devam etti: "Evlenmek istiyorum, Şahsenem abla... Çok seviyorum, ne yapayım?"

Sinan ofladı ve tehditkâr bir şekilde gözlerini kıstı. "Geç içeri!"

Cihangir Bey, sevimli bir gülümsemeyle elini bana uzatınca sıktım. Sonra Belgin'e döndü. "Belgin?"

Belgin, herkes içeri geçtiği için korkusuzca flört pozisyonu aldı. "Cihan?"

Birbirlerini bayramdan bayrama görüyormuş gibi şaşırma fantezileri vardı galiba.

Ata, parmağını boğazına sokup hassas olan midemi iyice altüst etti. "İğrenç ya! Derin'i özledim ben. Gidelim, Şahsenem ablam!"

Belgin ile Cihangir Bey de onlarla beraber mesafeli bir şekilde konuşarak ilerlerken Sinan içeri girdi ve açık açık beni süzmeye başladı. *Çok güzel olmuşsun,* diyecek gibi bakıyordu.

"Solgun gözüküyorsun?"

Al işte! "Yoo, iyiyim," dedim ve üstelemesine fırsat vermeden devam ettim: "Asıl solgun gözüken sensin." Hâlâ rengi tam olarak yerine gelmemiş gibiydi ya da hasta olduğunu bildiğim için kendimi buna inandırmak istiyordum.

Eli, belime uzandı ve şakağıma küçük bir öpücük kondurdu. Kulağıma eğilip, "Düne göre daha iyi olduğuma emin olabilirsin," diye fısıldadı. "Ve bu, yarın ya da önümüzdeki hiçbir zaman değişmeyecek. Çünkü..." Hafifçe geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Yerin, daima yanım olacak."

Allah'ım. Tam olarak nasıl bir sevap işledim, bilmiyorum ama çok teşekkür ederim.

Bir adım sesi işittim.

Allah'ım. Günahlara hiç girmeyelim çünkü işin içinden çıkamam.

Gözlerimi kapattım ve eş zamanlı bir şekilde boğazıma atkı dolanmasını bekledim ama hâlâ nefes alabiliyordum.

Tuana'nın çığlığıyla gözlerimi açtım ve koridora baktım. "Didil!" diye bağırmıştı heyecanla. Üstelik bana doğru koşuyordu.

"Didil seni yesin." Eğildim ve kucağıma alıp kokusunu içime çektim. "Canımın içi!"

Başını göğsümden kaldırdı ve yanağıma dokunup, Sinan'a baktı. Aniden, "Poğkakal!" dedi şirin bir gülümsemeyle.

"Sen portakalı nereden biliyorsun bakalım?" dedim ve saçlarını öptüm.

Sinan gönülsüzce içeri, sonra da bize baktı. "Araba park etme bahanesinin süresi dolmadan gitsem iyi olacak."

Başımı salladım ve önce onun geçmesini bekledim. Derin bir nefes alıp kravatını düzeltti. Salona girdi. "Kusura bakmayın-" derken sesi uzaklaştı ve cümlesinin devamını duyamadım.

"Didil, çen poğtakal..."

"Kuzum, şimdi gıybetin sırası değil. İçeri gitmemiz lazım. Sonra konuşuruz," dedim ve salona giriş yaptım. O esnada annem ve yengem yerlerine oturmuş, babamla dayım kalkmıştı.

Sinan elini uzattı. Babam soğuk soğuk gülümseyerek elini sıktı. "Nereye park ettin arabayı?"

"Marketin önüne, Necmi Bey. Aslında sokakta park etmeye yer vardı ama yol daralıyordu ve sokağa giren araca geçmesi için alan kalmıyordu."

"İyi."

Dayım, Sinan'ın eline uzandı. "Nasıl park ettin?"

Sinan'ın gülümsediğini gördüm. "Kusursuz."

Rıfat Bey hafifçe öksürünce Sinan elini çekip, Ata ve Ömer Bey'in yanındaki boş yere geçti. Ben de hemen yemek masasının önünde, kızların benim için boş bıraktığı sandalyeye oturdum.

"Poğkakal..."

Belgin eğilip, "Ne diyorsun kız? Bu gece dayak var, unut portakalı!" deyince Tuana somurttu ve Belgin'i ittirmeye çalıştı. "Aa! Amcası kılıklı! Kafa at bari, tam olsun!"

"Nasılsınız, Necmi Bey?" dedi Rıfat Bey ılımlı bir sesle. O esnada annemle Oylum Hanım birbirlerine tatlı bir gülümseme gönderdi.

"İyiyiz," dedi babam gülümseyerek. "Sizleri sormalı?"

"Biz de iyiyiz." Hafifçe dayıma döndü Rıfat Bey. "Siz, Ayhan Bey?"

Dayım başını salladı. "Sağ olun, iyiyiz."

Babam, Ragıp Bey'e çevirdi gözlerini. "Siz nasılsınız?"

Canan Hanım yengeme gülümserken Ragıp Bey konuştu: "Çok şükür, iyiyiz."

Şahsenem'in yanındaki Çeşmiahu ortamıza doğru eğildi. "Zaten soyadımı değiştirmek istemiyorum, bir de bu gergin ortam yüzünden evlilikten iyice soğudum."

Bakışlarımı Sinan'a çevirdiğimde gözlerinin halıya odakladığını gördüm.

"Sizin oğlan mı?" Bakışlarımı Sinan'dan uzaklaştırdım ve babama döndüm. Başıyla Cihangir Bey'i işaret gösteriyordu. *Baba, oğlan ne? Baba ne yapıyorsun sen? Adam narkotik polisi!*

Cihangir Bey gülümserken Ragıp Bey başını sallamıştı. "Evet."

Babam, Sinan'a baktı ve Rıfat Bey'e doğru gözlerini devirdi. *Bu da sizinki, ne yazık ki biliyoruz,* der gibiydi.

"Geçmiş olsun, Sinan," dedi dayım ellerini kucağına yerleştirerek. "Dün izledik yayınını."

Sinan başını kaldırdı ve dayıma döndü. "Teşekkürler, Ayhan Bey."

"O nasıl hasta olmak öyle ya?"

"Halı sahada oldu sanırım."

Babam tek kaşını kaldırdı. "Yendiniz mi bari?"

"9-7 yendik."

Dayım gülümsedi. "Şaşırdım."

Babam, dayıma döndü ve kaşlarını çattı. "Niye? Tuttuğu takım iyi oynayamıyor diye kendi de öyle olacak diye bir kaide mi var, Ayhan? Çok yanlış bir düşünce."

Sinan gözlerini kapattı. O esnada Ömer Bey hafifçe yerinde doğruldu. Belgin rimeli bulaşmış gibi gözüyle uğraşırken, "Bakamayacağım galiba," diye mırıldandı. Şahsenem'le Çeşmiahu'ya doğru eğildiğimde onların da üstlerindeki detaylarla uğraştığını gördüm. Orta yere bayılsam her şey benim için düzelecek gibi gözüküyordu.

"Puan durumu iyi olduğunu fazlasıyla gösteriyor, Necmi Bey."

Babam gözlerini kıstı. "Ben sana bir durum daha söyle-"

Lale teyze birden ayağa kalkınca herkesin dikkati ona çevrildi. "Ben bir lavaboya gideyim," diye mırıldandı ve ağır adımlarla salondan çıkıp mutfağa girdi.

"Kimin anası!" diye gururla fısıldadı Belgin.

Babam bakışlarını tekrar Sinan'a çevirdiğinde Tuana'nın kollarının altını hafifçe gıdıkladım. *'Didiiil!'* diye sızlanıp aynı zamanda kıkırdamaya başlayınca babam bize baktı.

Sinan'ın çenesinin kasıldığını gördüm. "Durumu söyle-"

Cümlesi yarıda kaldı. "Maşallah," dedi annem mesajımı almış gibi. *Kendine gel, Sinan! Öfkene yenik düşme, ne olur!* "Kaç yaşına girdi, Pelinciğim?"

Pelin Hanım hızlı bir soluk aldı. "İki yaşına girecek."

"Porselen bebek gibi resmen!"

"Eee, Ahsen teyze! Abisi benim." Tümer ailesi, Ata'ya tatlı tatlı gülümsemeye çalışırken aslında onu öldürmek istiyorlardı. Bunu ben dâhil, birkaç kişi daha fark etmiş olmalıydı.

"Ata," dedi babam ilgili bir şekilde. "Sen ne yapıyorsun bakalım?"

"Hukuk okuyorum, Necmi amca. Yani hukuk kadar güzel, hukuk kadar özel..."

Ömer Bey sözünü kesti: "Okuyor işte, Necmi Bey."

Babam, Ömer Bey'e gülümsedi, sonra Ata'ya döndü. "Hım," dedi bir küçük çocukla sohbet edercesine. "Amcanın avukatlığını mı yapacaksın?"

Ata'nın gülen gözleri anında intikamla kısıldı. "Amcamın avukata ihtiyacı yok, Necmi amca."

Ata'yı da kaybettiysek bu gece her şeyi beklemek serbestti.

"Allah Allah," dedi dayım şaşkın bir şekilde. "E, bu Gerard mevzusu? İstifaya karşılık özür dediklerini hatırlıyorum?"

Sinan gergin bir şekilde gülümserken duruşunu dikleştirdi ve dayımla babama baktı. "Formalite icabı olmak zorundaydı ama o olay-

da benim ne bir avukata ne de savunulmaya ihtiyacım vardı. Doğru olanı yaptım. O adamı yine döver ve özür diletirdim. Sorun eleştiriye kapalı olmam değil, hakaret boyutuna ulaşan eleştiriye tahammülüm olmamasından kaynaklıyor. O yayında da öyle oldu." Babamın hızlı hızlı soluklar alıp gözlerini kaçırdığını gördüm. Sinirlenmişti ama kesinlikle Sinan'a değil. "Ben orada bir Beşiktaşlı değildim." Sinan hafifçe öksürdü ve sertçe yutkunup tekrar babama döndü. "Türk'tüm. Ve ülkemin değerlerini savundum."

Bir sessizlik oluştu. Huzur veriyordu ama aynı zamanda da geriyordu. Birkaç dakika sürdü sürmedi, babam anneme bakıp başıyla hafifçe onay verdi. Annemin gözleri parladı ve gülümseyerek bana döndü. "Kızım... Kahveleri hazırlayın isterseniz."

"Poğkakal!"

"Şşt, kalk hadi, İdil. Ben böyle kalabalığa kahve yapmayı bilmiyorum!"

"İdil?"

"Kilitlendi galiba," diyen Çeşmiahu oldu.

Derin bir soluk alıp gözlerimi kırpıştırdım ve Sinan'ın neredeyse bana bakmak için ayaklandığını gördüm. "İ-İyiyim. Tamam." Ayağa kalktım ve hiçbir şey olmamış gibi gülümsedim.

Kızlarla beraber mutfağa girerken Lale teyzeyi içeride dört dönerken gördük. "Geldiniz! Allah'ım, geldiniz!"

"Kahve yapacağız, Lale teyze!" Tuana'yı, Çeşmiahu'ya verdim ve sıkı sıkı sarıldık. "Yapıyoruz işte! Başardık!"

"Tamam, ben gidiyorum o zaman. Heyecandan yerimde duramıyordum resmen ya, ne fena ortamdı!" dedi ve gülerek salona döndü.

Çeşmiahu, Tuana'yla sandalyeye oturmuştu. "Ben kahve yapmayı bilmiyorum. O yüzden sizi izleyeceğim."

Şahsenem aklına bir şey olacak ki bir şaşkınlık nidasıyla yüreğimi hoplattı. "Kahveleri nasıl içeceklerini sormadın!"

Çeşmiahu sırıttı. "Ben biliyorum, merak etmeyin. Yengem ve annem öğreneyim diye beni Rümeysa'nın yanında bekletiyorlar ama bakmıyorum. Bir de şey... Şu tuz olayını falan yapacak mısınız?"

Belgin güldü. "Tabii, kızım!"

"Belgin... Yapmasak mı? Sinan hasta zaten."

Şahsenem, kahve makinesiyle büyük cezveyi kısa bir araştırmadan sonra bulup tezgâha bıraktı. "Sen salak mısın? Dur, âşık İdil moduna girmiş bu. Şimdi çıkartacağım." Gözlerini kıstı. "Mantı, tavla güzeli, forma, güvenmek."

Dört kelimeyle bir insan nasıl bu kadar çabuk sinirlenebilir olayının en güzel örneği olabilirdim. "Çıkar çamaşır suyunu."

"İdil, bak soldaki Sinan Bey'in. Sol."

"Tamam!"

Çeşmiahu fincanlara eğildi. "Ne olur abimin fincanına tüküreyim, ne olur! Geçen beni çok sinir etti."

Belgin gözlerini kıstı. "Ahu, bizim seninle düşman olmamız lazım. Niye böyle iyi anlaştık ki?"

"Sence neden? Çok harika, iyi bir insanım ve..."

"Bak, ben de öyleyim! Özellikle iyi niyetli oluşumu çok överler. Sağımdaki melek kaçıncı cildi bitirdi, Allah bilir!"

Şahsenem ofladı. "Kimse bir şeye tükürmüyor! Hadi İdil. İçeri git ve o kahveyi yudumlamasını izle. İçinin yağları eriyecek. Biz de videoya çekeceğiz ve kolay yoldan kilo vermenin yöntemini bulmuş olacağız."

Başımı salladım ve titreyen ellerime rağmen tepsiyi sıkı sıkı tuttum. İçeri girdiğimde bakışlar bana çevrildi. Bu hafifçe sarsılmama sebep olsa da çabucak toparlandım.

Sağ? Sol?

Şahsenem'in gözüme soktuğu fincana baktım ama sanki yerleri değişmiş gibiydi. Allah'ım, hangisiydi?

Şahsenem sağını severdi. Kesin sağ.

Kahveleri teker teker dağıtıp isteyene çikolata da ikram ettim. Herkes tatlı tatlı gülümseyerek fincanlarına uzanırken nispet yaparcasına Sinan'a bakmayı ihmal etmedim. Ömer Bey'in kahvesini verdim ve Sinan'a baktım.

"İdil ablacığım," dedi Ata kelimelerini uzatarak. "Hangisini alayım?" Tepsiye çevirdim bakışlarımı. Allah kahretsin ki fincanın biri sağda biri de soldaydı.

"Şey..." diye mırıldandım.

"Kıyamam, karıştırmış."

Bakışlarımı Sinan'a çevirdim ve düşünceli bir şekilde fincanlara baktığını gördüm. İntikam, Sinan! İntikam! Ama... Hangi fincandı, onu hatırlamam lazım önce. "Şunu alayım." Ata sağdaki fincana uzandı ve zaman kaybetmeden dudaklarına götürdü. Heyecanla tepkisini izlerken gözlerini huzurla kapatıp, "Tatlı," dedi ve amcasına baktı.

Sinan derin bir nefes alıp tepsideki fincana uzanırken belli belirsiz gülümsedi. "Afiyet olsun," dedim imalı imalı.

Dünyayı ele geçirmiş, içtiği de keyif kahvesiymiş gibi rahat bir tavırla arkasına yaslandı. "Teşekkürler."

Geri çekildim ve kapı pervazına doğru sindim. O esnada kızlar da geldi.

Rıfat Bey, kahvesinden bir yudum aldı ve babama döndü. "Necmi Bey, sebebi ziyaretimiz belli..."

"Çekil!"

Arkamı döndüğümde Semih'in sarı-lacivert ne varsa üstüne giydiğini gördüm. Fenerbahçeli anahtarlığa ip geçirip boynuna takmıştı manyak! "Seni gebertirim!" Tepsiyi geri çekilmesi umuduyla ona savurdum. "Şahsenem, tutun şunu!"

"Kızım, ne oluyor?" diye seslenen annem oldu. Salona baktığımda kalabalığın, kapıdaki hareketliliğe dikkat kesildiğini gördüm. Sinan kahvesini yudumlarken o esnada Semih'i fark etmiş olacak ki gözleri irileşti ve yudumu boğazına takıldı. Herkesin aklı karman çorman olsa da Sinan'a gülmeyi ihmal etmemişti. Ama onun derdi tuzlu kahve veya boğulmak değildi!

"Yok. Bir şey yok anne!"

"Bıraksana, Şahsenem abla!"

Boş tepsiyi Belgin'e uzattım. O da kucağındaki Tuana'ya verdi. "Özür dilerim, Semih ama bunu sen istedin," diye mırıldandım. Kısa bir an durdu ve ne dediğimi anlamadığı için çatık kaşlarla bakarken onu ensesinden tuttuğum gibi tuvalete kilitledim.

Çeşmiahu ağzı açık bir şekilde kapıya bakıyordu. "Sen..." dedi ve bana döndü. "Sen manyak mısın?"

Arkamı döndüğüm an, dayımla burun buruna gelmiştim. "Bir şey yok, dayı. Semih buradaydı, yukarı çıktı şimdi," dedim telaşla. Dayım arkama doğru baktı ama bir şey göremeyince başını sallayarak yerine döndü.

Rıfat Bey tekrar sessizlik oluşunca cümlesine devam etti: "Allah'ın emri, peygamberin kavli ile kızınızı oğlumuza istiyoruz!" dediğinde babam bu kadar çabuk beklemiyor olacak ki şok içinde Rıfat Bey'e baktı.

Durumu açıklayan Ragıp Bey oldu. "Kusura bakmayın. Bizim ailede kız isteme olayları çok nadiren gerçekleşir de."

Herkes kibar kibar gülüşünce babam bakışlarını bana çevirdi. "Kızım," dedi. Sesi titremişti. "Sen... Sen ne diyorsun?"

Sinan artçı öksürmeleri devam ederken bana baktı. Arada başını *evet* demeye teşvik edercesine sallamayı da ihmal etmedi. "Siz daha iyi bilirsiniz, baba. Uygun görüyorsanız..."

Babam, *'Ciddi misin?'* dercesine baktı ve Rıfat Bey'e döndü. "Madem gençler aralarında anlaşmış..." *Aylardır ona uğraşıyoruz, baba!* "Bize

de yanlarında bulunmak ve önayak olmak düşer," dedi ve sertçe yutkundu. "Hayırlı olsun."

Gittim!

O esnada Şahsenem ve Çeşmiahu geldi. "Kilitledik ama çok bağırıyor."

"Bir şey olmaz, susar şimdi."

"İdil, kızım!" Annem, *'Orada ne konuşuyorsunuz?'* bakışı atarak gülümsedi bana. "Gelsene?"

Üstümü başımı düzeltip derin bir nefes aldım ve salonun ortasına geldim. Yüzükler çıktığında Ata, işaret parmağını izin istercesine kaldırarak bağırdı. "Tepsiyi ben tutabilir miyim?"

"Ata, ne oluyor? Ben tutuyorum," dedi Belgin ters ters.

"Sen mi?" Şahsenem ağzı açık bir şekilde Belgin'e baktı.

Babam, dersine müfettiş gelmiş gibi soğuk soğuk kızlara ve Ata'ya bakıp susmaları için öksürdü. "Tepsi gelmeyecek, herkes yerine dönsün."

Ata oflayarak yerine otururken Şahsenem ve Belgin birbirlerine söylenerek geriye çekildi.

"Ee, yüzükleri..." diye mırıldanan Rıfat Bey bir dayıma bir de Ragıp Bey'e baktı. Böyle şeyleri daha öncesinde kendi aramızda kararlaştırmamanın verdiği tecrübesizlik, herkesi şaşkına çevirmişti. Atılan her adımda, yapılan her harekette aileler *doğru mu yapıyoruz*, dercesine birbirinden onay bekliyordu sanki.

Dayım, Ragıp Bey'e müsaade etti. "Buyurun."

"Yok, lütfen, Ayhan Bey."

Dayım, "Madem çok ısrar ettiniz..." diye mırıldanıp omuz silkerek aramıza geçti ve çalışmış olmalı ki sağlam bir konuşma eşliğinde yüzükleri takıp kesti. Tekrar bayramın birinci günü moduna girdim. Bu sefer daha sakin ve rahatlattım, yalan yoktu. Pelin Hanım bana hemen ayaküstü bir gelinlik modeli, Oylum Hanım ise adıma köşe yazısı yazacağını söyledi. Yazının konusunun ne olacağını sormadım, soramadım.

En sonunda Sinan'la birbirimize döndük. Çok güzel baktı. Büyükler olmasa bu bakışmanın sonu öpüşme olurdu ama sarıldık. Herkes, imkânsız bir aşkın kavuşmasını izliyor gibi gülümserken babam elleri cebinde her şeyi bozacakmış gibi bakmayı sürdürüyordu.

O esnada Tuana tekrar, "Poğkakal!" diye inledi.

Gülerek ona baktım. "Anne evde portakal var mıydı?"

Başını sallayınca Pelin Hanım *'Ay gerek yok!'* dese de aldırmadım. Mutfağa gitmek için adım attığımda birisi yüzüğümün kurdelesinden

tuttu. "Dur, İdil abla." Ata eline makası alıp kurdeleden biraz kesti. "Yutacağım."

"Ne?"

"Derin söyledi. Sıra bize gelir," dedi ve gözlerimin içine baka baka kurdele parçasını ağzına götürdü. Herkes şaşkın bir şekilde Ata'ya bakıyordu.

Sinan, Ata'nın ensesinden tuttu. "Çıkar onu hemen! Sana... *O adamla asla akraba olmayacağım,* dedim!" *Ne? Hâlâ mı Engin?*

Ata başını sağa sola salladı ve gözlerini kırpıştırarak yutkundu. "Mideme gidiyor," dedi ve inanmamız için ağzını açtı. Bademciğini görünce bakışlarımı ondan uzaklaştırdım.

"Sen..." Ömer Bey ne diyeceğini bulamıyor gibiydi. "Sana inanmıyorum."

Oylum Hanım, yapıcı bir şekilde Ata'nın saçlarını okşadı ve linç edilmemesi için kendi yanına çekti.

Belgin o esnada kulağıma fısıldamıştı: "Çeşmiahu'ya, Cihangir'e ve bana da kes. Kalanını rulo hâlinde Şahsenem'e yutturalım."

Biraz havadan sudan konuşulunca laf lafı açtı ve büyükler arasındaki sohbet keyifli bir hâl aldı. Olacak şey değildi! Resmen dayım gülüyor, babam da konuşuyordu. Bu güzel ortamı kaçırmadan annemlerin hazırladığı pasta börek tarzında şeylerin ikramını gerçekleştirdiğimizde Rıfat Bey babama döndü. "Düğünü ne zaman yapıyoruz, Necmi Bey?"

Babam ağzındaki lokmayı aniden çiğnemeyi bıraktı. Tükürecek gibi yüzünü ekşitti ama yutkunmayı başardı. "Seneye yazın olabilir," dedi boğuk bir sesle. "Tabii, size de uyarsa."

"Necmi Bey..." diyerek usulca konuşmaya dâhil olan Sinan'ın bu ses tonunu anında anımsadım. Aşırı sakin, ikna etmeye yönelik, yumuşak bir tınısı vardı. Kendimi duyacağım şeye hazırlamaya çalıştım. Bana zarar verecek bir istekte bulunmayacağının farkındaydım ve bu yüzden içim rahattı. Babam, boğazının yumuşaması için çayından bir yudum aldı ve devam etmesini istercesine Sinan'a baktı.

Sinan, hazırlanan tabakla ve çayıyla ilgilenmediği için son derece babama odaklıydı. Gözlerini kıstı ve dudaklarını ıslatarak kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Bulunduğum sektörde isme karşı karalamalar ve asparagas haberler çok sık görülür."

Babam devam etmesi için merakla Sinan'a bakmayı sürdürdü. Göz kontağı ve dikkat çekme başarılı!

"İnsanlar da bu yüzden isme karşı güvenini yitirir ve doğrulardan şüphe duyar." Sinan'ın ciddi ama rahatlatıcı bir havası vardı ve babamın

gerilmeyişinin sebebi sanırım bu olmalıydı. Bir şey söyleyeceğini anlıyordunuz ama bunun herhangi bir zararı olmayacak gibi hissettiriyordu. "Tabii, yalan haber olduğuna dair bir kanıt görene kadar..."

Aman Allah'ım.

Sinan bana döndü. Ciddi ifadesine rağmen şefkatle bakan gözlerini fark etmemek işten değildi. "Çevremdeki bazı insanlar İdil'le bir reklam ilişkisi yaşadığımızı düşünüyorlar. Haberler gazetelere düşmeden müdahale ettim, bunu yapanların adını ben karaladım ama hâlâ bir söylenti olarak dolaşmaya devam ediyor." Salondaki herkes, özellikle olayı bilen Tümer ailesi ve kızlar şoktaydı.

Babam irileşmiş gözlerle kısa bir an bana baktı, "Ve?" diyerek Sinan'a döndü.

"Bu durum seneye kadar İdil'i fazlasıyla yıpratır."

"Yani..." Sinan başını sallayarak gülümsedi. "Tek çare," dedi vurgulayarak. "En kısa zamanda evlenmemiz."

Hayretler içinde alınan soluklar, şaşkın bakışlar... Babam sertçe yutkundu. "En kısa zaman?"

"Şubat'ın ilk veya ikinci haftası kesinlikle ideal."

Ocak ayının son haftasına girmek üzereydik.

Sinan tatlı tatlı gülümsedi. "Ne diyorsunuz, kabul mü?"

17. Bölüm

"Emin misin?"

"Eminim."

"Biraz acıyabilir ama sonra alışacaksın."

"Olsun, dayanabilirim."

"O zaman..."

Şahsenem oturduğu yerde hışımla doğrulunca kadın dövmeciyle aynı anda irkildik. "Pardon da," dedi ve ayağa kalktı. "Konuşma hâlâ dövme üzerine mi?"

Kadın dövmeci keyifli bir kahkaha atmıştı. "Böyle şeyleri söylemekte fayda var. Hiç kimsenin pişman olmasını istemem."

Şahsenem kolları bağlı bir şekilde sallanarak yanı başımıza geldi ve başıyla beni gösterdi. "Şuna bir baksana. Sence pişman olacak gibi duruyor mu?"

Kadın hafifçe doğruldu ve beni gerçekten süzdü. İstemsizce ben de onu inceledim. Kızıl saçlarının farklı kesimi ve buz gibi havaya rağmen kısa kollu tişörtünden gözüken gül desenli dövmeleri çok hoş duruyordu. "Hayır," dedi düşünceli bir şekilde. "Bıraksam kendi yapacak gibi."

Çaktırmasam da biraz gergindim ve sebebini dile getirmek zorundaydım. "Gösterdiğim gibi olur mu? Yani... Ben bir kartal istedim ama bitince bir kanarya görmekten çok korkuyorum," dediğimde kadın dövmecinin kaşları alıngan bir şekilde çatıldı. "Yanlış anlama, ne olur! Kuaförlere de bir model gösteririz ama onlar genelde..."

Başını hafifçe sağa sola salladı ve cıkladı. "Hiçbir sorun yok, çok güzel olacak. Sen keyfine bak."

İlgili bir şekilde Şahsenem'e döndüm. "Sen de yaptırmak ister misin?"

"Ne?" Yüzünü ekşitti. "Ne yaptırayım?"

"Alnına cep telefonunu yazdırabiliriz, çok hoş durur." Sevimsiz bir şekilde gülünce üstüne gitmeye karar verdim. "Sevgilim yok da güzel durabilir."

"Ay şimdi gülmekten öleceğim!" Şahsenem neşeli sesine rağmen bana buz gibi bakışlar atıyordu. "Belgin'le birkaç yıla kalmadan gerçekleştireceğiniz buluşma günlerinizdeki dert dinleme ve çözüm bulma seanslarına katılmam için çabaladığını görebiliyorum ama ben yokum. Kocişlerinizle yaşayacağınız sorunları kendi başınıza çözmek zorundasınız ve düşündüm de... Kesinlikle çözemeyeceksiniz. Yüksek bir ihtimalle beş dakika sonra bir çıkmaz içinde olduğunuzu fark edip ağlarsınız."

"Sen öyle san!"

"Sanmıyorum, öyle." Sabırla bir nefes aldı. "Ya adam babanı şubatın on yedisinde düğün yapmaya ikna etti! Ve biz isteme gecesinden beri ruh hastası gibi hazırlık yapıyoruz. Kaldı iki buçuk hafta!"

"Tamam da..."

"Semih'i de isteğin üzerine tuvalete kilitledik. Daha kötüsü onu unuttuk ve Tümer ailesi gidince bir kardeşin olduğunu hatırladık! Çocuk, hastaneye gidip darp raporu alsa seni içeri tıktırırdı, neyse ki ucuz atlattın. Sinan Tümer'in kadın versiyonu olma yolunda-"

Kucağımdaki telefonum titremeye başlayınca ekrana baktım ve arayanın Oylum Hanım olduğunu gördüm. Şahsenem'in isyanını susturup bekletmeden aramayı cevapladım. "Oylum Hanım?"

"İdilciğim, müsait misin?"

Tepemde dikilen Şahsenem'e ve yanımdan kalkıp gerekli hazırlıklarını yapmaya başlayan kadın dövmeciye baktım. "Evet. Nasılsınız?"

"İyiyim canım, sen?"

"Sizin kadar iyi olmadığımı düşünüyorum." Güldüm. "Sesiniz çok enerjik geliyor."

"Ah, evet, iyi haberlerle geldim çünkü. Yetkililerle görüştüm. Eğer fikrin hâlâ değişmediyse düğününüz Esma Sultan Yalısı'nda olacak. Tekrar söylüyorum, içine sinmediyse veya istediğin başka bir mekân varsa söylemen yeterli. Gelin sensin..."

Oylum Hanım, birkaç gün önce tarihi mekânlar hakkında araştırma yapmış ve kusursuz sunumunu bana mail atmıştı. Bunu gazeteci kimliğine bağlayarak aynı ciddiyetle incelemiş ve herkesin görüşlerini alarak bir karar vermiştim. Kesinlikle evlenmek istediğim yer orasıydı. Ambiyansı harikaydı, Sinan da çok beğenmişti. "Çok teşekkürler ama fikrim değişmeyecek. Oraya bayıldık."

"Harika! Adres de belli olduğuna göre daha önceden belirlediğimiz davetiyeleri artık bastırabiliriz. Bir de... Yarın yalıya gidip her şeyi en ince ayrıntısına kadar konuşsak iyi olur."

"Tabii, ben..." Telefonumdan gelen sesi duyunca ekrana baktım. "Pelin Hanım arıyor."

"Kesin provayı söyleyecek! Yarım saat önce konuştuk. İstediği kumaşlar gelmiş."

"Anladım o zaman..."

"Bu arada eve karar verebildin mi? Mobilyaları hangi tarzda istiyorsun?"

"Açıkçası..."

"Peki, balayı? Kesinlikle..." Sinan'ın dokuz aylık olmayışına ciddi anlamda öfkelenmeye başlamıştım. Hep mi böyleydi yoksa benimle alakalı konularda mı oldubittiye getiriyordu, bilmiyordum ama istediği her şey tek tek gerçekleşiyordu. Kesinlikle doğuma giren ve bir tarikatın üyesi olduğunu düşündüğüm doktor, küçük Sinan'ın vücuduna şekiller çizmiş ve ritüel yaparak ikna kabiliyeti kazanmasını sağlamıştı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Aynen, İdil. Tarikatın amacı da kesinlikle bütün dünyayı Beşiktaşlı yapmaktı...

Bulanmaya başlayan midemi yatıştırmak için sertçe yutkundum ve çaresiz bir nefes aldım. O esnada Oylum Hanım kibar bir kahkaha attı. "Kusura bakma, yine kendimi kaptırdım, değil mi? Hiç bu kadar kısa sürede olacak bir düğünün planlamasına dâhil olmamıştım. İster istemez heyecanlanıyorum."

Acınası bir gülümsemeyle, "Ben de olmamıştım. Çok korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Bunda korkulacak bir şey yok. Sinan, sana evlenme teklifi edeceğini bana bir hafta önceden söylemişti. Biz o zamandan beri bugüne hazırız."

Ağzım açık bir şekilde Şahsenem'e baktım. "Anlıyorum... Yani sadece heyecanlı mı olmalıyım?"

"Kesinlikle evet! Senden istediğim şey bu. Stresli olman bize yaramaz."

"Tamam," dedim ve derin bir nefes aldım. "Şu an daha iyiyim."

"Sevindim çünkü yarın yorgunluktan ağlayacaksın. Bol bol dinlen, öpüyorum!" dedi ve vedalaşarak telefonu kapattı. Şahsenem merakla gözlerini kıstı. "Ne diyor?"

"Neler demediğini söylesem liste daha kısa olur." Kısa bir özet geçmeye başlayacakken kadın dövmeciyle göz göze geldik. Elindeki makineyi tehditkâr bir şekilde kaldırıp gülümseyince koltukta doğruldum ve yavaşça üstümdeki boğazlı kazağı çıkarttım.

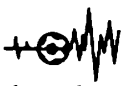
"Hazır mısın?" dedi ve elindeki makineyle kapalı küçük poşeti kolçaklı sandalyeye bıraktı. Daha önceden gösterdiğim ve başka kâğıda çizdiği örneği, ayarlamalar sonucunda belirlediğimiz yere bastırdı ve birkaç

dakika bekledik. Kâğıdı çektiğinde kartal figürünün karnımda silik bir şekilde izinin çıktığını fark ettim. O esnada iğneleri gözümün önünde açıp, soğukkanlı ve seri hareketlerle makineye takarken düşmanlarının canına okumak üzere olan *Rambo*'dan farksız gelmişti.

Çok geçmeden o vızıltıyı andıran ses stüdyoyu doldurduğunda istemsizce Şahsenem'e baktım. *Emin misin, manyak mısın, buradan gitmeliyiz,* gibi çeşitli soru ve eylemleri barındıran gözlerine yatıştırıcı bir gülümseme gönderdim.

"Eee," dedi kadın dövmeci bana doğru eğilirken. "Neden kartal yaptırıyorsun peki? Anlamı ne senin için?"

Ben Sinan'a aşkımı, Beşiktaş'a olan sempatimi anlatmaya başlayacakken Şahsenem makinenin sesini bastıran sinir bozucu bir kahkaha attı ve "Çünkü manyak!" diye bağırdı.

"Anlattığım gibi... Dikkatli olmalısın, yara çok taze ve kolayca mikrop kapabilir. Mutlaka günde iki defa antibakteriyel sabunla yıkamalı ve önerdiğim kremle nemlendirmelisin. Kabuk dökecek, korkma ve sakın kaşıma. İki haftaya kalmadan sergilenecek duruma gelir." Mükemmel zamanlamama gülümsemeden edemedim. Düğün günü dövme ziyarete açıktı. Asıl sorun bu dövmeyi iki hafta boyunca nasıl saklayacağımdı.

Dövmenin üstüne kapatılan streç filme dikkat ederek kazağımı hızlı bir şekilde giydim. Kaç dakika böyle kaldım, bilmiyordum ama donmuştum! "Tamam," derken kazağımın üstünden dövmenin olduğu bölgeyi yoklama gereksinimi duydum. Acımıyordu fakat keskin bir sızı mevcuttu.

"Dışarıda mı olacaksın?"

Başımı sallayarak koltuktan kalktım. Hayatımın her kritik döneminde yaptığım gibi kafamın dağılması umuduyla ara verdiğim kurslara katılmaya başlamıştım ve kesinlikle işe yaradığını fark etmiştim. Dişlerimi sıkarak seramik hamurunu çıldırmış gibi mıncıklamak, gördüğüm her yeri tekmeleyip yumruk atmak, ebru kursunda saçma sapan desenler çıkarıp rahatlamak ve yemek yapmak son bir haftadır en çok sevdiğim olaylardı. "Süper, bandajı iki-üç saat çıkarmamaya bak."

"Çok teşekkür ederim, ellerinize sağlık."

Şahsenem homurdandı. "Afiyet olsun."

Kadın dövmeci etrafı toplarken Şahsenem'e sırıttı. "Bir sevgilin olduğu zaman bana gelirsen ikinizin dövmesini çok uygun fiyata yaparım."

"Ne? Benim sevgilim... Yok mu? Bu... Nereden..."

Hafifçe öksürdüm. "Şahso, çok belli ediyorsun."

"İndirim kuponumu arkadaşıma vermek istiyorum. Sevgilisiyle Hint keneviri çiçeğini çok severler. İlişkilerinde özel bir anlamı var."

"Olmaz. Sadece sana özel."

Şahsenem elini gergin bir şekilde havaya kaldırdı ve yumruk yapıp dudaklarına doğru bastırdı. "Gidelim, İdil."

"Sevgilinle seni bekliyor olacağım!"

Şahsenem'in cevabı ise çok netti. Stüdyodan çıktı ve kapıyı neredeyse çarptı. Bu davranışı yüzünden kendimi sorumlu hissederek kadına mahcup bir gülümseme gönderip gerekli ödemeyi yaptıktan sonra dışarı çıktım. Karanlık ve soğuğun İstanbul'a çöktüğü yetmemiş, ruhumu da daraltmıştı. Bir an önce yaz gelse de tatile...

Şahsenem kornaya basınca acı gerçeği sindiremeden kapıyı açtım ve ön koltuğa yerleştim. "Az önce... Çok garip bir şey oldu."

"Eğer sevgilim olmadığıyla alakalı bir espri daha yaparsan Sinan Tümer'e alkolik olduğunu söylerim."

"Ne? Hayır, yapmayacaktım ama..." Söylediklerini düşününce gözlerim irileşti. "Bir daha beni böyle tehdit etme! Bu çok korkunç!"

"Ne oldu o zaman?" dedi ve arabayı çalıştırıp trafiğe karıştı.

"Bu sene hep beraber tatile gidemeyeceğimizi fark ettim."

"Arkadaş grubumuza ben yetiyorum. Bu kadar zeki olmana gerek yok."

"Çok garip... Yani..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Hayatı iki kişilik yaşamak..."

"Ben onu şöyle çevireyim," dedi ve birden telaşlı mimikler eşliğinde hızlı hızlı konuşmaya başladı: "*Allah'ım gece hayatım bitiyor, bir daha asla su içer gibi içki içemeyeceğim ve kulüplerde takılamayacağım!*"

"Abartma, Şahso. Zaten uzun zamandır dışarı çıkmıyordum. Üstelik çok garip gelecek ama artık canım da istemiyor."

"Ne yani, gece kulübü kraliçesi emekliye mi ayrıldı?" Hüzünlü bir ses tonuyla devam etti: "Kokteyllerin boynu bükük, shot bardakları gözyaşlarıyla doluyor..."

"Bana bir daha gece kulübü kraliçesi deme!"

"Yalan mı, yalan mı?" diye diklendi. Cevap vermemek için kollarımı bağlayıp cadde ışıklarıyla aydınlanan yola bakmaya başladım ama Şahsenem gıcık gıcık gülerek üstüme gelmeye devam etti. Bunun tek bir sebebi vardı, adım gibi emindim. Arkadaş gruplarında herkes sevgili yapınca ya da evlenince kalan kişi kendini ciddi anlamda boşlukta hissediyor ve düşünceli tavırlar sergileyerek karşı tarafın ilişkilerini sorgulamasını istiyordu.

"Bir zamanlar doğruydu," dedim ve ona döndüm. Ani kabullenişimle kaşları çatıldı, yola odaklanmış gözleri şüpheyle kısıldı. Karşılık vermesine fırsat tanımadan konuştum: "İleride indirirsen sevinirim. Yemek kursuna gideceğim. Sen ne yapacaksın? Belgin işten çıktığı gibi Kadıköy'e gitti."

Arabanın saatine doğru eğildiğinde ben de istemsizce bakışlarını takip etmiştim. *18.50.*

"Belgin artık Kadıköy'de değil. Bana mesaj atmış, Nişantaşı'na geçecekmiş. Yüksek ihtimalle peşine takılırım ve deliler gibi abiye deneriz."

"Pelin Hanım'ın..."

Sözümü kesti: "Hayır, İdo'm. Sadece sana odaklanmasını istiyoruz. Biz her şekilde mükemmel oluruz, merak etme," dedi ve arabayı durdurdu. "Parmaklarına sahip çık."

Şahsenem, inmemi beklerken dayanamadım ve yanağına sulu bir öpücük kondurdum. Ağzı açık bir şekilde bana döndü. "Seni çok seviyorum, Şahso."

"Parmağını değil de şah damarını kesecekmiş gibi konuşuyorsun." Kendi esprisine dayanamadı ve keyifli bir kahkaha attı. "Ben de sarı şeytan... İn hadi artık! Sövecekler şimdi."

Panikle kemerimi çözüp arabadan indim. Şahsenem korna çaldıktan sonra trafiğe karışırken birkaç sokak ilerideki binaya yürümeye başladım.

Kurs, yoğun iş ve hayat temposunu yemek yaparak atmaya çalışan çeşitli meslek gruplarındaki insanların buluşma noktasıydı. Akademik kaygı olmaması, işi kesinlikle daha eğlenceli kılıyordu. Yani yaptığınız yemeğin tadının kötü olması kesinlikle kafaya takılacak bir şey değildi çünkü size bir karne verilmiyor ve lezzet dersinden sınıfta kalmıyordunuz.

İçeri girdiğimde sıcak ve samimi ortama gülümsemeden edemedim. Normalde sekiz kursiyer olurdu ve iki kişi beraber çalışarak şefler tarafından belirlenen yemeği yapardı. İş birliği içinde çalışmayı sevsem de Çiğdem'in sürekli kilitlenip ne yapacağını unutması yüzünden bireysel çalışmaya artık daha sıcak bakıyordum. Sayesinde mutfakta sorumluluk almaya alışmıştım.

Beni fark eden Alper Şef gülümsedi. Gençti fakat kesinlikle işinin ehli olabilecek potansiyeli mevcuttu. "Hoş geldiniz, İdil Hanım. Biz de sizi bekliyorduk. Hemen hazırlanın isterseniz."

Başımı salladım ve üstümdekileri aceleyle dökülüp benim için boş bırakılan yere astım. Vakit kaybetmeden alyansımla yüzüğümü çıkarıp çantamın kenarındaki küçük bölmeye koyduktan sonra saçlarımı top-

ladım ve önlüğü başımdan geçirdim. Ellerimi güzelce yıkayıp kuruladıktan sonra eldivenleri yırtmamak için dikkatli bir şekilde taktım ve arkamı döndüğümde tezgâhlarda göz gezdirdim. "Çiğdem Hanım?" diye mırıldandım istemsizce.

"O gelemeyeceğini bildirdi. Beste Hanım da yok. Ayrı çalışamayacağınız için," dedi ve eliyle en başı işaret etti. "Bugün Murat Bey'le beraber istasyonda olacaksınız."

Murat Bey gülümseyince derin bir nefes aldım ve yanına yaklaştım. Kursa ilk başladığımda tanışmıştık ama hiç muhabbetimiz olmamıştı. Yanlış hatırlamıyorsam bir mühendisti. "Merhaba," dedi ve elini uzattı.

"Merhaba." Uzattığı elini sıkarken yerimi aldım. "Umarım iş birliği içinde güzel bir yemek ortaya çıkarırız, Murat Bey," diye mırıldandım. Bu *her şeyi bana bırakma,* demekti ve inşallah anlardı.

"Merak etme." Sesindeki keyifli tınıyla yüzüne bakma ihtiyacı duydum. İçten bir şekilde gülüyordu. "Soğanları ben keseceğim."

Aklıma en son soğan kestiğimde henüz yaşamadığım acılara da ağladığım geldi. "Günün en güzel haberi," dediğimde Alper Şef el çırparak dikkatleri kendine çekti. Hâl hatırla geçen birkaç dakikadan sonra Fikret Bey de gelince beraber menü hakkında bilgi verdiler.

Murat Bey, söz verdiği gibi mantarlı cappuccino çorbası için soğanları keserken bir şeyler anlatıyor, ben de onu dinlerken mantarlarla ilgileniyordum. Alper Bey ve Fikret Bey de aralarda dolaşıp çeşitli püf noktaları söyleyerek işimizi kolaylaştırma çabasındaydı. Bütün dikkatimi jülyen doğradığım mantarlara odaklamış, son derece havalı olduğumu ve bu iş için yaratıldığımı düşünüyordum. Öyle ki her cümleme, *'Mutfak güzel yer ya!* diye başlayasım geliyordu.

Ta ki kapı açılana kadar.

O kadar odaklanmıştım ki sesle irkilince bıçak elimden kaydı ve ateşe değmiş gibi tezgâha bırakmak zorunda kaldım. Eldivenden ıslaklığı hissettiğimde bıçağın yırttığını anladım ve parmağımı panikle dudağıma bastırıp gelene baktım.

Kurs düşmanı Sinan.

Titrek bir soluk alıp delici bakışları altında yavaşça parmağımı dudaklarımdan uzaklaştırdım. Varlığı... Büyüleyiciydi. Etrafımdaki havayı anında doldurup neredeyse tenimde gezinirken hem ürpermeme hem de sıcaklamama sebep oluyordu. Kimseye bakmaya, bir şey demeye tenezzül etmedi ve sıkı sıkı tutuğu kapı kulpunu bırakıp içeriye doğru ağır birkaç adım attı. Bakışlarını benden uzaklaştırıp biraz yanıma çevirdiğinde gözleri kısılmıştı.

"Sinan Bey?" diyerek sessizliği yumuşak ve şaşkın bir sesle bölen Fikret Bey, en az benim kadar şaşkındı. "Hoş geldiniz! Sizi burada görmek ne hoş!"

Sinan gözlerini benden ayırmadan küçük bir gülümsemeyle Fikret Bey'e elini uzattı. "Merhaba. Kusura bakmayın, böyle habersiz geldim ama... Misafir kabul edebilir misiniz? Bugün nişanlıma eşlik etmek istiyorum da."

Alper Bey, bir yerden, bir şekilde simama aşina olmuş olacak ki hemen bana baktı. "Evet, İdil Hanım burada fakat..." derken yanımdaki Murat Bey'e çevirdi gözlerini. "İstasyonda yalnız değil," diye mırıldandı.

"Ah, anladım." Kısa bir süre sessizliğini korudu ve tezgâha yaklaşarak düşünceli bakışlarla bıçağın sapından tuttu. Burnunu kasıtlı bir şekilde mermere sürtüp, ortama kulak tırmalayıcı sesin hâkim olmasını sağladıktan sonra incelemeye başladı. "Sorun değil. Beklerim."

"Şöyle yapalım..." Alper Bey yapıcı bir ses tonuyla devam etti: "İsterseniz boş istasyona geçin. Siz de diğer kursiyerlerimiz gibi bugünkü tarifimizi yapmaya başlayın."

Sinan başını kaldırdı. Ağzı açık, şaşkın bir şekilde Alper Bey'e bakıyordu. "Ben mi?"

Tepkisi o kadar doğal ve komikti ki başımı eğerek gülüşümü sakladım. Aynı hareketliliği solumda da hissedince Murat Bey'e baktım. Benden farklı değildi. "Lütfen kendinizi baskı altında hissetmeyin," dedim.

"Yok ya, ne baskısı? Üstüme alınmıyorum bile. Ancak ve ancak mantarları soteledikten sonra nişanlınıza eşlik edebilirsiniz çünkü çok aşamalı bir çorbanın üstesinden gelebilecek kadar kendimi geliştirdiğimi düşünmüyorum."

Bu esnada Sinan, Fikret Bey ile konuşup başını salladı ve ikisi aynı anda, Murat Bey ile benim solumdaki tezgâha doğru baktı. İçimden bir ses, oraya geçeceğini söylüyordu. Nitekim kabanını çıkarıp kursiyerlere ayrılan boş askıya astı ve kişisel hijyenini sağladıktan sonra soluma gelerek beni yanıltmadı.

İki tezgâhın arasında dururken eldivenlerini taktı, ardından bana döndü. Dünyanın en içten gülümsemesiydi. "Güzelim..." dedi usulca. Yanağıma küçük bir öpücük kondurmuştu. Geri çekilip yanımdaki Murat Bey'e doğru çevirdi bakışlarını. Boğazını temizledi. Aynı zamanda yüzündeki gülümsemeyi de. "Merhaba, Murat Bey."

"Merhaba Sinan Bey, hoş geldiniz."

"Hoş buldum. Kolay gelsin size de."

"Sana da. Murat Bey ile konuştuk, onunla belli bir aşamaya geldikten sonra yardıma geleceğim, merak etme."

Tezgâhtaki malzemelere kısa bir bakış attı. Kaygılı ifadesini görmüştüm ama bize dönerken sorun yokmuş gibi gülümsedi. "Ne var çorba yapmakta? Hallederim, beni düşünme sen."

Alper Bey bize doğru gelirken, "Sinan Bey," dedi ilgili bir şekilde. "Tarif kâğıdını getirdim size. Buyurun lütfen."

Sinan dirayetli bir ifadeyle yan tezgâha geçtiğinde Murat Bey ile tekrar önümüze dönmüştük. O her ne kadar çabucak odaklanıp yemek yaparken bana bir şeyler anlatmaya devam etse de aklım Sinan'daydı. Sık sık bakıyor, ne yaptığını izliyordum. İşin trajikomik tarafı, o da farklı değildi. Her döndüğümde göz göze geliyorduk.

"Mantarlar neden bu kadar karardı ya?"

Murat Bey'in sesiyle sotenin içinde bulunduğu tencereye baktım. Dehşete kapılmıştım. "Aaa!" dedim şaşkın bir şekilde. "E bunlar bembeyazdı! Alper Şef!" diye seslendim telaşla. Beni görmesi için adada mahsur kalmış gibi el sallamaya başladım. "Bizim mantarlarımız karardı! Yaktık galiba."

Alper Bey hızlı adımlarla yanımıza geldi ve tencerenin içindeki kaşığı hafifçe çevirdikten sonra konuştu. "Yüksek ısıda pişirmişsiniz. Mantardaki su oranı çok yüksek olduğu için tüm suyunu salmış, ardından da hemen çekmiş. Orta ateşte hatta mümkünse kısıkta kavurmanız gerekiyordu. Bunu geçen hafta konuşmuştuk."

"Püh..." dedim şimdi hatırladığım püf noktayla. "Tadı da çok değişir mi acaba?"

"Bana hiç fark etmez," dedi Murat Bey gülerek. "Her şekilde yerim mantarı."

"Ben de büyük fanıyım," diye cevap verdiğimde bir *tak* sesi irkilmemize sebep olmuştu. Soluma baktığımda Sinan'ın, soğanları öldürmek istercesine kestiğini gördüm. Üstelik bunu bize, daha doğrusu Murat Bey'e bakarak yapıyordu.

Bunu Murat Bey de fark etmiş olacak ki bana doğru eğilmişti. "Siz geçin isterseniz. Çorbayı ben blenderden çekerim."

"Emin misiniz?"

"Eminim, eminim. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim."

"Ne demek, ben de teşekkür ederim. Kolay gelsin." Vedalaştıktan sonra yavaşça sola doğru kaymaya başladım. Sinan aynı şiddetle soğanları kesmeye devam ediyordu. "Selam," dedim alçak bir sesle. "Ne durumdasın?" Ters ters baktı yüzüme. Gözlerinin kızardığını görünce teselli ettim onu. "Ağlama! Buradayım."

"Çok komiksin."

"Hiç bozuk atma bana. Buranın bir düzeni var. Her kursiyer birbiriyle eşleşir ve o derste, istasyonda beraber çalışır. Murat Bey'i bırakamazdım."

"Bundan sonra ben de bir kursiyer olacağım o zaman."

Mantarları önüme alırken heyecanla Sinan'a döndüm. "Gerçekten mi?"

"Niye bu kadar şaşırıyorsun ki? Her derse geldiğinde, mide bulantılarıyla kiminle eşleştiğini düşüneceğime seninle beraber yemek yaparım."

"Buraya geldiğinde... Nicholas'a yaptığın gibi huzursuzluk çıkaracağını düşünmüştüm," diye itirafta bulundum. Sinan'ın bu değişimi inanılmazdı. İçinde fırtınalar koptuğunu gözleri ele veriyordu ama bana yansıttığı, bir meltem gibiydi.

"Ben de," dedi dürüstçe. "Sonra seni gördüm. Mutluydun. Seni üzmenin bir anlamı olmadığını düşündüm."

"Teşekkür ederim..."

"Tabii bu, o adamı hâlâ lime lime etmek istediğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Şşt!" Küçük bir çocuğu azarlar gibi onu susturup kestiği soğanları aldım ve üstüne zeytinyağı döktüm. Yavaşça sotelenirken hızlı bir şekilde mantarları kesmeye başladım.

"Ne kadar hızlı kesiyorsun," diye mırıldandı inanılması güç bir şey yapıyormuşum gibi.

"Sen öyle pürdikkat izleyince heyecanlanıyorum ama! Şimdi keseceğim bir yerimi."

"Çok güzelsin, ne yapabilirim?"

Neredeyse '*Allah'ım of, sırası mı şimdi, neden böyle yapıyor?*' dercesine sızlanırken bıçağı Rümeysa gibi kendime çevirmemek için zor tuttum. "Soğanları karıştırabilirsin."

"Peki, tamam."

Dünyanın en zor işini yapıyormuş gibi ihtiyatlı bir şekilde soteleme işiyle uğraşırken yan gözlerle ona bakıyordum. "Mantar sever misin?"

"Severim. Yemek konusunda sabit fikirli bir insanım. Çılgınca şeyler öğrenmene gerek yok yani. Mesela mantı..."

Ağız dolusu bir kahkaha attım. "Mantı? Sen... Mantı yiyebileceğini düşünüyorsun musun cidden?"

Hayal kırıklığıyla gözlerimin içine baktı. "Yapmayı bilmiyor musun? Neyse, sorun değil. Her konuda olduğu gibi bunda da başarılı bir öğrenci olacağına eminim. Bir kez görmen veya yapman yeterli olacaktır."

İmalarını duymazdan geldim. "Sana kötü bir haberim var. Evlilik hayatın boyunca benim yaptığım mantıdan bir tane bile yiyemeyeceksin."

"Demek evlilik hayatımız boyunca mantı yapmayı öğrenemeyeceksin?" Gözlerini şüpheyle kısmıştı. "Hayır, ben senden eminim."

"Mantı yapmayı biliyorum!" dedim sinirle bıçağı tahtadan kaldırarak. "Hatta Haset Ayla Tatlıca'yla dışarıda olduğun gece sana yapmıştım!"

"O geceyi sakın hatırlatma lütfen," dedi aşırı sakin bir sesle. Sonra bir şey fark etmiş gibi kaşları çatıldı. "Haset?" Kısa bir nefes alarak anıları deşmemem gerektiğini kendime hatırlattım. Hiçbir şekilde işin içinden çıkamazdık. "Demek onun ön adı bu?"

"Evet, istersen senin için de hemen bir tane bulabilirim."

Sadece birkaç saniye düşünmem yetti ve sırıtarak ona döndüm. Tam Pelin Hanım'ın diline pelesenk ettiği ve bazı olaylarda cuk diye oturan '*diktatör*'ü söylemek üzereyken Sinan başını olumsuzca salladı. "Bulmana gerek yok. '*Kocam*' yeterli."

Eğer Alper Bey yüksek sesle konuşmasaydı beynimde çalmaya başlayan Belkıs Özener'i hiçbir şey susturamazdı. "Kremayı hızlı bir şekilde çırpalım. Ne kadar yüksek hızda çırparsak o kadar iyi kabaracaktır."

Heyecanımı dizginleyip Sinan'a döndüm. "Yapabilir misin?" diye sorduğumda, '*Sen deli misin ya*' dercesine böbürlenerek baktı yüzüme.

"Bu esnada sen ne yapacaksın?"

"Mantarları ilave edeceğim soğanlara. Ardından da sütü koyup biraz karıştıracağım." Kısa bir an duraksadım. "Aslında... Bunu sen yapsan daha iyi olur."

"Yok, teşekkür ederim. Ben krema çırpmak gibi basit bir işi halletmeyi tercih ederim. Komplike adımlar beni strese sokuyor."

"İnan ki yemek yapmayı çok seveceksin. İnsanı rahatlatıyor, mutlu ediyor. Sinir ve stresten uzak durman için harika bir uğraş olabilir sana." Pamuk gibi bir Sinan projesi için evliliği beklememe gerek yoktu ne de olsa.

"Bak..." dedi derin bir mevzuya giriyormuş gibi. *Beni biliyorsun, değiştiremezsin* ayakları yapacak gibiydi, ses tonundan anlamıştım.

Sütü dökerken başımı kaldırdım. "Baktım, canım?"

Dalgın bakışları gözlerime kenetlendiğinde içimden gelen gülümseme isteğini daha fazla bastıramadım. Sinan'ı şaşırtmak zor bir şeydi ve bunu başarmıştım. Bir kez daha olacaktı, o da dövmeyi göreceği zamandı. "Sinir ve stresten uzak durmam için seninle birlikte dış dünyayla bağlantıyı kesmemiz lazım."

Topaklanmaması için çorbayı hızlı bir şekilde karıştırırken omuz silktim. "Sohbeti güzel adamsın, bir hafta idare edebilirim herhâlde."

"Ben seninle bir ömür düşünürken senin yaptığın iş mi?" dedi sahte bir hayal kırıklığıyla. Neredeyse cilveli bir şekilde gülmek üzereyken ayrı dünyalarda olduğumuz kursiyerler ve şefler bir kahkaha patlattı. Dikkat kesildiğimde her zamanki gibi *'Ne yaparsan yap, aşk ile yap'* cümlesinin gündeme geldiğini duydum.

Çorbayı düşünceli bir şekilde karıştırırken Sinan'a dönmüştüm. Çırptığı kremanın köpük kıvamı hoşuna gitmiş olmalı ki mikseri kâsenin içine batırıp çıkarıyordu. "Bana ne zaman âşık oldun?" sorusunu yöneltttim birden. Yakında *'Ben mi, Beşiktaş mı?'* diye de sorardım. Kendimden öyle bir çılgınlığı bekliyorum!

Sinan başını kaldırıp bana baktığında kendimi çok... Aptal hissettim. Yani, benimki ilk görüş gibi bir şeydi ama... Bir saniye, niye aptal olayım ki? Merak ettim işte! Evleneceğim adam bana ne zaman âşık olmuş, merak ediyorum? "Sanki..." dedim titreyen sesimle. "*Boş anıma denk geldin, sorgulama işte, ben de bilmiyorum*, diyecek gibi bakıyorsun."

"Yo, hayır. Düşünüyorum çünkü çok fazla." Hafifçe doğruldu ve gözlerini geçmişi hatırlamasına yardımcı oluyormuş gibi kıstı. "Sanırım... İlk gördüğüm an senden etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Her şeyi Gerard'a kafa atarak arkamda bıraktığımı anlatırken o kapının eşiğinde beliriverdin birden. Garipti." Hâlâ o ana bir anlam veremiyor olmalı ki kaşlarını çattı. "Her şeyin bittiğini düşünmüştüm." Ansızın güldü. "Oysaki her şey yeni başlıyormuş." Tadım yapmak için çekmeceden bir kaşık aldım ve çorbaya daldırdım. Üfleyerek soğuttuktan sonra Sinan'a denettim, sonra da ben baktım tadına. İkimizin de dudakları memnun bir ifadeyle kıvrılırken, "Sen?" diye sormuştu, bana.

"Komik gelecek ama benim hikâyem de farklı değil. Gerard mevzusu patlak verdiğinde seni bir türlü görememiştim, hep bir şeyler engel oldu buna. O akşamın büyüsünü bu arttırdı belki de. O kadar beklenmediktin ki... Afalladım."

Usulca gülümsedi. "Elini sıkmasaydım düşecektin."

"Onun seninle alakası yok bir kere!" dedim abartılı bir şekilde karşı gelerek. "Seni görünce fenalaştığımı falan düşünme yani."

"Niye?" diye mırıldandı bana doğru eğilerek. "Hiç heyecanlandırmadım mı seni? Hiç soluk soluğa kalmadın mı mesela? Hiç ısınmadın mı tenin?"

Arka arkaya gelen soruları, bir şarjörün üstüme boşaltılması gibi his bırakmıştı bende. "Sinan ya!" dedim çaresizce. "Lütfen! Yemek yapıyoruz. Bak yoksa..." Aklıma gelen ilk bahaneyi söyledim. "Çarpılırız!"

Ocağı kapattım o esnada. Titreyen parmaklarım, birbirine dolanarak eldivenlerden kurtulduğunda Sinan hâlâ beni izliyordu. Günün karga-

şasını taşıyan saçları, yorgun çehresi, stresini yansıtan yer yer kırışmış takımıyla, her şeye rağmen o kadar harika gözüküyordu ki her günün sonunda bu manzarayı göreceğim için kendimi çok şanslı hissettim. "Sana çarpılalı çok oldu," dedi göz kırparak.

Yaptığımız yemekleri, kursiyerlerle beraber bir masa etrafında toplanarak hoş sohbet eşliğinde patlayana kadar yememe rağmen, şu an arabada eve doğru giderken canım deli gibi tatlı istiyordu. Öyle ki karın ağrım varmış gibi kıvranmama ramak kalmıştı.

"Sinan," dedim, neredeyse can havliyle döndüm yüzüne.

İrkilerek bana baktı. "Uyuyorsun sanıyordum."

"Dur lütfen bir yerde."

Anında sinyal verip, "Ne oldu?" diye sordu endişeli bir sesle. "Neyin var? Kötü mü hissediyorsun kendini?"

"Evet. Tatlısızlıktan ölecek gibiyim."

"Tatlı mı?"

Başımı salladım hevesli bir şekilde. "Çok yemek yedim. Hepsi böyle tuzlu tuzlu geldi, damağım kurudu sanki."

Freni çekip bana baktığında rahat bir nefes aldığını görmüştüm. "Aklım çıktı."

"Mantıklı düşünme yetimi kaybetmiş olabilirim, özür dilerim." Aklıma gelen fikirle gülümsememek için zor tuttum kendimi. "Bir de... Sanırım regl olacağım," dedim düşünceli bir sesle. Böylece dövmeyi daha kolay bir şekilde saklayabileceğimi düşünüyordum.

Sinan'ın dudakları hayal kırıklığıyla bükülürken, "Anladım," diye mırıldandı. O an onu üzdüğüm için kendimi çok kötü hissettim. "Ne istiyor canın? Şu an devlet hastanesine çok yakın gözüküyoruz. Açıkçası ben buraları pek bilmiyorum, istersen geri dönelim?"

"Yok... Yok, dayanamam ben! Neredeyiz demiştin?" derken sabitlenen telefona doğru yaklaştım ve konumu bir sağa bir sola çevirerek etrafı anımsamaya çalıştım. "Tamam, buldum, buldum! Yokuşun aşağısında küçük tarihi bir pastane var. Oraya uğrayabilir miyiz?"

"Tabii," dedi arabayı tekrar çalıştırdıktan sonra. O kısacık yol, eziyet gibi gelmişti bana. Sinan'ın müsait bir yere park etmesini zor bekledim. Kendimi dışarı attığımda koşarak karşıya geçtim ve akşam saatleri olduğu için sakin gözüken pastanenin içine girdim. Sinan da peşim sıra gelmişti.

"Merhabalar, hoş geldiniz," derken arkamdaki Sinan'ı gördüğü an gözleri irileşmişti genç çocuğun. "Sinan Tümer! Abi, hoş geldin!"

"Merhaba, hoş bulduk."

"Abi ya! İnanmıyorum!"

"Ben de," dedim kuru bir sesle.

Sinan rica minnet bir iş yaptırıyor gibi mahcubiyetle konuştu: "Önce şu siparişleri halledelim, olur mu kardeşim?"

"Tabii, abi." Hevesli bir şekilde bana yaklaştı tezgâhın arkasından. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben de bilmiyorum," derken telaşlı bir şekilde pasta dolaplarını, tezgâhtaki ürünleri inceliyordum. "Ne tavsiye edersiniz?"

"Bitter gofretimiz çok meşhurdur. Ayrıca çilekli milföy ve muzlu rulo pastamızı da denemenizi tavsiye ederim."

"Bitter gofret cepte dursun. Çikolatanın daha yoğun olduğu tatlar arıyorum."

"Foret Noire denediniz mi hiç? Bakın, şuradaki..."

Sinan'a döndüğümde çok istediğim bir şeyi alması için anneme övüyormuş gibi gösterdim ona. "Çok güzel duruyor, değil mi?"

"Vişneli mi?" dedi Sinan bana yaklaşırken.

"Evet, abi. Karaorman pastası diye de geçer."

"Alalım. Hatta siz bana bir dilim kesip servis etseniz, kalanını paket yapsak?" İlgili bir şekilde Sinan'a döndüm. "Sen de ister misin?"

"Yok, ben senden yerim, gerek yok."

"Hayır ya! Ne demek *senden yerim*? Ben istedim mi benden yemeni?" Ellerimi her kelimemde birbirine vurarak konuştum: "Ben tatlımı paylaşmam!"

Sinan keyifli bir kahkaha atarken bu hâlimle eğleniyor gibiydi. "Canını istesem bu kadar dert etmezdin, değil mi?"

"Üzgünüm. Tatlıma ve yemeğime ortak çıkan insanların benden daha çok şey yediğini düşünüyorum."

"Eee... İki dilim kesiyorum o zaman?"

"Benim dilimimi biraz kalın keselim lütfen. Bu arada gofret bir kutu olsun. Çilekli milföy ve muzlu rulo pastayı da üç porsiyon yapalım."

"Tamamdır, isterseniz geçin, ben de pastalarınızı servis edeyim. O esnada da paketlerinizi hazırlarım."

"Süper." Sabırsız adımlarla kapının girişinde, yolu gören masaya doğru yöneldim. Oturmadan önce içerisi sıcak olduğu için üstümdeki montumu çıkarıp çaprazımda boş kalacak olan sandalyenin üstüne koydum. Sinan teftişe gelmiş gibi elleri cebinde, yavaş adımlarla etrafı inceleyerek yanıma geldiğinde ellerimle masaya vurarak ritim tutuyordum. "Tatlı, tatlı, tatlı!"

"Normalde de tatlıya bu kadar düşkün müsün?" dedi Sinan kabanını çıkarıp karşıma oturduktan sonra.

"Yenebilen her şeye çok düşkünüm ben. Ne yapacağım, bilmiyorum. Mesela sana kızsam, sen de özür dilemek için bir dürüm buketiyle gelsen seni hemen affederim."

"Dürüm buketi mi? Tatlı buketleri gördüm ama dürüm hiç duymamıştım."

"Az önce ben buldum. Çok iyi fikir değil mi ama? Böyle küçük küçük paketlenmiş dürümler. Hepsi de farklı. Biri Adana, diğeri Urfa, tavuk, et..."

"Bir lokanta zinciriyle anlaşma yaparsanız sizin reklam fikri belli oldu bu arada."

Az önce ben düşünmemişim gibi ağzım açık bir şekilde Sinan'a bakakaldım. "İnanmıyorum, gerçekten öyle!" Bu esnada, '*Tatlılarınız geldi,*' diyen genç çalışanın sesiyle heyecanlı bir şekilde başımı kaldırdım. "Teşekkür ederim," dedim kalan son gücümle. Çatalı önüme bıraktığı an, titreyen ellerimle pastaya daldırdım. O kadar güzeldi ki... Kek ağzımda dağıldı, içindeki dolgusu ılık ılık kalbime aktı. "Ah... Harika. Harika. Off ya, evdekiler niye böyle olmuyor? Şu kremasının güzelliğine bak. Uğraşsam yapamam. Sinan..."

Başımı kaldırdığımda Sinan'ın dirseklerini masaya koymuş, dünyanın en çocuksu ifadesiyle beni izlediğini gördüm. "Efendim?" dedi dalgın bir sesle. Yüzüme bakıyordu ama daha çok detaylara odaklanmış gibiydi. Yani beni görmüyor, beni ben yapan şeyleri düşünüyordu sanki.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum istemsizce. Kesin pastayı deli gibi yemiş, yüzüme çikolata bulaştırmıştım.

"Hiç... Dalmışım."

Güldüm. "E tatlını yememişsin?"

"Birkaç çatal aldım, beğendim ama fazla geldi bana. Tatlıyla pek aram yok da. İstersen sen devam et."

Gerçek tabak tırtıklayıcıları bilir ki karşınızdaki insanın tabağına devam edecekseniz, bunu kimseye fark ettirmemeniz gerekir. "Yaa?" dedim çatalımı oraya doğru yaklaştırırken. Kural iki, kendi tabağınız ve karşıdaki tabak sabit kalmalıdır. "Nasıl yok aran?"

"Kahve veya çay içerken güzel gidiyor, onun dışında çok yokluğunu hissetmem."

"Çok üzüldüm," dedim aldığım büyük parçayı ağzıma götürdükten sonra.

"Abi... Rahatsız ediyorum ama fotoğraf çekilsek olur mu? Arkadaşlara bahsettim ama kimse inanmadı, haberiniz yokken de çekmek istemedim sizi."

"Tabii, tabii. Olur." Sinan bana baktı. "Çeker misin, İdil?"

Kural üç, kimseye bundan bahsetmemelisiniz. "Olur, pastam bitti zaten. Alayım telefonu." Açık kameraya baktım ve kadrajı kontrol ettim. "Şu tarafa geçseniz iyi olur," derken onlar hazır olana kadar kalan pastayı bitirebileceğimi düşünerek çatalı aldım elime.

"Biz hazırız, İdil Hanım ama..."

Başımı kaldırdığımda Sinan ve genç çocuğun sıkılmış bir şekilde bana baktığını gördüm. "Hah, şimdi oldunuz!"

"İdil, kameraya mı baksan acaba?"

Kural dört, eninde sonunda yakalanırsınız. "Tamam, bitirdim," dedim çatalı bıraktıktan sonra. "Çekiyorum... Çektim. Bir tane daha çekeyim. İşte, oldu."

"Çok teşekkür ederim."

"Ne demek..." Genç görevli tekrar tezgâhın arkasındaki yerine dönerken ayaklandım ve kabanımı aldım. Sinan yaklaşarak beni durdurmuştu. "Ne oldu?"

"Dudağının üstünde çikolata var, sakın temizleyeyim deme," diye uyardı.

Elim refleksle dudağıma gitti ama silmedim. "Hani fazla gelmişti pasta?" dedim şımarık bir gülüşle.

Parmaklarımı, parmaklarına geçirdi ve boğumlarını hafifçe öptü. "Sana hiçbir zaman doyamayacağım."

"Ay İdil, çok güzelmiş bu çilekli milföy. Gecemizi şenlendirdin resmen."

Şahsenem, Belgin ve ben salonun ortasındaki sehpanın etrafına koyduğumuz minderlerde oturuyor, haftanın kritiğini yaparken bir yandan da pastaneden aldıklarımı yiyorduk. Bitter gofretten bir ısırık, diğerlerinden de birkaç çatal alıp savaştan geri çekilmiştim. Kendimi inanılmaz şiş hissediyordum.

"Pasta da öyle," dedi Şahsenem. "Sabah işe geç kaldığım zamanlar buradan sandviç alıyordum ama tatlılarını hiç denememiştim. Büyük bir hata yapmışım."

"Eee kurs nasıl gidiyor, Refika'nın Mutfağı?"

"İyi. Bugün Sinan da geldi kursa. Beraber çorba yaptık."

"Ayy, çok romantik," dedi Belgin abartılı bir sevinçle. "İdil çorba yapmış, Sinan Tümer de onu izlemiş."

"Hayır izlemedi, soğan keserek yardım etti. Görmeliydiniz gözlerini! Sulu suluydu, az gülmedim. Her ne kadar gergin başlasa da güzel bitti."

"Ne oldu ki?" diye sordu Şahsenem, ağzı doluydu ve çilekli milföyün üstündeki pudra şekeri havada toz zerrecikleri gibi gözüküyordu.

"Ne olabilir? Elini kolunu sallayarak geldi, *nişanlıma eşlik edeceğim*, diyor. Şef de benim başkasıyla eşleştiğimi söyledi, ona inisiyatif tanımadı. Doğal olarak bozuldu ve istasyonda beraber çalıştığım adama baka baka soğan kesti."

"Hahahahaha! Of ya, bunu nasıl kaçırdım? Haftaya ben de geliyorum kursa."

"Gel, üçümüz bir istasyonda yumurta kırarız artık." Derin bir nefes aldım. "İyi tarafından bakıyorum, çok ılımlıydı. Yani kıskandığını gözlerinde gördüm ama bana yansıtmamak için çok uğraştı."

"Arada bırak da dibine kadar yaşasın, böyle tutup tutup bir gün patlamasın?"

"İstemediği bir şey olmuyor ki. Gerçekten. Mesela, her geldiğimde kiminle eşleşeceğimi düşünmek yerine benimle beraber kursa katılmak istediğini söyledi. Kabul ettim." Gülerek kızlara omuz silktim. "Bu kadar basit. Anlık öfkesine yenik düşmeyip düşündüğü zaman çözülmeyecek bir şey yok."

"Bir kızınız olursa adını Suna koy bence. O kadın bunu hak ediyor."

"Her emeği geçenin ismini koyarsak on tane çocuk yapmamız lazım bizim. Yok öyle reklam." Bacaklarımı karnıma doğru çekip, bir ileri bir geri giderken aklıma gelen şey ile duraksadım. "Elbise buldunuz mu?"

Şahsenem acıyla inlemişti. "İçimize sinen bir şey bulamıyoruz. Umarım çıplak gelmemiz sorun olmaz davetliler için."

"Beğeniyorum aslında ama elbisenin iki üç yerinden hava alması benim için şart, boğuluyorum yoksa. Bunun sırtı, göğsü ve bacak yırtmacı olmalı. Detay bol yani!"

"Senin sevgilin yok mu?" dedi Şahsenem ters ters. "Niye iddialı giyiniyorsun ki?"

"Ehehehe..." Belgin bilgiç bir gülümsemeyle başını dikleştirdi. "Şahso, ilişkide heyecan önemlidir, bunu unutma."

"Belgin, adamın silahı var. Çok riske girme bence."

"Ay, Cihan bana kıyabilir mi Şahso, sen de! Yani dışarıda görsem, darağacında sallandırır derim ama bana karşı aşırı hassas. Bebeğiymişim gibi davranıyor."

"Belgin, senin gibi balık hafızalı olmayı o kadar isterdim ki... Adama her gün idrar tahlili veriyordun, ne çabuk unuttun o günleri?"

Gözlerini deviren Belgin, sitemkâr bir şekilde iç çekmişti. "Bir kafa travması yaşaman hepimiz için çok iyi olacak."

"Kızlar, ben dövmeyi yıkamaya gidiyorum, sonra da yatacağım. Size iyi oturmalar."

"Ne yatması? İki buçuk hafta sonra düğünün var!" Belgin cümlesinden sonra heyecanla tırnağını dişlerine götürdü. "Allah'ım çok heyecanlı ya! Acaba düğüne kimler gelecek?"

"Bu hafta üstümden geçti sanki. Üstelik yarın Oylum Hanım'la yalıya gideceğiz ve oradan Pelin Hanım'a geçeceğim. Enerjik olmam lazım. Ayrıca en kısa zamanda kendinize elbise bulun. Eğer bulamazsanız... Çiçeği atmadan gidip Ata'nın eline vereceğim."

İkisi ağzı açık bir şekilde birbirine bakıp, tehdidimi sindirmeye çalışırken banyoya girdim ve kapıyı kapattım.

Pazar günümün ayrıntılarla biteceğini, bir saat bile dinlenemeyeceğimi düşünürken pasta tatmaya başlamıştım ve her şey benim için yalıdaki davet masası dekorasyonu gibi sıkıcı fikir alışverişlerinden sonra güzelleşmişti. "Şuna da bakayım," dedim ve çatalımı başka bir dilime batırdım.

Nişantaşı'nda çok güzel, büyük ve renkli bir pastanedeydik. Yapılan her şey, tatmamız için Oylum Hanım'la oturduğumuz masada bulunuyordu. Ve ben neredeyse tadılmadık bir şey bırakmamıştım. "Krokan!" dedim heyecanla. Karşımda, bizi bilgilendirmek için oturan kadın görevliye gülümsedim. "Frambuaz ve çikolata!"

"Evet, İdil Hanım. Yine," derken neredeyse gözlerini devirdi ve bıkkın bir şekilde gülümsedi. "Doğru bildiniz."

Oylum Hanım gülümsedi. "Sanırım tatlıyı seviyorsun?"

"Sanırım mı?" dedim ve masadakileri göstererek ona döndüm. "Bayılırım! Tatlı kadar güzel bir şey yok."

"Peki, düğün pastasını nasıl istersin?"

"Aslında... Çikolata ve peynir..." Oylum Hanım ve kadın görevlinin rengi neredeyse attı. "Yani, tabii ki öyle bir şey olmayacak ama bu kombinasyonu kesinlikle denemelisiniz."

Kadın dehşete düşmüş bir şekilde başını salladı, "T... Tabii."

"Ben, bol çikolatalı bir pasta istiyorum. Öyle ki bir çatal aldığım zaman üstüne iki bardak su içme ihtiyacı duyayım. Ve tabii ki bu tadı çok bozmayan hafif tatlı bir meyve... Fındık, fıstık, badem veya ceviz. Dördünden biri olabilir, henüz karar veremedim."

"Peki, dış görünüşü?"

Bonibonlu küçük renkli toplardan birine uzandım. "Pasta işte. Yenebilir ve kesilebilir gözüksün."

"İdil, biraz durmak ister misin? Krize gireceksin."

Oylum Hanım, elime bakarken *yapma* dercesine yutkundu. Küçük topa hüzünlü bir bakış attım ve onu onayladım. Stresliydim. Stresliyken iştahım çok açık olurdu. Yaşadığım gerginliği, ruhumu doyurarak bastırmaya çalışırdım. "Bu kadar... İkramları da belirlediğimize göre..."

"İletişim hâlinde olacağız."

Oylum Hanım ayağa kalkınca ben de yerimde doğruldum ve sandalyelerimizin arkasına astığımız kabanlarımızı giyip, kadın görevliyle vedalaşarak pastaneden çıktık. Oylum Hanım, arabasına yönelirken saatine baktı. "Bire geliyor. Ev hakkında bir karar verebildin mi?" Kabanıma daha sıkı sarınıp başımı sağa sola salladım. "Ona da oturmalık ve yatmalık bir şey olsun diyecek misin yoksa bana öyle geliyor?"

"Şey, hayır tabii ki ama... Benim için yeri, kaç odası olduğu pek önemli değil. Ne de olsa dört duvarı yuva yapan, içinde yaşayan insanlardır."

Sert rüzgâr, film sahnesini aratmayarak dramatik bir şekilde kül rengi saçlarını uçuştururken gülümsedi. "Sana katılıyorum, kızım." Rıfat Bey'de de olduğu gibi, '*Kim senin kızın ya?*' diye çıkışasım geldi. Anne, baba beni affedin. Artık birkaç şekilde sizin kızınız değilim.

"Ama yine de bir eve karar vermelisin ki biz de dekorasyonunu yapmaya başlayalım, değil mi?" Arabayı açıp ön koltuğa ilerlerken konuşmaya devam etti: "Hadi bin bakalım. Seni Pelin'e bırakayım."

Yolun diğer tarafına geçerken, "Olur," dedim ve kapıyı açtığımda kafamdaki gelinliği gözümün önüne getirdim. Gülümsememe engel olamamıştım.

18. Bölüm

Bu dünyaya acilen yirmi tane İdil klonu lazımdı. Biri gelinliğin son provasından sonra aksilik var mı yok mu diye her şeyi arayarak kontrol etmeli, diğeri bizimkilerle uğraşmalı, öbürü Semih'i tuvalete kilitlediği için defalarca özür dilemeli, geriye kalanlar da topyekûn Sinan'a odaklanmalıydı.

'*Yolumuzu açacak*' felsefesiyle gelin çiçeğimi düğünden önce isteyen Ata'yı ve hâlâ başkanlık için yalvaran Rümeysa'yı da kendi hâllerine bırakmaktan başka çarem yoktu. Çünkü artık yorulmuştum. Hazırlıklar uzun bir zaman dilimine yayılsaydı bu kadar stresli ve gergin geçmezdi ama müstakbel kocam erken doğduğu için o ihtimali düşünemiyordum bile. İyi tarafından bakarsam hızlı bir şekilde plan yapma ve uygulama konusunda beni oldukça geliştirmişti. Yani beklenmeyen bir olay yaşandığında artık kal gelmiyor, aksine hemen çözüm yolu aramaya başlıyordum ama hayatımın geri kalanını böyle geçirmeye pek niyetli değildim.

"Çok ciddiyim..." Pelin Hanım yuvarlak platformdan uzaklaşırken gelinliğimin kuyruğunu düzeltti. "Her an ağlayabilirim." Aynalardan kendime bakarken idareten yapılan topuzumun altındaki duvağıma dokundum ve dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

Ama nafile.

Hızlı bir şekilde gözlerim doldu ve Pelin Hanım'la bakışlarımız aynada buluştu. Elleriyle gözlerini yellerken başını sağa sola sallayarak benden uzaklaştı. "Sakın! Bak, sakın!"

"Tamam! Tamam, ağlamıyorum."

"Dayanamayacağım. Ben ağlıyorum," diyerek güçsüz sesiyle çıkıştığında gözlerinden birkaç damla yaş aktı. "Ama sen sakın ağlama!" Başımı sallayıp sözünü onaylasam da hazırda bekleyen gözyaşlarım özgürlüğünü ilan ettiğinde tam olarak neye ağladığımızı bilmiyordum. Gelinliğin hazır oluşu mu, harika durması mı yoksa... Benim bu cuma evlenmem mi?

"Sen..." Pelin Hanım burun kemerine baskı yaparak kendini sakinleştirdi ve devam etti: "İlk evimize geldiğinde..."

Gözlerim irileşirken yüzümdeki ıslanan yolu izleyen yaşlar usul usul dudaklarıma indi. "*Küçücüktün* diyecek gibisiniz?"

"Öyleydin!" Titrek bir sesle konuştu. "Şimdi de... Evleniyorsun. Aman Allah'ım," diye mırıldandığında yeni bir ayrıntı keşfetmiş gibiydi.

Gözlerimin altını silip şirin bir gülümsemeyle Pelin Hanım'a baktım. "Oradan bakıldığında biraz çılgınca gözüktüğünün..."

Cümlem, prova odasındaki kapının hızla açılmasıyla yarıda kaldı. Sık sık Pelin Hanım'ın yanında gördüğüm ve yaka kartından adının Nesrin olduğunu öğrendiğim genç kız rengi atmış bir şekilde bize bakıyordu. "Sinan Bey burada. Az önce arabasını park etti."

Pelin Hanım elini dudaklarına bastırdı. "Ne! Ne demek burada? Niye geldi? İki haftadır gelmedi de niye şimdi geliyor?"

İstemsizce heyecan içinde aynaya dönerken, '*Acaba görse ne der?* diye düşünmekle kalmayıp kendimi dışarıdan bir göz gibi incelemeye çalıştım. Gelinliğim kalp yakalıydı ve bu yüzden göğüslerimin *daha fazla saklanamayız* dercesine çıkmasını beklemiştim ama korkularım gerçekleşmemiş, aksine Pelin Hanım'ın da dediği gibi zarif bir görünüme sahip olmuştum. Sırtımda bulunan yaklaşık yirmi küçük düğmeye bakıp Sinan'ın hâlini düşünerek kahkaha atacakken önüme dönüp gelinliğin üst kısmındaki nahif Fransız danteline dokunduğumda içimde bir heyecan dalgası yükselmesine engel olamadım. Aynı dantel kabarık eteğin uçlarını, duvağımı ve kuyruğunu yumuşak bir şekilde çevrelemiş, oldukça klasik gözüküyordu ama kesinlikle demode değildi.

Hayalimdekinden de güzeldi.

"İdil..." Pelin Hanım beni kolumdan tutarak platformdan indirmeseydi Sinan'ın tepkisini hayal edecektim. "Seni görmemeli!"

Beğenilme arzusuyla neredeyse kendimden geçmek üzere olduğumu fark ettim ve hızla toparlandım. "Haklısınız," diyerek kolumu ondan kurtardığımda daha rahat yürüyebilmek için gelinliği eteklerinden kaldırdım. "Gelinliği sabote edebilir."

"Onu tahtından indiririm, devrini bitiririm!" diye tehditler savururken parmağıyla gelinliği gösteriyordu. "Bu gelinlik ülkede ilk ve tek! Kimseye yedirmem, sen giydikten sonra 2017 gelinlik..."

Pelin Hanım'ın sözünü sabırsız bir şekilde kesen Nesrin de en az bizim kadar gergindi. "Ne yapayım, Pelin Hanım?"

"Buraya girmesini engelle. Bir şeyler sor ve ben o esnada İdil'in soyunmasına..."

"Sinan Bey'i ben mi engelleyeceğim?" İnsanlığın sonunu getirmek isteyen süper güçlü kötü bir adama müdahale edecekmiş gibi korkuyla yutkundu Nesrin. "İ-İyi de nasıl?" diyerek saçma bir şekilde Pelin

Hanım'dan taktik isterken kıyafetlerimin olduğu küçük odaya girdim ve kapıyı kapattım.

Pelin Hanım, ben birkaç alternatif bahane daha düşünürken odaya geldi ve kapıyı kilitledi. Hiçbir şey demeden düğmeleri açmaya girişti. "Of!" Sinirle nefesini bırakınca işini kolaylaştırmak için duruşumu dikleştirdim. "Bu düğmeleri açarken Sinan'ın bunalması gerekiyordu, benim değil! Dur, tamam... Şu da... Hah, işte oldu!"

Ilık hava sırtıma çarpınca Pelin Hanım'a döndüm. "Teşekkür ederim, gerisini ben hallederim."

Ellerini beline koyup sırıttı. "Bunda utanılacak bir şey yok, İdilciğim. Güzel bir fiziğin var."

Kaşlarımı çatıp çekingen bir şekilde mırıldandım: "Şey... Sinan içeride olabilir."

Alt dudağını ısırıp elini alnına bastırdı ve "Unuttum!" diyerek neredeyse odadan fırladı. İşimi garantiye almak için kapıyı arkasından kilitledim ve '*cart*' sesi duymamak için oldukça yavaş, dikkatli bir şekilde hareket ederek gelinliği kenara koydum. Çıkarıp giymesi zahmetli olmasın diye özellikle seçtiğim kayık yakaya sahip koyu tonlardaki triko elbiseyi üstüme geçirdim ve toparlandıktan sonra eşyalarımı alıp odadan çıktım. Derin nefesler eşliğinde ilerlerken kendimi hem psikolojik hem de bedensel olarak Sinan'a hazırlamaya çalıştım. Düğün yaklaştıkça o da bir gerginliğin içine girmişti. Olur olmadık şeylere, saçma sapan tepkiler veriyordu. En garibi de şuydu: "Neden düğünümüze sevmediğimiz insanları da çağırıyoruz?"

Mantıklı düşünüldüğünde kesinlikle haklıydı ama ne yazık ki insanlara, '*Biz sizi sevmiyoruz, düğümüze gelemezsiniz!*' diyemiyorduk.

"Bir şey içmek ister misin? Bitki çayı falan?"

Sinan'ın sesli bir şekilde nefesini bıraktığını duydum. "Şu an gerçekten eğlenmiyorum."

"Peki, papatya çayı?" diye soran Pelin Hanım, aklına bir şey gelmiş olacak ki onu umursamadan keyifli bir kahkaha attı. "Hatırlıyor musun, annem hastayken yapardı ve sen de çiçeklerin dibine dökerdin!"

Odanın girişinde durduğumda platformun önündeki büyük koltukta sırtı bana dönük bir şekilde oturan Sinan'ı fark ettim. Bir kolunu kolçağın dışına doğru sarkıtmış, diğerini de baş kısmına doğru uzatmıştı ve kımıldattığı parmakları fazlasıyla sabırsız olduğunu gösteriyordu. "İdil nerede?" diye sorarken karşısındaki duvarda bulunan büyük aynaya odaklandığımda yüzünü gördüm. Tam o esnada vakur bir edayla arkasına yaslandı ve başını kaldırınca bakışlarımız aynada kesişti.

Sadece birkaç saniye içinde arzudan oluşan kocaman bir düğüm boğazıma yerleşti ve yutkunamadım. Dövme yüzünden söylediğim yalan, ardından da bir an olsun yalnız kalamayışımız benim açımdan yıpratıcı bir süreç olmuştu. Beyaz bayrağı sallamam ve ona teslim olmam an meselesiydi. Talepkâr bakışları, beni caydırmaya tahakküm eden dokunuşlarına dayanmak ciddi anlamda zordu. Gözlerimi çaresiz bir şekilde kırpıştırdım ve dövmemi hatırlayarak beyaz bayrağı arkama sakladım.

Sinan ayağa kalktı. Kat izi olan takımının pantolonu ve beyaz gömleğinden çıkarmak istercesine gevşettiği siyah kravatı, yoğun bir gün geçirdiğini gösterse de heybetli duruşuyla iç eriten bir tezatlık oluşturuyordu. "E hani, gelinlik nerede?"

"Biliyordum! Asıl amacın buydu," diyen Pelin Hanım bir sır çözmüş gibi heyecanlıydı.

Elimdeki eşyalarımı Sinan'ın siyah kabanının yanına bırakıp tutuşmama rağmen ilgisiz bir sesle konuştum: "Ne oldu ki?"

"Görmek istiyorum," dedi usulca.

"Düğünden önce görmen uğursuzluk getirir. Beyaz gelinlik işte. Kabarık, tülleri falan var. İdil kendini prenses gibi hissediyor; çok romantik, biraz da duygusal."

"Bu batıl inanca inanmamı beklemiyorsundur umarım."

"Dert ettiğin dekolteyse bir şey yok. Anlaştığımız gibi, ortak," diyen Pelin Hanım şirin bir şekilde göz kırptı.

"Siz anlaştınız mı?" Uğradığım ihanetle gözlerim irileşirken Sinan'a döndüm. "Neden sürekli bulunduğum ortamlardaki insanların aklını çeliyorsun?"

Aklına diyecek bir şey gelmemiş gibi duraksadı ve sabırla cevabını beklerken tek kaşı havada, "Âşığım," dedi kasıtlı bir belirsizlikle.

"Çok romantik..." Pelin Hanım iç çekti. "Ciddiyim. İyi ki genç bir kız değilim yoksa şuracıkta *neden* diye bağırarak isyan ederdim."

Bastırmaya çalıştığım iç sesim, Pelin Hanım'la özgürlüğünü ilan edince sertçe yutkundum. "Gelinliği görmeni istemiyorum çünkü ikinci görüşündeki gibi şaşırmayacak hatta belki de gözüne kötü..."

Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatırken çok komik bir şey söylemişim gibi dudaklarını birbirine bastırarak kahkahasını tuttuğunu fark ettim. Onay dolu bir mırıltının ardından başını salladığında şüpheli bakışlarıyla beni süzdü. "Bunu her görüşümde bir kez daha âşık olduğum kadın mı söylüyor?"

"Aman Allah'ım..." diye mırıldanan Pelin Hanım'ın sesi, bu sefer titriyordu.

Yanaklarım ısınmaya başladığında yalancı bir öksürükle Sinan'ı uyarmaya çalıştım. Anlayacağına adım gibi emindim ama nedense bunu görmezden gelecekmiş gibi hissediyordum. "Lütfen," dedim yumuşak bir sesle. *Lütfen yapma* ve *ısrar etme* diye çığlık atma isteğime rağmen neredeyse fısıldadım. Sinan birkaç saniye sadece yüzüme baktı, eğer gözlerimde küçük Emrah bakışlarımı arıyorsa hemen yapabilir ve boynum bükük bir şekilde '*Unutabilsem*'i söyleyebilirdim. "Bu benim için çok önemli."

"Peki," dedi ürkütücü bir sakinlikle. Tam sırtını bana dönecekken durdu ve işaret parmağını boşlukta salladı. "Ama hoşuma gitmeyen bir şey olursa benden çekeceğin var."

"Kimin?" sorusunu Pelin Hanım'la aynı anda yöneltince Sinan gardını düşürmüş gibi rahat bir gülümsemeyle gözlerini yumdu.

"Neyse ki hoşuna gidecek," diyen Pelin Hanım'ın cümlesi tıklatılan kapıyla yarıda kaldı. İyi ki de yarım kalmıştı çünkü sorun zaten Sinan'ın *'hoşuna gitmeyen'* şeyi aslında fazlasıyla beğenmesi ve bu yüzden hiç kimsenin görmesini istememesinden kaynaklanıyordu.

"Kusura bakmayın, rahatsız ettim." Nesrin, çatallı çıkan sesinin düzelmesi için boğazını temizledi ve gülümsemeye çalıştı. "Banu Hanım geldi, Pelin Hanım. Aşağıda sizi bekliyor."

"Tamam Nesrin, geliyorum." Pelin Hanım kapı kapanır kapanmaz bize döndü. "Siz ne yapacaksınız?"

"İşimiz var." Sinan'a soru soran bakışlar atsam da işimizin ne olduğunu söylemedi. "İdil toparlansın, çıkarız."

"Peki." Pelin Hanım bizimle vedalaştıktan sonra vakit kaybetmeden ince topuklularıyla hızlı bir şekilde kapıya doğru ilerledi.

Odadan çıkışını izlerken Sinan'ın kabanıma uzandığını fark ettim. Ondan almak için bir hamle yaptığımda geri çekti ve gülümsedi. "Ben giydiririm, dön bakalım." İtiraz edip şubat ayında havanın o kadar da kötü olmadığını söylemek istedim ama kendime yediremedim. Yavaşça başımı sallayarak çekingen adımlarla ona biraz daha yaklaştığımda gözlerinin içine baktım. Keyifli ve şeytani pırıltılar, beyaz bayrağa ikna etmek istercesine içime işlerken arkamı dönüp kollarımı kabanın içinden geçmesine müsaade ettim. *Oldu da bitti maşallah* modunda nefesimi bırakarak üstüme düzgün oturmayan kabanı düzeltmek için öne doğru bir hamle yaptığımda beni tuttu.

Aynalardan herhangi birine bakıp yüzünü görmemek için gözlerimi kapattım. Usulca omuzlarıma dokunduğunu hissettim o esnada, küçük bir hareketle pot duran kısmı düzeltmişti. "İşte oldu," dedi alçak bir sesle.

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandım kısık çıkan sesimle.

"Rica ederim. Hadi gidelim," derken boynuma ıslak bir öpücük bırakarak nefesimi kesmişti. Aramızdaki *o şeyin* farkında olduğunu düşünüyordum, hem de en başından beri. Kontrollü bir işkenceydi doğrusu. Hoşuma gitmeye başlamıştı. Erteledikçe tükenen bir şeyler değil; aksine biriken, henüz alevlenmemiş bir kıvılcıma sahip olduğumuzu hissediyordum.

Sıkıntıdan kemerimi çekiştirdim, sıcak hava üfleyen klimanın ızgaralarıyla uğraştım, daha sonra da radyodaki kanalları kurcaladım ama en sonunda dayanamayıp bakışlarıyla kilit olmuş trafiğe sövmekle meşgul olan Sinan'a döndüm. "Nereye gideceğimizi artık söyleyecek misin?"

Kornaya basarken şakağındaki eliyle yolu gösterdi. "Kötü haber, gidemiyoruz."

İstemsizce kahkaha attım ve kendimi, "Yola çok güzel bakıyorsun," demekten alıkoyamadım. Belki komik bulduğu için, belki de sinirinden güldü, bilmiyordum ama dudaklarının yukarıya doğru kıvrıldığını gördüm. "Söylesene," diye mırıldandım tatlı bir sesle. "Lütfen."

"Anadolu Kavağı."

Beşiktaş'a bile gidebileceğimizi düşünürken hiç beklemediğim bir yeri duymak kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. "Neden ki?"

"Biraz kafa dinlemeye." Saptığımız yol sayesinde trafikten kurtulurken, "Farkında mısın?" diye sordu dalgın bir sesle. "Üç haftadır resmen kendine eziyet ediyorsun. Üstelik çok gerginsin."

"Aynı şeyi ben de senin için düşünüyordum ve... Bu düşünce, bir kaygıya dönüştü. Ben senin mutsuz olduğunu hissediyorum, Sinan. Her şey hızlı olduğu için mi? Bilmiyorum, belki de böyle yapmamalıydık. Ben de korkuyorum ama..."

"İdil, İdil," dedi telaşla. "Bu nereden çıktı şimdi? Ben mutsuz değilim. Evet, gerginim ama mutsuzluğumun dışa vurumu değil bu. Sadece çok fazla şey oluyor. Ben..." Kısa bir an duraksadı. "Her şeyi kontrol etmeye, yönetmeye çok alışkınım. Çalıştığım insanlar, ailem, hiç kimse bana sormadan benim adıma herhangi bir karar veremezdi. Şimdi ise bana ne yapacağımı söylüyorlar. Yer değiştirmek beni çok huzursuz etti." Sessiz bir şekilde iç çekse de oflayarak bırakmıştı nefesini. "Bu yüzden geldim yanına. Saçma, biliyorum ama gelinliğini görürsem ve istemediğim bir şey olmadığını teyit edersem kontrolü hâlâ kaybetmediğimi hissedecektim."

Kirpiklerimin ucunda duran gözyaşlarımla Sinan'a baktım. "Anlıyorum," diyebildim sessizce.

"Korkuyor musun gerçekten?"

"Efendim?"

"Korktuğunu söyledin. Acele ettiğimizi mi düşünüyorsun?"

"Üç haftada bir düğün organize edildi." Hâlâ inanamıyordum olanlara. "Bunun farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım," dedi ve sırıtarak bana döndü. "Bence insanlar boşuna aylarca bekliyor."

"Korkuyorum ama bu, gelecek adına değil." Derin bir nefes almaya zorladım kendimi. "Her şeyin hızlı olması, beraberinde birçok aksiliği de getirebilir."

"Öyle bir şey olmayacak. Düşünme bile. Ayrıca, bundan sonra hiçbir şeye müdahale etmiyorsun. Uslu uslu otur, düğün gününü bekle."

"Ne?" Şaşkın bir şekilde bakışlarımı ona çevirdim. "Hayır! Daha eve..."

"Ben her şeyi kontrol ettirdim, İdil. Hem de aklına gelebilecek her şeyi. Sen eşyalarını falan taşıdın mı? Pasaport gibi..."

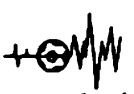
"Getirdim ama yerleştirmedim."

"Biraz rahat ol." Güven veren bir sesle devam etti: "Senin gözünden kaçan bir şey olursa annem görür. Annem görmezse, annen... İkisi de görmezse bir başkası."

"Kış gelini oluyorum resmen." Sesimde bir suçlama, sitem yoktu. Doğru olan buymuş gibi hissediyordum ve çok mutluydum. "Allah'ım, donacağım. Acaba çorapsız nasıl yaparım?" diye düşünmeden edemedim. Benim için yaz temmuzda başlar ve ağustosun ortasında biterdi. O yüzden şubatın ortasında gelinlik giymek benim için çılgınlıktı.

"Üşümene hiç göz yumduğumu hatırlamıyorum."

Bakışlarımı yola çevirirken tarafımdaki klimayı kapattım ve aniden gelen sıcaklamayla elbisemin açık yakasındaki tenimi yellemeye başladım.

"Şimdi ben..." diyerek menüye bakarken dilimi şaklatmamak için kendimi zor tuttum. Balıkçı kasabasının sokaklarında tek tük insan olsa da araba yoğunluğundan tahmin ettiğim gibi restoranlar doluydu. Ortamın samimiyeti, yükselen deniz ürünlerinin kokusu o kadar güzeldi ki mest olmuştum. "Kalamar istiyorum. Ama ızgara olsun. Bir de midye. Kalamarın dolması nasıl oluyor bu arada?"

Başımı kaldırdığımda genç garson sabırla gülümsedi. "İçi harçla dolduruluyor."

"İçli köfte gibi mi? Peki, şey..." Tekrar menüye döndüm. "Göremedim ama içli köfte var mı?"

"Hayır efendim, yok."

"Püh, olsun. Neyse. O zaman onun yerine ben fasulye pilaki alayım."

"İki servis mi olsun?"

Başımı sağa sola salladım ve Sinan'a baktım. Dirseklerini masaya koymuş, yüzünde hiç görmediğim saçma bir ifadeyle beni izliyordu. "Yo, ne münasebet? Bir kişilik."

"Tamam, başka bir isteğiniz?"

"Bir de hamsi." *Canım Ayşe ablam!* "Yanında bol yeşillik olsun."

Başını salladı ve *nihayet* dercesine Sinan'a döndüğünde gözleri irileşti. "Sinan Hocam?" diye hayretle mırıldanırken bana baktı. "H-Hoş geldiniz, kusura bakmayın. Ben... Yani yenge öyle..."

O esnada Sinan'ın arkasından, bizi girişte karşılayan garsonla beraber bir adamın geldiğini gördüm. Garsonun çekingen hareketlerinden dolayı mekânın sahibi olduğunu tahmin ettiğim adam heyecanla olduğumuz masaya doğru ilerledi. Sinan babacan bir gülümsemeyle, "Hoş bulduk," dediğinde mekânın sahibi çıldırmış bir şekilde masaya ulaştı.

Konuştu, bana gülümsedi ama... Beynim hiçbir şeyi algılamıyordu. Şu an düşünebildiğim tek bir şey vardı.

Yenge.

Ata'nın '*Yenge!*' diye haykırışı, Ceyhun'un '*Yenge!*' diye seslenişi... Ben... Yengeydim!

Oscar ödülüne layık görülmüş fakat alkışlardan dolayı planlandığı konuşmaya bir türlü başlayamayan oyuncular gibi ağzımı açıp kapatırken Beşiktaş kelimesini duydum. Hafifçe silkelenip gerçek dünyaya döndüm ve önümdeki servisi düzelttim.

"Hocam, sen bu maça ne diyorsun şimdi?"

Sinan kararsız bir şekilde başını hafifçe yana yatırdı. "Olympiakos ve Inter'le olan maçlarını izledim. Küçük bir takım ama kanatlara yayılma gibi pek çok yönde başarılılar ve unutmamak lazım ki bu tarz takımlar kupa maçlarında en iyi performanslarını sergiler. Ciddiye alırsak 2-1'le rahat İstanbul'da oynarız."

Mekânın sahibi yediği ekmek, içtiği su maça bağlıymış gibi dertli bir şekilde iç çekerek, "Ciddiye alırsak..." diye hülyalı bir sesle tekrar etti.

Sinan alay dolu bir gülümsemeyle, "Lig daha önemli ya," dediğinde sesinde belli belirsiz bir sitem hissettim. Mekânın sahibi ve yanındaki çalışanları da aynı gülümsemeyle uzaklara daldı. *Ne oldu size birden?*

"Şey..." Parmaklarımı masaya koydum ve herkes birden bana dönünce ne diyeceğimi bilemedim. "Ben biraz açım da."

Adam mahcup bir şekilde gülümsedi. "Kusura bakmayın. Oğlum?" Yanındaki genç çocuğa döndü. "Aldın mı siparişleri?"

Kaşlarını *hayır* dercesine kaldırdı ve soru soran bakışlarını Sinan'a çevirdi. "Siz ne alırdınız, hocam?"

"Sen bana iki levrek getir, yeter."

"Tamamdır," dedi ve hızla masadan uzaklaştı. Sinan mekânın sahibiyle sohbete dalarken telefonumun sesini duydum.

Çantamdan çıkarıp ekrana baktığımda Şahsenem'in aradığını görmek yüreğimi ağzıma getirdi. "Pardon," diyerek sandalyemi ittirdim ve Sinan bana baktı. "Şahsenem arıyor. Konuşup geleceğim."

Başıyla onayladı, gözleri üstümde mekânın sahibiyle konuşmaya devam ederken hareketten uzak bir köşeye geçtim. "Alo?"

"Neredesin sen, neredesin? Saat dokuz olmuş! Dokuz!"

"Şahso, bir sakin ol! Tekrar etmene gerek yok, anlıyorum. Sinan'layım."

"Ya sen bu hafta o adamla evleniyorsun zaten. Ömrünün geri kalanı boyunca suratını göreceksin! Neden biraz ayrı vakit geçirmiyorsunuz?"

"Çünkü..." Mantıklı bir cevap aradım ama bulamadım. "Çünkü öyle!"

Telefonda bir hışırtı oldu. "İdil," diyen, bu sefer Belgin'di. "Ananlar yarın geliyor. Babanlar da ertesi günü."

"Biliyorum, Beloş."

Şahsenem, "Müstakbel kocişinle son gecen yani!" diye bağırdı.

"Şahso, kız zaten bu hafta evleniyor! Ne son gecesi?"

"İşte, ben de onu diyorum, Belgin!"

"Ya, lütfen kızlar!" Gözlerimi kapatarak sakinleşmek için birkaç saniye durdum ve telefonu tekrar kulağıma yaklaştırdım. "Orada mısınız?"

"O kadar şanslı değiliz canım ya," dedi Belgin pis pis gülerek. "Gelmeyecek misin?"

"Şu an Anadolu Kavağı'ndayız. Yemek yedikten sonra geliriz. Yapılacak bir şey yok burada."

"Bilemiyorum valla!" Belgin'in arada hızlı hızlı nefesler alıp verdiğini duyunca telefonu Şahsenem'den almak için savaştığını anladım ve gülmeye başladım. "Siz yapacak bir şeyler bulursunuz mutlaka! İstanbul'un bir ucundasınız ne de olsa!"

"Beyaz bayrağı hâlâ sallamadım."

"Merak etme, bu gidişle sana kalmaz, o sallar."

Belgin en sonunda bir çığlık attı. "Ya ver, bir şey söyleyeceğim!" diye isyan ettiğinde Şahsenem acımış olmalı ki telefon yine el değiştirmişti. "İdil, perşembe günü kınan var ya... Şahso'da olacağımız için Çeşmiahu'yu da davet ettim. Ne de olsa Cihangir'in kardeşi."

Yüzümü buruşturmadan edemedim. Bu nasıl aklıma gelmemişti? "Çok iyi düşünmüşsün. Teşekkür ederim."

"Bunu sana söylemek istedim çünkü Cihangir uyuz oldu! Evde dört kız ne yapacaksınız diye söylenince ben de dayanamadım, gece dışarı çıkacağımızı söyledim. Sen sakın müstakbel kocişine öyle deme, bak düğünden önce kan çıkmasın."

"Niye böyle bir şey dedin ki?"

"Kural bir: İlişkide heyecan önemli. Nabzı yüksek tutmak lazım ki fazla aşktan ölmeyelim. Farkında değilsin ama sen de kural biri çok uyguluyorsun. Dans hocası, yemek kursu..." Kısa bir an duraksadı. "Ben bu ilişkilerle alakalı kitap mı yazsam?"

"Kapatıyorum Belgin, görüşürüz."

"Niye ya? Kötü mü olur?"

"İyi akşamlar." Telefonu kapattım ve masaya baktığımda Sinan'ın beni izlediğini gördüm. Şirin bir gülümsemeyle tahta çerçeveli camın önünden uzaklaşıp, sandalyeme oturdum. "Ne oldu?"

"Hararetli bir konuşma gibi gözüküyordu. Bir sorun yoktur umarım."

Bir sürü saçma konunun içinden ne çıkarıp mantıklı bir olaya çevirsem diye düşünürken, "Kızlar," diye mırıldandım. "Sana söylemiştim, kınadan önce beraber kalma planı yapıyorlardı. Belgin, Çeşmiahu'yu da davet etmiş. Onu söyledi. Biraz da neler yapacağımız hakkında konuştuk." Başını *anladım* dercesine sallarken arkadan elindeki siparişlerle çıkan garsonu gördüm. Heyecanla sandalyemde doğrulduğumda göz göze geldik ve beynimde Yalın'ın *Benimki* şarkısı çalmaya başladı.

"Geliyor, geliyor."

Artık nasıl odaklandıysam Sinan arkasına baktı ve o esnada garson masaya ulaştı. Önüme bıraktığı tabaktaki kalamarı görünce ellerimi şakaklarıma bastırdım. "Çok güzel değil mi? Şuna bak!"

"Kalamar işte."

"Duygusuz adam!" Çatalımı kalamara batırdım. Garson, "Afiyet olsun," diyerek yanımızdan uzaklaştığı an çatalın ucundaki kalamarı en başından beri ait olduğu yere, ağzıma yönlendirdim. Çiğnerken gözlerimi kapatarak kendimden geçmeyi de ihmal etmedim.

"Ben bu ifadeyi nereden hatırlıyorum acaba?"

Kalamar, '*Bırak beni!*' diye isyan edercesine boğazıma takılınca panik olmuş bir şekilde yaşlarla dolan gözlerimi açtım ve beni bu hâle getiren adamın koluna can havliyle uzanmaya çalıştım. İşte... Aşk böyle bir şeydi.

"Dur." Sinan ayağa kalkıp sırtıma yavaşça vururken sessiz sessiz gülüyordu. "Su iç biraz."

Kalamarı boğazımı acıtmasına rağmen rahat nefes almak uğruna güç bela yuttum ve silkelenip Sinan'ın ellerini kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. "İstemiyorum!"

"İç lütfen."

Zorla dudaklarıma bardağı dayayınca dışarıdan kaçırılmış izlenimi verip insanları şüphelendirmemek için bir yudum almak zorunda kaldım. "Bu yaptığına ne deniyor, biliyor musun?" Yaşlarla nemlenen gözlerimi sildim. "Öldürüp diriltmeye çalışmak!"

"Ben öyle bir şey yapmadım," dedi ve sandalyesine oturdu. Yüz ifadesi o kadar kayıtsızdı ki resmen fesat düşündüğümü hissettiriyordu. "Sadece yüz ifadeni bir yerlerden hatırladığımı söyledim."

Tabağımdan ikinci kalamarı alırken, "Konuşma benimle," dedim acımasızca.

Göz ucuyla ona doğru baktığımda tabağıyla ilgilendiğini gördüm. Bakışlarımı üstünde hissetmiş olacak ki daha fazla ilgisiz kalmaya dayanamadı. "Seninle konuşmadan duramam ben ama."

"Başka şeyler yapsak?" deyiverdim birden. Sinan'ın çiğnediği lokma, tıpkı bana yaşattığı gibi öksürük krizlerine sebep olurken pis pis gülerek ayağa kalktım. "Dur. Su iç biraz..." dedim pat pat sırtına vurarak.

Boğazını temizledi. "İstemiyorum."

"İç lütfen," diye direttim tatlı bir şekilde.

"Bu yaptığına ne deniyor, biliyor musun?" Sinan dirseğini sandalyeye dayadı. Yüz yüzeydik, pürdikkat birbirimizi izliyorduk.

Önce dudaklarına, sonra da yüzüne baktım. "Evet, adil oyun."

Kınadan bir gün önce tanıdığım bütün kadınlar toplanmış, Şahsenem'in evinde oturuyorduk. Dikkatler, daha doğrusu Belgin'in dikkati amcamın karısı Nadia yengemin üstündeydi. "Nadia teyze?" diye seslendiğinde kaşlarını çattı. "Nadia ismine teyze hiç yakışmıyor, midem bulandı."

Yengem gülümsedi. Tipik, sarışın bir Alman kadınıydı ve kırklı yaşlarına rağmen bize taş çıkartabilirdi. "Sen bana Nadia de."

Lale teyze, Belgin'e uyarı dolu bakışlar attı. "Olur mu öyle şey, Nadiacığım?"

"Sen Nadia isminin yanına '*cığım*' ekliyorsun, ben ismiyle hitap etmişim çok mu anne?" Belgin, Çeşmiahu'nun yanından kalktı ve beni kenara itip yengemin yanına oturdu. "Nadia, bana Almanca küfür öğretir misin?"

Pelin Hanım ağız dolusu bir kahkaha atarken elindeki fincan düşme tehlikesi geçiriyordu. "Kusura bakmayın," derken dikkatli bir şekilde fincanı tabağına koyup derin bir nefes almıştı. "İlahi, Belgin!"

"Belgin, abim Almanca biliyor."

Belgin, önce Çeşmiahu'ya, daha sonra da Canan Hanım'a şirin bir gülümseme attı. Aynı gülümseme de ondan gelince, "Ben İdil için dedim," diye mırıldandı.

"Onunki de Almanca biliyor."

Belgin ofladı. "Aranızda az kullanılan başka bir dil bilen var mı?"

Annem koltuktan doğruldu. "Bakışlarınla konuş, kızım. Bu yeterli," dedi ve kolunun altındaki Şahsenem'in sırtını küçük bir çocuk gibi sıvazlamaya devam etti.

Vildan yengem dalga geçercesine başını salladı. "Tabii, bakışlar! Öyle bir konuşuruz ki karşındaki adam bir iki gün sonra anlar sorun olduğunu."

Nadia yengem kıkırdadı. "Şey der bir de..." Belgin yanaklarını sıkarak, '*Şivesini yerim ya!*' dese de hiç bozmadan cümlesine devam etti: "Sen neden bana öyle bakıyor, bir şey oldu?" Aksanlı konuşma aklıma istemsizce Angela'yı getirirken müsait bir yere öğürmemek için kendimi zor tuttum.

"Necmi de öyle merak etme, Nadia. Genetik, genetik." Herkes seviyeli bir kahkaha atarken kızlarla göz teması kurdum. '*İdil, bir şeyler yap!*' dercesine bakıyorlardı. Kesinlikle bu ortam bünyemize fazla gelmişti.

"Tatlım, bu arada..." Oylum Hanım, bana pastane maceramızdan beri böyle sesleniyordu, benden de samimi olmamı istiyordu ama hâlâ onlara hanım/bey diye hitap etme alışkanlığımdan kurtulamamıştım. Uzun bir süre de bundan kurtulamayacağımı biliyordum çünkü ben Sinan'a rakı gecesinden sonra bile '*bey*' diye hitap eden bir insandım. "Yarın öğleden sonra hep beraber kuaföre gidiyoruz, hazır olun. Harika bir gece olacak!"

Nadia yengem heyecanla bize baktı. "Nasıl? Kına yakılacak mı?"

Oylum Hanım başını salladı. "Evet ama daha çok eğlence ağırlıklı. Üstelik tahmin ettiğimizden de kalabalık."

"Ay evet!" Annem misafirlerin konforunu düşünmüş olacak ki yüzü endişeyle kaplandı. "İnşallah bir aksilik olmaz!" Açıkçası tepemde kınayla kızlardan birinin dönmesini ve bir türkü eşliğinde ağlamamın beklenmesini istemiyordum. Çünkü tepsiyi tutan Şahsenem veya Belgin olacağı için anca kahkaha atabilirdim. Yine de annemin tek kızı olduğum için bu görevimi yerine getirmek zorundaydım.

Belgin esnedi. Annemler takmadı. Çeşmiahu esnedi. Kısa bir sessizlik oluştu ama birkaç saniye içinde bozuldu. Şahsenem esneyip duyulmasın diye kibar bir şekilde parmaklarıyla dudaklarını kapattı ve annem hemen saatine baktı. "Geç olmuş ya!"

Belgin, dilini rulo yapıp gizli gizli Şahsenem'e yumruğunu gösterdi. "Kaç olmuş?" dedi tatlı bir sesle.

"On bir! Yarın erken kalkacağız bir de."

Oylum Hanım ayaklandı. "E, gidelim madem." Dördümüze kısa bir bakış attı. "Bu gece beraber misiniz, kızlar?"

Hepimiz hevesle başımızı sallayıp ayaklanınca evliler grubu da toparlanmaya başladı. Annem kabanını giyerken bize yaklaştı. "Bana bakın," dedi buz gibi bir sesle. "Çok oturmayın, yatıp uyuyun."

"Tamam, anne."

"İdil!"

"Anne *tamam* demek ne demek? Söylediğini onaylamak! Sen üstümüzdeki kıyafetlerin altında gece elbisesi olduğunu falan mı düşünüyorsun yoksa?"

Beni süzdü. "Yani, uğraşsan yaparsın."

"Ohoo, o İdil'in eski numarası, Ahsen teyze!" diyen Belgin'in ağzına vurmamak için parmaklarımı şıklatarak kına için antrenman yapmaya başladım.

"Merak etmeyin. Üçü de kontrolüm altında," diyen Şahsenem olaya noktayı koyunca annemleri uğurladık ve kapıyı kapattığımız an derin bir nefes aldım.

"İğrenç. Evlenmek istemiyorum."

"Görümcek Ahu, kabul et. Gideceksin kocaya işte!"

"Soyadımı değiştirmem!"

"Durun." Şahsenem ellerini sağa sola savurarak dikkatleri kendine çekti. "Önce nasıl yatacağımıza karar verelim. Belgin'le kim yatmak ister?" diye sorduğunda Belgin albenili olmak için şirin şirin gülümseyerek hepimizle göz teması kursa da kimse oralı olmadı. "Hiç kimse. O zaman boş odadaki kanepede yatacak."

"Ya Şahso!"

"Sus, Belgin! Uykunda fazlasıyla konuşuyorsun zaten!" Şahsenem koltuğa oturan Çeşmiahu'ya baktı. "Görümcek Ahu, sen?"

"Şey, Şahsenem... Benim belim koltuklarda çok ağrır." Bakışlarını bana çevirdi. "İdil seninle yatabilir miyim?

"Tabii ki canım."

"Belki Görümcek Ahu da dişlerini gıcırdatıyor?"

"Ben dişlerimi gıcırdatmam ama sanırım sen uykunda yapmaman gereken her şeyi yapıyorsun. Belki de abime söylemeli ve dönülmez bir hatayı..."

"Bana bak Görümcek, seni gece uykunda öldürürüm! Abine hiçbir şey anlatmıyorsun! Ben sessiz uyumayı öğreneceğim, merak etmeyin."

"Yerler de belirlendiğine göre..." Çeşmiahu bağdaş kurup üçümüze kısa bir bakış attı. "Şimdi kim eski aşkını anlatıp gecemizi şenlendiriyor?"

Belgin ve Şahsenem aynı anda anlaşmış gibi işaret parmaklarını bana çevirdi ve "Şugün!" diye bağırdılar.

Gülmek ve ağlamak arasında gidip gelirken koltuğa oturup meraklı bakışlar atan Çeşmiahu'ya lakap hakkında bilgi edinmesi için kısa bir özet geçtiğimde gözlerinden yaş geliyordu. "Of Sinan abi!" diyerek onu andı kahkahaları arasında. "İçinde resmen kindar bir adam saklıyormuş, çok şaşırdım açıkçası." Gözlerindeki yaşları silip koltukta doğruldu. "Yani ilişkiler konusunda çok ketum bir insandı. Açıkçası hiç bu tarz şeyler beklemiyordum."

Şahsenem dedektif edasıyla gözlerini kısmıştı anında. "Ne gibi?"

"O sadece Beşiktaş'ı severdi." Omuz silkti. "Hepsi bu."

Şahsenem burun kıvırdı. Resmen hayata gelme sebebinin insanlara inanmamak olduğunu düşünmeye başlamıştım artık. "Ben yatıyorum. Çarşafları koyarım, hazırlayıp yatarsınız."

"Ya daha oturacaktık ama!" Belgin ertesi gün okulu olan ama yatmamak için direnen çocuklar gibi kendini koltuğa attı.

"İdil yarım saat uzağa gelin gidiyor. Yani bir gecede bütün konuları elden geçirmenin anlamı yok."

"Gerçekten... Çok mantıklı!" Çeşmiahu ayağa kalktı. "Şahsenem, senin olayın ne? Biraz anlatsana, çok ilgimi çekti."

"Geceleri duygusal oluyoruz, yarın konuşuruz, Görümcek Ahu."

"Ne zaman daldı?

Konuşmalar uğultular hâlinde kulağıma ulaşmaya başlamıştı.

"Bir saat falan oluyor. Uyanır mı ki acaba?"

"Hayır, yeni daldığında kolay kolay uyanmıyor."

"Vay be! Çok romantik."

"Kabanı nerede?"

"Burada. Bir saniye... Telefonu?"

"Gerek yok."

"Ben çok korkuyorum. Nereye gideceksiniz, söylesen olmaz mı? Hem... Yarın kına var."

"Asıl korkman gereken insan benim farkındaysan."

"Yıllardır farkındayım ama anlamıyorsun, Sinan abi! Bu büyük sorumluluğu bana yıkıyorsan nerede olacağınızı bilmeye hakkım var."

"Çeşmiahu, bu sorumluluğu sana yıkıyorum çünkü ailede şüphe çekmeyen tek insan sensin."

"Lütfen..."

Üstümdeki sıcaklık, yavaşça benden uzaklaştı. Hiç yabancı gelmeyen dokunuşlarla yarı açık bilincim allak bullak oldu. "İsrail'e. Beşiktaş'ın maçı var. Şimdi hemen şu kapıyı aç."

Beni boğan sıcaklık yüzünden bilincim uyansa da gözlerimi açmayı reddederek yastığın soğuk tarafını çevirmek için uyuşan kolumu kaldırdım. Başımın altında yastığım yoktu. Düşmüş olabilme ihtimaliyle halıya doğru uzandım ama onun yerine girintili çıkıntılı yüzeye sahip, soğuk ve plastik bir şeye dokundum. "Ne arıyorsun, İdil?"

Önce *iyi geceler* deyip sırtımı döndüğüm Çeşmiahu; daha sonra da şu an duyduğum sesin sahibi gözümün önünde geldi... Korka korka etrafıma bakarken bir arabanın arka koltuğunda yattığımı, o esnada da arabayı süren kişinin vitesi değiştirdiğini gördüm. Bir şeyler yanlıştı. Uyumak için yatağıma yatmıştım ama şu an bir arabadaydım ve bu, dışarıdan müdahale olmadan gerçekleşmesi imkânsız bir olaydı!

Müdahale... Sesin sahibi...

Kendime açılmak için zaman tanımadan, alıkoyulan bir kadının endişesi ve öfkesiyle hışımla yerimde doğruldum. Aniden hareket ettiğim için küçük çaplı bir baş dönmesi seyrederken elimi Sinan'ın bacağına koyup geçmesini bekledim. Acıyan göz kapaklarımı hızla kırpıştırırken, "Neredeyiz? Ben eve gitmek istiyorum!" diyerek isyankâr bir giriş yaptım.

Sinan anlayışlı bir şekilde yavaşça başını salladıktan sonra bacağındaki bileğimi aniden kavradı ve dengemi kaybedip ona doğru yaslanmamı sağladı. Beni sinesine çekerken saçlarıma doğru fısıldadı: "İşte oldu. Evine hoş geldin."

Işıklarla aydınlanan yola aval aval bakarken teslim olmuş bir şekilde gözlerimi kapattım ve sessizce esnedim. Ona kızmak kolaydı ama uzun süre kızgın kalmak çok zordu. "Saat kaç?" diye sorduğumda sesimin sakin çıkmasına ben bile şaşırmıştım.

"İkiye geliyor."

"Birkaç sorum var." Gözlerimi açıp göğsünden doğrulurken araba yavaşladı ve yoğunlaşan sarı ışıklar yüzünden ön camdan dışarı bakma ihtiyacı duydum. Atatürk Havalimanı. Ağzım açık bir şekilde önce şoföre, daha sonra da Sinan'a baktım. "Artık sadece bir sorum var: Neden havalimanındayız?" Şoför gülümserken dış hatlara saptı ve istemsizce

panikledim. "Sinan, bir şey de! Neler oluyor? Yoksa..." Aklıma gelen şeyle gözlerim irileşti. "Yoksa dövmemen gereken birisini dövdün ve beraber ülkeden kaçıp yeni bir başlangıç mı yapıyoruz?"

'Gerçekten mi?' dercesine küçümseyici bir bakış attı ama daha sonra dediklerimi düşünmüş olmalı ki gözlerini kısıp başını kabullenmiş gibi hafifçe salladı. "O kadar imkânsız değil, sen de haklısın."

Elimi, araba ilerledikçe canımı acıtacak şekilde atmaya başlayan kalbime bastırdım. "Korkuyorum..."

"İsrail'e gidiyoruz."

İsrail mi? Allah'ım, inşallah İzmir demiştir de ben kendimi en kötüsüne hazırladığım için İsrail diye anlamışımdır! "İsrail?" diye sakin bir sesle tekrarladığımda başını salladı ve çığlık atarcasına devam ettim: "İsrail'de ne işimiz var? Ben... Ben orada yaşayamam!"

"Orada yaşamayacağız, sakin ol." Nihayet açıklama yapmak için hafifçe doğruldu ve ceketini düzeltti. Kısa bir duraksamadan sonra dikkatle yüzüme bakarak, "Sadece maça gideceğiz," dedi. Kahkaha attım. Belki de haykırdım. Bu süreçte Sinan'ın da dayanamayıp gülmesini bekledim ama duvar gibi tepkisiz kalmayı tercih ederek krizimin bitmesini bekledi. Onu umursamadan cümlesini kafamda tekrarlayıp gülerken bir süre sonra saçma değil, aksine fazlasıyla mantıklı geldiğini fark ettim.

Bu Sinan'dı. 'Yok, yapmaz o!' cümlesine tepki olarak doğmuştu. Hem de oldukça erken... Gülmekten ağrımaya başlayan karnıma elimi koydum ve bir umut sordum: "Sen ciddi misin?"

"Fazlasıyla."

"Pasaport, işlemler..."

"Yerini kendin söylemiştin."

Aferin bana! Hafifçe boğazımı temizledim. "Ne maçı?"

"Beşiktaş-Hapoel."

"UEFA değil mi?" diye sorduğum an kendimi aptal gibi hissettim. Yok canım ne UEFA'sı? Bu sene farklılık olsun diye yabancı bir takımla Ziraat kupası maçı oynanacakmış!

Göz kapaklarını hafifçe indirerek onayladı. "Oldukça önemli bir maç. Seninle gitmek istedim."

"Şey... Ama benim..." Kararsız bir şekilde saçlarımı karıştırdım. "Kınam var. Maç kaçta ki?"

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Kınan bitince."

Varlığı kararımda etkili olmasın diye arkama yaslanıp yolcu giriş kapısına bakmaya başladım. İtiraf etmek gerekirse kınam konusunda pek hevesli değildim. Kalabalıktan ve ilgi odağı olmaktan nefret ediyordum

ama annemle Oylum Hanım o kadar hevesliydi ki mutluluktan deliriyormuş taklidi bile yapabilirdim. "Peki... Ben kınamı seçersem?"

"İyi bir takım olamamışız demektir," diye mırıldandığında kıpkırmızı olmuş bir şekilde göz ucuyla yüzüne baktım ve pis pis sırıttığını gördüm. "Çok da emindim aslında."

Bir nine edasıyla kınarcasına art arda cıklarken önüme döndüm ve şoföre kısa bir bakış attım. Sinan'ın imalarından bihaber arabayı yavaşlattı. "Şey..." Sessizliğe rağmen cümlemin devamını getiremedim çünkü yoktu. Korkunç bir ikilem içindeydim.

"Tercihin benden yana olmak zorunda değil," dedi ılımlı bir sesle. "Sadece ilk deplasman maceranın özel ve güzel olmasını istiyordum." Babam, çilekeş ergen olduğum zamanlar beni birkaç defa maça götürmekte oldukça ısrarcı davranmıştı ama sürüngen gibi yerlere yatıp anneme sığınınca üstelemeyi bırakmıştı. Şu an İsrail'deki Beşiktaş maçını düşündüğümü bilseydi yüksek ihtimalle bunu bir ihanet olarak kabul ederdi.

Haklıydı da ama... Elimde değildi işte. Acaba Beşiktaş yener miydi? Tabii ki yenerdi! Sinan'ın heyecanını, sevincini düşündükçe gülümseme isteğimi bastırdım. Onu izlemek kesinlikle çok güzel olurdu.

Peki... Ya kaybederse?

Aniden tozpembe hayallerime kara bulutlar geldi sanki. Allah korusun! Kesinlikle düğüne beş karış suratla gelir, insanların tebriklerini bile kabul etmeden bir an önce eve gitmek için bana saçma sapan bahaneler sunardı. Gelinliğime ve dövmeme olan tepkisini ise hayal etmekte oldukça zorlanıyordum ama dram filmlerini aratmayacağına emindim. Önümde iki seçenek vardı: Ya teklifini geri çevirecek ve kırmızı simli yüz örtüsünün altında ağlamaya çalışacaktım ya da... İsrail'e giderek iyi/kötü sonuca rağmen maçta olacaktım.

Aman, salla İdil. Kına her zaman yakılır, önemli olan deplasman maçı. Aniden gelen cesaretle Sinan'a döndüm. "Geliyorum."

Cevabım üzerine arabadan indiğinde anında yaptığım bu manyaklığa gelecek tepkileri düşünerek kendimi darlamaya başladım. Sinan da bunu engellemek istercesine tarafımdaki kapıyı açtı ve bana elini uzattı. '*Hiçbir sorun yok*' gülümsememle elini tutup arabadan indiğimde pembe şişme montum, kare desenli pijamam ve bağcıkları bağlanmamış spor ayakkabılarımla olduğumu fark ettim. İyi haber, üstümü değiştirme gibi bir eyleme girişmemiş ve dövmeyi görmemişti. Kötü haber ise bu tipimle kimsenin beni ciddiye alacağını sanmıyordum.

"Böyle mi gideceğim?" suçlayıcı bakışlarımı Sinan'a çevirdiğimde keyifli bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm. "Gerçekten hiç komik değil. Kıyafetlerim yok, gece uyandım..."

O esnada şoför yanımıza geldi. Bir şey demese de varlığı susmama sebep oldu ve göz ucuyla bakınca elinde seyahat çantası olduğunu fark ettim. Tekrar Sinan'a döndüğümde tek kaşını *'emin misin'* dercesine ukalaca kaldırdı ve çantayı alıp şoföre bir baş hareketiyle gitmesi için müsaade etti. "İyi uçuşlar," diyerek yanımızdan ayrılan şoför, kısa bir süre içinde arabayı çalıştırıp gözden kayboldu. "Çantam bile hazır ve gerçekten çok merak ediyorum: *Hayır* deseydim ne yapardın?"

"Bilmem." Bakışlarımı yoldan uzaklaştırıp inanmazcasına yüzüne çevirdim. Oldukça ciddiydi. Ne demek *bilmem*? Yedek planı olmaması çok saçmaydı! "Gelmeme ihtimalini hiç düşünmemiştim." Tatlı bir gülümsemeyle tuttuğu elimi hafifçe çekerek ona yaklaşmamı sağladı. Sıcak nefesi alnıma çarparken, "Temelin sağlamlığından emindim," dedi ve küçük bir öpücük kondurdu. Sesindeki tını beni karar değişikliğine sürükleyecek kadar kışkırtıcı olsa da elini bağrına koyup oturduğu yerden tereyağı gibi kayan tarafım daha ağır bastı ve Sinan'ın beni içeri yönlendirmesine izin verdim.

Kınası yerine İsrail'deki Beşiktaş maçını tercih eden bir başkasıymış gibi davranarak tereddütsüzce X-Ray cihazından geçtim ve etrafı incelemeye başladım. İnen yolcular bezmiş bir şekilde valizi çekiştiriyor, uçağını bekleyenler ise başlarının altına sırt çantalarını koymuş ya şekerleme yapıyor ya da asık suratla teknolojik aletlerle uğraşarak zaman geçiriyordu. Sanırım tek mutlu bendim. Hatta Sinan'ın eline asılıp, *'Bana İbranice bir şeyler söylesene,'* dememe ramak kalmıştı.

"Ne zaman orada oluruz?"

"Bir buçuk saat sürer," diye cevapladığında bakışlarım biraz ileride dikkatle bize bakan genç adama takıldı. Yakasındaki karttan anladığım kadarıyla bir görevliydi ve bize doğru geliyordu. Sinan da onu fark etmiş olmalı ki bana döndü. "Hazır mısın?"

Heyecanla gözlerinin içine baktım. "Seninle ilk uçak yolculuğuna mı?"

"Hayır." Elimi kavrayan parmakları, tenimi usulca okşarken tebessüm etti. "Benimle ilk Beşiktaş maçına."

"Sinan Bey, İdil Hanım... Hoş geldiniz. Uçak hazır, sizi bekliyorduk."

O ne zaman bana bu tarz sorular sorsa hep Kayahan çalardı ve *'Seninle her şeye varım ben!'* derdi. Gülümsedim, dudaklarına doğru cevabı-

mı fısıldadıktan sonra onu öpmemek için büyük bir irade savaşı verdim. "Evet. Hazırım."

(İstanbul, Öğlen saatleri)

Şahsenem sadece Oylum Hanım'a ve Ahsen teyzesine haber vermişti. Onlar da diğerlerine... Zincirleme gibi bir şey olmuştu. Şimdi ev tıklım tıklımdı. Necmi Bey salonda volta atarken dayanamadı ve yine büyük koltukta oturan kızların önüne geldi. "Kızım, söylesenize kızım nerede!"

Üçü aynı anda çaresizce cevapladı: "Bilmiyoruz!"

"Ben koca okulda olan biten her şeyi biliyorum ama küçücük evde üç kişi İdil'in nerede olduğundan haberdar değil mi şimdi?" Hâlâ kızının ortalarda olmadığına inanmayı reddediyordu. Çünkü kabul ederse... Hiç iyi olmayacağının farkındaydı.

"Abi, sakin ol..." Necmi Bey, erkek kardeşi Ahmet'e ters ters baktı. "Yeğenin ortada yok. Ne yapayım? 'Olsun ya, bir tane oğlum var. O yeter,' diyerek kızımı boş mu vereyim?"

"Necmi amca." Şahsenem yerinden doğruldu. "Tekrar anlatayım en iyisi. Ben sabah erkenden uyandım, kahvaltıyı hazırladım sonra kızları kaldırmaya gittim. İdil'i göremeyince bir şeye ihtiyacı oldu ve dışarı çıktı sandım. Biraz bekledik, gelmeyince de size haber verdim zaten."

"Sana inanıyorum," dedi ve bakışlarını Belgin'e çevirdi. Soru sorarcasına başını salladı. "Peki, sen?"

"Ayrı odadaydım zaten. Suçlanmam çok saçma olmaz mı?" diye mırıldandı ve herkese tek tek göz ucuyla baktı. Bu işte parmağı olmadığına inanmaları için en büyük sırrını söylemekten başka çaresi yoktu. "Zaten sese uyanmam ben. Çünkü kendi konuşmam dünyanın sesini bastırır. Kızlar bunu bilir."

Necmi Bey buna daha sonra gülmeyi bir kenara not ederek nefesini sesli bir şekilde bıraktı ve Çeşmiahu'ya döndü. Sözün onda olduğunu fark eden genç kız hemen duruşunu dikleştirdi ve ellerini kucağına koydu. "Onunla yatmam, nerede olduğunu bildiğim anlamına gelmiyor ki."

"Bu ne şimdi?" Necmi Bey'in kaşları çatıldı. "Savunman bu mu? Okulda bana bir öğrencim böyle dese iki gün uzaklaştırma veririm."

"Yani... Uyuyordum. Belki sesine uyandım ama lavaboya gideceğini düşünerek umursamadım."

Cihangir hışımla ayağa kalktı. "Kendi rızasıyla bir yere gittiğini nereden çıkardın şimdi sen? Sinan'ın telefonunun kapalı olması ve ona ulaşılamaması beraber oldukları anlamına gelmiyor." Gözlerini şüpheyle

kıstı. "Öyle değil mi, Ahu?" diye sorarken ellerini bilmiş bir edayla cebine yerleştirdi.

Eğer bir dizinin içinde olsalardı, Cihangir'in cümlesi üzerine yüksek ihtimalle arkaya bir entrika müziği gelirdi. "Of! Amcamla İdil beraber bir yerde ve Ahu gözlüm de bunu saklıyor mu yoksa?" Ata heyecanla yerinde doğruldu. "İşler karışıyor! Anne, çekirdek versene."

"Bir şey çıkarmadım, abi." Çeşmiahu omuz silkti ve parmaklarına baktı. "Sadece..."

"Neden parmaklarına bakıyorsun?"

Çeşmiahu başını kaldırıp, "İstersen üstümü de ara. Belki kenarlarda bir yerlerde ot bulursun!" diye terslediğinde, bakışlarını istemsizce babasına çevirdi. Bu konunun şakasından bile hoşlanmazdı ve şu anki yüz ifadesiyle de fazlasıyla belli ediyordu.

Kına takımından Ahsen Hanım ayağa kalktı ve Çeşmiahu'nun yanına doğru oturdu. "Ahu, bir şey biliyor musun?"

"Söyle artık kızım."

Çeşmiahu babasının sesini duyunca sertçe yutkundu ve başını sağa sola salladı. "Hayır, bilmiyorum."

"Bana bak, Görümcek Ahu!" diye öfkeyle kulağına doğru fısıldayan Şahsenem yüzünden kaskatı kesildi. "Bu kına için canımı ortaya koydum. Neler dönüyorsa hemen anlat!"

Çeşmiahu elini panikle Ahsen Hanım'dan kurtardı ve kendine yenik düşerek ayağa kalktı. "Beni boşuna sıkıştırıyorsunuz. Hiçbir şeyden haberim yok," dedi ve başını olumsuz anlamda sağa sola salladı.

"Ahu gözlüm, resmen ağlayacaksın. Kendini çok çabuk ele verdin. Zaten hepimiz İdil ablamın amcamla beraber olduğunu tahmin ediyoruz." Ata çekingen bir şekilde Necmi Bey'e baktı ve suç kendisininmiş gibi mahcubiyetle küçüldü. "Önemli olan nerede oldukları. Bu kızın akşam kınasında oynaması lazım! Söyle de artık eve gidelim. Akşama Beşiktaş maçı var, kendimi hazırlamam lazım."

Son cümle bir bomba gibi düştü salona. *Beşiktaş'ın maçı var.* Rıfat Bey gözlerini kapatırken yüzü acılı bir ifadeyle kaplandı. "Evet," dedi boğuk ve kabullenmişlik dolu bir sesle. "Beşiktaş'ın maçı var."

Oylum Hanım tereddüt dolu bakışlarını salonda gezdirdi. Herkesin onunla aynı şeyi düşündüğüne emin olunca ayağa kalktı ve sabırsız bir şekilde Çeşmiahu'yu tutup kollarından sarsmaya başladı. "Maça mı gittiler? Söyle artık, Ahu! Benim bu kınayı yapmam lazım, anlıyor musun?"

"Anne, sakin ol." Pelin Hanım, kriz eşiğindeki bir hastaya yaklaşır gibi temkinliydi. "Lütfen."

"Senin kınan çok aceleye gelmişti ve... Ve tam olarak..."

"Anne..."

"Sinan abim gece geldi." Çeşmiahu pes edercesine omuzlarını indirdi ve azalmaya başlayan baskıdan istifade ederek kendini geri çekti. Başı yerde, "Ve..." diye devam etti. "İdil'i alıp gitti."

"İsrail'e mi?" Dişlerinin arasından öfkeyle konuşan Semih'ti. "Ablamı İsrail'e mi götürdü?"

"Amca oğlu." Ata gülümseyerek Semih'e baktı. "Güzel yerler oralar. Valla bak. Şu okul bitsin, seninle gider gezeriz."

"İstemiyorum."

"Naz yapma, istiyorsun."

Necmi Bey, oğluyla Ata'nın saçma diyaloğu devam ederken koltuğa oturdu. Boşluğa dalan gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti ciğerlerine. Kızı iyiydi ve biliyordu ki Beşiktaşlı damadıyla güvendeydi. Bundan hiç şüphesi yoktu. "Maç hangi kanalda?" diye sordu Sinan'ı övmesine ramak kala.

Ayhan Bey, *'İyi misin?'* dercesine çatık kaşlarla ona baktı. "Ne yapacaksın ki?"

"İzleriz? Ne de olsa Türkiye'yi temsilen orada." Bakışları erkek kardeşinde, 'bir topun peşinden koşma ve kaleye sokma eylemi çok saçma, insan neden bir takıma sevdalı olur ki' gibi cümleleri ne zaman söyleyeceğini tahmin etmeye çalışıyordu.

Rıfat Bey, dünürüne neredeyse parlayan gözlerle baktı. "Hep beraber izleyelim mi?"

"Bana uyar."

"Kız ortada yok, siz maç izlemeyi düşünüyorsunuz!" Oylum Hanım irileşmiş gözlerle Ahsen Hanım'a döndü. "Ne yapacağız? O kadar insana ne deriz? *Bizim gelin İsrail'de maça gitti,* falan mı?"

"Ay bilmiyorum, vallahi bilmiyorum." Pes edercesine Belgin'le Şahsenem'in arasına oturdu. "Akşama gelmez bunlar, değil mi?"

"Yok, Ahsen teyze. Maç gece on birde." Ahsen Hanım, iki omzunun kenarına kısa bir bakış attı. "Bugün kızımın kınası var ama kızım yok. Her şey hazır ama kızım maçta." Ağlarcasına sızlandı. "Şaka gibi. İnanmak istemiyorum!"

"Duyduk, Ahsen teyze. Çok üzgünüm." Belgin başını hafifçe göğsüne yasladı. "Hazırlıklar boşa gitmesin. Ben kınalık gelin olurum. Kimse fark etmez. Ne dersin?"

"*Hayır* derim."

Belgin hüzünle gözlerini kapattı ve derin bir iç çekti. "O zaman akşam mekâna gidelim ve bütün ikramları yiyelim."

İsrail

Ferah ve fazlasıyla lüks odanın uzun boylu camlarına yaklaştım ve denize baktım. O kadar berrak ve güzeldi ki içimi ısıtmıştı. "Neresiydi burası?" diye sorarken omzumun arkasından Sinan'a döndüm. Ayakta telefonuyla uğraşıyordu.

"Tel Aviv," diye beni cevaplarken bir şeyler yazdı ve ekranını kilitledikten sonra telefonu yatağa attı.

"Şu an turistik bir yerdeymişiz gibi hissediyorum," derken yanıma gelmesini izledim. Ellerini belime dolayıp çenesini saçlarıma doğru yasladı ve önüme döndüm.

Geçirdiğim konforlu yolculuğun ardından havalimanında güvenlik gereği sorulan sorulara, *'Yeter, uykum var!'* diyerek isyan edesim gelse de sabırlı bir şekilde cevap verdikten sonra fazla oyalanmadan bizi bekleyen araca binmiştik. Yeni doğan güneşin eşliğinde takip ettiğimiz yolun çevresi ıssız ve sessizken çok geçmeden bizi merkeze getirmişti. Farklı dış mimariye sahip binalar, geniş caddeler ve bu metropol görüntünün kıyısındaki deniz gerçekten çok güzeldi.

"Gezilecek çok yer var ama ne yazık ki vaktimiz yok. Maça gitmek için otelden yaklaşık iki saat önce ayrılmamız gerekli. Bu süre zarfına kadar uyuma taraftarıyım."

"Hayır!" Şaşkın bir şekilde ona döndüm. "Ne uyuması?"

"Şu gözlerine bak," derken bir kez daha incelemiş olacak ki yüzünü ekşitti. "Kıpkırmızı. Sen de uykusuzsun."

Yatağa özlemle baktım. Uyusam yüksek ihtimalle ertesi gün uyanırdım ama buradaki hayatı ve ortamı cidden çok merak ediyordum. "Olmaz, hazırlanıp çıkalım. Etrafı görmek istiyorum. Lütfen." İtiraz etmesine fırsat vermeden kollarından kurtuldum ve kenardaki çantaya eğildim. Hâlâ pijamalarımlaydım ve bundan ilk anki gibi rahatsızlık duymuyordum çünkü aşırı rahattı. Keşke pijamalar günlük kıyafetlerimiz olsaydı.

"Daha geleli yarım saat olmadı," şeklindeki söylenmelerine devam eden Sinan, onu takmadığımı anlayınca bir süre sonra pes etti. "Tamam, çıkacağız ama önce oteldeki kahvaltıya bakmak lazım. Yemek kültürleri hakkında en ufak bir bilgim yok."

Fermuarını açtığımda karşılaştığım görüntüyle duraksadım.

"Umarım, bir günde Türk usulü kahvaltıyı özle..."

Şoku atlatıp ağzım açık bir şekilde Sinan'a döndüğümde kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Çantanın en üstünde yan yana koyulmuş iki Beşiktaş formasına baktım ve kalıp olarak daha küçük gözükeni omuz kısımlarından tutup Sinan'a gösterdim. "Bu... Bu benim mi?"

Kol düğmelerini çıkarırken göz ucuyla elime baktı. "Evet, senin."

Yüzüğüme baktığımda hissettiğim duyguların tıpatıp aynısı hızla içimde kabarırken ayağa fırlayıp Sinan'a sarıldım. Kısa bir süre sonra elleri sırtıma ulaştığında, "Çok teşekkür ederim!" diye fısıldadım. "İnşallah formam bu gece, şahit olacağı ilk galibiyetin uğuruyla bezenir."

Sırtımdaki elleri belime ulaştı ve beni kendinden yavaşça uzaklaştırdığında şapşal gülümsemem yerini merak dolu ifadeye bıraktı. Daha önce hiç karşılaşmadığı bir şey görmüş gibi tereddütle yüzüme bakarken dudaklarını araladı ama hiçbir şey söylemedi. Beni tedirgin eden sessizliği öperek doldurduğunda söyleyemediği şeyi merak etmeye başlamıştım.

Hayalimde bize klip çekmek için bulunduğumuz yerin müzik ezgileri eşliğinde benim bir şeyler gösterip incelemem gerekirken Sinan'la uğraşıyordum. Karşı takımın formasını giyen birkaç genç gördüğünden beri tepesi atmıştı. "Böyle yapma."

Neredeyse tuttuğu elimi fırlatıp atacak gibi baktı bana. "Böyle yapmayayım mı?"

"Sen olsan sen de giyerdin! Bu çok normal bir şey değil mi? Başkalarının ülkelerinde kavga çıkarma. Misafiriz," dedim bir anne edasıyla.

Yüzünde sinir bozucu bir ifade belirirken, "Hiç aklıma gelmedi," diye fısıldadı kendi kendine. "Yoksa giyerdim formamı."

"Türkiye'ye gidelim, istersen canlı yayında formanı giy ama lütfen burada bir olay çıkarma. Dışişleri Bakanı bu sefer çok kızar," der demez bir kahkaha attım.

"Bu durum seni çok eğlendiriyor, değil mi?"

"Tabii ki de ha–"

"Sinan Bey?" Duyduğum erkek sesiyle güneş yüzünden gözlerimi kısarak yolun ilerisine baktım ama grup hâlinde gezinen turistler dışında kimseyi göremedim. Sinan'la aynı anda arkamızı döndüğümüzde otuzlu yaşlarda bir adamın bize baktığını fark ettim. Yanımıza gelirken hâlâ şaşkın gözüküyordu. "Dünya gerçekten küçük! Karşınızdan geliyordum, benzettiğimi düşündüm ama yine de seslenmek istedim." Sinan, uzattığı elini dostane bir tavırla sıkarken sempatik bir gülümsemeyle beni selamladı. "Maç için mi buradasınız?"

"Alıp döneceğiz."

"İnşallah. Geçici de olsa burada bulunan bir Türk olarak bizim de tek temennimiz o."

Canım ülkem ve insanı...

Birkaç dakika süren ayaküstü sohbette, Fazıl Bey'in eğitimle alakalı bir seminer için burada olduğunu öğrendik. Her zaman olduğu gibi yine kıyısından köşesinden futbol konuşuldu ve Sinan'ın gaflarının şakası yapıldı. Konuyu dağıtmak için gezilebilecek yerleri ve mekânları sorduğumda ayrıntılı bilgiler vermekle kalmadı, el kol hareketleriyle nereye dönüleceğini dahi gösterdi. *Bekle beni Tel Aviv, ben geliyorum,* moduyla başladığım gezintimizin ilk durağı ara sokaklarda kalan ve Fazıl Bey'in en güzel humus yaptığını iddia ettiği yer oldu. Dışarıya kadar ulaşan kuyruğu görünce maceram baltalanmış gibi hissetsem de yılmamış, pideyle servis edilen humusu kaldırıma oturup yemiştim.

Bir şey almasam bile sırf incelemek için her dükkâna girip yabancılarla İngilizce konuşma çekingenliğimi üstümden atmak adına insanlarla sohbet etmiştim. Kiminle konuştuysak Türk olduğumuzu öğrenince çok sevinmiş ve İstanbul'un çok güzel bir şehir olduğunu söylemişti. Günün geri kalanını böyle geçirmeyi planlarken Sinan vakit yaklaşıyor diye beni panikletince birkaç yeri gezmekten vazgeçmiş ve fazlaca bulunan bohem mekânlardan birinde oturmuştuk. Ben naneli çay içerken Sinan da kahve istemişti. Sessizce oturmuş, şubat ayında ılık havanın tadını çıkarmıştık.

Şimdiyse odada bitap şekilde yatakta uzanmama rağmen içimde yükselmeye başlayan maç heyecanını bastırmaya çalışıyordum. "Sinan," diye mırıldandım elinde poşetlerle merdiven çıkan teyze edasıyla. "Bizimkilerle hiç konuştun mu?"

"Çeşmiahu öğle saatlerinde itiraf etmiş," dediğinde yana döndüm ve yüzüne baktım. O da bunu bekliyormuş gibi boştaki elini saçlarıma yönlendirdi.

"Bizimkiler... Çok kızmış mı?"

"Hayır." Sırıttı. "Babamlar hep beraber maçı izleyecek ve annemler de kına için hazırlanan ikramlıkları yiyecekmiş."

"Ciddi misin? Babam ve baban?"

"Kendilerini en kötü ihtimale hazırlamış olmalılar ki maça gelmemiz içlerini ferahlatmış. Yarın sadece erkenden gelmemizi istiyorlar, o kadar." Saçlarımdaki elini çevirdi ve bileğindeki saate bakıp nefesini sesli bir şekilde dışarı bıraktı. "Az kaldı."

"Çok heyecanlıyım."

Beni duymamış gibiydi. Gözleri saçlarımda, "Martin şaşırtmaz umarım," diye mırıldandı.

"Şey..."

"Kiev'deki şerefsizi gören bünyeyi şaşırtabilir mi, orası tartışılır tabii."

"Bahsettiğin şerefsiz hakem mi?"

Bana bakıp başını salladığında futbol terimiyle dikkatini çekmeyi başardığım için kendimi çok çaresiz hissettim. "Evet. Hatırlamak istemiyorum."

"İçini ferah tut lütfen."

"Aboubakar, Beck ve Adriano da cezalı. Caner sakat. Demba Ba listede yok." Allah'ım, inşallah takım onlarsız kendini çok eksik hissetmez.

"Olsun, şey vardır..."

Gözlerini kıstı. "Ne?"

Parmağımı aklıma gelmeyen bir isim varmış gibi şıklattım. "Şey yok mu şey, neydi onun adı? Hani böyle şeydi..."

Dudaklarıma uzandı ve küçük bir öpücük kondurdu. "Gökhan Gönül mü?" Kalbim heyecanla gümbürderken edalı bir şekilde başımı salladım. "Bir de şey vardı..." diye mırıldandığımda ateşle oynadığımı farkındaydım.

Beni kendine doğru çekip tekrar öptü. "Ozan Tufan?"

Kısa bir an duraksadım ve kaşlarım çatıldı. Ozan Tufan'ı siyah-beyaz bir formayla görmediğime emindim çünkü hep babamı delirtirdi. "Ozan Tufan mı?" diye mırıldandım tereddütle. "O Beşiktaş'ta oynamıyor ki."

Sinan gururla gülümsedi. "Aferin," dedi tüy dokunuşlarıyla yanağımı okşarken. "Kolay yerden sordum ama önemli olan o an düşünebilmendi."

"Sen gerçekten çok gıcık bir adamsın."

"Ve aynı zamanda yarın kocanım. Şimdi formanı, üstüne de montunu giy." Verdiği emirle yatakta doğrulurken üstündeki lacivert tonlarındaki spor gömleği bir hamlede çıkardı. Bana döndüğünde anında kartal dövmesine gitti gözlerim.

Allah'ım, sen bana yardım et.

Turner Stadı, otele yaklaşık bir buçuk saat uzaklıktaydı. İçeri giriş yaptığımızda Sinan'ın yönlendirmesinde olduğum için düşme ve takılma endişesi yaşamadan göz ucuyla arada ona bakıyordum. Nasıl da yakışırmış Beşiktaş forması!

İçimde yine aniden kabaran sevgi yüzünden sırıtmaya başlarken o da gülümsedi ama kesinlikle bana değil. Baktığı yere döndüğümde Beşiktaş taraftarlarına ayrılan kanada geldiğimizi fark ettim. Birkaç taraftar, doğru gördüğüne emin olmak istercesine gözlerini kıstı ve çok geçmeden, "Ooo!" nidaları duyuldu. Çocuğunu anaokuluna götürüp ilk arkada-

şıyla samimi olmasını izleyen anne edasıyla gülümsedim ve o an, ilk deplasman maçımı asla unutamayacağıma emin oldum.

Sinan gergin bir şekilde her iki takımın oyuncularının sahaya çıkmasını izlerken konuştu: "Maç seremoniden sonra başlayacak."

"Ya..." İsyan edercesine ayağa kalktım ve gözlerimi kıstım. "Herkes çok küçük. Nasıl görüyorsun?"

"Takip etmeye çalış, pozisyon tekrarı olmadığını da unutma."

Alay edercesine söylediği cümleye omuz silkip önüme döndüm ve başlamak üzere olan maça odaklanmaya çalışırken kale arkasında bir hareketlilik fark ettim. Denizin ikiye yarılmış görüntüsü aklıma istemsizce Hz. Musa'yı getirirken tahminlerimde yanılmadığımı gördüm. İngilizce yazılmış, 'Hiçbir şey imkânsız değildir' ifadesi hafifçe başımı dikleştirmeme sebep oldu.

Maçta görüşeceğiz, sevgili taraftarlar...

Ne ara bana geldiğini bilmediğim Türk bayrağı elimde, bulunduğum yerde sabit durmaya zorluyordum kendimi. Maç ilerledikçe odaklanabildiğimi hatta kimin nerede olduğunu görebildiğimi fark etmiştim ama kırk dakika olmasına rağmen bu başarım bir golle taçlandırılmamıştı. Biraz hüzünlüydüm. Sinan da gemisi batmış gibiydi. Birden ayağa kalktı. O esnada arkadaki taraftarların da sesi yükselmeye başladı. Bakıp anlamak yerine panikle Sinan'a bağırdım: "Ne oluyor?"

Yumruğu dudaklarında, "Sağ kanat," dedi gözünü bile kırpmadan.

"Kimin sağı?"

Beni omuzlarımdan tuttu ve önüne doğru aldı. Eliyle bahsettiği yeri gösterdi. "Quaresma. Ceza sahası içine orta yaptı." Hızla inip kalkan göğsü dikkatimi dağıtsa da kendimi hemen toparladım. "Altıpas önünde Cenk vuruş yapıyor..." Birden sustu. "Top rakibe çarptı." Hayretle bir iç çekmişti. "Kaleye yöneldi!"

"Gol!" Heyecanla arkama dönüp Sinan'a sarıldım. "Gol oldu! Kendi kalesine gol attı!" O kadar sıkı sarıldım ki, o kadar sıkı sardı ki... Sanki ayaklarım yerden kesildi. Böyle bir heyecan, böyle bir duygu yoktu.

Ta ki sadece iki dakika sonra Beşiktaş'ın ağlarına giren topa kadar.

Sinan parmaklarını burun kemerine götürdü ve sessizce küfretti. Tezahüratlar anlık şokla yarıda kaldı, herkesin hayal kırıklığıyla sesli bir şekilde ofladığını duydum.

"Sinan..." Tatlı bir sesle mırıldanıp koluna uzandım. "Maç daha bitmedi. Bunun ikinci yarısı da var."

Kolundaki elime uzandı. "İyiyim, tamam. İyiyim."

Elimdeki Türk bayrağını ona doğru salladım ve gururlu bir sesle, "Türk Milleti diyeceksin," alıntısını yaptım.

Güldü ve beni kolunun altına alıp saçımı öperken sessizce ikinci yarıyı beklemeye başladık.

Maçın heyecanıyla ateş basması sonucu montumu çıkarmak için Sinan'la tartışırken bir yandan da taraftarların söylediği tezahürata eşlik etmeye çalışıyordum. "Bu sene şampiyon görelim sizi!" diye bağırdım ve daha sonra Sinan'a doğru eğildim. "Ya bunaldım, nefes alamıyorum!"

"İdil, *hayır* dedim. Hava çok soğuk. Isındığın için anlamıyorsundur ama kesin terlemişsindir."

Buz gibi bakışları bir bende bir sahadaydı. "Ne demek hayır ya?" diye dişlerimin arasından fısıldarken sesimin perdesini anında yükseltim. "Ölürken mezara koy..."

En az benimki kadar yüksek sesle, "Ölmeden mezara koymayın bizi!" diye düzeltti beni.

Daha yüksek sesle bağırdım: "Korkutmaz bizleri musalla taşı!"

Sinan ukala bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Ölümüne seviyoruz biz Beşiktaş'ı!"

"Goooll!"

İkimiz de taraftarların nidalarıyla aynı anda sahaya dönsek de çok geçti. Golü görememiştik. Sinan sevinmek ve kızmak arasında kalmış, garip bir ifadeyle bana bakarken ceylan gibi seke seke heyecanla kollarına atladım. "Pozisyonların tekrarı yok," diye kıkırdadım ve elimi kalbinin üstüne koydum. "Sevinmeye bak."

"İdil, beni delirteceksin," dediğinde avucumu kalbinin üstüne koydum. Benim kalbim gibi atıyordu. Birkaç dakika öylece durdum, anın büyüsünü bozmamak için gıkımı bile çıkarmazken Sinan saçlarımın arasından arkaya bağırdı: "Cenk Tosun mu?"

"Evet, hocam!"

Büyü bozuldu.

Maça üç dakika uzatma verildiğinden beri herkesin yüreği ağzında, bakışları sahadaydı. Bu ortama bir daha girebilecek gücü kalbimde bulabileceğimi sanmıyordum. Resmen ömrümden birkaç yıl gitmişti. "Bir gol daha gelse de rahat rahat İstanbul'da oynasak," dedi arkamızdan birisi. Adını bilmiyordum ama adamın karısıyla bayağı konuşmuş, gülüşmüştük.

"Gol atmayı geç, gol yemeyelim," dedi Sinan'ın yanındaki adam. Adamı duyan herkes haklı bulmuş olmalı ki başlarıyla cümlesini onayladı. Buna ben de dâhildim.

"Cenk çıktı, Ömer girdi."

"Bitse sanki bir gol atabilme şansımız varmış da kullanmamışız gibi hissedeceğim, bitmese yiyecekmişiz gibi..."

"Yok, yok, düdük çalsın artık." Sinan hafifçe doğrulunca hemen ben de sahaya dikkat kesildim. Ne zaman duruşu değişse maçta mutlaka önemli bir şey oluyordu. "Sol kanat," diyerek ayağa kalktığında, *'Hangi sol?'* deyip dalga geçmek istedim ama rakibin ceza sahasına yakın bir yerde yürek hoplatan siyah-beyaz yoğunluğu vardı ve dilimin tutulmasına sebep olmuştu. Sinan, beni hemen önüne çekti. "Top Talisca'da. Ceza sahasının içine ilerliyor. Altıpas önüne koşan Atiba'ya pasını gönderiyor."

Görsellikle beraber anlatımı o kadar iyi geliyordu ki şu an maçı televizyondan izliyor gibiydim. "Atiba..." dedi ve devamını getirmesine gerek kalmadı. Yatarak vuruşunu yapan futbolcu, topu ağlara gönderdi. Şoka girmiştim. Çığlık atmak, olduğum yerde deli gibi zıplamak istiyordum ama beni sarsan Sinan'a şaşkın şaşkın bakıyordum. Sesler, görüntü, her şey birbirine karışmıştı sanki.

Sinan inanamazcasına önce sahaya, sonra bana baktı ve doksan dakikadır ciğerlerinde tuttuğu nefesini, "Aldık. Aldık!" diye bağırarak bıraktı.

Sanki çözülmemi sağlayan cümle buydu: *'Maçı aldık!'*

"Evet!" diyerek heyecan içinde sinesindeki yerimi aldım ve çıldıran taraftarlara baktım. Ne güzel bir coşkuydu; yüreğime sığmıyor, taşıyordu sanki. Daha garibi aklıma her gelişinde de aynı duyguları hissedeceğime adım gibi emindim.

"İdil," dedi Sinan bir süre sonra düzensiz nefesleri arasında. Başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. Dalgın bir şekilde gülümserken uzanıp yanağıma dokundu. "Forman bu gece galibiyetle bezendi." Gözlerimi dokunuşuyla istemsizce kapattım, yüzümü eline bastırdım. "Ve... Ben sana bir kez daha âşık oldum."

Üstümde Beşiktaş forması, altımda da rahat ettiğim için yine giydiğim pijamam ve omzumdan yavaşça kayan şişme montumla gözlerim yarı açık bir şekilde Atatürk Havalimanı'nda yürümeye çalışıyordum. Dışarıdan, yolculuk boyunca uyuyup annesi tarafından inmeye birkaç dakika kala uyandırılan küçük bir çocuk gibi gözüktüğüme emindim

ama bunu kafama takamayacak durumdaydım. Bakışlarımı yerden güçlükle kaldırdım ve uçuş bilgilerinin yazdığı dijital ekrana çevirdim.

Saat 05.46.

Ağlamaklı bir şekilde nefesimi bırakıp, *'Keşke dün maça kadar uyusaydın!'* diyerek bana söylenen iç sesimi tercihimden yana pişmanlık duymadığım için kolaylıkla bastırdım ama fazlasıyla yorulduğum gerçeğinden kaçamadım. Durumu telafi etmek için gelene kadar her fırsatı değerlendirsem de aksine üstümdeki ağırlık artmış ve beni daha da sersemletmişti. Sinan, parmaklarını avucumun içine yönlendirip yumuşak dokunuşlarla okşamaya başlayınca düşüncelerimden sıyrılarak istemsizce ona baktım. Evlenme teklifi ettiği ve ailesiyle yemek yediğimiz gece yaptığı hareketinden bihaber gözüküyordu.

"Farkında mısın?" Bakışlarını bana çevirip soru sorarcasına gözlerini kısınca kaşlarımı kaldırarak ellerimizi gösterdim. "Beni seviyorsun."

Maç bittiğinden beri arada bir ansızın beliren gülümsemesi, yaptığı hareketin farkına varınca yine dudaklarına yerleşti ve mümkünmüş gibi daha da can alıcı hâle geldi. Üstelik bu sefer sebebi Beşiktaş değil, bendim. "Hayır," derken eli, belimin arkasından dolaşarak dirseğime uzandı. Beni sarsmadan yavaşça kendine çektikten sonra saçımı öptü. "Çünkü seni sevmek benim için istem dışı yapılan bir hareket gibi."

Havaalanının sensörlü çıkış kapısından geçerken hâlâ karanlığın esiri olan gökyüzüne baktım ve açık tenime ulaşarak neredeyse titrememe sebep olan soğuğa aldırmadan adım atmayı bırakıp Sinan'a döndüm. Elimi yavaşça kaldırarak gülümsemesiyle kıvrılan dudağına dokundum. Hareketimi temkinli bakışlarıyla izlerken iç çekip, "Boşuna şair gülüşlüm demiyorum," diye mırıldandım.

Dudaklarını aralayarak sıcak nefesini parmak uçlarıma üflediğinde üstüme bir sis gibi çöken uyku hâlinden sıyrılmam çok kolay olmuştu. Anında hafifleyen göz kapaklarımı kırpıştırıp, daha canlı bir şekilde yüzüne bakınca bileğimi tuttu ve parmaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Biliyorsun," dedi ve elimi aramızdaki boşluğa indirip sıkı sıkı tuttu. Onun adımlarına ayak uydurabilmek için arkamı dönünce bizi dün havaalanına bırakan şoförün arabadan indiğini gördüm. Sinan o esnada kulağıma doğru eğilerek günahkâr bir şekilde fısıldadı. "İstediğin her zaman şiirler senin."

Neredeyse sabahın yedisi olmuş, haftanın son iş gününde sokaklar çoktan hareketlenmişti. Bu saatte uyanmak mı daha kötü yoksa bu saate kadar uyanık kalmak mı diye düşünürken apartmana girdim ve kapıyı kapatırken her an yırtıcı bir kuş tarafından yavrularına kahvaltı olarak

götürülecekmişim gibi beni dikkatle izleyen Sinan'a baktım. "Püh..." Sahte bir hayal kırıklığıyla etrafı kolaçan etmeye başlayarak, "Düğünden kaçamayacağım," diye mırıldandım.

Gülümseyerek, "İstersen kaç," dediğinde eğlenen ses tınısıyla içim kıpır kıpır oldu. "Yine bana dönersin."

Burnumu kaldırdım ve gördüklerimden hiç hoşnut değilmişim gibi dudaklarımı büküp Sinan'ı süzdüm. Allah'ım, sen affet. "Sana mı? Neden?"

Bu soruyu soracağımı tahmin etmiş olmalıydı ki cevabı gecikmedi. "İnsan ait olduğu yeri özler." Hiçbir şey demeden yüzüne bakmaya devam edince tek kaşını onaylamamı istercesine kaldırdı. "Değil mi?"

Başımı hipnoz olmuş gibi yavaşça sallamaktan kendimi alamadım. Çok, hem de çok...

"Neyse ki bugün özlem bitiyor," Arabadan doğruldu ve bana doğru yaklaştı. Sanki kavuşuyor değil de vedalaşıyormuşuz gibi alnımı öptü. Dudaklarını çekmeden, "Sen başlıyorsun," diye fısıldadı.

Sinan yüzünden mest olmuş bir şekilde dairenin önüne geldiğimde, aynı zamanda da kendimi fazlasıyla mahcup hissediyordum. Hayatımda kına gecesine katılmak yerine deplasman maçına giden bir kadın tanımamıştım ve doğal olarak nasıl davranacağım konusunda en ufak bir bilgim yoktu. Sanırım başlangıç için bir özür iyi olurdu. Evet. Kesinlikle çok eğlendiğim için özür dilemeliydim.

Düşüncelerimi onaylarcasına başımı sallayarak Sinan'ın varlığından beni son anda haberdar ettiği çantamdan anahtarımı aldım. Yuvaya yerleştirdikten sonra dikkatle çevirdim ve ses çıkarmaması için kapıyı hafifçe asılarak araladım. Yavaş yavaş günün ışıklarına teslim olmaya başlayan gökyüzünün aydınlığı, perdelerden kırılarak içeri girerken koltuklarda hareket eden bir karartı gördüm. Elim yüreğimde Belgin dışında herkesi beklerken "Kızım?" diye fısıldayan annemin uykulu sesini duydum.

"E...Evet, anne. Benim, İdil."

"Başka kızım var sanki," diye söylenerek yavaşça doğruldu. Ayağa kalkıp, benden tarafa dönünce üstünde bir elbise olduğunu fark ettim. "Geldin mi?"

Önce kapattığım kapıya, sonra da aynı havayı soluduğumuz ortama baktım. "Sanırım."

"Sus bakayım! Of, ayaklarım!" Tuana'dan farksız bir şekilde yürüyerek aramızdaki mesafeyi kapattı ve bana sıkı sıkı sarıldı. "Pembe kalemlim..."

Çantamın ses çıkarmaması için ayağımı biraz öne attım ve yavaşça parmaklarımın ucunda yere bıraktım. "Anne, özür dilerim."

"Hayır! Özür dilemene gerek yok, biz çok eğlendik."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı ve annemi pek de kibar olmayacak bir şekilde kendimden uzaklaştırdım. "Nasıl?" diye sormama rağmen umursamaz bir tavırla omzunu kaldırıp kollarını bağlayınca yüzünde gece makyajı olduğunu fark ettim. Bakışlarım istemsizce saçlarına kaydı. Maşa yapılmıştı. "Anne, herkes iyi mi?"

"Evet, hem de oldukça. Sen yoksun diye karalar bağlamadık." Aklına bir şeyler gelmiş gibi sırıttı ve beni kollarımdan tutarak salona doğru götürdü. Kalktığı koltuğa yaklaştığımızda birisinin daha orada yattığını gördüm. "Pelin," diye fısıldadı annem.

Üstünde renkli bir şey vardı ve parlıyordu. Daha net görebilmek için hafifçe eğildiğimde gözlerim irileşti. "Bu benim bindallım."

"Evet!" Onu uyandırmamdan çekinmiş olmalı ki beni mutfağa doğru yönlendirdi. "Biliyorsun, Oylum senin kınanın çok güzel olmasını istiyordu çünkü içinde ukde kalmıştı." Tezgâhın önündeki tabureye oturdum ve dinlediğimi belli edercesine elimi çenemin altına koyup ona döndüm. "Önce Şahsenem'e yapmak istedik ama çıldırdı. Belgin'in de dünden razı olması bize cazip gelmeyince Pelin'i kurban seçtik."

"Kına yaktınız mı?"

Dudaklarını birbirine bastırıp başıyla beni onayladığında dayanamadım ve gülmeye başladım. İrileşmiş gözlerle arkamdan sarılarak eliyle ağzımı kapatmaya çalıştı. "Kızım sus! Poponu koyabileceğin her yerde insan uyuyor."

Kendimi sakinleştirmek için derin soluklar aldıktan sonra annemin bileklerini tuttum ve ona döndüm. "Tamam, iyiyim."

En şefkatli gülümsemesiyle gözlerimin içine baktı. "Sen eğlendin mi?"

"Anne..." O anlar aklıma gelince iç çekmeme engel olamadım. "Harikaydı. Tabii, kınamla aynı güne denk gelmesi benim için çok üzücü bir durumdu ama..."

Yumuşak bir şekilde koluma vurdu. "Yalancı!"

"Ya acıttın!"

Vurduğu yeri okşarken beni ayağa kaldırdı. "Tamam, özür dilerim. Bir iki saat yat istersen. Ağzından bile uyku akıyor."

"Nerede yatacağım ki? Mayınlı bir arazide yürüyormuş gibi hissediyorum kendimi."

"Belgin'in yanına git. Kimse onunla yatmadı." Başımı hızla sağa sola salladım. "Anne, hayır. İstemiyorum!"

"Ya git yat, ne olacak? Düşmanın sanki." Hafifçe kalçama vurdu. "Hadi, çabuk." Ağlamaklı bir ifadeyle koridora girdim ve kaderine terk

edilen Belgin'in yattığı odanın kapısını açtım. İçindeki ağlayan çocuk yine inliyordu. "Şey gibi düşün, İdil," diye mırıldandım ve yatağa tereddütlü bir bakış attım. "Sinan'a kavuşmanın bir bedeli gibi..."

"Hiçbir sorun yok, Ahsen teyze." Şahsenem, yalıdaki avangart tarz döşenmiş odanın içinde dolaşarak telefonla konuşuyor ve dün boyattığını öğrendiğim kahve tonlarındaki saçlarına bakıyordu. Güzelliğine hayran hayran gülümserken olduğum tarafa döndü ve makyaj masasındaki aynadan göz göze geldik. Benim gibi gülümsedi. "Evet, saçları kaldı." Mide bulantım kendini bir sancı gibi tekrar hissettirince yüzümü ekşittim ve önümdeki çubuk krakerden bir tane alıp yapılan saçlarımı izlemeye başladım ama çok geçmeden gözlerim istemsizce kapandı, kolayca uyku moduna girdim.

Bazen küçümsenen yarım saatlik şekerleme, günlerce uyumuş hissi verebilirdi. Ben de buna inanarak başımı yastığa koymuştum ama sürekli vücuduma dokunan, gözlerimi açıp '*Eee?*' diye sormama sebep olacak şekilde kendi kendine konuşan Belgin yüzünden hayallerim suya düşmüştü. Yaptığı hareketlerden oluşan kısır döngüyü birkaç saat sonra annem odaya gelerek sona erdirdiğinde ağlamaklı bir şekilde yataktan kalkmıştım, o da bir prenses gibi esnedikten sonra gülümseyerek, 'Günaydın,' demişti.

Allah'ım, sen Cihangir Tümer'in yardımcısı ol.

"Görüşürüz, öpüyorum." Şahsenem kısa bir soluk alınca gözlerimi açtım ve etrafa kısaca bakış attığını gördüm. "Çiçek burada, gelinlik geldi, duvak da onun içinde, ayakkabılar kutuda..."

"Şahso, su versene bana."

Şahsenem, dünyayı kurtarma görevinden alıkonulmuş gibi Belgin'e ters ters baktı. "Gördüğün gibi şu an işim var."

"Saçım yapılıyor! Ayrıca işin falan da yok. Hem... Su verenlerin çok olur, fena mı?"

"Gerek yok, ben kalkıp alırım." Belgin iç çekerek arkada çalan şarkı eşliğinde oturduğu yerde dans etmeye devam etti. "Bu kız hep böyleydi," dedi saçını yapan görevliye aynadan bakarak. "Ne yapalım, atsan atılmıyor, satsan satılmıyor. Kabullendik işte."

Şahsenem kenardaki şişeyi neredeyse Belgin'e fırlattı. "Belgin ben seni bu akşam öldürmezsem..."

"İdil Hanım..." Bakışlarımı saçımı yapan kadına çevirdiğimde maşayı benden uzaklaştırdı ve kaşlarıyla makyaj masasındaki telefonumu işaret etti. "Işığı yanıp sönüyor."

Ekrana eğildim ve Semih'in ismini görmek gözlerimin irileşmesine sebep oldu. "Kızlar, Semih arıyor."

"Ciddi misin? Neden ki?" Şahsenem yanlış okuduğumdan şüphelenmiş olacak ki yanıma geldi ve telefonumu eline aldı. "Gerçekten de o arıyor. Kesin İdris yerine senin numaranı çevirdi, fark etmedi."

"Semih'in İdris diye bir arkadaşı yok ki."

"Seni arama ihtimali, İdris isimli bir arkadaşı olmasından daha düşük. O yüzden bence İdris'i arıyor."

Oflayarak telefonu Şahsenem'in elinden aldım ve açıp kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Abla..." Sesi son derece soğuk ve sıkıntılıydı. "Ne yapıyorsun?"

Tamamlanan makyajıma, odada koşuşturan insanlara baktım. "Eee... Şey, bu akşam düğünüm var. Biliyorsundur."

Sevimsiz bir şekilde güldü. "Bilmez miyim? O adamla evlenebilmek için beni tuvalete kilitlemiştin."

Kapıyı kilitleyen elimle eş zamanlı bir şekilde yüreğim sızladı. "Semih... Gerçekten böyle olsun istemezdim ama bunu yapmaya beni sen zorladın."

"Ben mi seni tuvalete kilitlemeye zorladım?"

"Ya ne yaptın, oğlum?" Hışımla ayağa kalktım. "Sarı laciverte bürünmüş hâlde isteme törenime dalacaktın. Seni alkışlarla içeri almamızı mı bekliyordun?"

"Bana *oğlum* deme!" diye çıkıştıktan birkaç saniye sonra zayıf bir sesle mırıldandı: "Ayrıca bu yine de beni tuvalete kilitlemeni gerektirmezdi."

"Evet, gerektirmezdi. Özür dilerim, Semih. Bir daha senin yüzüne kapı bile kapatmayacağım."

"Ne yani, seni hemen affetmemi mi bekliyorsun?"

Kısa bir nefes alıp uzun camların önüne gittim ve boğaz manzarasını izlemeye başladım. Kötü bir iş adamı edasıyla, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"İddaa bayisindeyim." Arkasından bir hışırtı geldi. *'Ben de!'* diye seslenen Ata'yla gözlerim irileşti. Samimi olmalarına pek şaşırmamıştım çünkü Sinan hayatımıza girmeden önce Semih de onun gibi sevimli bir çocuktu.

"Ne işiniz var orada, Semih? Çabuk çıkın!"

"Bana yardımcı olur diye Ata'yla geldim ama hâlâ YGS-LYS kafasında olmalı ki kupona optik form dediği an kalemi elinden aldım. Anlayacağın durumu benden kötü."

"Bak, eğer paraya ihtiyacın varsa..."

Sözümü kesti: "Kendiliğinden katlanan paraya ihtiyacım var. Şu adam... Senin şey, ıı..."

Açıkça söylemesi için onun gibi, "Iıı?" diye uzattım.

"Yok mu yüksek tansiyonlu kocan olacak Sinan Tümer? O!"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Allah'ım, Sinan'ın daha kaç tane lakabını duyacaktım acaba? "Evet?"

"Benimle barışmayı, aynı zamanda da onu kabullenmemi istiyor musun?"

Gözlerim heyecanla parlarken sevinçle yerimde sıçradım. "Evet!"

"O zaman onu ara ve bana kupon yapmasını söyle. Eminim ki bu işlerden anlıyordur. Bilgileri bana atmak için bir saatin var, görüşürüz."

Suratıma kapanan telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ağzım açık bir şekilde arkama döndüğümde kızlar hemen dibimde bitti. "Ne oldu, ne diyor Semih?"

Bir elimle Belgin'in burnuna doğru düşen buklesini kulağının arkasına alırken diğeriyle de Şahsenem'in saçını sabitlemek için tutturulan tokaya dokundum. "Semih ve Ata, İddaa bayisindeymiş. Semih, ateşkes karşılığında Sinan'ın kendisine bir kupon yapmasını istedi."

"Ara! Bence yapar."

"Değil mi?" İçimde yeşermeye başlayan umutla telefonuma baktım. "Semih'le arasının iyi olmasını ister."

"Yani, Semih'in yokluğunun onu etkileyeceğini pek sanmıyorum ama..." Belgin kısa bir an olumsuz düşünmüş gibi başını yana yatırdı ama ansızın gülümsedi. "Senin mutluluğun için yapar!"

Rehbere girip Sinan'ın numarasına dokundum ve hummalı çalışmalarına ara veren görevlilere kısa bir bakış attıktan sonra telefonu kulağıma dayadım. Açmasını beklerken yeni manikürü yapılan tırnaklarımı kemirmemek için avucumun içine geçirdim. "Efendim, canım?"

'*Hay senin canını yerim!*' diye cevap vermemek için hafifçe öksürdüm ve cümleyi unutmaya çalıştım. "Ne yapıyorsunuz, damat bey?"

"Kanaldayım. Acilen imzalamam gereken birkaç evrak varmış, onları gözden geçiriyorum," dedi kelimelerini uzatarak. "Sen ne yapıyorsun? Umarım, o dokunmaya kıyamadığım saçlarına işkence etmiyorlardır."

Düşecekmiş gibi Şahsenem'e tutununca, '*manyak mısın?*' dercesine bana baktı ve elime vurdu. "Yo, hayır... Çok şey yapmıyorlar." *Çok ne, İdil? Sen ne saçmalıyorsun, kızım?*

"Güzel, çok şey yapmasınlar." Göremesem de gülümsediğini hissettim.

Sertçe yutkundum. "Aslında ben seni bir şey için aramıştım," dediğimde devam etmem için onaylarcasına mırıldandı. Sanırım bir şeylerle

uğraşıyordu. "Az önce Semih ve Ata'yla konuştum. İddaa bayisindelermiş."

"Kupon yapmak için olsa gerek?"

"Evet. Semih, 'Eniştemin futbol bilgisine güveniyorum, bana bir kupon hazırlasın,' dedi." Duraksadım ve bir tepki vermeyince devam ettim. "Yapar mısın?"

"O bana enişte mi dedi?"

"Teknik olarak eniştesi değil misin?" Sevimli bir şekilde kıkırdadım. "Elbette bir gün diyecek."

"Bir saniye," dediğinde başımı salladım ve bunu neden yaptığıma anlam veremedim. "Maçlara bakmam lazım. Sen de o esnada not tutmalısın." Omzumu kaldırarak telefonu sabitlerken koltuğun kenarındaki çantamın içinden her şeye dolanan kulaklığımı koparırcasına çektim. "Bütün parasını yatırsın, bunu sakın söylemeyi unutma. Güzel maçlar var."

"Tamam, unutmam."

"Hazır mısın?" Kulaklığı taktım ve parmaklarım klavyedeyken, "Evet," dedim.

"Yaz," dediğinde ikimiz de aynı anda sesli bir şekilde güldük. "Troyes-Nimes..." O *iki üst bilmem ne,* diye devam ederken kaşlarımı çattım. "Ne, dur? Bir saniye, anlamadım." Üşenmeden harfleri tek tek kodladı ve çeşitli terimleri doğru bir şekilde yazana kadar tekrarladı. Normal bir enişte-kayınço olma ihtimallerinin verdiği heyecanla Sinan'a defalarca teşekkür edip vedalaştıktan sonra vakit kaybetmeden yazdıklarımı Semih'e attım.

O esnada ekibi yöneten ve iş bölümlerini yapan Zeliş Hanım bana yaklaştı. "İdil Hanım, saat beşe geliyor."

Kızlarla birbirimize baktık. Hâlâ saçlarımızın çeşitli yerlerinde tokalar vardı ve günlük kıyafetlerimizle son derece sıradandık. Birkaç saat sonra benim gelin, onların da gelinin kız kardeşleri olacağını düşünmek gururlanmama sebep oluyordu. "Prenses olacağız," dedim inançla başımı dikleştirerek. "Yıllarca bugünü bekledik. O evlendi, bu evlendi, şu..." Kendimi tutamadım ve aklıma Şugün gelince bir kahkaha attım. "Anlayacağınız herkes evlendi yani!"

Belgin gözlerini zaferle kısmış, ellerini yumruk yapmıştı. "Simlerinizi topuzlarınıza dökün, kız kardeşlerim! Düşman çatlatın! Onlar bizden nefret ediyor çünkü onlar biz değil! Hiçbir zaman da olamayacaklar!"

Zeliş Hanım, *'Allah'ım, nereye düştüm?'* dercesine gülümsüyor, Şahsenem de ağzı açık bir şekilde bize bakıyordu. "Ruh hastaları..." diye

hayal kırıklığıyla mırıldanırken birden sırıttı ve ellerini tutmamız için boşlukta salladı. "Çok seviyorum sizi!"

"Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Başım dönüyor. Her an kusarak bayılabilirim. Ellerim titriyor. Topukluların üstünde zor duruyorum. Hiç böyle olmamıştım."

Deli dana gibi bir sağa bir sola giderken Şahsenem gelinliğimin eteğine basarak durmamı sağladı ve açık omuzlarıma ellerini yerleşti. Sakinleşmemi istercesine sıvazlarken "İdil, çok güzelsin. Hiçbir sorun olmayacak," diye mırıldandı güven veren sesiyle.

Yavaşça ona dönerken ister istemez gülümsedim. Derin göğüs dekolteli koyu yeşil elbisesinin içinde bir zümrüt gibi parlıyordu. "Değil mi?"

Kapı paldır küldür açıldığında kimin geldiğini tahmin etmek hiç zor olmadı. "Allah kahretsin!" Belgin birisinin gelmesini engellemek istercesine kapıya sırtını verip bize baktı. "Cihangir beni gördü!"

"Çok normal bir şey değil mi?" Şahsenem alayla mırıldanarak elbisesinin etek kısmını tuttu ve dikkatli bir şekilde koltuğa oturdu. Belgin, gece elbiselerini her zaman *hava alamıyorum* bahanesiyle açık ve iddialı seçerdi. Tıpkı üstündeki boyundan bağlamalı, bacağında derin bir yırtmacı bulunan bordo elbisesi gibi...

"Çok normal bir şey!" Şahsenem'in taklidini yaptıktan sonra çaresizce gözlerini kapattı. "Şu an bu hâlde olmam hoşuna mı gidiyor?"

"Evet."

Kapı birden tıklatılınca Belgin eli ayağı boşanmış gibi kayarak kapının dibine düştü. "Al işte, beni vurmaya geldi. İdil, ne olur, giyiniyorum de!"

"Kızlar, benim."

"Çeşmiahu?" Kapıya doğru yaklaşıp Belgin'i ayağımla ittirdim. "Gelebilirsin."

Kapı yavaşça açıldı ve Çeşmiahu, "Havadislerim var," diyerek şirin bir gülümseme eşliğinde salınarak içeri girdi. İki parçadan oluşan bir elbise tercih etmişti. Üstü payetli, altındaki balık eteği de buz mavisiydi. O kadar güzel ve canlı görünüyordu ki hayran hayran izledim onu. "Gelin Hanım, herkes aşağıda ama davetliler gelmeye başladığı için kimse yanına çıkamayacak. Damat Bey de teşrif etti. Birazdan buraya damlar." Suç işlemiş küçük bir çocuk gibi dudaklarını büküp, "Damlama kısmı aramızda kalsın," diye mırıldandı.

Heyecanla başımı salladım. Saatlerdir odanın içinde esir gibiydim. Artık buradan çıkmak ve Sinan'ın tepkisini görmek istiyordum.

"Başka haber yok, değil mi?" Belgin gözlerini kısıp sertçe yutkundu.

Çeşmiahu kısa bir an duraksadı ve aklına bir şey gelmiş olacak ki işaret parmağını boşlukta salladı. "Ha bir de..." Belgin'e döndü. "Abim *boşuna kaçmasın,* dedi."

Şahsenem ağız dolusu bir kahkaha atarken Belgin kurtulmanın bir çaresini bulacakmış gibi ayağa kalkıp odada tur atmaya başladı.

"İdil, harikasın. Sinan abim bayılacak." Çeşmiahu ellerimi tutarken iç çekti. "Gördüğüm en güzel gelinsin." Belgin o esnada yanlış bir şey söylemiş gibi uyarırcasına öksürünce, "Şimdilik," diye düzeltti.

"Teşekkür ederim, Görümcek. Sen de çok güzelsin. Bugün inşallah birilerini bulursunuz," dedim Şahsenem'e de göz ucuyla bakarak.

Şahsenem beni takmadığını fazlasıyla belli eden bir baş hareketiyle onayladı ve alayla, "Âmin, civciv," diye mırıldanıp konuyu dağıtmak istercesine aşağıdaki atmosferi gören Çeşmiahu'ya birkaç soru sordu. Soyadının değişmesine şiddetle karşı çıkan Görümcek de bu çağrıyı yanıtsız bırakmadı ve bize masaların üstündeki canlı çiçekleri anlatmaya başladı.

Çok geçmeden kapı gümbürtüyle çalındığında oturduğum koltukta irkildim ve elimi göğsüme bastırdım. Kızlarla kısa bir bakışmadan sonra, "Kim o?" diye seslendim.

"Yenge, biz geldik. Girebilir mi..." Soru bitmeden kapı açıldı ve Ata'yla Semih içeri daldı. "Ve girdik."

İkisini takım elbiseyle görünce bir anne edasıyla gülümsedim. "Hoş geldiniz."

Semih'in gözleri, beni incelediği her saniye mümkünmüş gibi daha da irileşiyordu. "Bu hâlin ne?" dedi garip bir şey giymişim gibi.

"Gelinlik giydim, Semih. Bugün gelin oldum, evleneceğim ya, ondan."

Bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu ama pes edercesine gözlerini kırpıştırdı ve ellerini cebine yerleştirip gördükleri değişmiş gibi tekrar beni incelemeye koyuldu. Birkaç saniye sonra, "Çok güzel olmuşsun," dedi kabullenmişlik dolu bir sesle.

Ata, muavin gibi ceketinin iç cebinden kalem çıkardı ve arkasından kapıyı kapattı. "İndin sandım. Aklım çıktı," diyerek yanıma geldi ve aniden eteğimi kaldırmaya kalkınca dizine vurdum. "Sakin ol! Topuklu ayakkabını alacağım. Senin tapulu bacağını ne yapayım ben?"

"Kuzum..." Şahsenem, çıkardığı ayakkabımın altını çeviren Ata'ya baktı. "Ne yapıyorsun sen?" diyerek hayıflandı.

"İsim yazacağım, tatlım." Kalemin kapağını dişleriyle açtı ve kızlara baktı. "Biliyorsunuz ki amcam Derin'le evlenmeme şiddetle karşı. Yavaş yavaş alışması lazım."

Belgin çaresini bulmuş gibi Ata'ya sarıldı. "Cihan'la beni de yaz. Belki bu jestimi söyleyince siniri geçer."

Ata kucağındaki ayakkabıyı kalemle beraber Belgin'e attı. Tekrar bana doğru eğilip, ayakkabının diğer eşini de aldı ve ceketinden bir kalem daha çıkarttı. *Garantici çocuk.* "O zaman sen kızları, ben de erkekleri yazayım."

"Tamam." Belgin ülkeler arası bir sözleşme yazıyormuş gibi ciddiyetle topuklu ayakkabıma doğru eğildi. "Çeşmiahu, Rümeysa, Derin, ben... Şuraya da kocaman bir Şahsenem."

"Cihan... Dur ya, kimlikte neyse onu yazayım da sonra şaşmasın. Cihangir, Ceyhun, Semih, Ozan, ben..." Ata başını kaldırdı ve Belgin'e baktı. "Başka birisi kaldı mı?" Kısa bir süre düşünmeme rağmen aklıma kimse gelmeyince kendimi fazlasıyla yabani hissettim.

Ansızın, "Şey... Belgin, Charlize Theron'u yazdın mı?" diye sorunca bana döndüler ve *sanırım duvak beynini çekiştiriyor* dercesine bakmaya başladılar. "Ne? Onun beni tanıması şart değil ya."

Herkes gelin değil de dış kapının mandalıymışım gibi benimle dalga geçercesine gülerken kapının tıklatıldığını duydum. "Üf, tamam ya!" Sinir olduğum için inadıma kulağıma doğru gülen Şahsenem'e vurup yumuşak bir sesle, "Gelebilirsiniz," diye seslendim. Kapı yavaşça açıldı ama gelen ses vermeyince merakla başımı kaldırdım.

Sinan.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kapının eşiğinde durup uzun uzun bana baktı. Öyle ki onun dikkatli bakışları altında kıpırdamak dahi istemedim. "Şey..." Sessizliği kibarca bozan, Şahsenem'in sesi oldu. "Biz çıkalım."

Belgin, "Çıkmam," dedi çaresizce mırıldanarak. "Çıkamam."

Şahsenem duymazlıktan gelerek Belgin'i elbisesinin boynundaki ipten yakaladı ve vahşi bir hayvan gibi çekiştirip Çeşmiahu eşliğinde dışarı çıkarttı. Ata da o esnada ayakkabılarımı nadide bir eşyaymış gibi kenara bırakıp ayaklandı. "Hadi, amca oğlu," dedi, Semih'e dönerken.

Semih onu onaylayıp kapı eşiğine doğru ilerlerken Sinan'a bakmamak için ekstra çaba sarf ediyor gibiydi. "Semih," dedi Sinan usulca. Aralarını düzeltmekle kalmamış, ilk adımı da böylece atmıştı. "Kuponu yaptınız mı?"

Ata heyecanla atıldı. "Evet, amca! Ortak olduk, manyak para yatırdık."

"Ne kadar?" dedi kayıtsız bir yüz ifadesiyle.

"Kupon iki bin liralık." Ellerini birbirine sürterek Semih'e baktı. "Of, düşünebiliyor musun garanti parayı? İlk işim..." Sinan çatık kaşlar-

la bakmaya başlayınca uzattığını fark eden Ata hayallerini yarıda kesti. "Neyse, biz çıkalım..."

İkisi hızla odayı terk ettiği an, eteklerimi tutarak yavaşça ayaklandım. Sinan'ın gözleri o esnada tereddütle kısıldı. "Hiç bu kadar galibiyet sarhoşu olmamıştım," derken inanamazcasına başını sağa sola sallayıp güldü.

Aramızdaki mesafeyi kapatmasını sabırsız bir şekilde dilerken kaşlarımı kaldırdım. "Hayır, kendindesin."

Yüz ifadesi allak bullak olmuş şekilde, olağanüstü erkeksi ihtişamıyla bana doğru birkaç adım attı. Siyah takımının içinde onu tanımladığım öbeğe öylesine uyuyordu ki nefes alış verişlerim hızlandı. Kendinden emin bir şekilde kalkan eli yavaşça duvağıma uzanırken dudaklarında kırılgan bir gülümseme belirdi. "Çok garip," diye mırıldandı düşünceli bir sesle.

Bana oldukça yakınken her detayını ezberlediğim yüzüne baktım. "Ne oldu ki?"

"Bugün siyahıma beyaz olmuş gibisin. Tamamlandığımızı hissediyorum," dedi ve elini yavaşça duvağımdan belime indirip itirafının yürek burkan yanıyla tezatlık oluşturacak şekilde beni sertçe kendine doğru çekti. Göğsüne çarpıp durmadan önce, dudaklarım çoktan onun dudaklarıyla buluşmuş; baş döndüren ihtirasıyla kollarına tutunmuştum. Birkaç dakika belki geçti, geçmedi; kulağıma zayıf bir sinyal gibi gelen kapının sesini duydum.

Evrenin bizimle ne alıp veremediği olduğunu çözemesek de artık alışmıştık, bu tarz bölünmelere kesinlikle şaşırmıyorduk. Öyle ki az önce neredeyse topuzumu bozmak üzere olan Sinan benden uzaklaştı ve gelen kişiye küfredercesine, "Girin," diye seslendi. Kapı yavaşça aralandığında görülmemesi gereken bir şeymişim gibi önümde durmayı sürdürerek omzunun üzerinden arkasına baktı. O sormadan, "Herkes sizi bekliyor, efendim," diyerek bizi bilgilendiren görevli aynı hızla kapıyı kapattı. Aceleci bir şekilde ayakkabıları giymek için koltuğa yöneldiğimde beni bırakmadı. Oturmama yardımcı olduktan sonra kenardaki ayakkabıları aldı ve arkalarından tutarak önüme getirdi. *Ben giyerim,* demeye kalmadan önümde diz çöktü.

Allah'ım, bakamayacağım.

"Külkedisi," diye takıldı gelinliğin eteğini kaldırırken. "Ayakkabının sahibi sen isen, bir prenses mi oluyorsun yoksa Kartaliçe mi?"

"İdil Tümer," dediğimde Sinan'ın parmakları ayak bileğimi kavradı ve refleksle geri çekmek istesem de baskısını artırarak bana engel oldu.

Dokunuşlarıyla kasıtlı bir şekilde bileğimle oynarken gözlerimi kırpıştırdım. Yarım ağız bir gülümsemeyle bana bakarak ayakkabının diğer eşini de giydirdi. "İşte. Oldu," doğrulup bana elini uzattığında dikkatli bir şekilde ayağa kalktım. "Artık aşağı inebiliriz."

Titriyordum. Midem çılgınlar gibi bulanıyordu. Bir sürü yüz görüp kim olduğunu seçemesem de herkese gülümsüyor; aynı zamanda da düşecekmiş gibi Sinan'a tutunarak serap olduğunu düşünmeye başladığım masaya ilerliyorduk. *Sakin ol, İdil. Etrafına bak. Evet, Esma Sultan Yalısı. Mimarisi çok güzel, dört bir yanı camlarla kaplı...*

"Şuraya bak..." Hafifçe Sinan'a döndüm. Dudaklarındaki gülümsemeyi korurken dişlerinin arasından, "Sevmediğim kim varsa burada," diye mırıldandı memnuniyetsiz bir sesle. Alkışlara karışan kahkaham eşliğinde nihayet masaya ulaştığımızda tıknaz yapılı nikâh memuru bizi hafifçe selamladı. O esnada Şahsenem ve Ceyhun da yerlerini aldılar. Evlilik müessesesinin öneminden bahsetmeye başlayan nikâh memurunu dinlemeye çalışırken bakışlarım istemsizce Ceyhun'a kaydı. Konuşma ilgisini çekmemiş olmalı ki arada bir bileğindeki saatiyle uğraşarak zaman geçiriyordu. Şahsenem ise onun tam aksine bir hayat felsefesi dinliyormuş gibi dikkatle memura odaklanmıştı.

"Nikâh akdine başlıyorum." Nikâh memuru saatiyle uğraşan Ceyhun'un ve benim dikkatimi çekmek istercesine sesini gürleştirdi. "Adınız, soyadınız?"

"Sinan Tümer." *Kısacası asabi ve Beşiktaşlı, memur bey.*

"Peki, siz?"

Hafifçe öksürdüm ve kalabalığa gülümsedim. "İdil Demirel."

Nikâh memuru bakışlarını önündeki deftere çevirip hafifçe başını salladı. "Sayın Sinan Tümer," diyerek cümleye girdiği an bakışlarım ona kaydı ve kendinden emin duruşuyla midem buruldu. "Yanınızda oturan, İdil Demirel'i hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında olmaksızın özgür iradenizle eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Soru bitince gözlerimin içine baktı ve bir an olsun duraksayıp düşünmeden gür bir sesle, "Evet," dedi. Bir '*evet*'le yetinse de hiç bozuntuya vermedim çünkü Ebru Gündeş onun yerine, *'Evet söylüyorum, evet istiyorum, evet seviyorum, âşığım sana!'* diyerek şarkıya başlamıştı bile. Alkışlar, ıslıklar ve kulağa pek de kibar gelmeyen çığlıklar... Sonuncusu yüksek ihtimalle bizimkilere aitti.

"Sayın İdil Demirel," diyerek bana seslendiği an bakışlarımı Sinan'dan uzaklaştırdım ve memura çevirdim. Aman Allah'ım... Ya her şey bir rüyaysa? *Evet* dediğim an Rümeysa beni, *'Kalk kız!'* diye uyandırırsa ne

yapardım? "Yanınızda oturan Sinan Tümer'in etkisi ve baskısı altında olmaksızın özgür iradenizle Beşiktaşlı olmayı kabul ediyor musunuz?"

"Evet. Evet!"

Bir saniye... Ne?

Salondaki herkes, afalladığım an kahkaha atmaya başladı. Galiba kafayı yiyordum çünkü bu adam bana *Beşiktaşlı olmayı kabul ediyor musunuz* diye soramazdı! Sorabilir miydi? Emin olmak istercesine gözlerimi şüpheyle kısıp artçı gülmeleri devam eden davetlilere çevirdim. Evet, gerçekten sormuştu. Sinan'a baktım. Düşündüğümde de farklı bir cevap duymayacağını bildiği için bana dünyanın en güzel gülümsemesini bahşetti.

"Beşiktaş'a bir taraftar daha kazandırdık!" diyerek espriyi yapan memur, formalite icabı soruyu orijinal hâliyle tekrar sordu. İkinci evet cevabım alkışlarla taçlandırılırken çığlıklar bu sefer kulağıma daha da ağlamaklı geldi. İstemsizce kalabalığa bakınca Ata ve Lale teyzenin, Belgin'i ayakta tutmaya çalıştığını gördüm. İyi ki babam ve dayımın bakışlarıyla henüz karşılaşmamıştım.

"Şahitlik ediyor musunuz?"

Şahsenem'in cılız, Ceyhun'un neşeli *evet* cevabından sonra defter önüme doğru geldi. İdil demeye bin şahit gereken vesikalık fotoğrafıma bakıp *neyse artık geri dönüşü yok* kafasıyla rahatça imzamı attım. Birkaç dakikalık sükûnetten sonra ayaklanan nikâh memurunun peşi sıra sandalyelerden kalktık. "Ben de sizi medeni yasanın ve belediye başkanımızın verdiği yetkiye dayanarak karı koca ilan ediyorum," diyerek cüzdanı alkışlar eşliğinde bana uzattı.

Koluyla beraber çekip almamak için kontrollü bir şekilde masaya doğru eğildim ve gülümseyerek zafer edasıyla salladıktan sonra Sinan'a döndüm. Bunu bekliyormuş gibi bir eliyle kibarca belime uzandığında bakışları dudaklarıma doğru indi. Öpmemesi için kaşlarımı uyarırcasına yavaşça kaldırırken sırıtarak, "İdil Tümer," dedi ve aniden dudaklarının yörüngesini değiştirip alnıma bastırdı. "Sonsuzluğa oynanan maç, an itibariyle başladı."

Geri çekilirken, "Çok yorulacaksın," diye kıkırdadım.

"Değeceğine eminim." Ardından Ceyhun'a döndü. Sinan onunla el sıkışırken ben de Şahsenem'le dram filmlerini aratmayan bir sarılış gerçekleştirdim.

"Artık..." Sesi titriyordu. "Gece kulübü kraliçesi İdil Demirel değil, resmen Sinan Tümer'in karısı İdil Tümer..."

"Yenge!" Ceyhun'un sesi, çevirdiğimiz filme bir ara gibi girince Şahsenem'le birbirimizden uzaklaşmak zorunda kaldık. "Tebrik ederim."

Elini sıkarken gülümsedim ve *'oy yengesinin kuzusu'* hitabına vereceği tepkiyi kestiremediğim için, "Teşekkür ederim, Ceyhun," demekle yetindim. Geri çekilip kısa bir an kalabalığa döndüğümde sabırsız bakışların baskısının saniyeler ilerledikçe arttığını fark ettim. Anlaşmış gibi Sinan'la beraber uyum içinde açıklığa doğru çıktığımızda bütün gözlerin üstümüzde olduğunu hatırladım ve heyecanla titredim. Gelin rolü kesinlikle benim bünyeme fazla gelmişti. Her an bir köşeye çekilip başkasının düğünündeymiş gibi hiç kalkmadan oturabilir ve insanları izleyerek ikramları rekor sürede yiyebilirdim.

Ta ki Kayahan'ın şarkısının yürek burkan ezgisini duyan kadar.

"Demek *Bir Aşk Hikâyesi*?"

Sinan beni kollarının arasına çekince elimi siyah ceketinin üstüne koydum ama parmaklarım deli gibi titriyor, avuç içlerim de terlediği için sabit bir şekilde tutmakta zorlanıyordum. Heyecanımın kurbanı olmamak ve ilk dansında ne konuştuğunu hatırlamayan gelinler kervanına katılmamak için yüzümdeki gülümsemeyi sabitleyerek bakışlarımı ona çevirdim. Birkaç saniye içinde hızla atan kalbim yavaşladı, soluklarım düzene girdi. O an aklıma gelen ilk şey Kayahan'la şarkıya eşlik etmek oldu. "Evet, siyah-beyaz film gibi biraz."

Sanki gelecek gözlerindeydi ve bana bakarken oluşan parlaklığı güzel günlerin habercisiydi. Duygu yüklü bir sesle, "Fazla anlamlı oldu," dedi mümkünmüş gibi beni biraz daha sinesine çekerken. Kendimi belimdeki ellerinin güçlü kavrayışına teslim edip başımı yavaşça omuzuna yasladım. O esnada Kayahan, *'Bu güller senin için,'* dedi ve Sinan'ın göğsü pes kahkahasıyla elimin altında gümbürdedi. Aklıma anında gönderdiği siyah-beyaz güller geldi ve ben de kıkırdamama engel olamadım.

Bir süre sonra bıraktığı nefesiyle göğsü genişlerken nefesini saçlarımda hissettim. "İşte," dedi bir olaya son noktayı koyarmışçasına. "Nasıl bir âşık olduğumu gördün." Kulağıma fazlasıyla tanıdık gelen cümle yüzünden kaşlarım çatıldığında biraz düşündüm ve gözlerim irileşmiş bir şekilde başımı kaldırdım. Sinan, yarım ağız gülüşüne eşlik eden, 'anlamam mı sandın?' bakışıyla beni izliyordu.

İdo. Bebişsever.

"Ne zaman?" diye sorarken kendimi illegal bir iş çevirmiş gibi mahcup hissediyordum. Neyse ki zamanında rezilliğin ve utancın dibini fazlasıyla görmüştüm, bunu kolayca atlardım.

Sanki hakaret etmişim gibi kaşları havaya kalktı. "Okuduğum ilk an," dedi garip bir ifadeyle. Oldukça normal. Ne de olsa İbrahim Tatlıses'e oğluna 'İdo' ismini verdiği için sitem eden ve aynı zamanda kendini *bebişsever* diye tanıtan kızların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Daha kötüsü, hiçbir zaman da geçmeyecekti.

"Şey..." bakışlarımı kaçırmak istesem de başarılı olamadım. Bir elim, yanağına doğru uzanırken gülümsedim. "Nasıl bir âşık olduğunu göstermedin. Yaşattın ve her hücreme tattırdın. O soruya neden cevap vermediğini şimdi daha iyi anlıyorum."

Beşiktaşlı futbolcularla ve yönetimle tanışmanın şokunu atlatamadan spor camiasındaki insanların tebriklerini almış, daha sonra da ünlü simalarla sohbet etmiştim. Her şey çok güzeldi, bunu davetlilerin gülen yüz ifadelerinden anlayabiliyordum ama gece benim için fazla hızlı ve buruk geçiyordu. İnsanlarla konuşmaktan bizimkileri görememiş, gördüğümde de ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Bakışlarını bir türlü unutamıyordum. Özellikle de babamın... Bir Türk büyüğü portresi görmüş gibi gülümsemiş, tarihten yüz almışım gibi sarılmıştı bana.

İkisi de Sinan'a öldürücü bakışlar atıp beni üzmemek için dudaklarında eğreti duran gülümsemeleriyle, 'Çok güzel olmuşsun,' demişlerdi. Neyse ki gerginliğe rağmen Üç Büyükler kavgası olmamış, Sinan da sevmediği insanlara henüz kafa atmamıştı. Bunun rahatlığı ve mutluluğuyla klasik parçalar çalarak içimi kıyan orkestraya Ata'yla haber yollatıp oyun havası çalmalarını rica etmiştim. Enstrümanlar yüzünden biraz batılı tarza kaysa da kızlarla deli gibi eğlenmemize engel olamamıştı.

"Şekerim, harika olmuşsun! Gelinliğine bayıldım." Kına takımından Pelin Hanım gururla bana bakarken yüzümdeki gülümsemeyi sabit tuttum.

"Teşekkür ederim."

Diğer kadın, bir kusur arıyormuş gibi etrafı inceledi ama bulamamış olmalı ki sahte bir gülümsemeyle tekrar bize döndü. "Her şey çok güzel."

Kına takımının üyeleri, kadının gülümsemesinin sahiciliğine inanmasa da cümlenin doğruluğundan şüphe duymadıkları için güzelliklerine iltifat edilmiş gibi gözlerini sempatik bir şekilde kırpıştırıp gülümsedi. Dakikalardır bu işkenceyi görüyordum ve ne zaman biteceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bunalmıştım çünkü Suna Hanım'ın tebriği ve sarılması dışında buradaki birçok insanın samimiyetine inanmıyordum. Mutlu günümüze şahitlik etmeye değil de sanki *'Hmmm, acaba nerede kusur bulabiliriz?* diye araştırmaya gelmiş gibilerdi.

"Az önce Murat Boz'u gördüm!"

Dibimde çığlık atan Belgin'in sesiyle irkilirken başparmağımı dişime takıp damağımı kaldırdım. "Manyak mısın sen?" diyerek arkamı döndüğümde üstünde dizlerine doğru gelen, düğmeleri ilikli bir erkek ceketi gördüm. "Şehzadenin mi?"

"Evet, üşüdüğüm için istedim."

"Müsaadenizle," diyerek kına takımının onaylamaz bakışları altında yanlarından uzaklaştım. Buradan sonra da Sinan'ı bulur, geceyi musmutlu bir şekilde sonlandırırdım inşallah. "Yalan söylüyorsun."

Dilini bıkkın bir ifadeyle alt dudağına doğru bastırdı. "Ya boş versene onu! Şu an Murat Boz'la aynı ortamda nefes alıyoruz! Cihan umurumda değil!" Kısa bir an duraksayıp dudağını büktü. "Şey, bu biraz fazla oldu. Şöhretin şaşaalı ışıkları dikkatimi dağıttı da."

Ata koşarak bize doğru geldi ve Belgin'in omzuna elini koyup soluklanmaya başladı. "Rümiş bayıldı," derken bakışlarını bana çevirdi. "Murat Boz sana ne taktı?"

"Ne demek bayıldı? Az önce hep beraber *selfie* çekilirken iyiydi!"

"Bilmiyorum, birisini daha gördü galiba. Kendine gelebilmek için şu an görevlilere yardım ediyor. Ancak öyle kendini toparlarmış."

"Şahsenem'in bu donukluğu beni öldürecek!" Belgin iç çekip arkasına doğru baktı. "Ünlü avına çıktığımızdan beri ısrar ve inatla oturuyor. Anasıyla babası bile ondan daha sosyal."

"Sahi, Duygu teyze nerede?" Bakışlarım istemsizce kısa saçlı bir kadın aradı. "Onu çok göremedim."

Belli belirsiz gülümseyerek, "Talat amcayla," diye cevapladığında başımı yavaşça salladım.

"Murat Boz sana ne taktı dedim, yenge! Ayrıca sen bir ayağını kaldırsana. İsmim silinmiş mi, merak ediyorum."

Ağlamaklı bir şekilde iç çektim. "Sadece evrene kocaman bir soru sormak istiyorum. Neden, neden, neden?"

"Amcam nerede, seni nasıl yalnız bıraktı?"

"Bırakmak zorunda kaldı. Hem de ateşin tam ortasında!" Etrafı kolaçan ederken kalabalığın durulduğunu fark ettim. "Babamlar?" diye mırıldandım merakla. Sesinin yükselmemesi kesinlikle çok nadir yaşanan bir olaydı, açıkçası bu beni geriyordu. "Korkma, bizimkilerle takılıyor. Ha bu arada amcanı çok sevdim, yenge. Bütün amcalar böyle mi? Eğer böyleyse artık üvey evlat olduğumu düşünmeye başlayacağım."

Ne diyeceğimi bilememiştim. "Şey, Ata... Genelde çoğu amca öyle ama... Biliyorsun işte. Seninki biraz..."

"O evlatlıksa sorun yok," dedi ve sırıtarak duruşunu dikleştirdi. "Ben biraz Semih'le takılacağım. Çiçeği atacağın zaman haber ver."

Ata'nın gidişini izlerken Belgin bana doğru sokuldu. "Kocişinin yanına gitmeyeceksin, değil mi? Yanında Cihan, Ceyhun ve bir adam var. Gitme, gitmeyelim! Cihan bana baktığında biraz geriliyorum da."

"Ne yapayım, seninle mi tebrikleri kabul edeyim?" Gelinliğimi kaldırıp yürürken ayak tabanlarımın sızlamasıyla inliyor ama yine de gülümsüyordum. "Şu gece artık bir an önce bitmeli."

"Senin için bence yeni başlıyor. İstersen bir kenara otur, ben sana güzel bir tabak hazırlatayım. Eee, malum..."

Pis pis gülen Belgin'e döndüm. "Komik misin sen?"

"Bu asiliğini şu an gecenin yıldızı olmana veriyorum. Yarın gelinliğini yerde görünce yine bana döneceksin." Kendimi tutamadım ve gülerek Şahsenem'in olduğu masaya yaklaştım.

Ellerimi omuzlarına doğru koyup, "Kuzum?" diye seslendim. Elindeki bardakla başını hafifçe yana yatırıp bana baktı. "Söyle, sarı şeytan."

"Biraz kalksan diyorum, gelinin kız kardeşi olarak fazla oturdun."

Bardağı hafifçe sallayarak içindeki açık sarı sıvıyı köpürttü. "Fazla kaçırmışım, durgunlaştım. Toparlanıp geleceğim."

"Tamam, ben ve yanımdaki, Sinanların yanına gidiyoruz. Zaten birazdan çiçeği atarım. Sonra da evli evine, köylü köyüne."

Sinan'ın olduğu tarafa baktım. Beni izliyordu. Tıpkı bütün gece boyunca yaptığı gibi. İster istemez gülümsedim ve Belgin'i kaçmaması için önden yürütüp onlara doğru yaklaştık. Sırtı bize dönük olan adam, hareketliliği hissetmiş gibi arkasına döndü. Tanıştırılmayı beklemeden elini uzattı. "Nihayet. Yengemizle ne zaman tanışacağımı merak ediyordum." Allah'ım ya. Şu *yenge* ne güzel bir kelimeydi.

Uzattığı elini sıkarken, "Merhaba," dedim ve soru soran bakışlarımı Sinan'a çevirdim.

"Zeki. Bana tazminat ödeten başarılı avukatım," dedi iğneleyici bir sesle.

"Gerçekten çok savunmaya çalıştım ama karşımızda beyin sarsıntısı geçirmiş ve bu sebeple doğru düzgün konuşamayan bir Gerard vardı." Sinan'ın yanındaki yerimi alırken Belgin'e baktım. Ellerini önünde birleştirmiş, küçük bir çocuk gibi sallanıyordu.

Ceyhun keyifli bir kahkaha attı. "Bir hastaya para yardımı yapmış gibi düşün. Kesinlikle daha iyi hissedeceksin." Cihangir Bey, Belgin'i belinden tutup usulca kendine doğru çekerken anlık sinirle çocuğuna kızmış bir babanın pişmanlığıyla baktı ona. İçim sızladı.

"Merhaba." Şahsenem'in sesini duyunca heyecanla sağıma döndüm. Sempatik bir şekilde gülümsüyor, tanışmadığı biri var mı diye herkesi

tek tek süzüyordu. Bakışları Zeki'de durdu ve ikisi de aynı anda birbirlerine ellerini uzattılar. "Şahsenem. İdil'in arkadaşıyım."

"Zeki. Sinan'ın arkadaşı ve aynı zamanda avukatıyım," dedi ve gülümseyerek elini çekti.

"Didil!" Tuana'nın çığlığını duyunca şaşkın bir şekilde arkamı döndüm. Yolunda olan insanların bacağına yavaşça vurarak kendine yol açıyor, bana gülümsüyordu.

Arkamdan bana seslenen Belgin'in sesini duysam da Tuana'yı gözden kaçırma korkusuyla dönemedim. "Bu kız, yolları sana çıkan bir makine falan mı kullanıyor acaba?"

Didil durumuna daha önceden şahit olanlarla beraber gülerken Tuana'yı kollarının altından tuttum. "Kuzum," diyerek onu kucağıma alacağım sırada daha fazla eğilemediğimi fark ettim. Şu gelinliği artık çıkarıp atmak istiyordum.

"Dur, ben alırım." Sinan, Tuana'yı kucakladı ve tülü katlanan pembe gelinliğinin eteğini düzeltti. "Güzelim, seni kim bıraktı yine sahalara?"

Tuana, elini Sinan'ın sakallarına doğru götürdü ve bıraktığı histen hoşlanmış gibi kıkırdadı. "Şen, Didil..."

"Tu... Oh be burada!" Ata koşarak yanımıza geldi. "Kayboldu sandım, babama nasıl açıklama yapacağımı düşünüyordum!" dedikten sonra derin bir nefes alıp bakışlarını bize çevirdi. "Hım, bakalım burada kimler var? Bir futbolcu, bir polis, üç reklamcı, bir avukat ve eşi benzeri olmayan bir spor spikeri."

"Ah-ha! Herkes buradaymış."

Ata, ceylan gibi seke seke gelen Çeşmiahu'ya baktı. "Bir tane de düzene hiçbir faydası olmayan işsiz."

Gece yarısını geçince Sinan uykusu gelmiş bir çocuk gibi surat asmaya ve insanlara ters ters bakmaya başladı. En sonunda, *'Artık gitseniz?'* diyerek herkesi tek tek kovacağı korkusuyla çiçeği Ata'ya doğru gösterdim. Ata, bir süper kahraman gibi kalabalığı yardı. "Yenge! Bak, tam buradayım! Arkanı dön, birkaç kez deneme yapalım!"

"Saçmalama, Ata!" Belgin, Şahsenem'i zorla çekiştirerek piste doğru getirdi. "Öyle bir şey yapmayacak tabii ki!"

"Ya bence sen tutarsın zaten Belgin, bana gerek yok. Başkasına gitmesin, yeter!"

"Sus Şahso. Şahso sus!"

"Bırak gitsin, Belgin abla." Ata ellerini birbirine sürterek hazırlanırken çiçek atacağımı fark eden genç kızlar piste girdi.

Onlara doğru gülümsedim. "İdil, bize doğru at!" diye seslendiler.

"Sen kimsin ya?" Ata arkasına döndü. "Haddini bil!"

"Durun!" Rümeysa koşarken zemin kaygan olduğu için yüreğimi ağzıma getirecek bir şekilde kalabalığın arasına girdi. Kısa, mürdüm rengindeki elbisesinin üstünde ıslak beş parmağının izi vardı. Sanırım gerçekten Ata'nın dediği gibi kendine gelebilmek için görevlilere yardım etmişti. "Bana at, ne olur! Hayallerimi yıktığın, acılarıma şahit olduğun günleri unutma!"

"Ata?" Ömer Bey bizimkilerin olduğu yere doğru gelirken gözleri irileşmiş bir şekilde piste baktı. "Senin ne işin var orada, oğlum? Gel buraya!"

"Derin için," dedi ve etrafını doldurmaya başlayan kızlara tereddütle baktı. "Semih! Amca oğlu gelsene! Bunlar çok kalabalık!"

"Oğlum!" İşaret parmağıyla yanı başını gösterdi babası. "Şuraya gel! Senin yaşın kaç başın kaç? Ne bu evlilik merakı?"

Ömer Bey, Ata'yı linç etmesin diye arkamı döndüm ve derin bir nefes aldım. Acaba kime gidecekti? Çeşmiahu evlenmek istemediği için pistin çizgilerine bile yaklaşmamıştı. Şahsenem de çiçek onun canını yakacakmış gibi uzaklaşırdı, adım gibi emindim. "Bak, atıyormuş gibi yapıp atmamazlık yapma! Sen İdil Tümer'sin!" Ata'nın cümlesiyle ister istemez bir kahkaha attım ve o esnada orkestranın piyanisti, hızla tuşlara basarak olaya fazlasıyla uyan bir ritim tutturdu.

Kaç saniye bekledim, bilmiyorum. Omzumun üzerinden Sinan'a bakmaya çalıştığımda elleri cebinde, dikkatli bir şekilde arkadaşlarının yanında beni izlediğini gördüm. Dudaklarında gizlemekten çekinmediği bir tebessümle atmam için onay verircesine göz kapaklarını indirdi. Ritmin hızı o an tekrar yükseldi ve çiçeği attım. Yere düşmeden kime gittiğini görmek için arkamı döndüğümde ilk birkaç saniye karmaşadan kime geldiğini anlayamadım.

"Elini çek!"

"İlk ben tuttum!"

Belgin ve Ata aynı anda çiçeği tutarak doğrulurken Rümeysa sevdiğini bir başkasıyla mutlu görmüş manyak âşık gibi bana bakıyordu. Şahsenem ise hâlinden fazlasıyla memnundu. "Ata, yemin ederim, ilk ben tuttum!" Tartışmanın sesi yükseldikçe alkışlar kesilmiş; kahkahalar salonu inletmeye başlamıştı. Hayatlarında gördükleri en manyak düğüne şahit oluyorlardı, farkında değillerdi. Ata çiçeği bırakmadan bizimkilerin olduğu yere çevirdi bakışlarını. "Sinan Hocam! Siz gördünüz mü?"

Sinan gülerek piste doğru gelirken, "Çiçeği bırak," dedi ve elime uzandı.

Arabanın ön koltuğuna oturmuş, gelinliğin içinde kendimi pamuğa yerleştirilmiş bir fasulye gibi hissediyordum. Eğer Sinan'ın, Sarıyer'deki Garipçe köyünde yaşama teklifini kabul etseydim yüksek ihtimalle yolda yeşerirdim. Neden mi köyde yaşamak istemişti? Çünkü bize gelebilecek herkese yaklaşık bir saat uzaklıktaydı. Tatlı tatlı gülüşünü ve *'Yolu düşünüp vazgeçerler,'* deyişini bir türlü unutamıyordum. Neyse ki ona uymamış, Kandilli'de bir evde karar kılmıştım. Ata'yla aramızda yarım saat olacağı için onu da seve seve kabul etti. Çünkü trafik varken o yol bir saatte gelinirmiş.

Aldığı derin nefesle düşüncelerimden sıyrıldım ve göz ucuyla Sinan'a baktım. Kravatını gevşetip boğazını temizledi. Gelinliğin tüllerini çekiştirirken birden, "Düğün iyiydi ya," deyiverdim. *Harikasın, İdil! Düğününü öven ve herkesten önce kritiğini yapan ilk gelin sensin. Yüksek ihtimalle de son olacaksın.*

Güldüğünü duyunca başımı kaldırdım. Suç işlemiş gibi dudaklarını birbirine bastırarak kendine mâni olsa da neşesi göz bebeklerinden taşıyordu. "Evet," dedi boğuk bir sesle. "Özellikle de gelin. Çok güzeldi."

"Damat da pek suratsızdı." Arabanın gözle görülür bir şekilde yavaşladığını fark edince, camdan dışarı baktım. "Canı herhâlde bir şeye sıkılmıştı," diye alayla mırıldandım.

"Gelin kesin biliyordur."

Dayanamadım ve saçlarımı bozmaktan artık korkmadığım için rahatça arkama yaslanarak kıkırdadım. "Kendi aralarında çözerler artık."

Arabayı durdurdu. Gülmeyi kesip önce evimize, sonra da Sinan'a baktım. Hâlâ inanması güçtü. İzel gibi, *'Allah'ım bitmesin, bitmesin bu rüya! Sonunda evlilik olsun, ne olur uyandırma!* diye yalvarasım geliyordu.

Sinan kontağı kapattı. "Geldik."

"Ya, evet. Gelmişiz."

O kapısını açınca ben de kola uzandım. "Dur," diye uyardı Sinan. "Araba yüksek. Gelinlikle önünü bile göremiyorsun, düşersin." Başımı salladım ve kapı açıldığı için arabanın içine giren soğuk yüzünden üstümdeki kürke sarındım. Sinan arabanın etrafından dolanıp benim kapıma yaklaştı ve yere kısa bir bakış attı. "Uzat elini."

"Uzattım."

"Ayakkabıları arabada bırak istersen."

"Yok, olmaz. Kimin ismi silinmiş, merak ediyorum," deyince sabır dilercesine iç çekip uzattığım elimi sıkıca tutarak arabadan inmeme yardımcı oldu. Birisi görecekmiş gibi hafifçe silkelendim ve yarım tur dönerek gelinliğinin toplanan eteklerinin açılmasını sağladım. Sinan o

esnada bıraktığı elimi tekrar tuttu ve kapıya doğru çıkan küçük basamaklara yöneldik. Kesin soğuktan titriyordum ya. Yılın bu ayında gelin olup bu saatinde eve girersem olacağı buydu.

"Bir saniye..." Sinan elimi bırakınca girişteki ferforje korkuluğa doğru yaslandım ve arka bahçeye baktım. Oldukça büyüktü, bu da Sinan'ın fazlasıyla hoşuna gitmişti. "Gel bakalım," dediğinde iliklerime kadar üşüdüğüm için içeri dalmak üzereyken eşikte görünmeyen bir engele çarpmış gibi durdum. "Ne oldu?"

"Beni kucağına alman lazım. Şu an tam sınırdayım ve..."

Daha fazla açıklamama gerek kalmadan beni kucaklayınca sırıttım ve ellerimi boynuna doğru doladım. Sinan ayağıyla kapıyı kapattı ve gözlerimin içine baktı. "Yukarı mı?" Gülümsemem daha masumane bir tebessüme dönüştü. Başımı yavaşça sallayarak onu onayladığımda merdiveni çıkmaya başladı.

"Çok ağır mıyım?" Kaşlarını kaldırarak hafifçe cıklarken koridorda olduğumuzu fark ettim. Sinan o esnada pek de kibar olmayacak bir şekilde ayağıyla kapıyı ittirdi ve yatak odasına girdik. Titriyordum. Kesin hâlâ ısınamadığımdandı. Beni yavaşça bıraktı ve nedense birden ayaklarımın üstünde durmakta zorlandım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Hafifçe gülümsedi. "Ben aşağıya iniyorum."

"Ne aşağısı be?" Ani çıkışımla ikimizin de kaşları çatıldı. "Şey... Yani, bir şey mi oldu?"

"Evdeki alarmı devreye sokacaktım ama..."

"Ha, o zaman tamam." Çıkana kadar dayanamaz ve sırıtır diye dikkatli bir şekilde gidişini izledim ama kendini hiç bozmadan gitti. Oflaya puflaya boy aynasının önüne yaklaşıp arkamdaki düğmelere baktım. Tabii ki de bunlarla uğraşmayacak, gelene kadar bekleyecektim.

Kendimi uzun bir süre gelmemesine odaklamışken birkaç dakika sonra odaya dönmesi ağzımın şaşkınlıkla açılmasına sebep oldu. Bana baktı, öylece süzdü ve hiçbir şey demeden tekli koltuğa yöneldi. Dilimi ağzımda rulo yapmamak için oldukça büyük bir çaba göstererek duvağımı sert bir hamleyle çektim. Çektim ama çıkaramadım çünkü saçıma dolanmıştı. Yüksek ihtimalle oyun havası oynarken bu hâle gelmişti.

"Of!" Tekrar çekmeye çalıştım ama saç diplerim acıdı. "Sinan," diye seslenirken ayağımdaki ayakkabıları kenara fırlatıp yüzüne baktım. "Şu duvağı çıkartır mısın?"

Başını sallayarak hafifçe doğruldu. Yüzüne vuran ay ışığıyla istemsizce irkildim. "Bakayım." Ayaklarımı sürüyerek önüne geldim ve ben çaba göstermeden herhangi bir girişimde bulunmayacağını anlayınca

bacaklarının arasındaki boşluğa doğru çöktüm. Ellerimi yavaşça dizlerine doğru koydum.

Birbirimize birkaç saniye pervasızca baktık ama göz teması o kadar derindi ki ister istemez gözlerimi başka bir noktaya çevirmek zorunda kaldım. Bana doğru yaklaşınca duvağı daha rahat görebilmesi için hafifçe eğildim. Parmakları saçlarımdaydı ve yüksek ihtimalle birkaç tokayı çıkarıyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, "Tamam," diyerek sırtıma doğru inen duvağı kenara bıraktı.

Ellerimin ayalarını dizlerine bastırarak doğruldum ve gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Hiçbir şey demedi. Kravatını hışımla çıkartırken acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Hoş, sırtımı ona dönerken ben de farklı sayılmazdım. Aldığım nefes, daha çok bir iç çekiş gibi çıktı ve savaşı kaybedeceğimi kabullendim. "Sinan," dedim ve kollarımı birbirine bağlayarak ona döndüm.

O esnada hışımla ayağa kalkmıştı. "Yenildim," dedi kabullenmişlik dolu bir sesle. Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki afallamıştım. "Ben..." Aklımda ebediyen yer edinmesini istercesine vurguladı. "Ben sana yenildim."

Dudaklarıma aniden, ihtirasla uzandığında geriye doğru sendeledim. Belimden tutup sarsılmama engel olurken çenemi parmaklarıyla nazikçe kavrayarak geri çekildi. "İdil Tümer." Dudaklarıma yakın bir noktaya ıslak öpücüğünü bıraktı. "Tanıdığım en güzel kadın." Çenemden tutup boynumu açığa çıkardı ve tekrar öptü. "Karım."

Yutkunamadım.

"Çok güzel bir anne olacaksın," dediğinde hayaliyle istemsizce gözlerimi kapattım. "O yüzden... Kimseler görsün istemeyeceğim." Düşünceli bir sesle devam etti: "Belki sineme saklarım seni?" Bedenimde yükselen heyecan öylesine yoğun, karşı koyamayacağım kadar fazlaydı ki panikle gözlerimi açtım. Bir an bile düşünmeden ceketini omuzlarından tutarak indirdim ve dudaklarına uzandım. Sadece birkaç saniye geçmişti ki Sinan geri çekilip belimden tutarak arkamı döndürdü.

Aldığı hırıltılı soluklar arasında, "Bu ne?" diye çıkıştı.

Nefes nefese dilimi dudaklarımda gezdirdim. "Gelinliğin arkası."

"Hiç uğraşamam."

Parmaklarını düğmelerin arasında hissettim. "Sinan, dur! Pelin..." Demeye kalmadan bütün düğmeler zeminin ölümcül sessizliğiyle buluştu. "Onu moda haftası..."

"Boş ver." Beni kendine döndürdü ve gelinliği bel kısmından tuttu. Hızla, telaşla hareket etse de düğmelerini kopardığı gelinliği beni in-

citmeden, yavaşça çıkardı. Yere doğru bırakıp doğrulurken göz hizama gelene kadar tenimin her santimini ihtimamla öptü. Ellerim istemsizce saçlarına doğru ulaştığında bileğimi kavrayıp beni yavaşça yatağa itti. Buluştuğum soğuklukla irkildim ve dirseklerimden destek alarak temasını kesmeye çalıştım. Sinan bana bakıp dişlerinin arasından nefesini bırakırken gömleğinin ilk düğmesini açtı. İkincisini açmaya yeltendiğinde bir küfür savurdu ve bana doğru eğildi. O esnada kaşları çatıldı. "Burası," diyerek elini sol karın bölgeme doğru bastırdı. "Bir yere mi çarptın sen?"

Titreyen parmaklarımla yakasını tutup onu kendime doğru çektim. Ne de olsa ilerleyen saatlerde görürdü. "Hayır," diyerek dudaklarına uzanacağım sırada geri çekildi.

"İdil, bu ne?" Göğsü hâlâ aldığı soluklar yüzünden hızla inip kalkarken yatağın iki tarafındaki apliklere baktı. Şu an daha az ışık yaydıklarına içinden sövüyor olmalıydı. "Bekle, bakacağım."

"Ya Sinan!" Bağırdım. Belki de çığlık attım.

Odanın lambasını açtı ve zaman kaybetmeden tekrar yanıma gelip yatağa oturdu. Gözleri kısılırken sıcak parmakları dövmeye temas etti. Vücudumda bunu hissetmeyen bir hücrem kalmamıştı. "Bu..." Bakışlarını bana çevirdi, sonra tekrar dövmeye döndü.

Hafifçe doğruldum ve bağdaş kurup gömleğinin düğmelerine uzandım. Bakışları hâlâ karnımdayken hepsini tek tek açıp göğsünü ortaya çıkardım. Kartal dövmesine parmaklarımla dokunarak, "Kardeş geldi sana," diye kıkırdadım.

"Sen..." Afallamış gibiydi, şoktan birkaç saat çıkabileceğini sanmıyordum.

Tatlı bir gülümsemeyle kucağına yerleştim. Aramızda yükselen tutkunun gücü kısa bir an afallamama sebep olsa da kendimi çabuk toparladım. "Beğendin mi?" Hâlâ anlamıyor gibi yüzüme bakıyordu. Adama temsili ilk gecede yapılacak sürpriz değildi, o da haklıydı.

"Sinan..." Yavaşça yanağına dokundum ve sevgiyle okşadım. "Benimle misin?"

Dudaklarını ıslatıp yavaşça gözlerini kapattı. Galiba bu gece kendine gelemeyecekti. Gülmek ve ağlamak arasında kucağında doğrulacağım anda elleriyle beni mengene misali kavrayıp yatağa mıhladı. Az önce dalga geçtiğimden olsa gerek, şu an ondan farksız durumdaydım. Dudaklarında o çok sevdiğim gülümsemesine şaşkın şaşkın bakmaktan bir şey yapamıyordum. "Seninleyim." Hafifçe aşağı doğru emeklerken sıcak nefesi bütün tenimi yakıp geçiyor, dudaklarının bana temas edeceği anı heyecanla bekliyordum. "Hep seninleyim."

"Sinan..."

Tam sol karnımda, dövmenin hemen üstünde duraksadı. Elini belime koydu, sadece işaret parmağıyla tenimi usulca okşayarak hafifçe eğildi. Sonrasında dudaklarını hafifçe dövmeye doğru bastırdı. Sırf yapabiliyor olduğu için. "Ne kadar şanslıyım," dedi kirpiklerinin arasından bana bir bakış atarken. "Karımın karnında dokuz aylıkları saymazsak daima sevebileceğim bir Kartal var."

20. Bölüm

Dakikalardır özel havuzlu bahçenin içinde bulunan süitin balkonundan, bir tablodan farksız olan manzarayı izliyordum. Kabarık beyaz bulutlar, göz alıcı mavi gökyüzünün altındaki sahil ve toz şeker gibi gözüken kum... Ellerimin ayalarını tatlı bir heyecanla göğsüme bastırdım ve kesik bir iç çektim.

Malezya... Tam fotoğraf çekilip, #balayı #aşk #günbatımı #huzur #kocam gibi saçma etiketleri kullanarak *Instagram*'a atılmalık ve hasetleri çatlatmalıksın.

Kocam.

Yasemin Kumral, şarkıya *'Oldu en sonunda oldu bim bam bom, rüyalarım gerçek oldu bim bam bom!'* diye girerken gülümsemeden edemedim. İçim içime sığmıyor, herkese çocuksu bir sevinçle, *'Ben sevdiğim adamla evlendim!'* diyesim geliyordu. Bu kesinlikle büyük bir başarıydı. Dile getirmem ve övünmem kesinlikle garipsenmemeliydi!

Yavaşça esen ılık rüzgâr huzurla içimi çekmeme sebep olurken belime dolanan ellerle yerimde sıçradım. "Sinan ya! Ödümü patlattın!"

Özür dilercesine saçımı öptü. "Kaç dakikadır seni bekliyorum. Ne var dışarıda?" dedi ilgisiz bir sesle.

"Günübirlik Şile'ye gelmişiz gibi davranma. Şu an başka bir ülkedeyiz." Yavaşça ona dönüp yüzüne baktım. Yakışıklılığı bir yana, fazlasıyla dinç ve keyifli gözüküyordu. İçim kıpır kıpır oldu.

Silik bir gülümsemeyle, "Ne yapayım?" diyerek hafifçe omuz silkti. "Türkiye sınırları dışında da sana âşığım."

Yeni çıkmaya başlayan sakallarının gölgelediği yanağına dokunmak üzereyken benden önce davranarak avuç içimi öptü. "Yapma," diye inledim ve gücüm tükenmiş gibi ona doğru yaslandım. "Ağlayacağım şimdi." Keşke otuzunda olmasaydı da şöyle vura vura sevebilseydim! Çünkü içimdeki sevgi normal değildi, sarılmakla yetinemeyeceğimi biliyordum.

"Alış, İdil Tümer," dedi kulağıma doğru usulca. "Ömrünün geri kalanı böyle geçecek."

Elimi beyaz keten gömleğinin altından gözüken dövmesine yerleştirip kendimi bile şaşırtan bir hızla başımı kaldırdım. Sinan da o esnada

yüzümü görebilmek için hafifçe geriledi. "Beni çok şımarık bir kadın yapacaksın," diye mırıldandım ve tatlı tatlı ekledim: "Kocacığım..." Gülümsemesi daha da belirginleşirken birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden beni izledi ve sonrasında sabırsızca içeri sürükledi. Şaşkınlıkla ellerinden kurtulup arkamı döndüğümde dudaklarıma o kadar ani ve beklenmedik bir şekilde uzandı ki geriye doğru sendeledim. Bunu fark etmiş gibi eli destek olmak istercesine sırtıma ulaştı ama çok geçmeden yardım amacından çıktı, aksine bana yardımcı olmayacak yerlere kaymaya başladı.

Kısa bir an çekilip, "Sinan," diye itiraz ettim ama beni tekrar öptü. "Bir sani–" Resmen suya batırma muamelesi yapıyor, konuşmama fırsat vermiyordu. Bunun, sık sık maruz bırakacağı bir taktik olduğuna emindim çünkü başarısız olma ihtimali sıfırdı. Düğün gecemizde tarafımca onaylanmıştı. Ne zaman küçük çocuklar gibi, *'Ben uyuyacağım!'* desem beni kolaylıkla yolumdan döndürmüş; bir kez daha Şampiyonlar Ligi benzetmemin hakkını vermişti. "Ya... Bi..." İdil, hadi kızım, salma kendini! Daha buralara ayak basalı bir saat olmadı. Dur, derdini anlat, bir etrafına bak... Ama ya, elbisemin askısını indirecek şimdi!

"Şımar," diye fısıldadı dudaklarımdan uzaklaşıp kulağıma doğru öpücükler kondururken. "Bunu ben yapacağım için her saniyesinden çok keyif alacağıma emin olabilirsin, güzel karım..."

Cümlesi beni sarsıp baştan aşağı titrememe sebep olsa da saçma sapan bir şekilde derdimi anlatma telaşındaydım. Malezya, Türkiye'ye indi bindi mesafesinde değildi ve bu yüzden vakit kaybetmeden Sinan'la burayı doyasıya gezmek, tanımak istiyordum. O ise beni gezme ve mümkünmüş gibi daha da fazla tanıma derdindeydi. "Şey... Hazırlanıp aşağı mı insek?" Aklıma gelen ilk aktiviteyi yumuşak bir sesle önerdim. "Dalış yaparız."

Boynuma doğru ilerleyen dudakları ve indirdiği askının açıkta bıraktığı tenimi ihtimamla seven parmakları durdu, yavaşça geri çekildi. Açıkçası biraz sitem etmesini bekliyordum. Neredeyse bir aydır dövmem yüzünden süren irade savaşından yeni çıkmıştı ve galibiyetinin tadını çıkarmasına engel olmuştum. "Dalış?" diye tekrarladı tek kaşı havalanırken.

"Evet, dalış," derken hafifçe geri çekildim. Üstümü o kadar isteksiz düzelttim ki neredeyse dalışa hevesim kaçacaktı ve herkes çılgınlar gibi eğlenirken ben kenarda ölü gibi duracaktım. Bu yüzden kendimi tekrar keyiflendirmek için hızlı bir şekilde etrafı incelemeye karar verdim. Geleli çok olmadığı için etraflıca dolaşamamıştım ama her şey mükemmel gözüküyordu. Odada açık uyumlu renkler, zarif ve rahat bir dekorasyon tercih edilmişti. Hoş, kötü olsa bile göze batmazdı çünkü dört bir yanı

camla kaplı süitin manzarası bütün kusurları kapatabilecek kadar eşsizdi. "Sever misin?"

Sinan erkeksi bir kahkaha atınca şaşkın bir şekilde ona döndüm. Yakıcı bakışlarının üstümde olduğunu bana fark ettirdiği an başını hafifçe yana yatırıp yatağa doğru baktı. İkimiz arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyor gibi düşünceliydi. Bir süre sonra kendi kendine konuşurcasına, "Hem de nasıl," diye mırıldandı.

Saf ayağına yatmak isterdim ama tepkimi kontrol edemeyip, "Arsız!" diye söylendim. Konuyu her şekilde yapmak istediğine uyarlama yeteneği gerçekten takdire şayandı. "Sen gerçekten arsızsın!"

Dudakları, tepkimden keyif almış olmalı ki muzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kesin yine kayıtsız bir ifadeyle öyle bir şey ima etmediğini söyleyecek, beni çıldırtacaktı. Kendimi hazırladım ve duruşumu dikleştirdim. Mahrem bakışları üstümdeydi. "Daha neyin olayım?"

Bakakaldım yüzüne. Öyle keskin ve beklenmeyen geçişleri vardı ki, hâlâ beni afallatıyordu ve ne tepki vereceğimi şaşırıyordum. Bir süre hiçbir şey demeden durduktan sonra hafifçe boğazımı temizleyip fısıldadım. "Daha neyim olabilirsin ki?"

Aramızdaki mesafeyi usulca kapattı, o da yetmemiş gibi belimden tutarak beni kendine çekti. Sızlayışını göz ardı ettiğim bedenim, bu yakınlığa her hücresiyle çıldırmıştı. "Bırak, göstereyim. Zamanı geçiriyorsun," dedi sabırsız bir sesle. Bu deyimin maçın bitmesine son on dakika kala kendini sakatlanma bahanesiyle yere atan futbolcu ve oyuncu değişikliği yapan teknik direktörler için kullanıldığını anımsayınca heyecanıma rağmen güldüm.

Tam o esnada beni gülüşümden öptü. Her zamanki gibi ısrarcı, aklımı başımdan alacak gibiydi ama bu sefer daha da caydırıcıydı. Gönülsüzce *dalış* diyen maceracı ruhum, şnorkelle yapılanı değil, tamamen Sinan'la olanına odaklanmıştı ve bu yüzden artık kendimi dizginlemek için hiçbir sebep bulamıyordum. Ellerimi usulca ne ara gittiğini fark edemediğim saçlarından gömleğine doğru indirdim, yoklayarak düğmelerine ulaştım. Kendisine olan sevdamdan mı yoksa dövmesine olan hayranlığından mıdır, bilmiyorum, rekor sürede gömleği üstünden atmasını sağladım.

Sinan ukala bir gülümsemeyle geri çekildi. Öpmese de sıcak nefesiyle yokluğunu hisseden dudaklarımı dağlamaya devam ediyordu. "Dalış yapacaktık?"

Kızgın bir şekilde iç çektim. Resmen beni, 'Senin istediğin dalışı yapıyoruz zaten!' demeye zorluyordu. "Bazı cümleleri özel hayatımızda kullanmayalım, kocacığım. Mesela takım olmak, gol atmak gibi? Böyle şeyler kalabalık ortamlarda konuşulabiliyor ve..." Gözüm, sert göğ-

sündeki dövmeye takıldı. "Ve... Biz..." Birden dilim damağım kurudu. İstanbul'un soğuğundan kurtuldum, Malezya'nın nemine geldim, iyi mi? "Böyle şeylerde... Birden, her şeyi... Her şeyle..." diye saçmalarken Sinan beni dinliyormuş gibi ciddi bir baş hareketiyle yavaşça onayladı ve o esnada elbisemin askılarını indirip ince kumaşın yere düşmesini sağladı. Arkasını sütyenim takip ederken derin bir nefes almaya zorladım kendimi. "Şey olur, sonra da..."

Neredeyse *daha fazla saçmalama* dercesine dudaklarıma kapandı, bir an olsun ayrılmadan yatağa yönlendirdi. Sırtım soğuk yumuşaklıkla buluşunca yavaşça gözlerimi araladım ve Sinan'ın ezmeyen ağırlığını tam üstümde gördüm. Heyecanla onu kendime çekmeye çalıştım ama ellerimden kurtulup küçük, ıslak öpücükleriyle aşağı doğru kaydı. Nefes nefese kalmama rağmen çirkef bir şekilde, "Ne oluyor be?" diye çıkıştım. Cevap vermedi. Karnıma çarpan nefesi, o bölgedeki bütün kasların canımı acıtacak bir şekilde kasılmasına sebep olurken solda bir yerde yeni gördüğü ama çabucak benimsediği dövmemi hatırladım.

Bunu desteklercesine elini belimin altına koyarak yükselmemi sağladı ve dudaklarını tam oraya bastırdı. "Sinan," diye sızlandım istemsizce. Beklenti artık tahammül edemeyeceğim kadar yoğundu. Bir kurtarıcı gibi ayak bileğimden baldırıma, oradan da uyluklarıma doğru ilerleyen dokunuşlarını hissettirmeye başladığında dalgın bir ses tonuyla "Hım?" diye mırıldandı ama cevap veremedim. Mecalim yoktu.

Kurtarıcı dediğim dokunuşlarına katılan dudakları ölümüm olmak üzereyken kendimi güçlükle toparladım ve "Lütfen..." diye fısıldadım. Sinan yarım bir gülüşle karnımın üstünden gözlerime baktı ama bu çok kısa sürdü. Çünkü şu an odaklandığı nokta göğüslerimdi ve sanki onu caydırmış gibi ansızın bacaklarımın arasından yükselmişti. "Dal artık!"

Aldığım derin nefesle gelen hırıltım, irkilmeme sebep olurken gözlerimi araladım. Oda ve dışarıdaki güneşin doğuşuna eşlik eden manzara bana o kadar yabancı geldi ki bir an nerede olduğumu hatırlayamadım. Tam o esnada sırtımın kavisinde Sinan'ın *ben buradayım* diyen dokunuşlarını hissettim ve her şey kolayca mantığıma oturdu. Başımı heyecanla göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. O çok sevdiğim ukala gülümsemesini görmeyi beklerken düşünceli yüz ifadesi afallamama sebep olmuştu. Kesin horlamıştım ve şu an *'Karımı neden seviyorum?'* listesine madde bulmaya çalışıyordu!

Sakin ol, İdil. Horlamak kötü bir şey değil. Hayır... Hayır, kötü! El âlemin kadınları kocasını öperek uyandırırken ben de uyanık kocamın kollarında dinozor gibi odayı inletiyorum! Bu kötünün de kötüsü! Acaba

daha önceden de horlamış mıydım? Kesik bir soluk alıp, "Sinan?" diye fısıldadım titreyen ve çatallı sesimle.

Ela gözlerini manzaradan uzaklaştırıp yavaşça bana çevirdiğinde gülümsemişti. "Günaydın. Uyandığını fark etmedim," dedi ve sırtımdaki eliyle beni kendine doğru bastırmadan önce alnımı öptü. Oh, tamam, sanırım listede lehime maddeler tahmin ettiğimden çoktu!

"Ne oldu?" diye sorarken sıkıntılı bir yüz ifadesiyle gözlerime baktı. Bir şey olduğuna uyandığımdan beri emindim. Hissediyordum. Bu çok garipti ama hissedebiliyordum.

Birkaç saniye durdu ve usulca "UEFA," dedi.

"Ne?" Ağzımın sonuna kadar açıldığına ve gözlerimin kocaman olduğuna emindim. Aslında şaşırmamalıydım. Benim kocam Sinan Tümer'di. Dert yumağını oluşturan sorunların nasıl gündelik ve normal olmasını beklerdim ki?

"Dün Fenerbahçe'nin Krasnodar'la maçı vardı. Tur için galibiyet gerekliydi ama maç 1-1 bitmiş. Anlayacağın, Fenerbahçe UEFA Avrupa Ligi'ne veda etti."

Babam... Semih... Annem! Annem iyi miydi acaba? İnşallah hâlâ evdedir ve yaşıyordur. "Bu..." diye mırıldandım Sinan'a bakmayı sürdürürken. Sevinmiş gibi gözükmüyordu. Kafam karışmıştı.

"Dürüst konuşmak gerekirse Fenerbahçe, Manchester United maçındaki gibi bir performans sergileseydi maçı rahatça alabilirdi. Üstelik bu iyi bir şey değil. Türkiye'yi temsil eden takım sayısı azaldı."

"Beşiktaş var, onu biliyorum. Peki, diğer takım?"

"Osmanlıspor."

"Ya? Hmm."

"Onun da bugün Olympiakos'la maçı var," dedi ve neredeyse üfleyerek nefesini bıraktı. "Bu eşleşmeler yüzünden savaş çıkarsa şaşırmam." Allah aşkına sus, Sinan. Sana bu konu hakkında söyleyebileceğim hiçbir şey yok! Başımı kaldırmadan sağıma soluma baktım ama telefonumu göremedim. El mecbur, bu konuda Google'dan farksız olan kocama soracaktım. "Nerenin takımlarıydı bunlar?"

"Krasnodar Rus, Olympiakos Yunan."

Başımı tavizsiz bir edayla dikleştirdim. "Baklavayı biz daha güzel yapıyoruz."

Erkeksi kahkahasının gümbürtüsünü elimin altında hissetmek mükemmel bir şeydi. "Kesinlikle," derken gözleri alay dolu ışıltılarla parladı. "Ama haklarını yememek lazım. Onların da güzel yaptığı şeyler var."

Sistem hakkındaki bilgi kırıntılarına ulaşabilmek için, "Dur," dedim ve dalga geçmesine engel oldum. "Şimdi Osmanlıspor yenilirse ne olacak?"

"Lige veda ediyor. Ertesi günü de son on altı turun kura çekimi yapılacak. Böylece Beşiktaş'ın rakibini öğrenmiş olacağız."

Tamam, sorun şimdi anlaşıldı. "Peki, kurada hangi takımlar var? Yani..." Ukala bir şekilde göz kırptım. "Kime Beşiktaş çıkacak ve elenecek?"

O an öyle güzel baktı ki Beşiktaş'ı kıskandım. Cidden... Kıskandım. "Bu turla birlikte seri başı uygulaması kalktığı için tüm takımların birbirleriyle eşleşme ihtimali var. Aklıma gelen muhtemel rakipler Ajax, Roma, Manchester United, Lyon, Schalke, Genk, Kopenhag, Rostov, Celta Vigo ve Borussia Mönchengladbach..." *Ne, ne?* "Umarım, Gent, Tottenham'ı eleyebilir. Sonra da bize çıkarsa çok temiz iş olur. Ajax da eskisi gibi değil. Bir şutu var, o da maç kazandırmaz. Hem onlarla 93'ten kalan bir rövanşımız var, unutmadık."

Hışımla yataktan doğruldum. "Ben..." Üstümde neredeyse ters dönen geceliği hüzünle düzeltip göz ucuyla Sinan'a baktım. "Ben senin karınım! Lütfen böyle konuşma."

Kaşları hayret içinde çatıldı. "Ne dedim ben şimdi?"

"Ne demedin ki? Kendini kaybettin resmen." *Tut şu dilini, İdil! Ben mi, Beşiktaş mı diye sorma sakın!* "İnciniyorum."

Kısa bir an durup düşünmüş olmalı ki dudakları mahcup bir şekilde gerilmişti. "Sadece sorunu cevaplıyordum," dedi ve bir şey fark etmiş gibi aniden gülümsedi. "Ayrıca... Benim karım neden incindi?" O tatlı ses tonu yüzünden içimdeki kız çocuğu, şımarık bir edayla konuşmak için benimle savaşmaya başlarken Sinan usulca bileğimi kavradı. Yataktaki yerime mıhlayıp ağırlığını vermeden üstüme çıktığında gülümsemesi pis bir sırıtmaya dönüşmüştü. "Bizim maçları hiçbir şeye değişmem, inan."

"Ee, tabii saha boş, senden başka adam mı var?" dediğimde o kadar içten bir kahkaha atmıştı ki ben de onunla beraber güldüm. "Şey... Bu arada ben çok acıktım," diye mırıldandım. Cümlemi onaylarcasına dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu, geçmeme müsaade etti. "Ben duşa gireyim, on dakikaya hazırım."

"Bekliyorum."

Tam banyoya girmek üzereyken durdum ve aklıma gelen şey yüzünden gözlerim şüpheyle kısıldı. "Sana bir şey soracağım ama dürüst olacaksın," diyerek arkamı dönerken kolu başının altında pürdikkat bana baktığını gördüm. Yapma! Öyle durma! "Benim... Boğazımdan, yani

gırtlağa ve yutağa yakın bir yerlerden ses gelmiş olabilir mi? Horlamak değil de hor gibi?"

"Ne?" Kaşları çatılsa da dudakları zapt ettiği gülümsemesi yüzünden kıvrılmıştı. "Hayır."

"Emin misin?" Belgin'le çok dalga geçtiğim için ondan daha beter olma olasılığım yüksekti.

Ilımlı bir şekilde gülümsedi. "Eminim."

"Ama bir gün olursa söyle, tamam mı? Sorun bende değil, kesin yastıktadır zaten."

Gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. "Gidiyor musun yoksa geleyim mi?"

"Gittim!" Arkamdan banyonun kapısını kapatıp içeriye kısa bir bakış attım. Fazlasıyla büyük, ferahtı ve açık renkler buraya da hâkimdi. Misafirlikteyken bile kendi banyomu özleyen bir insan olarak büyük bir farklılıkla karşılaşmamak beni mutlu etmişti. Derin bir nefes alarak aynanın önüne geldim. Gözlerim şişti, ölü gibiydim ama *'Sorun yok, mutluyum'* dercesine inadına gülümsüyordum. Allah'ım, çok şapşaldım! Umarım bünyem bir süre sonra bu mutluluğa alışırdı, alışmazsa rezillik...

Acele etmek için deyim yerindeyse kendimi gazlarken teknesiz geniş kabine girip suyu ayarladım. Geceliği üstümden atıp tepemden akan suyun, beraberinde yorgunluğumu da götürmesine izin verdim. Birkaç dakika içinde çıkmam gerektiğinin farkındaydım ama suyu çok seviyordum ve üç kere şampuan, bir kere duş jeli kuralım yüzünden bunu yapmam neredeyse imkânsızdı. Yine de her zamankinden daha çabuk bir şekilde rutinimi tamamlayıp suyu kapattım. Bornozun kuşağını bağladıktan sonra aceleyle banyonun kapısını açtım. Sinan'ı yatakta görmeyi beklerken ayakta ve giyinmiş olduğunu fark ettim. Daha da garibi, arkasında bulunan masada iki kişilik kahvaltı vardı. "Ben..." Belli belirsiz mırıldansam da konuşmadı, haylaz bir çocuk gibi gülümsedi. "Açık büfeye ineceğimizi sanıyordum?"

"Böyle bir seçenek varken niye inelim ki?"

Tereddütle masaya yaklaştım. Kahvaltı meyve ağırlıklıydı ama aynı zamanda bir insanın canının isteyebileceği her şey mevcuttu. "Teşekkürler. Bütün imkânlardan yararlanalım, öyle değil mi?" Son cümlemi özellikle vurguladım çünkü amacı otelin imkânlarından yararlanmak değildi. Bundan adım gibi emindim.

Kahvaltının ortasında çatalı bırakıp ilgiyle süitin manzarasından gözüken denize baktım. "Su çok güzel gözüküyor."

"Hayır, çok dalgalı."

Şaşkın bir şekilde Sinan'a döndüm. Huysuz bakışları üstümdeydi. "Şaka mı yapıyorsun?" Tekrar denize baktım ve körmüş gibi elimle göstererek, "Nesi dalgalı? Resmen çarşaf gibi!" diye çıkıştım.

"Öyle gözüktüğüne bakma. Süitin havuzunda yüzmen en iyisi."

"Ben havuz sevmem!"

"Ben de denizi," dedi tavizsiz bir şekilde.

"Ee ne yapacağız? Ayrı mı takılıyoruz?"

Bakışları karardı. Yüksek ihtimalle beni tek başıma, elimde kokteylimle bikinili bir şekilde güneşlenirken düşünmüştü. "İdil..." dedi adımı uzatarak.

"O zaman orta yolu bulmamız lazım."

"Bu, biraz havuzda durduktan sonra denize gitmek olacak, değil mi?"

Uysal bir gülümsemeyle dirseklerimi masaya dayadım. "Evet."

Sinan parmaklarının arasındaki fincanı yavaşça tabağına bıraktı ve dirseklerini aynı gülümseme eşliğinde benim gibi masaya yerleştirdi. "O zaman o yol kapalı, güzel karım."

"Ne demek kapalı?" Hışımla sandalyeden kalktım. "Sinan, anlamadım sanma. Geldiğimizden beri resmen odadan çıkmayalım diye uğraşıyorsun ama biraz daha burada kalırsak, *Biri Bizi Gözetliyor* gibi bir reality şova imza atacağız. Sonra arkandan diktatör diye konuşursam kızma."

Bıraktığı nefesle omuzları çökerken başını masadaki tabağına indirdi. Bir süre öyle durduktan sonra sakin bir şekilde sandalyesinden kalktı ve beni belimden tutup odadaki aynanın önüne getirdi. Göğsüme dökülen saçlarımı kaba bir kuvvet uygulasa incinecek bir şeymiş gibi özenle sağ omzumun arkasına attı, çenesini oraya yasladı. Bakışlarımız aynada buluştuğunda, "Baksana güzelliğine," dedi dalgın bir sesle. Sesi ve kelimeleri kan gibi damarlarımda akmaya, hızla bütün bedenime yayılmaya başlamıştı sanki. Gözleri o kadar kara, kararlıydı ki yavaşça yutkundum. "Nasıl başkası görsün isterim?"

"Sonsuza kadar bir odanın içinde yaşayamayız, Sinan." Karnımdaki ellerini tuttum. "Böyle davrandığında çok mutsuz oluyorum ben. Kendimi kısıtlanmış hissediyorum. Oysaki sen yanımdayken böyle şeyleri düşünmüyorum hiç. Bu dünyada sadece ikimiz varmışız gibi geliyor. Senin için de böyle değil mi?"

Derin bir nefes aldı. "Öyle..." derken başımı hafifçe boynundaki o girintiye doğru yasladım. "E hazırlan madem. Biraz süitin havuzunda takılırız, sonra da denize ineriz."

Pis pis sırıttım ve aynadan ona öpücük attım.

Sinan'ın, tenimde bir kat daha oluşturan masum güneş kremi sürüşünden sonra havuzun ızgarasına doğru yaklaştım ve ayağımı suda gezdirmeye başladım. Göz ucuyla şezlonga baktığımda sosyal kocamın telefonla uğraştığını gördüm. Suyun cazibesinden güçlükle kopup tekrar şezlongun ucuna doğru geldiğimde Sinan başını kaldırdı ve siyah güneş gözlüklerini çıkardı. Çok... Çok güzel bakmıştı. "Sence düğünümüzle alakalı haberler çıkmış mıdır?"

"Basın yoktu ama davetlilerin paylaşımlarıyla illaki bir şeyler yapmışlardır."

"Ya... Bir ara telefonuma bakayım en iyisi," dedim ve gıcık bakışlarımı ekrana indirdim. "Bir şey var mı?"

"UEFA maçları başlamadı. Liglere bakıyorum." Sabır duaları eşliğinde şezlong ve şemsiyenin tam karşısına geçerken Sinan'ın ekranı değil, beni izlediğini gördüm. Tamam, en azından aklı maçta, gözleri bendeydi. Aklını da almak lazımdı. Şu an UEFA'dan ve liglerden bana ne? Parmak uçlarımda havuzu kenarlarından adımlayarak bahane düşünürken ızgaradan taşan suyla oynamaya başladım. Dudaklarımdan birden, "Gelsene..." kelimesi döküldü. Ortamın atmosferi yüzünden Sinan'a attığım şuh gülümseme eşliğinde bilinçsizce devam ettim: "Su çok güzel."

Ben... Ben az önce Banu Alkan gibi mi davranmıştım! Ya da Ahu Tuğba? Evet, tam olarak öyleydi. Aman Allah'ım! Bakışlarımı utançla indirdim ve havuza atladım. Boğul İdil, ayakların yere değse de boğul!

Boğulamadım.

Nefes alma refleksime daha fazla engel olamayıp hızla suyun üstüne çıktıktan sonra yüzüme gelen saçlarımın ağırlığından kurtulmak için başımı arkaya doğru attım ve fazla suyu sıktım. "Suyun şimdi daha güzel olduğuna eminim."

Gözlerimi araladığımda Sinan'ın pis pis sırıttığını, çıkarmak üzere olduğu tişörtü yüzünden son anda görebilmiştim. Bir profesyonel yüzücüyü aratmayan atlayışını ve bana hızlı kulaçlarla gelişini izlemeye başladım. Hem de bir timsah gibi. Koyu gölgesiyle aramızda bir kol mesafesi varken bana uzanıp suyun üstüne çıktı. Ondan önce davranarak alnına düşen saçlarını düzelttim ve ona sokuldum. "Güzel miymiş?"

Bakışları kısa bir an aramızdaki olmayan boşluğa kaydı. Benim de dövmesine... "Tahmin ettiğim gibi," dedi hâlâ alıp verdiği derin nefeslerin arasında.

"Bana böyle yapışınca..." derken uygulamalı bir şekilde göstermeyi de ihmal etmemişti. "Yüzme bilmiyorsun sandım."

"Ben yüzme kursuna gittim!" Panikle kollarında çırpınmaya başladım. "Göstereyim. Bırak, izle beni."

Kollarında ben değil de küçük bir çocuk varmış gibi temkinli bir şekilde kollarını gevşetti ve daha rahat hareket edebilmem için geri çekilirken, "Hadi görelim yüzüşünü," dedi abartılı bir ilgiyle.

Yüzmeyi öğrendiğimi anneme ve babama kanıtladığım o ilk güne döndüm. Kenarda bir yerde bacak kadar boyuyla suya atlamaya çalışan Semih yoktu, o kadar. Havalı havalı birkaç kez kulaç attıktan sonra, "Gördün mü?" diye sordum uzay mekiği uçurmuş gibi. "Denizde olsam çoktan Türkiye'ye gitmiştim."

O kadar güzel güldü ki göz kırparak, *'Daha diğer hareketlerimi görmedin, yakışıklı'* diyesim geldi. "Peki, farz et ki ayağına kramp girdi. Ne yapmalısın?"

Ciddi ciddi, "Bağırırım. Bağırırken de kendimden geçerim ve boğulurum," dedim ama hayret içindeki bakışlarına dayanamayıp kahkaha attım. "Şaka! Cidden şakaydı. Tabii ki kramp girmeyen ayağımın yardımıyla bileğimi rahatlamaya çalışırım. Baktım olacak gibi değil, sırtüstü yatıp yardım beklerim."

En iyi bahanesine aday olan sorusuna böyle bir cevap vermem, kaşlarının tereddütle çatılmasına sebep olmuştu. Şirin şirin gülümsedim. "Eee, denize gidiyor muyuz?" Birkaç saniye içinde yanıma ulaştı. Teması isteyen ve bekleyen kollarım Sinan'a dokunmak için çoktan kalkmıştı bile. Usulca belimi kavrayıp beni havuzun duvarına yasladığında bacaklarımı ona doladım.

Hafifçe gülümsedi ve ellerim ensesine giderken onun elleri de kalçalarıma ulaştı. Benden uzun bir öpücük çalmaya niyetli olacak ki, "Hadi," dedi dudaklarıma yaklaşırken. "Gidelim."

Otelde ortak kullanılan alanlara küçük taşlardan yapılmış, envaiçeşit kokulu çiçeğin arasındaki patika yollardan ulaşım sağlanıyordu. O kadar samimi ve güzeldi ki istemsizce Sinan'a sokuldum. Çok geçmeden insan kalabalığı fazla olan ama buna rağmen sakin ve ferah yemek salonuna girmiştik. Aklıma istemsizce kızlarla gittiğim tatiller geldi.

'Önce manzaralı bir masa bulun, oraya eşya koyun. Kendinize az şey alırsanız bir tabak da ortaya hazırlamayı unutmayın.' Bir yandan gülüyor, bir yandan da Sinan himayesinde olduğum için rahatça etrafı inceliyordum. Dikkat ettiğim ilk şey, kolayca fark edilen fiziksel özellikler sayesinde buranın dünyanın dört bir yanından insanı konuk ettiğiydi. İkincisi ise herkes manyak gibi mutluydu. Durdurup, *'Siz de mi balayındasınız?'* diye sorasım geliyordu.

Salona bağlı bahçeye yöneldiğimizi fark edince kaşlarım çatıldı. "Sinan dur, savaş... Ay, yani açık büfe burada!"

"Şşt, beni takip et."

"Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda kahkahaların atıldığı masaların arasından geçmiş; insanlardan soyutlanan, manzarası gün batımına bulanmış başka bir masanın önüne gelmiştik.

Şaşkın ve anlam veremediğim bir mahcubiyetle Sinan'a döndüğümde bıraktığı etkinin farkında gibi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle sandalyemi çekti. İyi ki on dakikada yeriz kafasıyla hazırlanmamıştım. Yaz renklerini barındıran askılı elbisem akşamı kurtarıyordu. Arkamızdan hemen bir görevli geldi ve Sinan'la aralarında kısa bir İngilizce diyalog geçti. Üstünkörü birkaç cümleyi çevirdiğimde yemek servisi ile alakalı olduğunu anlamıştım.

Çok geçmeden iki görevlinin gerçekleştirdiği enfes sunuma çatalı batırmak için heyecanla beklerken sürpriz yumurtadan çıkan beyaz şarap masadaki yerini aldı. Kulağıma net bir şekilde gelen tango ezgilerini andıran müzik eşliğinde sadece birkaç dakika yemeğin keyfini çıkarabildim.

Malezya'da birden *Gururlan Marşı* çalmaya başlamıştı. Beşiktaş gerçekten sınır tanımıyordu.

Sinan çatalıyla bıçağını neredeyse fırlatarak sandalyesinden kalkıp cebindeki telefonuna baktı. Kıskanacağım bir hızla aramayı gözlerimin içine bakarak cevapladı. "Efendim, Ozan?" Küfredercesine müziğin ve seslerin arttığı yere dönerken, "Ne? Hangi maçlar? Bir saniye, sesini duyamıyorum," dedi ve bana doğru eğildi. "Hemen geliyorum."

Başımı sallayarak bakışlarımı kalabalığa çevirdim ve biraz ileride masasından kalkıp dans eden orta yaşlı çifti izlemeye başladım. "Edin, edin tabii... Siz dans edin, benim kocam da maç lafını duyunca uçsun gitsin." Kendi kendime söylenirken bir süre sonra sinirimi yenebilmek için çevreme dikkat kesildim. Birkaç çift daha ayağa kalkmış, eğleniyorlardı! Nasıl içim gidiyorsa kıpraşmaya, oturduğum yerde müzikle uyumlu ayak hareketleri yapmaya başladım.

Ta ki Sinan'ın geldiğini görene kadar... Şimdi tangoya olan alerjisini azdırmaya hiç gerek yoktu. Telefonunu masaya bırakıp sandalyesine oturduğunda merakım resmen beni dürtükleyerek konuşturmuştu. "Ozan ne diyordu?"

"Tahmin ettiğim gibi Gent, Tottenham'ı eledi."

"Bu iyi bir şey sanırım," diye mırıldandım tereddütle. İnanıyordum, bir gün onunla bu dili konuşacaktım!

"Fazlasıyla."

Tahmini doğru çıkınca aklıma ilk gelen Semih ve Ata oldu. İstemsizce gülümsedim. "Senin yaptığın kuponun tutmama gibi bir ihtimali yok.

Semih'in mutluluğunu düşünemiyorum. Tabii, bizimkiler bu kazancın nereden geldiğini öğrenince sıkıntı çıkarır ama..."

"Ya?"

Başımı tabaktan kaldırırken tek kaşı havada beni izleyen Sinan'ı onayladım. "Şans oyunlarından nefret ederler." Hafifçe esen meltem gözlerimin kapanmasına sebep oldu ve aklıma geleni dile getirmekten çekinmedim: "Biraz sahile inelim mi?"

Bir şey diyecek gibi dudaklarını araladı ama konuşmadı. Gülümseyerek beni başıyla onayladıktan sonra bitirmemi istercesine gözleriyle tabağı gösterdi.

Sahil, arkadaş ortamıyla ateş etrafında oturup gitarla *Akdeniz Akşamları*'nı çalmalıktı. Bunun için lazım olan şeylerin hiçbirisi elimizde olmasa da... Yine de çalıyor gibiydi. Huzur doluydum. Kısa bir anlığına sendelediğimde Sinan'ın belimdeki tutuşu da sertleşti. Şarap, sıcak havayla birleşmiş; yüksek ihtimalle bu gece canıma okuyacaktı. Ellerimi iskeledeki demir korkuluklara dayadım ve vücudumu Sinan'a yasladım. Yine hayatı zirvede bırakmak için mükemmel anlardan birini yaşıyordum.

Gözlerimi manzaradan ayırmadan, "Sinan?" diye seslendim.

Nefesi saçlarımdaydı. "Efendim?"

"Hiç dönmesek mi ya?"

"Keşke..." Saçlarımı öptü ve beni daha sıkı sardı.

Biraz iskelede vakit geçirdikten sonra deniz kenarına indik. Sandaletlerimi çıkartıp doğrulduğumda ilerideki kayalıkların etrafında bulunan küçük taşları fark ettim. "Taş sektirelim mi?" Bir elime sandaletlerimi alıp çoktan kayalıklara doğru ilerlemeye başlamıştım.

Sinan arkamdan, "Kaybedersin ama," diye seslendi. Resmen halı saha taktiğini üstümde uyguluyordu. Yemezler!

"Göreceğiz." Hevesle kumla oynayacak küçük çocuklar gibi diz çöktüm ve taş aramaya başladım. Yassı, ince, hafif ve yüzeyi pürüzsüz olanları bir kenara atmak için ayırsam da sevdiğim için kıyamamış; elbisemin küçük cebine koymuştum. Göz ucuyla Sinan'ın taşlarına bakacakken avucunu kapatıp doğruldu. Her ne kadar rakip olsak da desteğini benden esirgemedi ve elini uzattı. Yalpalayarak kalktım. "Sen mi başlarsın, ben mi?"

Sarsılmaz öz güveninin ağırlığıyla omuz silkti. "Hiç fark etmez."

"E iyi madem..." Hafifçe öne çıkarken omzumdan arkama doğru baktım. "Bu arada, taş atan kişiye dokunmak yasak. Yoksa hakkın bana geçer."

"Konuşmak serbest mi?" diye sorarken cevabımın değişmesini istercesine oyunbaz bir tavırla başını yana yatırmıştı.

"Şey... O da yasak olsun. Dikkatimi dağıtırsın." Masum masum gülümsedim ve bir taş seçip duruşunu ayarlamaya başladım. Burnu yere bakmamalı, suya çabuk gömülür. Tamam, oldu... Birazcık da aşağı. Yok, şimdi de çok yere bakıyor. Yukarı... Oldu gibi. Oldu.

"Biraz daha oyalanırsan taşı sektirdiğini göremeyeceğiz."

"Konuşuyorsun ama," dedim sakin bir sesle. Taşın açısını bozmamak için doğru düzgün sinirlenememiştim bile. Tekrar bir nefes aldım ve aniden gelen cesaretle taşı salladım. Durgun suyun içine girdi, çıktı, girdi... Çıkamadı.

Bu da iyiydi. "Dört," dedim gururla.

"Üç." Sinan tam yanıma geldi. "Suya gömüldüğünde neden sayıyorsun?"

"Sekti sayılır o."

"Çıksa dört olurdu."

"İyi! Tamam, üç. Hadi, sen at."

Sinan taşını kontrol ederken, "Aynı kurallar senin içinde geçerli," dedi. İçimden binbir fesatlık geçse de oyuna çok iyi başlamadığım için şimdilik elime koluma sahip çıkmak zorundaydım. Çok oyalanmadı, hafifçe geriledi ve taşı salladı. İkimiz dikkatli bir şekilde aynı anda saymaya başladık. "Bir, iki, üç..."

Beni geçince saymayı bıraktım. "Dört, beş..." Taş hızını kaybedip yavaşça suyun dibine gömülürken Sinan da yandan bana sırıttı. "Gördün. Sıra sende."

Taş sektirmek, kesinlikle cinnetlik bir olaydı. Yapamayınca insanı sinirlendiriyordu. Dil ağız içinde şekilden şekle giriyor ve gözler yuvalarında dönebiliyordu. Sabırlı olmam gerektiğini biliyordum ama nasıl? Birkaç elden sonra, "Tamam!" diyerek pes ettim ve elimde kalan taşları denize attım.

Sinan da altı kere sektirdikten sonra pek parlak atışlar yapamamıştı. Taşa kafa atamayacağı için kendine hâkim olmaya çalışsa da yüz ifadesi sınırlarında olduğunu gösteriyordu. Çenesindeki bir kas seğirmeye başlamıştı bile. "Evet, yeterli bu kadar."

Sandaletlerimi elime alıp doğrulduğumda omuzlarım hâlâ çöküktü. "Sinirlerim çok bozuldu. İçimden bir ses hâlâ *bu sefer yapacaksın,* diyor."

Sinan beni kendine çekti ve teselli edercesine kolumu sıvazlarken yürümeye başladık. "Açıyı mı ayarlayamadım, taş mı kötüydü, anlamadım ki."

"Güzel canını sıkma. Daha başarılı olduğun şeyler var," dediğinde bunları duymaya ihtiyacım varmış gibi hevesle başımı kaldırdım. Bana bakmadan konuşmaya devam etti: "Dalış gibi..."

Ağız dolusu bir kahkaha attım ve hafifçe göğsüne vurdum.

Yüzüstü dönebilmek için elimi sola doğru uzattığımda Sinan'ın tarafındaki soğukluğu hissetmek gözlerimin hızla açılmasına sebep oldu. Yanıma baktım. Yoktu!

Üstümdeki çarşafı tekmeledim ve yatakta doğruldum. Başım dünkü şarabın etkisiyle hafifçe dönerken boğazımın kupkuru olduğunu fark ettim. Neredeydi bu adam şimdi? Uyanana kadar ya bekler ya da uyandırırdı ama... Hiç gitmemişti!

"Sinan?" diye seslensem de cevap koca bir sessizlikti. Yavaşça ayağa kalktım ve banyoya girdim. Tuvaletteki işimi halledip elimi yüzümü yıkadıktan sonra tekrar odaya döndüm. Bir işi olsa... Ne işi ya? "Of!" Kenarda duran kol çantamı aldım, telefonumu çıkardım. Ekranın açılmasını beklerken bir süre gözlerimi dinlendirdim. İçimin geçtiğini belli eden derin bir nefes aldığımda irkilerek gözlerimi açıp ekrana baktım. Normalden olsun, *WhatsApp*'ten olsun bir sürü mesaj ve arama vardı.

Daha fazla bildirim yüklenip telefonun ölümüne sebep olmasın diye *WhatsApp*'e girdim. Bir gruba eklenmiştim.

Ata, "HAYIRLI CUMALAR" grubunu oluşturdu.
Semih, Ata, Siz

Ata

Yenge, o adamın dikkatini çekmesin diye grubun adını böyle yapmak zorunda kaldım. *17.04*

Ama galiba bu daha dikkat çekici oldu, çünkü hiç kimseye *hayırlı cumalar* mesajı atmam. *17.05*

Neyse... Asıl konuya geleyim. SENİN KOCAN KİNDAR BİR MANYAK! *17.07*

Bu son yazdığımı sakın ona gösterme. SAKIN! *17.08*

Semih'le amcamın sana söylediği maçlara oynadığımız ortak kuponumuz var ya... O BÜTÜN MAÇLARDAN YATTI! O kadar insafsız, kindar ve acımasız ki bir tane bile tutmamış. Emoji kullanmayı sevsem şuraya yüzlerce ağlayan yüz ifadesi koyabilirdim. *17.09*

O adamdan önce davranarak durumu bizimkilere anlattık. Babam Tu'yu karşıma koydu ve yüzüme tükürmesini istedi, çok incindim. Artık

İstanbulkart sahibiyim, günlük harçlığım elli liraya düştü ve yarın Çin malı *iPhone* kullanmaya başlayacağım. Semih'de ise durumlar daha kötü. Necmi amca, modemin şifresini atalarımıza sorsak, 'O nereden çıktı şimdi?' diyecekleri bir tarih sorusu yapmış. Ahsen teyze de Semih'i sosyal medya hesaplarından engelleyip bütün desteğini geri çekmiş. *17.12*

YA BEN NE YAPTIM YENGE, SÖYLESENE BEN NE YAPTIM? ELLİ LİRAYLA NASIL YAŞARIM? *17.13*

Semih

Şu an bir arkadaşımın internetine bağlandım, benim paketim bitti. :D *17.52*

Abla. :D O kocan olacak yüksek tansiyonlu adam var ya. :D Hah, işte ondan nefret ediyorum. *17.52*

Ata

Şu an sinirden gülüyor. *17.54*

Semih

Ona söyle, bundan sonraki soyu Fenerbahçeli devam edecek. :D *17.55*

Ata

Bence bizim ailede Beşiktaşlı olmayanlar katlediliyor çünkü hiç başka bir takım tutanı görmedim. *17.56*

Semih

Bu arada kuvvetli bir donanmayla Rusya'ya karşı Karadeniz'de hakimiyeti yeniden kuran ama Kırım'ı alma emelinde başarılı olamayan padişah kim, bilen var mı? *17.58*

Ata

Eğer yarın Çin malı *iPhone* kullanmaya başlamasaydım buna dakika başı gülebilirdim, kardeşim. *18.00*

Semih

YİNE DE HER ŞEYE, HERKESE RAĞMEN İNADINA FENERBAHÇE! *18.02*

Hayır... Hayır... Sinan bunu yapmış olamaz... Dün geceyi gözümün önüne getirdim. Kupon konusu geçtiği anki tepkisi, mimikleri, o saçma sessizliği... Aman Allah'ım! Yapmıştı! Yaşadığım şok yüzünden telefonum parmaklarımın arasından kayarken birkaç nesneyi iki elinin arasında döndürmeye çalışan palyaçolar gibi çırpınarak son anda tuttum. O esnada odanın kapısı açıldı. Sinan'ı o kadar beklemiyordum ki süiti temizlemek için görevlinin geldiğini düşünerek ayağa kalmış ve üstümdeki geceliği düzeltmiştim. Ama gelen Sinan'dı. Bakışlarımız anında çarpıştı. Kızgın mıydım? Fazlasıyla. İşin daha saçma tarafı onda da bir şeyler vardı.

Odanın kapısını kapatıp içeri girdi ve üstündeki tişörtü neredeyse yırtarcasına üstünden çıkarttı. Sustu, sustum. Olayı kesinlikle dramatize etmiyordum ama aramızdaki sessizlik son derece dokunaklıydı. "Kura çekimi yapıldı."

"Kuponda bir maç bile tutmadığını biliyorum." Salise farkıyla söylediğimiz cümleler yüzünden afallamış bir şekilde birbirimize baktık.

Sinan'ın bakışları üstümden, yataktaki telefonuma doğru çevrildiğinde başını kesik bir iç çekişle hafifçe arkaya attı. "İdil..."

"Bunu nasıl yaptın? Ata'yı geçtim, Semih'e hiç mi acımadın? Ona burs çıkmadı, kredi alıyordu!"

"Acımamı gerektirecek bir durum yok."

"Ortada iki bin liralık kupon vardı, Sinan! Bu öğrenciler için büyük bir para, anlıyorsun, değil mi? Üstelik... Beni de ayakta uyuttun!"

"Semih bunu fazlasıyla hak etti, sen de biliyorsun, sadece ödetmeye kıyamıyorsun. Ama o az kalsın... Her şeyi mahvediyordu. Çok az kalmıştı, yerimde olsaydın bunu anlardın." Gözleri o anları hatırlamış gibi kısa bir an kapandı. "O bücürün dediklerini, yaptıklarını..."

"On sekiz yaşında," diye düzeltme ihtiyacı duydum.

"Bundan emin misin?"

Hüzünle inledim. "Allah'ım, düşünemiyorum! Semih nasıl da üzgündür şu an! Ya Ata? Tuana yüzüne tükürdükten sonra..."

"Ne?"

Sinan'ın sesindeki şaşkın ama eğlenen tını yüzünden istemesem de sırıttım. Hayır, komik bir şey yok! "Evet, tükürmüş! Şu an resmen hayatı, daha doğrusu hayatları çöküşte."

"Spor bilgisinin kazanca dönüştürülmesine hep karşıydım. Ata bunu biliyordu. Kendi kaşındı."

"Yapma..." Sızlanarak dudaklarımı büktüm. "Organların mı satsınlar? Bunu mu istiyorsun?"

"Hangi organ mafyası onları ciddiye alır ki?"

"O senin kayınç-" Sinan'ın gözleri irileşti. Bakışları *devam etme*, diyordu. "Sen onun enişteşisin!" tiradına geçtim. "Enişteler böyle yapmaz. Kayınçosunu korur, kollar, sever... Lütfen bu düşmanlığa bir son ver. Semih kindar değildir, teselli bulunca her şeyi unutur ve eskisinden de iyi olursunuz. Ata'yı zaten biliyorsun..."

"Bir şartla," dedi dünden razıymış gibi sözümü keserken. "Biraz eğleneceğim. Yani parayı onlara kolay kolay geri vermem."

Allah'ım! Sen bana sabır ver. "Biraz derken? Ne kadarlık bir süreçten bahsediyoruz?"

"Bilmem. Belki senin de hoşuna gider, duruma göre bakarız."

Yüzümü ekşittim. "Hoşuma gideceğini hiç sanmıyorum," dediğimde gizemli bir şekilde gülümsedi ve elini uzattı. "Ne? Bir de kardeşim ve Ata'nın daha az sürünmesine dair bir anlaşma yaptığım için elini sıkmamı mı bekliyorsun? Üstelik beni kandırdın!"

Aramızda duran eli belime uzandı, beni kendine doğru çekti. Dikkatim dağılmasın diye elimi dövmesinin üstüne doğru bastırdım. "Seni değil, onları kandırdım."

"Aracıydım!" diye itiraz ettim. Aksi bakışlarıma cevabı, gözlerine ulaşmayan bir gülümseme olunca sinirim bir toz bulutu gibi dağılmaya başlamıştı. Sebebini bulmak çok zor değildi, Beşiktaş! "Kura çekimi demiştin... İyi mi, kötü mü?"

"Özellikle Lyon-Roma ve Schalke-Monchengladbach eşleşmesi. Onlar birbirini kıyar, güçlü iki takım..."

Yine kendini kaybedecek gibiydi. "Sinan," diye fısıldayarak sözünü kestim usulca. "Kısacası?"

"Beşiktaş, Osmanlıspor'u eleyen takımla, yani Olympiakos'la eşleşti." Demek ki bu takım, Osmanlıspor'u elediğine göre iyiydi. Galiba biraz üzgün olmalıydım. Hem bir Türk takımı daha elenmişti hem de Beşiktaş'ın karşısında dişli bir rakip vardı. "Ya? Olsun!" Sesimin hüzünlü olmasını beklerken fazlasıyla coşkulu çıkması beni de şaşırtmıştı. "Beşiktaş alır!" O kadar emin söyledim ki takımın başka şansı yoktu. "Değil mi yani? Bence alır!"

Hayatının yegâne varlığıymışım gibi baktı. Sanki tek ben varmışım, diğer görebileceği her şey gereksizmiş gibi... Gözlerindeki parıltılar o kadar çok şey anlatıyordu ki baktıkça girdabına çekiliyordum sanki. Sonrasında gülümsedi ve alnımı öptü. Geri çekilmeden önce, "Sana Yunan'ın güzel yaptığı şeyler var demiştim. Maç bitişinde görürüz," diye fısıldadı.

21. Bölüm

İki Ay Sonra

Sinan soğukkanlı bir serilikle kapıyı açıp önden geçmem için bana müsaade etti. Göz ucuyla yüzüne bakarak eve girdikten sonra üstümdeki mevsimlik montu çıkarmaya giriştim. Ta ki kapı gümbürtüyle kapanana kadar. İrkilerek arkama döndüm. Sinan bana yandan tereddütlü bir bakış atsa da susmayı tercih edip anahtarlığı hışımla antredeki dresuara bıraktı ve salona geçti.

Derin bir nefes eşliğinde peşi sıra onu takip ettim. Açtığı elektrik düğmesiyle salon aydınlandığında deri ceketini çıkarttı, resmen patak-layarak koltuğa attı. Ceket bu muameleye alınmış gibi yere düşerken usulca merdivenlere yöneldim. Normalde olsa üst katta başka bir boyuta açılan kapı olmadığını bilmesine rağmen *nereye* diye sorar; rotam yatak odasıysa bana eşlik ederdi ama şu an gittiğimi bile fark etmediğine emindim. Biliyordum, biraz alana ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Beşiktaş'ın Avrupa Ligi'nden elenmesini kabullenmesi kolay olmayacaktı.

Oysaki Oly takımını ne de güzel yenmişti. O atmosfer, marşlar, Sirtaki müziğiyle uğurlanan Yunanlar ve Tümerlerin, özellikle Sinan'ın sevinci hâlâ dün gibi aklımdaydı. Artık yadırgamıyordum. Beşiktaş aileden biri gibiydi. Sadece kimse sarılamıyordu, o kadar. Hüzünle iç çekerek yatak odasına girdim. Montumu, ardından da üstümdeki Beşiktaş formasını çıkarttım. Evet, bu gece mağlubiyetle bezenmişti ama şahit olduğu galibiyetlerin gururu, inadına daha keskindi sanki. Beni, *'Bak, bunları da gördün,'* diyerek teselli ediyordu.

Bu hissin verdiği buruk rahatlamayla ebeveyn banyosuna yöneldim. Birkaç kez yüzümü yıkasam da kısa bir duşun daha iyi geleceğine karar vererek üstümdekileri çıkardım. Ne yalan söyleyeyim, umutsuzca Sinan'ı bekledim ama gelmedi. Ben de dakikalardır içimden söylediğim *Giden Günlerim Oldu* şarkısını biraz mırıldandıktan sonra duştan çıktım. Renk çağrışımından şu an çekinsem de siyah bir gecelik giyip oyalanarak saçlarımı kuruladım.

Artık aşağı inme vaktim gelmişti. İzlemem gereken yolu az çok biliyordum çünkü hayatım, Sinan'ın Fenerbahçeli versiyonuyla geçmişti. Her ne kadar şu an 'evlat' değil de 'eş' sıfatıyla hareket etmek beni biraz gerse de altından kalkabileceğimi hissediyordum. Bunun inancıyla yatak odasından çıktım ve merdivene yöneldim. Son basamağı inmeden önce kirpiklerimin arasından salona doğru bir bakış attığımda Sinan'ın koyu renkli berjere oturduğunu, ayaklarını da önündeki pufa uzattığını gördüm.

O da bana baktı. Alelade değildi. Güçlü bir kuşatma altında hissettim kendimi.

Heyecandan titrememe rağmen yine de gülümsemeyi başardım. Yabancı bir ortama girmişim gibi bana fazlalık gelen ellerimi, geceliğimin karın kısmındaki serin kumaşa sürterek küçük adımlar atarken yaptığım hareket yüzünden göğüslerimde baş gösteren sızıyla irkildim.

"İyi misin?"

İlgili bakışlarına cevap vermeden önce pufun kenarına iliştim. "Biraz yorgunum."

Daha rahat oturmam için yavaşça ayaklarını indirirken beni süzdü. "Üşüteceksin."

"Isıtırsın?"

Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle başını belirsizce sallayıp adımı söylediğinde içim burkuldu. Ne diyebilir, nasıl teselli verebilirdim ki? 'Üzülme, seneye bir daha hazırlanırsınız' falan mı? Eğildim ve dizlerinin üstünde bağladığı ellerine uzandım. Önce ellerimize, sonra tekrar bana baktı. Aramızdaki boşluk o kadar azdı ki ikimizi kendimize ait küçük bir dünyada hissettim. "Çok net goller kaçırdık," dedi içimde çalmaya başlayan Özdemir Erdoğan'ı susturarak. "Quaresma'nın direkten dönen topu, Talisca'nın boş kaleyi tutturamaması ve Babel'in gelişine vuramaması büyük şanssızlıktı."

Başımı salladım. "Evet."

"Mitroviç..."

"Oyundan çok kopuktu," dedim bilmiş bir edayla. Devre arasında edilen sohbetleri dinlemenin faydaları.

Sinan'ın gözleri şaşkınlıkla irileşirken dudaklarında bir tebessüm yakaladım. "Katılıyorum."

Oh, sanırım düzeliyordu. Yeter ki biraz konuşsun ve gülümsesin. Moral bozukluğunu idare edebilirdim. "İşin ehli sensin ama bence izlemesi güzel, heyecanlı bir maçtı."

"Ve ne olursa olsun bir kez daha iyi ki Beşiktaşlıyım dedirtti," dedi gururla.

"Kesinlikle! Üstelik penaltılar olmasaydı..." Parmaklarıma dolanan elleriyle bileğimi kavrayıp beni hızla kendine çekti. Kucağındaki yerimi sağlamlaştırdığında dudakları tarafından susturuldum. Avunur gibi öptü, şefkatle karşılık verdim. Çok geçmeden hızla kontrolden çıkarken ilkel bir güdüyle birbirimize sataşmaya başladık. Bunun sonunu biliyordum. O yüzden günün anlam ve önemine binaen konuşmak için yavaşça geri çekildim. "Galiba maç yapacağız?"

Gülmemek için uğraştı ama başaramadı. "Öyle gözüküyor."

"Saha her zamanki gibi boş..."

Elleriyle kalçalarımı sıkıca kavrayıp berjerden kalktı. Bacaklarımı ona doladıktan sonra, "Çünkü tek kale," dedi ve tekrar dudaklarıma uzandı.

Neyse, en azından bu maç galibiyetiyle sonuçlanacaktı.

Sabahları algılarım kapalı olduğu için sözlerini hâlâ bilmediğim ama müziği kulağıma aşina olan Beşiktaş Marşı ve ona karışan alarmımın sesiyle uykusuz, aksi, lanet bir şekilde gözlerimi araladım. Öpe seve uyandırılmaya alıştığım için istemsizce soluma baktığımda Sinan'ın hâlâ uyuduğunu gördüm. Benden sonra uyandığı çok nadir olurdu. Hasta mıydı acaba? Gözlerimi neredeyse çatılan kaşlarında, huzursuz yüz ifadesinde gezdirdim.

Evet, hastaydı. *Mağlubiyet Sendromu.*

Doğruldum ve yataktan kalkıp banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra telefonumu da alarak sessizce odadan çıktım. Annem her zaman iyi bir kahvaltıyla başlayan günün daha verimli, daha güzel geçeceğini söylerdi. Ben de buna inanıyordum ve bu yüzden mükellef bir kahvaltı hazırlayıp haftanın son iş gününü daha tahammül edilebilir hâle getirecektim. Çalışmalarıma başlarken bir yandan da telefonuma gelen bildirimleri hızla kontrol ediyordum. Maçın bittiği saatlerde Semih ve Ata hem aramış hem de defalarca mesaj atmışlardı. Ata Beşiktaşlı olduğu için şüphelerim vardı ama Semih'in alay edercesine *geçmiş olsun,* diyeceğine adım gibi emindim. Sinan, her ne kadar balayı dönüşünde bizimkilerle konuşmuş ve zorlu koşulları hafifletmiş olsa da araları hâlâ limoniydi.

Telefonu oflayarak kenara bırakıp tamamen işime odaklandım. Yarım saat sonra hazırladığım kusursuz masaya bakarken kendi kendime gülerek, "Krepleri siyah beyaz mı yapsaydım?" diye mırıldandım ve bu düşünce, canımın çikolatalı peynirli krep çekmesine sebep oldu. Vakit kaybetmeden servis tabağına bir tane krep koyduktan sonra içini özenle döşedim. Hevesle ilk ısırığı alıp çiğnediğimde tadı o kadar iğrenç ve saçma geldi ki... Peçeteyi kaptığım gibi lokmamı çıkartmak zorunda kal-

dım. Acaba peynir ya da çikolata bozulmuş olabilir miydi? İkinci ihtimal biraz saçma gelse de sandalyeden kalkıp peynirin son kullanma tarihine baktım. Buzdolabında saklandığı sürece çocuklarım bile görebilirdi.

Kısa bir an duraksamanın ardından âdeta bir aydınlanma yaşadım. Etrafımda rakamlar, toplama ve çıkarma işaretleri uçuştu. Çocuklarım bile görebilirdi...

Elim karnıma doğru gitti. Sanki... Hissettim. Orada. Aman Allah'ım! Olabilir miydi?

Bir saniye ya, niye bu kadar şok olmuştum ki? Elbette olabilirdi çünkü korunma mevzusu bizim için ilk birliktelikten sonra tam anlamıyla ev ödevi hâline gelmişti. Hatırlasak da bazen yapmaya zahmet etmiyorduk. Ama... Yine de ellerim titriyordu! Şaka gibiydi! Tamam, sakin ol, İdil. Hiçbir şey kesin değil. Belki de ağız tadı kanseriydim? Belirtileri de göğüslerde hassasiyet ve âdet gecikmesi olabilirdi?

Peyniri bırakıp sandalyeden kalktım. Yavaşça merdivene ilerlemeyi düşünürken kendimi de şaşırtarak küçük bir çocuk gibi ayaklarımı vura vura hızla yukarı çıktım. Yatak odasına girmeden önce hızımı kesmeyi başardım ve usulca kapıyı araladım. Sinan hâlâ uyuyordu ya da ısrarla uyumaya çalışıyordu. Yavaşça yatağa oturduğumda aynadan pişmiş kelle gibi sırıttığımı gördüm. Hafifçe silkelenip alnına düşen saçlarını okşayarak, "Sinan?" diye seslendim.

Yanağına doğru indirdiğim elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Karşı koymadım, usulca ona sokuldum. Bir süre sonra, "Hım?" dedi genizden gelen bir sesle.

"Kalksan mı artık?"

"Bugün hiç kalkmasak mı?" Keyifsiz sesi içimi burktu. Resmen göğsüme yatırıp teselli edesim gelmişti.

"Program var."

"Program var," diye tekrar etti keyifsiz bir sesle. "Harika." Başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. Ela gözleri boşluğa takılıyken aklına bir şey gelmiş gibi birden bana çevrildi. "Peki, olmasa?"

"Ne?"

"Bugün canlı yayına çıkmasam?"

Gülerek, "Sen kanalın sahibi olabilirsin ama ben ne yazık ki ajansın değilim," dediğimde gözlerini dünyayı ele geçirme planları varmış gibi kıstığını çok geç fark ettim. Gülümsemem donuklaştı ve sertçe yutkundum. "Hayır, ortaklık sayılmaz."

Tek kaşı havaya kalktı. "İlla satın mı almam lazım yani?"

Aman Allah'ım, çok ciddiydi. "Sinan, lütfen!"

İnandırıcı olmayan bir gülümsemeyle, "Şaka yapıyorum," dedikten sonra dudaklarıma küçük bir öpücük kondurup gönülsüzce yataktan kalktı. Banyoya girerken göremesem de o gülümsemesinin anında yüzünden silindiğine emindim ama yine de hiç bozuntuya vermeden dolaba yöneldim ve yüksek bel krem etek, üstüne de lacivert gömleğimi çıkartıp yatağa bıraktım.

Kahvaltıda gözlerim Sinan'ın üstündeydi. Hâlâ bir şey tükürmemişti. Dudaklarına götürdüğü kahve fincanının üzerinden telefonuna odaklanmış, yine bana mükemmel bir manzara sunduğundan bihaberken daha fazla dayanamadım ve heyecanla sandalyeden kalktım. "Ben çantamı alayım, çıkalım, olur mu?"

Telefonunun ekranını kilitleyip masaya bıraktı. "Hiçbir şey yemedin."

"Yedim ya," Bakışlarım istemsizce tam aksini söyleyen boş tabağıma kaydı. Tabağı sıyırmış hatta yalamış olamaz mıyım?

Masanın üstünden kalkan elini alnıma değdirdi. "Hasta mısın sen? Solgun gözüküyorsun." Hızla kaşları çatılırken "Doğruyu söyle, İdil," dedi gergin bir sesle.

Bazen bana sensör taktırdığını düşünmüyor değildim. "İyiyim," diyerek elini tuttum. "Havalardan sanırım. Endişeleneceğin bir şey yok." İnandırıcı olması için gülümseyerek sandalyeden kalktım ve yukarı çıkarken *WhatsApp*'tan kızlarla olan grubumuza girdim. Belgin'e söyleyecektim ama Şahsenem de bunu görmeliydi!

Belgin, gelirken hamilelik testi alabilir misin?

Mesajım anında mavi tik oldu.

Beloş

NE HAMİLELİK TESTİ İDİL, NE OLUYOR?

Şahso

ŞAKA YAPIYORSUN?

Beloş

HAMİLE MİSİN, DOĞRUYU SÖYLE.

Şahso

YOK, İNANMIYORUM.

Bir süre sessizce güldükten sonra çantamla tekrar aşağı indiğimde Sinan'ın siyah ceketini sandalyenin arkasından alıp omuzlarına geçirdiğini gördüm ve usulca yanına yaklaştım. O beni incelerken ben de ellerimi iyi durduğundan emin olmak istercesine ceketinde ve kravatında gezdirmeye başladım. Bir potluk olmadığının farkındaydım ama küçük bir erkek çocuğu gibi kontrolümün bitmesini beklemesi çok hoşuma

gitmişti. Bu yüzden kasıtlı bir şekilde oyalandım. "Umarım ajanstayken uğraştığın bir işe bu kadar çok odaklanmıyorsundur," dedi bir süre sonra.

Parmaklarım kravatının düğümündeyken çatık kaşlarla başımı kaldırdım. Gözleri üstümde, yüzü ifadesizdi. "Niye?"

Neredeyse sıkıntılı diyebileceğim bir nefes alıp avucunun içini yanağıma yasladı. "Çünkü çok güzel oluyorsun."

Bön bön baktığıma emindim. Hâlâ zamansız iltifatlarına alışamamıştım. O yüzden bocaladığımı fazlasıyla belli eden saçma bir '*Ehe*' sesi çıkarttıktan sonra gülümseyerek, "Sana öyle geliyordur," diye mırıldandım.

"Daha kötü ya, benim gibi gözlerinde sorun olmayan herkese," derken aksi ifadesine rağmen alaycı bir tınıyla devam etti: "Öyle gelecektir."

"O gözler aynı zamanda seni de görüyor. İçin rahat olsun, ajansta herkesin İdil bacısıyım," dediğimde aklıma istemsizce Mehmet geldi. Sinan geçen ajansa uğradığında ona öyle bir bakmıştı ki bana '*teyze*' demeye çok yakındı. "İyi. Çünkü ajans konusunda çok anlayışlı olduğumu düşünüyorum."

Ellerimi indirdim ve taviz vermeyen duruşuna rağmen dudaklarıma sahte bir gülümseme kondurdum. "Sadece ajans mı?" dedim abartılı bir neşeyle. "Sen her konuda çok anlayışlısın!"

"Sen kocanla alay mı ediyorsun?" diye sorsa da fazlasıyla farkındaydı ve kıvrılan dudağı bununla eğlendiğini gösteriyordu.

Kısa bir an duraksadım. "Hım... Sanırım, evet."

Kollarını usulca belime dolarken çok kısa bir an karnıma temas ederek nefesimi kesti. Heyecanla başımı kaldırdığımda bariz bir şekilde gülümsüyordu. "Anlayışlı bir insan olduğum için sorun yok, devam edebilirsin." Bazen... Çok gıcık ve aynı zamanda sempatik olabiliyordu. Garip, kafa karıştırıcı bir tezatlıktı. Mantığa oturtmak mümkün olmadığı için sesli bir şekilde ofladım. Sinan geri çekilse de bir eli hâlâ belimdeydi ve beni kapıya doğru yönlendirmesine müsaade etmiştim. "Ne?" dedi tepkime karşı. O esnada çok romantik bir anın içindeymişiz gibi saçımı uzun uzun öptükten sonra kulağıma doğru fısıldadı: "Öyleyim işte."

Hiçbir şey çaktırmamak için yol boyunca sakinliğimi korumuş, günlük dozdaki uyarılarımı aldıktan sonra vedalaşarak arabadan inmiştim. Sinan'ın ajansa girdiğimi görene kadar gitmeme huyunu bildiğim için yavaşça omzumun üzerinden arkama baktım. Mat siyahlık hareket eder etmez koşarak asansöre ulaşıp çağırma tuşuna abandım. Neyse ki çok geçmeden geldi, birkaç kişiyle beraber üst katlara çıkmaya başladık. He-

yecandan titriyordum, mideme kramplar giriyordu ve sebebi kesinlikle belirsizlik değildi. '*Dink*' sesiyle irkildiğimde çelik kapı yavaşça açıldı. Tanıdık büyük pirinç tabelayı, sonra da önündeki Belgin ve Şahsenem'i gördüm. Çıkmadan önce beni asansörden çektiler. "Şahsenem? Senin iş..."

"Birkaç saatliğine izin aldım," dedi ve bir elimden o, diğerinden de Belgin tutunca yürümeye başladık.

"Bir saniye!" Uyum içinde hareket etmeleri paniklememe sebep oldu. Durmak istedim ama beni daha sıkı tutarak adım atmaya zorladılar. "Nereye?"

"Ajansın ortasında işemek gibi bir planın yoksa hamilelik testini yapman için tuvalete gidiyoruz!"

Üçümüz mermerin üstündeki testlere sırtımızı dönmüş, zamanın geçmesini bekliyorduk ama geçmiyordu! Çünkü neden? Geçmesini istediğim için! Belgin ofladı. "Kaç dakika oldu, Şahso?"

Şahsenem, bileğindeki saate baktı. "Yaklaşık..."

"Dayanamayacağım," diyen Belgin mermere döndü ve hemen ardından tiz bir çığlık attı. "İdil, çift çizgi! Yemin ederim, hepsi çift çizgi!"

"Ne? İnanmıyorum!" Konuşamadım. Kalbimin atışı kulaklarımda uğuldamaya başlarken titreyen bedenimle arkama döndüm ve testlere doğru eğildim. Yaşlarla bulanıklaşan görüşümü, gözlerimi kırpıştırarak netleştirdiğimde yanaklarım ıslandı.

Çift çizgi...

"Benim..." diye başladım ama devamını getiremedim. O esnada Şahsenem ve Belgin, aynı anda bana öyle sıkı sarıldı ki göğsüm tıkandı; kelimelerim hıçkırık olarak çıktı dudaklarımdan. Kaç dakika öylece durup ağladık, bilmiyorum ama... Bu an dostluğumuz için çok özeldi. Bir kez daha şükrettim. İyi ki onları tanımıştım, iyi ki hayatımdaydılar. İyi ki.

İçimden taşan sevgi ve heyecan bir solukta, "Karnımda Yavru Kartal var," diyerek cümlemi tamamlama sebep olduğunda ben de fazlasıyla şaşkındım.

Kızların gözyaşlarıyla titreyen omuzları, bu sefer kahkahalarla sarsılırken yavaşça kollarımdan çıktılar. "Evet," dedi Belgin hafifçe eğilirken. Elini usulca karnımın üstüne koymuştu. "İlk tanışmayı gerçekleştirelim. Ben Belgin. Teyzenim."

"Senden teyze olmaz," dedi Şahsenem eline vururken. "Tey falan olursun ancak."

Belgin dudaklarını büktü. "Bu da Şahsenem. Teyze yetmez, cicianne dersin. Bazen seni anandan babandan çok düşünür. İlk başta garipseye-

ceksin hatta daha sonra da garipsemeye devam edeceksin ama alışmaktan başka çaren yok."

"Kes!" diyerek çıkışan Şahsenem birden koluma asılınca irkildim ve yüzüne baktım. Bakışları sabırsızdı. "Kocana nasıl söyleyeceksin?"

"En ufak bir fikrim yok," dedim endişeyle. "Canlı yayın var. Biliyorsunuz, Sinan'ın kuruntuları yüzünden cuma günleri Tümerlerle takılıyorum. Son yaşanan olayda da bu konu hakkında ne kadar ciddi olduğunu gösterdi."

"Bu seferlik eve gitsen? Yemek falan mı hazırlasak?" Belgin kısa bir an dediklerini düşündü ve parmağını boğazına soktu. "Pardon, iğrenç bir fikir sunmuşum. Siz devam edin."

"Geldiğimizde söylerim." O anların hayaliyle midem buruldu. "Allah'ım, çok sevinecek! Beşiktaş ligden elendi diye resmen depresyona girmişti. Bu haberle kendine gelir."

"Ohoo!" Şahsenem yüzünü ekşitti. "Beşiktaş yenildi diye her depresyona girdiğinde kendine gelmesi için çocuk haberi vereceksen..."

"Ne demek istiyorsun be?"

Belgin beni tutup, "Sakin ol Kartaliçe," dedi ve sahte bir korkuyla Şahsenem'e baktı. "Yavru Kartal, şimdiden Beşiktaş için atar gider yapıyor. Tam babası kılıklı, Şahso. Büyüyünce çocuklarımıza kafa atmasa bari."

Ciddi durmak için çok uğraştım ama başaramadım. Gözümün önüne rüyamda, 'Çarşı alayına karşı!' diye bağıran erkek bebek gelse de ağız dolusu bir kahkaha attım.

Bunun için daha sonra da korkabilirdim.

Akşam ajanstan çıkıp Tümerlere giderken bile heyecanım ve mutluluğum ilk anki gibi tazeliğini koruyordu. Şaşırtıcı değildi çünkü koca gün elim karnımda hayal kurmuştum. Bunu yaparken diğer elim de her seferinde telefona gitti, Sinan'a söylemek istedim ama tepkisini göremeyeceğim için vazgeçtim. Daha sonra da bari içimde kalmasın, ajanstakilere müjdeyi vereyim dedim, *Sinan'dan önce öğrenmelerine ne gerek var,* diyerek işe gömüldüm. O esnada annemleri aklımın ucundan bile geçirmemiştim çünkü herkese söylemesi yaklaşık beş dakikayı bulurdu.

Bir bebeğimiz olacaktı. Ve bu İstanbul'un lanet trafiğinde bile gülümsetiyordu. "Annesinin yavrusu!" diye seslendim coşkuyla. *'He anne?'* gibi bir cevap gelmese de bunu yapmak çok hoşuma gitmişti. "Annesinin kuzusu! Annesinin..." Eğer telefonum çalmaya başlamasaydı, *'Annesinin'* isimli bir şarkı yapabilirdim. Yan koltuktaki çantamı aldım ve

ekrana baktım. Arayan Semih'ti. Hafifçe boğazımı temizleyip telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"İyi akşamlar, abla," dedi usulca.

"İyi akşamlar."

Kısa bir nefes aldı. Sustu, sustu ve en sonunda bir kahkaha patlattı. "Aramızdaki mesafeye rağmen yüksek tansiyonlu kocanın mutsuz olduğunu hissedebiliyorum. Beşiktaş'ın Avrupa Ligi'nden elenmesine nasıl bir tepki verdi?"

"Bunun için mi aradın?"

"Evet? Dün gece açmadın, ben de ancak şimdi müsait olabildim."

"Of Semih..."

"Ne?" dedi aksi bir sesle. "Annem maddi desteğe yeniden başlamış olabilir ama babam hâlâ bana okulun en lanet öğrencisiymişim gibi davranıyor. *Wi-Fi* şifresi meselesine girmiyorum, orası ayrı bir dünya."

"Hâlâ bulamadın mı?"

"Araştırsam işin içinden çıkamam. O yüzden İlber Ortaylı'ya mail attım."

Aynaları kontrol edip sinyal verdikten sonra usulca sağa saptım. "İlber Ortaylı da şey der: 'Aaa, Semihciğim bana mail atmış. Bakalım ne istiyor?'"

"Sen anca dalga geç," diye homurdandı.

Genişleyen yola girdiğimde sabırsız bir şekilde gaza yüklendim. Aynı zamanda sinirlenmiştim de. "Geçen haftaki o saçmalığı yapana kadar sizi tutuyordum. Gerçekten."

"Ata, alt tarafı yüksek tansiyonlu kocan canlı yayına başlamak üzereyken senin yanlarında olmadığını söyledi." Safça mırıldandı. "Ne var ki bunda şimdi?"

"Program yirmi dakika geç başladı, Semih! Yatın kalkın Sinan'ın size bir şey yapmadığına dua edin," dedim ve kısa bir soluk aldıktan sonra aynı hızla devam ettim: "Ayrıca kocama o kadar çok yüksek tansiyonlu diyorsun ki hipertansiyonu çıkarsa sorumlusu sensin!"

"Bu sana âşık mı şimdi?" Burun kıvırışı resmen gözümün önünde canlandı.

"Sence? Şöyle dur ve düşün," dediğimde istemsizce gururlanmıştım.

"Manyak o, manyak. Ondandır."

Sitenin girişine geldiğimde güvenlik, arabayı tanıyıp bekletmeden bariyeri kaldırdı ve beni selamladı. Gülümsedim. "Korkun o zaman."

"O bizden korksun! Elimizde kapı gibi sen varsın kızım! Adama İd desem İdil anlar, hemen ortalığı karıştırır ama aslında ben ona Freud'un kuramından bahsetmek istemişimdir."

"Semih... Bu iğrençti. Kapatıyorum," dedikten sonra cevabı kocaman bir sessizlik oldu. Her şey neden bu kadar saçma ve aynı zamanda trajikomik olmak zorundaydı ki? İç çekerek ekledim: "Seni seviyorum."

"Sadece üç saniyeliğine her şeyi unutuyorum ve ben de seni seviyorum. Br... Süre bitti. Kocandan nefret ettiğimi daha önceden söylemiş miydim?"

Park alanı boş olduğu için arabayı gelişigüzel yerleştirdim ve kontağı kapattım. Telefonu, omzumu kaldırarak sabitledikten sonra eşyalarımı toplamaya başlarken acıyla inleyerek, "Bu gerçeği öğrenmek beni fazlasıyla sarstı," dedim. "Altından kalkabilir miyim, emin değilim."

Güldü. "Hadi görüşürüz. Kocana selam söyleme."

"Semih ya!" diye isyan etsem de telefonu yüzüme kapattığında değil, daha sonrasında afallamıştım. Semih dayı oluyordu. Hem de çok sevdiği enişteşinin katkılarıyla. "Annem," diye seslendim karnıma doğru. "Taraf tutmayacaksın, tamam mı? Aracı olacak ve babanla dayının arasını düzelteceksin. Dur, aracılık yetmez. Sen en iyisi köprü ol." Usulca arabadan inip ılık nisan akşamının ferah havasını içime çeke çeke kapının önüne geldim. Tam çalmak üzereyken Rümeysa açtı. "Çelik?" dedi ukala bir sırıtmayla bana yol verirken. "Ercan ve İzel[4] nerede?"

"Çok komik, Rümeysa."

"Pardon ya!" dedi ve oldukça sahiçi bir üzüntüyle elinin üstünü, avucunun içine doğru şaklattı. "Sen gruptan ayrılmıştın, değil mi? Ah şu evlilik..."

"Sen hiç merak etme. İzel ve Ercan'ın da sonu var," derken etrafa bakındım. "Kimse yok mu?"

O esnada merdivende adım seslerini işittim. "İdil?"

Duyduğum sesle arkama döndüm. "Pelin Ha..." *Hanım* demeye yeltendiğim an, gözleri hakaret etmişim gibi irileşti. Panikle toparlamaya çalıştım: "Pelin, hayatım!"

"Eltim!" diyerek basamakları indi ve bana sıkı sıkı sarıldı. "Vallahi beş dakika içinde gelmeseydin arama ekibini kuracaktım. Nasılsın?"

"İyiyim, sen?" dediğimde geri çekildim. Söylese miydim? Yok! Önce Sinan bilmeliydi, sonra da beraber açıklamalıydık. Evet! *Çeneni kapat, İdil.*

"İğrenç. Bazen cuma günleri..." Çalmaya başlayan kapı, kısa bir an dikkatini dağıtsa da, "... eve nasıl giriyorum, hatırlamıyorum," diyerek cümlesini tamamladı.

Mutfağa geçmek üzere olan Rümeysa, eşikten döndü ve kapıya koştu. Gelen Ata'ydı. Bitap hâldeydi. "Kusacağım," dedi ağlamaklı bir sesle

[4] *İzel-Çelik-Ercan, bir albüm çıkardıktan sonra dağılan Türk müzik grubudur. İlk ayrılan Çelik'tir.*

içeri girdiğinde. "Yemin ederim, artık kusmak ve o esnada ölmek istiyorum."

"Bitti..." Rümeysa yumuşak ses tonuyla küçük bir çocuğu ikna edercesine aynı kelimeyi tekrarlarken Ata'yı kollarının arasına geldi. "Bugün cuma, kuzum."

"Bitmeyecek gibiydi, çok korktum Rümiş."

"Hoş geldin, oğlum," dedi Pelin mesafeli bir sesle.

Ata, Rümeysa'nın kollarından annesine baktı. "Sizi tanımıyorum. Kimsiniz?" diye sorarken kısa bir an durdu ve gözleri hafifçe irileşti. "Ah, doğru ya! Beni iki hafta Çin malı *iPhone* ve metrobüslerde süründüren kadın: Annem!"

"Gerçekten bunu tartışacak mıyız?"

"*Tu'dan yüzüme tükürmesini isteyen kadın* demeyi unuttum. Repliği baştan almak isterdim ama... Bunu hak etmiyorsunuz!"

"Lütfen artık yukarı çık. Birazdan baban da gelir. Yemeğe geçeriz."

"Hoş bulduk, anne," dedi ve yanağımdan zorla bir makas aldıktan sonra hızla merdivenlere yöneldi. Gidişini izlerken yukarıdan Tuana'yla bakıcısı Çiğdem'in indiğini gördüm. Ata'yla karşı karşıya geldiklerinde Tuana hevesle abisine dokunmaya çalışmıştı. "Şşt, hayır! Uzak dur benden, minik bez!"

Çiğdem, tereddütlü bir şekilde Pelin'e baktı. Ata'yı uyarmak konusunda izin ister gibiydi. "Şey..." diye mırıldandığında bir baş onayı almış olacak ki aniden yükselmişti. "Tuana'ya böyle davranma, Ata!"

Ata'nın kaşları çatıldı ve "Tamam," dedikten sonra Tuana'ya eğildi. "Özür dilerim, minik bez! Duygularını mı incittim? Umurumda değil! Çünkü sen de yüzüme tükürürken bunu önemsemedin!"

Çiğdem, Tuana'yı zehirli oklardan korumak istercesine merdivene yönlendirdi, sallana sallana basamakları inmeye başladılar. O kadar tatlıydı ki... Heyecanla tırabzana doğru yaklaştım. "Deniz gözlüm!"

Tuana başını kaldırıp, "Didil geğdi!" diye çığlık attı, zamanında amcası yüzünden onu bırakan ben değilmişim gibi.

"Gel bakayım sen bana..."

"Didil, aşlınmseydelok..." Çılgın gününü anlatmaya başlayan kuzumu yanaklarından öpüp dinlemeye başlarken bir kulağım da diğer konuşmadaydı.

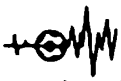
"Pelin Hanım, ben çıkabilir miyim?"

"Tabii, Çiğdem. İstersen İbrahim seni bırakabilir."

"Teşekkür ederim ama..." Sesi çekingen bir şekilde zayıfladı. "Erkek arkadaşım gelmek üzere."

"Aaa, tamam o zaman." Onayı kapan Çiğdem, bana da ufak bir gülümseme gönderdikten sonra eşyalarını alıp evden çıkmıştı.

Bir süre kapanan kapıya boş boş baktık. Pelin sessizliği, "Bir sen değil tabii," diyerek bozdu ve bunu Tuana'ya iyi bakma konusunda söylediğine kendimi inandırıp güldüm.

Sinan'sız akşam yemekleri içimi burkuyordu. Daha doğrusu her şey. Allah'ım ya manyaktım ya da çok âşıktım. Hoş, ikisi de aynı şey sayılırdı ama neyse...

"Dün Sinan maçtan sonra ne yaptı, İdil?"

Adımı duyunca irkilerek masaya döndüm. Herkesin bakışları üstümdeydi. Birden utandım. Ne yaptı değil, ne yaptık diye düzeltmemek için kendimi zor tutarken "Şey..." diye mırıldandım. *Hamile olduğunu söyleme!* "Doğal olarak biraz morali bozuktu ama iyi sayılırdı."

"Gerçekten mi?" Ata'nın gözleri irileşti. "Harbi mi?"

"Niye, ne oldu ki?"

"Vay be! Biz amcamla iki üç gün konuşmazdık, daha doğrusu konuşamazdık. Bakışlarla falan anlaşırdık, değil mi baba?" derken istemsizce Ömer '*abi*'ye dönmüştü. Allah kahretsin! Çok garip duruyordu bu! Hâlâ alışamamıştım. "Pardon, *beni iki hafta Çin malı iPhone ve metrobüslerde süründüren adam,* demeliydim."

"Ata, iki haftalık maceranı birkaç aya çıkarmak istemiyorsan..."

"Tamam, baba. En iyi baba sensin," diyerek homurdandı ve tabağına odaklandı. O an, Semih'le beraber yaptıklarına rağmen o kadar masum gözüktü ki masanın üstünden elimi uzatıp saçlarını okşayasım gelmişti.

Bu esnada duyduğum kapı zili, beklentiyle doğrulmama sebep oldu. Çok geçmeden Çeşmiahu salona giriş yapmıştı. "Selam!" dedi keyifle sırıtırken. "Afiyet olsun!"

Hamile olduğunu söyleme! "Ahu? Hoş geldin, otursana."

"Yok, yengeciğim. Tokum, teşekkürler. Buraya yakındım, uğrayayım dedim."

"Buraya yakın olman ne alaka ya?" dedi Ata saçma bir ifadeyle.

"Arkadaşım buradaki AVM'de butiğinin beşinci şubesini açtı. Onun yanındaydım. Yani boş boş geziyordum ve para harcıyordum, Atacığım. Üzüldün, değil mi? Çünkü sen o sıralarda dersteydin."

Ata çatalını neredeyse masaya atmıştı. Kıpkırmızı olmuş bir suratla tabağına baktıktan sonra, "Doydum," dedi ve hışımla sandalyesinden kalktı. "Size afiyet olsun."

Çeşmiahu, geçerken ona ters ters bakan Ata'ya göz kırptığında telefonumun çalmaya başladığını duydum. "Müsaadenizle." Ekrana baka-

rak hole çıktım. Sinan arıyor! Tamam, sakin ol İdil. Sakin ol ve hamile olduğunu unut. Unut!

Derin bir nefes alarak açtım telefonu. "Efendim?"

"İdil," dedi usulca. Sesi biraz sıkkın geliyordu. "Abimlerdesin, değil mi?"

Ben seni akşama göreceğim, dercesine tatlı tatlı sırıtırken, "Evet," diyerek flörtümle konuşuyormuş gibi etrafı adımlamaya başladım. "Yemek yiyorduk. Birazdan televizyon karşısına geçeriz. Belki bu sayede... Sana olan özlemim biraz azalır."

Güldüğünü duydum. "Peki, ben ne yapacağım? Berbat bir gündü ve hâlâ bitmedi. Oysaki şu an bana çok iyi gelirdin." Yumuşak bir sesle, "Tıpkı her zaman olduğu gibi..." diye ekledi.

"Sinan," dedim hevesle. Söyle gitsin! Buna çok ihtiyacı vardı, hissedebiliyordum. "Ben..."

Kısa bir an duraksadı. Yüksek ihtimalle kendini en kötü şeye hazırlamıştı. "Sen?" diyerek konuşmaya teşvik etti gergin bir sesle.

"Seni çok seviyorum," dedim çaresizce. Neyse, en azından repliği yarıda bırakıp alta *bölüm sonu* yazısını getirmemiştim. "Bu... Birkaç saat daha idare etmene yardımcı olur mu?"

"Birkaç saat mi? Şu an her şeyi bırakıp yanına gelmeme beş dakika var."

Gülerken gözlerim yaşarmıştı. Boğuk bir sesle, "Hayır, sakın! Kanalın sahibi seni işten kovar," diye takıldım.

"Bensiz kim yapabilir ki?"

"Doğru, yapamam."

Derin bir nefes aldı ve neredeyse üflercesine bırakırken "Beş dakika doldu," dedi aşırı sakin bir tınıyla. "Geliyorum."

"Ya! Dur, tamam, dur!" Paniğim yüzünden neredeyse zıplamaya başlayacaktım. "Kapatıyorum ben. İyi yayınlar!"

Keşke kapatmasaydım ve Sinan'a müjdeyi verseydim... Çünkü şu an canlı yayında resmen surat asıyordu. "Şuna," diyen Çeşmiahu, işaret parmağıyla otuzlarındaki konuğu gösterdi. "Çok uyuz oldu Sinan abim. Umarım kafa falan atmaz."

Ata sinsi bir şekilde sırıttı. "Kime uyuz olmadı ki? Bu gece toplu katliam yapacak." Bakışlarını bana çevirdi. "Amcamın burnu kırılsa ve çok kötü kaynasa, yine onu sever misin?"

"Bu nasıl bir soru, Ata? Amcanın burnuna mı âşık oldum ben?"

"Ha, iyi o zaman çünkü bu burnu onunla çok kalacak gibi değil."

"Kafana ayakkabı geliyor, Ata!"

Tekli koltukta tortop olan Ata doğruldu ve annesinin ayağına baktı. "Ne giydin? Ona göre müsaade edeceğim."

Normalde olsa güleceğim bu diyaloğa, zoraki bir tebessüm gönderdim. Bakışlarımı tekrar televizyona çevirdiğimde Sinan'da hiçbir değişiklik olmayışı beni kesinlikle şaşırtmadı. Dakikalardır elindeki kalemi çeviriyor, sahte gülümsemeler atarak konuklarını dinliyordu ve nadiren de olsa konuşuyordu. Bir ara bunalmış olacak ki siyah kravatını gömleğinin yakasından kurtarmak için hamle yapsa da kusursuz bir manevrayla düzeltiyormuş gibi yoklayıp durumu toparlamıştı. Yine de her an yeni bir facia olabilirmiş gibi hissediyordum. "Gelelim," dedi konuklardan birisi usulca. "Beşiktaş'a."

Dın dın!

Panikle ev ahalisine döndüm. Onlar da bana bakıyordu. Ata elini sağa sola sallayarak bağırdı. "Sen gelme!"

O esnada Sinan, "Tabii," dedi usulca. "Gelelim..."

Panik, heyecan, korku... Hepsi birbirine karışmıştı. Birden ayağa fırladım. Ben de herkes kadar şaşkındım bunu yaptığıma. "Gidiyorum," dedim sakinleşmek için derin soluklar alırken. "Gitmem lazım!"

Çeşmiahu'nun kaşları çatıldı. "İyi geceler."

"Uyumaya değil! Benim... Sinan'ın yanına gitmem lazım. Ona bir şey söylemeyi unuttum. Yani... Bir şey söylemem gerekiyor!"

Ömer *abi*... Of! Tereddütle bileğindeki saate baktı. "Biraz..." diye mırıldandı çekingen bir sesle. "Geç olmadı mı? Yani Sinan'a gitsen bile..."

"Gerçekten gitmeliyim."

"İdil..." Pelin garip bir ifadeyle ayağa kalktı. "Bir şey mi oldu? Bana söyleyebilirsin."

"Önce Sinan'a söylemem lazım," dedim ve arkamdan gelen itirazları duysam da hole çıktım. Öyle bir gaza gelmiştim ki...

"İdil'im?" Merdivenlerden seslenen Ayşe ablaya omzumun üzerinden bakıp trençkotumla çantamı aldım. "Nereye? Sinan Bey mi geldi?"

"Yok Ayşe abla, ben ona gidiyorum."

"E, o hâlâ canlı yayında değil mi?" dediğinde başımı salladım. Kısa bir an duraksadı, gözleri şüpheyle kısıldı. "Sen konuk olmadığına göre?"

Sırıttım. "Aynen. Yayını kesmeye gidiyorum."

Çıldırmış gibi makas atmak ve yeşil ışık yanmasına rağmen hâlâ aracını kaldıramayan şoförlere ritimli korna çalmak istesem de oldukça sakin bir şekilde kanala ulaştım. Sadece biraz ibreyi zorlamıştım, bunun da bana para cezası olarak döneceğine adım gibi emindim ama ne yalan

söyleyeyim, umurumda değildi. Sensörlü kapıdan geçerken orta yaşlarında olan güvenlikle kısa bir an bakıştık. "İdil..."

Kendimi tanıtmak üzereyken, herhangi bir konu hakkında mükemmel bir noktaya değinmişim gibi işaret parmağını üstüme tutarak, "Tümer?" dedi.

"Evet."

Gülümsedi. "Buyurun, İdil Hanım."

Mahcup bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım ve asansöre yöneldim. Üst katta bekleyen asansör çok geçmeden geldikten sonra panelden yedinci kata bastım. "Of!" diyerek inlerken camla kaplı asansörden aşağıya baktım. "Cennete mi yükseliyorum? Niye hâlâ gelemedim yedinci kata!" Bu esnada *dink* sesinin duyulması biraz inciticiydi ama koşarak geniş koridora fırlamama engel değildi. Stüdyoların büyük kapılarında bulunan bilgileri okuyarak ilerlerken *Nezahat ile Bekâr Kalmasın*'ı gördüm ve olanlar aklıma gelince kısa bir an duraksayıp yürümeye devam ettim. İşte... *Vurdu ve Gol* oradaydı. Kapıyı çalmam gerekiyor muydu acaba?

Dal gitsin! Müjdemi vermem lazım! Heyecanla kapı koluna asıldım. İçeri girdiğimi hayal ederken omzum gerçekle acıdı. Kapı kilitliydi! Hafifçe tıklatırken, "Açar mısınız?" diye seslendim usulca. "Ben İdil Tümer. Acilen Sinan'la konuşmam lazım. Lütfen... Hadi, çok önemli olmasa gelmezdim! Açın, aç..."

Kapı beklemediğim bir anda açılınca bir adamla burun buruna geldim. "Siz..." Gözleri kısıldı, sonra da irileşti. "İdil Hanım?"

"Merhaba! Yayın hâlâ devam ediyor, değil mi? Yani Sinan bir şey yapmadı?"

"Hayır." Sıkıntıyla arkasına baktı ve "Henüz," diye ekledi.

"Süper. Bakın... Benim ona bir şey söylemem lazım."

"Ne? Bu mümkün..."

Sözünü kestim: "Önceliğim var diye biliyorum."

"Evet, var da..." Kararsızlıkla süren birkaç saniye geçti. "Durun, ben sizi en iyisi reji odasına götüreyim. Burak Bey'le konuşun."

Başımı salladım ve usulca içeri girdim. Görevli önde, ben arkada ilerlerken dikkatim dağılsın diye etrafı incelemeye çalıştım ama hiçbir yere birkaç saniyeliğine de olsa odaklanamıyordum. Heyecanım zirvedeydi. Soğuk soğuk terliyor, yutkunabilmek için çaba göstermezsem soluğum kesiliyordu sanki. Adımlar durduğunda önüme döndüm. Koridorun sonuna gelmiştik.

Görevli, "Buyurun," diyerek kapıyı araladı, geçmem için müsaade etti.

İçerisi... Tam anlamıyla bir kaos ortamıydı. Ayakta bir adam dikiliyordu ve parmağı havada herkese bir şeyler söylüyordu. Hem de herkese. Kısa bir an bakışlar bana çevrildi. "Burak Bey?"

Ayaktaki adam, arkasına dönünce beni gördü. Yanıma yaklaştığı her adımda kaşları biraz daha çatılmıştı sanki. "İdil Hanım?"

Gülümsedim. "Nasılsınız?"

Büyük ekranlara ve önlerinde oturan insanlara baktı. Sonra, *'Sence?'* dercesine bana döndü ama "İyiyim, teşekkürler," dedi. "Siz? Umarım... Bir sorun yoktur."

"İyiyim... Ve Sinan'la konuşmak istiyorum."

Adam resmen bir süre ağzı açık bir şekilde yüzüme baktı. Hafifçe silkelendiğinde içini çekmişti. "Reklamdan yeni çıktık."

"Bakın, gerçekten çok önemli."

"Yo, sorun değil, "Eliyle beni durdurdu. "Önemli olsun olmasın, sizin iletişiminiz bizim her zaman önceliğimiz zaten," dedi marka gibi.

"Anladım. Tamam, nasıl yapacağız?"

"Sinan Bey'in şeffaf kulaklığı var. Bilgilendirmeleri ona bu yolla yapıyoruz. Haber ağı fonksiyonel bir yapıya sahip olduğu için benimle beraber birkaç kişiyi kapsıyor."

"Onlara kapatabilme şansınız var mı?" dedim yüzsüzce. "Bunun özel bir konuşma olmasını istiyorum." Bakışlarım tereddütle cam bölmeye kaydı. Stüdyoyu tam olarak göremiyordum ama odada o kadar çok ekran vardı ki bu önemli değildi.

"Tabii." Kısa bir an duraksadı. "Ne söyleyeceksiniz?"

"Birkaç motivasyon cümlesi." Gülerek çantamı kenara bıraksam da o kadar gergindim ki her an ağlayabilirdim. Şu an resmen canlı yayındaki kocama hamile olduğumu fısıldayacaktım!

"Bu iyi gelecek," derken küçük bir tebessümle kulaklığını çıkardı. "Siz takın. Ben bağlantıları kesiyorum."

Elindeki kulaklığı alıp benden uzaklaşmasını izlerken aklıma gelen şeyle gözlerim irileşti. "Ya ben konuşurken sizin bir şey söylemeniz gerekirse?"

"Şu an akışta hiçbir sorun yok. İş teknik ekipte," dedi ve monitörün önünden doğruldu. "Tamamdır. Başınızla onay verdiğiniz an Sinan Bey'in kulaklığını açacağım." Birkaç defa derin derin nefes aldım ve ekranlara baktım. Hepsi farklı açılardan stüdyoyu gösteriyordu. Doğal olarak birinde de Sinan vardı. Kalemi hâlâ elinde, bir yere dikkat kesilmiş gibi gözüküyordu ama aslında dalmıştı. Bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Kulaklığı taktım, herkesten uzak bir köşeye geçtikten sonra

Burak Bey'e onay verdim. O da hemen monitörün önünde oturan adamın omzuna dokundu ve bana bakarak göz kapaklarını yavaşça indirdi.

"Sürpriz," diye fısıldadığımda bakışlarımı usulca ekrana çevirdim. Sinan, parmaklarının arasında çevirdiği kalemi durdurup güçlü bir şekilde kavradı. Hâlâ konuğunu dinliyor gibi gözüküyordu. "Endişelenme, bir şey olmadı. Dayanamadım, geldim. Sadece bu..." Ciğerlerime doldurduğum havayı sesli bir şekilde boşalttım. "Sadece bu değil aslında. Of..." Nereden başlayacağımı düşünürken aklıma gelen şeyle gülümsemiştim. "Uykumdan sıçrayacak uyandığım sabahı hatırlıyor musun?"

Beni dinlediğine dair en ufak bir emare göremeyince Burak Bey'e döndüm. Devam etmem için elini hızlı bir şekilde kendi ekseninde çevirdi.

"Bana, *'Ne gördün?'* diye sorduğunda seni klasik bir kâbus diye geçiştirmiştim. Aslında... Hiç klasik değildi. Üstelik çok da garipti. İlk defa, her şeyi ama her şeyi siyah-beyaz olan bir oda görmüştüm ve sonra odaya sen girmiştin." Gözümün önüne o görüntü gelince gözlerim o kadar hızlı doldu ki panikledim. "Kucağında bir erkek bebek vardı," dedim titreyen sesimle. "Sana benziyordu ve ilk cümlesi de *'Çarşı alayına karşı'*ydı. Evet, biraz korktum ama şaşırmamalıydım. O senin oğlundu. Bizim... İkimizin. Çok istediğin Yavru Kartal'ın."

Bocaladığını gördüm. Bakışları kısa bir an bu tarafa, reji odasına doğru kaydı.

"Sinan... Ben hamileyim."

Kalem parmaklarının arasından düştüğünde dudaklarında o kadar ani bir gülümseme belirdi ki gözyaşlarım bunu bekliyormuş gibi özgürlüğünü ilan etti. Kulaklığı çıkarıp kenara koyarken herkesin bir bana bir de olayı çözmek istercesine ekranlara baktığını gördüm. "Sinan?" dedi o esnada konuklardan birisi. Stüdyoda bir sessizlik oluşmuştu. Konuşulan her neyse artık konuşulmuyordu ve konuşulmayacaktı.

"Kusura... Bakmayın," dedi birkaç saniye sonra. Canlı yayında duraksadığını o kadar nadir görmüştüm ki bu benim gözyaşları içinde aptalca gülümsememe sebep oldu. "Az önce bir haber aldım." Reji odası, konuklar ve izleyenler... Şu an bu haberi duymak için can atıyordu. Hissetmemek mümkün değildi. Dört bir yanım beklentiyle elektriklenmişti sanki.

"Baba oluyorum."

Odadaki herkesin gülümseyerek ama bir o kadar da şaşkın bir ifadeyle bana döndüğünü gördüm. Stüdyodakiler de farksız sayılmazdı ama Sinan... Resmen donmuştu. "Şimdi... Ben..." diye mırıldandı belli

belirsiz. Derin bir nefes aldı, sonra bakışlarını kameraya çevirdi. "Ne yapacağını biliyorsun, Kerem."

Burak Bey bir kahkaha attı. "Tamam, bugünlük bu kadar yeter." Ekranlarda birkaç saniye sonra reklamlar oynamaya başladığında bilinçsizce reji odasından çıktım. Koridorda ilerlerken bir yandan gözyaşlarımı siliyor, bir yandan da stüdyoya girişi arıyordum. Ve buldum da. Canlı, parlak ışıkların çevrelediği genişliğe ilk adımımı attım. O esnada Sinan'ın sandalyesinden kalkıp benim olduğum tarafa hızlı adımlarla gelirken kulaklığını parçalarcasına çıkardığını gördüm.

Sanki... Beni hissetmiş gibi başını kaldırdı. Aramızdaki o mesafe ne ara kapanmıştı, anlayamadım. Kollarındaydım. O kadar sıkı ve sarsıcı bir tutuşu vardı ki küçük bir çocuk gibi iç çektim. Çok klişeydi ama sadece biz vardık sanki. Hızlı soluklarımız, kalp atışlarımız ve dokunuşlarımız dışında hiçbir şeyi duyamıyor; hissedemiyordum. Beni yavaşça kendinden uzaklaştırırken salya sümük ağladığım için istemsizce yüzümü sakladım. Güldü, elleri ellerimi tutarken aramıza indirmesini bekledim ama parmak boğumlarımı öptü. Bu hareketi gözlerimin açılmasına sebep olmuştu.

Aman Allah'ım. O kadar güzel bakıyordu ki oyunu kendi kurallarıyla oynayamayan bencil bir çocuk gibi ağladığıma pişman oldum. "İdil," dediğinde sesi resmen ruhumu okşadı. "Ciddisin, değil mi?"

Başımı salladım. "Çok. Yemin ederim. Üç tane test yaptım, üçü de pozitif çıktı. Bütün gün içimde tuta tuta çatladım! Hamileyim! Oh, rahatladım be! Bir daha söyleyeyim: Ha-mi-le-yim!"

Sanki ilk defa söylemişim gibi aynı coşkuyla tekrar öptü, sarıldı. Ne kadar süre öyle durduk, bilmiyordum ama gerçek dünyaya dönmemiz gerektiğini hatırlayacak kadar çoktu. Bu da alkış seslerinin kulağıma ulaşmasıyla başladı. İstemsizce geri çekildiğimizde neredeyse elli kişilik bir ekibin parlayan gözlerle bizi izlediğini gördüm. Küçük gruplar hâlinde edilmeye başlanılan içten tebriklere karşılık, sabırla ve aynı şekilde teşekkür ettik.

Sinan bir süre sonra, eli belimde geri çekilince merakla bakışlarımı ona çevirmiştim. "Müsaade ederseniz biz bir şampiyonu görmeye gidelim," dedi ve bana dönüp gülümsedi. "Öyle değil mi?"

İçim ısındı. "Şampiyon?"

"Evet," dedi düz bir sesle kulağıma doğru eğilirken. "Dün Beşiktaş elendi ama ben bugün hayatımın en güzel galibiyetini yaşadım. O..." Eli usulca karnımın üstüne yerleşti. "Yavru Kartal'ım, benim şampiyonum."

Bu da Sinanca '*Teşekkür ederim*' demekti.

22. Bölüm

(Belgin & Cihangir)

"Beyefendi..."

Cihangir, uyarının hemen ardından yarasına yapılan baskıyla irkildi ve üstüne çöken uyku hâlinden bir nebze olsun sıyrılabildi. Yarı kapanan göz kapaklarını güçlükle kaldırıp ambulans görevlisine ters bir bakış attı. "Biraz yavaş!"

"Uyanık kalmaya çalışın."

"D... Denerim!" diye cevap verdi ama siren sesi yüzünden duyuldu mu, emin değildi. Dişlerini birbirine bastırıp ofladı. "Şunu kapatın! Aşırı rahatsız ediyor."

Polis memuru ona çekingen bir bakış attı. "Başkomiserim... Kan kaybediyorsunuz. Durumunuz acil."

Cihangir yavaşça doğruldu ve sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak, "Ciddi olamazsın," diyerek dalga geçti. Polis, sorusuna karşılık ilgili bir ifadeyle başını sallayınca inleyerek kendini tekrar sedyeye bıraktı. Dolapdere'deki şafak baskınına deyim yerinde elini kolunu sallayarak gitmesi pek mantıklı gözükmese de haklı bir sebebi vardı: Buna gerek duymamak. Çünkü çeteye göre polis sayısı oldukça fazlaydı ve hır gür çıkacağını düşünmemişti. Bu yüzden dikkatsizce hareket etmiş, hedef olmaktan kurtulamamıştı.

Hacıhüsrev sakinleri olsaydı böyle davranmazlardı. Aklına gelen görüntüler normalde kahkaha atmasına sebep olsa da acısı yüzünden küçük bir tebessümle yetindi. Bu esnada Cihangir'i pürdikkat izleyen polis memuru, başkomiserinin Azrail'i gördüğünü düşündü. Panikle ayağa kalkıp sağa sola tutunarak sedyenin önüne geldi. "Başkomiserim?" diye seslenirken görevliye döndü. "Bir şey yapın! Ölüyor galiba!"

Cihangir, ambulansta tek yaralı kendisi olduğu için doğal olarak cümleyi üstüne alındı ve gözlerini araladı. "Ne bağırıyorsun dibimde?"

Polis memuru nefesini bırakarak elini göğsüne bastırdı. "Siz öyle gülünce aklım çıktı. Azrail'i gördünüz sandım."

"Yok, aklıma Hacıhüsrev operasyonları geldi."

Memur sırıttı. "Hangisi, başkomiserim? Tam teçhizatlı özel harekatçıya, 'Sen yetkili bir abiye benziyon,' diyen adam mı?"

Cihangir, hızla atmaya başlayan kalbinin sesini duymaya başlamıştı. Solukları arasında kalp düzeyine getirilmiş bacaklarına, daha sonra da yarasının bezini değiştiren görevliye baktı. "H-Hayır."

Polis memuru, genç adamın soluklaşan yüzüne kaçamak bir bakış attı. Sırıtmaya devam etse de sertçe yutkunmuştu. "O zaman, 'Okuyom ben ya,' diyen çocuk?"

Siren sesi, memurun bilincinin açık kalması için konuşma çabaları... Hepsi birer uğultu gibiydi. Bütün beyni boşalmış, sadece bir düşünceye odaklanmıştı.

Ölüm.

Ölecek gibi hissediyordu. Bunun yakınından bir kere geçmişti. O zaman huzur ve rahatlama hissi vardı, çok iyi hatırlıyordu. Ama şimdi korkmuş, panik olmuştu. Huzursuzdu. Birden polis memuruna döndü. "Telefonum nerede?"

"Ragıp Bey'e mi haber vereceksiniz?" diye sorarken çoktan telefonu ona uzatmıştı. Cihangir kanlı parmaklarıyla telefonu tuttuğunda görüş alanının bulanıklaştığını fark etti. Bunun arkasını, aldığı hızlı nefesler takip ederken güçlükle son aramalarına girdi. 'Sultanım' ismini görünce aklına her zaman olduğu gibi Belgin'in bunu ona söylediği ilk an geldi.

'Sen bana ne diyeceksin? Dur! Onu da ben bulacağım. Sultanım nasıl?'

Sesinin düzelmesi umuduyla hafifçe öksürdü ve aramayı başlatıp titreyen elindeki telefonu kulağına götürdü.

Belgin, her sabah olduğu gibi yine trafikte hayatını sorguluyordu. İyi ki şu İstanbul'un trafiği vardı. Yoksa asla *ne oldum, ne olacağım,* diye asla düşünmezdi.

"Evlenir miyiz acaba? Valla ciddi gibi de duruyor ama bilemedim ki şimdi." Kendi düşüncesini onaylamazcasına hafifçe cıklarken kaşları havalandı. "Yok canım, adam hayrına sevgili yapmıyor ya, kesin evlenesi var." Koltuğa iyice yayıldı ve önündeki araca korna çaldı. "İyi olur evlensek ya. Bayağı iyi olur yalnız. Cihangir'i padişahlığa terfi ettiririm, küçük küçük şehzadeler falan..."

Kendi kendine kıkırdarken telefonuna uzandı. Hayatı sorgulaması bittiğine göre telefonunu kurcalama saati gelmişti. Mesajlarına girdi.

Şehzadem 👦

Şafak operasyonunda olacağım. Bütün gün aramazsam veya ulaşamazsan BENDEN AYRILMA. *03.32*

Belgin pişmiş kelle gibi sırıttı ve bakışlarını bir saat önce yazdığı kendi cevabına doğru indirdi.

Belgin

Baskın yapacağınız eve siz gelmeden önce haber verdim. Boş çay bardaklarını tutukladınız, değil mi? :'D *06.45*

Okudu mu acaba? Herhâlde şaka olduğunu anlamıştır. Bu konunun bahsi geçince mantığını genelde bir kenara bırakıyor. O esnada elindeki telefon titremeye başladı.

Şehzadem...

"Atalarımız bu durumla alakalı birçok söz söylemiştir. Allah'ım, sen kötü anlamlısını kullandırtma. İyi insan lafının üstüne gelirmiş," dedi ve telefonu dualar eşliğinde açtı. "Efendim?"

Cihangir, Belgin'in neden sempatik bir şekilde konuştuğunu anlamasa da gülümsedi. Sesini duymak ne durumda olursa olsun ona bunu yapıyordu. "Belgin?"

Genç kızın kaşları çatıldı ve arkadan gelen siren sesine bir anlam vermeye çalışırken, "Cihan?" diye mırıldandı.

Kısa bir sessizlik.

"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Belgin'in iç sesi anında çığlık çığlığa 'Bir şey oldu!' diyerek feryat etmeye başladığında soğukkanlılığını kaybetmesi kaçınılmaz olmuştu. "İyi misin? Sesin kötü geliyor. Neredesin?" Bekledi ve arka arkaya sorduğu sorulara cevap gelmeyince daha yüksek bir sesle, "Sana söylüyorum!" diye çıkıştı.

"Bak, eğer..." Belgin yutkunmaya çalıştı ama boğazına bir şey takılmıştı sanki. Çok garipti. Yüreği hissediyordu. "Cihan," diye fısıldadı güçsüz bir sesle.

"Sanırım birkaç gün hastanede kalacağım. Refakatçiye... İ-İhtiyacım var."

Kötü haberi bu kadar çabuk ve ani beklemeyen genç kızın aldığı nefes soluk borusunda takılı kaldı. "Ne diyorsun sen?"

"B-el-gin," derken sesi her duraksamada biraz daha azaldı.

Azaldı...

O esnada genç kızın kulağına arkadan başka bir adamın sesi ulaştı: "Bilincini kaybediyor."

Belgin, parmaklarıyla dudaklarını örtmüş; ne yapacağını bilemez bir hâlde bekliyordu. "Alo?" diye neredeyse yalvardı, yakardı. "Cihan? Cihan, hayır!"

"Hanımefendi? Bakın, ben..."

Hıçkırığını zapt etmek için elini iki göğsünün arasına doğru bastırdı. "Cihan'ı ver bana! İyi mi o?"

Memur, "Operasyonda..." diye başladı ama devam etmedi. Boşluğu doldurmak çok basitti. "Çok kan kaybetti. Şu an hastaneye gidiyoruz."

Belgin, "Tamam!" diyerek kuruyan dudaklarını ıslatıp hemen açılan yolda gaza yüklendi. Bulanık görüş alanı, gözlerini kırpıştırdığı an akan yaşlar sayesinde netleşmişti. "Hangi hastane?" Adam, aynı soruyu görevliye sorduktan sonra özel bir hastanenin ismini verdi. "Hangi şubesi?" Belgin cevap beklerken cümlesinin bir kez daha tekrarlandığını duyunca çıldırma noktasına geldi. "Nereye gittiğinizi bilmiyor musun sen?!"

"Ben ambulans şoförü değil, polisim, hanımefendi!" Sabırla iç çekip devam etti. "Şişli'deki şubesi."

"Biraz ilerisinde türbe falan vardı sanırım." Belgin caddeyi anımsayınca adamın konuşmasına fırsat vermeden devam etti: "Tamam, tamam! Hatırladım." Tek sorun hastanenin yeriymiş gibi davrandığını fark etti ve bir şeyi hatırlamış gibi gözleri irileşti. "Cihan!" diye bağırdı. "O hâlâ..."

Hareketlilik, insan sesleri... "Şu an ambulans görevlisi sedyeyi indiriyor, kapatmam lazım."

Küçük bir çocuğa söz verircesine, "Ben de hemen geliyorum," derken burnunu çekti. "Tamam mı?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Tamam. Görüşürüz!"

Belgin, telefon yüzüne kapanmasına rağmen birkaç dakika öylece durdu. O süreçte birkaç şeyi kabullendi, bazı gerçekler kafasına dank etti. Sonra telefonu kenara atıp yine ne ara aktığını fark edemediği gözyaşlarını sildi. Arabayı mümkün olduğunca hızlı kullanırken önüne gelen her aracı arkasından hakaret edercesine korna çalmalarına rağmen solladı. Kafasında kurduğu binbir senaryonun paniğiyle arabayı hastaneye girişine öyle bir park etti ki dışarıdaki hastane görevlileri acil bir durum olduğunu düşünerek dikkat kesildi. "Allah'ım hayır... Ne olur..." Belgin kendi kendine fark etmeden mırıldanırken eşyalarını alıp arabadan indi ve sensörlü kapıdan geçti. Bakışları hemen karşısındaki danışmaya takıldı. "Pardon, ben..." nefesini düzene sokmak için gözlerini kapattı ve birkaç saniye duraksadıktan sonra "Cihangir Tümer'i soracaktım. Polis," diyebildi.

Görevli kadın anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Bakalım," diye cevap verdikten sonra ekrana eğildi ve birkaç saniye geçti. "Şu an ameliyatta. Doktoru size sonra bilgi verecektir. İsterseniz," eliyle soldaki koridoru gösterdi. "Ameliyathanenin bulunduğu koridorda bekleyebilirsiniz."

"Benim şu anki durumu hakkında bir şeyler öğrenmem lazım!"

Görevli ılımlı bir şekilde gülümsedi. "Şu an size bilgi verilmesi mümkün değil."

Belgin sinirle elini masaya bastırdı ve kadına doğru eğildi. Bir hakaret veya hareket bekleyen görevli istemsizce gerileyip güvenliğe bir bakış attı fakat beklenen olmadı. Belgin, "Şu an size bilgi verilmesi mümkün değil!" diyerek taklidini yaptıktan sonra oradan uzaklaştı.

Kaç dakika geçti, bilmiyordu. Oturdu, kalktı, insanları izledi, telefonu defalarca çaldı ama cevap vermedi, sonra tekrar oturdu. Ve ilk defa trafik dışında bir yerde hayatını sorguladı. "Sanırım hastanenin atmosferinden dolayı," diyerek kendince bu hâline bir anlam vermeye çalıştı ama her ne kadar dile getirmese de asıl sebebi Cihangir ve şu an ne durumda olduğunu bilmeyişiydi.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını duvara dayayıp gözlerini kapadı. Öncesinde hiç âşık olmamıştı. Buna adı gibi emindi. Hatta biraz ayran gönüllüydü. Bu yüzden iki üç kişiyi idare ederdi çünkü hepsinden hoşlanırdı. Çılgın, biraz deli olduğunu da kabul ediyordu. Kızlarla yaptıkları, yaşadıkları olaylardan film serisi bile olurdu. Ama Cihangir hayatına girdiği andan beri, bir zamanlar o kız olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Artık hem onun hem de insanların, 'Belgin bu, şaşırmadım!' diyeceği hiçbir şeyi yapmak istemiyordu. İçinden, *hiçbir şey fazla oldu, birkaç şeycik,* diye düzeltti.

Duyduğu sesle başını kaldırdığında ameliyathanenin sensörlü kapısının önünde hemşireyi gördü. Hemen ayağa fırladı. "Durumu nasıl?" Hemşire bilgi vermeden önce kilitli bir poşet uzattı. Kanlı telefon, cüzdan...

"Hayır!"

"Hanımefendi..."

"Sus! Hayır!" Çıldırmış gibiydi. İşaret parmağını tehdit edercesine salladı. "Sakın! Sakın!" Konuşmaması için ondan uzaklaştı ve o esnada koridordaki polis memurunu gördü. O da en az Belgin kadar şaşkındı.

"Sakin olun! Bakın..." Belgin, Allah'ın sevdiği kuluydu belki de. Ufak tefek birkaç hayal kırıklığı dışında 'acı' olarak nitelendirebileceği bir olay yaşamamıştı. Ama bu... İnkâr edercesine olumsuz bir inlemeyle başını sağa sola sallarken hıçkırıklarla sarsılıyordu. Cihangir'e yaptığı ilk şakayı hatırladı ve ne hissettiğini anladı. Şimdi aynı acıyı tadıyordu ama... O uyanmayacaktı...

"Cihangir Bey iyi!" Hemşire, kendini dinletebilmek için Belgin'i kollarından tutuyor hatta sarsıyordu. "Yaşıyor! Eşyaları kenardaydı, vermek istedim."

Belgin'in saniyeler içinde ferini kaybeden gözleri birden canlandı. "Ne?"

"Ameliyatı çok iyi geçti. Birazdan odaya..."

Bu sefer Belgin hemşireyi sarsmaya başladı. "Manyak! Ben burada kaç saattir adamı bekliyorum, sen bana kanlı telefonunu getiriyorsun! Bana ne telefonundan!"

"Sakin olun." Polis aralarına girmeyi denedi ama Belgin, hemşireyi can simidi gibi tutuyordu. "Beni konuşturmadınız ki!"

"Kilitli poşette eşyalarını getirmişsin!" Polis güçlü bir şekilde kollarını tutunca karşı çıkmadı, kendisini hemşireden uzaklaştırmasına müsaade etti. "Öldü sandım! Aklım çıktı!"

Hemşire, sesi duyup gelen görevlilere baktıktan sonra mahcubiyetle Belgin'e döndü. "Ben size bilgi verildiğini sanmıştım. Haklısınız, ben düşünemedim. Özür dilerim."

"Tabii haklıyım!" Belgin gözyaşları içinde nefesini bıraktı ve bitik bir şekilde koltuğa otururken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Bu gülümsemesi, yukarı çıkarken ve Cihangir odaya getirildiğinde de yüzündeydi. "Ne zaman uyanır?" Bakışları istemsizce solgun yüzünde gezindi. Görünüşe bakılırsa birkaç gün uyuyacak gibi duruyordu.

Hemşire elindeki kalemle dosyayı doldururken, "Bilmiyoruz," diye mırıldandı.

"Canı ne zaman isterse, diyorsunuz yani."

"Öyle de denebilir," dediğinde dosyayı bırakmış, gülüyordu.

"Neyse, tamam. Ben buradayım."

"Tekrar geçmiş olsun."

Belgin, odanın kapısı kapanınca Cihangir'in yatağına doğru yaklaştı. Bir anne edasıyla alnına düşen kahverengi saçlarını parmaklarıyla düzeltirken, "İyice Şahsenem gibi oldun, Belgin," diye mırıldanarak kendi kendine güldü ve elini çekti. Artık birilerini araması gerektiğinin farkındaydı. Tekli koltuktaki telefonuna uzandı ve uzun camların önüne doğru ilerlerken rehbere girdi. *Şahsenem mi, İdil mi* ikilemi yaşarken, "Oy!" diyerek içini çekti sevgiyle. "Teyzolişkosunun şampiyonu şimdi üzülmesin. En iyisi Şahso'yu arayayım." Telefonu kulağına dayayıp ilgisizce yüksek binaların oluşturduğu manzarayı izlemeye başladı. "Alo?"

"Şahso, ne yapıyorsun?"

"Birazdan öğle yemeğine çıkacağım. Bu arada sen nerelerdesin? İdil aradı, işe gitmemişsin. Ulaşamamış da. Aklı sende kalmış!" Küfredercesine devam etti: "Hamile o kız, ha-mi-le! Anlıyorsun, değil mi? Aksiyon, entrika yasak."

"Hastanedeyim. Cihangir yaralanmış."

"Ne?" Tiz bir çığlık attı. "Yavaş söylesene! Hamile olmayabilirim ama insanım!"

"Ben de böyle pat diye öğrendim, o yüzden acılıyım." Kesik bir iç çekti. "Sabah aradı. Dalga geçercesine *refakatçiye ihtiyacım var,* dedi."

"Şu an iyi mi?"

"Aklım çıktı, Şahso. Hemşireyi bilgi için bekliyorum, bana kilitli poşette kanlı cüzdanla telefon uzatıyor. Ben..." O anlar aklına gelince anında gözleri doldu. "Öldü sandım."

"Şu an nasıl diyorum! O hemşire gibi konuştuğunun farkında mısın?"

"İyi, odaya aldılar. Yüzü solgun, zamanında canımdan bezdirmemiş gibi mışıl mışıl uyuyor."

"Anladım. İkinize de geçmiş olsun. Senin bünyen böyle şeylere alışık değil. İyi misin?"

"Çok garipti. Korktum, biliyor musun?" Söylemek üzere olduğu cümle, irkilmesine sebep oldu. "Onsuz bir hayattan çok korktum."

"Beloş!" Şahsenem'in sesi arkadaşının keyfini yerine getirmek istercesine neşeli çıkıyordu. "Bu aşk sana yaradı! Biraz sümüklendin, nazlandın ama artık daha aklı başında ve bilinçlisin. Hele bugün, ölümün çakma darbesi sana..."

"Yine çok dürüstsün ve bu her zamanki gibi midemi bulandırıyor."

Sözü hiç kesilmemiş gibi devam etti: "... bir şeyi daha öğretmiştir."

Belgin umursamaz bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Neyi?"

"Hayat söylenmemiş sözleri içinde tutamayacağın kadar kısa. Hadi, şehzaden uyandığı zaman onu öp ve daha önce hiç söylemediğin bir şey söyle."

"Of! Kapatı..." Aklına gelen şeyle gözleri irileşti. "Dur! Asıl soruyu sormayı unuttum. Tümerlere haber vermeli miyim?"

"Ailesinin öğrenmesini istese seni niye refakatçi olarak çağırsın? Üstelik daha önce hiç kimseye refakatçi olmadığını ve olsan da bir işe yaramayacağını düşünürsek..."

Omuzları düştü Belgin'in. "Görüşürüz, Şahso..."

"Hemen işten çıkıyorum ve yanına geliyorum, tamam mı?"

"Tamam, adresi atarım. Görüşürüz." Belgin derin bir iç çekerek telefonu cebine koydu ve yavaşça arkasına döndü. Cihangir'in gözlerini açık görünce şaşkınlıkla geriledi. "Cihan? Sen... Sen ne zaman uyandın?"

Cihangir yorgun bir gülümsemeyle Belgin'i süzdü. "Çekinme, sor. Ne zamandır konuşmanı dinlediğimi merak ediyorsundur."

"Yapmadığın şey değil ne de olsa. Alışkınım." İlgili bir şekilde yatağa doğru yaklaştı ve Cihangir'e doğru eğildi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim, endişelenecek bir şey yok."

Belgin başını belli belirsiz salladı. "Endişelenecek bir şey yok?" diye tekrarladı usulca. "Demek, endişelenecek bir şey yok?"

Genç adam hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Kendini nasıl hem yorgun hem de iyi hissediyordu, bilmiyordu. "Evet, ben bir polisim. Her zaman ölüm tehlikem vardır."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Cihangir dudaklarını ıslattı ve odada göz gezdirdi. "Hayır," derken bakışlarını Belgin'e çevirmişti. "Alt tarafı bir yara, biraz kan. Yüksek ihtimalle yarın da hastaneden çıkarım."

Belgin hiddetle doğrulmak üzereyken Cihangir, güçsüz bir şekilde kolunu tuttu. Geri çekilebilirdi ama bunu yapmadı. Yapmak istemedi. Onun yerine yatağa oturdu, sakinleşmek için gözlerini yavaşça kapattı ve birkaç saniye hiçbir şey demeden öylece bekledi. Cihangir'in kendi hayatı konusunda umursamaz konuşmalarına hazır bir şekilde gözlerini araladığında onun pis pis sırıttığını gördü. Afallamıştı. "Ne oldu?"

"Korktun, değil mi?" diye fısıldadı. Belgin, onun en başından beri Şahsenem'le konuşmalarını duyduğunu anladı ama hiçbir tepki veremedi. Söz ağzından çıkmıştı bir kere. Aksini iddia etmek yersizdi. "Seni korkutabilmek açıkçası beni gururlandırdı."

"Senden korkmuyorum."

"Pardon..." Cihangir kaşlarını kaldırdı. "Bensiz bir hayattan korkmuştun, değil mi?" diye mırıldandı. Söyledikleri, genç adam tarafından damarına basılırcasına tekrar edilince kendini aptal gibi hissetti. Ta ki kısa bir sessizlikten sonra, "Ben de böyle bir şey hissettim," itirafını duyana kadar.

"Ne?"

"Ambulansta... Gerçekten kendimi ölüme yakın hissettim. Şu an uyanır uyanmaz, böyle konuşuyorsam bu kuruntu yaptığım anlamına gelir ama... O an hiç de öyle değildi. Biraz daha yol gitseydim o film şeridini görecektim. Eminim." Belgin tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Görseydim... Her şeritte sen olurdun. Bundan da eminim."

"Cihan..."

"Korktum ve seni aradım," diye devam etti aldırmadan. Bir daha bu kadar açık ve net konuşabileceğini sanmıyordu. "İnan, o an kafamdan ne geçtiğini hatırlayamıyorum. Belki senin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Belki de... Ölmeden önce söylenen son söz hakkını seninle kullanmak istedim." Genç kız dolu gözlerle Cihangir'e baktı. Ağlarsa susamayacakmış gibi hissediyordu. Bugün birçok şeyle yüzleşmiş, ciddi anlamda yıpranmıştı. Hastane koridorunda, sadece birkaç saat sevdiğini beklemek insanı yaşlandırır mıydı? Eğer mümkünse kendini şu

an ömrünün son demlerinde gibi hissediyordu. "Seni..." diye fısıldadı güçsüzce.

"Biliyorum, seviyorsun." Belgin buruk bir şekilde gülümseyerek eğildi, Cihangir'i öptü. "Senin tahin ve pekmeze ihtiyacın var. Kan yapar." Genç adam bu sahneyi daha önceden de yaşadığını hatırladı. Özlem ve canını sıkacak bir ihtiyaçla Belgin'in dudaklarına bakarken ağlamaklı bir şekilde iç çekti.

Yaklaşık yarım saat sonra odaya kontrol için gelen orta yaşlı doktor, Cihangir'in uyanık olmasına ve iyi hissettiğini söyleyip eve gitme isteğini dile getirmesine fazlasıyla şaşırsa da hastane prosedürünü öne sürerek bunu kesin bir dille reddetti. Homurdanmalarına kulak asmayıp açıklama yaptıktan sonra dikkat edilmesi gereken hususları söylerken Cihangir, aynı masalı binlerce kez dinlemiş küçük bir çocuk gibi davranıyordu. "...Bunun dışında başka bir şey yok." Doktor, konuşmasının bittiğini belli edercesine son kelimelerini vurgulamış, konuyu açıklığa kavuşturmuş gibi nefesini sesli bir şekilde bırakmıştı.

Cihangir yatağının hemen kenarında bulunan çağrı butonuna basıp hemşirenin kaç saniye içinde odasına gelebileceği hakkında tahmin yaparken kısa bir sessizlik oluştuğunu fark etti. Hiç başını kaldırmadan, "Tabii," diye mırıldandı.

"Tabii, ne?"

Aynı anda doktordan ve Belgin'den gelen sitemkâr cümle üzerine şaşkın bir şekilde başını kaldırdı ve ona neredeyse trip alan ikiliye baktı. "Dikkat edeceğim."

Doktor göz ucuyla Belgin'e ve bağladığı kollarına baktıktan sonra aynı duruşu kendisinin de sergilediğini fark etti. Hafifçe öksürerek silkelendi. "Tekrar geçmiş olsun, Cihangir Bey."

Cihangir, iğneleyici cümleyle odayı terk eden doktorun gidişini izlerken bunu yapmak bir vakit kaybıymış gibi hızla Belgin'e döndü. "Hiç normal insan yok. Hem de hiç."

"Hep ben mi sitem edeceğim, biraz da sen et." Belgin durup cümlesini düşününce kendini alkışlama isteğini güçlükle dizginlendi. Taşı gediğine öyle güzel bir koymuştu ki...

"Ne demek istiyorsun sen?" Cihangir çok kolay sinirlenen bir insan değildi ama Belgin yanındayken ve özellikle konuştuğunda sakin kalabildiğini hatırlamıyordu. "Anormal olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Yaralanan ama hiçbir şeyi olmadığını söyleyen benim çünkü..."

"Belgin!" Sesi ilk başta gür çıksa da dikişi yüzünden daha fazla aynı tonlamada uyarmaya devam edememişti. "Çıldırtma beni!" diye fısıldadı dişlerinin arasından nefesini içine çekerken.

Belgin şu siniri Tümerlere çok yakıştırıyordu. Hepsini çıldırmış bir şekilde görmemişti ama gördükleri kesinlikle yetiyordu. "Tamam," dedi uysal bir sesle, daha sonra çıldırtmayı aklının bir kenarına yazarken.

Bu kabullenişle Cihangir'in kaşları havaya kalktı. Birkaç saniye Belgin'in kendisini kışkırtmasını bekledi ama tam tersine tatlı tatlı gülümseyince rahatça arkasına doğru yaslandı. "Beni bekleyen bir polis var mıydı?"

"Evet, aşağıda koridorda görmüştüm." Hemşireyi boğazlarken kendisini tuttuğunu söylemek istemedi.

Cihangir, polis memuruyla iyi olduğuna ve burada beklemesine gerek kalmadığına dair konuşmayı planlarken kapı hışımla açıldı. Gelenlerin kim olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi çünkü ekibine verdirdiği 'gizlilik sözü' süresini doldurmuştu.

"Oğlum!"

Canan Hanım'ın tiz çığlığıyla Belgin irkilerek arkasını döndü. Ragıp Bey, Çeşmiahu ve onun yanında da Şahsenem duruyor, endişeyle Cihangir'i süzüyorlardı. "Allah'ım! Aklım çıktı! Nefret ediyorum senden, Cihangir!" dedikten sonra oğluna sıkı sıkı sarıldı. "Bunu bana bir daha yapma, yalvarırım!"

Kadının omuzları hıçkırıklarıyla sarsılmaya başladığında, Cihangir yavaşça gözlerini kapatıp elini teselli edercesine annesinin sırtına yerleştirdi. "Anne, özür dilerim."

"Özür dileme! Nefret ediyorum senden!"

"Evet, haklısın anne."

"Biliyorum!" dedi ve aniden geri çekildi. Elini küçük bir çocuğu kontrol edercesine oğlunun yanağına bastırarak bir süre öylece durdu. İyi olduğuna kendini inandırmak istiyor gibi bir hâli vardı. Bu esnada Çeşmiahu da abisinin yanındaki diğer boşluğa yanaşmış, eline uzanmıştı. "Bir daha asla içtiğin şeylere tükürmeyeceğim."

Cihangir dehşet dolu bir ifadeyle kardeşine döndü. "Ne?"

"Bunu boş ver!" Dudaklarından bir hıçkırık koptu. "Benim gibi boş işler müdürü olabilirsin! Neden bu kadar uğraşıyor ve hayatını tehlikeye atıyorsun?"

"Ahu, sen bana getirdiğin şeylere tükürüyor musun?"

Canan Hanım, Cihangir'in yanağını öperken kızına ters bir bakış attı. "Bunu boş ver!"

Cihangir öfkeli bir şekilde kardeşine bakmayı sürdürürken bakışları kısa bir an babasına kaydı ve onda takılı kaldı. Kendini biraz mahcup hissediyordu. İşi elini yüzüne bulaştırmamıştı ama operasyonda bir yaralanma olmuştu. Bu orada başkasının da başına gelebilirdi ve öyle ya da böyle, her şekilde bundan Cihangir sorumluydu. "Baba," dedi sadece.

Ragıp Bey yatağa doğru yaklaşınca Çeşmiahu gözyaşlarını silip geri çekildi. "İyisin, değil mi?"

"Evet, iyiyim. Ufak bir yaralanma."

"Ufak?" diye yineledi ve dalgınlıkla dudaklarını büktü. "Demek ufak?" Cihangir garip bir ifadeyle başını salladı. Bu Ragıp Bey'in patlamasına sebep olmuştu. "Oğlum, sen manyak mısın?"

Şahsenem, bir tartışmanın başlayacağını anlayınca kapıyı kapattı ve Çeşmiahu'yla aynı anda Belgin'in yanına ulaştı. "Yeni fark etti herhâlde," diye söylendi Çeşmiahu.

"Değilim! Anlıktı, fark edemedim."

"Kusura bakma lütfen. Kurşun, *'Başkomiserim, müsaitseniz sizi bir sıyırıp geçeceğim'* diye haber vermeyi unutmuş! Elbette anlık olur, fark edemezsin. Normali de bu değil mi?" Derin bir nefes aldı. "Bak..." Uyarırcasına elini kaldırdı ve göz kapaklarını yavaşça indirdi. "Bizim bir tane oğlumuz var."

"Bakın şu tesadüfe!" Zayıf bir sesle araya girdi Çeşmiahu. "Benim de bir tane abim! Ah," diyerek aklına bir şey gelmiş gibi Belgin'e döndü. "Onun da bir tane sevgilisi! Sanırım... Hepimiz aynı kişiden bahsediyoruz."

Ragıp Bey, omzunun arkasına ters bir bakış attı. Artık emindi. İşsiz, boş işler müdürü, gezenti gibi sıfatları layıkıyla hak eden kızı iş hayatına atılmalıydı. Fakat bunu nasıl yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ne zaman konusunu açsa Çeşmiahu, saçma sapan bahanelerle yurt dışına çıkıyordu. En sonuncusu, *safaride çok sevdiğim bir gergedan ortalıktan kaybolmuş, onu bulmalıyım* olmuştu. "Evet," diyerek dalgın bir şekilde önüne döndü.

"Hayatınızda bu kadar önemli bir yere sahip olmak güzel bir duygu, teşekkürler."

Canan Hanım derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Yıprandım. Gerçekten yıprandım." Bakışlarını sabırsızca Belgin'e çevirdi. "Yer değiştirelim mi?"

Belgin başını hızla sağa sola sallayıp, "Ben bugünlük dozu aldım, teşekkürler," dediğinde acı bir şekilde gülümsemişti. Şahsenem, bunu gördüğü an hemen arkadaşının koluna destek olmak istercesine sıkı sıkı sarıldı.

"Ben de bugünlük hatta yıllık ilgi ve sevgi dozumu aldım." Cihangir ailesine gergin bir bakış attı. "Eğer başka..."

Kapı ikinci kez hışımla açıldı. İdil, Cihangir'i kendisi koymuş gibi bir an olsun tereddüt etmeden odaya girdi ve yatağa, sonra da arkadaşlarına baktı. Bakışları o kadar kırgındı ki Ragıp Bey'in bile özür dileyesi gelmişti. "Geçmiş olsun," dedi usulca. Kapıyı elinin tersiyle kapatmaya davrandı ama dışarıdan gelen bir kuvvet buna engel oldu. Aynı hızla tekrar aralandığında karısına ters ters bakan Sinan gözükmüştü. İdil buna hiç aldırmadı. Hatta öyle ki tepkisi onu fark etmediğini bile düşündürüyordu.

"Ayakta kalma İdil, otur," diyen Sinan, bakışlarını karısının karnına indirmişti.

"Yoo! Ben böyle ayakta dikileceğim." İdil abartılı bir şekilde kollarını açıp göğsünün altında birbirine kavuşturdu. Bu hareketi, elbisesinin kumaşının gerilmesine sebep oldu ve yeni yeni çıkmaya başlayan karnı belirginleşti. "Çok rahatım."

Cihangir, hamilelik hormonları yüzünden bambaşka bir insan olan İdil'e şaşkın şaşkın bakarken kafası fazlasıyla karışmıştı. "Herkesin nasıl bu kadar çabuk haberi oldu?"

"Herkes?" İdil buruk bir şekilde gülümseyerek "Bilmediğim bir şey söyle!" diye mırıldandı.

Belgin iç çekti. "Şu an saçmalıyorsun! Sen hamilesin diye..."

"Ben aldığım her elim haberde sarsılmam, tamam mı? Şampiyonum da öyle!"

Sinan nefesini sesli bir şekilde bıraktı ve boğuluyormuş gibi can havliyle kravatını gevşetti. "Artık oturur musun lütfen?"

"Benden sakladınız!" dedi İdil acıyla. "Ata, *'Son Dakika Haberi'* diye mesaj atmasaydı asla öğrenemeyecektim!"

Canan Hanım'ın kaşları çatıldı. "Bir saniye, Ata bunu nereden biliyor?"

"Ben söyledim!" Çeşmiahu gözlerini sıkı sıkı kapattı ve ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Çok panik olmuştum, korkmuştum."

"Sen de Ata'yı mı aradın?" Sinan ağzı açık bir şekilde kuzenine bakarken usulca karısının kolunu kavradı. "Nasıl bu kadar çaresiz olabildin?"

"Bırak kolumu, oturmayacağım işte!"

Çeşmiahu, İdil'in ve karnının çırpınışları dikkatini dağıtsa da, "Sadece onu değil," diye güçlükle devam etti. "Pelin yengemi, Ömer abimi..." Odadaki herkesin gözleri irileşince sertçe yutkundu. "Rıfat amcam ve Oylum yengemi de aradım. Hepsi de buraya gelmek için hazırlanıyorlardı."

Şahsenem yandan Çeşmiahu'ya bir bakış attı. "Sen gerçekten işsizsin, Görümcek Ahu."

Belgin kalabalık bir ailenin içinde büyümemişti ve sık sık akrabalarıyla görüşmüyordu. Onları sevmediğinden değildi. Zamanında annesiyle babasının kusursuz bir düzen üstüne kurulu, kaçamaklara kapalı iş hayatı ona engel olmuştu. Bu bağların da çocukken kurulduğunu, sonradan biraz zoraki olduğunu düşündüğü için bu ortamdan sınıfta kaldığını kabul ediyordu. Tümerler bu yüzden ona çok garip ve aynı zamanda aşırı eğlenceli geliyordu. İçlerinde olmaktan mutluydu.

İçlerinde miydi? Refakatçi kalmamak için saçma sapan bahaneler bulan son misafir Canan Hanım'ı dinlerken kaşları çatılmıştı. Tümerlerin içinde miydi? "Yok güzelim ya, ben kalmayacağım gerçekten! Yarın bir randevum var." Canan Hanım sabırsız bir şekilde çantasını omzuna doğru yerleştirdi. "Ona geç kalırım falan... Bak, Ragıp sesleniyor zaten."

İkisi de aynı anda boş koridora baktı ve bir süre sustular.

Belgin başını salladı. "Tabii."

"Cihangir sana emanet, hadi kolay gelsin!" dedi ve genç kızın yanaklarını aceleyle öptükten sonra birkaç saniye geçmeden koridorda gözden kayboldu. Belgin, Cihangir'in refakatçi istemediğini annesine hangi arada söylediğini düşünerek odaya döndüğünde karşılaştığı görüntü içinin burulmasına sebep olmuştu.

Cihangir gözleri yarı açık şekilde üstündeki örtüye bakıyor ve parmaklarını kımıldatarak oyalanıyordu. Her ne kadar Oylum Hanım ve Rıfat Bey'in gelmesine binbir çabayla engel olunsa da geriye kalanların ziyaretinin kısa olmasına rağmen onu yorduğuna emindi. Şefkatle, "Biraz uyumak ister misin?" diye sordu. Neredeyse akşam olmuştu. Sabaha kadar uyusa şu ankinden daha iyi olurdu.

Genç adam itiraz etmeden başını salladı, gözlerini kapatmak üzereyken durdu. Muzır bir ifadeyle, "Sen de gel," dediğinde Belgin'in temkinli bakışları üstünde gezinmeye başladı. "Korkma, öldürmezsin. Ayrıca bu kadar da şefkatli olma, bünyem alışkın değil."

"Ne şefkati? Nasıl sığarım diye düşünüyordum ben."

Cihangir alay edercesine kaşlarını kaldırıp dediklerini onayladı. "Hı hı, eminim."

Belgin dik dik ayakkabısının bağcığını çözerken genç adam gözünü bir an olsun kırpmadan onu izledi. Neyini bu kadar çok sevdiğini bilmiyordu. Kusursuz fizik ya da yüz güzelliği dikkat ettiği bir şey değildi –ki onun bu tanıma fazlasıyla uyduğunu düşünüyordu– ama bildiği bir şey

vardı; her ilgi çekici ambalajın içinde güzel bir şey olmazdı. İşte, tam bu noktada Belgin, diğer kadınlardan ayrılıyordu. Onun içi de çok güzeldi.

"Hadi, kay." Belgin umursamaz bir şekilde konuşsa da açıkçası biraz çekiniyordu. Acaba canını acıtır mıydı?

"Küçücük bir şeysin zaten, gerek yok." Cihangir hafifçe kolunu kaldırdı ve açılan boşluğu gösterdi. "Buraya sığarsın." Belgin dudaklarını büzüp silah zoruyla getirilmiş gibi gergin bir şekilde yavaşça yatağa uzandı. O kadar dikkatliydi ki kendi bile bu hâline şaşırmıştı. Nefesini tutmuş, Cihangir'in tepkisine kulak kesilmişti. "Çok iyiyim." Belgin yavaşça soluğunu bıraktı ve başını genç adamın göğsüne doğru yasladı. O esnada Cihangir'in kolu sırtının kavisinden beline ulaşıp, bedenini sıkı sıkı sarınca kaşları şaşkınlıkla havalandı. Çok garipti. Kendini ilk defa tam hissediyordu. "Peki, sen iyi misin?" diye sordu Cihangir kısık bir sesle.

"E... Evet." Duraksayarak verdiği cevap yüzünden düşünceleriyle boğuştuğu anlaşılmasın diye başını kaldırıp Cihangir'e baktı ve konuyu dağıtmak istercesine konuştu: "Ağrın var mı?"

"İdare edebilirim."

Belgin şüpheyle gözlerini kıstı ama Cihangir'in sabit bakışları yüzünden tekrar yerini aldı. "Dayanamayacağın kadar olursa lütfen söyle."

"Dayanırım. Hadi, sen de dinlen biraz."

Belgin'in gözleri, karanlık çöktüğü için loş duruma getirilmiş odanın aydınlatmaları ve bugünün yorgunluğuyla istemsizce kısılırken, "Cihangir?" diye seslendi. Genç adam konuşmak yerine yanağını Belgin'in saçlarına doğru yaslayarak cevabını verince devam etti: "Ben seni bugün anladım."

"Anlamakla kalmayıp çevrene de çok güzel anlatmışsın. Haberlerini aldım."

Belgin'in mayışan bedeni birden irkildi. Aklına hemen Cihangir'in iki arada bir derede polis memuruyla konuşması gelmişti. "Ruh hastası!" diye inledi sinirle.

"En kısa zamanda kamera kayıtlarını alıp o hâlini videoya çekeceğim."

"Ben gidiyorum! Seni düşünen..."

Belgin sinirle söylenerek Cihangir'in karnına bastırıp doğrulurken elinin altındaki kasların gerildiğini fark etti. "D- Dur! Dur, Belgin..."

"Cihan!" Genç kız, elini yanmış gibi panikle geri çekmişti. "İyi misin? Çok özür dilerim, fark edemedim. Of! Dur. Hemen bir hemşire çağırayım da baksın, kımıldama ne olur."

Cihangir derin bir soluk aldıktan sonra doğrulmaya yeltenen Belgin'i tuttu. "Sorun yok, tamam."

"Yarana elimi bastırdım! Bir parmağımı sokmadığım kaldı, hâlâ *iyiyim*, diyorsun!"

"Dikkatini çekerim, bastırdığın tuz değil, elindi! Biraz sakin ol." Cihangir şaşkındı çünkü Belgin'in bu kadar panik ve evhamlı olabileceğini hiç düşünmemişti. "İyiyim diyorsam iyiyimdir. Ayrıca hareket ettikçe rahatımı bozuyorsun. Kollarıma geri dön."

"Tamam da... Ben..."

"Hadi sultanım, hadi."

"Sen ne dedin?" Genç kız, aynı kelimeyi tekrar duyabilmek için edalı bir şekilde Cihangir'in kollarına yerleşmişti bile.

"*Sultanım*, dedim."

"Yaa! Cihan, çok güzel söylüyorsun. Egom okşandı, bir daha desene."

"Daha güzel bir şey söyleyeyim mi?"

Belgin küçük bir kız çocuğu gibi başını hevesle salladı. "Evet?"

"İyi geceler," dedi ve yorgun bir iç çekişten sonra gözlerini yavaşça kapatırken gülmemek için kendini zor tuttu. Belgin'in neden bu anları mahvettiğini şimdi çok daha iyi anlıyordu. Beklenti içinde bırakmak aşırı eğlenceliydi.

Cihangir'in gözleri gecenin bir yarısı ansızın açıldı. Bunu garipsemedi. Uykusu çok hafifti. Cama vuran yağmur damlalarını duyup uyandığı bile olmuştu. Şu anki sebebinin de koridordaki hareketlilik olduğunu düşünüyordu. Derin bir nefes aldı ve bakışlarını kollarının arasında uyuyan Belgin'e doğru indirdi. Sırtı dönüktü ama saçlarının kokusu içine doluyor, yumuşaklığı sakallarıyla garip bir tezatlık oluşturuyordu. Bu, o an Cihangir'e o kadar huzur veriyordu ki gülümsemişti. Kollarını mümkünmüş gibi biraz daha ona sarıp bir süre odadaki uzun camlardan renkli ışıkları izledi.

Sonra...

Garip bir ses duydu. Kısa bir an nereden geldiğini idrak edemedi. Bir cihaza bağlı olmadığına emindi. Ya da odanın içinde elektronik bir alet çalışmadığına. İrileşmiş gözleri, tereddütlü bir şekilde kollarının arasına kaydı. Bu ses Belgin'den geliyordu. Belki de bir yakarış veya haykırıştı. Emin değildi. Bir süre ne yapacağını bilemedi. Çok sevdiği bir şarkıyı dinliyormuş gibi gözlerini kapattı. Tamam, o kadar da kötü değildi. En azından ritmikti. Uykuya dalmasına yardımcı...

Birden Belgin'in nefesi tıkandı. Hırıltı, isyan, her neyse ciğerlerinde asılı kalmıştı. Cihangir panikle gözlerini açtı. "Belgin?"

Genç kız sarsılarak öksürdükten sonra konuştu: "Şahso, sus... İdil'e gidelim..."

"Yok artık!" dedi hayretle. "Bir de uykunda mı konuşuyorsun?"

"Mesaim bitti, çıkıyorum."

"Tamam," dedi Cihangir kulağına doğru fısıldayarak. Herhâlde uyandırıp neyden bahsettiğini sorması doğru olmazdı. "Anladım ben seni. Yarın konuşuruz."

"Şehza..."

"Hadi uyu sen." Belgin, boynunun altından geçen Cihangir'in koluna yanağını yasladı ve elini avucunun içine doğru bıraktıktan sonra dönmeye çalıştı. Yatak küçük olduğu için dönemedi, bu da onu sinirlendirdi. Biraz homurdandı, kendi kendine söylendi ve çok geçmeden tekrar uykuya daldı. Cihangir endişeyle bir süre boşluğa baktı. Sonra da içindeki karmaşayı bitirircesine hafifçe omuz silkti. "Ritim bozulmadığı sürece bir sorun yok. Ölene kadar dinleyebilirim."

Çırpınmaları yüzünden kendisinden uzaklaşan Belgin'i tekrar sarıp sarmaladı ve *ölene kadar projesi* için ilk adımını planlamaya başladı.

Salondaki koltuğa iki seksen uzanmış vaziyetteyken beni ayak ucumdan acıklı bakışlarıyla izleyen annem daha fazla dayanamadı ve kalkıp yanıma geldi. Omuzlarımdan tutarak hafifçe göğsüne yaslarken, "Benim kuzum hasta mı olmuş?" diye mırıldandı şefkatle. Havaların ısınmaya başlaması, yani baharın gelmesi benim için tam anlamıyla bir kâbustu. Kendimi bildim bileli mevsimin bu aylarında bir süre dünyayla bağlantımı koparır; sadece yatar, yatar ve yatardım. Sebebi de annemin deyişiyle *giyinmeyi bilmeyen bir saftirik* olmamdı.

"Kafasını şöyle ucundan gösteren güneşe kanarsa olur tabii!" diye söylenmeye başlayarak beni yanıltmadı. "Ya bir de hamilesin. Azıcık dikkat etsen ne olurdu?"

Burun deliklerime tıkadığım peçeteleri çıkardım ve başımı kaldırıp anneme bakmaya çalıştım. Anında gözlerim dolmuştu. Kendimi o kadar çok suçlu hissediyordum ki... "Dikkat ettim, yemin ederim," diye mırıldandım güçsüzce. "Benim etmediğim zamanlarda da hep Sinan üstüme düştü. Bilmiyorum, belki de bünyem alışmış ve mevsim geçişinde kendini hasta olmaya ayarlamıştır."

Perçemlerimi düzeltirken dalgın bir şekilde elinin geçtiği yerlere bakıyordu. "Saçmalamaya başladın. İnşallah ateşin çıkmaz," dedikten sonra aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini şüpheyle kıstı. "Bu arada hep yarım yamalak cevap verdin bana! Doktorunuz tam olarak ne demişti?"

"İlaç vermeyi teklif etti ama istemedim. Düşük doz olsa da korkuyorum. Semih'in burun damlası bağımlılığını hatırlasana. Artık ilaçlara güvenmiyorum. Bol bol dinlenip her zamankinden daha iyi beslenecek-ğim. En kısa zamanda atlatırım."

Annem bana alnımı öpmek istercesine bakarken kapı çaldı. İkimiz kendi kendine açılacakmış gibi bakışlarımızı kapıya çevirirken Semih'in merdivenden indiğini duydum. "Ben açıyorum!"

"Baban geldi zaten. Arabadan sınav kâğıtlarıyla bilgisayarını alacaktı."

Semih kapıyı açtığında babam, bir kâğıt yığını ve kolunda çantayla girişte gözüktü. Bu sahneye alışkın olan kardeşim, bir saniye bile bek-

lemeden babamın elindekileri alarak yükünü hafifletmeye giriştiğinde hızla yerimden doğrulmaya yeltendim. O da bunu fark etti. "Rahatını bozma kızım, biz seni görmeye geldik."

Annem de babamı desteklercesine omuzlarıma baskı yapıp, beni tekrar koltuğa yatırırken karşı koyamadım. İçim ilgi ve sevgiyle taşmıştı. Evlendiğimizden beri onlar ve Tümerlerle o kadar sık görüşüyorduk ki birkaç hafta sonu beraber takılmasak kendimizi eksik hissediyorduk. Ama bu aramızdaki bağın sağlığı açısından gerekliydi. O birkaç hafta sonu genellikle maç günleri oluyordu ve... *İşte.*

"Şunları hemen okumam lazım çünkü ülkedeki bütün öğretmenler birkaç gün sonra siteye yükleyecek. Malum, sene bitiyor."

"Beş dakikaya okursun, baba," dedi Semih kâğıtları masaya bırakırken. "Ne de olsa çok fazla cevap yazan olmuyor."

"Zevzekliği kes. Senin sınav kâğıtlarını da biliyoruz."

Semih, işaret parmağıyla beni gösterdi. "Onunkini de biliyorsun! Aldığı gibi geri vermesiyle meşhurdur. Bu neye tekabül ediyordu? Kocaman bir sıfır değil mi?"

İsyan edercesine inledim. Kanlı tarih geçmişim şu an konuşmak istediğim en son konuydu. "Üf, sus, Semih!"

"Hoca 150 verse, herhangi bir yerden 50 puan gelse bile geçemezdin. Ki geçemedin. Kaç yıl sorumluluğa kalmıştın, ablacığım?"

"Bak beni çıldırtma, Semih!" diye haykırdım. Semih hışımla cevap vermek için ağzını açtı ama bir şey diyemedi. Babam, bilgisayarını açarken donakalmış, öylece bana bakıyordu. Annemin de sırtımı sıvazlayan eli durmuştu.

Hormonlar... Evet, hormonlar. Şampiyon hep bana bunu yapıyordu. O kadar çabuk sinirleniyordum ki o esnada ağzımdan çıkanları anlayabilmem için birkaç saniye düşünmem gerekiyordu. Tek sorun gerçekten buydu. Çılgınlar gibi istifra etme, baş dönmesi, mide bulantısı gibi şeyler atlatamayacağım kadar ağır değildi. Tabii, bir de kokuya olan hassasiyetimi unutmamalı. Hem de... Sinan'ın kokusuna. En acısı da buydu belki de. Benim için parfüm kullanmayı bırakmıştı. Zamanında olay olan *Christian* bir kenarda öylece duruyor, gününü bekliyordu.

"Ben... Özür dilerim, öyle demek istemedim. Gerçekten. Semih..."

"Öyle demek istedin! Allah kahretsin, ablam benden nefret ediyor. Şu an sana kızıp yukarı çıkmak istiyorum ama senin evindeyim ve karnında dayısıyla tanışmaya gün sayan bir Kanarya taşıyorsun. Seni incitemem, canımsın."

Annem ofladı. "Semih, lütfen! Ablanın üstüne gitme," dedi ve konuyu değiştirmek istercesine etrafına baktı. "Hem... Ata nerede kaldı? Buraya gelmeyecek miydi?"

"Gelecek de gelemiyor. Ablam onlara çok uzakmış, öyle dedi."

Ağız dolusu bir kahkaha attım. Sinan'ın istediği olmuştu. "Beraber mi takılacaksınız?"

"Evet. Akşam yemeğe de gelmeyiz. Herkesin bir masada oturup sohbet etmesi, üstüne bir de oturmaya geçip geyik yapması ilgimizi çekmiyor."

Babam gözlüğünü takarken homurdandı. "Sizin ilginizi neyin çektiğini çok iyi biliyorum ben."

"Her neyse, baba!" dedi Semih ellerini abartılı bir şekilde savururken. "Bunları konuşmayalım lütfen."

Babam sabır çekerek pilot kaleminin kapağını açtı ve sınav kâğıtlarını okumaya başladı. Semih de hemen dibinde bitti. Biraz kâğıda baktıktan sonra, "Baba sana kötü bir haberim var," dedi. "Bu sorunun cevabını Halil İnalcık bile bilmiyor olabilir."

"Ama benim öğrencim bilecek," dedi otoriter bir sesle.

Kapı bu esnada ikinci kez çalmaya başladığında Semih can havliyle koşmuştu. "Moruk!" Ata yumruğunu Semih'e uzattı ve kanka selamlaşması yaptılar. "Babamlar Abraham'ı tembihlemiş. O yüzden ikna etmek zor oldu." Bakışları kısa bir an içeri kaydı, sırıtarak el salladı. "Selam! Ahsen teyze, Necmi amca, hoş geldiniz. Ve dünyalar güzeli yengem, karnındaki şampiyon! İnan ki ailenin tek odak noktası şu an sizsiniz. Hepimiz nefesimizi tutmuş, burnundaki akıntının bitmesini bekliyoruz."

Çaresizce elimi kaldırdım. "Teşekkürler, daha iyiyim! Bu arada... Abraham... Umarım İbrahim değildir?"

Ata ellerini cebine sokup kısa bir an etrafı inceliyormuş gibi yaptı. "Belki."

"İbrahim'e abi demen gerekirken Abraham mı diyorsun?"

"Beni sinirlendirmeyecekti, yapacak bir şey yok. Bundan sonra Abraham," dedi ve Semih'in omuzuna dokundu. "Hadi amca oğlu, gidelim. Seni Derin'le tanıştıracağım. Yüksek ihtimalle çok iyi anlaştığımız için bizi kıskanac–" derken kapıyı arkalarından kapattılar. Devamını iyi ki duymamıştım.

Gözlerimi sıkıca yumup yanmasının bitmesini bekledikten sonra üstümdeki ince örtüyü attım ve doğrularak ayaklarımı sarkıttım. Annem bana Yeşilçam filmlerindeki Ömercik'mişim gibi bakınca, "Yatamıyorum," diye açıkladım. "Duş alayım, rahatlarım belki."

Arkamdan hemen ince örtüyü katladı, koltuğun üstüne tuttu. Ton uyumunu beğenmemiş olmalı ki kenara koydu. "Tamam, kuzum."

Annemle babamı arkamda bırakıp tırabzana can simidimmiş gibi tutunarak yatak odasına ulaştım. Üstümdekileri hızla döküldüm ve kendimi ılık suyun altına bıraktım. Elim her zamanki gibi istemsizce karnıma gitmişti. Küçük bir çıkıntı gibiydi. Zamanında, 'Eri artık, ne olur yok ol!' diye baskı yaptığım o bölgede büyüyordu.

Çok garipti. Hâlâ olayın şokundaydım sanırım. Sinan da inanamıyor gibiydi. Birkaç kere uyku hâlindeyken karnımı yokladığını fark etmiştim. Özlemle iç çekerek duştan çıktım ve bornozuma sarındım. Banyoya suyun sıcaklığı yüzünden boğucu hava yayılmadan önce hızla odaya geçtim. Sıcak buhar beni ufak bir öksürük krizine tutsa da buna alıştığım için hiç bozmadan iç çamaşırlarımı giyip şifonyere yöneldim. En üstteki çekmeceyi açarken birkaç kişisel eşyanın arasında duran *Christian*'ı gördüm.

O kokuyu hatırlıyordum, çok güzeldi. Baharatımsı, ferah, eski... Allah kahretsin, yine başlamıştım. Sanırım aşka gelmiştim. Acaba yine midem bulanır mıydı? Saçmalama, İdil! Bu kokuya ölüp bitiyordun sen, en iyi çakmasını almıştın hatta! Nasıl nefret ederim? Üstelik... Sinan'a da çok yakışıyordu. Asla unutamazdım. Cam şişeyi elime aldım ve kapağını açtım. Tereddütle eğilirken arkaya bir gerilim müziği gelmişti bile.

"İdil?"

Duyduğum sesle yerimde sıçrayınca parmaklarımın arasındaki *Christian* ufak bir düşme tehlikesi atlattı. Onun can güvenliğini sağladıktan sonra arkama döndüm. Sinan da o esnada kapıyı kapatmıştı. "Ne kadar çabuk geldin? Beni annemlere emanet edip kanala gideli en fazla bir saat olmuştur."

Bana döndükten sonra hafifçe omuz silkti. "Toplantı bittiği gibi arkama bakmadan kanaldan çıktım, ondandır," dedi ve kaşlarını kaldırarak arkamı gösterdi. "Hâlâ mideni bulandırıyor mu?"

"Tam koklamak üzereyken *bölüm sonu* yazısı gibi beliriverdin. Heyecan dorukta."

"Bunu yapmanı istemiyorum. Eğer hâlâ mideni bulandırıyorsa artık çocuğumuzun beni sevmediğini düşünmeye başlayacağım. Yoksa neden babasının kokusundan nefret etmesi için annesinin ayarlarıyla oynasın ki?"

"Ayarlarla oynadığı kısmen doğru ama eminim ki bunu kasıtlı yapmıyordur."

Aramızdaki mesafeyi kapattıktan sonra dudaklarını alnıma bastırdı. Yine ateşim olup olmadığını kontrol etmişti. Bu hareketi beni çok duy-

gulandırıyordu. "Kasıtlı yapıyor, eminim. Çünkü nedense benim parfümüm dışında hiçbir kokuya hassasiyetin yok."

Sanırım... Biraz haklıydı. Her insan gibi mutfağa girdiğimde pişen yemeğin yoğun kokusunu almak midemi bulandırırdı ama bu çok uzun sürmezdi. Fakat Sinan'ın kokusu... Klozete koştuğumu hatırlıyordum.

Şampiyonun gerçekten babasıyla bir alıp veremediği olabilir miydi? "Belki de seni kıskanıyordur," deyiverdim alayla mırıldanarak. Sinan kayıtsızca kravatını yatağa bırakırken birden duraksadı ve bana yandan şüpheli bir bakış attı. Bu esnada resmen bana da bir aydınlanma gelmişti. Aman Allah'ım. Bu mümkündü! Sinan'ın genlerinin bulunduğu bir bebekten bahsediyorduk! İlk kelimesi *lan* bile olabilirdi! Gözlerim irileşti. "Senin gibi inatçı. Dördüncü ayın sonunda olmama ve Cansu Hanım'ın uğraşlarına rağmen hâlâ bize dönmüyor, bu yüzden cinsiyetini öğrenemiyoruz. Çok asabi oldum, yaklaşık yarım saat önce Semih'e avazım çıktığı kadar bağırdım ve bu parfüm olayı... Beni senden mi yoksa seni benden mi kıskanıyor, bilmiyorum ama birbirimize yaklaşmamamızı..."

"O dört aylık bir bebek," diye mırıldansa da benim gibi dehşet içinde olduğunu bakışlarından görebiliyordum.

"Ve senin! Açıkçası ben sınır tanımayacağını düşünüyorum."

Sinan hiçbir şey demeden ellerimden tutarak beni yatağa yönlendirdi. Ben oturduktan sonra bacaklarımın arasındaki boşluğa diz çöktü ve karnıma doğru eğildi. Sıcak elleri çıplak tenime temas edince gözlerimi huzurla kapattım. Allah'ım, işte bu anı çok seviyordum. *Daha ne isteyebilirim ki* diye düşünsem de cevap hep kocaman bir boşluktan ibaret oluyordu. "Bana bak, şampiyon," diye seslendi sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çatarken. "Bu parfüm numarasının bana engel olacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun. Boşuna uğraşma. Anneni paylaşmam."

"Şey, ben kesinlikle şampiyonun çok tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Başıma bela alamam. Sanırım seni birkaç saatliğine paylaşabilirim," diyerek gözlerimi açıp ellerimi Sinan'ın ellerinin üstüne koydum. Bunun üstüne o kadar şaşkın bir şekilde bana baktı ki içimde entrikalar zinciri çözen dizi karakteri havası kaybolmuş ve istemsizce kahkaha attıktan sonra fısıldamıştım. "Çaktırma, öyle bilsin."

Sinan doğrulup dudaklarımı öptü. Henüz doğmamış çocuklarını tehdit eden, üstüne bir de kandıran ebeveynler biz değilmişiz gibi bu anın tadını çıkarttık.

Ta ki Sinan'ın elleri saçlarıma ulaşana kadar. Benden o kadar hızlı koptu ki irkildim. "Saçların ıslak."

Saç diplerimi yokladım. "Mümkün değil. Yeni duş almıştım."

Sevimsiz bir gülümsemeyle dudağı kıvrılırken, "Hemen saçlarını kurut," diye buyurdu, bunu yapmam için hafifçe geri çekildi.

Aniden ısındım ve nefesimi hayretle içime çektim. "Bu benim aklıma nasıl gelmedi?"

Sinan'ın kaşları çatıldı. "Aklına gelmediğini söylemedim."

"Bunu akıl edemiyormuşum gibi davrandın."

"Akıl edebildiğini biliyorum," dedi aksi bir sesle.

"O zaman niye bunu söylüyorsun?"

"İdil..." Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kapatarak bir süre öylece sakinleşmeyi bekledi. "Sadece saçlarını kurut, tamam mı?" dedi daha yumuşak bir tınıyla bana baktığında. "Hastasın. Daha kötü olmanı istemiyorum."

"Yine bunu akıl ede–"

"Bir şey demedim!" diye patladı en sonunda. Hışımla siyah ceketini çıkarttı, ardından da kol düğmelerini şifonyere koydu. "Çünkü sen akıl edersin." Neredeyse mırıldanarak, "O yüzden saçlarını kurutursun," eklemesini yaptı.

Yine aynı şeyi yapmıştı! Ayağa fırladım. Şu an yüzüne bir yumruk atabilirdim! Yo, hayır, ne yumruğu? Kafa! Hiddetle, "Sinan," diyerek başladım ama kapının zil sesi dikkatimi dağıtmıştı. Çünkü gelenin kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Derin soluklar alarak işaret parmağımı tehditkâr bir tavırla salladım. "Bunu gece konuşacağız!"

"Gece konuşmayı pek sevmiyorum." Küstah bir gülümsemeyle beni süzdü. "Yapılacak daha güzel şeyler var."

O an o kadar çok dil çıkarmak istedim ki bunu yapmamak için hemen ona sırtımı döndüm. Üstümü hızlı bir şekilde giyindikten sonra saçlarımı kuruttum ve aşağı indim. Tahmin ettiğim gibi gelen Belgin'di. Beni görünce annemlerle konuşmasını yarıda bırakıp ayağa kalktı. "Nasıl oldun, sümüklü böcek?"

"Daha iyiyim. Sen nasılsın?"

"Bugün beyin kanaması geçirdim, o kadar. Bunun dışında bir sorun olmadı. Bünyem cumartesi mesaisini tahmin ettiğimden daha çabuk kabullendi." Kutu peçeteden bir yaprak çektim. İki parçaya bölüp yuvarlarken bir tanesini de Belgin aldı. "Dosyaları getirdin mi?"

Yuvarladığı peçeteyi burnuma soktu. "Ben hallettim onları."

"Ne?" Öbür deliği tıkarken gözlerim irileşmişti.

"Evet, hallettim." Tatlı tatlı sırıttı. "Çünkü teyze olmak bunu gerektirir. Ben teyzeyim, değil mi, İdil? *Tey* falan değilim. Kapı gibi teyzeyim. Küçücük yeğenimi çalıştırmıyorum, onun yerine ben sürünüyorum. Çünkü teyze olmak bunu gerektirir."

"Belgin..." Hafifçe boğazımı temizledim. Şahsenem'le girdikleri teyzelik yarışı işime çok yaramıştı ama doğumdan sonra 'tey'i seçecek kişi ben olduğum için geriliyordum. "Evet, öyle."

"Biliyorum!" Karnıma doğru eğildi. "Duydun mu teyzolişkosunun şampiyonu? Şahso tey! Ona *teyze* demeyeceksin!" Merdivenlerden gelen adım sesleriyle istemsizce arkamı dönünce Belgin de doğrulmuştu. "Merhaba eniş–" diye başladı ama sustu. Birkaç saniye sonra tekrar yeltendi. "Eniş– Allah kahretsin, bu kelime şu an kulağa o kadar kötü geliyor ki!"

Sinan gergin bir şekilde nefes alırken bana baktı ve aniden sırıttı. *Ne oldu şimdi, komik bir şey varsa söyle, hep beraber gülelim!* "Bana sadece şu an değil, her zaman kötü gelecek. Yaşlı hissettiriyor biraz... O yüzden kullanmazsan, sadece ismimle hitap edersen çok sevinirim."

Babam sohbetin ortasında birden ofladı ve bu hareketi bütün dikkatleri üstüne çekti. Ona baktığımızı hissetmiş olmalı ki bakışlarını önce bize, sonra da sıkıntılı bir ifadeyle kâğıda çevirdi. "Sorduğum sorunun aynısını cevaba yazmış."

Belgin bir kahkaha attı. "Necmi amca, ben de öyle yapardım. Hani yolu gittiğimi sansın da bana puan versin diye."

"Verdi mi peki?"

Sertçe yutkundu. "Dersten kaldım."

Babam gıcık gıcık gülümseyerek, "Hakkını yemiş," dedi ve tekrar önüne döndü. "Ahsen, şu puanları toplamada bana yardım eder misin? Hep yanlış hesaplıyorum, sonra siteye girip düzeltmek zorunda kalıyorum."

"Necmi, yemek..." diye mırıldandı annem çaresizce. Sonra arkama doğru baktı. "Ama bence Sinan sana yardım eder! Değil mi?"

Babam, kolunu sandalyenin sırt kısmına koyup soru soran bakışlarla Sinan'a döndü. Sinan çoktan beni teğet geçerek masaya yaklaşmıştı. "Tabii."

"Sadece topluyorsun, kafa atmak ve kavga etmek yok. Bence kolay," dedi tatlı tatlı.

Gülümsememi saklamak için parmaklarımla dudaklarımı örttüm ve bu hareketim bana burnumdaki peçetelerin varlığını hatırlattı. Panikle çıkartırken sessizliğim dikkat çekmesin diye konuştum. "Belgin, yemeğe kalsana."

"Tabii ki teyze olarak seve seve yeğenimle akşam yemeği yerim!"

Annem, Belgin'e umutsuz bir vaka görmüş gibi baktı. "Madem Belgin var..."

"Şahsenem'siz olmaz," diye tamamladım onu. Yine de eksik hissediyordum. Heyecanla içimi çektim. "Biz şunu güzel bir aile yemeği yapalım, anne. Ne dersin?"

'Şşt, pişt! Yok sana değil, yanındakine sesleniyorum. Bir dürtsene onu!' uzunluğundaki masada yemek yemek o kadar keyifli olmuştu ki kendimi daha iyi hissediyordum. Herkes beş dakikada bir *'İyi misin, istersen dinlen'* dese de insanın hastayken, mutsuzken veya canı sıkkınken çevresinde sevdiği insanları görmesi kesinlikle en iyi ilaçtı. Antibiyotik neymiş?

"Aa!" Çeşmiahu'nun nidasıyla herkes kısa bir an susup endişeyle ona döndü. Yüksek ihtimalle üstüne çay döktüğünü sanmışlardı. "Sinan abi, Özel Medya Ödülleri'ne aday olmuşsun!"

"Sana daha şaşırtıcı bir bilgi vereceğim." Sinan hafifçe öne doğru eğildi ve tatlı tatlı gülümseyerek, "Geçen sene de ödülü ben almıştım," dedi.

"Ya? Ben geçen sene..." Kısa bir an duraksadı. "Tanzanya'daydım. O yüzden takip etme fırsatım olmadı. Ama merak etme, bunu telafi edeceğim. Herkes telefonlarını verebilir mi? Oy atayım, daha sonra da bir *hacker*la konuşup..."

Cihangir ofladı. "Saçmalama!"

"Ne? Sen Narkotik polisisin, Bilişim Suçları değil! O yüzden işlemek üzere olduğum suça müdahale edemezsin."

"Bilişim değil, Siber Suçlar," diye düzeltti Ragıp amca usulca. Çeşmiahu bunun üstüne hayretle babasına baktı. "Ahu," Belgin zayıf bir sesle araya girdi: "Şey... Benim..."

"Bu surat ifadeni biliyorum!" Çeşmiahu'nun gözleri heyecanla parlarken abisinin ise kararmıştı. Tıpkı ben ve Semih gibiydiler. Sorarlarsa kardeşlerdi ama karakter olarak kesinlikle ayrı dünyaların insanı... "Hacker tanıdığın var, değil mi? Hadi, hemen arayalım."

Annemlerin yanında oturan Şahsenem önce bana, sonra da Belgin'e baktı ve bir kelime etmeden, *'Çocuğunun buna teyze demesini istiyor musun?'* demeyi başardı. Kardeşlik bağımız böylece bir seviye daha atlamıştı.

"*Hacker*a gerek yok!" dedi Sinan kesin bir dille. "Ya bu işte iyi olduğum için kazanırım ya da benden daha iyi olan birisi vardır."

"Geçen seneki ödülü Sinan'ın aldığını düşünürsek..." Annem sırıttı. "Bence de buna gerek yok. Üstelik dönem senin açından oldukça iyiydi. Yanlış mı düşünüyorum?"

Rıfat babam tatlı tatlı güldü. "Gaflara hiç girmeyelim bence."

"Niye, baba?" Pelin ağız dolusu bir kahkaha attı. "'*What did you say lan?*' çok güzeldi! Arada bir izler, keyiflenirim. Hatta bence hepsi bir kolaj yapılsa çok iyi olur."

"Hayır," dedi Oylum annem aynı keyifle. "'*Baba oluyorum!*' tartışmasız en güzeliydi. Bak, hatırladıkça tekrar şoka giriyorum."

Birden burnum kaşınmaya başladı. Hapşırık, *geliyorum* sinyalini vermişti! İstemsizce panik oldum çünkü benden 'Piçuv' veya 'Çiuv' gibi nahif bir ses çıkmıyordu. Etrafımda peçete aramaya başladığımda Sinan, kaldığı yerden devam eden sohbete katılmak yerine; yanındaki Ömer abinin ceketindeki ön cepte bulunan ipek mendili bir hamlede çekti ve ayağa kalkıp bana uzattı.

Mendili tuttum ve açar açmaz iki defa hapşırdım. "HİİİİAAAPŞŞUUUĞ! HİEEİAPŞUĞĞĞ!"

Bu çok önemsiz bir eylem gibi gözükebilirdi ama kesinlikle değildi. Düşünsenize, burnunuz kaşınıyor ama hapşıramıyorsunuz! Resmen kâbus. Oh be, şu an çok rahatlamıştım. Burnumu çektim ve mendili kapattım. Sinan hâlâ bana mendili uzattığı yerde, yani başımdaydı. Az önce kusmaya yakın bir şekilde hapşırmamışım gibi gülümseyerek, "Güzel yaşa," dedi.

Bir yanım, ona saçma bir şekilde kızgın olmayı sürdürse de diğer yanım, içi erimiş bir vaziyette, 'Sen varken aksi mümkün mü?' diyordu. "Hep beraber."

Onun peşini herkesten arkaya arkaya gelen birkaç alternatif cevap daha alırken Pelin'in içli içli bize baktığını gördüm. "Bu çok romantikti. İpek mendil uzatıp falan..."

"Kesinlikle ama daha sonrası için aynı şeyi söylemeyeceğim," diye mırıldandı Çeşmiahu. Ona sevimsiz bir gülümseme attım ve mendille göz göze geldik. Dili olsaydı şu an 'Kirlendim, beni yakın!' diye yalvarırdı herhâlde.

"Şey..." Ömer abiye baktım. "Ben bunu..."

Gülümsedi. "İnan bana, mendilsiz yaşayabiliyorum."

Bu esnada kapı çaldı ve ayağa kalktım. Aynı anda Şahsenem ve Belgin de benimle birlikte fırlamıştı. "Ben açarım! Sen otur, İdil," dedi Şahsenem gülümseyerek.

Belgin, Şahsenem'i kolundan yakalayarak yolundan döndürdü. "Asıl ben açarım Şahso, sen otur."

"Kolumu bırak, Belgin! Ben açarım."

"*Ben,* dedim."

"Edi ve Büdü! Hoş geldiniz." Bakışlarımı girişe çevirdiğimde kapının kenarında Çeşmiahu'yu gördüm. Tatlı tatlı sırıtıyordu. Neyse ki teyzelik

yarışına girecek özelliklere sahip değildi yoksa kesinlikle ortalık karışırdı. "Ahu gözlüm, gerçekten çok komiksin," dedi Ata homurdanarak. "Bak, gülüyorum. Görüyorsun, değil mi?"

Semih elleri cebinde salona girerken gülümsedi. "Herkese merhaba," dedikten sonra bakışlarını Sinan'a çevirdi ve 'Sana değil!' dercesine gözle görülür bir şekilde suratını astı.

"Hayırdır? Pek mutsuzsunuz."

"Sence neden, baba? Ah, pardon beni..." diyerek tekrar İstanbulkart, *iPhone* ve Tuana repliğini söylemeye yeltendi ama Ömer abinin bakışları buna engel oldu. "Öğlen Abraham'ı beni buraya getirmesi için zor ikna ettim. Sonra da Semih'le beni Moda'ya bırakmasını istedim ama o ne yaptı, biliyor musun? Bizi Maltepe'de inmeye zorladı! Bildiğin zorladı!"

"Abraham, umarım İbrahim değildir."

"Baba, takıldığın tek nokta bu mu?"

"Evet babası," dedi Sinan yerine otururken. "Takıldığın tek nokta bu olmamalı. Resmen yollarda sürünmüşler. Bana söyleseydiniz size bir şoför gönderirdim." Ata ve Semih, cümlenin gerçeklik payını ölçmek istercesine şüpheli bakışlarını Sinan'a çevirmişlerdi. Canlı yayın kışkırtmalarından sonra hâlâ bir atak gelmemesi hem onları hem de beni fazlasıyla geriyordu. Sinan ya büyük bir şey planlamış ve bu yüzden beklentiyi yüksek tutuyordu ya da onun için eğlence bitmişti.

"Tabii, sizi nereye götürürdü, bilinmez." Sinan hafifçe omuz silkti. "Şile? Issız, sakin bir tepe? Veya orman?"

"Ben herkesin arabasına binmem!" dedi Ata başını dikleştirerek. "Hukuk okuyorum."

Semih kaşlarını çattı. "Bunu neden söyledin ki şimdi?"

"Çünkü hukuk! Hanginiz hukuk okudu ki?"

Ömer abi iç çekti. "Bizim kalkma vaktimiz geldi. Zaten İdil hasta, iyice yormayalım," dedi ve ayağa kalktı. "Sinan, yarınki maç..."

Ah, evet. Yarın Gaziantep-Beşiktaş maçı vardı. Bu yüzden Sinan her zaman olduğu gibi etrafına pozitif enerji yaymakla meşguldü. Bunun en güzel örneği, trafikte kendisine korna çalan şoföre sarılmak için arabadan inmeye çalışmasıydı. "Yenemezse..." diye mırıldandı Semih belli belirsiz. Kesinlikle kindar bir söylem yoktu. O an oldukça objektif duruyordu.

"Saçmalama oğlum, Gaziantepspor bu."

"Aynı zamanda küme düşmesi kesinleşmiş, yani kaybedecek hiçbir şeyi olmayan takım," dedi Sinan. "Ben Beşiktaş'ıma sonuna kadar güveniyorum ama futbolda yedek oyuncu bile küçümsenmemeli. Çünkü neler yapacağını bilmiyorsundur ya da çok az görmüşsündür."

Babam, Sinan'a özel meşhur yalandan burun kıvırma hareketini yaparken –artık bunun iyi bir şey olduğunu biliyordum– herkes susmuştu. Cidden... Güzel sözdü. Bir yere yazmak lazımdı. Arka cebimdeki telefonum titremeye başlayınca kaşlarım çatıldı. Beni arayacak herkes buradaydı. Başka kim olabilirdi ki? Merakla elimi cebime attım ve ekrana bakıp, "Aaa, yengem!" diye mırıldandım biraz mahcup bir sesle.

Annem hemen dibimde bitti. "Telefonum şarjdaydı, kesin beni isteyecek. Yine de ilk sen konuş, ayıp olur öyle."

Bu esnada herkes gitmek için ayaklanmaya başlayınca açıp açmamak konusunda tereddüde düşmüştüm. "Olsun. *Sesini duydum, ben açtım,* dersin."

Hevesle telefonu elimden kaptı. "Vildancığım? İyi... Hı? Evet, burada. Dur, vereyim," dedi ve telefonu bana uzattı. Resmen bozulmuştu. "Seninle konuşacakmış."

Herkesten izole olmuş bir şekilde telefona uzandım. "Alo?"

"İdil!" dedi çığlık atarcasına. "İdil! Ne olur bir şey yap!"

Elimi göğsüme bastırdığımda kalbimin canımı acıtacak bir şekilde atmaya başladığını fark ettim. Bunu düzeltebilecek kişi Sinan'mış gibi bakışlarımı istemsizce ona çevirdim ve yine göz göze geldik. Soru sorarcasına kaşlarını kaldırırken nasıl bakıyorsam hızla aramızdaki mesafeyi kapattı. Usulca kolumu kavramıştı. "Ne oldu?"

"Korkutma beni," dedim titreyen sesimle.

"Kız dur! Kötü bir şey yok! Sen hamilesin, sakin ol!"

"Böyle konuya girersen nasıl sakin olmamı beklersin? Yoksa... Dayıma mı bir şey oldu!"

Annemin dudaklarından bir hıçkırık koptu. "Ne?"

"İdil, manyak mısın sen yavrum? Herkes iyi!"

On saniye içinde bayılma noktasına gelen anneme, "İyi, bir şey yok," dedikten sonra tekrar telefona döndüm. "O zaman sana ne yapmamı bekliyorsun, yenge?"

"Çünkü bunu sen yapabilirsin! Dizinin geleceği senin elinde."

"Dizi mi?" diye mırıldandım hayretle. Gerildiğini yeni fark ettiğim salondaki herkes, bunun üstüne rahat bir nefes almıştı. "Ne dizisi, yenge?"

"Aşka Sürgün reytingleri düşük diye final yapıyor! Sinanların kanalındaki dizi. Hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"İdil, Sinan'la konuş, ne olur onu ikna et! Dizi geri dönsün. Tam Baran gerçekleri öğrendi, o Alev'i bıraktı ve tekrar Zehra'yla oldu derken... Mutlu olduklarını göremedim ki!"

"Yenge..."

"Üf ya, sen bana Sinan'ı ver! Onunla konuşacağım." Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve Sinan'a uzattım. "Seni istiyor."

Şok olmuştu. "Beni?"

"Seni."

Temkinli bir şekilde telefona uzandı. Hareketleriyle tezatlık oluşturan rahat bir sesle, "Efendim?" dedi. Dediği son şey de bu oldu. Yengem, Tümerler gidene kadar Sinan'la konuştu. Daha doğrusu o konuştu, Sinan dinledi. Ben de bu süreçte ailede normal biri var mı diye düşündüm ama...

Yoktu.

Babamların *'Biz gidelim,'* darlamasının galibi olmuş, onları bu gece burada kalmaya ikna etmiştim. Semih, biraz gönülsüz olsa da Sinan'ı huzursuz edeceğini düşünerek teselli bulmuştu ama yanılıyordu. Sinan bundan zerre rahatsızlık duymamıştı ve duyacağını da sanmıyordum. Hatta... Bence bir gün birbirlerini seveceklerdi. Allah'ım, lütfen! Lütfen sevsinler yoksa çocuğumu köprü yapmak zorunda kalacağım!

Dualar ederek aksıra tıksıra odaya girdiğimde Sinan'ı aynı kıyafetleriyle yatağın üstünde uzanır vaziyette bulmuştum. Bakışlarını pürdikkat baktığı telefonundan uzaklaştırdı ve himayesi altına girmem için kolunu kaldırdı. Bu hareketine uyuz uyuz baktım. "Hâlâ mı?" dedi isyan edercesine.

"Evet, sana kin güdüyorum."

Telefonu komodine bıraktı. "Tamam, bunu kollarımdayken yap."

"Hayır, yapamayacağımı biliyorsun!" Dolaba yönelirken aklıma bir şey gelmiş gibi aniden durdum ve gözlerimi kırpıştırdım. "Bazen... Çok gıcık oluyorsun, cidden. Mesela, *'Arabayı yavaş kullan İdil, eğer kullanmazsan...'*"

"Hamile olduğunu söylemek için kanala geldiğin zaman, azami hız sınırını bir hayli aşmışsın ve yolda makas atmışsın." Kısa bir soluk aldı ve tekrar yineledi. "Makas... Kayıtları gördüm. Bildiğin makas atmıştın!"

"Heyecanlanmış olabilirim," diye mırıldandım.

"Ben de endişelenmiş olabilirim." İlgili bakışları üstümde geziniyordu. "Hâlâ da endişeleniyor olabilirim."

Kararsız bir şekilde olduğum yerde salladım. "Tamam, bir daha makas atmam."

Ağzı açıldı ve birkaç saniye hiçbir şey diyemedi. Boğazını temizleyerek kendini toparladığında garip bir sesle, "Teşekkürler, buna sevindim," diye mırıldandı ve ekledi: "Hız önemli değil zaten. Bas gitsin."

"Of Sinan!"

Güldü ve elinin ayasıyla yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. "Hadi gel. Sana bir şey göstermem lazım." Beşiktaş'la alakalı olacağını düşünerek yaklaştım ve dikkatli bir şekilde yatağa oturdum. Sinan beni kolunun altına çekerken komodindeki telefona uzandı. "Yengenin bahsettiği diziyi araştırıyordum."

"Ne?" Ağız dolusu bir kahkaha attım. "Ciddi misin?"

"Âşık gibi konuşuyordu. Ne yalan söyleyeyim, merak ettim ve konusunu, birkaç fragmanını buldum. Reytinglerine de ulaştım. Yeri pek sağlam değil, final kararı ileriye dönük verilmiş olmalı."

Yengem için... Aşkın Sürgünü dizisine bakması... Gözlerim gerçekten yaşarmıştı. "Şu an dizinin kaderi bizim elimizde mi?" dedim öksürerek.

"Öyle de denebilir. Bakalım ve gerçekten de izlenebilecek bir şey var mı, görelim."

Başım güçsüzce Sinan'ın göğsüne düşerken boştaki elini belime doladı ve parmak uçları tam karnımın üstünde durdu. O esnada fragman başladı. Baran Haznedaroğlu diye bir adam vardı ve dağ taş bile ona hayrandı. "Hehe, bak bu sen," diye takıldım Sinan'a saçma bir şekilde. Bu esnada sahneye güzel mi güzel ama sakar, tam bir cici kız Zehra girdi. Baran'ın şirketinde çalışıyordu ve dosyaları taşırken onunla çarpışıyordu. Adam onu bu yüzden rencide ederken kenarda kızın başarısını kıskanan, aynı zamanda Baran'a âşık olan Alev keyifle sırıtıyordu.

Sinan'la aynı anda tiksinircesine inledik. "Lütfen kapat. Yengeme durumu ben açıklarım."

Bilincimin yavaşça açılmasıyla isyan edercesine inledim ve kendimi tekrar uykunun kollarına bırakmak için direndim. Yine bütün kemiklerim sızlıyordu, üstüne üstlük midemin bulantısı şimdiden kendini hissettirmeye başlamıştı. Yavrum, evladım, bir dur, daha gözümü açmamışım, niye hemen geriyorsun beni? O esnada müşfik dokunuşlar, rahatlamamı istercesine tenime ulaştı.

"Nasıl maçı anlatmamı bekliyorsun? Böyle bir şey söz konusu bile olamaz. Küfretme ihtimalim çok yüksek. Zaten... Gaziantep'e gelmeyeceğim."

Gözlerim şak diye açıldı. Bildiğin şak. Ama Sinan'a dönmedim. O da usul usul hükmünü sürmeye devam ederken telefonla konuşmayı sürdürdü. "İdil rahatsız." Kısa bir an duraksadı ve sertçe, "Hayır," dedi. "Onunla gelirim ama asla arkamda bırakmam."

İnşallah 'İdil'siz gel' diyen kişi Ceyhun değildir çünkü artık bir yengesi olmayacaktı!

"Maçtan sonra haberleşiriz." Telefon kapandığında yemin ediyorum ki ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Benim için... Ben iyi değilim diye sezonun son, belki de Beşiktaş'ın şampiyon olacağı maça gitmemişti! "Güzel karım," dedi usulca. Ilık nefesi boynuma doğru çarpmıştı. Eyvah, sanırım ağlayacaktım.

Efendim demek için ağzımı açtım ama midemden gelen acı tat boğazıma doğru yükseldi, kelimem havada asılı kaldı. Sinan, bu sahneyi birkaç kez yaşamış olduğu için hemen bana yol verdi ve üstünden atlayarak banyoya koştum. Peşim sıra geldiğinde, "Dünkü tehditlerimiz şampiyonu pek etkilemedi anlaşılan. Baksana, daha büyük oynamaya başladı," dedi kaygılı bir sesle.

Babası kılıklı demek istedim ama klozete eğilmek zorunda kalmıştım.

Ertesi gün pazartesi olduğu için bizimkiler ciddi anlamda tripler-deydi ve iki günlük ara verdikleri tempoya, uzaklaştıkları evlerine tekrar adapte olabilmek için kahvaltıdan sonra yola çıkmaya karar vermişlerdi. Annem giderayak bana bir sürü şey söylemiş, babam da Sinan'ın küllenen cinsiyet merakını tekrar alevlendirmişti. Cansu Hanım, bundan kesinlikle şikâyetçi değildi. Sinan'a canlı yayında hamileliğimi söylediğim akşam, gittiğimiz hastanede nöbetçiydi ve resmen sevinçten çıldırmıştı. İşini, bizi ciddi anlamda seviyordu. Bunu her defasında cinsiyeti öğrenmek için 'Hadi bize hangi takımdan olduğunu belli et' cümlesini kullandığında anlamıştım.

Mutfaktayken salona kaçamak bir bakış attım. Sinan bir bileğine, bir de duvardaki saate bakarak açık televizyonun önünde volta atıyordu. Eğer Beşiktaş bu maçı alamazsa Sinan atlatamazdı. Zaten Lyon onda bir yaraydı, üstüne Gaziantep gelirse...

İçini ferah tut, İdil.

"Yiyecek veya içecek bir şey ister misin?" diye seslendim.

Kısa bir an başını kaldırdı. Dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi baktı bana. "Hayır, maç izlerken bir şey yiyip içemediğimi biliyorsun."

"Bunun için oturman gerekiyor da ondan..." Elimdeki abur cubur ve içeceklerle salona geçtim. Hepsini özene bezene sehpaya dizdikten sonra en rahat pozisyonu bulabilmek için birkaç dakika uğraştım. Sonunda iki yastık kucağımda, biri sırtımda, diğeri de yerdeydi.

Sinan belli belirsiz gülerek yerdeki yastığı aldı ve yanıma oturdu. Eli usulca karnıma ulaşmıştı. "Yavru Kartal hazır mı maça? Değilse onu bir havaya sokalım."

Geçen Tümerlerle beraber izlediğimiz maçı hatırlamama rağmen, "Nasıl?" diye sordum.

Formamı biraz yukarı doğru çeken Sinan'ın silik gülümsemesi, gözle görülür bir şekilde büyümüştü. Biraz daha karnıma doğru eğildi ve benimle göz kontağı kurduktan sonra hafifçe başını salladı. Aynı anda başladık. "Ooo... Şşş! Bir, iki, üç!" derken kahkahalarım tezahürata karışmıştı. Öyle ki tempolu alkışlamak için ellerimi birbirine kavuşturamıyordum. "Beşiktaş! Beşiktaş! Be...- Ah!" Hissettiğim titreşimle heyecan içinde elimi karnıma bastırdım. "Sinan, hissettim! Yemin ederim, hissettim. Bu tekmeydi! Bir daha üçlü çek!"

"Ne?" Bir an ne yapacağını bilemez bir şekilde doğrulmaya yeltendi ama sonra tekrar aynı pozisyonunu aldı. Elini karnıma koyduktan sonra başlaması için hafifçe gözlerimi kırpıştırdım. "Ooo... Şşş! Bir, iki, üç! Beşiktaş! Beşikt–"

Birden sustu. Elinin altındaki titreşimlerin dalgalanması o kadar belirgindi ki ben bile şaşırmıştım. İnat yavrum, bize cinsiyetini göstermemekte ısrar etse de takımını çoktan belli etmişti. "Sinan... Yavru Kartal gümbür gümbür geliyor," dediğimde maçın başlangıç düdüğünün çaldığını duydum.

Sarhoş gibi hülyalı bir gülümsemeyle elini çekti ve beni öptü. "Şampiyonluğun kokusunu aldı, ondandır."

Gözlerim istemsizce başlayan maça kaydığında, "Orada olamadığın için..." diye başladım ama beni susturdu.

İyi ki de susturmuştu çünkü ne diyeceğimi kesinlikle düşünmemiştim. Sadece gitmeme sebebini bir kez daha duymak istiyordum. "İnan bana..." Bakışları düzelttiği formamdaydı. Sonra başını kaldırdı. "Orada hissettiğim bütün coşkunun, gururun hepsi burada. Seninle."

Bir kadın doksan dakika boyunca hiç susmadan nasıl ağlar? Az sonra!

Sinan maçı izleyen değil, daha çok yaşayan bir adamdı. Bu yüzden heyecanını da virüs gibi etrafına bulaştırırdı ama bugün, her zamankinden daha sakindi. Goller aheste aheste gelmiş, Beşiktaş hiç acele etmemişti. Bu Sinan'ın deyimiyle rahat bir oyundu. Tabii, arada cinneti uğramasa olmazdı. Vay efendim, gol kralı olacak diye pozisyonların anasını bellemiş, spikerin mikrofonu çok ucuzmuş, Atiba'nın yokluğu hissediliyormuş... Kısacası kendine bir şekilde dert buluyordu. "Tamam ya,"

dedi üçüncü golden sonra. O kadar rahattı ki sevinemiyordu bile. "Bitti bu. Başakşehir'e geçmiş olsun. Yeni liginde başarılar, Gaziantepspor."

Ağzım açık bir şekilde altımda kıvırdığım bacağımı indirdim. "Sevinmeyecek misin?"

Sırıtarak beni oturduğum yerden yavaşça kaldırdı ve ellerini belime yerleştirdi. "Ben dün başladım kutlamalara. Taktık mı üçüncü yıldızı, İdil Tümer?"

"Taktık!"

"On beşinci şampiyonluğu kutluyor muyuz?"

"Kutluyoruz!"

"Bir üçlü çekip sonra doktora gidiyor muyuz?"

Başımı sağa sola salladım. "Hayır!"

Onu onaylamışım gibi tatlı tatlı sırıttı. "Hadi. Ooo!"

Üçlü çekmenin kesinlikle sürü psikolojisiyle bir bağlantısı vardı. Bulunduğunuz yerde biri bunu yapıyorsa susup bitmesini bekleyemiyordunuz. Ağlamaklı bir şekilde, "Şşş!" diyerek Sinan'a katıldım. "Bir, iki, üç! Beşiktaş!"

Trafik felçti. İnsanlar çıldırmıştı. Her yer siyah-beyazdı. Hastaneye girmemize rağmen hâlâ seslerin uğultusu kulağımda yankılanıyordu. Bu... Efsane bir olaydı! "Birisi arabanın tepesindeydi. Gördün mü?"

Sinan elimi sıkı sıkı tutmuş, benden önde ilerlerken konuştu: "Olur öyle şeyler."

"Keşke arabanın kornası yanmasaydı," dedim istemsizce içimi çekerken. "Hiç basamadım. Hep sen bastın."

"Ben de çok basamadım, bazı arabaların kornası çok dayanıklı olmu..." Omzundan bana baktı. "Bunu neden konuşuyoruz?"

"Araba kornası beni gaza getiriyor, bunu fark ettim." Kapının önünde durduk. Biliyordum, babası kılıklı yine kendini göstermeyecekti.

"Ondan değil," dedi sırıtarak. "Ne için kornaya bastığını bildiğin için gaza geliyorsun."

Cansu Hanım'ın seslenmesiyle Sinan o kadar hevesli girdi ki kısa bir an ellerimiz ayrıldı. "Hoş geldiniz!" Cansu Hanım otuzlarının sonundaydı. O kadar hayat dolu ve iyimserdi ki insan sırf bu özelliklerinden nasibini almak için defalarca çocuk doğurabilirdi. "Ve tebrikler. Bugün nöbetçi olduğum için çok mutluyum çünkü kocam evde Beşiktaş bayraklarına sarılmış hatta yuvarlanıyor olabilir."

İkimiz aynı anda teşekkür ettik. Allah'ım, bu durum hem güzel hem de garip olmak zorunda mıydı? "Sanırım yine cinsiyet için burada toplandık."

Bıkkın bir şekilde başımı salladım. "Sinan göreceğini hissediyor."

Gülümsedi. "Sizi şöyle alalım o zaman..." Artık bir rutin hâline gelmişti. Pantolonun düğmesini aç, üstündekini sıyır ve jeli bekle. "Bu arada... Ateşlenme falan olmadı, değil mi? Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi küçük başlığı karnımda gezdirirken.

"Daha iyiyim."

"Mide bulantıların?"

"Onlar da iyi." Sinan, *düzgün cevap ver* dercesine ters ters baksa da elimi tutmayı sürdürüyordu. "Sanırım işin dram kısmını atlatıyorum."

"Aynen, şimdi eziyet başlıyor."

Gözlerim irileşti. "Ne?"

Cansu Hanım keyifli bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorum," dedikten sonra durdu ve gülümsemesi silikleşti. "Demek isterdim ama hayır."

"Bir saniye!" Panikle Sinan'a baktım ama şu an gözleri ultrason cihazındaydı. Önceden o kadar çok bakmıştı ki şu an şampiyonun yüzü bize dönükse cinsiyeti kendi seçebilirdi. "Yani bundan sonrası..."

"Aman Allah'ım!" Cansu Hanım tiz bir çığlık attı. "Dönmüş! Şu an bize dönük! Çok panik oldum, bakamıyorum."

Sinan hemen doğruldu. "Evet?" dedi söylemesine teşvik edercesine.

"Gerçekten bakamıyorum, bir saniye." Cansu Hanım gözlerini ovuşturdu ve tekrar ekrana odaklandı. "Tamam, gördüm."

"Ve?" Elindeki küçük başlığı bırakıp küçük tekerlekli sandalyesini oyunbaz bir tavırla bize doğru döndürdü. "Ne hissediyorsunuz?"

"Cansu Hanım," diye başladı Sinan gergin bir sesle. "Yeterince heyecanlandık ve tahmin ettik. Artık gerçeği istiyorum!" Bu çıkışı beklemeyen doktorum, ağzı açık bir şekilde Sinan'a baktı.

Sinirle ofladım. "Sadece ne hissettiğini söylemeni istedi! Neden böyle kızdın ki?"

"Tamam. Ne hissettiğimi mi öğrenmek istiyorsunuz? Bir kız."

Yüreğim eridi. "Ben de öyle hissediyorum," diye fısıldadım. Çünkü bu parfüm olayı ancak bir kızın aklına gelirdi. Babasının benden uzak durmasını istiyordu küçük cadaloz!

Cansu Hanım dudaklarını birbirine bastırdı ve olumsuz bir ses çıkardı. "Dıt! Yanıldınız. O bir erkek! Tebrik ederim. Takımın kaptanı geliyor."

İkimiz aynı anda şaşkınlıkla içimizi çekerken pürdikkat birbirimize bakıyorduk. Aman Allah'ım! Bir erkek. Gözlerim doldu, doldu... Yaşların akmaması için çırpınsam da Sinan'ın sarılışıyla başarısız olmuştum. Dudaklarımdan kaçan kıkırtılar arasında fısıldadım: "Babası kılıklı."

"Bunları konuşmuştuk, hatırlıyorsun, değil mi?" Cansu Hanım, güven veren ses tonuyla devam etti: "Üstesinden gelemeyeceğin hiçbir şey yok. Sadece sakin olmalısın."

Koltuğun ucunda oturan Belgin, ortada tuttuğu hoparlörü açık telefonu ağzına soktu. "Nasıl sakin olsun? Çocuğu içinden çıkmaya çalışıyor!"

"Her zaman böyle olur hanımefendi!" dedi genç doktor çığlık atarcasına.

Cihangir, bir kez daha buna fazlasıyla yakından tanık olduğu gerçeğini hatırladı ve bakışlarını kısa bir an yoldan ayırıp arka koltuktaki İdil'e çevirdi. Hâlini görünce vicdan azabıyla, "Dayan, az kaldı," dedi yumuşak bir sesle.

İdil bulunduğu bu ortamda, duyduğu son cümleyle çıldırma noktasına gelmişti. "İndirin beni bu arabadan!" diye çığlık attı ve sesi mümkünmüş gibi bir tık daha yükseldi. "Sinan! Sinan'ı istiyorum ben!"

Kırk İki Saat Önce

Gardırobun sürgülü kapağını çekerken bütün bir tarafını kaplayan aynasından Sinan'ı görmem kaçınılmaz olmuştu. Beyaz gömleğiyle takım elbisesinin siyah kumaş pantolonunu giymiş, yatağın üstündeki kravatına uzanıyordu. Gayriihtiyari üzerinde bulunan gri nokta desenini inceledi ve daha sonra gömleğinin yakasından geçirdi. Baktım beş dakikaya hazır, istemsizce panik oldum. Hemen çıkardığım krem rengi elbisenin fermuarını açıp boynumdan aşağı doğru indirdim. Göğüslerimden sonrası bol kesim olduğu için su gibi üstüme dökülürken görüntümden memnun bir şekilde nefesimi bıraktım. Elbise gerçekten güzeldi. *Pelin Tümer, sen bu işi biliyorsun!*

Ellerim, göğüslerimin V kesimde nasıl duracağı merakıyla arkadaki fermuara ulaşamadan yorulmuştum. Öyle ki soluğum tıkandı ve arkaya doğru büktüğüm kolumdaki eklem yerleri sızladı. Pelin Tümer... Neyse, bir şey demiyorum.

Yardım için Sinan'a seslenmeyi düşünürken gömleğinin yakasını indirdi, rahat bir ifadeyle başını kaldırdığında aynada göz göze geldik. Tatlı tatlı gülümsedim. "Fermuarı çeker misin?"

Hafifçe başını salladı ve bana doğru yaklaştı. Tam arkamda durup bir eliyle fermuarın başladığı yeri, diğeriyle de ucunu tuttu. Usulca yukarı doğru çekerken parmak uçlarının tüy dokunuşunu hissettim. Bu esnada göğsüm sıkışmaya başladı. Hem heyecandan hem de fermuar yükseldiği için. Çok fazla boğucu hissi yoktu ama sütyen giymek bile benim için son zamanlarda eziyetti. O yüzden bu baskıya katlanmak zor olacaktı. Hâlâ gülümsememi dudaklarımda sabit tutmaya çalışırken Sinan'ın aynadan yüzüme değil, direkt göğüslerime baktığını gördüm. Fermuar bir tık daha yükseldi, işte o an Meryem Uzerli'den farkım kalmadı. Bu görüntüyle yavaşça göz kapaklarını indiren Sinan, fermuarı öyle bir çekti ki elbiseden gelen ses yüreğimi parçaladı ve aynı zamanda beynime kan sıçramasına sebep oldu. "Ne yaptın?"

Şaşkın bir ifadeyle kaşları havalandı. "Fermuarı bozdum galiba."

Sakin ol, İdil. Nefes al ve ver. Al, ver. Bir daha. Evet, süper. İçimdeki ses Ebru Şallı gibi konuşarak beni rahatlatmaya çalışsa da mümkün değildi. Resmen gözüm kanlanmıştı, etrafı kırmızı görüyordum. Öyle ki elim ne ara yumruk oldu ve Sinan'a vurmak için kalktı, fark etmemiştim bile. Yüzüne hatta dudağına doğru inmek üzere olan yumruğumu bileğimden usulca kavradığında hırsla diğerini kaldırdım. Onu da tuttu ve manyak gibi sırıtarak dudaklarıma kapandı. Karşılık vermemek için baskısının altında çırpındım. Gerçekten. Ama o kadar ısrarcı ve talepkârdı ki direncimi kırması her zamanki gibi çok uzun sürmedi. Teslimiyetimle boğazının gerisinden gelen alçak, muhtaç ses yüzünden yumruk olan ellerim istem dışı açılıp omuzlarına doğru giderken ondan farksızdım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra geri çekildi ve ağzımın içine doğru mırıldandı: "Şu hâllerin var ya..."

Gözlerimi şaşkın şaşkın kırpıştırdım. "Ne?"

"Seni hep hamile bırakmam lazım," dedi keyifle. Sonra da elini karnıma yerleştirdi. Şampiyonun buna karşılık hücre hapsindeymiş gibi demirleri –yani beni– tekmelemesi gerekiyordu ama çıt yoktu. Babası konusunda kafası hâlâ çok karışıktı. Bazen seviyor, bazen de kısa bir an sırtını dönüp Sinan'a ters ters baktıktan sonra her ne yapıyorsa tekrar ona devam ettiğini hissediyordum.

"Az önce sana yumruk atmaya yeltenmem çok hoşuna gitmiş gibi gözüküyor."

"Biliyorsun, buna cesaret edebilen insan sayısı çok az."

Kibrine sevimsiz bir gülümseme atıp elini karnımdan çektim. "O zaman ödülümü ver."

Havada kalan eline baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Sırıtıyordu. "Hangi ödülünü istersin? Ben de o kadar çok galibiyetin var ki..."

Kulaklarımı tıkadım ve dolaba döndüm. "Hayır, yapma! Şu an sana çok sinirliyim."

Bileklerimi usulca kavrayıp kulaklarıma baskı yapan ellerimi çekti. "Yemin ederim, kasıtlı değildi," dedi yumuşak bir sesle kulağıma doğru eğilerek. "O elbisenin içinde sen ve göğüslerin çok güzeldiniz. Bunu düşünüyordum. Sonra... Fermuara bilinçsizce fazla asıldım sanırım."

Dürüst olmam gerekirse görüntü benim de hoşuma gitmemişti. Zamanında göğüslerime bakarak, *'Evet, seni dinliyorum'* diyen erkekler tanımıştım, bu yüzden göğüslerimi ön plana çıkarmayı çok sevdiğimi söyleyemezdim. Ama... Şu an canım hiç dürüst olmak istemiyordu. "Kasıt var! Bilinçaltına göndermişsin o mesajı!" Ellerinden kurtularak top gibi duran karnıma dokundum. Gerçekten top gibiydi. Bir bacağım şurada, diğer bacağım da burada dursun yoktu. Çocuğum resmen minik bir yuvarlak olmuş, gün sayıyordu. "Bu hâldeyken üstüme ne bulacağım ben şimdi?" Anında yaşaran gözlerimi yellemeye başladım ki makyajım bozulmasın. "Of! Ağlamam geliyor."

"Tamam." Sinan, ılımlı bir şekilde bana yaklaştı. "Sakin ol, lütfen. Özür dilerim. Ne gerekiyorsa yapacağım, anlaştık mı?"

"Beni yalnız bırak!"

İri iri gözlerle doğru duyduğuna emin olmak ister gibi birkaç saniye kaygılı bir ifadeyle suratıma baktı. "Bu ödül törenine sensiz gitmeyeceğim."

"Merak etme, ben de bensiz gitmeni istemiyorum zaten!" Dolaba yöneldim. "Alternatif bir şeyler bakacağım. Mutlaka vardır. Yoksa da..." Omzumun üstünden Sinan'a baktım. Azar yemiş küçük bir çocuk mahcubiyetiyle odanın ortasında öylece dikiliyordu. "Hâlâ burada mısın?"

Derin bir nefes aldı ve ellerini teslim olurcasına kaldırarak, "Tamam," dedi. "Çıkıyorum. Sakinleşmeye çalış, oğlumuzu düşün."

Arkasından bir şeyler fırlatma isteğimi yine güçlükle dizginledim. Resmen sabrımı zorluyor, beni cinnetin eşiğine getiriyordu. Bir gün çocuğu pat diye önünde doğuracaktım, işte o zaman gününü görecekti!

"Tamam! Neyse, İdil." Askıları incelemeye başladım. Çok geçmeden yumuşak, esnek kumaşlı siyah bir elbiseye uzandım. Yarım boğaz ve sıfır kolluydu. Ayrıca diz kısmında küçük bir yırtmaç bulunuyordu. Sade ama gerçekten çok zarifti. Bunu bir ceketle tamamlarsam geceyi kesinlikle kurtarırdım. Üstümdekini cenaze marşıyla çıkarıp kırılacak bir eşyaymış gibi

yatağın üstüne bıraktım. Diğer elbiseyi giydikten sonra merakım yüzünden o kadar hızlı bir şekilde aynaya döndüm ki dengemi kaybediyordum. "Oh be! Çok güzel oldu."

Biraz eğildim ve 'Pelin Tümer olsaydım' konulu beyin fırtınasının ardından, hayallerimde bile Pelin olamadığım için son zamanlarda rahat ettiğim tek şey olan yüksek tabanlı beyaz spor ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim. Deri ceketimi ve çantamı alarak aşağı indiğimde Sinan, salonda sırtı bana dönük bir şekilde telefonla konuşuyordu. "Tamam," derken uzun camların önünde sabırsızca sallanmaya başlamıştı. "Bekliyor olacağız. İyi akşamlar."

"Ben hazırım. Arayan kimdi?"

Telefona bakarak, "Beşik için aradılar," dedi ve ekranını kilitleyip telefonu ceketinin iç cebine koyduktan sonra başını kaldırdı. Beni süzerken yumuşak bir tebessüm geçmişti dudaklarından. "Çok güzelsin."

"Konuşma benimle."

"Yapma şöyle ya..." Aramızdaki mesafeyi hızlı bir şekilde kapattı. Kollarımı tutarak ondan kaçmamı engellerken kaçırdığım gözlerimin içine bakmaya çalışıyordu. "Lütfen. Özür diledim. Bunun hiçbir önemi yok mu?"

"Yok!"

"Yüzüme bakar mısın?"

"Hayır!"

"Güzel karım benim..."

"Değilim!"

"Öylesin, öylesin. Dünyanın en güzel kadınısın sen. Ve ben çok şanslıyım ki senin kocanım."

"Sırf oğlum üzülmesin diye bakacağım," dedim başımı kaldırarak.

Bana baktığında öyle bir yutkundu ki boğazım düğüm düğüm olmuştu. "Sizi seviyorum," diye mırıldandı güçsüz bir sesle. "Bu sevgiyle başa çıkamıyorum O kadar büyük, o kadar yoğun ve yorucu ki..."

Kaşlarım çatıldı. Kolumdaki parmaklarının tutuşu az öncekinden daha sıkı, yüzü allak bullaktı. "Neden yorucu?" diye sordum ılımlı bir tınıyla.

"Geceleri gözüme bir gram uyku girmiyor. Çalışamıyorum. Hiçbir rutinimi gerçekleştiremeyecek kadar düşünüyorum." Gördüklerinden kaçabilecekmiş gibi gözlerini yumdu. "Ya bir aksilik yaşanırsa? Ya çok acı çekersen? Ya oğlumuza bir şey olursa?"

"Sinan..." dedim dehşet içinde. Bunları gerçekten her gün, her saat düşünüyor muydu? *Aman Allah'ım.* Tamam, evet, bunlar benim de kafamı kurcalıyordu; her aklıma geldiğinde korkudan midemi bulandırıyordu ama Cansu Hanım'la paylaştığımda bu kaygıların oldukça normal olduğu-

nu söylemişti. Ah bir de *düşünme,* demişti çok mümkünmüş gibi. "Neden benimle paylaşmadın bu hislerini?"

"Çünkü... Doğru olan buymuş gibi geldi. Senin için güçlü durmalıydım, sana destek olmalıydım."

"Kimse güçlü olmak zorunda değil. Elbette korkularımız olacak ama bunları birbirimizden gizli yaşarsak daha çok büyütürüz içimizde." Kolumdaki ellerini tuttum. Bakışlarını indirdi ve birbirine kenetlenen parmaklarımızı izlemeye başladı. "Aynı şeyleri yaşıyoruz. Ben de düşünüyorum sık sık. Arada bir ağlıyorum da. Sonra geçiyor. Unutuyorum. Biliyorum ki böyle hissetmem, hissetmemiz çok normal. Çok büyük bir sorumluluğun ve sevginin getirdiği içgüdü bu."

"Haklısın..." dedi başını kaldırırken.

Söyleyecek bir şey bulamadım. Bu sessizliği, onu öperek doldurdum. Geri çekildiğimde aklıma gelen soru ile gülmüştüm. "Ödülü alırken yapacağın konuşmayı düşündün mü?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Teşekkür konuşmalarımı spontane yapıyorum. O an içimden gelenleri söylemenin daha samimi, daha gerçekçi hissettirdiğini düşünüyorum."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? İnsanlar üst üste iki kez seni *en iyi* seçti. Bu demek oluyor ki ekrana en çok yakışan, golleri ve pozisyonları en güzel anlatan..." diye devam ederken kaşlarım çatıldı. *Bir saniye, iyiyse size ne ya?*

"Ama en güzel golü anlatmadım," dedi usulca. Saçma bir ifadeyle düşüncelerimden sıyrılıp yüzüne baktığımda yarım gülüşüyle kıpkırmızı oldum. "Aynı zamanda en iyi pozisyonu da."

"Futbolu her konuya çekebilme yeteneğin tüylerimi diken diken ediyor."

Bana yaklaştı ve hafifçe karnımı okşadı. "Gol burada."

"Sinan ya!" Hışımla geri çekildim. Keşke pembe tüylü kelepçe gördüğünde gözleri heyecanla parıldayan normal bir çift olsaydık ama hayır, bizim fantezimiz resmen futboldu! "Şöyle konuşma benimle!"

"Pozisyonu tartışmamıza gerek var mı? Bence yok," dedi bana aldırmadan. "Tam doksandan."

Rengimin kırmızıdan mora döndüğünü çaktırmamak için çantama uzandım ama fark etmiş olacak ki beni kolunun altına alıp kendine doğru çekti. Huysuzca söylendim: "Tamam, anladım, iyi bir futbolcusun."

"Direkler doksan derecelik bir açıyla birleşir. Bu yüzden kalecinin en zor ulaştığı noktadır ve oraya düşen toplar genellikle gol olur." Sırtıma doğru giden elinin yönlendirmesiyle kapıya ilerlerken konuşmasının gidi-

şatını anlayamadığım için dalgınlıkla yüzüne baktım. Tatlı tatlı sırıtıyordu. "Yani evet, iyi bir futbolcuyum."

Özel Medya Ödülleri'nin sponsorluğunu kimler veya hangi markalar üstleniyorsa çok profesyonel bir organizasyona imza atılmıştı. Fazla gösterişli, ihtişamlı ve aynı zamanda bol dedikodulu gözüküyordu. Üstelik bunu sadece girişinden anlamıştım. Allah bilir, içeriyi keşfedince neler bulacaktım?

"Sinan Bey, İdil Hanım ile beraber birkaç kare alabilir miyiz?" Ya İdil Hanım seni yesin, tatlı fotoğrafçı! Tabii ki de alabilirsin, sağdan al, soldan al, istersen tek al.

"Efendim?" dedi Sinan kaşları havada. O kadar şaşkın gözüküyordu ki soruyu duymadığını düşündürmüştü bana.

"Fotoğraf, Sinan Bey. Çekebilir miyiz?"

"Kiminle?"

Ağzım açık bir şekilde tekrar Sinan'a döndüm. Basın görevlileri, tereddütle *bu diyalog gerçekten yaşanıyor mu* der gibi, emin olmak istercesine birbirine bakıyordu. "Eee... İdil Hanım'la?"

Sinirle gülümsedim. "Çekin arkadaşlar."

"İdil..."

Duymazlıktan gelerek Sinan'ın sinesindeki yerimi aldım ve flaşlar birkaç saniye boyunca arka arkaya patladı. Fazlasının gereksiz, aynı zamanda da diğer konuklar adına bencillik olduğunu düşünürken teşekkür edip iki kanatlı ihtişamlı kapıdan içeri girdik. Hışımla çektim elimi. "Seninle bir daha basının olduğu hiçbir etkinliğe gelmeyeceğim. Resmen beni sevmiyorsun ya! Fotoğraf bile çektirmek istemedin, güvercin gibi kırk takla attın!"

"Tam tersi!" dedi tahammülsüz bir şekilde. "Seni seviyorum ama seninle bir etkinliğe katıldıysam bunun belgelenmesini ve magazine servis edilmesini istemiyorum. Buna kıskançlık diyemem. Sadece bizi ve evliliğimizi korumak istiyorum, bu kadar."

Sertçe yutkundum. Yapılacak acımasız eleştirileri düşününce bile midem bulanmıştı. "Haklısın."

"Ne? Efendim? Sen bana öz önce haklı olduğumu mu söyledin?"

Yüzümü buruşturarak hiçbir şey demeden önüme döndüm ve o an gösteri merkezinin telaşını, buna rağmen güzel gözüken düzenini inceledim. Rümeysa, Ata ve Belgin olsa şu an kesinlikle ünlülerle *selfie* için birbirleriyle yarışırlardı. Özlemle içimi çektim. Yakınımda olmalarına rağmen saçma bir şekilde onları çok özlüyordum.

Beraber geniş, fazlasıyla büyük olan salona girdik. Sinan burada bulunan birkaç gazeteciyi fark ettiğinde gerisin geri gidecek gibi oldu ama bize hevesle yaklaşan görevliyi görünce koluna asıldım. Yerler gösterildi, oturduğumuzda tören başlayana kadar herkesle kısa da olsa sohbet ettik. Sinan karnıma dokunmaya ve *'Ay maşallah ya!'* demeye yeltenenleri bakışlarıyla püskürtürken samimi davranmaya çalıştım. Kadının karnıma dokunup çocuğumuzu *hüp* diye çekip çıkartacak hâli yoktu ya!

Ortalık yavaşça durulmaya başlayınca iyice koltuğa gömüldüm ve görmezden gelmeye çalıştığım ayaklarımın ağrısı resmen iğne gibi canıma batmaya başladı. Sinan bu esnada usulca kolumu okşayarak tören başladığı için sessizlik hâkim olmasına rağmen, "İyisin, değil mi?" diye sordu. "İstersen gidebiliriz."

Sırıttım. "Evet dememe dünden razısın, değil mi?" dediğimde umursamaz bir bakış attı. Şaşırdım mı? Hayır. "İyiyim, merak etme. Bu gecenin tadını çıkaracağım."

Plaketler, plaketler... Övgüler, övgüler... Resmen diploma törenime dönmüştü. Şu an alsam da eve gitsem kafasındaydım. "Evet," dedi orta yaşlı erkek sunucu. "Şimdi gelelim, vermek için can attığım ödüllere." Bakışlarını kısa bir an kalabalıkta gezdirdi. "En iyi spor spikeri ve spor programı."

'Kim ki bu ya?' dercesine oyunbaz bir şekilde Sinan'a dokundum.

"En iyi spor spikeri ödülü bu sene de bizi şaşırtmadı," diyen sunucu, bakışları resmen üstümüze çekti. Şapşal gülümsemem yüzümde kalsa da o kadar kötü durmadığını düşünüyordum. Yani umarım... "Aynı şekilde spor programı ödülü de buna alışacak sanırım." Duraksadı ve büyük bir gülümsemeyle mikrofona eğildi. "Sinan Tümer!"

Şşş, tamam İdil, ağlama! Olabilir, herkesin kocası ödül alabilir. Allah'ım, galiba ağlayacağım! Oğlum, yapma şunu! Babanı alkışlamam lazım!

Sinan coşkulu alkışlar eşliğinde o kadar rahat bir şekilde ayağa kalktı ki şoke oldum. Hafif bir gülümsemeyle sahneye ilerlerken saygı mahiyetinde göze çarpmadan ceketinin düğmesini iliklediğini fark ettim. Bu iş için yaratılmıştı. Işığı, gülümsemesi ve hareketleri en büyük kanıtıydı. Onu başka bir mesleği yaparken hayal bile edemiyordum. Sunucuyla el sıkıştı. Çok kısa da olsa aralarında birkaç cümlelik konuşma geçti ve güldüler. Sinan, ismi açıklandıktan sonra gelen diğer simayla da selamlaştı, ondaki ödüllerini aldı.

Sağımı solumu dürtükleyip, *'Bak, benim kocam!'* dememek için kendimi zor tutuyordum. "Herkese iyi akşamlar," dedi genizden gelen bir sesle.

Resmen eridim. Oracıkta koltuktan kayacaktım. Öyle bir bakıyordu ki onu izleyen herkes göz temasından çekinebilirdi. Fazlasıyla derin ve dikkatliydi. "Burada toplanmamıza vesile olan gecenin sahiplerine, bu ödülleri bana layık gören herkese çok teşekkür ederim. Benim için büyük bir gurur, anlamı çok. İnancınızı ve desteğinizi boşa çıkarmayacak, bu ödülleri hakkıyla temsil edeceğim." Kısa bir duraksamayla sona bağlayacağını hissettim.

"Çarşı alayına karşı!" diye bağırdı kalabalığın içinden birisi.

Haykırdım. Bildiğin haykırdım. Çocuğum bugün doğmazsa bir daha asla doğmazdı. Neyse ki yalnız değildim. Kendi kulağımı rahatsız eden kahkahamdan sonra salonun benden farksız olmadığını gördüm. Sinan da gülüyordu. "Oraya gelmeden önce," diyerek düzeltti isimsiz kahramanı. "Teşekkür etmem gereken çok kişi ve kuruluş var. Ne yazık ki adlarını saymayacağım ama hepsine, herkese teşekkür ve sevgilerimi sunuyorum. Ailem, eşim... Daima yanımda oldular."

O kadar güzel ve yürek burkan bir vurguyla söyledi ki içim titredi. "Ve son olarak... Çarşı alayına karşı," diyerek konuşmasını girişinden daha coşkulu bir alkışla bitirdi.

Ben de yanaklarıma süzülen gözyaşlarımı silip kalabalığa katıldım.

Konuklar, ödüllerden sonra merkezin içinde bulunan ve bugüne özel hazırlanan kokteylle geceye devam etmek için salonu terk ederken yorgundum. Neyse ki hamilelik, yaşadığım en güzel kafaydı da ortama içim gitmiyordu. "Evet İdil Hanım, kaymaya başlayan gözlerinizden anladığım üzere geceyi bitiriyorum."

Sinan'ın yardımıyla kalktım ve beraber ilerlerken huzurla ona yaslandım. "Bari şöyle bir kenardan baksaydık, merak ettim. Hem aklım kalırsa oğlumuzun kolunda kokteyl izi çıkar."

Güldü. "Saçmalama."

"Sinan?" Arkamızdan gelen ses, biz dönmeden karşımızda belirdi. Ödül törenini sunan adam keyifle gülümsüyordu. "Kokteyle geçiyorsunuz, değil mi?

"Uzun bir gece oldu," derken bana baktı. Açıklamasına gerek kalmamıştı. "Gitsek iyi olacak."

Adam resmen hayal kırıklığıyla onu onayladı ve bana gülümsedi. Ya sen Sinan'ı çok mu seviyorsun? "Şey, aslında biraz kalabiliriz," dedim hevesle silkelendiğimde. "Ben iyiyim."

Emrivakime maruz kalan Sinan, hoşnutsuz bir ifadeyle bana baktı. Birkaç saniye hiç konuşmadan, sadece bakışarak tartıştık. En sonunda, "Tamam o zaman," dedi mecburen.

Beynimde çalmaya başlayan *Heidi* müziğiyle seke seke kokteyle gitmemek için ayaklarımı sürüsem de heyecanlıydım. İlk zamanlar beni geren bu ortamlar hoşuma gitmeye başlamıştı. Sanırım Sinan da bunu fark etmişti çünkü biliyordum ki eğer burada durmak istemezse hiçbir güç onu tutamazdı. Elimi karnıma koydum. *Çak, şampiyonum!*

Bazen sekiz aylık hamile olduğumu unutuyordum. Geleli birkaç dakika olmasına rağmen, *'Sandalye verin!'* diye çığlık atmama ramak kalmıştı. Aynı şekilde Sinan'ın da *'Gidiyoruz!'* demesine.

Bilmem kimin oğlu, kimin kızıyla selamlaşırken bakışlarım, Sinan ve konuştuğu adamın arasından, biraz ileride duran kadına kaydı. Dudaklarına götürdüğü bardağının üstünden buraya bakıyordu. Kaşlarım çatıldı ve içgüdüsel bir şekilde mümkünmüş gibi biraz daha Sinan'a sokuldum. O da bu isteğimi minnetle kabul etti. Sinsi sinsi sırıttım.

"Tümerler?" Duyduğum erkek sesi çok tanıdık geldi. Sinan'ın, arkasını döndüğünde gerildiğini hissettim ve ben de merakla ona kimin seslendiğine baktım.

Aman Allah'ım. Engin Bey! Derin'in dayısı! Şaka... Bu bir şaka!

"Merhaba," dedi aramızdaki mesafeyi kapatırken. Sonra bakışlarını bana çevirdi. Kindar veya aşağılayıcı bir süzme değildi, son derece dostçaydı. İstemsizce ben de ona baktım. En son gördüğümden yana fazlasıyla değişmişti. Üç numara kullandığı saçları artık uzundu, sakalları yoktu. "İdil Tümer?"

"Evet," dedi Sinan benim yerime. "İdil Tümer." Bastırdı. Kelimenin altını çiziyor gibiydi.

Engin Bey gülümsedi. "Tebrik ederim, Sinan. Bu gece ödül bırakmadın."

"Olağan bir durum," dedi ukala bir şekilde.

"İki kez daha tebrik etmem gerekiyor sanırım. Düğününüze gelmeyi çok isterdim ama..."

"Seni davet ettiğimizi hatırlamıyorum."

Duyduğu cevap üzerine sahte bir öfkeyle kaşlarını çattı Engin Bey. Sahte olduğunu anlıyordum çünkü hâlâ belirgin bir şekilde gülümsüyordu. Bu adam yüksek ihtimalle manyaktı. "Yapma, ablamlar oradaydı."

"Davetiyeye, *'Çağırdığımız kişiyle kan bağı olan herkes gelebilir,'* diye bir şey yazdırmadık."

Hafifçe öksürdüm. "Teşekkür..." diye başladığımda göremesem de Sinan'ın yandan bana öldürücü bir bakış attığını hissettim. Sertçe yutkunmuştum. "... ederiz."

"Rica ederim. Yurt dışında olmasaydım–"

Sinan onu eliyle durdurdu. "Bahaneni merak etmiyoruz, inan. Hatta biliyor musun? Ben gelmemene çok sevindim." Gözlerimi güçsüz bir şekilde kırpıştırıp artık buna devam etmemesi için ceketine asıldım.

"Çok ileride bir düğünde karşılaşacağız ama?" diyen Engin Bey, kafama bir balyoz yemiş gibi hissetmeme sebep oldu. Sinan, sırf Ata için ona dokunmuyor olabilir miydi? Yoksa neden dövmesin ki?

Aman Allah'ım, evet! Ata bu teorimi duysaydı gözyaşlarına boğulur ve her şeyi unutarak amcasına koşardı. "En başından beri ağzını, burnunu kırmamı istiyorsun, değil mi Engin?" Teori ispatlandı. Kanım kasılırken istemsizce etrafıma bakmıştım. Çoğunluk kendi hâlinde eğlencesine devam etse de birkaç kişi burayı izliyordu. Tıpkı o kadın gibi. Ve nihayet göz göze geldik. Kadın, yakalandığını fark etti ama yine de gözlerini çekmedi. Üstüne bir de dudaklarını ıslattı, heyecanı resmen katlandı. Bunu gördüm. Allah kahretsin ki gördüm!

Her şey saliseler içinde gerçekleşti.

"Sen kime bakıyorsun ya?"

Sinan ve Engin Bey, birbirlerini yermeyi bıraktı ve şaşkınlıkla bana döndü. İkisinin arasından geçip birkaç adım attım. "Sana söylüyorum!" Kadın şoke oldu. Öyle ki yanında kimse olmamasına rağmen sağına soluna baktı, sonra tekrar bakışlarını bana çevirdi. "Sen!" dedim işaret parmağımla onu bariz bir şekilde göstererek. "Evet, sen!"

"İdil, dur." Koluma dokunan Sinan'ın elini silkelemeye çalıştım.

"Hayır, bir saniye! Merak ediyorum. Cevap versin!" Sarışın kadın, arsızca gözlerini kırpıştırdı. Olduğu yerde cilveli cilveli sallanınca etrafı kanlı görmeye başladım. "Bırak beni, Sinan." Neredeyse ağlayacaktım. Yok ne ağlaması? Sinirden zırlayacaktım!

"Tamam," dedi saçlarımın arasından kulağıma doğru yatıştırıcı bir sesle. Bu esnada kadın da çirkeflik yapacağımı anlamış gibi kalabalığa karıştı. Arkasından, *'İsmini ver bana, ismini!'* diye haykırmak istesem de yapmadım, yapamadım. Karı-koca atarımızla anılmak istemiyordum. "Gidiyoruz."

Sakinleşmem kolay oldu çünkü Sinan'ın nefesi, benim aldığım derin nefeslere karışarak öfkemi dağıtmayı başarmıştı. Sabırsızca arkama döndüğümde Engin Bey'in bizden uzaklaştığını gördüm. Galiba Sinan'ın en seviyeli kavgası bu adamlaydı. Bir daha karşılaştıklarında hiçbir şey olma-

mış gibi konuşacaklar mıydı acaba? "Neden onu dövmedin?" dedim saf ayağına yatarak. "Elini kolunu sallayarak gidiyor."

Dudaklarını birbirine bastırıp bir süre pürdikkat beni izledi. "Ne yazık ki bu gece karım benden daha hevesliydi."

Gerçekten de öyle olmuştu. Hem bu raddeye geldiğim için utandım hem de gülmek istedim. "Ben öyle... Şey yapınca..."

Sinan ılımlı bir şekilde başını sallayarak elime uzandı. Birisinin daha selamını aldığında bütün hırsımı arkamdan geçen kişiden çıkarmak istedim. "Biliyorum, bana da sık sık olur."

"Bununla başa çıkmak çok zor," diye mırıldandım. Hormonlar yüzünden biraz çıldırdığımı düşünsem de hep böyle kalmak beni korkutmuyor değildi.

"Ben de bu yüzden kafa atıyorum ya," dediğinde utanç evresini geçtim ve ağız dolusu bir kahkaha attım.

Şu hayatımda en sevdiğim şeylerden biri, her pazar yatakta keyif yapmaktı. Başka bir gün yapmaya yeltenmeyin çünkü olmaz. Bu olay sadece pazar günleri için geçerliydi. İşe veya okula gitme zorunluluğunuzun olmadığı aklınıza gelir, mırıl mırıl gerinirsiniz. Sonra belki bir daha uyur, kısa bir şekerlemenin ardından tekrar uyanırsınız. Bir de yanınızda bu keyfi paylaştığınız adam varsa daha da güzel olur. Saçma sapan konular konuşulur, elleriniz size fark ettirmeden birbirinize uzanırdı.

Ta ki telefonunuz çalana kadar. Hem de ısrarcı bir şekilde.

Gözlerimi açmadan inleyerek el yordamıyla komodindeki telefonumu buldum. Tekrar sırtımı Sinan'ın göğsüne yasladım. "Gözlerin açık mı?" diye sorduğumda boynumdaki saçları çektikten sonra bir mırıltıyla beni onayladı. "Kim arıyor?"

"Belgin."

"Yemin ederim, *tey* olarak onu seçmeme az kaldı!" Oflayarak telefonu açtım. "Ne var?"

"Dur," dedi ve beni bekletmeye aldı. Birkaç saniye sonra tekrar aramadaydım. "Herkes ses versin!"

"Günaydın." Şahsenem.

"Selam!" Çeşmiahu.

"Sesin ne kadar enerjik geliyor, Ahu?" dedi Belgin hayretle.

"Ben her zaman erken uyanırım."

Şahsenem kıkırdadı. "İşe başladın da bizden mi saklıyorsun?"

"Hayır, tam aksine. Oturuyorum ve işi gücü olan insanların telaşesini izliyorum."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Garip," diye mırıldandı Şahsenem. "Fazlasıyla ama her neyse! İdil, kuzum, seni aradık çünkü çok önemli bir şey sormamız gerekiyor. Konuşmadan önce nasılsın, onu öğrenelim?"

"İyiyim Belgin, siz?"

"İyiyiz!"

"İyiyiz!"

Şahsenem homurdandı. "Sürü psikolojisiyle ben de aynı cevabı veriyorum: İyiyiz!"

"Şampiyonun adına karar verdin mi?"

Anında sıcakladım. "Hayır. Neden sürekli bunu soruyorsun? Geriliyorum!"

"Çünkü onu artık ismiyle sevmek istiyoruz!" dedi sabırsız bir sesle. "Bak, Necmi amcanın Kanaryam, dayının da Aslanım diye sevdiğini duydum. Kocandan bahsetmiyorum. O vahşi doğanın değil, bizim hayatımızın bir parçası! Sence de yavrunu bu eziyetten kurtarmanın vakti gelmedi mi?"

"Çok fazla isim var, kafam karışık."

"Artık karar vermelisin. Çocuğu fırtlattın fırtlatacaksın. Ahsen teyze çıldırıyor. Senin kararsızlığın yüzünden hastane odası süslerini halledememiş," diye uyardı Şahsenem. O da kızıyorsa artık gerçekten karar vermeliydim.

"Tamam! Düşünüp yazacağım, oldu mu?"

"Mutlaka yaz ama!" diye tembihledi. Ne oluyordu bunlara ya? "Öpüyoruz seni! En çok da karnından."

Belgin telefonu kapatınca doğal olarak diğerlerinin de araması son buldu. Gözlerimi açtım ve şaşkın şaşkın ekrana baktım. "Her gün biraz daha garipleşiyorlar."

"Sadece ismi merak ediyorlar, hepsi bu," dedi Sinan usulca.

"Her gün soruyorlar ve ben artık panik olmaya başladım. Üstelik bana hiç yardımcı olmuyorsun!" Bacaklarımın arasındaki yastığı çekip yavaşça Sinan'dan tarafa döndüm. Yerleşmem birkaç dakikayı bulmuştu. Allah'ım ya, şu hâli ne güzeldi. Mahmur elaları, karman çorman saçları...

"Ben isteklerimi yaptım."

"Beşiktaş? Metin Ali Feyyaz? Rıza? Recep?" diye cıyakladım.

"Metin Ali Feyyaz'ı üçe de bölebiliriz. Tamamen bize kalmış," dedi sırıtarak. "En iyisi telefonuma yazılanları bir daha gözden geçirelim."

"Geçirmeyelim, aşırı keyfimi kaçırıyor." Hep beraber olduğumuz bir akşam telefonumu elden ele dolaştırmış, eğlence olsun diye birkaç isim yazdırmıştım. Sonuç tam bir faciaydı. "Başlıyoruz... Alex, Volkan, Can,

Mehmet ve Lefter. Bunu kesinlikle babamla Semih ortak karar vererek yazmış olmalı."

"Baban neden kendi oğlunun adını Lefter koymamış, sordun mu?" dedi yapmacık bir ilgiyle.

"Sıkı dur, Semih'in hikâyesi var. Annem, bana hamileyken babam, kırsal bir ilçede öğretmenlik yapıyormuş. Ulaşım falan zahmetli, hastaneye gidiliyor ama nerede cinsiyeti pat diye öğrenmek, değil mi?" dedim bilmiş bir sesle. "Babam da bunun üstüne *hissediyorum erkek olacak,* demiş. O zamanlar dayımla ezelî düşmanlar tabii. Semih diye bir futbolcu varmış. Önce Galatasaray'da oynamış, sonra da Fenerbahçe'ye transfer olmuş."

"Semih Yuvakuran," dedi Sinan profesyonel bir sesle. "Topa kayarak müdahale etmesiyle ünlüydü. Oğlu da Beşiktaş'ta kaleci."

"Her neyse! Annem adamın çok yakışıklı olduğunu söylerdi. Onların zamanında kızlar genelde futbolculara âşık olur, onların posterlerini asarmış."

"Konu gittikçe garipleşiyor."

İstemsizce kıkırdarken konuyu dağıtmasın diye dudaklarına dokundum. "Babam, dayıma inat tutturmuş oğlumuzun adını Semih koyalım diye. Annem de isme futbolcu Semih yüzünden sempatisi olduğu için kabul etmiş. Tabii dayımla olaylar, olaylar... Haftalarca konuşmuyorlar. Sonra annem doğum yapıyor ve o da ne? Bir kız!"

Sinan içten bir kahkaha attı. "Babanın yıkımını düşünemiyorum."

"Ben de ama babam geç de olsa intikamını aldı işte." Tekrar ekrana döndüm. "Vodafone," diyerek iç çektim. "Vodafone Tümer. Kulağa çok..."

"Sponsorca geliyor."

"İnönü?"

"Bunları Ata'nın yazdığına adım gibi eminim."

"Melo, Cevat, Baros, Drogba, Ümit, Berkant, Hagi?"

"Dayın..." diye mırıldandı karamsar bir sesle.

Aklıma gelen şeyle kısa bir an duraksadım ve hafifçe silkelendim. "Berkesu?" Pislik Ata!

"Normal bir isim var mı?"

"Şenol yazmış birisi. Yanında da Güneş var. Süleyman, Mario, Vefa, Kartal, Ateş, Kara Kartal, Alp Tigin, Aslan, Yağız, Bayezid, Demba Ba, Chris..."

Sinan telefonu elimden kaptı ve kilitleyip komodine koydu. "İnat etme, Metin Ali Feyyaz koyalım. Temiz iş."

"Çocuk sınavlarında ne yapsın, Sinan? Ben optiğe Demirel'i kodlarken ağlıyordum, daha uzununu düşünemiyorum."

Kısa bir nefes aldı. Saate baktıktan sonra, "Neyse," dedi ve yataktan doğruldu. "Bunu daha sonra tartışırız. Kahvaltı yapalım."

Bol oyalanmalı bir kahvaltının ardından çok geçmeden beşik için iki görevli geldi. Bu mobilya işleri neden pazar günleri oluyordu, anlamıyordum zaten. Hafta içi veya cumartesi mesai yapmıyorlardı sanırım.

Sinan, onları yukarı yönlendirdi; kapalı beyaz kapıyı açtı ve beşiğin ağırlığı yüzünden canı burnunda olan iki görevli ilgisiz ama dikkatli bir şekilde odaya girdi. "Buraya bırakıyoruz."

Şimdi biraz sola doğru desem cinnet geçireceklerdi. En iyisi sonra düzeltmekti. "Evet," dedim heyecanla.

Beşiği yavaşça yuvarlak halının kenarına bıraktılar. Halıyı kaplayan büyük, siyah futbol topuna aynı anda kaşlarını çattıklarında akıllarına etrafı incelemek geldi. Ağızları açık kalmıştı. "Burası..." dedi birisi hayretle. "Siyah-beyaz?"

Çocuğum ilk altı ayında depresyona girmesin diye sadece bir tarafı siyah-beyaz çizgili olan duvara baktım. Sonra da beyaz mobilyalarına, sallanan sandalyeye ve şifonyerin üstündeki Beşiktaş temalı oyuncaklara... Orada çok şirin bir Kartal pelüş vardı.

Öbürü, arkadaşına güldü. "Çocuk doğuştan Beşiktaşlı olacak işte."

Sinan sırıtarak, "Sonradan olunduğu nerede görülmüş, öyle değil mi?" dedi ve bakışlarını ambalajlı beşiğe çevirdi.

Görevli bunu fark etmiş gibi hemen bilgilendirmeye geçti. "Her şey istediğiniz gibi yapıldı. Malzemeler birinci sınıf. Su bazlı boya kullandık. Beşiğin yatağı ortopedik yaylı. Çubukları çıkarıp oyun alanı gibi kullanabilirsiniz. Tekerlekli..." Kısa bir an duraksadı. "Sallanma özelliği mevcut."

Adam hâlâ anlatmaya devam ederken şifonyerin üstündeki makası aldım ve şeffaf ambalajını açmaya giriştim. Siyah-beyaz boyaları görünce keyifle güldüm. Her şey rüyamdaki gibiydi. Hem de her şey.

Şimdi sadece şampiyonun doğması kalmıştı.

Pazartesi sabahı ajansta sandalyeme oturmuş, karnımda parmaklarımı kımıldatarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. "İdil, açsana şu telefonunu! Bu kaçıncı çalışı?" diyen Belgin, dikkatini dağıtmışım gibi oflayarak başını dosyadan kaldırdı ve masama doğru eğildi. "Diktatör? Diktatör arıyor." Yandan bir bakış attım. "Diktatör?" diye yineledi.

"Kim olabilir? Adolf Hitler!"

Kısa bir an durdu ve ağız dolusu bir kahkaha attı. Ajanstaki herkes ona baksa da aldırmamış, resmen kendinden geçmişti. Öyle ki kısa bir an

tekerlekli sandalyesinden düşme tehlikesi atlattı. "Evliliğin aşkı öldürdüğü doğruymuş!" dedi gözlerini silerken.

"Çok komik!" diye homurdanarak bakışlarımı karnıma indirdim. Durdum, durdum en sonunda dayanamadım ve Belgin'e baktım. Çözüleceğimi hissetmiş gibi dirseğini masaya dayamış, beni izliyordu. "Beni çok sinir ediyor, cidden!"

Dudakları gerildi. "Bu yeni bir şey değil."

"Sabah bana yine ne dedi, biliyor musun? Artık evde durmalıymışım!"

"Tabii, sen de çok sinirlendin."

"Aynen! Zaten buradaki işim yorucu değil. Üstelik ajans bana iyi geliyor," dedim ve duruşumu bozmadan beşlik çakması için elimin ayasını Mehmet'e doğru kaldırdım. Beni geri çevirmedi. "Evde sıkıntıdan patlarım."

"Üf, tamam, lafı uzatma. Sonra ne oldu?"

"Doğal olarak tartıştık. İnsanlar sabah uyanamıyor ama biz tartıştık! Seni kovarım falan diye tehdit etti beni."

"Of, Allah kahretsin! Kesin kovar. Ne yapacağım ya? Önceki kız çok safozdu. Seninle iyiyiz..." Kısa bir an boşluğa baktı ve gözleri irileşti. "O zaman senden sonraki de çok kötü olacak!"

"Bütün derdin bu, değil mi?"

Omuz silkti. "Kariyerimi düşünüyorum. Sen de düşünüyorsan kocana yaşadığını bildir. Bildirmezsen her zamanki gibi on dakika içinde buraya gelecek."

"İdil, hayır!" diye atıldı Mehmet. Ellerini birbirine kenetlemiş, resmen bana itaat ediyordu. "Lütfen gelmesin, lütfen!"

"Sakin ol, Mehmet," dedim şaşkın bir şekilde telefonumu elime alırken. "Şimdi yazacağım."

İdil

AJANSTAYIM. *09.12*

Sadece birkaç saniye sonra cevap geldi.

Diktatör

Seni almaya geliyorum. Fuat'ın odasına gidip izin dilekçeni imzala. *09.12*

"Şaka?" Belgin telefonu elimden aldı ve tiz bir çığlık attı. "Allah'ım, hayır, çok erken! *Özür dilerim aşkım,* falan yaz. Çabuk yalvar. Hadi, al şunu! Ya da dur, ben *İdil doğuruyor,* yazayım. İnanır mı?"

"Of saçmalama, doğuma ay var diyorum, ay!"

"Senin izin dilekçen yok ki!" dedi Belgin rahat bir sesle. Başını kaldırdı ve bunu onaylamam için umutla yüzüme baktı. Bakışlarımdan, *aptalsın* dediğimi okumuş olacak ki sertçe yutkundu. "Artık var mı yani?"

"İmzalamayacağım, rahat ol. Gelirse konuşur, bir şekilde ikna ederim."

"Hemen içli içli bir şeyler aşer, tamam mı? Gördüğüm en vizyonsuz hamilesin, evde olan şeyleri aşeriyorsun ama bu sefer bir çılgınlık yaparsın herhâlde."

"Halledeceğim Belgin, tamam yeter ya!"

"Bak bana bağırma! Zaten Cihangir yüzünden duygusalım, ağlarım üstüne!"

Derin bir nefes aldım. "O nasıl oldu, çıktı mı hastaneden?"

"Bir gece kaldı işte. Şimdi yine hırsız polis oynuyordur ruh hastası."

"Hatırladıkça sinirleniyorum. Benden nasıl sakladınız ya? Sizin gibi kardeşlere," deyip yüzüne tükürdüm.

İki eliyle abartılı bir şekilde yüzünü sündürdü. "Ata söyledi de ne oldu?"

"Az kalsın Sinan'dan dinlenmeli dayak yiyordu," diye mırıldandım düşünceli bir sesle. Yalnız bayağı iyi kurtarmıştık, yara bere almadan işin içinden sıyrılmıştı. "Zor tuttular."

"Kusura bakma İdil Hanım, sende böyle koca varken arkandan çok iş çevririz," dedi ve pis pis sırıttı.

YAZARIN AĞZINDAN

Cihangir telsizin mandalına bastı ve binanın girişine bakarak konuştu: "Birinci ekip?"

"Beklemedeyiz."

"İkinci ekip?"

"Beklemedeyiz." Derin bir nefes alıp hafifçe başını salladı. Yaptığı manyaklıktı, biliyordu ama başka çaresi yoktu. Çok kafa patlatmış, bir sürü senaryo kurmuştu. Ne yazık ki bir tanesi dışında hiçbirisi aklına yatmamıştı. Planını kendisine yardımcı olması için İdil'e söylemeyi düşünmüştü ama kadınların bu tarz şeyleri birbirinden saklayacağına olan inancı sıfırdı. Üstelik İdil *fazlasıyla* hamileydi. Bu yüzden kuzeniyle konuşmuş, bugün iş çıkışına kalmayacağının garantisini almıştı ve öğlene doğru ajansa gelen Sinan, onu alıp Pelinlere bıraktığını söylemişti.

Şimdi saat beşti. İki ekip de ondan gelecek emri bekliyordu. Yapabilirdi. Telsizi kucağına koyup torpido gözünü açtı. Kadife kutuyu çıkardığında elleri titriyordu. Bundan kurtulmak için olayı bir operasyon gibi düşünmeye çalıştı.

Evet, evlenme teklifi edebilirdi.

"Başlayalım." Kutuyu cebine koyduktan sonra telsizi eline aldı. "Birinci ekip," diye seslendi. "Konuştuğumuz gibi. Yukarı çıkıyorsun ve ajans girişini tutuyorsun. İkinci ekip gelene kadar bekle. Tamam."

"Anlaşıldı. Tamam." Biraz ilerideki araçtan inen yelekli polislerin binaya girişini izledi. Beş polis. Abartmamıştı, değil mi? Bekledi, bekledi... Her saniye resmen ömründen seneler alıyordu.

"Birinci ekip, girişteyiz. Tamam."

Cihangir arabasının camını açtı ve içine biraz temiz hava çektikten sonra telsize konuştu: "İkinci ekip, sıra sizde."

"Anlaşıldı. Tamam."

İkinci ekip, ajansa gireceği için daha seri ve resmîydi. Cihangir'in gözleri, istemsizce heybetli yapılarında dolaştı. Hayır, kesinlikle abartmamıştı. Arabadan inip hızlı adımlarla binaya girdiğinde girişteki güvenlik şokta gibiydi. X-Ray cihazının yanından geçen Cihangir'i görse de bir şey diyemedi, demek istese bile zaten rozeti onu sustururdu. Asansöre bindiğinde terleyen avuç içlerini pantolonuna sürttü. Belgin bu kurguya inanırdı. Hatta biliyordu ki 'Ben bir şey yapmadım!' diye itiraz etmez, 'Acaba ne yapmış olabilirim?' diye kara kara düşünürdü.

Bu yüzden böyle bir evlenme teklifini hak ediyordu işte. Aşağısı ne Belgin'i ne de onu kurtarmazdı. İki kanatlı çelik kapı açılınca ajansın pirinç tabelasını, biraz ilerisinde de ekibini gördü. Kurduğu göz temasıyla ekibin başındaki memuru telsize konuştu: "İndiriyoruz. Tamam."

Bu, *kelepçeyi takın,* demekti. Derin bir nefes alarak, herkesin ortak çalıştığı geniş salona giriş yaptı. Planladığı gibi Belgin'in sırtı ona dönüktü ve kelepçe takılıyordu. İçeride çıt yoktu. Tepkileri, insanları inceleyemeyecek kadar heyecanlıydı. "Bir şey söylesenize!" diye haykırdı Belgin bu esnada. Cihangir yaklaşmaya başlayınca kelepçeyi takan memur, genç kızı bıraktı. Belgin hışımla dönmeye yeltenmiş ve Cihangir son anda onu belinden tutmuştu. "Bırak! Çek elini!"

"Bir şartla," dedi Cihangir usulca. Belgin kaskatı kesildi ve omzunun ucundan tereddütle arkasına doğru baktı. Şoktaydı. Hiçbir şey düşünemiyor, yaşananları bir mantığa oturtamıyordu. Bu esnada Cihangir kadife kutuya uzanıp göz önüne çıkardı. Diğer eliyle de kelepçelere dokunarak, "Onları çıkaracaksın," dedi ve kutuyu salladı. "Bunu takacaksın."

Şaşkınlık nidaları, kıkırtılar... Ve acı dolu bir inleme. Tepkiler arasında bunu beklemediği için şaşkınlıkla başını kaldıran Cihangir, biraz ilerisindeki İdil'i gördü. Ayakta, eli karnındaydı ve beti benzi atmıştı. "Senin... Senin burada ne işin var?" diyebildi.

"Asıl senin ne işin var?"

"İlk ben sordum! Senin burada olmaman gerekiyordu!"

"Aynı şekilde senin de!" derken boğazını sıkan bir el varmış gibi güçlükle yutkundu İdil. Sıkı sıkı kapattığı gözlerini araladığında başını hafifçe aşağı doğru eğmişti.

Belgin tiz bir çığlık atarak bileklerini zorlamaya başladı. "Çöz beni, Cihan!" dedi, panikle. "Çabuk! Allah'ım, inanmıyorum! Az önce evlenme teklifi aldım ve arkadaşım gerçekten tutuklandığımı düşünerek korktu, bu yüzden de galiba doğumu başladı! Bunu yapamam! Birisi Şahsenem'i arasın!"

Ajanstaki diğer çalışanlar şoku atlatıp, İdil'e yardım etmeye çalışırken Cihangir silkelenmeye ihtiyacı varmış gibi hâlâ boşluğa bakıyordu. "Cihan çözsene! Ya biri beni çözebilir mi?"

Mehmet ayaklandı. "112'yi aramalıyız!"

Belgin oflayarak arkasına döndü ve Cihangir'le yüzleşti. "Seninle evlenirim!" diye haykırdı. "Hoş, o da kelepçe bu da ama... En azından taşlı olan bana daha çok yakışır."

Cihangir kendini en başından beri Belgin'den gelecek olan cevaba şartlandırdığı için, duyduklarıyla zihninin pusu dağıldı. Tam Belgin'i sevdiğini ve kendisini dünyanın en mutlu adamı yaptığına dair birkaç cümle söylemek üzereyken, İdil çığlık attı.

O an dank etti. Kuzeninin karısı doğuruyordu! Hem de beklenenden erken! Hışımla arkasına döndü ve ağzı açık bir şekilde İdil'e bakan ekibine, "Kelepçeyi açın," dedi.

Saniyeler sonra özgürlüğüne kavuşan Belgin, kutuyu Cihangir'den kaptığı gibi cebine attı. "İdil! Tamam kuzum, bak yanındayım!"

"Çok... Erken! Bir ay vardı Belgin!" Hızla nefes alıp veriyordu. "Çok kötü! Çok! Bu tahmin ettiğimden daha fazla acıtıyor!"

Cihangir, İdil'e yaklaştı. "Ambulansı bekleyemeyiz," dedi gergin bir sesle. "Seni ben götüreceğim."

Acı acı başını sallarken, "Tamam," diye mırıldandı.

Herkes boş boş birbirine baktı. "Şey," Mehmet çekingen bir sesle araya girdi. "Sanırım birisinin onu kucaklaması lazım. Çünkü doğuruyor ve..."

Belgin stresle alt dudağını dişlerken Cihangir bir an tereddüt etmeden dikkatli bir şekilde İdil'i kucakladı. Onu rahatlamak için, "Seni hastaneye yetiştirirsem oğlunun adını Cihangir koyacak mısın?" diye takıldı.

İdil güçsüzce gülümsedi. "Olabilir. Adını yaşatır en azından. Çünkü Sinan seni öldürecek."

"Asıl seni öldürecek!" dedi rahat ve umursamaz çıkmasına özen gösterdiği ses tonuyla. Asansöre binmişlerdi, Belgin korkudan resmen kıvranıyordu. "Bana, seni öğlen Pelinlere götürdüğünü söylemişti."

"Evlenme teklifi edeceğini biliyor muydu yani?" diye çıkıştığında bu hareketi canını acıtmış gibi Cihangir'in kollarının altında kasıldı. "Bana söyleseydiniz böyle olmazdı!"

"Sen de gidip Belgin'e söylerdin."

Belgin başını salladı. "Tabii ki! Hatta daha güzel giyinir, evlenme teklifi bekleyen kız makyajı yapardım. Biri de o anları videoya çekerdi!"

"Ben..." diye mırıldandı İdil güçsüzce. "Sıkıldım. Bir de çok kızgındım. Sonra evdeki arabayı çaldığım gibi buraya geldim."

Hep beraber asansörden çıktıklarında girişteki güvenlik bir kez daha şoka girmişti. Yerine güçsüzce oturdu ve bugün onu hiçbir şeyin şaşırtamayacağına emin oldu.

"Belgin, arabanın kumandası ceketimin cebinde. Arka kapıyı aç," dedi ve daha kolay ulaşabilmesi için hafifçe kollarını kaldırdı Cihangir. Cebini karıştırmaya başlayan el, nihayet kumandayı bulunca rahat bir nefes almıştı. "Önce sen geç, İdil'in daha rahat yerleşmesini sağla."

"Tamam," diyen Belgin arabayı açar açmaz, küçük bir çocuk gibi koltuğa tırmandı. Kollarını hevesle sallıyordu. "Yerleştim, yolla." Bir paketten farkı kalmayan İdil arka koltuğa uzanır uzanmaz, Cihangir şoför koltuğuna geçti ve kumandayı alıp arabayı çalıştırdı.

"Bu sancılar çok kötü ve üstelik çok sık. Allah'ım, galiba gerçekten de doğuruyorum. Sinan'a kim söyleyecek? Beni hâlâ Pelinlerde sanıyor!"

"Önce seni hastaneye yetiştirelim, sonra ararız."

"Saçmalama, Cihan!" dedi Belgin hayretle.

İdil attığı çığlığın arasında konuştu. "Aynen saçmalama! Ben Sinan'sız doğuma giremem! Yanımda olması lazım. Bunu yapamam."

"Tamam, verin ben konuşacağım," dedi bıkkın bir sesle. Bu sefer Belgin bir çığlık attı ve Cihangir kısa bir an nefes alamadı. Bunu... O da yaşayacaktı, öyle değil mi? Üstelik Belgin, İdil gibi soğukkanlı bir yapıya sahip değildi. Yüksek ihtimalle Cihangir'in burnundan getirecekti.

"İdil suyun geldi!"

"Bu ne demek?"

"Çocuk kesin geliyor demek, Cihan! Hemen doktorunu aramalıyız. Her şeyi hazırlasın, bir şeyler yapsın, oda falan ayarlasın! Şahsenem'i de unuttuk, Ahu desen kesin çalışan insanları ezmekle meşguldür. Ve *Baby Shower* yalan oldu. Bırakın, ağlamak istiyorum!"

İdil ağlamaklı bir şekilde iç çekmişti. "Ne? Bana bir parti mi hazırlıyordunuz?"

Belgin başını sallayarak İdil'in çantasından telefonunu çıkardı ve rehberine girdi. "Evet hatta sponsorumuz kocandı. Gözümüz döndü, acımasızca parasını harcadık. Bir ara dağ tepeden Kartal bile getirtmeyi düşündük çünkü temamız siyah-beyazdı!"

"Bu yüzden mi isim konusunda..." diye başladı ama devam edemedi. Canı o kadar çok acıyordu ki ağlamamak için küçük bir çocuk gibi sızlanmıştı.

"Şahsenem'le altın emzik yaptırdık!" Belgin gülümsüyordu. İdil'i rahatlamayı o kadar çok istiyordu ki... "Ona da isim gerekliydi tabii. Hah, alo? İdil'in doktoruyla mı görüşüyorum?" Kısa bir an durdu ve panikle bağırdı. "O doğuruyor! Ne yapacağımızı bilmiyoruz! Tamam, açıyorum."

Belgin telefonu ortaya doğru tuttu, arabayı Cansu Hanım'ın sesi doldurdu. "İdil?"

"Buradayım!"

"Anlaşılan takımın kaptanı biraz erken geliyor. Şu an ne durumdasın?"

"Eee... Sanırım biraz kötü! Suyum geldi!"

"Bunları konuşmuştuk, hatırlıyorsun, değil mi?" Cansu Hanım, güven veren ses tonuyla devam etti: "Üstesinden gelemeyeceğin hiçbir şey yok. Sadece sakin olmalısın."

Koltuğun ucunda oturan Belgin, ortada tuttuğu hoparlörü açık telefonu ağzına soktu. "Nasıl sakin olsun! Çocuğu içinden çıkmaya çalışıyor!"

"Her zaman böyle olur, hanımefendi!" dedi genç doktor çığlık atarcasına.

Cihangir, bir kez daha buna fazlasıyla yakından tanık olduğu gerçeğini hatırladı ve bakışlarını kısa bir an yoldan ayırıp arka koltuktaki İdil'e çevirdi. Hâlini görünce vicdan azabıyla, "Dayan, az kaldı," dedi yumuşak bir sesle.

İdil bulunduğu bu ortamda, duyduğu son cümleyle çıldırma noktasına gelmişti. "İndirin beni bu arabadan!" diye çığlık attı ve sesi mümkünmüş gibi bir tık daha yükseldi. "Sinan! Sinan'ı istiyorum ben!"

"Tamam! Dur, sakin ol! Bak, arıyorum." Cihangir gözlerini yoldan ayırmadan ceketinin iç cebine uzandı ve telefonunu eline alıp rehberine girdi. Sinan'ın ismini görünce derin bir nefes alarak aramayı başlattı.

Birkaç çalış ve hemen ardından tok bir ses duyuldu: "Efendim?"

"Sinan, lafı dolandırmayacağım..." diye başladığında İdil'in acı dolu sesi duyuldu. İstemsizce rahat bir nefes almıştı. "Daha açık konuşamazdım sanırım."

"O... İdil miydi?"

"Ne yazık ki evet," dedi zayıf bir sesle. "Doğumu başladı. Onu hastaneye götürüyorum."

"Sen ne saçmalıyorsun, Cihangir? Ne doğumu lan? İdil'i ver bana, çabuk!"

"Tamam, dur!" diyerek telefonu arkaya doğru uzattı. "Belgin, İdil'e ver."

Belgin, Sinan onu ekrandan görüyormuş gibi parmaklarının ucuyla telefonu tuttu ve İdil'in kulağına dayadı. Dakikalardır kendini tutan İdil, kocasının sesini duyunca ağlayarak çözülmüştü. "Ben... İnan ki böyle ol-

sun istemedim. Bilseydim ajansa asla gelmezdim. Hatta yakınından bile geçmezdim! Sinan..." Hıçkırıyordu. "Çok korkuyorum!"

"Korkulacak hiçbir şey yok, tamam mı?" dedi ılımlı bir sesle. Şu an panikatak geçirse de bunu karısına göstermeyecekti. "Senden önce hastanede olacağım. İçeriye yalnız girmeyeceksin ve oğlumuzu erken de olsa sağlıklı bir şekilde kucağımıza alacağız."

"Erken!" diye vurguladı İdil sızlanarak.

"*Babası kilikli,* demez miydin sen?" Burnunu çektikten sonra dudaklarından küçük bir kıkırtı firar etti. Hâlâ doğum yapmaya yakın bir raddedeydi ama şu an daha iyiydi. "Evet."

"Bu yüzden ondan hiçbir şeyi normal yapmasını bekleme."

Allah'ım, galiba ölmüştüm. Bu hüzmeler de cennet olmalıydı.

"Hadi İdil! Ikın!"

Gözlerimi kırpıştırdım ve hâlâ doğumhanede olduğumu, beyaz ışıkların tepemdeki lambalardan geldiğini fark ettim. "Yapamayacağım!" diye ağlamaya başladım yine acıyla.

Cansu Hanım, aramızdaki engele rağmen üşenmeden yükseldi, bana ters bir bakış attı. "Yapacaksın! Bir kez daha dene!"

Kuruyan dudaklarımı ıslatırken başımı sağa sola çevirmeye çalıştım. "Sinan?"

Tuttuğu elimi biraz daha sıktı, sonra kan ter içindeki alnıma dokundu. "Buradayım," dedi güven veren bir sesle. Oysaki renginin attığını, dehşetle bir bana bir de aşağıya baktığını görebiliyordum.

"İdil, hadi canım, bir ıkınmalık işimiz kaldı. Konuyu dağıtıp durma!"

"Dağıtmıyorum, tamam mı?" dedim hırsla. Bunu söylemesi o kadar çok sinirime dokundu ki yaptığım şeyin o olmadığını kanıtlamak için güçlü bir şekilde ıkındım. Vücudumda bir şeyler kırıldı sanki. Acıyla çığlık attım. Birisi dramatik bir şekilde alnımı sildi. Bunu kimin yaptığını bilmiyordum ama hemen ardından öpen hemşire olamazdı. "Seni çok seviyorum."

"Aşağıda kan gövdeyi götürüyor diye böyle konuşuyorsun, öyle değil mi?"

Herkesin güldüğünü duydum ve Sinan'a baktım. O da farklı sayılmazdı. "Hayır," dedi yüz ifadesiyle tezatlık oluşturan incinmiş bir sesle. "Bu, sana her baktığımda aklıma gelen bir şey zaten."

Ve... Bir ses duydum. Ağlamaktan çok uzaktı. Daha çok cıyaklamaya benziyordu.

"Kaptan geldi!"

Sinan'ın, başını kaldırdığında nefesini tuttuğunu fark ettim. Hevesle doğrulmaya yeltenince koyu mavi kumaş yığınının içindeki şeyin bana geldiğini gördüm. *O şey*... Oğlumuzdu. Üstelik şimdi kucağımdaydı. Ağlarken küçük bedeni gibi çenesi de titriyordu. Afallamıştı ve doğmak için erken davranan o değilmiş gibi gözleri sıkı sıkı kapalıydı.

Dünyanın en güzel şeyiydi. Salya sümük ağlarken Sinan'a bakmaya çalıştım. Gözümde biriken yaşları kırpıştırarak özgür bıraktığımda hâlâ şokta olduğunu gördüm. "Baksana," dedim çatallı sesimle.

Hafifçe başını salladı. Göğsü zapt etmeye çalıştığı coşkusu yüzünden hızla inip kalkarken gözleri parlıyordu. Ya yaşlardan ya da mutluluktandı, emin olamadım. Tereddütle uzanıp küçük parmakların oluşturduğu yumruğa dokundu. "Teni..." diye mırıldandı garip bir sesle.

"Kadife gibi?"

Mahcup bir ifadeyle baktıktan sonra şakağıma bir öpücük kondurdu. "UEFA kupasının rengi gibi diyecektim..." Sessizce içimi çektim ve başımı huzurla omzuna yaslayıp biraz daha oğlumuzu izledim.

Uyku ve uyanıklık arasında geçen dakikalar, gelen giden ve aynı zamanda gelip gitmeyenler... İlk emzirmeden sonra bunu takip etmeyi bırakmıştım. Resmen yorgunluktan geberiyordum ama bir yanım çok telaşlıydı. Erken doğum yaptığım için bir sürü kontrol vardı ve kendimi çok hâlsiz hissediyordum.

"Pembe kalemlim," diyen annem usulca elimi tuttu. Gelir gelmez odayı planlı doğum yapmışım gibi süslemişti. Ruhu hâlâ yeni gelin olan canım annem benim!

"Onu gördün, değil mi?"

"Görmem mi, İdil?" Gözleri anında doldu yine. "Yemin ederim, zor çıktım senin yanına. Herkes hâlâ aşağıda. O kadar tatlı ki, o kadar küçük ki... Ve o kadar babası ki..."

"Çok mu benziyor Sinan'a?" derken gözümden dramatik bir şekilde yaşlar akmaya başlamıştı. Babası kılıklıydı işte. Ne diye bana o kadar çektirdiyse!

"Çok!" dedi ve küçük bir çocuğu sever gibi çeneme dokunarak hafifçe sağa sola hareket ettirdi. "Ama çenesi aynı senin çenen."

"Bu iyi işte." Burnumu çektim ve gözlerimi sildim.

Bu esnada odanın kapısı açıldı. Semih, Ata ve Şahsenem gelmişti. "Yenge ya," dedi Ata şaşkın bir ifadeyle. "Bu çocuk bildiğin tatlı he. Amcamın oğlunun böyle olacağını tahmin etmemiştim."

Semih gönülsüzce başını salladı. "Aynen. Ben sevimsiz bir şey bekliyordum ama çok güzel bir şey kerata," derken sırıtmaya başlamıştı. "Eee, kimin yeğeni!"

Şahsenem yatağın ucuna oturdu ve elimi tuttu. "Şu an o kadar duygusalım ki anlatmayı denersem hıçkıra hıçkıra ağlayacağım."

"Şahso ya... Yapma şöyle!" Gülerek elimi sıktı ve çok geçmeden oda hıncahınç doldu. Herkes oğlumuzun çok güzel olduğunu söylüyor, ileride kafa atacağı ve *lan* diyeceğinin hayallerini kurarak kahkahalar atıyordu.

Kapı bir kez daha açılırken nihayet beklediğim insanları görmüştüm. Önden Belgin ve Cihangir, arkalarından da Sinan içeri girdi. "İşte benim çiftim geldi!" diyerek onları alkışladım. Kendilerini suçlu hissetmelerini istemiyordum. Olacağın önüne geçilmiyordu. Üstelik ben kaşınmıştım.

"İdil, ajansın kamera kayıtları vardır, değil mi?" Çeşmiahu hemen dibimde bitmişti. "Abimin o hâllerini görmek istiyorum, ne olur!"

"Fuat Bey'e sorarım."

"Vay be, Cihangir abi," dedi Ata tek kaşını kaldırarak. "Ne romantik adammışsın. Ailemizin bütün erkekleri böyle gizli Romeo mu?"

Eltim ağız dolusu bir kahkaha attı. "Ya bende tutuklu kal ya da mapusta! Süper teklif, Cihan. Tebrik ederim."

Belgin, kendisine yapılan evlilik teklifini savunurken Sinan, onun yanından geçti ve ceketini Oylum annemin arkasına bıraktı. Gömleğinin kollarını kıvırıp yanıma geldiğinde hevesle gülümsedim. Herkesin odak noktasından uzak olduğumuz için şefkatle dudağıma yakın bir yere öpücük kondurdu. "Nasıl oldun?"

"Daha iyiyim. Oğlumuz?"

"Yan kuvözdeki dokuz aylık doğmuş bebeğe kafa atıyor. Çok iyi," dedi ve kenardaki sandalyeyi yanıma çekti.

"Kızım," dedi bu esnada babam. "Torunumun ismini söylesen artık. Çocuğu uzaktan *şşt pişt* diye sevmekten bir hâl olduk."

Sinan elimi tutunca parmaklarımı refleksle parmaklarına doladım. "Öncelikle öneriler için çok teşekkür ederim. Aşırı yaratıcıydı."

Dayım gülerek, "Hagi geliyor," dedi. Babam, dayıma *'He aynen'* bakışı atınca kahkahamı tutamadım.

"Şey... Ben düşündüm ki... Gurur. Gurur çok yakışır."

Odada bir sessizlik oluştu.

"Uf yenge, bu çocuk sekiz aylık ama şimdiden çok havalı oldu be!" dedi Ata hayretle.

Bakışlarımı büyük bir merakla Sinan'a çevirdiğimde dudakları o enfes yarım gülüşle kıvrıldı ve nefesimi kesmişti. "Gururlan koyamayız, Gurur *'lan'* babamıza çok büyük bir mesaj olur; o yüzden Gurur diye düşündüm. Benim çok hoşuma gitti."

"Gurur Tümer," diyen Sinan, ismi daha çok kendi kendine mırıldanıyor gibiydi. Kısa bir an duraksadı ve kulağa nasıl geldiğini düşünmüş olacak ki kaşlarını çattı ama birkaç saniye sonra yüz ifadesi yumuşamıştı.

Hevesle başımı salladım. "Beğendin mi?" Tabii ki beğenecek, İdil! Aksi mümkün mü?

"Bir an önce büyümesini ve stadyuma götürüp ona, 'Gurur, burası Beşiktaş!' demeyi istiyorum." Birbirine kenetlenen ellerimizi kaldırarak, gözlerimin içine baka baka parmaklarımın boğumlarını öptü.

Hafifçe duruşumu değiştirmeye yeltenince sandalyeden çıkan gıcırtı irkilmeme sebep oldu ve hemen gözlerimi açtım. Akşam olmuştu! Ben Gurur'la bu odaya girdiğimde dışarıda güneş vardı! Panikle üstüme ne ara aldığımı hatırlamadığım battaniyeyi atıp yere eğildim. Allah'a çok şükür ki oğlumu halıda göremeyince rahat bir iç çektim ve hemen ayağa kalktım. Yüreğim ağzımda beşiğe baktığımda Yavru Kartal nevresiminin bozulmadığını görmek başımı döndürmüştü.

Göğsümü zorlayan kalp atışlarımı yatıştırmak için elimi üstüne bastırdım. Belki annem yatak odasına getirmiştir düşüncesiyle odamıza girdim ama boştu! Sakin ol, İdil! Sakin ol! Teorik olarak iki aylıktı, nereye gidebilir ki?

Dolu dolu gözlerimle merdiveni inerken karşılaştığım görüntü rahat bir nefes almama sebep olmuştu. Öyle ki basamağa çöktüm ve başımı trabzana dayadım. Sinan, siyah takımının ceket ve kravat gibi bütün fazlalıklardan kurtulmuş; gömleğinin kıvırdığı kolları arasında oğlumuzu taşıyordu. Ona o kadar güzel bakıyordu ki... İçim erimişti. Gurur, her zamanki gibi mırın kırın etmeye başlayınca Sinan, acemice de olsa onu hafifçe sallarken "Şşş," dedi sessizce. "Anneyi uyandırmak yok. Biraz baba-oğul takılacağız seninle. Bugün Beşiktaş-Trabzonspor maçı var. Kaç kaç biter, Gurur?" Tatlı tatlı sırıttı. "Daha doğrusu, Talisca affeder mi?"

Affetmez diye bağırmak istedim ama o kadar güzel bir andı ki bozmaya kıyamadım.

Oğlumuz yine başladı ve Sinan'ın gözleri bıkkın bir şekilde koltuğun üstüne kaydı. Bakışlarını takip ettiğimde odadan gerekli olabilecek şeyleri getirdiğini gördüm. Allah'ım, bilmem kaçıncı kez yine âşık olmuştum. "Yeni uyandın. Aç olduğuna adım gibi eminim," derken karamsar bir şekilde merdivene baktı. Göz göze gelince gülümsedim. "İdil?" Kaşları çatılmıştı. "Ne zaman uyandın?"

"Birkaç dakika oldu." Ayağa kalktım ve basamakları inip yanına ulaştım. "Hoş geldin."

Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Hoş bulduk."

"Annem nerede?" İstemsizce etrafıma bakındım. Eve geçtiğimizden beri her hafta sonu sık sık yanıma geliyor, bana yardımcı oluyordu. Oylum annemle resmen hayatımın vazgeçilmez bir parçası hâline gelmişlerdi.

"Yarın pazartesi olduğu için gitmek istedi. Ben de bir şoför ayarladım."

Kısa bir an panikledim. "Yalnızız yani?"

Karamsar bir şekilde başını salladı ve bir anda sessizleşen Gurur'a baktı. "Senden korkmalı mıyız?"

"Karnı doysun, sesi çıkmaz."

Göğüslerime kısa bir bakış attı. "Haklı."

"Sinan ya!"

"Ne, yalan mı?" dedi küçük bir çocuk gibi mızmızlanarak. "Gurur Bey zamanında benim hüküm sürdüğüm yerlerin müdavimi oldu!"

Gurur'u almak için kollarımı kaldırdığımı görünce ona doğru eğildi ve yanağını koklayarak öptü. "Dediğinle yaptığın çelişmese cidden inanacağım sana," derken dikkatli bir şekilde kucakladım.

"Bununla yaşamaya alıştık diyelim." Gülerek koltuğa oturdum ve somurtkan oğlumu izledim. Dayanamayıp şapur şupur öpünce aklıma annemin, *'Yavaş ol, alık yapacaksın çocuğu!'* deyişi geldi.

"Maç var. İzler miyiz?"

Üstümdeki bluzu sıyırırken saate baktım. "Kaçta?"

"On dakikaya başlayacak."

"Olur, izleriz. Aç mısın?" diye sorduğumda kaşlarını çattı. Sinirle ofladım. "Maçtan sonra yersin, Sinan."

"Gurur'un menüsünden varsa alırım."

"Hem maçı izlerim hem de oynarım diyorsun, öyle mi yani?" İyice pislik bir şey olmuştum. İmalarda artık üstüme tanımıyordum.

"Bizimki tek kale ya," dedi ve tatlı tatlı gülümsedi.

Hevesle başımı salladığımda resmen kendimden utandım. "Olur, ben varım."

Sinan televizyonu açmak için kumandaya uzandı ama aklına bir şey gelmiş gibi durup bana baktı. "Kesin berabere biter. Oyalanmadan bizim maça mı geçsek?"

Gözlerim hayretle irileşti. "Bence önce izleyelim!"

"Siz bilirsiniz, İdil Hanım," dedi usulca. Sonra televizyonu açtı ve maçın yayımlanacağı kanalı bulduktan sonra yanıma gelip dizlerinin üstüne çöktü. "Hadi Gurur, başlıyoruz." Gurur, anlamış gibi dudaklarını benden ayırdı ve bir an boş boş etrafına baktı.

"Ooo..." diye başlayan Sinan'a üçlükte eşlik ettim. "Şşş! Bir, iki, üç! Beşiktaş! Beşiktaş!"

Ve... Yemin ederim, Gurur sırıttı.

Dört Yıl Sonra

Odanın içine giren güneş hüzmesiyle göz kapaklarım istemsizce hafiflemeye başladığında hemen diğer tarafıma döndüm ve Sinan bunu bekliyormuş gibi kollarıyla beni sarıp kendine doğru çekti. Bilincim uykuyla puslu olsa da bu anı kaçırır mı hiç? Sanki gerçekten bir yerden İlhan Şeşen'in sesi gelmeye başlamıştı. *Sarılınca sana hem de titreyerek, sevişince benimle sabahlara dek...*

Ve tam bu esnada bir şey güm etti.

O kadar hızlı doğruldum ki başım dönmüştü. "Ay!" dedim tiz bir çığlıkla üstüme dolanan örtüden kurtulmaya çalışırken. "Kesin yataktan düştü çocuk!"

"İdil, dur!" Sinan'ın bileğimi kavrayan parmakları bana engel olunca panikle ona döndüm. Kısık ve kızarmış gözleriyle karşılaşmayı bekliyordum ama benden önce uyanmış olmalı ki mahmurluğunu üzerinden atmıştı. "Bekle."

Güm!

Nefes alamadım. Bütün fonksiyonlarım durmuş gibiydi. "Düşmedi... Cinnet! Sinan, oğlumuz çıldırdı! Kafasını duvarlara vuruyor! Bırak beni! Geliyorum, annem!"

"Ne düşmesi, ne cinneti?" Hayretle kaşları çatıldı, asıl benim çıldırdığımı düşünüyor olmalıydı. "Sakin ol ve sesi iyi dinle." Kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Sinan'ın bileğimi kavrayan parmakları rahatlamamı istercesine elimin ayasına doğru inerken bir kez daha gelen sesle irkildim. Evet, bu sesi çıkaran şey oğlumuzun kafası olamazdı. Çok basınçlıydı, sertti ve resmen duvarı çınlatıyordu. Üstelik kulağıma ritimli gelmeye başlamıştı.

Birkaç saniye gerçekten düşündüm. Gözlerim nihayetinde inanmazcasına irileşirken Sinan aklımı okumuş gibi tahminimi hafif bir sırıtışla onayladı. Yo, hayır... Çok saçma! Kesin aklımı yanlış okumuştu. Ne de olsa içinde gezmiyordu. Bu yüzden bir de, "Top oynuyor," diye tereddütle mırıldanarak dile getirme ihtiyacı hissettim.

"Evet. Hem de koridorda."

Cinnet geçirmediği için fazlasıyla rahatlamıştım ama sabahın bilmem kaçında evde top oynamak buna çok da uzak değildi. Hatta cinnetle kapışırdı. "İyi de... Yani iyi değil de... Ama neden?"

"Yarın Ceyhun'la oynayacak ya, ona hazırlanıyor olmalı."

Elimin ayasını alnıma bastırıp, "Uyku sersemi aklıma gelmedi," derken bakışlarımı kapıya doğru çevirmiştim. Önce topun, sonra da Gurur'un adım seslerini duyabiliyordum. "Of, bir daha böyle uyanmak istemiyorum."

Sinan alayla güldü. "Nasıl uyanmak istersiniz, İdil Hanım?" dediğinde hafifçe ondan tarafa döndüm. Neyle karşılaşacağımı biliyordum ama kalbim, hiç bıkmadan ilk defa görmüşüm gibi yine teklemişti.

Yıllar bazı erkeklerde şekerpare tipi göbek yapar, kiminden saçlarını alırdı ve bazılarına da yaşanmışlıkları kadar kırışıklık armağan ederdi. Sinan'a ne mi vermişti? Sadece birkaç tel beyaz saç. Sebebi de yüksek ihtimalle Beşiktaş'ın önemli bir maçı kaybetmesiydi. Mesela Bayern Münih. Çok ağır bir mağlubiyet sendromuydu, unutamıyordum.

Hafifçe silkelendikten sonra, "Siz çok iyi biliyorsunuz Sinan Bey," dedim tatlı tatlı. Az önce çocuğu için yataktan fırlayan cefakâr anneye göre fazla cilveliydim. Aklıma yine tek başına koridorda top oynayan ve işin daha garibi, bundan zevk alan oğlum gelse de birkaç saniyelik bir şeydi. O alaylı gülüş, yarı imalı sırıtışa dönerken adım atmasını beklemedim. Ellerim usulca dövmesinin üstünden ensesine doğru giderken...

Kapı paldır küldür açıldı ve Gurur, her sabah olduğu gibi beni yine kocasını aldatırken suçüstü yakalanan kadınlar gibi hissettirdi. Ben de hemen role uyum sağlayarak Sinan'ın tarafında bulunan komodindeki bir şeye uzanıyormuş gibi yaptım. Ala ala da kol düğmelerini aldım. *Gerçekten mi, İdil?* "Hah! Kol düğmelerin buradaymış," diyerek Sinan'ın sahte öksürük krizi eşliğinde hafifçe geri çekildim. Az önce dokunan o değilmiş gibi ellerini abartılı bir şekilde benden uzak tutuyordu. "Hoş, şu an üstünde gömlek yok hatta hiçbir şey yok ama... Bence lazım olur, al." Bir ses duymuş gibi aniden arkamı döndüm. "Aaa! Oğlum?"

Gurur, kucağında imzalı topuyla kapının eşiğinde dikiliyordu. Koşuşturduğu için Beşiktaşlı pijamasının ağzı yüzü kaymıştı, tıpkı kendisi gibi. "Günaydın," dedi şüpheyle bizi süzerken. *Sakın sorma, annem! 'Siz ne yapıyordunuz?' diye sorma! Çalışmadığım için panik olur, 'Seni leylekler falan getirmedi; hele biz, hiç yapmadık! Aslında var ya, sen yoksun oğlum!' diye cevap verebilirim.*

Asgari ücretleri avucumun içinde sıktım. "Sana da günaydın bebeğim! Bizi uyandırmaya mı geldin?"

Kısa bir an durdu, ne diyeceğini bilemedi. Bu, küçük planları olduğunun bir belirtisiydi ve artık garipsemiyordum. Her ne kadar ilk fark ettiğimde kabullenmekte güçlük çeksem de Gurur yaşıtlarının sıkça yaşadığı bir komplekse girmişti. Sinan'a baktığı zaman gözlerinin parladığı anlar oluyordu ama bazen de hiddetle yuvalarında irileşebiliyorlardı. Özellikle biz yakın temas hâlindeyken... "He, evet. Şey, ben kaç saattir uyanığım da canım sıkıldı."

Sinan, dışarıdan sempatik ama bana acılı gelen gülümsemesiyle, "On dakika," diye mırıldanarak düzelttikten sonra sesini bir tık daha yükseltip devam etti: "Gel o zaman, şampiyon."

Gurur, kucağındaki top ailemizin bir üyesiymiş gibi onunla yatağa girdi ve bacak arasına yerleştirip ortamıza oturmak üzereyken günlük dozumu alabilmek için son anda engel oldum. "Ya anne! Topum! Bırak beni!"

"Ya anne!" diye onu taklit ettim nemli saçlarını öperken. "Dur, birazcık seveyim seni."

"Baba!" diye bağırdı bu sefer can çekişir gibi. Aslında *gibi* değil, tam olarak öyleydi. Bana bir kere, 'Beni uzaktan sev, çok sıktığında canım sıkılıyor,' demişti. Ya sen daha dört yaşındasın! Sevgi nedir, anca öğreniyorsun çocuğum, neyine sıkılıyorsun? "Tut beni!"

Her nasıl olduysa, yine bir şekilde kollarımdan kurtulmayı başarıp Sinan'ın kucağına tırmandı. O sevgi dolu bir insan, ben de sevgi emen bir canavarmışım gibi başını babasının omzuna gömerek saklandı. Bu onun için bir oyun hâline gelmişti ve şu an poposunu ısırasım geliyordu. "Tamam," dedi Sinan sırtını sıvazlayarak. "Annen sakinleşti."

Gurur, başını biraz daha öne doğru çıkardı ve Sinan'ın ensesinden merakla bana baktı. Gülmemek için çok uğraştım ama başaramadım. Esneme gibi bulaşıcıydı sanki o da çocuksu bir kahkaha atmıştı. "Emin misin, anne?"

Bütün alarmlar aynı anda çalmaya başladı. Ah, hem de nasıl emindim! "Bitti çünkü hazırlanmamız lazım."

Doğrulduğunda ela gözleri irileşmişti. "Bugün hafta sonu, değil mi?"

Sinan güldü ve sevecen bir şekilde Gurur'un karnını sıvazladı. "Sana her gün hafta sonu, şampiyon. Ama hayır, bugün cuma."

"İyi haber anneciğim, yarın cidden hafta sonu."

Kusacak gibi yaptı. Bu hareketi ya Ata'dan ya da Belgin'den öğrenmiş olmalıydı. "Bıktım okuldan," dedi mızmızlanarak.

Eğer gerçekten sevmese, bu kreş işini tekrar düşünebilirdik ama öğretmenini ve arkadaşlarını gördüğü gibi bizi unutan bir çocuktu. "Yapma, o kadar kötü değil. Üstelik bugün oyuncak günü."

Kesik bir soluk aldı. "Evet, bu iyi. Ne götürsem?"

"Arkadaşlarınla paylaşabileceğin bir şey olabilir."

Oyuncakları bizim odamızdaymış gibi etrafına bakınırken yataktaki topunu gördü. Yemin ederim, gözleri parlamıştı. "Topum! Topumu götüreceğim. Sence baba?" dedi ve bakışlarını Sinan'a çevirmeden önce gözleri yine dövmesine takıldı. Evet, oyuncak artık umurunda değildi. "Ben de istiyorum."

Sinan, Gurur'un küçük işaret parmağını bastırdığı dövmesine bakarak "Büyüdüğün zaman da istersen yaptırırız," dedi ve elini onun göğsünün üstüne koydu. "Tam buraya, soluna. Çünkü sevdalar daima orada taşınır."

"Ama şunu bil..." Elimi tuttu ve sol göğsündeki dövmenin üstüne, kalbine bastırdı. "Burası senin ve yerin burasıyken ben sana karşı ben hep savunmasızım."

"Anne?" Gurur'un sesiyle Füsun Önal sahneden indi ve gözümde canlanan anıyı bırakıp ana döndüm. Oğlumun meraklı bakışları göğüslerimde geziniyordu. "Senin var mı?"

Önce dövmeyi, sonra da yerini düşündüm ve Gurur görmüş gibi panikledim. "Ne alakası var şimdi, anneciğim?"

Sinan öyle güzel sırıttı ki Gurur'a dövmenin yerini söyleyip psikolojisini bozasım gelmişti. "Dövmen yok mu, güzel anne?"

"Yok," dedim ve yalvarırcasına oğlumuza baktım. Babası kılıklı, şüpheli bakışlarla beni süzmeye devam ediyordu. "Gerçekten yok, oğlum. Olsa görürdün, değil mi?"

"Evet, kesinlikle görürdüm," dediğinde Sinan resmen homurdandı. Gurur da bunu duymuş gibi başını ağır ağır çevirerek babasına dönüp konuşmaya devam etti: "Çünkü benim annemsin."

Süper. Başlıyoruz.

Ellerimi çırptım. "Evet! Biraz daha oyalanırsak geç kalacağız. Gurur Bey, okula hazırlanmanız için sizi odanıza uğurluyorum." Gurur, gönülsüzce ayaklandı ve topunu aldı. Sallana sallana çıkıp odanın kapısını kapattığı an Sinan'a döndüm. Kayıtsız bir ifadeyle bana bakıyordu. "Sana inanamıyorum."

"Ben de sana," dedi alayla. "Oğlumuza ilk yalanını söyledin ve fazlasıyla ikna ediciydin. Bir ara ben bile dövmen olmadığına inandım. O yüzden..." Şimdi üstümdeydi. "Bunu görmeye ihtiyacım var."

"Dün gördüğün neydi acaba?" diye fısıldadım aksi bir sesle.

"Dün dünde kaldı."

"Ya, demek öyle?"

Tatlı tatlı gülerek geceliğimle uğraşmaya başladı. "Evet, öyle."

Kendisinden nefret ettiğini geç anladığı insan tarafından merdivenden itilen ve travma geçiren bir dizi karakteri gibi hareketsiz kalmak çok zordu ama denedim. Gerçekten denedim... Yine de ellerimin devam etmesini istercesine omuzlarına doğru yol alması kaçınılmaz olmuştu.

Bu esnada Gurur seslendi: "Bugün akülü arabamı okula götürebilir miyim?"

"Bu çocuk gerçekten benden nefret ediyor," diyen Sinan saçlarıma doğru bıkkın bir şekilde nefesini üfledi, ben de bakışlarımı acı acı tavana çevirdim.

Eğer bir anneyseniz, güne beşte başlasanız bile asla istediğiniz saatte hazır olamadınız. Ya da bilmiyorum, belki de ben çok uyuşuktum. O yüzden gece saçlarıma yapmam gerekeni yapıyor, sabah da sadece yüzümü renklendirecek bir makyajla işimi ışık hızında bitiyordum. Giyeceğim kıyafetler mi? Pazar gecesi yatmadan önce haftalık kombinimi planlayarak çoktan aradan çıkarmıştım. Birisinin uyanmasını istiyormuş gibi haldır haldır mutfakta uğraşırken merdivenden gelen adım sesleriyle başımı kaldırdım. Gurur, Sinan'ın kucağındaydı ve heyecanla ona bir şeyler anlatıyordu. Beşiktaşlı üst, altına ise siyah bir eşofman giymişti. Sinan da takım elbisesiyle renk uyumuna eşlik ediyordu. İlişkilerine hayrandım.

"Anne, ben vazgeçtim!" dedi Gurur heyecanla yere inerken. "Akülü arabamı değil, topumu götürüyorum. Herkesin arabası olabilir ama imzalı topu olamaz. Çünkü herkes Beşiktaşlı değildir." Küçük Tümer.

"Aynen öyle Yavru Kartal'ım," dedi Sinan gururla. Ceketini kenara bırakıp siyah kravatını gömleğinin yakasından geçirdi. Enfes bir manzara.

"Yine de diğer takımları tutanlar dışlanmamalı. Hatta..." Masaya yaklaştım ve Gurur'un süt dolu bardağını önüne koydum. "Saygı duymalıyız. Çünkü sen Beşiktaş'ı seviyorsan, onlar da başka bir takımı sevebilir."

"Mesela... Dayım Fenerbahçeli!" Sinan irkildi. Kravatına darağacı ipi gibi bakıyordu. Her an idam düğümü atabilirdi.

"Evet, dayın Fenerbahçeli. Benim dayım da Galatasaraylı. Ama bu, onu sevmeme engel değil." Yavaşça Sinan'a yaklaştım ve tatlı tatlı gülümseyerek buz gibi bir sesle konuştum: "Resmen ırkçılık yapıyorsun!"

Kravatıyla uğraşırken göz ucuyla bana baktı. "Olabilir. İngilizleri, Almanları ve Fransızları sevdiğim pek söylenemez," dediğinde kaşlarımı çattım. Kısa bir nefes alıp verdikten sonra devam etti: "Arsenal, Bayern, Lyon."

"Ha..." Bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Ülkenin içine dönelim, lütfen."

"Bildiğin gibi." Hafifçe omuz silkti. "Kardeş kardeş yaşamaya çalışıyoruz işte."

Gurur, bu esnada höpürdeterek sütünden bir yudum aldı. Sesli bir şekilde yutkunduğunu, ardından da dünyanın en güzel içeceğini içiyormuş gibi dilini şaklattığını duyunca istemsizce arkama dönmüştüm. Tatlı tatlı gülüyordu. "Canım bir şey yemek istemiyor. Sadece süt içeceğim."

Dünyaya çocuk değil, resmen yemek seçici getirmiştim. Üç öğünü patates olsun istiyordu ama ben de içinde tarla oluşmasından endişeleniyordum. Neyse ki kahvaltısını okulda yapıyor ve bazen arkadaşlarından özenip bir şeylerin tadına bakabiliyordu. "Sen bilirsin, kuzum."

İçinden dans etmeye başlamıştı ama çaktırmadı. Konuyu dağıtmak istercesine, "Beni bugün okula kim bırakacak?" sorusunu yöneltti.

Sinan'la sandalyelerimize oturduk. Hâlâ kahvaltıyla arası yoktu ama o da benim gibi masada hep beraber olmanın önemli olduğunu düşünüyordu. "Bugün canlı yayınım var. Eğer sizin için de uygunsa annen bırakacak, Gurur Bey," dedi abartılı bir saygıyla.

"Yani okuldan sonra Ömer amcamlara mı gideceğiz?" dedi bana bakarak. Hafifçe başımı sallayıp onaylayınca elini yumruk yaptı ve havaya kaldırdı. "Oley be!" Şaşmayan bir düzenimiz vardı. Dört yıldır her cuma Tümerlerle takılma geleneğimizi sürdürüyorduk çünkü Sinan, o evde yokken dünyadaki bütün kötülüklerin bizim başımıza geleceğine inanıyordu.

"Baba, keşke biz seni izlerken kendini görebilsen... Çok garip! Hem televizyondasın hem de benim babamsın!" diye mırıldandı hâlâ inanamıyormuş gibi. Bakışları ve küçük ağzının aldığı 'O' şekli o kadar tatlıydı ki *iyi ki doğurmuşum,* dedim içimden. Ya da iyi ki yapmışız. Şu *iyi ki* ne güzel kelimeydi.

Sinan güldü. "Nesi garip, oğlum? Bu da bir meslek."

"Ben de senin gibi olacağım." Allah'ım, hayır. Gözümün önüne hiç iyi görüntüler gelmiyordu.

"Tabii ki, istersen olabilirsin."

"Futbolcularla bile arkadaşsın!" dedi ve hafif bir mırıltıyla sordu: "Ceyhun abi gelecek, değil mi?"

"Evet, yarın stadyumdayız. Seni asla ekmez." Bu daha çok *sıkıyorsa eksin* gibi bir şeydi ama Gurur henüz babasını tanımıyordu.

"Süper! Onu yenebilirim çünkü çok çalıştım." Bakışlarım gelen bildirimle ekranı yanıp sönen telefonuma kaydı. Çeşmiahu bir video

atmıştı ama saati görünce daha sonra bakmaya karar verdim. "Geç kalacağız," diye fırladım ayağa. "Anneciğim, çantanı ve oyuncağını al, seni bekliyoruz."

Gurur başını sallayıp bardağını fondip yaptı ve gözden kayboldu. Ne yapacağımı bilemez hâlde bir sağıma bir soluma bakarken Sinan'la göz göze geldik. Bakışları renk vermeyince, "Ne oldu?" diye sordum cılız bir sesle.

"Hiç, anneliğin sana ne kadar çok yakıştığını düşünüyordum sadece."

Elimi göğsüme bastırıp, 'Ah, bu sızlattı!' diye bağırasım geldi. "Şey, ne diyebilirim? Buna yardımcı olduğun için teşekkürler."

Sırıttı ve sandalyesinden kalktı. Ceketini alacağını düşünürken usulca bana yaklaşmıştı. "Bir daha yardımcı olmak isterim."

"Geldim!" Sinan'ın dediği cümlenin şokuyla ağzım açık bir şekilde merdivenlere baktım. Gurur, sırtında Beşiktaşlı çantası, elinde de topuyla yanımıza geldi. Gören herkes, sponsorunun Beşiktaş olduğunu düşünebilirdi. Hoş, buna gerek yoktu ya...

"Eee, şey tamam. Eşyalarımı alayım."

"Gel oğlum, biz çıkalım." Beni arkalarında bırakıp evden çıktıklarında ağzımın hâlâ açık olduğunu fark ettim ve kapattım. Sinan bir çocuk daha mı istiyordu? Bunu hiç düşünmemiştim. Düşünmeye fırsat mı vardı sanki? Her günümüz yarışma programı gibiydi. Bütün gün boyunca bir şeyler yapıp bir yerlere yetişmeye çalışıyordum ve tek eksik, puanlama sistemi olmamasıydı.

Derin düşünceler içinde toparlandıktan sonra aşağı indim. Bahar geldiği için İstanbul kıpır kıpırdı, bu da doğal olarak bana yansıyordu. İçimde çalmaya başlayan *Şinanay* şarkısını uzun bir süre susturamayacaktım. Birden garajdan gelen seslere dikkat kesildim. Biraz daha ilerlediğim zaman Sinan'ın top sektirdiğini, Gurur'un da ona tezahürat yaptığını gördüm. "Baba çok oldu! Kaç saattir sektiriyorsun!" diyerek çığlık attı.

Takım elbisesine, ayakkabılarına rağmen cidden çok iyiydi. Üstelik odaklandığı için ısırdığı alt dudağı ve yüz ifadesi... Darlandım. "Takıma alındınız, Sinan Tümer."

Sinan, sesimi duyunca birden başını kaldırdı ve top kontrolünden çıktı. Bu da Gurur'un hiç hoşuna gitmemişti. Oflayıp puflamaya başladı. "Teşekkürler, İdil Hanım," dedi ciddi ciddi. "Pişman olmayacaksınız. Çok iyi bir futbolcuyumdur, bilirsiniz."

Allah'ım, bu ikinci ima mı yoksa ben mi fesatım? "Kuzum, hadi geç arabaya," dedim Gurur'a titrek sesimle.

"Babamı öpmedim," diyerek Sinan'a koştu ve kucağına atladı. Akşama görmeyecekmiş gibi sıkı sıkı sarılırken ayaklarını da deli gibi sallıyordu. Bu coşkusu Sinan'ı da gülümsetti. Yüreğimi burkan bir andı. Vay be İdil, bugünleri de mi görecektin?

"Okulda sorun istemiyorum, anlaştık mı şampiyon?"

"Anlaştık." Gurur'u indirmeden önce başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Kendine dikkat et," dedi ve oğlumuzun yampiri adımlarla arabaya gitmesini izledik.

Sonra bana döndü. Çocuk istiyor gibi mi bakıyordu, bana mı öyle gelmişti? "Akşam görüşürüz," dedim ona yaklaşırken. Hafifçe yükselip dudaklarına küçük bir veda öpücüğü bıraktım. Geri çekilmeye yeltendim ama elini belime koyarak bana engel oldu. Tamam, sanırım şimdi de çocuk istiyor gibi konuşacaktı. Her şeyin azıyla yetinen bir bünyeye sahip olduğum için bir şeyin ikincisini hiç düşünmezdim. Ne diyecektim şimdi?

"Beni izle."

İçim eridi. Aklıma hararetli flört dönemimiz gelmişti. "İzleyeceğim ve aynen şunu düşüneceğim: 'Allah'ım, ne kadar yakışıklı bir adam! Karısı çok şanslı!'"

Kendini kıskanmış olacak ki çok kısa bir an kaşlarını çattı. "Onlar öyle düşünsün, adam da evine gidip karısını..."

"Anne!"

Ağlayacaktım. Gurur beni zırıl zırıl ağlatacaktı. "Geliyorum!" diye seslendim ve tekrar Sinan'a döndüm. "Evet?"

"... kollarına alabilmek için dakikalarını saysın," diye tamamladı cümlesini.

Bir kez daha öptüm. İyi ki yaz aylarında değildik yoksa Gurur arabada oksijensiz kalacak diye aklım çıkardı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım bir sır verir gibi.

"Biliyorum," dedi ve ben uzaklaşmadan saçlarıma alelacele bir öpücük kondurdu. "Ben de."

"Günaydın."

"Günaydın," dedim.

"Günaydın, İdil."

"Günaydın, Ebrar," diyerek birisiyle daha konuşmamak için başım yerde masama ulaştım.

"Günaydın."

"Bunun bir de *iyi akşamlar* faslı var." Sandalyeme oturdum ve bakışlarımı Mehmet'e çevirdim. Evlenmişti. Artık Sinan'ın gözünde bir hiçti. "Sana da günaydın, yüzünü gören cennetlik. İzin nasıl geçti?"

"Yattım. Sadece yattım ya, efsane bir şeydi." Yanımdaki boş masaya baktı. "O da eminim ki yuvarlanıyordur."

Özlemle iç çekerek, Belgin'in oturduğu yere baktım. Bilgisayarının ekranına büyük bir not yapıştırmıştı ve masada bu yüzden boş yer yoktu. Hediyeler artık yerlerdeydi.

"ARKADAŞLAR, MERHABA. BEN HAMİLEYİM. 7. AYIMDAYIM VE BİR KIZIM OLACAK. HERKES HEDİYE ALMAK ZORUNDA, DOĞUMDAN ÖNCE HEPSİNİ TOPLAMAYA GELECEĞİM."

"Ruh hastası," diye söylenmeden edemedim ama pişmiş kelle gibi sırıtıyordum. Başarmıştı. Belgin nihayet kendini anne olmaya hazır hissedip beni teyze yapıyordu! Aslında ona kızamıyordum. Aramızda en uçarısı oydu ve eminim ki bir başkomiserle çok ciddili bir düğünle evlenip hayatı boyunca kaçtığı sorumlulukları omuzlarına almak planlarının arasında yoktu.

Ne düğündü ama! Belgin o kadar gerilmişti ki gelin odasında Şahsenem'le birlikte iki shot atmıştı. Ben de o zamanlar Gurur'u emzirdiğim için haset haset, 'Yapmayın, etmeyin!' diye engellemeye çalışmıştım ama bu onların bir tane daha shot atmasına sebep olmuştu. *İyi ki de beni dinlememişler,* diye düşünüyordum. Çünkü ayık kafayla girilecek ortam değildi. Yan masada bilmem nerenin il müdürünü ve üst düzeydeki güvenliği hâlâ unutamıyordum.

Telefonumun sesiyle bakışlarımı masama çevirdim ve gruptan gelen görüntülü aramayı gördüm. İyi insanlar lafının üstüne gelirdi.

Kulaklığımı çıkarıp telefonu göğsüme yakın tuttum çünkü Belgin'in üstünde bir şeyler olup olmadığını kestiremiyordum. Üç pencere açıldı. Şahsenem bekleme salonunu andıran bir yerdeki deri koltukta oturmuş, ekrana doğru hafifçe eğildiği için göğüs dekoltesi bize göz kırpıyordu. "Günaydın. Umarım önemli bir şeydir, ekiple toplantıdaydım."

Belgin de küvetteydi ve ağzında pipet vardı. "Ben aradım. Bu yetmez mi?"

"Yine ne var, Belgin?" dedi Şahsenem bıkkın bir sesle. "Aylardır kendinle beraber bizi de yıprattın."

"Çok sıcak, Şahso. Ben bu kızı daha fazla taşıyamayacağım galiba. Cihangir'e transfer etmek istiyorum."

"Zilli ne yapıyor? Bugün nasılsın?" dedim ilgiyle. Eğer konuyu dağıtmazsam yine berbat bir anne olacağını söyleyip ağlardı.

"Şuna bak ya, kendi çocuğuna şampiyon falan diyor, bizimkine de zilli!" Hışımla pipeti dudaklarından ittirdi. "Sana ne?"

"İyi misin, Belgin?"

"Değilim, İdil! İyi falan değilim! Günlerdir kızıma bir isim bulmaya çalışıyorum ve aynı zamanda ne kadar kötü bir anne olacağımı düşünüyorum. Ona ne öğreteceğim? *İyi şarap nasıl seçilir* falan mı?"

"Onu İdil halleder," dedi Şahsenem ağız dolusu bir kahkaha atarken. Onun olduğu tarafa sevimsiz bir bakış attım, öpücük gönderdi.

Belgin bunu görünce kamerayı ağzına doğru yaklaştırıp, "Bana odaklanın," diyerek tükürükler saçtı.

"Tamam." Şahsenem derin bir nefes aldı. "Bu konuda artık endişelenmeyi bırakmalısın. Annelik, içgüdüsel bir şey. Hissetmeden asla bilemezsin."

Bunu nereden biliyordu? "Aynen," diye ona hak verdim. "Ben Gurur'u kucağıma aldığım zaman..."

"Sen bakıcılık yapıyordun, kapat çeneni! Hatta var ya, ikiniz de çenenizi kapayın. Siz doğuştan annesiniz kızım!"

"Belgin..."

"Üstelik Çeşmiahu bir video atmış ve onu boğmak istiyorum. Galiba... Çok korkuyorum. Bu sorumluluğu kaldırabilir miyim?" dediğinde sesinin titrediğini fark ettim. "Ben daha kendim çocuğum."

Şahsenem'in gözleri irileşti. "Belgin, yirmi altı yaşındasın."

"İnanmıyorum," diye fısıldadı Belgin boşluğa bakarak. "Yirmi altı yaşımdayım. Zaman çok hızlı geçiyor. Öleceğim! Yapmadığım ne kaldı? Yapmadığım bir şey var mı?"

"Güzelim..." Sesim ekranı okşasa da elim yumruktu. "Önce şu küvetten çık, üstünü giyin ve kendini dışarı at. Hatta ne yapalım, biliyor musunuz? Öğle yemeği için buluşalım."

Şahsenem olumsuz anlamda başını sağa sola salladı. "Öğlen bir iş yemeğim var."

"Allah'ım, beyin kanaması geçireceğim. Aldığın terfiler yetmedi mi, Şahso?"

"Ne dedin Belgin, duyamadım? Zirvedeyim, sesin gelmiyor da."

Elimi ağzıma yakın tuttum ve öğürdüm. "Bu çok iğrençti, Şahso."

"Olabilir. Neyse, ben olmayacağım için öğle yemeğiniz iptal. Yarın görüşebiliriz hatta akşam bana gelebilirsiniz. Ama," dedi parmağını sallayarak. "Kociş sorunlarını kapının önüne bırakacaksınız."

"Sen gerçekten hayatımda gördüğüm en kötü arkadaşsın. Sorunlarımla beraber geleceğim," dedi Belgin hiddetle.

Tatlı tatlı gülümseyerek elimi kaldırdım ve espri olsun diye sordum: "Çocuk getirebiliyor muyuz?" İkisi de Gurur'a dayanamıyordu. Aynı şekilde oğlum da onlara. Harika bir teyze-yeğen ilişkileri vardı. Tabii, Şahso'nun Belgin'e, 'Sen *tey*sin!' demediği anlarda...

"Çok özledim atarlı yavrumu," dedi Belgin yumuşak bir sesle. "Ne yapıyor?"

"Kreşte. Yıllarca okula gideceğini bilmediği için dayanmaya çalışıyor. Bir de yarın Ceyhun'la maç yapacakmış, onun için saat saymakla meşgul."

"O da iyi amca oldu. Gurur'a doğum günü hediyesi olarak getirdiği kartal kostümünü hâlâ unutamıyorum."

Üçümüz aynı anda kahkaha patlattık. "Hâlâ saklıyorum," dedikten sonra kısa bir sessizlik oluştu. Konuşacak bir şeyimizin kalmaması garipti. Galiba birkaç hafta görüşmeyip olay biriktirmeliydik.

"Oldu o zaman. Ben kapatıyorum," diyen Şahsenem oldu.

"Dur!" dedim aklıma gelen şeyle. "Bir şey söylemem lazım. Galiba... Sinan ikinci bir çocuk istiyor."

Belgin'in gözleri irileşirken Şahsenem kaşlarını çatmıştı. "Evlisiniz, bir çocuğunuz var ve bir tane daha istiyor. Bu... Gerçekten çok garip, İdil."

"Çok hızlısınız, yetişemeyeceğim diye aklım çıkıyor. Beni bekle, ne olur beni bekle!" diye yalvardı Belgin.

"Sen ne düşünüyorsun, istiyor musun?"

"Bilmem, hep bir tane yeter kafasındaydım."

"Fırlat gelsin. Yapması keyifli, bakması meşakkatli olsa da hepsi büyüyor işte."

Belgin başını salladı. "Aynen, yapması çok keyifli. Zaten sen bunu biliyorsun, İdo," dedi ve pis pis sırıttı. "Tek çocuk olmayı çok seviyorum ama sanırım saçını başını yolabileceğim bir kız kardeşim olsun isterdim. Seninki erkek olduğuna göre, Sinan'dan Y kromozomu almalısın çünkü Gurur'a bir kız kardeş gelirse... O kızın hâlini düşünemiyorum."

"Az önce Y kromozomu dedin." Şahsenem gülüyordu. "Kızına öğretebileceğin bir şeyin var. Konu: Cinsiyeti kim belirler?"

O da sırıttı. Rahatlamış gibiydi. "Kes be."

İçten içe düşünceli ve biraz tereddütlüydüm ama bunu göstermedim. "İtiraf et Belgin, Biyoloji kitabındaki Üreme Sistemi konusu ilgini çok çekerdi."

"Kimin ilgisini çekmezdi ki?" dedi tek kaşı havalanırken. Şahso'yla birbirimize kısa bir bakış atıp aynı anda tereddütle başımızı salladık. Bütün gün boyunca kromozomları düşünecektim, biliyordum.

Görüntülü aramayı sonlandırdıktan sonra Çeşmiahu'nun bildirimini hâlâ açmadığımı fark ettim ve videoyu indirip başlattım.

"Merhaba kızlar," dedi ukala bir gülümsemeyle. Saçları uzamıştı, gözüme çok farklı geldi. En son kaç ay önce gördüğümü hatırlamaya çalışırken etrafı gösteriyordu. "Şu an Andorra'dayım. Saat 23.40, Pirene Dağları'nda soğuk ama güzel bir gece. Manyak gibi geziyorum. Siz ne yapıyorsunuz? Özellikle Belgin ve İdil? Lütfen üzülmeyin, sizin için de gezeceğim, canlarım. Şahsenem, bu hayatı yaşıyoruz! Çok öpüyorum, umarım doğuma yetişirim!" dedi ve dağlara doğru haykırdı: "Bekârlık sultanlıktır!"

Gurur'u pestili çıkmış bir şekilde kreşten aldım. Sabah giydiği kıyafetleri terlediği için değiştirilmişti ve şu an sponsoru yok gibi duruyordu. "Bugün nasıldı, anneciğim?"

Dili dışarıda, "İyiydi," diyerek yavaşça koltuğundan doğruldu. "Arkadaşlarım topuma bayıldı. Babamın saatlerce sektirdiğini söyledim. Bir gün gelip herkese gösterir, değil mi?"

Yeter ki iste. Baban sana hayran. "Tabii ki."

Rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Yolumuz kısa olsa bile hemen uykuya dalacağını biliyordum. Dört tekerleğin üstünde iki dakika gitse bile hemen kendinden geçerdi. Ki öyle de oldu. Tümerlere geldiğimizde gözleri kapalı bir şekilde kapının açılmasını bekliyordu.

"Geldim!" diye seslendi Rümeysa içeriden. Kapıyı açtığında tiz bir çığlık atmıştı. "Gurur! Hoş geldiniz. Çok özledik seni."

"Ben de sizi," dedi ve sağa sola tutunarak içeri girdi.

"Sana *Instagram*'da bir fan sayfası açıp başkanı olacağım kadar çok mu?"

Çaresizce inledim. "Rümeysa..."

"Ne ya? Sinan Bey'e açamadım ama oğlunun ondan ne farkı var ki?" Hep beraber salona geçeceğimiz sırada, yukarıdan gelen seslere dikkat kesildim. Eltim bağırıyor, Ata ona cevap veriyor, Tuana bir şeyler söylüyor ve Ayşe abla da ılımlı bir sesle müdahale etmeye çalışıyordu.

"Bir şey mi oldu?"

"Derin'in mezuniyet partisi var. Ata da onun elbisesinin rengini öğrenmiş ve o renkte bir kravat takmaya çalışıyor. Subliminal mesaj verecekmiş."

Gurur bizden önce davransa da merdivende ona yetiştim ve hep yukarı beraber çıktık. Olay yeri Ata'nın odasıydı. İçeri girdiğimizde hepimiz kısa bir an bakışmıştık. Tuana bir çığlık attı. "Yenge! Gurur!"

Gurur ve Tuana dramatik bir sarılma gerçekleştirdi ama on dakika sonra olması beklenen kavgaları kaçınılmazdı. "Ballı çöreğim," dedim saçlarını öperken. "Nasılsın?"

"İyi!" Mavi gözleri ışıl ışıldı ve gördüğüm en güzel kız çocuğuydu. Saçma bir şekilde bununla gurur duyuyordum. "Sizi çok özledim. Amcam nerede?"

"Bugün canlı yayını var, akşam gelecek."

"Hım, anladım," dedi havalı havalı. "Hadi Gurur, biz gidelim. Abim çok bağırıyor ve herkesi rahatsız ediyor. Her zamanki gibi!"

"Bana bak Tu!" Ata bağlamadığı kravatını tehdit edercesine boşlukta salladı. "Annem burada diye bana artistlik yapma."

"Ata, o kravatın rengini bana lütfen açıkla," dedim şaşkınlıkla. Bu esnada Tuana ve Gurur'un güvenli bir şekilde odadan çıkmasını sağladım.

"Ne varmış? Ne güzel renk işte!"

"Su yeşili gibi... Çok rahatsız edici. Üstelik siyah bir takım giyiyorsun."

Pelin, "Mint yeşili," diye düzeltti.

Ata kahkaha attı. "Pelin Tümer, mükemmelsin ama bunu takacağım."

"Hamsi kafa," dedi Ayşe abla yumuşak bir sesle. "Kız seninle evleneceğinin yıllardır farkında. Ne diye bunu takıyorsun ki?"

Ata kısa bir an duraksadı ve Ayşe ablanın yolundan devam ettim. "Evet. Baksana, aylardır kavga bile etmiyorsunuz." Çünkü o son kavgaları, birkaç yıl onlara yeter de artardı. Evde *Dil Yarası* çalmıştı. Bir rivayet falan değildi, çocuk Orhan Gencebay'la yarasına resmen tuz basmıştı.

"İyi de..." diye mırıldandı Ata tereddütle.

"Hadi oğlum, inat etme. Ne kadar kötü bir kravat rengi olduğunun sen de farkındasın. Derin'i sevdiğini biliyoruz ama artık saçmalama."

Oflayarak pes etti. "İyi! Verin siyah kravatımı."

İtfaiye dalda mahsur kalan kediyi kurtarmış gibi coşkuyla alkışladım. Üçü bana saçma bir ifadeyle dönünce ellerim havada asılı kaldı. "Pardon... Gaza geldim de." Ata hazırlandı, tarafımızdan dualar eşliğinde uğurlandı. İbrahim'le gitmediği ve altında bir *Porsche* olduğu için o kadar mutluydu ki, 'Âmin' diyerek tozu dumana katıp siteden çıktı.

Akşama kadar vakit nasıl geçti, anlamadım. Pelin'le oturduk, Rümeysa sağdan soldan bahsederek bizi dedikoduya teşvik etti ama pek odaklanamadım. Kafamda sadece kromozomlar vardı. X ve Y kromozomları.

"Babam!" diye haykırdı Gurur televizyonun önüne gidip. Yemekten sonra her zamanki yerlerimize kurulmuştuk. Sinan hissedebilecekmiş gibi ekrandan sakallarına dokundu. "Babam çıktı! Amca, bak!"

"Evet," dedi Ömer abi ilgiyle. "Yaklaşık dört beş yıldır her cuma görüyorum."

"Sinan bu sezonun son olabileceğini söyledi," dedim bakışlarımı ona çevirirken.

"Evet, babamla da konuşmuş. Hem programı hem de yönetimi idare etmek zor."

"Ben alışmıştım her cuma Sinan'ı görmeye ya," dedi Pelin buruk bir sesle.

"Neyse ki çok şanslısın canım, kendisi erkek kardeşim olur ve istersen Allah'ın her günü buraya gelebilir, biz de ona gidebiliriz."

Kapının ziliyle bakışlarımızı hole çevirdik ve birkaç saniye sonra Belgin, arkasında da Cihangir salona girdi. "Herkese merhaba."

Çocuklar hemen çığlıklar atarak ayaklanıp Belgin bir hediye verecekmiş gibi eteğinin dibinde zıplamaya başladılar. "Evlatlarım! Biliyorum, beni çok seviyorsunuz. Ben de sizi ama... Eğilemem. Nefes alamıyorum," dedi ve hepimize kısa bir bakış attı. "Rahatsız olmayın ne olur. Birbirimize sarılarak kendimi yormak istemiyorum."

"Sarılarak yorulmak istemiyorsun ama şu an ayaktasın," dedi Cihangir aksi bir sesle.

"Çünkü canım kendimi ayakta yormak istiyor, Cihan."

İkisi birbirine ters ters bakarken Tuana, Belgin'in karnına dokundu. "Ne zaman doğacak? Çok olmadı mı artık?"

"Biraz daha vakti var, sarı papatya."

Gurur, Belgin'den uzaklaştı ve küçük adımlarla bacaklarımın arasına yerleşti. "Ben de mi böyleydim, anne?"

"Evet, bebeğim. Yeterince büyüdükten sonra da doğdun."

"Garip," diye mırıldandı düşünceli bir sesle. "Gerçekten garip." Verdiği tepkinin olgunluğuyla afallarken Cihangir ve Belgin oturdu; çok geçmeden her zamanki gibi herhangi bir konu üzerinden tartışmaya başladılar. Doğrusunu söylemek gerekirse Belgin'e iyi dayanıyordu. Normal bir erkek olsa çoktan cinnet geçirmişti.

"Dışarı çıktığın zaman seni merak etmek istemiyorum, Belgin. O yüzden dışarı çıkmayacaksın. En azından ben yanında yokken."

"Çıkarım. Sen merak etme o zaman," dedi uyuz uyuz. "İşine gücüne odaklan ama bana takip cihazı takma!"

"Sana değil, arabana taktırdım."

"Utanmaz," diye çıkıştı Belgin sinirle. "Bir de itiraf ediyor! Cidden bu sondu, babana devlet malını benim için nasıl kullandığını söyleyeceğim, görürsün sen." Cihangir onu yatıştırmak için belli belirsiz başıyla onayladı ama bakışları resmen *umurumda değil* diye bağırıyordu. "Özel hayatımı da suistimal ettin!"

Ömer abi gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken eltim de bir kenarda kahkahasını eliyle boğmakla meşguldü. "Senin hayatın, benim de hayatım. Yani hiçbir şeyi suistimal ettiğim yok, Belgin."

Gurur'un başı hafifçe kucağıma doğru düşünce irkildim ve yüzüne baktım. Gözleri yarı kapalıydı. "Anneciğim, yukarıya yatmak ister misin?"

Başını sallayıp hafifçe iç çekti. *Annem, sana kreşte taş mı taşıttılar?* Onu kucakladım ve çok sarsmamaya özen göstererek boş bir odaya girdim. Yastıkları ayarladıktan sonra yatırıp yanına uzandım.

Kulağımda ılık bir nefes hissettim. Ardından saçlarıma konan bir öpücük. "İdil."

Gözlerimi açtım ve kısa bir an nerede olduğumu idrak edemedim. Gurur yanımdaydı, göğsüme yakın bir şekilde yatıyordu. Biraz daha dalması için yanına uzandığımda uyumuş olmalıydım. Omzumdan arkama bakınca Sinan'ı gördüm. Uzun camlardan silüeti net bir şekilde gözüküyordu ama yüzü karanlıktaydı. "Geldin mi?" diye sordum saçma bir şekilde.

"Evet," dedi. Göremesem de güldüğünü hissettim. "Hadi, evimize gitme vakti geldi."

Uzattığı elini tutarak doğruldum ve hafifçe yan dönünce yüzünü gördüm. "Gurur'u..."

"Ben alırım," derken hafifçe yatağa doğru eğilmişti bile.

O an bir kez daha emin oldum. Düşünmeye gerek yoktu. X ya da Y, fark etmez. Bünyem bu sefer azıyla yetinmek istemiyordu.

Saat sabahın dokuzu ve biz Beşiktaş'tayız. Gurur, forma takımından çoraplarına kadar her şeyini giymiş, Ceyhun'la gerçekten bir maç yapacak gibiydi. Öyle ki Sinan arabayı durdurduğu an kendini dışarı attı ve yolu bildiği için koşmaya başladı. Arkasından gitmek için kapıyı açınca Sinan beni tuttu. "Güvenlik onu karşılar."

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Takım elbiseli Sinan'dan daha iyi bir şey varsa, o da tartışmasız eşofmanlı Sinan'dı. Hele o üstüne giydiği Beşiktaş forması yok mu? Vardı ve gerçek olamayacak kadar güzeldi. "Adam alıştı bize tabii," dedim gülerek.

Kontağı kapattı. "Alışacak, baba evimiz sayılır burası." Hâlâ *ben mi, Beşiktaş mı* sorusunu sormamıştım. Kendimi sabrımdan dolayı tebrik ediyordum. Yerimde bir başkası olsa çoktan çatlamıştı.

Beraber arabadan indik. Ardından geniş, uzun koridorda ilerlerken o geceye döndüm sanki. Uçsuz bucaksız gibi gözüken yeşilliğin üstüne yağan kar, Sinan'ın evlenme teklifi... Zaman gerçekten de çabuk geçiyordu. Sahanın etrafını çevreleyen beton zemine ulaştığımızda Gurur ve Ceyhun'u santra noktasında gördüm. Ceyhun bir ısınma hareketi gösteriyor, Gurur da ona bakarak yapmaya çalışıyordu. Birkaç dakika hiç seslenmeden onları izledik.

Bizi ilk fark eden Ceyhun oldu. "Günaydın!" diye seslendi ve Gurur'a bir şey söyledikten sonra bize doğru yaklaştı. Onu ilk gördüğüm anki gibiydi. Ne saçlarında ne de giyiminde değişikliğe gitmişti. Gerçekten yakışıklı bir adamdı.

"Sana da. Umarım maçının olmadığı bir cumartesi günü bu kadar erken kalktığın için bize sövmemişsindir."

"Yok abi ya. Bünyem alışmış, erkenden uyanıyorum zaten. Benim için de iyi oldu. Sizde durumlar nasıl? Dünkü yayını izledim, o adamın kafasını neden kırmadığını merak ediyorum."

Sinan'ın bakışları sahaya, Gurur'un olduğu noktaya kaydı. "Çocuğum var da ondan."

"Şaka yapıyorsun. Bu şey gibi değil mi, yenge?" dedi ve onu tamamlamam için parmağını şıklattı. "Olur ya, çapkın adam..."

"Bir kadınla tanışır. Kadın onu değiştirir ve eski hayatını bırakır?"

Ağız dolusu bir kahkaha attı. "Aynen öyle! Bu durumda Gurur, o kadın diyebilir miyiz?"

"Bir saniye." Gözlerimi şüpheyle kıstım. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Ne, neyi?"

"Şu çapkın adamın akıllanma olayını?"

"Çünkü... Hep öyledir," dedi tek kaşı havada.

"Hayır, yaşanmışlık konuşturdun gibi hissettim. Bak, ben senin yengenim, eğer öyle bir şey varsa sakın saklama."

Sinan elimi sıkarak dikkatimi çekti ve ona döndüm. "O hâlâ akıllanmayan çapkın adam," dedi düz bir sesle.

"Evet ve şimdi o adam, eğer müsaade ederseniz oğlunuzla maç yapacak."

Sinan eliyle ona yol verdi. "Sahne senin."

Ceyhun sırıtarak ilerlerken hepimizin duyabileceği bir sesle konuşmaya başladı: "Tek kale oynayacağız, Gurur. Önemli olan top kontrolü. Yirmide biter. Sana uyar mı?"

"Uyar! Kaybeden ne yapacak?"

"Baklava alsın."

Gurur kaşlarını çattı. "Neden bunun için uğraşayım ki? Annemle babam istediğim zaman bana baklava alır."

"Önemli olan istemek değil, koçum. Bunu elde etmek. Kazanmak."

"Vay, bu iyiydi," dedim hayretle.

"Tamam da Ceyhun abi, yine de baklava..." Gurur dizini kırıp eliyle tutmaya çalışırken olduğu yerde sallandı. "Garip bence. Zaten sevmem ki, çok şekerli."

"Pardon da bu çocuk ne seviyor?" dedi bize dönüp.

"Patates!" diye bağırdı Gurur. "Patates kızartması çok severim."

"Burada kazanan sen olacakmışsın gibi davransak da ben de patates kızartması severim ve kaybeden ısmarlar! Anlaştık mı?"

"Anlaştık." İkisi el sıkışıp çok ciddi bir şekilde soldaki kaleye doğru yöneldiler.

Sinan bana baktı. "Sağdaki kalede var mısın?"

"Ne?" Evet, tam olarak ne?

"Onlar uslu uslu oynar," dedi ve bunu kanıtlamak istercesine eliyle sahanın sol ceza sahasını gösterdi. Top Ceyhun'da olmasına rağmen Gurur müdahale edebiliyor, dahası Ceyhun topu almasını sağlayacak hatalar yapıyordu.

"Biz mi yaramazlık yapalım diyorsun yoksa bana mı öyle geliyor, Sinan?"

Yamuk bir gülümsemeyle gözlerini kısarken başını belli belirsiz sallayıp cümlemi tarttı. "Gibi gibi."

Seni bu işlere alet ettiğimiz için özür dileriz, futbol. "Varım."

Bu kadar çabuk kabul edeceğimi düşünmemiş olmalı ki tereddütle yüzümü inceledi. "Tamam," dedi en sonunda. Etrafa bakındı ve yüksek duvarın önünde duran toplardan birine uzandı. "Geç."

Yürüyerek önden gitsem de "Geç?" diye itiraz ettim. "Onlar gibi oynamayacak mıyız?"

"Bizimkisi penaltı tarzı olacak."

"Olayı şu tek kale muhabbetine getireceksin, değil mi? Sırf dün dövmeyi göstermediğim için böyle yapıyorsun, biliyorum."

"Eh, onun da payı var. Yalan söylemeyeceğim," dedi ve gözleriyle kaleyi gösterdi. "Hadi, İdil Tümer."

Omuzlarım çöktü. "Bu biraz beni rencide edecek."

Umursamıyormuş gibi topu sektirmeye başlarken konuştu: "Penaltı atışları yapacağız, bunda bir şey yok."

"Tamam, at. Hadi. Bakmıyorum. At ve beni yen."

"En azından kaleni savun," dedi ılımlı bir sesle.

"Eğer futbolcu iyiyse..." Duraksadım ve gözlerimi açtım. Bir saniye... Konuşma bir yere gidiyordu. Bunu hissedebiliyordum. "Kalemi savunmanın bir anlamı yok."

"Yok mu?"

"Denerim ama sanırım son kaçınılmaz. Öyle değil mi?"

Başını belli belirsiz salladıktan sonra topu yere koyup birkaç saniye ayağının altında çevirdi. Yüreğim ağzımda konuşmasını bekliyordum. Niye böyle heyecanlanmıştım ki şimdi? Alt tarafı bir çocuk daha istiyorum diyecekti. "Top bir daha ağları bulsun istiyorum," dedi.

Eh, sanırım bu da aynı anlama geliyordu.

"Anneciğim, bir şeyler yemeye çalış." Gurur ağzını açtı. "Dişim yok ki!" dedi ve işaret parmağıyla dün aramızdan ayrılan ön dişinin boşluğunu gösterdi. "Bu olmadan nasıl bir şey yiyebilirim?"

"Oğlum," diye başladı Sinan yumuşak ama cinnete yakın bir sesle. "Bak, annen yiyeceğin şeyleri püre hâline getirmiş. Yani bunları çiğnemek zorunda değilsin. Yutman yeterli."

"Teşekkür ederim ama canım istemiyor." Senin canını ben var ya... Güzel oğlum benim. "Tamam Gururcuğum, acıkırsan okulda yersin." Hiç utanmadan rahat bir nefes aldı ve süt bardağına uzandı. İyi ki şu şeyi seviyordu yoksa bir deri bir kemik kalırdı herhâlde.

"Lavinya nerede?" dedi Sinan bakışlarını bileğindeki saate çevirirken. "Yine geç kalacak kreşe. Kızım, hadi. İn artık!" diye seslendi merdivenlere doğru.

Ve tam bu esnada assolistimin küçük adım seslerini duydum. "Geldim, baba!" dedi ince, neşe dolu sesiyle.

Gurur bardağını masaya koyup merdivenlere baktı. Suratının mümkünmüş gibi biraz daha düştüğünü fark ettim. "Heh, geliyor."

Lavinya... Benim güzel cadalozum. Sinan'a çektireceğini, ona hamile kaldığım zamanki aşermelerimden anlamıştım. Mantı ve kokteyl. Şaka gibiydi! İkisini de canım bir gece öyle çekmişti ki önce bir güzel mantı yemiş, sonra da barda Sinan'ın uyuz bakışları altında alkolsüz kokteyl içmiştim.

"Gü..." dedi ve bir basamağı indi. "Nay..." Bir basamak daha. "Dın!" Ellerini açıp kendi ekseninde döndü. "Herkese günaydın!"

Yan yana oturan Sinan ve Gurur'a döndüğümde o kadar aynı baktıklarını fark ettim ki... Şok olmuştum. Lavinya da bunu görüp dehşete kapılmasın diye ayağa kalktım. "Günaydın, fıstığım. Çok güzelsin."

Pembe ojeli tırnaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi ve hafifçe savurdu. "Teşekkür ederim, anniş."

Krem rengi eteğindeki kemerine dokunup onu kucakladım. "Belindeki kemer olayım," diye başladım Tarkan'ın şarkısına. "Saçındaki toka olayım!"

Lavinya şarkıyı bildiği için elini kolunu sallayarak bana eşlik ederken Sinan'a ve Gurur'a öpücük attı. "Günaydın!" dedi tekrar. Cevap verilmezse akşama kadar günaydın diyebilirdi, garip takıntıları vardı.

"Günaydın, Lavin," dedi Gurur gülümsemeye çalışarak.

Lavinya'yı yanımdaki sandalyeye bıraktım ve yerleştikten sonra çatalını eline aldı. "Bana Lavin deme, abi. Adım Lavinya. Ben sana Gur diyor muyum?"

"İstersen bir dene, Lavin."

Lavinya hiddetle gözlerini kıstı ama güzel bir detay fark etmiş gibi yüz ifadesi birden yumuşayıverdi. "Günaydın, baba."

Sinan sertçe yutkundu. Ona baktığında canı acıyor gibiydi sanki. "Günaydın, kızım."

"Abi, hasta mısın? Neden bir şey yemiyorsun?"

"Dişim yok, Lavin."

"Çıkan dişlerini yastığının altına koydun mu?"

Tatlı bir şaşkınlıkla kaşlarım çatıldı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Nisa ve Cemre konuşurken duydum. Gerçekten böyle bir şey var mı?"

Gurur başını salladı. "Evet, bana öyle bir hediye verdiler ki..."

"Gerçekten mi?" Lavinya'nın gözleri heyecanla irileşti. Birden çatalını bırakıp sandalyesinin tepesine çıktı. "Bana dişini ver, ben de hediye istiyorum!"

"Lavinya," dedim temkinli bir sesle. "Düşeceksin, kızım. Öyle bir şey yok, abin şaka yapıyor."

Gurur sırıttı. "Yoo! Bana *PlayStation* getirdiler. Geçen görmüştün, hatırlıyor musun?"

"Evet!" diye bir çığlık attı. "Lütfen dişini ver! Ya da dur... Baba, dişimi çıkar!"

Sinan'ın gözleri irileşmişti. Lavinya ilk çocuğumuz değildi ama bazen ne diyeceğini veya nasıl davranacağını bilememesi bana öyle hissettiriyordu. "Lavinya? Dişini feda edeceğin ama bizden isteyemediğin şey ne olabilir, söyle."

"Ben..."

"Gel, bana anlat," dedi ve onu kucakladı. Lavinya, tam bir anası kılıklı, hemen Sinan'ın sinesinde kendine bir yer buldu. Sahte bir hüzünle burnunu çekerken bir eli de kravatın üstünde gidip gelmeye başlamıştı. "Seni dinliyorum."

"Oje ama bir sürü."

Sinan saçını öptü. "Tamam."

"Bir de şey, bir tane oyuncak var. Sen çikolatayı koyuyorsun, düğmeye bastıktan sonra o bir borudan geçiyor ve eriyor. Siyahı var, renklisi var." Sinan *ne diyor bu* dercesine bir bakış atınca gülümsemeden edemedim. "Ogeday öyle demişti, çok istemiş ama bulamamış. Biz alırsak onunla çikolata yapabilirim."

"Ne?"

"Of baba! Dedim ya, çikolatayı koyuyorsun..."

"Hayır, onu anladım. Bir şey dedin. Oge..."

"Ogeday!" Lavinya tatlı tatlı sırıttı. "Benim en en yakın arkadaşım. Evcilik dostum."

"Ogeday mı?"

"Evet, baba. O-ge-day!"

Gurur, dirseklerini masaya koyup ters ters Lavinya'ya baktı ve "Ne kadar saçma bir isim," diyerek kendisinin duyabileceği bir sesle tekrarladı: "Ogeday."

Sinan bakışlarını bana çevirdi. "Ogeday."

Sanırım benim de söylemem gerekiyordu. "Ogeday."

"Bugün seni kreşe ben bırakacağım, Lavinya," dedi Sinan yumuşak bir şekilde kızımızın sırtını sıvazlarken. "Hatta şimdi çıkalım. Zaten geç kalacaksınız. Şampiyon," diye seslendi ve Gurur'a baktı. "Hazır mısın?"

Gurur sırıttı. "Hazırım."

"Kızım, sen?"

"Çantamı alayım, hemen geliyorum." Sinan'ı öptükten sonra kucağından indi. "Anne, akşama Belgin teyzeme gideriz, değil mi? Dünya'yı çok özledim."

Belgin, kızının ismini Dünya koymuştu ve görünenden daha derin bir anlamı vardı. Doğrusu, biz buna inandırılmıştık. Cihangir, cihanı sırtında taşıyan kişi manasına geliyormuş. Cihan kelimesinin de eş anlamlısı dünya olduğu için Belgin, kızına bu ismi vererek jest yaptığını söyledi ama çok sonradan, *'Kocam gerçekten Dünya'sını sırtında taşıyor'* esprisi için koyduğunu itiraf etti. Bunu da Cihangir'in Dünya'yı sırtına aldığı bir fotoğrafla tescillendirmişti. "Tabii, kuzum."

"Süper! Yaşasın kız takımı!"

Lavinya gider gitmez ayaklanan Sinan'ı peşi sıra takip ettim. "Sinan, umarım manyakça şeyler düşünmüyorsundur."

Hışımla bana döndü. "Neden Ahmet, Mehmet değil?"

"Çocuğun ismini ben koymadım!"

Elleriyle yüzünü sıvazladı. "Şaka gibi. Çocuğun ismi şaka gibi!"

Çaresizce yüzündeki ellerine uzandım. "Biraz sakin ol. Lavinya çok hassas bir kız."

"Evet, kesinlikle çok hassas. Az önce diş perisine verebilmek için dişini çıkartmamı istedi ve eğer diş bir hediyeye dönüşseydi bunun o çocuğa yedirebilmek için çikolata makinesi olmasını isteyecekti!"

"Geldim!" İkimiz de Lavinya'nın sesiyle ona döndük. Gurur'la yan yana durmuş, bize bakıyorlardı.

"İdil Hanım," dedi Sinan usulca belime dokunarak. "Çıkalım."

Sertçe yutkundum. "Eee, şey... Tamam. Hadi bakalım, istikamet okullar!"

"Önce kiminki, baba?"

"Lavinya'yı kreşe bırakacağız," dedi Sinan buz gibi bir sesle. "Önce o."

O an anladım. Sinan için Ogeday, artık Şugeday'dı.

26. Bölüm

Arabayı eve doğru sürerken kafamda hızlı şekilde hazırlanma ve evden çıkma planı yapıyordum. Eğer örgütlenebilirsek bunu başaracaktık.

Bu esnada çalan telefonumun sesiyle irkildim. Havalandırma ızgarasına sabitlenen tutucuya koyduğum telefona uzanıp Belgin'in aramasını cevapladıktan sonra hoparlörü açtım. "Belgin, bir şey mi oldu?" diye sordum tedirgin bir sesle, kuaförden ayrılalı bir saat olmamıştı, en kötü ihtimal küçük bir saç telin topuzundan uzaklaşması ve sinirinden ağlamasıydı.

"Eve geçtin mi?"

"Hâlâ yoldayım. Allah kahretsin ki hâlâ yoldayım. Neden?" diye bağırdım arabanın içinde. Sonra yine kendi sorumu cevapladım: "Çünkü kocam kimse bize gelmesin diye ta anasının gözündeki semtlerden birinde ev seçmemi istedi."

"İdil..." dedi acı acı sızlanır gibi.

"Ne oldu? Bak, beni korkutma!"

"Hani biz çocuklarımızı kocalarımıza emanet ettik ya..."

Aklıma saat başı Sinan'ı aradığımda her seferinde *'sorun yok'* deyişi geldi. "Evet?"

"Ben eve girdim. Bunlara seslendim. Cevap yok. Sonra bahçeye çıktım ve ne gördüm, biliyor musun?" Kısa bir es verip devam etti: "Cihangir, düşük bütçeli bir poligon hazırlamış, Dünya'ya oyuncak silahla atış yaptırıyordu."

Ağzım açık bir şekilde yola bakakaldım. "İnanmıyorum!"

"Öğretmeni binlerce kez silahlı ve öldürmeli oyun yok dedi, biliyorsun. Şaka gibiydi. Pardon, asıl şaka gibi olan Cihangir'in cümlesiydi. 'İyi de öldürmüyoruz, sadece yaralıyoruz,' dedi."

"Ha o zaman sorun yok, sen de buna mı kızıyorsun canım?" dedim abartılı bir yumuşaklıkla.

"Neyse ki bizim zilli hemen LOL bebeklere döndü. Hoş, onları arada benim de dövesim geliyor ama."

Evet, LOL bebekler. Lavinya onlarla oynarken bir yandan da ağlayarak saçlarının pembe olmasını istediği için bize zor zamanlar yaşatmıştı. Neyse ki uzun uğraşlarımız sonucunda bebeğini karşısına alıp, 'Hepimiz farklıyız,' diyerek durumu kabullenmeyi başardı.

"Hiç sorma. Lavinya oynarken nasıl içim gidiyor, bir bilsen."

"Biliyorum, en kısa zamanda ikimize de alacağım."

Arabayı yavaşça durdurdum. Umarım çantalı olanlarından alırdı. "Ben şimdi eve geldim."

"İçeride seni iyi şeylerin beklemediğini hissediyorum, kendini her şeye hazırla, olur mu?"

"Sinan, her arayışımda bir sorun olmadığını söyledi," derken indim ve arabayı kilitledim.

"Sorun anlayışlarınız çok farklı, bence bir daha düşün."

Evin demir kapısını ittirmek üzereyken elim havada kaldı ve yaşadıklarımın hepsi kısa bir film şeridi gibi gözümün önünden geçmeye başladı.

"Her şey yolunda mı?"

"Ben varken aksi mümkün mü?"

"Bir sorun yok değil mi?"

"Ne zaman benimleyken bir sorun olmayacağını öğreneceksin?"

"Aman Allah'ım," diye fısıldadım. Bütün güç vücudumdan çekilmiş gibiydi. "Kapatıyorum."

"Bak, ne olursa olsun, boşanmayı düşünme."

"Saçmalama, kapat şunu," diye cevap verirken bir yandan da hızlı adımlarla eve yürüyordum.

"Çünkü ben düşündüm ama sonra kendi kendime dedim ki, 'Saçmalama Belgin, bir çocukla sokaklarda mı kalacaksın?'"

"Ben sana niye *kapat* diyorum ki, aynı tuş bende de var!" Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve aramayı sonlandırıp çantamdan çıkardığım anahtarımla kapıyı açtım. İçerisi kovboy filmlerindeki kasabalar gibi sessizdi, her an salonun ortasından yuvarlak bir çalı geçebilirdi. "Sinan! Çocuklar! Ben geldim!"

"Ya Lavin!" diye bağıran Gurur'un sesini duydum. İrkilsem de sersemliğimi üstümden atıp mutfağa doğru ilerledim. Tezgâhta duran cam şişedeki süt yarılanmış, yanında da Gurur'un Beşiktaşlı bardağı vardı. Biraz ilerisinde ise Lavinya'nın en sevdiği çikolatanın yarısı duruyordu. Sinan çocuklarımıza mükemmel bakmıştı, mükemmel... Canım kocam benim.

"Gurur, kardeşine sesini yükselterek konuşmanı istemiyorum," dedi Sinan tavizsiz ama yumuşak bir sesle.

"Evet, abi! Bana sesini yükseltemezsin! Ayrıca benim adım Lavin değil, Lavinya!"

"Baba, Lavin de bana sesini yükseltiyor!"

"Tamam! Sen ona yükselttin, o da sana yükseltti ve ödeştiniz!"

"Baba, neden bize bağırıyorsun?" Lavinya'nın sesi anında titremişti. Tam bir anası kılıklı. Sinan şimdi onu üzdüğü için bir hafta boyunca kölesi olurdu. İstemsizce gülerek mutfaktaki kış bahçesine yöneldim. "Kızım, güzelim... Bağırmadım, sesim birazcık..." derken *birazcık* kelimesini o kadar tatlı söylemişti ki içim kıpır kıpır oldu. "...yükseldi. Bunun nedeni de birbirinize gereksiz ve haksız yere sesinizi yükseltmenizi istememden kaynaklanıyor."

"Ben sesimi yükseltmekte haklıydım. Yapacağı tek şey şunu alıp..."

Kapının eşiğinden geçtim ve muhteşem üçlüyü görme hevesiyle bahçeye baktım. Fakat muhteşem üçlüden önce buraya, tam olarak camekâna süratle gelen futbol topunu gördüm. Her şey saliseler içinde olmuştu. Birkaç cam paldır küldür yere inerken her insanın yapacağı gibi tiz bir çığlık attım.

"İdil!"

"Anne!"

"Anne! Baba! Annem! Kurtar onu!"

Gözlerim sımsıkı kapalı, elimle başımı korur vaziyette kaç saniye veya kaç dakika durdum, bilmiyorum. Beni kendime getiren, ezbere bildiğim dokunuşlar olmuştu. "İdil, iyi misin? Aç gözlerini. Beni korkutma."

"Top camı kırdıktan sonra çarptığı yerden geri dönerek çocuklara gelmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi garip bir sesle. "Gurur'un burun vurabilecek kadar güçlü bir ayağı olduğunu sanmıyorum."

Usulca gözlerimi araladım. Ah, şu elalarına bir gün doyacak mıydım? Her zamanki gibi birkaç saniye boş boş bakıp ne diyeceğimi unutmuştum. "Pek saçım?"

Saçlarıma baktı. "Ne?"

"Saçım bozulmuş mu?"

"Sen saçını yaptırdın mı?" dedi kaşları çatılırken. "Sabah evden böyle çıkmıştın zaten."

Sahte bir kızgınlıkla göğsüne vurdum. Elimi yakaladı ve gelişigüzel bir öpücük kondurdu. İçim erise de çaktırmadım. Yani, öyle umut ediyordum. "Dalga geçme!"

"Ciddiyim, saatlerdir ortada yoksun. Daha büyük, şaşaalı bir şey bekliyordum."

"Anne, baba! Gelebilir miyiz?" diye seslendi Gurur. Sesindeki panik yüreğimi sızlatmıştı.

Sinan'ın yanından geçip kırık camları aşarak onlara ulaştım. Dizlerimin üstüne çöktüğüm gibi boynuma sarıldılar. İkisi de ellerimin altında korkudan titriyordu. Sakinleşmelerini istercesine saçlarına öpücükler kondurdum. "Çok özledim sizi, çok!"

"Anne, özür dilerim. Lavin'e nasıl topa vuracağını gösteriyordum ama sanırım yanlış yere attım." Gurur geri çekildi ve küçük elini yanağıma yerleştirdi. Yeni yeni yerleşmeye başlayan ön dişleri beni her seferinde gülümsetiyordu. "İyisin, değil mi?"

"İyiyim, kuzum. Korkacak bir şey yok."

Lavinya kirpiklerime dokundu. "Anne! Şirine'ye benzemişsin! Ne kadar uzunlar!"

Gülerek gözlerimi kırpıştırdım. "Olmuş muyum?"

Gurur homurdanarak geri çekilirken, "Eh," diye mırıldandı ve arkasından baktığımda Hıdırellez ateşinden atlama performansını camların üstünden atlayarak harcadığını gördüm.

"Çok güzel olmuşsun! Makyajın süper! Ben de dudaklarıma ruj süreceğim!" Aslında Dünya ve Lavinya'yı da kuaföre götürmek istemiştik ama ikisi de bir travmaları varmış gibi bizden başka kimsenin saçlarına dokunmasına müsaade etmiyordu. Canımıza minnetti, incecik tellerin ısı işlemi görüp yıpranmasına gönlümüz el vermezdi zaten.

"Tamam, sürersin bebeğim. Zaten hemen hazırlanıp çıkmamız gerekiyor. Yoksa düğüne geç kalacağız."

Lavinya ellerini çırptı. "Ata abim evleniyor! Derin de gelin mi olacak şimdi? Beyaz mı giyecek, anne?"

Onu kucaklayıp "Evet, bebeğim," diye cevapladım ve camların üzerinden geçmek üzereyken Sinan, Lavinya'yı benden aldı, sonra da elini uzattı. "O yüzden hemen herkes odalarına gidiyor!"

Gurur kollarını birbirine bağladı. "Ben gelmek istemiyorum."

"Ya!" dedi Lavinya ağlamaklı bir sesle. Başını Sinan'ın omzundan kaldırıp ters ters abisine baktı. "Olmaz! Dünya'yla dans edeceksin!"

Sinan da ters ters Lavinya'ya baktı. "Peki, sen kiminle dans edeceksin?"

"Bilmem. Bulurum. Değil mi, anne?"

Bakışlarım boşlukta abartılı bir şekilde öksürdüm. Ne diyeceğimi bulamayınca biraz da boğazımı temizledim. "Şey... Tabii."

"Tabii," dedi Sinan imalı bir sesle. Sadece kuru bir *tabii*. Yüksek ihtimalle odamıza çıkınca Lavinya'ya söyleyemediklerini bana kusacaktı.

Gurur, bilerek gözlerine bakmayan Lavinya'nın görüş alanına girebilmek için resmen Sinan'ın etrafında tur dönmüştü. "Geleceğim ve seninle ben dans edeceğim, Lavin."

"Yo! Dünya'yla et. Onun abisi yok. Kardeşsiz."

"Olsaymış..."

"Çocuklar, tamam!" diyerek araya girmek istedim fakat Sinan tartışmanın ateşin fitillemişti. "Katılıyorum, oğlum."

"Bak ağlayacağım ama!" dedi Lavinya, Sinan'ın kucağında kıpırdanırken.

Arka arkaya o kadar çok '*Şşş*' yaptım ki dudaklarım uyuşmuştu. Fakat başarılı olmuştum, üçü de dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. "Ne kadar gereksiz konu varsa tartışıyorsunuz," diyerek işaret parmağımı Sinan'a tuttum. "Sen de buna tuz biber oluyorsun! Herkes herkesle dans edebilir, hiç kimse hiç kimseye karışamaz ve hepimiz düğüne gidiyoruz!"

Gurur, Lavinya'ya ve bana ters bir bakış attıktan sonra ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Peşinden gitmek, babası kılıklı olduğunu anlatmak istedim ama o aksi ve inatçı bir çocuktu... Babası kılıklı işte. "Beni indirir misin, baba? Gelinliğimi giyeceğim," dedi Lavinya vakur bir edayla.

"Tabii, Lavinya Hanım. Siz odanıza gidin, hizmetçileriniz de yardıma gelecektir." Lavinya, Sinan'ın ne demek istediğini anlamadığı için birkaç saniye alık alık suratına baktı ve *'Ya sabır!'* diye söylenerek Gurur'un arkasından gitti.

Gözden kaybolur kaybolmaz hışımla Sinan'a yaklaştım. "Bunu seninle kaç kere konuştuk, Sinan? Lavinya çok hassas bir kız. Ayrıca bu top olayı da neydi?"

"Hassas? Bence sadece bana hassas! Nedense diğer herkese vurdumduymaz!"

"Nazı bir sana geçiyor, ondan olabilir mi acaba?"

Kısa bir an duraksadı. Dediğimi düşünmüş olacak ki omuzları bıraktığı nefesiyle düşmüştü. "Kız babası olmak ne kadar zor bir şey..." diye mırıldandı, daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

"Zorla topun başına koyana kadar inan ki bunu iyi yapıyordun, inan," dedim onu orada bırakıp içeri girerken.

Arkamdan geldiğini duydum. Yetişip beni durdurabilirdi ama yapmadı ve beraber merdivene yöneldik. "Zorla koymadım. Sadece bize katılabileceğini söyledim. Hipnoz olmuş bir şekilde o bebeklerle oynaması beni aşırı rahatsız ediyor. Ayrıca ne yalan söyleyeyim, bir daha pembe saç diye tutturmasından korktum. Çünkü biliyorum, ağlarsa dayanamazdım ve pembe bir kızımız olurdu."

Odamızın kapısını onun için açık bıraktım ve sırtım dönük olduğu için rahat rahat güldükten sonra kendimi toparlayarak yüzüne baktım. "Doğru düzgün bir şey de yememişler."

"Evet," dedi hayret ve dehşet karışımı bir sesle. "Bu çocuklar nasıl yaşayabiliyor? Gurur, sen gittikten sonra bir saniye bile oturmadı. Sütünü bile ayakta içti. O kadar enerji sarf etmelerine rağmen nasıl acıkmıyorlar, aklım almıyor."

"Bizimkiler biraz cins. Dünya'ya baksana, çamaşır suyu versen onu bile içer. Maşallah kuzuma."

"Cihangir'e çekmiş," dedi Sinan yatağa otururken. Ben de makyaj masamın pufunda duran elbisemi kılıfından çıkardım. "O da öyleydi. Hâlâ öyle."

"O zaman Gurur ve Lavinya'nın da sana çektiğini söyleyebilir miyiz?"

Güldü. "Biraz. Ama en çok sen, biliyor musun? Özellikle Lavinya. Saçını savurmasından tut, o mahzun bakışlarına kadar sen. Sanırım bu yüzden beni en çok kızdıran da o, en çok kıyamadığım da o."

Döndüğümde öylece yüzüne bakakaldım. Ellerinin ayalarını yatağa koymuş, hafifçe arkasına yaslanmış, beni izliyordu. Öylece... Güzel bir manzaraymışım gibi. "Sağ ol ya," diye takıldım hemen titremeye başlayan sesimle.

"Bir tane daha yapsak mı?" dedi olağan bir şekilde.

"Ne?"

"Çocuk diyorum. Bu şerefe nail olmama izin ver. Her futbolcu bir maçta *hat trick* yapamaz."

"İkidir aynı şeye kanıyorum. Gurur'u Yavru Kartal diye diye yaptık, Lavinya da top bir daha ağları bulsun diye oldu ama üçüncüsü olacaksa bile çalışmaları asla hat trick adı altında başlamayacak!"

"Ne var şimdi bunda? Gayet normal bir şekilde çocuk istiyorum."

"Sinan..." Elbiseyi kenara bıraktım ve tam önünde eğilip ellerimi dizlerine yerleştirdim. Hemen beklentiyle doğruldu. "Çocuklarımızı şampiyonluğa giden bir skor olarak kullanıyorsun."

Parmakları saçlarımın arasına karıştı. Usulca okşuyordu dokunduğu her teli. "Ödülüm sensin çünkü."

Allah'ım, yine kanacaktım, yine kanacaktım! Hemen ayaklandım. "Kupa uzun zamandır sende, Sinan Tümer. Hiç ödül ayağına yatma o yüzden."

"Şimdilik öyle olsun, İdil Hanım. Bu fikirlerinizi gece seve seve değiştireceğim. Siz de seve seve kanacaksınız."

"Geceden önce gitmemiz gereken bir düğün var, biliyorsun."

"Bugün derbi de var."

Giyinme odasındaki ayakkabı kutusunu almaya giderken "Ece?" diye sordum, devam etmesi için. Döndüğümde yerinden kıpırdamamıştı bile. "Ne olmuş?"

"Beni düğüne kesin ve net olarak çağırmışlar mıydı?"

Neredeyse elimdeki kutuyu düşürecektim. "Dalga mı geçiyorsun? Yeğenin evleniyor! Sence?"

"Bu maç çok önemli."

"Her maç gibi."

"Kesinlikle," dedi önemli bir noktaya parmak basmışım gibi ciddiyetle başını sallarken.

"Oturalım, maçı izleyelim o zaman. Ata da seninle ölene kadar konuşmasın. Nasıl fikir?"

"Benim kafama bayağı yattı yalnız," derken gülümser gibi olmuştu. Belki de şaka yaptığına inanmak istediğim için ben öyle gördüm, bilmiyorum.

"Sinan, lütfen. Ata kupon mevzusunu daha yeni unutmaya başlıyor, başımıza bir de bunu çıkarma. Hadi, takımın giyinme odasında. Sen hazırlan, ben de çocuklara bakıp giyineceğim."

Oflayarak ayağa kalktı. Gerçekten oflamıştı. "Duşa giriyorum," dedi ve üstündeki polo yakalı siyah tişörtü bir hamlede çıkardıktan sonra koyu kot pantolonun düğmesine uzandı. Dövmeye bakma, dövmeye bakma!

"Duş..." dedim çenemi kaldırıp ebeveyn banyosunu gösterirken. "Orada. Yani... Orada alınıyor."

"Bak sen..." Oyunbaz bir tavırla gösterdiğim kapıya baktı. "Nasıl alınıyordu bu duş? Unuttum ben."

"Duş başlığı var. Oradan su geliyor. Tabii, bunun içi öncelikle musluğu açmalısın."

"Hiç böyle anlamam. Gösterip yaptırma yöntemi kesinlikle daha etkili."

"Şimdi çocukları kontrol etmeye gidiyorum," desem de adım atamamıştım. "Umarım döndüğümde işitsel yöntemle bir sonuca ulaşmış olursun."

"Deneyeceğim. Tabii, sensiz ne kadar başarılı olurum, tartışılır."

Ters ters baksam da, kahretsin ki gülmemek imkânsızdı. Bu arsızlığına bayılıyordum. *Sadece arsızlığı mı, İdil?*

Onunla beraber duşa girmemek için odadan çıkmayı başardım ve Gurur'un odasının önüne geldim. "Anneciğim, girebilir miyim?"

"Hayır."

Kapıyı açtım. "Hazır mısın?" diye sorarken günlük kıyafetleriyle yatakta uzandığını gördüm. Takım elbisesi, çalışma masasının sandalyesine asılı bir şekilde giyilmeyi bekliyordu. "Tabii ki değilsin. Ne zaman giyinmeyi düşünüyorsun?"

"Çıkarken."

"Süper. En azından düşünüyorsun."

Güçlükle doğruldu. "Anne... Düğünler çok sıkıcı!"

"Oğlum, gideceksin ki onlar da seninkine gelsinler."

"Ne?"

Cümlemin derin, onun için fazlasıyla karışık olabileceğini fark ettim ve ne diyeceğimi bilemedim. "Bir gün anlayacaksın."

"Anlamak istemiyorum."

"Seni seviyorum, yakışıklım ama beş dakika içinde hazır olursan daha çok seveceğim. Şimdi kardeşine bakayım," dedim ve odadan çıkıp hemen solunda kalan kapıyı çaldım. "Lavinya, girebilir miyim, bebeğim?"

"Evet! Tabii ki anneciğim!"

Herkesin kulağının aşina olduğu bir *vals* müziğini mırıldanıp taklit ederek kapıyı araladığımda Lavinya'yı yatağının üstünde hazır bir hâlde buldum. Tozpembe gelinliği, tacı ve elindeki değneğiyle o kadar güzeldi ki... "Ah benim kızım prenses mi olmuş?"

"Nasılım, nasılım?"

Kollarımı açar açmaz kucağıma atladı. "O kadar güzelsin ki..." Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. "Allah'ım teşekkür ederim bana böyle güzel bir kız çocuğu verdiğin için. Çok teşekkür ederim," diye fısıldadım istemsizce.

"Ne diyorsun anne, anlamadım?"

"Harikasın, bebeğim! Harika."

"Ee, hadi sen de giyin! Sonra gidelim."

Onu yere indirirken üstünü düzelttim. Gelinliği, ona okuduğum masal kitaplarındaki perilerin sihri değmiş gibi güzel, eşsizdi. Pelin Tümer artık bu sektöre de el atmalıydı. "Şimdi giyineceğim. Size bakmak istedim."

"Hadi, sana yardım edeyim," dedi ve elimden tutarak beni odamıza sürükledi. "Sen şimdi giyin, ben de şuradan rujlarına bakayım. Hepsini sürebilir miyim?"

"Şey..." Yeni aldığım birkaç ruj geldi aklıma. Usulca başımı salladım. "Tabii."

Lavinya koşarak makyaj masamı karıştırmaya başladı, ben de hemen üstümdeki kıyafetlerden kurtulup elbisemi giydim. Siyah kumaşı satendi. Giyerken su gibi üstüme dökülmüştü sanki. Böyle hissetmemin sebebi, çok fazla kumaş kullanılmaması da olabilirdi çünkü askılıydı, bacağımda da derin bir yırtmacı vardı. "Kızım, ne sürüyorsun?" diye sordum gümüş renkli takılarımı takarken. Makyajımdan saçıma kadar her şeyim gerçekten mükemmeldi. Hafifçe arkaya doğru taranan saçlarıma verilen ıslak görünüm, elbiseye çok yakışmıştı.

"Hiç. Bir ruj işte."

"Bakabilir miyim dudaklarına?" derken çıkarken giymek için ayakkabılarımı kenara koydum.

"Hım, şey tabii. Ama sanki..."

O dönmeye kalmadan kravatını ayarlayan Sinan giyinme odasından çıktı. Odadaki varlığımızı hissetmiş gibi önce sağındaki makyaj pufunda oturan Lavinya'ya, sonra da bana baktı.

Tekrar Lavinya'ya. Tekrar bana.

Bu birkaç dakika boyunca devam etti. En sonunda, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Rujum nasıl, baba?" dedi Lavinya keyifle kıkırdarken.

"Harika. Bunu annene de göstermek ister misin?"

Lavinya, "Ta-daaaam!" diyerek bana döndü. Kıpkırmızı bir ruj vardı dudaklarında. Hem de kıpkırmızı. "Aaa, süpermiş!"

"O zaman ben hazırım! Sizi aşağıda bekliyorum!"

Lavinya odadan çıkarken Sinan arkasından gidecek gibi oldu ama sonra aklına daha önemli bir şey gelmiş gibi bana döndü. "Evde tansiyon aleti var mı?"

"Hayır," dedim tedirgin bir sesle.

"İyi değilim, İdil. Etrafı kanlı ve bulanık görmeye başladım. Parmak uçlarım da uyuşuyor."

"Sinan..."

"Ben mi doğurdum ki çocuğu? Bu elbise ne! Pelinin eseri, değil mi?"

"Onun eseri de..."

"Ha, bir de onun eseri?"

"E, sordun, ne diyeyim şimdi?"

"Anne-kız bana cinnet geçirteceksiniz!" Hiddetle parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirirken, "Bir de nasıl olmuş diye soruyor," diye söylenmeye başladı.

"Bu kayıtsızlığını senden almış, hiç bana kızma!"

"Benden aldığı huya bak! Kayıtsızmış!"

"Genlerin Lavinya'yı pek baskılayamamış, ben ne yapabilirim?"

"Küçük bir İdil olacağını bilseydim baskılamaz mıydım?"

"Bu gerginliğini akşamki derbi maçına ve Engin Bey'i görecek olmana veriyorum. Önemli değil."

"Özür dilemedim, dilemeyeceğim! Ayrıca... O Engin..."

"Adam evlendi, Sinan. Bizim gibi çoluk çocuğa karışmak üzere. Bu kadar kindar olma."

"İsterse karısıyla kendine yeni bir ülke kursun, ben o adamı sevmiyorum. O adama gıcığım!"

Gözlerimi devirirken çantamın içinde çalmaya başlayan telefonum kurtarıcım olmuştu. Uzanıp aldığımda Şahsenem'in görüntülü aradığını gördüm. Hemen cevapladım ve pencere açıldı. "Şahso?"

Şahsenem, bir berduş gibi kameraya bakıyordu. Aldığı terfiler yetmemiş, Los Angeles'a gitmişti. En son ne zaman ona sarıldığımı hatırlamıyordum. Bizden uzaklaşması yüreğimi parçalıyor ama kararlarına saygı duymaktan başka hiçbir şey gelmiyordu elimden. "Ne yapıyorsunuz, İdo'm?"

"Hiç, hazırlanıyoruz. Sen?"

"Uyku tutmadı. Hazır saat farkı o kadar saçma salak değilken sizi görmek istedim. Gelmeyi çok isterdim ama yarın önemli bir toplantım var."

"Anladım, olsun. Başka zaman gelirsin, değil mi?"

Gülerek başını salladı. *Yalancı!* "Evet. Senden önce Ata'yla konuştum. O kadar yakışıklı olmuştu ki İdil, o an gözümde büyüdü."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten... Gurur ve Lavinya nasıl?"

"İyiler. Gurur giyinmeye çalışıyor, başarırsa çıkacağız."

"Bol bol fotoğraf at, olur mu?"

"Tabii ki."

Biraz daha yatağına gömüldü. "Sizi çok seviyorum, herkese selam söyle."

"Sen de..." İkimiz de saçma bir ifadeyle birbirimize baktık. "Soran olur falan," diye geveledim.

Şahsenem hâlâ saçma bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu. "Saçmalama. Kimse sizi sormayacak. Öpüyorum!"

"Ben de Şahso'm," derken kapatmadan önce çantamı ve ayakkabılarımı aldığım gibi, Sinan'ın seslenmesine aldırmadan odadan fırladım. Merdivenleri inerken, "Hadi Gurur!" diye uyarmayı da ihmal etmemiştim.

"İdil, dur dedim sana!"

Merdivenlerde yakalandım. Düşmemek için durdum, bu yüzden Sinan'a çarpmam kaçınılmaz olmuştu. Bu yakın temasımız sayesinde onu süzmeye başladım ve gördüklerim beni sinirlendirdi. Her zaman aldığı takımlarından, giydiği beyaz gömleklerden ve taktığı siyah kravatlardan biri olsa da farklıydı işte. Hele o artık gittikçe sıklaşan beyaz saç telleri yok mu? Vardı ve onlar çoğaldıkça aşkım da artıyordu sanki. "Kim der iki çocuk babası diye? Hiç kimse! O yüzden bana gelip iki çocuk annesi olduğumu söyleme. Oturup maçı beklemeye başlarım, Ata'nın sonsuz tribiyle sen uğraşırsın."

"Hazırım anne," dedi Gurur arkamızdan. Başımı çevirdiğimde küçük Sinan'ı gördüm. "Şu şeyi takamadım ama."

"Arabada takarız oğlum. Hazırsak çıkalım mı?" diye sorarken tereddütlü bir bakış attım Sinan'a.

Kolumu isteksizce bıraktı. "Eğer hoşuma gitmeyen bir durum olursa..."

"Aynen Sinan. Benim de gözüm üzerinde."

"Anne öf!" diye sızlandı Lavinya. "Hadi!"

Merdivenler inerken Gurur aramızdan sıvıştı. "Burnunda ruj var, Lavin."

"Sende de yok," dedi Lavinya dil çıkararak.

"Baba, Lavin bana dil çıkarttı!"

Sinan gönülsüzce kapıyı açtı. "Arabaya binip kemerlerinizi takana kadar tartışma istemiyorum. Sonra devam edersiniz."

Gurur ve Lavinya hiç konuşmadan aynı anda arabaya koşmaya başlayınca dayanamadık ve Sinan'la güldük.

Düğün, Çırağan Sarayı'ndaydı. Tümerler, Beşiktaş dışındaki hiçbir semtte takılmamaya özen gösteriyordu âdeta. Buna rağmen, insanları peşlerinden her yere sürüklüyorlardı. Öyle ki sarayın girişi yoğun, misafir ve gazeteci karışımıyla tıklım tıklımdı. "Şuraya bak," dedi Lavinya iç çekerek. "Bir sürü merdiven!"

Torpido gözünden aldığım ıslak mendille arkama döndüm. "Anneciğim, bana doğru gelir misin?"

"Niye?"

"Rujunu düzelteceğim."

Sinan arabayı durdurdu. "Ama kesinlikle silmeyecek, korkma."

Lavinya dudaklarını büzerek işimi zorlaştırsa da biraz toparladığım için fazla üstelemedim. Beraber arabadan indikten sonra, o çok sevdiğim flaş deryasına girmiştik fakat acelemiz olduğu için durup gülümseyemedim bile. Yenge olarak düğüne geç katılmak istemiyordum. Bu, akrabalık kanunlarında büyük bir ayıptı.

"Çocuklar, arabada konuştuklarımızı hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Lavinya elimi tutmasına rağmen benden önde yürüyordu. "Yoo! Ne konuştuk?"

"İçecekler, Lavin. Renkli bardaklar içilmez."

"Ama çok güzel duruyorlar!"

Sinan'ın bana baktığını hissettim ve bir kahkaha patlattım. "Kavga etmek de yok. Anlaştık, değil mi?"

İkisi bir ağızdan, "Evet," diye onayladıktan sonra bahçeye geçmiştik. İki çocukla ilk defa bir düğüne katılıyordum ve açıkçası çok paniktim. Onlara mı bakacaktım yoksa misafirlerle mi selamlaşacaktım, bilmiyordum.

"İdil Hanım!"

Arkama döndüğümde Rümeysa'yı gördüm. Dizlerinde, kalın askılı, kırmızı bir elbise giymiş; kıvırcık saçlarını ise dağınık bir şekilde toplayarak dizginlemeyi başarmıştı. "Rümeysa? Çok güzel olmuşsun!"

Rümeysa bana cevap vermeden önce başıyla Sinan'ı selamladı. "Siz de. Kim inanır ki iki çocuğunuz olduğuna?"

"Değil mi, Rümeysa?" dedi Sinan ters ters.

"Neyse Rümeysa!" Gözlerimi kısarak onu susturdum. "Herkes geldi mi? Bir çıkıp bakayım."

"Hiç gitme," diyerek çok şükür ki aramızdaki resmiyeti kaldırdı. Onun bana *İdil Hanım* demesine dayanamıyordum ama sanırım kalabalıkta buna kendini zorunlu hissediyordu. "Birazdan onlar inecek zaten."

"Anne, Dünya'yı gördüm!"

"Bir saniye anneciğim..." Tekrar Rümeysa'ya döndüm. "Ne zaman geldiler?"

"Anne!"

Rümeysa, Lavinya'ya eğildi. "Lavlim, her zamanki gibi çok güzelsin ama her zamanki gibi yine çok yoruyorsun herkesi..."

"Neyse, biz inelim, sonra konuşuruz."

"Gurur," diye seslendi Rümeysa. "Bana sarılmak yok mu?"

Gurur, ilgi onun üstünde olunca dayanamadı ve ona kucak açan Rümeysa'ya sarıldı. "Sen çok özlemişim, Rümiş."

"Ben de Gurur! Ve ne zaman sana sarılsam aşkta gurur olmayacağı aklıma geliyor nedense... Şey... Neyse, o zaman görüşürüz? Ben kendimi fazla Çırağan havasına kaptırmayayım, mutfağa Ayşe ablanın yanına gideyim. Zaten çok kötü. Beş dakikada bir hamsi kafa deyip boşluğa bakıyor. Umarım fenalaşmaz."

Bahçeye inen küçük basamaklardan sonra nihayet bizimkileri gördüm. Dünya ve Lavinya, birbirlerini dün görmelerine rağmen yürek burkan bir sarılma gerçekleştirdi. "Lavinya!"

"Dünya! Elbisem nasıl?"

"Çok güzel!" dedi Dünya geri çekilirken. Doğduğunda 90'lardaki Sezen Aksu gibi kızıl olacağını düşünmüştük ama Cihangir'in kopyasıydı. Belgin çok uzun bir süre *bana benzemeyecekse niye taşıdım ki* diye dert yanmıştı ama yapacak bir şey yoktu. "Peki, benimki?"

"Harika! Harikayız, Dünya!"

Belgin'i öptüm. Yine koyu tonlardaki elbisesinin her yerinden hava alıyordu. Cihangir'in suratına bakılırsa bizim evdeki rüzgârların aynısı onlarda da esmişti. "Babamlar nerede?"

"Hangisi?" dedi Belgin saçma bir ifadeyle.

"Her ikisi de."

"Necmi amcaları görmedim."

"Herhâlde trafiğe takıldılar."

Ellerimle yüzümü yellerken kısa bir an Sinan'a çevirdim bakışlarımı. Pürdikkat telefonuna odaklanmıştı. "Başladı mı?" dedim sertçe.

Başını salladı. "Başlıyor. Uygulamadan takip ediyorum."

"Abi ya," diye seslendi Cihangir. Yüz ifadesi hâlâ değişmese de ses keyifliydi. "Ben düğüne gelmezsin sanıyordum. Şaşırttın."

"Ben de öyle sanıyordum, inan."

Cihangir'e gözlerimi belertirken onun arkasından gelen eltimi ve Ömer abimi gördüm. Kayınvalide oluyordu ama cidden harikaydı. Üstelik bir de modacıydı. Derin, benim gibi turnayı gözünden vurmuştu.

Selamlaşmaların ardı arkası kesilmedi. Kalabalık bir aile ve çevre bazı insanları yorabilir, hoşlarına gitmeyebilirdi ama ben bayılıyordum. İyi ki içlerindeydim.

"Ay, iniyorlar. Allah'ım, ağlayacağım!" Çeşmiahu, can çekişir gibi eliyle merdivenleri gösterdi ve yerinde kıpırdanmaya başladı.

"Ağla Görümcek," dedi Belgin alkışların arasında bağırarak. "Bir sen kaldın çünkü! Ve Şahso... Şahso'm..."

Gözlerim dolu dolu Ata ve Derin'e bakıyordum. Orhan Gencebay'dan *Dil Yarası* çalmıyordu bu sefer. Mutlulardı. Evleniyorlardı. Bu his... Çok başkaydı.

"Oley be," dedi Tuana, Ata ve Derin nikâh masasına doğru ilerlerken. "Artık abim bizimle yaşamayacak."

"Sarı papatyam," diyerek hafifçe ona doğru eğildim. Güzel konuşması ve okumayı öğrenmesi o kadar garip geliyordu ki... "Böyle söyleme. Çok özleyeceksin abini."

"Onu mu? Hiç sanmıyorum!"

Doğrulurken Sinan'a baktım. "Kardeşe beslenen nefret de genetik sanırım."

"Hangimizin genleri daha baskın geldi acaba? Hoş, ben abimi hiç tuvalete kilitlememiştim," derken gıcık gıcık gülmeyi de ihmal etmedi.

"Evet..." Nikâh akdine başlayan memur, bir cevabım olmasa bile konuşmama engel oldu. Sabırsız bir şekilde merdivenlere bakmayı sürdürüyordum. Nikâh şahitlerinden biri Semih'ti ve bizimkiler hâlâ gelmemişti!

"Geldim!"

Ata ayağa fırladı. Herkesin içinde, "Amca oğlu!" diye bağırdı. "Tam zamanında, biz de nikâhı kıydırıyorduk!"

Semih yerine geçerken Derin'in şahidi olan kız arkadaşına hafifçe gülümsedi. Bu esnada annem ve babam da gelmişti. Bunu gören Gurur,

bizim kız takımını bırakıp babamın kucağına atladı. Bel fıtığı olduğu bilen Sinan, benden önce davranarak Gurur'u alarak gülümsememe s bep olmuştu. Herkesle göze batmayan bir şekilde selamlaşan annem babam, dünürlerinin yanına geçerek nikâhı izlemeye başladı.

İmzalar atıldı. Ata, Derin'in ayağına bastı. Hepimiz utançtan yer dibine girerken daha kötüsü olmuştu. Ata, nikâh cüzdanını aldı ve bi doğru salladı.

"Bu çocuk... Gerçekten..." diye küfredercesine mırıldandı Ön abim. Her zamanki gibi. Hiçbirimiz ona bakmadık, bakamadık.

"Ceyhun abi!" Dans müziğine karışan Lavinya'nın çığlığıyla mer venlere baktım. Her yere geç kalan Ceyhun yine çizgisini bozmamıştı takımının altına giydiği spor ayakkabıyla yine şaşırtmamıştı.

"Herkese merhaba! Sanırım nikâhı kaçırdım."

Sinan'la tokalaştılar. "İyi ki kaçırdın," dedi. "Rezil olduk ailecek."

"Ne yaptı bizimki yine?" diye soran Ceyhun, herkesi öptükten sor kaşları çatılmış bir şekilde tekrar masaya göz gezdirdi. "Yenge, Şahsene gelmedi mi?"

"Senem teyzem çok terfi aldı," dedi Lavinya, Ceyhun'un paçasınd ayrılmadan. "O yüzden gelemiyor."

Ceyhun, Lavinya'yı kucakladı. "Sen gel bakalım bana. Dans edeli seninle?"

"Beni böyle sev seveceksen,

Olduğum gibi göreceksen..."

Şarkıya giren Orhan Gencebay şaşkın bir kahkaha atmama seb oldu. "İnanmıyorum! Şaka mı bu?"

Pelin gülümsedi. "*Dil Yarası*'nı çok dinlemişler de... E, buyurun li fen. Hep beraber başka bir Orhan Gencebay şarkısı dinlemenin tad çıkartalım?"

Göz ucuyla hiç pas vermeden Sinan'a baktım. "Bilmem ki..."

Gülerek elime uzandı. Birkaç adımda herkesin gözü önünde kollar daydım. Olmayı daha çok sevdiğim bir yer yoktu.

"Yenge, amca!" diye bağırdı Ata bu esnada. Başımızı çevirdiğim de Derin'le dans ederek yanımıza geldiklerini gördüm. "Nasıl evlend ama? Gördünüz, değil mi?" derken Derin'i deli gibi kendi etrafında dö dürüyordu.

"Tebrik ederim!"

Sinan, "Pişmansın değil mi, Derin?" diye sorunca omuzlarındaki uşumu sıklaştırdım ama oralı olmadı.

"Değilim, Sinan abi. Hiç de olmadım..."

"Kızım," dedi Ata aşkla Derin'e bakarken. "Alnından öpesim Ayıp olur mu ki?"

"Git uzakta öp. Karımla beni yalnız bırak."

"Derin, bebeğim, şimdi Cihangir abimle Belgin'i rahatsız e Hem onlar daha kafalar.."

"Olur!" İkisi gerçekten de dans ede ede yanımızdan gitti. Bu e piste göz attım. Gurur ve Dünya, Semih ve Tuana, Ceyhun ve ya... Sinan'ın tam arkasında ise Engin Bey ve eşi. Göz göze geldik, gülümsedi. Gözlerimi kırpıştırırken Sinan'a biraz daha sokuldum memnuniyetle mümkünmüş gibi biraz daha sinesine çekti. Başımı na yasladım. Belgin bana pis pis göz kırptı ve kaşlarıyla elbisesinin nı işaret etti. Baktığımda Cihangir'in elleriyle sırt dekoltesini kapa çalıştığını gördüm ve kahkaha attım.

Gözlerim, onların tam çaprazında basamakları dalgın bir şekild Çeşmiahu'ya kaymıştı. Dikkatli bakınca gözlerinin dolu dolu oldı gördüm. Kaşlarım çatılırken Ragıp Bey ve Canan Hanım arkasın lirmişti.

Tam bu esnada, ceketin iç cebine yakın olduğum için kulağın bildirim ses geldi. Hangi uygulamadan geldiğini biliyordum, o y telefona uzandım ve ekran kilidini açtım. Sinan da bu esnada bana eğilmişti. "Beşiktaş gol atmış."

"Loris Karus," diye takıldım.

"Ha ha. Kim atmış, söyle hadi?" dedi meraklı bir şekilde.

"Ne önemi var?" Ekranı kilitledim. "Senin gibi kim buldu ki ağ

O kadar güzel bir kahkaha attı ki herkes bize bakmıştı. Utandım bir o kadar da keyiflendim. "İdil, sen..."

"Ben?" dedim cilveli bir sesle.

"Sen en güzel deplasmansın."

SON

